

Giới thiệu Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I

Thể loại: H, xuyên nhanh, hệ thống

Số chương: 257

Editor: Kim Phụng

Conver và raw: ngocquynh520

Câu chuyện kể về việc một cô gái có cơ hội xuyên vào các thế giới trong sách và làm nhiệm vụ là quyển rũ đàn ông.

Sống ở thời hiện đại nên Hải Bối Nhi chỉ là một cô gái có có tam quan (*) bình thường.

(*): Tam quan chỉ 3 cách nhìn 'thế giới quan', 'giá trị quan' và 'nhân sinh quan'.

Nhưng cũng bởi vì quá bình thường cho nên bị bạn thân đoạt mất chồng của mình.

Hải Bối Nhi đau lòng muốn chết, không cẩn thận bị xe đụng, lại gặp hệ thống tên là hủy tam quan.

Cái hệ thống này muốn cô không ngừng xuyên qua các thế giới, quyển rũ nhiều loại đàn ông.

Hải Bối Nhi vì có thể báo thù mà đồng ý, thế là từ nay về sau bước trên con đường hủy hết tam quan.

Nhiệm vụ thế giới:

Thế giới thứ nhất: Quyển rũ nông phu cổ đại

Thế giới thứ hai: Quyển rũ công công sắt đá

Thế giới trừng phạt: Trở thành nữ vương thú nhân

Thế giới thứ ba: Quyển rũ nam chủ cận bã

Thế giới thứ tư: Quyển rũ người đàn ông toàn năng có vợ

Thế giới thứ năm: Quyển rũ cao thủ võ lâm si tình

Thế giới thứ sáu: Song hắc chém giết lẫn nhau

Thế giới thứ bảy: Chó đánh người và mèo kiêu ngạo

Thế giới thứ tám: Trúc mã và "Trúc mã"

Thế giới thứ chín: Báo thù và tổng giám đốc bá đạo yêu tôi

Cảnh báo: Truyện không dành cho những tâm hồn trong sáng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Mở đầu

Hôm nay tâm trạng của Hải Bối Nhi cũng không tệ lắm, hôm nay là ngày cô và chồng của mình Trần Nghị kết hôn tròn ba năm.

Vì cho Trần Nghị một kinh hỉ, cô nói mình vẫn còn đang tăng ca, thật ra thì cô phải đến cửa hàng bánh ngọt lấy bánh.

Về đến nhà Bối Nhi cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng bây giờ là lúc Trần Nghị tan ca, tại sao ở phòng khách không thấy anh đâu?

Bối Nhi nghĩ thầm có lẽ anh đang ở trong phòng ngủ, thế là lập tức lặng lẽ đến phòng ngủ.

Lúc vừa muốn gõ cửa, bên trong lại truyền đến âm thanh nam nữ hoan ái.

Bối Nhi chỉ cảm thấy cô bị một chậu nước lạnh tưới từ đầu đến đuôi, bởi vì yêu đương vụng trộm với chồng cô không phải ai khác mà là Lâm Yên, bạn chơi đùa từ nhỏ đến lớn với cô, người cô coi là người nhà, là bạn thân.

Cô đau lòng nhất không phải chồng ngoại tình, mà là bạn thân phản bội!

"A... Nghi, nhẹ một chút... Quá lớn, em không chịu nổi... A...." Lâm Yên hét một tiếng cao vút chói tai khiến Bối Nhi biết tình hình kịch liệt của bọn họ chấm dứt.

"Đồ dâm dăng, không phải vài ngày trước đã thỏa mãn em sao, còn kẹp anh chặt như vậy sao?" Trần Nghi cười đánh cái mông tuyết trắng của Lâm Yên.

"Ghét ghê, người ta đây không phải là nhớ anh sao? Đúng rồi, không phải Bối Nhi vẫn luôn ở nhà sao, chẳng lẽ cô ấy không thỏa mãn anh? Vừa rồi anh cũng quá nôn nóng rồi, làm đau người ta!" Ngón tay Lâm Yên vẽ nên các vòng tròn ở trên ngực Trần Nghi, đá lông nheo với Trần Nghi.

"Cô ta đâu thể thỏa mãn anh như em, ở trên giường giống như một con cá chết, lúc làm tình không hề thú vị chút nào!"

"Anh nói như vậy không sợ cô ấy đau lòng sao?"

"Sợ cái gì, nếu không phải thấy cha mẹ cô ta còn có chút tiền, chúng ta đâu phải lén lén lút lút như vậy?"

"A... Sao anh lại hư như vậy! Người ta không có một chút chuẩn bị nào...A... Quá nhanh, Nghi, chậm một chút, chậm một chút...."

Một vòng tình dục mới lại bắt đầu, Bối Nhi nghe không rõ tiếng rên rỉ ghê tởm của đôi gian phu dâm phụ này.

Cô thất hồn lạc phách đi trên đường, trên mặt đều là nước mắt, cô thật không ngờ thì ra tất cả đều là âm mưu.

Từ nhỏ đến lớn bạn thân và chồng cô đều vì tiền nhà cô.

Cô cảm thấy mình thật sự rất đáng thương.

Bối Nhi không biết đã đi bao lâu rồi, cũng không nhìn đường, cứ như vậy lao thẳng ra đường, nơi xa một chiếc xe chạy nhanh tới đây.....

Bối Nhi lọt vào trong bóng tối, cảm thấy đã qua cực kỳ lâu, một giọng nói mới vang lên.....

"Cô muốn sống lại không?"

"Muốn!"

"Xác định Kí Chủ, số hiệu 419 thật vui mừng vì ngài phục vụ!"

"..... Ông là ai?"

"Kí Chủ cũng có thể gọi tôi là hủy tam quan! Nhiệm vụ của kí chủ chính là đến rất nhiều thế giới công chiếm những nam nhân kia, lấy được tình dục tình yêu của bọn họ dành cho cô! Vì sống lại, xin Kí Chủ cố lên!"

"..... Cái gì?"

Bối Nhi lại một lần nữa mất đi ý thức.

== =====

Đôi lời của editor: Tùy từng thế giới mà ta sẽ thay đổi cách xưng hô cho phù hợp. Xưng hô còn có thể thay đổi theo tình huống truyện.

Nếu thấy sạn (kể cả lỗi chính tả) phiền các bạn báo lại với mình để mình sửa, cảm ơn mọi người nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Thế giới thứ nhất: Quyển rũ nông phu cổ đại

Editor: Kim Phụng

Khi Bối Nhi tỉnh lại nhìn thấy ánh sáng yếu ớt, còn chưa kịp vui mừng đầu óc liền bị lượng lớn tin tức xông vào đầu.

Bối Nhi tốn thời gian rất lâu mới làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô đến một thế giới điển văn nữ chủ xuyên không. Chuyện kể về Giảng Thuật, một cô gái thế kỷ 21 không cẩn thận thai xuyên (1) vào một gia đình nông dân, sau đó lợi dụng kiến thức của xã hội hiện đại dẫn dắt người nhà làm giàu. Còn cô phải công chiếm chính là trượng phu mới cưới của cô, Điền Đại Tráng.

(1): Xuyên vào bào thai.

Tên gọi của thân thể này là Lâm Bối Nhi, Lâm Bối Nhi vốn rất ghét bỏ Điền Đại Tráng. Điền Đại Tráng là một nông phu (2) bình thường, có lẽ không bình thường nhất chính là hình thể cao lớn khác hẳn với người thường của hắn. Bởi vì kiểu thẩm mỹ của thế giới này chính là bạch diện thư sinh (3), đúng lúc Điền Đại Tráng lại là một loại hình khác cho nên Lâm Bối Nhi không thích Điền Đại Tráng.

(2): Người đàn ông làm ruộng.

(3): Người nho nhã như thư sinh, dáng người mảnh khảnh, không cơ bắp.

Vì vậy Lâm Bối Nhi liền xảy ra gian tình với vị công tử nhà giàu tình cờ đến nơi này du ngoạn, cuối cùng chạy trốn với công tử nhà giàu này, làm một tiểu thiếp nho nhỏ. Lâm Bối Nhi không biết công tử nhà giàu chỉ chơi đùa với nàng một chút mà thôi, sau khi có niềm vui mới liền không cần Lâm Bối Nhi nữa. Cuối cùng Lâm Bối Nhi bị vu oan vạ tội trộm với nam nhân rồi bị đánh đến chết, vứt xác ở bãi tha ma.

Còn nữ chủ xuyên không lại vừa vận rất thương thức nam nhân mạnh mẽ như Điền Đại Tráng, cho nên sau đó quyết tâm gả cho Điền Đại Tráng, hơn nữa còn cùng Điền Đại Tráng sống cuộc sống hạnh phúc giàu có.

Theo Hải Bối Nhi thấy đây đơn giản là hậu quả Lâm Bối Nhi tự mình gây ra.

Cũng may thời điểm hiện tại mới vừa gả tới, không tính là quá muộn, chỉ xảy ra một chút tranh chấp với Điền Đại Tráng mà thôi.

"Kí Chủ nhớ phải thu tập tinh dịch tình yêu của đối tượng công chiếm!" Hệ thống đột nhiên xuất hiện: "Đây là thế giới thứ nhất để luyện tập nên rất dễ dàng, nếu như Kí Chủ không thể hoàn thành, hệ thống của chúng tôi sẽ nhốt Kí Chủ vào Hắc Ốc 100 năm!"

"..... Nếu nói như vậy chẳng phải là cần ân ái với đàn ông sao?"

"Đúng vậy, tôi đã vì Kí Chủ chuẩn bị hình ảnh tuyệt đẹp 《Xuân cung 12 đồ》, không cần phải cảm ơn tôi đâu!"

"....." Cảm ơn em gái người, cảm ơn!

Trong lòng Hải Bối Nhi có một cái gai, đó chính là Trần Nghị nói cô ở trên giường giống một con cá chết, từng nghe qua Lâm Yên rên rỉ, cô biết ở trên giường cô không bằng Lâm Yên.

Từ nhỏ cô đã là một cô gái ngoan ngoãn, luôn cảm thấy ngượng ngùng đối với tình dục, cô biết như vậy sẽ không nắm giữ được đàn ông.

May mắn hiện tại có một cơ hội sửa đổi, vì vậy Hải Bối Nhi bắt đầu mở ra《Xuân cung 12 đồ》này.

Hải Bối Nhi chưa hề nghĩ đến nam nữ hoan ái lại có nhiều tư thế như vậy, nàng xem mà mặt đỏ tới mang tai, thân thể cũng bất tri bất giác có phản ứng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói hùng hậu.

"Nương tử, ta chuẩn bị chút nước nóng cho nàng, rửa chân bằng nước nóng tốt cho giấc ngủ?"

Hải Bối Nhi, không, phải gọi là Lâm Bối Nhi.

Lâm Bối Nhi lập tức bối rối, ngộ nhờ bị nam nhân này nhìn thấy nàng đang xem Xuân Cung Đồ, nàng phải giải thích thế nào đây?

Nhưng càng hốt hoảng lại càng luống cuống, Lâm Bối Nhi muốn giấu Xuân Cung Đồ đi, lại không cẩn thận dẫm lên mép váy lập tức ngã xuống giường!

Lâm Bối Nhi không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại hét to một tiếng "A"

=====

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2

Editor: Kim Phụng

Ngoài cửa nam nhân vừa nghe thấy tình huống bên trong lập tức vọt vào!

Sau khi hần tiến vào phát hiện nương tử hần ngã đập đầu xuống đất, nhưng cũng may lúc Lâm Bối Nhi rơi xuống kéo chân xuống theo, tương đương cả người ngã ở trên chấn nên cũng không có gì đáng ngại.

Điền Đại Tráng vội vã tiến lên đỡ Lâm Bối Nhi, lại chuẩn bị giường xong xuôi hết mới để Lâm Bối Nhi ngồi lên.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Điền Đại Tráng có vẻ không biết làm gì nữa, nhìn như là phạm vào sai lầm gì lớn.

"Nương tử, ta làm nước đổ hết rồi. . ." Mới vừa rồi quá mức lo lắng Lâm Bối Nhi bị làm sao, lúc vọt vào phòng quá mức gấp gáp làm đổ chậu nước.

Thừa dịp này Lâm Bối Nhi tỉ mỉ quan sát nam chủ trong truyền thuyết, Điền Đại Tráng không hề khó coi như trong tưởng tượng của Lâm Bối Nhi, dù sao cũng là nam chủ mà. Da Điền Đại Tráng màu đồng cổ rất đẹp, mặt có góc cạnh tràn đầy khí chất âm áp. Vóc người cực kỳ cao lớn, Lâm Bối Nhi nhìn ra Điền Đại Tráng cao ít nhất 1m85 trở lên. Có lẽ do Điền Đại Tráng thường làm việc đồng áng, có thể nhìn thấy bắp thịt của hần bị bó chặt phía dưới áo choàng ngắn, cánh tay lộ ra bên ngoài còn to hơn bắp đùi của Lâm Bối Nhi. Những đàn ông cơ bắp mạnh mẽ ở hiện đại gì đó căn bản không thể sánh bằng, trực tiếp bỏ rơi những người đó mấy con phố!!!

Có điều Lâm Bối Nhi nhìn nam nhân bề ngoài cao lớn uy mãnh đang mang bộ dáng nàng dâu nhỏ nhận lỗi với nàng, tựa như sợ bị nàng mắng, một chút cũng không nhìn ra nguyên văn nói nam chủ có chút bá đạo, ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Thật ra thì Lâm Bối Nhi cũng không biết sở dĩ về sau Điền Đại Tráng biến thành như vậy hoàn toàn là vì Lâm Bối Nhi bỏ trốn theo người khác mà ra.

Lâm Bối Nhi cũng biết nguyên chủ quá đáng với Điền Đại Tráng, nhưng nàng lại không tiện quá võ cục diện này, không thể làm gì khác hơn là hơi nâng mặt nghiêm nghị nói với Điền Đại Tráng: "Đồ rồi, chàng còn không chuẩn bị lại nước!"

Điền Đại Tráng vừa thấy nương tử không mắng hần, chỉ bảo hần chuẩn bị nước lại một lần nữa thì rất kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là vui mừng, vui mừng nương tử theo đuôi dễ dàng này có thể chấp nhận hần, thế là vội vàng đi ra ngoài lấy một chậu nước vào.

Lâm Bối Nhi không biết tại sao nguyên chủ lại phản bội Điền Đại Tráng, rõ ràng Điền Đại Tráng là một người nam nhân thê nô (4), bây giờ nàng chắc chắn sẽ không chấp tay nhường Điền Đại Tráng cho người khác đâu!

(4): Nô lệ của vợ

Sau khi Điền Đại Tráng trở về thử nước ấm, mới nâng niu đôi chân nhỏ nhắn đáng yêu của Lâm Bối Nhi trong tay thận trọng bỏ vào trong nước ấm.

Chân của Lâm Bối Nhi được hai bàn tay to lớn của nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn, trên mặt không tự chủ được hiện lên một vết đỏ ửng.

Thật sự là quá mắc cỡ, thật ra ở hiện đại người đàn ông kia cũng chưa từng sờ chân của nàng như vậy! Hơn nữa bây giờ thân thể này của nàng rất nhạy cảm, hai chân càng thêm mẫn cảm, Lâm Bối Nhi cảm giác có một luồng khí nóng theo bàn tay thô ráp của nam nhân lần mò lên trên, vùng đất xấu hổ cũng từ từ ửng ửng!

Lâm Bối Nhi cắn môi thật chặt, rất sợ sợ một chút liền thoải mái mà rên rỉ ra tiếng.

Lúc nước ấm sắp lạnh thì Điền Đại Tráng lấy khăn lông ra lau chân cho Lâm Bối Nhi, ngẩng đầu nhìn lên lại ngây ngẩn cả người!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: H

Editor: Kim Phụng

Chỉ thấy ánh mắt Lâm Bối Nhi lấp lánh, giữa mặt mày lộ vẻ quyến rũ phong tình. Trên mặt một mảnh đỏ bừng, hàm răng cắn chặt đôi môi mềm mại, Diên Đại Tráng rất muốn vươn tay đẩy hàm răng đang ngược đãi đôi môi mềm mại ra.

"Nương... Nương tử, nàng làm sao vậy?" Diên Đại Tráng nói chuyện càng không lưu loát, hần chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, rất muốn hung hăng đè người cậu hôn hần dưới thân..... Nhưng hần vẫn còn hơi sợ Lâm Bối Nhi tức giận như đêm tân hôn, nếu sau này Lâm Bối Nhi không thêm để ý hần thì làm sao bây giờ?

Lâm Bối Nhi tròn trắng cả mặt, còn hỏi nàng làm sao, đều bởi vì hần rửa chân cho nàng nàng mới có thể động tình có được hay không!!!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, phương pháp củng cố tình cảm nhanh nhất chính là ân ái! Khiến nam nhân này không thể rời bỏ thân thể của nàng, như vậy sự chú ý của hần đều đặt ở trên người nàng, tự nhiên sẽ không nhìn thấy những nữ nhân khác!

Thế là Lâm Bối Nhi hôn đôi môi một tiếng, chủ động kéo tay Diên Đại Tráng, cố nén sự xấu hổ trong lòng, nhẹ giọng nói: "Chàng xoa bóp chân cho ta có được hay không?"

Diên Đại Tráng chưa từng nghe Lâm Bối Nhi nói chuyện nhỏ nhẹ với hần như vậy, giọng điệu mềm mại này khiến toàn thân hần run lên. Nuốt một ngụm nước bọt, trên tay mang theo mấy phần kỹ xảo vuốt ve chân nhỏ tinh tế, đang xoa hần đánh bạo tiến lên trước dùng miệng ngậm vào một trong những ngón chân mượt mà đáng yêu!

"Ừm....." Lâm Bối Nhi bị ngậm đến toàn thân vô lực, cả người yếu ớt ở trên giường.

"Nương tử, thoải mái không?" Diên Đại Tráng thấy Lâm Bối Nhi không trách cứ hần, trong lòng vui mừng, ngoài miệng càng thêm được voi đòi tiên tiến lên, liếm trên đôi chân thon dài trắng tấp.

"A..... Sao chàng lại như vậy..... Đừng liếm nữa, ừm, đừng....." Lâm Bối Nhi đẩy Diên Đại Tráng một cái, lại bị hần ngậm chặt ngón tay, Lâm Bối Nhi cảm giác tập quần (*) của mình đã ướt đầm, nàng khó nhịn uốn éo hai chân. Một đôi mắt to ngập nước nhìn nam nhân, tựa như đang cầu xin nam nhân cho nàng một cái an ủi.

(*): Quần nhỏ.

"Nương tử, có thể chứ?" Dục vọng của Diên Đại Tráng đã sớm không ngừng được, nhưng hần vẫn không quên hỏi thăm ý nguyện của nương tử nhà mình.

Lâm Bối Nhi cũng sắp bị cái ngọc tử này làm cho tức chết rồi, chuyện áp lên đầu còn hỏi có thể hay không, muốn một nữ nhân như nàng trả lời thế nào? Lâm Bối Nhi hồi tưởng lại Xuân Cung Đồ đã xem, vươn ra một cái tay nhỏ cách một tấc vài vóc thật mỏng xoa bóp chỗ to lớn mạnh mẽ của Diên Đại Tráng.

Làm sao Diên Đại Tráng còn có thể không biết nương tử nhà mình đã đồng ý sinh hoạt vợ chồng với hần, hơn nữa bàn tay nhỏ bé này chỉ cách quần thôi đã khiến cho dương v*t của hần lại căng lớn hơn một vòng! Hần trực tiếp gạt bỏ quần áo vương bận, để đôi tay mịn màng của Lâm Bối Nhi bao lấy còn th*t to lớn của mình.

"Nương tử, nàng xoa nắn giúp ta, ta muốn nàng thật lâu rồi!"

"Được, thật to....." Lâm Bối Nhi bị nam nhân này làm cho vừa xấu hổ vừa nóng nảy, nhưng khi nhìn thấy còn th*t to lớn của hần trong nháy mắt vẫn là sợ ngấy người. Có nên nói nam chủ thiên phú dị bẩm không? gây th*t này hiện lên màu tím đậm, vừa dài vừa thô, Lâm Bối Nhi phải dùng hai tay khép lại mới có thể khuấy động, còn th*t thẳng tắp cao lớn hướng về phía Lâm Bối Nhi.

Lâm Bối Nhi giật giật tay, Diên Đại Tráng liền phát ra tiếng than nhẹ thoải mái. Cảm giác nắm một người nam nhân trong tay thật là quá tốt, Lâm Bối Nhi hệt như vừa phát hiện một món đồ chơi mới liên tục đùa bỡn còn th*t của Diên Đại Tráng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4

Editor: Kim Phụng

Lúc Lâm Bối Nhi vẫn còn là Hải Bối Nhi rất là ghét cây gậy này của nam nhân, cảm thấy rất bẩn, mỗi lần cùng Trần Nghị ân ái cũng sẽ không nhìn chứ nói chi là lấy tay giúp hần thủ dâm.

Không biết có phải do Xuân Cung Đồ vừa rồi có công hiệu trợ tình hay không, hay là do lời nói và việc làm dịu dàng che chở của Diên Đại Tráng khiến nàng động tình, nàng muốn làm cho người nam nhân này thoải mái.

Đỉnh cơn th* t vừa to vừa thô không ngừng tràn ra chất lỏng trong suốt, Lâm Bối Nhi tới gần phía trước ngửi một cái, mặc dù Điền Đại Tráng là một kẻ nông phu nhưng vẫn yêu sạch sẽ, trên mặt dương v* t chỉ có một chút mùi tanh, vẫn không tính là khó ngửi. Lúc Lâm Bối Nhi rời khỏi, không cẩn thận dính một chút trên chóp mũi.

Điền Đại Tráng nhìn thấy hình ảnh phóng túng này làm sao còn nhịn được, một bàn tay giữ chặt đầu Lâm Bối Nhi: "Nương tử, nàng có thể giúp ta liếm hay không?"

Về mặt cầu khẩn của nam nhân khiến Lâm Bối Nhi mềm lòng, thế là thuận theo sức lực Điền Đại Tráng mở ra miệng nhỏ ngậm vào đỉnh cơn th* t.

cơn th* t của Điền Đại Tráng thật sự quá lớn, Lâm Bối Nhi tối đa chỉ có thể ngậm chặt quy đầu to lớn, còn đôi tay vồ về chơi đùa thân gầy. Vào khoảnh khắc Lâm Bối Nhi ngậm hẳn, Điền Đại Tráng không khỏi phát ra tiếng thét trầm thấp, mắt cũng đỏ, hẳn điều chỉnh tư thế của hai người để Lâm Bối Nhi không quá khó chịu, hẳn lại dễ dàng vồ về chơi đùa thân thể Lâm Bối Nhi.

Hắn kéo áo Lâm Bối Nhi xuống, lộ ra bờ vai mượt mà trắng nõn, nhũ nhi lớn nhỏ thích hợp cùng với cái bụng bằng phẳng mềm mại này. Điền Đại Tráng hô hấp dồn dập, bàn tay thô ráp trực tiếp vịn về nhũ nhi mềm người này, ngón tay khẽ vuốt nụ anh đào nhọn hoắt màu hồng nhạt.

Bàn tay Điền Đại Tráng chỉ vồ về chơi đùa một bên nhũ nhi, một bên khác run run rẩy rẩy lại chờ không được hẳn thương yêu.

"Ồ..... Làm sao chàng, làm sao....." Lâm Bối Nhi khó nhịn khóc ra tiếng, nhưng vẫn không nói nên lời muốn hẳn thương yêu một cái tiều nữ khác của mình, đành phải cực kì mệt mỏi uồn thân thể.

"Nương tử, nàng thoải mái không?" Điền Đại Tráng không chút cử động, hơi thở phun lên lỗ tai xinh xắn đáng yêu của Lâm Bối Nhi khiến Lâm Bối Nhi run lên, ngay sau đó ngậm lấy vành tai, khẽ ngậm nuốt.

Lòng Lâm Bối Nhi ngứa ngáy khó nhịn, nhìn hẳn vẫn lạnh nhạt một cái nhũ nhi khác của mình, thế là tức giận không ngậm cơn th* t của hẳn nữa.

"Ồ, chàng thật xấu xa..... Làm sao chàng, làm sao cũng không vuốt ve nó....." Mắt to ngập nước tràn đầy lên án, không để ý tới dè dặt, bàn tay nhỏ bé mịn màng cầm tay Điền Đại Tráng đặt lên nhũ nhi bị vắng vẻ đã lâu.

"Nương tử, nàng còn chưa nói ta sẽ nàng thoải mái hay không?" Nương tử nhà mình thật sự là quá mức mê người, có thể do bình thường thái độ Lâm Bối Nhi quá mức ác liệt nên bây giờ nam nhân chỉ có một ý tưởng chính là hung hăng khi dễ nàng, khiến miệng nàng chỉ có thể rên rỉ với hẳn. Khác với sự dịu dàng lúc trước, Điền Đại Tráng dùng lực vuốt ve nhũ nhi mềm mại, hàm răng hung hăng cọ xát lấy hồng anh. Hạ thân cách lóp tạt quần mỏng manh hung hăng cọ xát hoa huy* t mảnh mai non mềm của Lâm Bối Nhi.

Đối với tình hình như vậy Lâm Bối Nhi yếu kém đâu phải đối thủ của Điền Đại Tráng, cả người mềm mại mất sạch sức lực, chỉ có thể kêu khóc cầu xin Điền Đại Tráng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: H

Editor: Kim Phụng

"Điền, Điền Đại Tráng..... Làm sao chàng có thể khi dễ ta như vậy, cho ta..... Ta muốn, cho ta....."

Lâm Bối Nhi mềm mại cầu xin Điền Đại Tráng tha thứ, cố gắng nâng cao thân thể vô lực cho người nam nhân, muốn nam nhân hung hăng xô xuyên qua nàng, cho nàng thoải mái một chút.

"Nương tử, nàng muốn cái gì? Nàng không nói rõ ta không biết nàng muốn cái gì!" Điền Đại Tráng nờ nụ cười rất xấu xa.

Đã đến lúc này nam nhân còn không chịu thỏa mãn nàng, Lâm Bối Nhi tức giận đỏ ngầu cả mặt.

Hừ, hẳn không cho, tự nàng sẽ đoạt!

Lâm Bối Nhi cắn môi dưới, chịu đựng xấu hổ mãnh liệt trong lòng, chậm rãi tự tay một chút một chút lột tập quần của mình ra. Điền Đại Tráng hơi khản trương nín thở, cuối cùng tập quần kia cũng bị cởi ra, lộ ra địa phương thần bí nhất. Lâm Bối Nhi trời sinh bạch hổ rất hiếm thấy, cánh hoa thật dày rộng, chính giữa có một khe hẹp nho nhỏ, một viên hoa châu nửa che nửa lộ giấu bên dưới cánh hoa.

"Nương tử, nàng thật là đẹp!" Điền Đại Tráng nhìn hoa huy* t Lâm Bối Nhi hệt như đang làm chuyện thần thánh, thậm chí còn dùng ngón tay vạch ra cánh hoa đầy đặn tinh tế quan sát mị nhục bên trong.

"Đừng nhìn, chàng đừng nhìn..... A, sao chàng, đừng liếm..... Thật bẩn....." Điền Đại Tráng liền từng chút từng chút liếm, từ trên xuống dưới, cả hậu

huyết phần nộn cũng không buông tha.

"Nương tử, nàng không hề bản chút nào! Nàng xem, thật là đẹp!" Điền Đại Tráng gấp hai chân Lâm Bối Nhi chồng lên nhau, để cho Lâm Bối Nhi nhìn mình như thế nào khinh nhờn nàng. Điền Đại Tráng từng ngậm từng ngậm mút mật hoa của Lâm Bối Nhi, tựa như người khát khô đã lâu không hề uống qua nước.

Hắn biết dương v*t của mình lớn hơn người thường rất nhiều, nếu như trực tiếp vọt vào nhất định sẽ xé rách hoa huy*t mềm mại này, thế là Điền Đại Tráng muốn làm đủ màn dạo đầu một chút, một ngón tay đưa vào trong khe nhỏ bắt đầu đào khoét mật dịch ẩm ướt.

"Nương tử, nàng thật chặt chẽ, ngay cả một ngón tay nàng cũng kẹp chặt như vậy."

"Không...không được hành hạ ta..... Chàng trực tiếp vào đi..... A, ừ....." Lâm Bối Nhi nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, nàng thật sự không chịu nổi bị hành hạ như vậy, thế là nàng trực tiếp bắt lấy dương v*t nóng bỏng cứng rắn muốn đưa vào trong hoa huy*t của mình.

Điền Đại Tráng sợ nàng bị thương, khống chế sức lực của nàng, đưa quy đầu to lớn xâm nhập vào hoa huy*t rồi đình chỉ bất động, chỉ mới đi vào một chút xú đã căng đến Lâm Bối Nhi kêu đau, Điền Đại Tráng hơi do dự rồi tiếp tục không.

"Điền Đại Tráng! Chàng có phải nam nhân hay không? Lúc này chàng còn dừng lại!" Lâm Bối Nhi không thích nam nhân cứ dây dưa, bắt lấy thắt lưng cường tráng của nam nhân dùng lực một cái, trong nháy mắt toàn bộ côn th*t tiến vào hoa huy*t.

Lâm Bối Nhi kêu thán một tiếng, sắc mặt nàng trắng bệch, xuyên qua thật là vô cùng đau, khoan hãy nói nhục huyết của Lâm Bối Nhi lại nhỏ như vậy.

"Nương tử, ngoan, ta không động nữa, ta không động nữa!" Điền Đại Tráng cũng không chịu nổi, hoa huy*t cực kì chặt chẽ hết như vô số cái miệng nhỏ nhắn đang mút lấy dương v*t của hắn, hắn rất muốn liều mạng mạnh mẽ đâm tới, nhưng vẫn sợ Lâm Bối Nhi bị thương, nhẫn nại đến mức mồ hôi trên trán một hạt lại một hạt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: H

Editor: Kim Phụng

Qua hồi lâu Lâm Bối Nhi vẫn không thể thích ứng, nàng nhìn nam nhân trên người mình nhìn đến cực khổ, có chút không đành lòng mở miệng.

"Chàng động đi, ta... ta còn nhịn được....."

"Nương tử, ta động đấy..., nàng không chịu nổi thì nói với ta!" Nói xong liền chậm rãi động, bên trong hoa huy*t non mềm của Lâm Bối Nhi vừa mềm vừa ẩm nóng, thật sự là quá mức sáng khoái. Điền Đại Tráng bắt đầu càng ngày càng dùng sức, càng ngày càng dùng sức, đến cuối cùng giống như là muốn làm chết Lâm Bối Nhi rồi.

"Ừm, a..... Điền Đại Tráng, không cần, không cần..... Chàng chậm một chút, ta không chịu nổi....." Sức lực của nam nhân quá lớn, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ cậy mạnh, mỗi lần sắp đánh nàng tới đầu giường lại kéo nàng trở về, côn th*t to lớn cũng đi sâu vào, Lâm Bối Nhi có ảo giác côn th*t này sẽ chọc thủng bụng của nàng.

"Được, ta không động nữa, ta không động nữa." Điền Đại Tráng cũng thật khờ, Lâm Bối Nhi nói không động liền không động nữa.

Khi gây th*t thật sự dừng Lâm Bối Nhi lại bất mãn, vẫn muốn côn th*t to lớn giống như trước dùng sức đâm nàng, chen vào nàng. Nàng vận vẹo eo thon, nhưng hơi sức nữ tử vẫn không bằng nam tử, nàng càng động càng ngứa, cuối cùng trực tiếp khóc lên.

"Ô ô ô..... Đại Tráng, chàng có thể di chuyển chậm một chút hay không..... Ngứa, ta thật là ngứa..... Ta muốn chàng chen vào ta....."

Phương diện tinh dục của Điền Đại Tráng ít đến đáng thương, trước đó cũng chỉ có một lần phụ thân hắn cho hắn Xuân Cung Đồ để học hỏi một chút xú, làm sao biết lúc nữ nhân ở trên giường nói không muốn ý là phải hung hăng muốn họ, ngược lại còn ở trong lòng âm thầm kỳ quái Lâm Bối Nhi thay đổi thất thường.

Như vậy lật tới lật lui giày vò khiến Điền Đại Tráng cũng không dễ chịu, vì vậy hắn quyết định đợi lát nữa mặc kệ Lâm Bối Nhi cầu xin tha thứ thế nào, hắn cũng sẽ không buông tha nàng.

"A..... Không... không nên dừng nơi đó....."

Điền Đại Tráng từ từ biết rõ làm sao khống chế sức lực và chạm, bắt đầu sử dụng kỹ xảo. Đắm vào điểm kia, Lâm Bối Nhi liền không tự giác ưỡn ẹo thân thể, cái miệng nhỏ cũng siết chặt lại. Điền Đại Tráng không biết vì sao có thể như vậy, chỉ biết đắm vào điểm kia Lâm Bối Nhi sẽ hưng phấn khác thường.

Cứ như vậy bị va chạm không dưới mấy trăm lần, Điền Đại Tráng vẫn không xuất tinh. Nhưng Lâm Bối Nhi sắp không chịu nổi, cơn th*o xâm nhập vào trong khiến nàng có cảm giác mất khống chế, hình như là nàng muốn tiểu!

"Aha..... Không cần, không cần..... Ta muốn đi tiểu, chàng dừng lại, dừng lại!"

Nàng cố gắng kẹp chặt, nhưng Điền Đại Tráng vẫn dùng sức đâm nàng như cũ. Cảm giác mất khống chế lại càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng ánh sáng trắng bay qua trước mắt, tiểu ra.

"Cái tên khốn kiếp này!" Lâm Bối Nhi không biết nữ nhân đạt cao trào là việc như thế nào, còn tưởng rằng mình tiểu ra. Trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy mình rất mất thể diện, thế nên đẩy Điền Đại Tráng ra, lớn tiếng khóc.

Điền Đại Tráng cũng không biết đây là xảy ra chuyện gì, nâng cao cây gậy thật to không biết làm sao! Lại nhìn thấy Lâm Bối Nhi khóc thương tâm, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Lâm Bối Nhi, vỗ lưng của nàng, dỗ nàng như dỗ trẻ con.

"Từ bỏ, chúng ta từ bỏ, ngoan ngoãn đừng khóc nữa!"

=====

Editor: Nghe lời tiên bói ta sửa "cô" thành "nàng" cho thuần cổ đại luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Editor: Kim Phụng

"Điền Đại Tráng chàng thật xấu xa, ta bảo chàng cũng không dừng lại!" Quả đắm nho nhỏ đắm lên lồng ngực Điền Đại Tráng, nhưng Điền Đại Tráng là một thô nhân, Lâm Bối Nhi đắm đầu tay mình còn Điền Đại Tráng một chút cảm giác cũng không có.

Điền Đại Tráng đau lòng xoa tay nhỏ bé, hắn không dám tranh luận với Lâm Bối Nhi, hắn không muốn lần sau ngay cả giường Lâm Bối Nhi cũng không cho hắn lên.

Lâm Bối Nhi nháo xong liền ngủ thiếp đi, dù sao thể lực của nàng cũng theo không kịp Điền Đại Tráng, một cuộc tình ái liền mệt mỏi gần chết.

Điền Đại Tráng dịu dàng đặt Lâm Bối Nhi lên giường, cứ như vậy dương v*o của hắn đã mềm nhũn ra. Nhưng cả người Lâm Bối Nhi trần trụi, lộ ra màu hồng nhạt mê người, tất cả đều là dấu vết yêu thương, nhất là tiểu huyết mềm mại trải qua một hồi tình dục đã sưng đỏ không chịu nổi càng làm cho Điền Đại Tráng máu nóng sôi trào. Bất quá hắn vẫn không có can đảm làm tiếp một lần nữa, hắn cũng không thể bảo đảm sau khi Lâm Bối Nhi tỉnh lại sẽ không nổi giận.

Sau khi Điền Đại Tráng thu xếp tốt cho Lâm Bối Nhi phải đi tắm nước lạnh, còn lấy chút thuốc lau cho Lâm Bối Nhi rồi mới ôm tiểu kiều thê nhà mình ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng Lâm Bối Nhi liền tỉnh, toàn thân trên dưới không chỗ nào không đau, tiểu huyết bôi thuốc vẫn còn khô khốc đau đớn. Phía sau là lồng ngực rắn chắc, nóng bỏng, một cánh tay sắt ôm chặt nàng, nàng biết đây là Điền Đại Tráng.

Vừa nghĩ tới nàng bị người nam nhân này ôm ngủ suốt đêm, mặc dù bọn họ nên làm cũng đã làm, nhưng nàng vẫn còn hơi ngượng ngùng, khuôn mặt một mảnh đỏ bừng.

Nàng muốn đứng dậy nhưng Điền Đại Tráng ôm quá chặt, một chút xú động tĩnh liền đánh thức Điền Đại Tráng.

"Nương tử, làm sao vậy?" Đầu óc Điền Đại Tráng còn hơi mơ hồ, giọng nói cũng khàn khàn.

"Chàng còn nói, nếu không phải do chàng..... Chỗ đó của ta làm sao lại đau như vậy....." Mấy chữ cuối cùng quá nhỏ không thể nghe thấy, Lâm Bối Nhi vui cười trong ngực Điền Đại Tráng.

"Vậy, nương tử, ta lấy chút thuốc cho nàng, thật xin lỗi nương tử....." Điền Đại Tráng rất hồi hộp, sợ Lâm Bối Nhi bị thương, tối hôm qua hắn hơi thô lỗ

rồi.

Điền Đại Tráng lấy thuốc rồi đẩy bấp đùi Lâm Bối Nhi ra bôi thuốc cho nàng, Lâm Bối Nhi còn chưa kịp phản ứng, ngón tay Điền Đại Tráng cũng đã đưa vào.

"Làm sao chàng cứ như vậy trực tiếp....." Lâm Bối Nhi cắn cắn môi, muốn khép bấp đùi lại.

"Nương tử nàng đừng cử động, nàng xem nàng đã sưng lên, bôi một chút thuốc lên là tốt rồi!" Tay Điền Đại Tráng cũng không dùng lực gì nhưng lại vững vàng lôi được chân của Lâm Bối Nhi, ngón tay xoắn lấy chỗ sâu trong hoa huy*t.

hoa huy*t sưng đỏ khô khốc đau đớn được bôi thuốc có cảm giác man mát, lạnh lạnh thoải mái dễ chịu, nhưng dần dần từ tiểu huyết chảy ra mật dịch, Lâm Bối Nhi chỉ cảm thấy cảm giác trống rỗng quen thuộc lại xông tới lần nữa, không khỏi co lại tiểu huyết không để cho ngón tay Điền Đại Tráng đi ra ngoài.

"Nương tử nàng nói lỏng tiểu huyết, ta không thể rút ngón tay của ta ra." Tiểu huyết của nương tử mềm mại khiến hấn cũng không nở ra, càng muốn đưa côn th*t to lớn vào trong tiểu huyết, hấn không thể cả đời không ra mới tốt, còn bị Lâm Bối Nhi kẹp hấn lại muốn cứng rắn.

"Chàng..... Sao chàng ngốc như vậy, ta không để cho chàng đi ra ngoài là muốn... là muốn chàng sờ giúp ta!" Lâm Bối Nhi thật sự sắp bị cái thằng ngốc này làm tức chết, tại sao có thể có nam nhân ngốc đến có tiện nghi không chiếm chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: H

Editor: Kim Phụng

Điền Đại Tráng vừa nghe vui sướng đến phát rồ, ngón tay càng thêm dùng sức xoắn lấy, thậm chí còn thêm một ngón tay nữa.

"Ừm, Đại Tráng..... Chàng có thể xoa xoa nó hay không....." Lâm Bối Nhi biết người đàn ông này quá mức đáng hoàng, chỉ có mình chủ động muốn hấn, vì vậy cầm tay của hấn đặt lên ngực mình, Điền Đại Tráng theo lời vờ về nhũ nhi mềm mại, còn dùng bàn tay đặt hai nhũ nhi chung một chỗ mà nhào nặn.

Chỉ là lực chú ý của Điền Đại Tráng từ từ đặt trên cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Bối Nhi, từ từ tới gần phía trước hôn nàng. Lâm Bối Nhi nhìn nam nhân cẩn thận hôn nàng hết như đối đãi trân bảo, không khỏi đưa cái lưỡi nhỏ thom tho ra liếm liếm môi hấn, muốn đáp lại nụ hôn của hấn. Điền Đại Tráng nuốt cái lưỡi thom tho vào trong miệng, dùng sức mút, mút đến đầu lưỡi Lâm Bối Nhi tê rần mới thả nàng ra. Lại đưa lưỡi của mình vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Bối Nhi, nuốt nước miếng ngọt ngào của nàng, Lâm Bối Nhi sắp không thể hít thở, nện cho hấn hai cái hấn mới lưu luyến rời khỏi đôi môi mê người này.

Lâm Bối Nhi rất ít khi bị hôn sâu như vậy, Trần Nghị chê biểu hiện của nàng ở trên giường không tốt, lại so sánh với Lâm Yên mê hoặc lòng người nên từ trước tới giờ luôn làm tình qua loa cho xong, hôn nàng cũng chỉ hôn một chút thì xong rồi, không giống như Điền Đại Tráng hôn sâu như muốn nuốt nàng vậy.

Lâm Bối Nhi có thể cảm thấy người đàn ông này quan tâm nàng, nàng hơi cảm động, mắt cũng ướt át. Nàng biết mình sẽ không lưu lại thể giới này lâu, cho nên muốn hiến thân cho Điền Đại Tráng, dùng cái này để giảm bớt một chút cảm giác áy náy trong lòng mình.

"Điền Đại Tráng, ta muốn chàng muốn ta, hung hăng muốn ta!" Lâm Bối Nhi yêu kiều nói xong lại mở bấp đùi ra ý bảo nam nhân muốn nàng.

Điền Đại Tráng chịu kích thích này, mắt đỏ, vội vàng lấy côn th*t ra một phát cắm vào, bắt đầu từng phát từng phát mà dùng lực.

Lâm Bối Nhi trải qua khai phá tối hôm qua đã có thể dung nạp Điền Đại Tráng rồi, cho nên hiện tại không đến mức không chịu nổi, bầu vú tằm lưng rắn chắc của Điền Đại Tráng. Mười ngón tay dùng sức ngắt vào thịt Điền Đại Tráng, hàm răng cũng cắn lồng ngực, chỉ là thịt Điền Đại Tráng quá cứng rồi, chỉ có thể lưu lại một hàng dấu răng nhàn nhạt. Kích thích Điền Đại Tráng càng thêm dùng sức xâm nhập, mỗi một lần tiến vào cái bụng bằng phẳng mềm mại lại nhô lên một chút, cảm giác tựa như nuốt chút nữa thì bụng nàng bị xuyên thủng.

"Thật sâu..... Ừm, bụng bị xuyên phá rồi..... A....." Lâm Bối Nhi không ngừng phát ra âm thanh dâm đãng, Điền Đại Tráng càng nghe càng thêm được khích lệ.

Trời ngày một sáng, ánh mặt trời chiếu vào thân thể trắng sữa của Lâm Bối Nhi giống như là mạ một tầng huỳnh quang sáng lấp lánh. Điền Đại Tráng càng thêm không biết mệt mỏi đòi lấy Lâm Bối Nhi, Lâm Bối Nhi cũng "Đi tiểu" ba lần, Điền Đại Tráng còn chưa bắn ra. Cho đến lần thứ tư "Đi tiểu", về mặt Điền Đại Tráng mới thoải mái bắn ra ngoài, tinh dịch trắng nồng đậm nhiều đến mức tiểu huyết không chứa nổi, hơn phân nửa từ miệng huyết chảy xuống.

Hình ảnh đậm uế cực hạn như vậy, Điền Đại Tráng lại cứng lên rồi, vì vậy Lâm Bối Nhi vừa hôn mê lại bị làm tỉnh.....

Điền đại nương và Điền đại thúc vốn dĩ phải tới thăm Điền Đại Tráng và Lâm Bối Nhi, vì sao mặt trời lên hơn phân nửa còn không ra khỏi cửa phòng, vừa đi vào đã nghe thấy..... Bọn họ đều là người từng trải, còn có cái gì không biết. Điền Đại nương càng thêm cực kỳ cao hứng, xem ra rất nhanh sẽ có thể ôm được tôn tử (*):

(*): Cháu trai

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Edit: Kim Phụng

Điền Đại Tráng phát hiện kể từ khi ân ái với nương tử nhà mình thì thái độ nương tử đối với mình có thay đổi rất lớn.

Thật ra người nương tử Lâm Bối Nhi là chính mình cầu xin phụ mẫu cưới về, hắn còn nhớ rõ lúc nhỏ khi Lâm Bối Nhi còn là một tiểu cô nương xinh xắn, lũ trẻ trong thôn đều muốn chơi với Lâm Bối Nhi. Khi còn bé bởi vì hắn đen nên bị rất nhiều hài tử khi dễ, vì thế hắn luôn đánh nhau với hài tử trong thôn. Có một lần bị Lâm Bối Nhi bắt gặp vừa mới đánh nhau xong. Hắn còn nhớ rõ khi đó Lâm Bối Nhi đỡ hắn lên, bàn tay mềm mại trắng nõn lướt qua vết thương của hắn, hắn cảm thấy vết thương không hề đau chút nào, từ đó về sau hắn liền thề nhất định phải cưới nàng về nhà đối xử thật tốt với nàng.

Đợi đến khi mình trưởng thành, cha mẹ Lâm Bối Nhi cũng rất hài lòng về hắn, vì vậy định chuyện hôn sự. Nhưng Lâm Bối Nhi lại ghét mình, nàng nói không thích mặt than giống như hắn, không thích hắn luôn lăn lộn ở trong bùn, không thích dáng vẻ hắn ngây ngô cái gì cũng nói..... Những thứ này hắn đều cảm thấy không thành vấn đề, dù sao nương tử lấy về chính là nương tử của hắn, chạy không thoát.

Nhưng đêm tân hôn ngay cả giường nàng cũng không cho hắn lên, ngay cả đụng cũng không cho hắn đụng, hắn còn ở ngoài cửa sổ nghe tiếng khóc của nàng. Sau đó, hắn bắt đầu hối hận, hối hận cưới nàng về khiến cho nàng ngày ngày khóc thút thít ở trong tân phòng, nhưng hắn vẫn thích nàng, không muốn thả nàng đi.

Mãi đến ngày đó, hắn cảm thấy thái độ Lâm Bối Nhi hơi dịu dàng, hắn là như cha nói nghĩ thông suốt rồi. Hắn liền dò xét tính rửa chân cho nương tử, hắn có chút khoái chí vuốt đôi chân nhỏ trắng mềm của nàng, nhưng không nghĩ tới nương tử nhà hắn cũng động tình với hắn.....

Sau đó mọi thứ đều nước chảy thành sông, bọn họ động phòng, có lần đầu tiên không sợ không có lần thứ hai.

Gần đây Điền Đại Tráng rất vui, mỗi ngày đều có thể ăn nhiều hai chén, khi làm việc đồng áng cũng tràn đầy tinh lực, mặc dù buổi tối hắn cũng không ngủ, nhưng vẫn không dùng hết tinh lực.

Ngược lại Lâm Bối Nhi liền thăm, kể từ sau khi viên phòng Điền Đại Tráng cả ngày lẫn đêm đều cày cấy ở trên người nàng, còn từ trên trán mua một quyền xuân cung đồ gì đó.....

Bây giờ một ngày ba bữa của nàng đều do mẫu thân Điền Đại Tráng – bà bà (mẹ chồng) của nàng đưa vào phòng, bà bà nàng vẫn khá tiến bộ, dù sao bọn họ có bột phụng tưng hay không công công bà bà (cha mẹ chồng) vừa nghe đã biết, còn đặc biệt đi mua chút đồ bổ thân thể cho nàng nói là để cho nàng sớm một chút mang thai, sinh đứa cháu béo mập.

Bây giờ nàng thật sự là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, buổi tối bị làm đến ngủ, đang ngủ lại bị làm đến tỉnh lại.

Nhưng nàng lại nhận ra nỗi lo của Điền Đại Tráng, hình như là sợ nàng bỏ trốn, đoán chừng là do cách làm khiến hắn không có cảm giác an toàn thôi. Nhưng có thể không cần ngày ngày đều làm chuyện kia không!

Lâm Bối Nhi cảm thấy hệ thống tên gọi là hủy tam quan rất chính xác, bây giờ nàng đang đi trên con đường hủy tam quan, một đi không trở lại, chỉ là Lâm Bối Nhi không biết sau này nàng sẽ càng hủy tam quan hơn.....

Mặc dù mỗi ngày đều làm nhưng Lâm Bối Nhi vẫn không thu thập được cái gọi là "Tình dịch tình yêu", đoán chừng do Điền Đại Tráng đối với nàng vẫn ở trạng thái ưa thích, chưa đạt tới yêu!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10

Editor: Kim Phụng

Lâm Bối Nhi được nuôi dưỡng giống như nuôi heo ở Điền gia, cho đến khi hệ thống nhắc nhở nàng nữ chủ đã xuyên qua mới biết nguy cơ lớn nhất tới.

Mặc dù nàng không có ý định bỏ trốn nhưng không có nghĩa là nữ chủ sẽ không quyến rũ nam nhân của nàng, nghe nói nữ chủ đều có hào quang gì đó của nữ chủ, nếu nhiệm vụ thứ nhất của nàng thất bại thì không biết lúc nào mới có thể trở lại thế giới của nàng báo thù!

"Điền Đại Tráng, chàng có thể theo ta về thăm nhà mẫu thân ta một chút hay không? Ta cũng ở nhà đã lâu rồi, cũng không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì!" Lâm Bối Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, lắc lắc cánh tay Điền Đại Tráng làm nũng. Mấy ngày gần đây nàng được nuông chiều hết mức, bất tri bất giác liền toát ra một chút tính tình tiểu nữ nhi.

"Được được được, nương tử nàng nói cái gì chính là cái đó!" Điền Đại Tráng bị Lâm Bối Nhi làm nũng khiến cho nửa người đều mềm nhũn, còn không phải Lâm Bối Nhi nói cái gì chính là cái đó.

Vì vậy định xong ngày, hai người chuẩn bị chút lễ vật trở về nhà mẫu thân Lâm Bối Nhi.

Lâm Bối Nhi có một người đệ đệ và một muội muội, Lâm Bối Nhi chính là trưởng nữ của Lâm gia. Ban đầu một phần nguyên nhân Lâm gia đồng ý gả Lâm Bối Nhi cho Điền Đại Tráng là do nhà Điền Đại Tráng có chút quan hệ có thể giúp đệ đệ Lâm Thư của Lâm Bối Nhi đi dự thính ở thư viện tốt nhất trên, dĩ nhiên nếu như nhân phẩm Điền Đại Tráng không tốt, phụ thân Lâm gia cũng sẽ không đồng ý cửa hôn sự này.

Thì ra tổ tiên Lâm gia là một người Trọng nguyên, nhưng con cháu đời sau không có tiền đồ mất sạch gia sản, đến thế hệ Lâm Bối Nhi thì đã trở nên không khác gì những nông dân bình thường. Nếu không phải Lâm Thư có tư chất tốt, Lâm gia cũng sẽ không vì một cái tư cách dự thính mà gả Lâm Bối Nhi cho Điền Đại Tráng. Một phần nguyên nhân rất lớn khiến nguyên chủ khó chịu với Điền Đại Tráng là bởi vì cảm giác phụ mẫu vì đệ đệ mà bán mình.

Bây giờ Lâm Bối Nhi về nhà mẫu thân thật ra là muốn xem thử nữ chủ xuyên không, cũng muốn thử dò xét xem Điền Đại Tráng có động lòng với nữ chủ hay không, khoảng cách từ nhà nữ chủ đến nhà mẫu thân nàng tương đối gần, cũng giống như hàng xóm với nhau.

Có thể nói, hiện tại Lâm Bối Nhi vừa thấp thòm vừa kích động, nếu như lần này Điền Đại Tráng không hề động lòng với nữ chủ thì nhiệm vụ thứ nhất này Lâm Bối Nhi rất nhanh sẽ có thể hoàn thành, ngược lại chính là 100 năm ở Tiểu Hắc Ốc.

Lâm gia rất vui mừng đối với việc Lâm Bối Nhi trở về, ngày nữ nhi của mình xuất giá vẫn còn đang dùng tiểu tính tình với mình, thế nên càng thêm không trở về, xem ra là gả cho người ta rồi cũng hiểu chuyện, biết trở về thăm. Phụ mẫu Lâm gia nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới nữ nhi của mình đã đổi thành một người khác!

Cả nhà Lâm Bối Nhi trò chuyện với nhau thật vui cho đến giờ cơm trưa, vừa lúc nữ chủ cũng chính là Trần Nhị Nha cách vách đến, Lâm Bối Nhi rất tò mò về tình địch lớn nhất của nàng.

Kết quả vừa nhìn có chút thất vọng, có thể do Trần Nhị Nha mới xuyên tới không lâu còn chưa thay đổi làn da bên ngoài của mình, vẫn là bộ dáng nha đầu đen đen bình thường trong trí nhớ, còn chưa có nẩy nở nữa! Càng làm nàng hài lòng chính là biểu hiện của Điền Đại Tráng, không hề liếc mắt nhìn qua tiểu nha đầu kia một cái nào!

Phụ mẫu Lâm gia chuẩn bị rất nhiều món ăn chiêu đãi Lâm Bối Nhi và Điền Đại Tráng, còn có cả món thịt mà lễ mừng năm mới mới được ăn, có thể thấy phụ mẫu Lâm gia yêu thương và áy náy với Lâm Bối Nhi, nhưng mà những món ăn này vừa lên bàn Lâm Bối Nhi liền cảm thấy buồn nôn, cái buồn nôn này lại dọa sợ mọi người.

Phụ thân Lâm và Lâm đại nương cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng hai người có chút ý kiến, nhưng lại ăn ý không có mở miệng. Vẫn phải đợi đại phu tới mới tốt, nếu không nói sai chính là vui mừng công đã trảng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11

Editor: Kim Phụng

Sau đó đại phu đến xác nhận Lâm Bối Nhi mang thai, bất quá thời gian rất ngắn chưa tới hai tháng, nên an thai thật tốt.

Chuyện này làm cho phụ mẫu Lâm gia sướng đến phát rồ, mình gả con gái không tới bốn tháng liền mang thai, nếu sinh một nam hài thì có thể đặt chân ở Điền Gia rồi.

Điền Đại Tráng trực tiếp gốc lảng ở đó, hần vẫn khoá Lâm Bối Nhi ở nhà không ngừng ân ái chính là vì để cho Lâm Bối Nhi sinh hài tử, phụ thân hần nói nữ nhân sinh hài tử thì sẽ suy đoán lung tung, phải an tâm gốc ở nhà mới tốt. Nhưng khi thật sự biết mình sắp làm phụ thân tâm tình lại không giống nhau, cảm giác giống như toàn bộ thế giới đều hạnh phúc.

Lâm Bối Nhi cũng hơi linh cảm mình mang thai, liên tục ba tháng bị làm và làm ai cũng có thể mang thai cả, trừ khi vô sinh vô dục! Lâm Bối Nhi sờ bụng một cái, bên trong có một tiểu sinh mệnh, mặc dù không phải chính thân thể của mình mang thai nhưng đứa bé này cũng là do nàng mang. Lâm Bối Nhi có chút không nở đi rồi, vì đứa bé, cũng vì Điền Đại Tráng. Nhưng vừa nghĩ tới mục tiêu của nàng, nàng lại hạ quyết tâm.

Thật xin lỗi, Điền Đại Tráng. Thật xin lỗi, bảo bảo.

Sau khi trở lại Điền gia, Lâm Bối Nhi liền hoàn toàn tiến vào trạng thái dưỡng thai. Mọi người đều xem nàng như đồ sứ, như con nít, chỉ cho Lâm Bối Nhi nằm ở trên giường, ăn ngon uống ngọt đều đưa tới. Được rồi, mới nằm ba tháng lại phải tiếp tục nằm thêm tổng cộng tám tháng nữa!!!

Nhưng nằm mãi trên giường không tốt với thai nhi cho nên Lâm Bối Nhi tốn rất nhiều hơi sức mới tranh thủ được mỗi ngày có thể đi dạo hơn nửa canh giờ ở trong tiểu viện tử.

Rất nhiều phụ nữ trong thôn đều nói Điền gia quá mức nuông chiều nàng dâu rồi, nàng dâu nhà ai không phải nâng cao bụng bự đi làm việc đồng áng đây? Chỉ Lâm Bối Nhi nàng tương đối đặc biệt! Dĩ nhiên, Điền Đại Tráng bày tỏ đó là nương tử của hần, hần thích cưng chiều thế nào thì cưng chiều thế đó, liên quan gì bọn họ?

Lâm Bối Nhi dần dần lộ bụng bầu, trong lúc mang thai Điền Đại Tráng không có chia phòng ngủ với Lâm Bối Nhi, nhưng ngay đến chạm cũng không dám chạm vào Lâm Bối Nhi. Hần không động vào Lâm Bối Nhi không có nghĩa là Lâm Bối Nhi không muốn hần động. Nên biết trong lúc mang thai, phái nữ vẫn cần chuyện tình dục, chỉ cần tư thế thích hợp còn có thể trợ giúp thai nhi.

Quan trọng nhất là Lâm Bối Nhi muốn.

Nhưng tên gốc Điền Đại Tráng này chính là mặc cho Lâm Bối Nhi quyền rũ như thế nào cũng không chịu làm!

Lâm Bối Nhi mở ra《 Đông cung 12 đồ 》 hệ thống cho, bên trong có tư thế ân ái khi phụ nữ có thai. Nàng nghiêm túc học tập, nàng cũng không tin nàng còn không bắt được người nam nhân này!

Gần đây Điền Đại Tráng rất khó sở vì Lâm Bối Nhi vẫn luôn dụ dỗ hần, thỉnh thoảng cũng chỉ mặc cái yếm nhỏ lác lư ở trước mặt hần, còn không thì dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại mịn màng sờ thân thể của hần.

Không phải hần không biết phụ nữ có thai cũng có thể làm chuyện kia, nhưng hần lo lắng chính mình vốn dĩ thiên phú dị bẩm, ngộ nhờ mình không khống chế tốt sức lực làm tổn thương Lâm Bối Nhi và đứa nhỏ trong bụng thì làm thế nào? Không phải hần chưa từng nghĩ chia phòng ngủ, nhưng hần lại lo lắng Lâm Bối Nhi ngủ không chú ý đè ép bụng thì làm sao bây giờ?

Tóm lại chính là một chữ: phiền!

Lâm Bối Nhi cũng không biết Điền Đại Tráng cong cong thẳng thẳng (*), cho dù biết thì thế nào, nàng đã không nhận được có được hay không!

(*): Suy nghĩ nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: H【 kết thúc 】

Editor: Kim Phụng

Lúc Điền Đại Tráng không hay biết gì, Lâm Bối Nhi yên lặng chuẩn bị thật lâu, vì vậy đợi đến lúc Điền Đại Tráng trở về phòng mới hối hận không kịp.

Trên giường của bọn họ xuất hiện một tấm ga giường uyên ương nghịch nước màu đỏ chói, cái này vốn dĩ chuẩn bị cho đám cưới của bọn họ. Còn tiểu nương tử của hần cứ như vậy nằm ở phía trên, tầng chăn thật mỏng bên trên chỉ che đầy bộ ngực sữa và bắp đùi, những địa phương khác đều phơi bày ra ngoài, như vậy càng làm cho Điền Đại Tráng muốn vén tầng chăn kia lên.

"Nương tử....." Điền Đại Tráng liếm liếm đôi môi khô khốc, há miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện mình không nói ra được cái gì.

"Ừm... Đại Tráng, ta thật khó chịu... Tại sao chàng cũng không giúp ta... vậy... hả?....." Lâm Bối Nhi ngồi dậy ôm Điền Đại Tráng, chân trượt xuống nhưng vẫn chỉ lộ ra một nửa bộ ngực sữa, hai điểm đỏ thắm như ẩn như hiện, cứ cực kỳ mê người cọ Điền Đại Tráng như vậy.

"Nương tử... Chúng ta không thể... Sẽ làm bị thương hài....." Điền Đại Tráng gian nan nói ra nửa câu liền bị động tác của Lâm Bối Nhi chặn miệng lại,

Lâm Bối Nhi đưa ra cái lưỡi nhỏ thom tho từng chút từng chút chạm vào môi Điền Đại Tráng, tay ngọc chẳng biết lúc nào đã trượt vào trong quần áo của Điền Đại Tráng không ngừng vuốt ve dục vọng đang ngất ngưởng của Điền Đại Tráng.

"Sẽ không, chúng ta cẩn thận một chút là được... Ta rất nhớ chàng.. Không phải chàng cũng nhớ ta sao....." Lâm Bối Nhi thở ra mùi thơm phun lên hầu kết Điền Đại Tráng, chọc cho hầu kết của hắn giật giật, Lâm Bối Nhi nghịch ngợm ngậm lấy hầu kết đang trượt lên trượt xuống này khiến cho Điền Đại Tráng gầm nhẹ một tiếng.

Điền Đại Tráng biết hắn nên rời khỏi đi tắm nước lạnh, nhưng thân thể của hắn vẫn không nhúc nhích. Lâm Bối Nhi biết nàng nên dùng đòn sát thủ.

Vì vậy nàng từ từ lấy chân mềm trên người ra, lộ ra bộ ngực sữa trắng như tuyết, cặp đùi mượt mà trắng nõn cùng với.....

Lần này Điền Đại Tráng thật không nhìn được, hắn không hề nghĩ đến trong tiểu huyệt của Lâm Bối Nhi lại nhét một cây cọc gỗ làm dương v*t nhân tạo..... Một tay Lâm Bối Nhi vuốt ve hồng anh trên ngực của mình, một tay cầm dương v*t nhân tạo ra ra vào vào ở trong tiểu huyệt phần hồng.....

"A... Thật thoải mái... Ừm... Ừm... A... Lớn, Đại Tráng, chẳng lẽ ngay cả cái này chàng cũng không bằng sao... Ô ô ô... Ta càng muốn chàng... Cái này quá nhỏ....." Lâm sao dương v*t nhân tạo có thể so với cơn th*t to lớn nóng bỏng của Điền Đại Tráng được, đôi mắt Lâm Bối Nhi đỏ ngầu trống rỗng khổ sở khóc lên.

Rốt cuộc Điền Đại Tráng không nhìn được, "Phịch" một tiếng rút ra dương v*t nhân tạo, nhanh chóng cởi quần ra, nhét cơn th*t của mình vào, hai người cùng phát ra tiếng thở dài thoải mái. Cũng may Điền Đại Tráng còn nhớ nương tử nhà mình mang thai, không dùng lực mạnh.

Điền Đại Tráng không dám đè ép Lâm Bối Nhi, cũng chỉ có thể để cho nàng nằm ngửa, dùng gối đầu làm đệm lót cho thắt lưng và cái mông yêu kiều, còn mình thì giống như là tập chông dây - hít đất từ từ từng chút từng chút nhẹ nhàng ra vào. Không kịch liệt như bình thường nhưng cũng làm toàn thân hai người đều là mồ hôi, có một loại cảm giác kích thích.

Dưới sự kích thích đồng thời của cảm giác và tâm lý này, Điền Đại Tráng và Lâm Bối Nhi cùng đạt cao trào!

Toàn thân Lâm Bối Nhi vô lực mặc cho Điền Đại Tráng giúp nàng rửa sạch thân thể, trong đầu truyền đến một giọng nói: "Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, lấy được tình dịch tình yêu của Điền Đại Tráng! Chuẩn bị tiến hành nhiệm vụ kế tiếp....."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Ngoại truyện: Cuộc sống của Điền Đại Tráng và Lâm Bối Nhi sau khi có hài tử [trang phục tình thú cosplay (*)]

Editor: Kim Phụng

(*): Cosplay nghĩa là sắm vai nhân vật, lợi dụng quần áo, trang sức, đạo cụ và hoá trang thành các nhân vật trong anime, game, truyện tranh.

Từ sau khi Lâm Bối Nhi sinh hài tử, địa vị trong nhà của Điền Đại Tráng liền ngày càng lụn bại.

Lúc ở cũ cũng khá tốt, vốn dĩ không thể ân ái. Thế nhưng đợi hết hai tháng này, hắn vẫn không được ăn một lần thịt nào.

Ví như, có một lần:

"Nương tử, ta nhớ nàng lắm." Điền Đại Tráng ôm tiểu nương tử, đùa giỡn với đáng người còn tốt hơn trước khi nàng sinh hài tử, muốn vứt đi cái yếm nhỏ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ này.

Lâm Bối Nhi cũng rất nhớ Điền Đại Tráng, liền tùy ý để Điền Đại Tráng giờ trò.

Nhưng..... Có một từ ngữ gọi là nhưng.....

"Oa oa oa oa oa....."

"Có phải tiểu bảo đói bụng hay không?" Lâm Bối Nhi lập tức rút người ra, mặc kệ dục vọng đứng thẳng của tướng công nhà mình, trời đất bao la đứa bé lớn nhất, Lâm Bối Nhi tỏ vẻ nàng lựa chọn quên mất một chuyện!

"....." Đây là lời thoại trong lòng Điền Đại Tráng.

Ví như, còn có một lần:

"Nương tử, gần đây nàng không bám ta như trước đây nữa rồi!" Điền Đại Tráng học bộ dạng làm nũng của tiểu bảo, một đáng mây râu thân cao 1m8 mấy lại học trẻ sơ sinh miệng còn ngậm ngón tay! Chẳng những không khiến Lâm Bối Nhi đau lòng ngược lại còn chọc cho Lâm Bối Nhi cười đau bụng.

Nhưng Lâm Bối Nhi cũng biết gần đây nàng rất xem nhẹ Điền Đại Tráng nên chuẩn bị tối nay an ủi đáng mây râu đáng thương này một chút.

Nhưng.....

"Oa oa oa oa oa....."

"Có phải tiểu bảo tiểu hay không?" Mỹ nhân trong ngực lập tức bứt ra rồi khỏi lần nữa.....

.....

Điền Đại Tráng cảm thấy Điền tiểu bảo sinh ra là để khắc hấn, nếu không tại sao mỗi lần đều cắt đứt hấn cùng với nương tử nhà mình ở chung?

Lúc Điền gia vào ngày mùa cảm thấy thoải mái hơn những năm trước rất nhiều, có lẽ do một nam nhân nào đó chưa thỏa mãn dục vọng dùng hết tinh lực (*) phát tiết ở trên việc đồng áng rồi.....

(*): Tinh thần và thể lực.

Lâm Bối Nhi cũng biết mình quả thật có hơi quá, nhưng sau khi sinh xong trong cơ thể nàng vẫn còn thường xuyên tiết ra một ít nước bắn. Phía dưới bắn thiu có mặt mũi nào cho nam nhân nhìn, nhìn thấy đáng về uất ức của nam nhân lại mềm lòng, tiểu bảo cũng chỉ là một cái cố thôi.

Rốt cuộc bây giờ nước bắn cũng tiết sạch rồi, Lâm Bối Nhi định cho nam nhân một niềm vui bất ngờ!

《 Đông cung 12 đồ 》 là một thứ tốt, nó đã bao gồm tất cả mọi thứ có liên quan tới tình dục của cổ đại và hiện đại, có thể nói là bách khoa toàn thư về tình dục! Lâm Bối Nhi lật đi lật lại, tìm ra một biện pháp khá mới lạ đối với người cổ đại.

Vì vậy lén lấy ra vốn riêng của mình, lại kiếm cớ đi chợ một chuyến, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ liền giao hải tử cho bà bà (mẹ chồng) mình rồi hẹn Điền Đại Tráng đến một hồ nhỏ sau núi.

Cái hồ nhỏ này là Điền Đại Tráng tình cờ phát hiện, hồ nước trong veo, dưới ánh trăng thỉnh thoảng có mấy con cá nhỏ bơi qua bơi lại.

Điền Đại Tráng không hiểu tại sao nương tử muốn nửa đêm gọi hấn tới nơi này, hiện tại hấn chỉ muốn về nhà thảo luận vấn đề phúc lợi với nương tử.

Nhưng vừa đi vào liền ngừng thở, hai mắt mở thật to không muốn rời khỏi người xinh đẹp này một chút nào.

Đó là một hồ yêu hấp thu Thiên Địa Tinh Hoa dưới ánh trăng.

Trên đầu hồ yêu này toả ra hai lỗ tai xinh xắn nhọn hoắt màu đỏ rực, mái tóc màu đen xổ ra sau, chột có một lọn tóc phủ xuống bên má. Hồ yêu trời xinh quyến rũ, trên trán có một hoa văn hình ngọn lửa nhỏ màu đỏ rực, mũi nhọn như tơ vô cùng mê người, đôi môi không điểm tự đỏ. Thấy trên người của hồ yêu khoác một cái áo choàng màu đỏ sẫm, bên hông đeo một cái thắt lưng màu đen rộng lưng thùng khiến cho người ta không khỏi nghĩ đến chính mình có thể cởi bỏ đai lưng lỏng lẻo kia hay không? Áo choàng theo động tác của hồ yêu đã trượt xuống vai, không biết hồ yêu này mặc cái gì bên trong, một bộ ngực sữa bị miếng vải thật mỏng đè ép thành một đường rãnh sâu giữa ngực. Nhìn xuống chút nữa, hồ yêu táng tận lương tâm này không có mặc khố quần, lộ ra cặp đùi đẹp thon dài trắng như tuyết, đầu ngón chân mượt mà khả ái đùa bốn hồ nước trong veo, Điền Đại Tráng tình mắt nhìn thấy tiểu huyết của hồ yêu này được một miếng vải bao lấy, nhưng miếng vải này được một sợi dây mảnh cột vào hông của hồ yêu, giữa đùi còn có một cái đuôi hồ thật dài màu đỏ như lửa.....

Điền Đại Tráng nuốt một ngụm nước bọt, không dám tưởng tượng hồ yêu quyến rũ vô song như thế chính là tiểu nương tử xinh xắn đáng yêu nhà hấn!

Thật ra Lâm Bối Nhi chính là cosplay thêm nội y sexy và hiện đại hóa trang phục mà thôi, nhưng một nông phu sinh trưởng ở cổ đại như Điền Đại Tráng không biết đâu!

Hồ yêu giống như là phát hiện người tới, vừa có chút kinh hoàng vừa hơi tò mò đến gần nam tử xa lạ này.

"Chàng là ai? Tại sao lại đến đây?" Ánh mắt lưu chuyển mang theo quyến rũ hồn nhiên, tựa như không ràng buộc đời, phơi bày bộ ngực sữa dưới ánh mắt nóng bỏng của nam nhân.

"Nàng là yêu tinh sao?" Điền Đại Tráng thông minh liền diễn kịch cùng với Lâm Bối Nhi, Điền Đại Tráng cũng có một chút yêu thích ân ái với yêu tinh, trong lòng hơi mong đợi và kích động.

"Ta là hồ yêu! Chàng cảm thấy nữ tử ở trần gian đẹp mắt hay là ta đẹp mắt?" Lâm Bối Nhi lấy một tấm khăn lụa che mặt Điền Đại Tráng, cách tấm khăn lụa khẽ cản bờ môi của hấn, ngón tay ngọc khẽ vuốt ve lồng ngực rắn chắc, chơi đùa nụ hoa màu đậm.

"Dĩ nhiên là nàng đẹp, nàng muốn hút dương khí của ta sao?" Điền Đại Tráng không ngừng nuốt nước miếng, nắm chặt bàn tay nhỏ đang tác quái lại, miệng ngậm lấy ngón tay nghịch ngợm.

"Vậy chàng có nguyện ý hay không đây ~ " Một chữ cuối cùng giống như là ngậm trong miệng vòng vo lưu chuyển, giọng nói nhu hoà truyền vào tai Điền Đại Tráng làm nửa người hân tê đại.

"Nguyện ý, sao ta có thể không muốn!" Cởi ra một cái áo khoác trải trên mặt đất, vội vàng ôm hồ yêu té nhào xuống đất.

Cuối cùng Điền Đại Tráng cũng biết cái gì gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Hắn cởi bỏ chiếc áo choàng vốn dĩ không giấu được cái gì, xé cái yếm đang bọc lấy bộ ngực sữa ra, bàn tay dùng sức nhào nặn, miệng lớn mút tiều anh đào đang ưỡn lên. Mút mút, mút ra một chút sữa tươi trắng, mùi vị rất ngon.

"Đến, nàng cũng nếm thử sữa của nàng đi!" Điền Đại Tráng ngậm một hộp dịch sữa đút cho Lâm Bối Nhi, hai người răng môi tương liên, sữa tươi màu trắng chưa kịp nuốt chảy xuống cổ thành một đường duyên dáng.

Điền Đại Tráng không muốn lãng phí một chút nào, từng chút từng chút để lại ấn ký thâm sâu trên cổ và xương quai xanh của Lâm Bối Nhi.

Hai ngón tay thô ráp cắm vào trong tiểu huyết, Lâm Bối Nhi đã sớm chuẩn bị kỹ càng, tiểu huyết đã sớm ướt át cho nên ngón tay tiến vào cũng không hề khó khăn.

"A..... Đại Tráng..... Nhanh một chút, ta muốn chàng!" Thân thể Lâm Bối Nhi sớm đã quen Điền Đại Tráng tiến vào, căn bản hai ngón tay không thỏa mãn được nàng.

"Tiểu yêu tinh muốn ép khô ta?" Điền Đại Tráng thở hổn hển, dùng sức vỗ vào cái mông trắng như tuyết.

Lâm Bối Nhi bị đánh vẫn rên rỉ, cái mông chỉ cảm thấy tê tê, tiểu huyết nhanh chóng co rúc lại, tuôn ra một mảng lớn mật dịch.

Điền Đại Tráng vừa nhìn, đánh càng thêm hăng say, thậm chí đẩy ra bấp dùi Lâm Bối Nhi trực tiếp vỗ vào tiểu huyết của nàng.

"Ừm..... Chậm một chút, quá mạnh rồi..... Dừng lại, dừng lại..... A..... Ha..... Không cần, dừng...."

Sau khi sinh thân thể vốn dĩ càng thêm nhạy cảm, làm sao mà chịu được tra tấn như vậy, Lâm Bối Nhi bị Điền Đại Tráng vỗ đến phun trào.

"Điền Đại Tráng, chàng đi vào đi, tiểu huyết vẫn thật là ngứa....." Sau khi đạt cao trào Lâm Bối Nhi cảm thấy càng thêm trống rỗng, tiểu huyết vẫn hơi ngứa, muốn một thứ thật to nóng bỏng lấp đầy nó. Vì vậy nàng liền trực tiếp cởi bỏ miếng vải, tách tiểu huyết của mình ra, lộ ra nhị nhục màu hồng khê co rút bên trong, hoa châu nho nhỏ cũng thẹn thùng e lệ đứng thẳng lên.

Bản thân Điền Đại Tráng cũng cực kì căng đau, liền trực tiếp một tay lấy côn th*t cắm vào trong tiểu huyết, chọc cho Lâm Bối Nhi thoải mái hét lên một tiếng. Ngón tay không buông tha hoa châu trắng hồng mềm mại, vân vẽ hoa châu cứng rắn tựa như một viên đá.

"A..... Thật thoải mái..... Điền Đại Tráng, nhanh hơn chút nữa..... A, ha..... Ta còn muốn....." Lâm Bối Nhi uốn qua uốn lại ở phía dưới Điền Đại Tráng, khiến mỗi lần côn th*t đều cắm vào từ góc độ khác nhau.

Hứng thú của hai người tăng cao, từ nam trên nữ dưới đến nữ trên nam dưới, từ nằm đến tựa vào trên cây. Thậm chí Điền Đại Tráng còn ôm lấy Lâm Bối Nhi tựa như là ôm hài nhi đi tiểu, côn th*t thuận theo rút ra cắm vào.

Điền Đại Tráng đếm không hết hân làm bao nhiêu lần, mãi cho đến khi chân trời sáng lên một chút ánh sáng mới thỏa mãn ôm nương tử đã ngủ mê man về nhà.

Lâm Bối Nhi vẫn đang trong giấc mộng nói mơ, kêu đừng, không chịu nổi....

Cho nên nói nam nhân nhất định không thể dối!

=====

Kết thúc thế giới đầu tiên rồi, tạm biệt Đại Tráng thê nô *chấm chấm nước mắt*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Thế giới thứ hai: Quyển rũ công công (*) sắt đá

(*): Cha chồng.

Editor: Kim Phụng

Sau khi Hải Bối Nhi tỉnh lại có chút không bỏ được, nhưng đáy lòng cảm thấy hơi may mắn hệ thống sớm một bước hút nàng ra, nếu không nàng thật sự không muốn rời khỏi người nam nhân ngây thơ, thô nỏ như Điền Đại Tráng.

"Chúc mừng Kí Chủ hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, phần thưởng cho Kí Chủ 'Chơi không xấu', hiện tại đưa Kí Chủ đến nhiệm vụ thế giới thứ hai!"

"Cái gì 'Chơi không xấu'? Đó là cái gì? Ôi chào, ôi, ôi chào, ôi, ôi, nói rõ ràng chút....." Hải Bối Nhi còn chưa hỏi rõ ràng đã bị truyền tống đến một thế giới mới.

Vẫn là một trận đau nhói, nhưng không khó chịu như lần đầu tiên.

Lần này thân thể Hải Bối Nhi chuyển kiếp tên là Dư Bối Nhi, thế giới chuyển kiếp vẫn là cổ đại, vẫn là một thời đại vô căn cứ (*).

(*): Thời đại không có trong lịch sử.

Nơi này là tam quốc thế chân vạc, Trần quốc, Tần quốc, Hàn quốc. Giữa tam quốc này có kết thân với nhau, quan hệ chặt chẽ không rời, đã có hơn một trăm năm bình an vô sự.

Dư Bối Nhi là Phụng Dương Quận chúa, nữ nhi của cần vương (*) Trần quốc, bị Quốc vương Trần quốc đưa đến Tần quốc kết thân. Đối tượng liên hôn chính là Hộ Quốc Đại Tướng quân Tần quốc, con trai của Tư Đồ Chiến – Tư Đồ Kiệt.

(*): Tận trung, xả thân vì triều đình.

Tuy nguyên thân là Quận chúa, nhưng phụ mẫu đã sớm song vong (chết), lần này hoàn toàn là thay Trường An công chúa gả đến Tần quốc.

Sau đó..... Cũng không có sau đó, lục lọi hết tài liệu hệ thống cho cùng với trí nhớ của nguyên thân cũng không có chuyện của sau này.

"Sau này trong nhiệm vụ cũng sẽ không nói tới tình tiết phát triển sau đó, chỉ nhắc nhở đối tượng Kí Chủ công chiếm. Đối tượng công chiếm trong nhiệm vụ lần này là -- Tư Đồ Chiến!" Hệ thống nghiêm túc giải thích ở trong đầu Hải Bối Nhi.

"..... Cái gì? Đối tượng công chiếm là Tư Đồ Chiến!!! Đó không phải là cha chồng tương lai của tôi sao??? Đây chính là loạn luân, ôi chào ôi!" Điều này làm cho Hải Bối Nhi luôn bảo thủ không thể chấp nhận.

"Kí Chủ từ chối hoàn thành nhiệm vụ thứ hai sẽ phải tiếp nhận xử phạt – 500 năm Tiểu Hắc Ốc!"

"....." Tại sao nhiệm vụ thứ nhất có 100 năm, nhiệm vụ thứ hai lại là 500 năm???

Nhưng tình thế ép buộc con người, thôi, loạn luân thì loạn luân, vì báo thù: nhin!!!

Mở mắt ra, hiện tại nàng chính là Quận chúa gả thay - Dư Bối Nhi, bây giờ đang ở trên đường hòa thân.

Bởi vì phụ mẫu lần lượt rời đi nên tính tình của nguyên chủ Dư Bối Nhi đại biến (*), vốn dĩ hoạt bát cởi mở biến thành lạnh lẽo ít nói. Nàng tìm gương nhìn một chút, tướng mạo thân thể này đúng là đẹp hơn Lâm Bối Nhi nhiều. Hàng mi lá liễu cong cong, một đôi mắt hạnh ngập nước, mũi khéo léo xinh xắn, vượt trội nhất chính là đôi môi mềm mại ướt át, thật là trắng hồng mềm mại như hoa anh đào, lúc nâng đôi môi làm cho người ta có cảm giác muốn hôn.

(*): Thay đổi lớn.

Từ khi phụ mẫu rời khỏi nguyên chủ cũng không thường cười, có cảm giác cả người vô cùng lạnh lùng. Nhưng lúc cười lên gương mặt sẽ có hai lúm đồng tiền nho nhỏ, trong nháy mắt khí chất trở nên xinh đẹp, đáng yêu.

Do có kinh nghiệm ở nhiệm vụ trước đó, nàng biết muốn hoàn thành nhiệm vụ không chỉ cần phải khiến đối tượng yêu nàng mà còn phải ân ái với đối tượng, bởi vì đỉnh cao của tình yêu chính là lúc xuất tinh.

Cho nên Dư Bối Nhi coi hết y phục (*) trên người mình, bắt đầu quan sát thân thể của mình.

(*): Quần áo.

Lông mọc trên thân thể Dư Bối Nhi rất ít, ngay cả hạ thân cũng chỉ có vài sợi, gần như là bạch hổ. Một thân băng cơ ngọc cốt (*), sờ lên chính là trơn bóng lạnh lạnh. Một bộ ngực trắng tròn thật cao, là hình bán cầu hoàn mỹ, không sệ xuống. Bụng bằng phẳng, eo mềm mại không xương, hai chân thon dài thẳng tắp.

(*): trắng mịn; thanh cao thoát tục.

Có thể nói là một báu vật!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

Editor: Kim Phụng

Cách Tần quốc còn có hai ngày lộ trình, không giống như nhiệm vụ lần trước, nhiệm vụ này nàng hoàn toàn không biết tính tình của mục tiêu cùng với hướng phát triển về sau của tình tiết, hơn nữa nàng còn phải công chiếm công công (cha chồng) của mình, Dur Bối Nhi không khỏi có chút mê man.

Ôm tâm tình thấp thỏm, Dur Bối Nhi rốt cuộc đã tới dịch quán Tần Đô, chờ giờ lành ngày mai mới đến phủ Đại tướng quân bái đường thành thân.

Phản ứng đầu tiên của Dur Bối Nhi là ngày mai có thể thoát khỏi một thân y phục nặng nề này rồi.....

Từ nửa đêm đã bắt đầu tắm rửa thay y phục, sau đó trang điểm, sau đó nữa chính là một đồng lớn lễ nghi gì gì đó.....

Đợi đến lúc Dur Bối Nhi tiến vào tân phòng không có ai biết tâm tình kích động của nàng..... Nương của ta ơi, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi rồi!

Nàng cũng không quản có đói bụng hay không, ngay lập tức quăng hi phục mũ phượng gì gì đó ở trên giường cưới rồi ngủ thiếp đi!

Tư Đồ Kiệt trở về phòng nhìn thấy tân thê tử của mình đã ngủ mất rồi, vừa buồn cười vừa khẽ thở phào nhẹ nhõm.

May là đã ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Dur Bối Nhi mơ mơ màng màng bị đánh thức, biết mình phải đi gặp công công rồi, lập tức bày ra mười phần tinh thần!

Ta chính là nữ nhân muốn quyến rũ công công!

Sau khi mặc y phục xong vừa đúng lúc nhìn thấy một người nam tử trẻ tuổi đi vào, Dur Bối Nhi biết đây là tân phu quân của nàng.

Tư Đồ Kiệt vốn có danh xưng đệ nhất mỹ nam Tần Đô, thân hình anh tuấn cao lớn, khỏe miệng khê khẽ cười, có loại cảm giác như tắm gió xuân.

Hắn vừa mới luyện công xong, trên người chỉ mặc một cái áo trong màu trắng đã bị ướt đầm mồ hôi.

Hình như là hắn quên mất mình đã cưới một người thê tử, vào cửa liền cởi áo trong ra, sau đó nhìn thấy thê tử lạnh lùng của mình đang mở to mắt đẹp nhìn mình.

"Khụ khụ, ta quen sáng sớm luyện võ....." Có chút xấu hổ giải thích một câu, tỷ nữ có nhãn lực vội vàng giúp Tư Đồ Kiệt mặc vào một bộ y phục.

Dur Bối Nhi lạnh nhạt gật đầu một cái, bày tỏ mình biết rồi.

"Phủ tướng quân không có nhiều quy củ như vậy, phụ thân nói để cho chúng ta nghỉ ngơi cho tốt một phen rồi đi thỉnh an ông." Có lẽ Tư Đồ Kiệt cũng biết tính tình thê tử của mình lạnh nhạt ít nói.

"Vương hạ ý chỉ muốn ngày mai chúng ta cùng nhau vào cung thỉnh an, hôm nay không cần phải gấp." Nhìn đến động tác ăn uống ưu nhã nhưng lại không mất tốc độ của thê tử mình, hắn cũng sợ hết hồn, hắn không biết nữ nhân cũng có sức ăn lớn như vậy.

Dur Bối Nhi dừng động tác lại, thả chậm một chút.

Chẳng lẽ không biết người ta đã một ngày một đêm không hề ăn chút gì sao?

Tư Đồ Kiệt là một nam nhân làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa rất biết chăm sóc người khác, nhưng Dur Bối Nhi cảm giác hắn có chút không ổn.

Vừa nghĩ tới về sau cho người nam nhân này đội nón xanh (*), Dur Bối Nhi bày tỏ nàng liền hào phóng xem nhẹ cảm giác không ổn của hắn đi!

(*): Cắm sừng.

Tư Đồ Chiến không phải người rất nặng quy củ, cho đến lúc ăn trưa Dur Bối Nhi mới thấy được đối tượng công chiếm của mình.

Vậy mà.....

Đại hán lung hùm vai gấu (*), mặt mọc đầy râu không nhìn ra tướng mạo này làm sao có thể thật sự là phụ thân của Tư Đồ Kiệt anh tuấn tiêu sái như gió xuân đây?

(*): Minh hồ thân gấu; cao to lực lưỡng.

Hệ thống, người đang trêu chọc ta sao? Thoát khỏi đây xem ta không đánh chết người mới lạ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3

Editor: Kim Phụng

Dư Bối Nhi vẫn duy trì hình tượng lạnh lùng, nhưng nội tâm đã tan vỡ.

Nàng thật sự không thể tiếp nhận phu quân phong thần tuần lẫm lại có một người phụ thân giống như động núi, hơn nữa người phụ thân này còn là đối tượng công chiếm của nàng!!!

Được rồi, Dư Bối Nhi chính là điển hình của hội mê về bề ngoài.

Cuộc đời của vị đại tướng quân này quả thực là một truyền kỳ của Tần quốc, nghe nói Tư Đồ Chiến là một cô nhi, nhưng trời sinh sức mạnh ghê gớm, lúc mười tuổi đã từng một tay nâng lên tảng đá nặng đến 250 cân (*), sau đó mười hai tuổi liền được một người tướng lĩnh nhìn trúng, chiêu mộ vào trong quân doanh, mười lăm tuổi liền chiến công hiển hách tiêu diệt vô số cường đạo thổ phỉ, hai mươi tuổi ở trong “Cuộc chiến biên thành” giữa Tần quốc và Hàn Quốc lấy ít thắng nhiều, nhất chiến thành danh, nhảy một cái trở thành đại tướng quân! Cả đời Tư Đồ Chiến chinh chiến vô số, chưa từng thua trận, có thể nói là Chiến thần của Tần quốc!

(*): 1 cân = ½ Kg.

Lúc Tư Đồ Chiến mười bốn tuổi cưới một thê, nhưng nguyên thê khó sinh, sinh hạ Tư Đồ Kiệt liền mất đi, từ đó Tư Đồ Chiến không lập gia đình.

Năm nay Tư Đồ Kiệt chỉ mới 20, như vậy tính ra công công của nàng vẫn rất trẻ tuổi, nhi tử mới tuổi lập gia đình.

Dư Bối Nhi chỉ có thể yên lặng châm chọc cổ đại kết hôn sớm, sinh con sớm, phải biết mười bốn tuổi nàng ở hiện đại còn là một học sinh trung học đó!!!

Vốn dĩ Trần vương định gả công chúa Trường An quốc sắc thiên hương cho Tư Đồ Kiệt, ngoài kết thân ra chính là muốn dùng sắc đẹp nắm lấy Tư Đồ Kiệt, nếu làm cho công tử văn nhũ này cam tâm tình nguyện xúi giục phụ thân phản bội là tốt nhất, đáng tiếc Trường An công chúa chết sống không muốn. Con cò cứng đầu cứng cổ dĩ nhiên không dễ nghe lời, trước khi đi Trần vương còn nói một đồng lời nói tây nảo, hẳn không nghĩ tới nguyên chủ đối với Trần quốc vốn đã không có lòng trung thành, chứ nói chi là Dư Bối Nhi của bây giờ. Trần vương cũng không có hoàn toàn tin tưởng nàng, đề tài mất nằm vùng ở bên người nàng, không giải quyết những thứ tai mắt này thì nàng không thể an tâm quyền rũ công công.

Bởi vì phủ tướng quân không có chủ mẫu đã lâu rồi cho nên Dư Bối Nhi vừa đến Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt lập tức giao sổ sách, khế ước bán thân của người làm và chìa khóa khóa phòng cho Dư Bối Nhi.

Dư Bối Nhi có chút không tin bọn họ sẽ tin tưởng nàng, chẳng lẽ không sợ nàng là gian tế sao? Tò mò lật qua lật lại, xem sơ qua sổ sách, sau đó lại lặng lẽ gấp lại..... Đừng hỏi nàng..... Nàng không biết những con nòng nọc này là thứ đồ chơi gì!

Suy nghĩ một chút cũng biết nhất định khó phòng cũng lộn xộn lung tung.....

Dư Bối Nhi rất muốn nói vài câu xã giao nhưng tính cách của nàng với mọi người đã định nàng chỉ có thể yên lặng ngậm miệng lại.

Bị nguyên bóng dáng hưởng, Dư Bối Nhi không thích Trần quốc. Phụ thân nguyên thân là đệ đệ Trần vương, vì Trần quốc cục cung tận tụy, thậm chí đến cuối cùng cũng vì Trần vương làm việc mà phụ mẫu đều bị người ám sát bỏ mình. Sau đó nỡ danh kỳ viết nhận nguyên thân làm nghĩa nữ, nuôi dưỡng ở trong thâm cung nhưng không để ý tới, sau đó thay nữ nhi của mình hòa thân.

Mà nhân khẩu trong phủ tướng quân khá đơn giản, mặc dù Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt nuôi rất nhiều ca vũ, nhưng lại không có ai có thân phận.

Dư Bối Nhi tỏ vẻ ở phủ tướng quân sống qua ngày vẫn còn rất thoải mái.

Tư Đồ Chiến là một người hào phóng, hào phóng đến mức quả thật không để ý quy củ. Hắn thẳng thắn bày tỏ chỉ cần mỗi ngày cả nhà dùng cơm trưa

chung với nhau là tốt rồi, thỉnh an gì gì đó tùy ý thôi.

Tur Đồ Kiệt buồn cười lắc đầu một cái, có chút bất đắc dĩ đối với tính tình phụ thân nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4

Editor: Kim Phụng

Lần này Dur Bối Nhi định đánh lâu dài, nơi này không đơn giản giống như lần trước.

Thân phận của nàng phức tạp, người muốn quyền rũ càng phức tạp hơn.

Chỉ có thể nói con đường này dài đằng đẵng.....

Buổi chiều tắm rửa xong, Dur Bối Nhi ngồi ở trên giường cưới, nàng đang đợi Tur Đồ Kiệt.

Nàng phải đi bước đầu tiên chính là quy phục.

Nàng dĩ nhiên biết Tur Đồ Chiến và Tur Đồ Kiệt không có đơn giản như vậy, dù là quy phục cũng không dễ dàng tin tưởng nàng như vậy, nhưng lại có thể giúp nàng diệt trừ những tai mắt này.

"Phu nhân có ý chờ ta?" Tur Đồ Kiệt có chút ngoài ý muốn thê tử của mình sẽ chờ mình.

"Đây là những tai mắt của Trần quốc mà ta biết." Dur Bối Nhi lấy ra một tờ giấy, phía trên tràn đầy tên người.

Tur Đồ Kiệt nhận lấy tờ giấy, trong nháy mắt ngón tay chạm nhau chỉ cảm thấy lạnh lẽo trắng mịn. Sau khi nhìn thấy tờ giấy nụ cười trên mặt nhanh chóng thu vào.

"Vì sao cho ta?"

"Phụ mẫu chết sớm, ta không có tình cảm với Trần quốc, chỉ muốn yên lặng sống qua ngày." Dur Bối Nhi rất bình tĩnh, nàng có thành tâm hay có mục đích khác hay không thì sau này sẽ biết.

"Được, ta sẽ điều tra một phen." Ấn tượng đầu tiên Tur Đồ Kiệt nhìn thấy nữ nhân này là một mỹ nhân lạnh lùng, nhưng không nghĩ nữ nhân này cũng không ngốc, có tính toán của chính mình.

Dur Bối Nhi gạt đầu một cái, tỏ vẻ đã biết.

"Vậy bây giờ, chúng ta nên đi ngủ rồi." Tur Đồ Kiệt nhìn chằm chằm Dur Bối Nhi, muốn nhìn xem nữ nhân lạnh băng này có hốt hoảng hay không.

Dur Bối Nhi có không? Dĩ nhiên sẽ không, bởi vì mọi người quên dạy nguyên chủ chuyện tình nam nữ! Nguyên chủ xem như cô nhi, xuất giá cũng không có trường bối thu xếp cho nàng.

Cho nên hiện tại Dur Bối Nhi đương nhiên là giả vờ không biết nụ cười mập mờ trên mặt Tur Đồ Kiệt là có ý gì!

Sau đó liền nằm ở trên giường ngủ, nhìn thấy Tur Đồ Kiệt còn nhìn, nàng liền xê dịch qua bên cạnh, ánh mắt ý bảo Tur Đồ Kiệt lên giường ngủ.

Lần này Tur Đồ Kiệt thật sự không hiểu Dur Bối Nhi rốt cuộc hiểu hay là làm bộ như không hiểu đây.

Vì vậy trực tiếp lên giường đè lên Dur Bối Nhi, một tay chống bên tai của nàng, một tay xoa nhẹ gương mặt trắng nõn.

Dur Bối Nhi không có gì xấu hổ chỉ là không quen nam nhân đụng vào nên né tránh, nàng không biết rốt cuộc nam nhân này muốn làm gì, cứ như vậy mở mắt chăm chú nhìn chằm chằm hắn, không tiếng động biểu đạt ý tứ: tại sao không ngủ còn muốn sờ nàng!

"Chúng ta đã bỏ lỡ động phòng, tối nay cũng không cần bỏ lỡ nữa, một đêm xuân đáng giá ngàn vàng!"

Trầm thấp nói ở bên tai Dur Bối Nhi, hơi thở cực nóng khiến Dur Bối Nhi cảm giác lỗ tai hơi ngứa, muốn thoát khỏi lại bị ngâm vảnh tai, Tur Đồ Kiệt triển miên mập mờ liếm tai của nàng, thậm chí còn duỗi đầu lưỡi ra ngoài liếm vào bên trong lỗ tai.

"Chàng đang làm gì? Thật kỳ quái!" Dur Bối Nhi vô cùng "đơn thuần" lên tiếng hỏi thăm, nàng mới không thừa nhận nàng bị Tur Đồ Kiệt liếm lỗ tai như

vậy liền ướt!

"A, chúng ta đang làm chuyện rất thoải mái, ngoan ngoãn nghe lời sẽ rất thoải mái." Nếu cái gì cũng không hiểu, vậy hãy để cho hắn từ từ dạy nàng, khiến nữ nhân lạnh lùng, thuần khiết này ở trên tay hắn rơi vào hắc ám không phải rất kích thích sao?

Dur Bối Nhi không biết ý nghĩ của nam nhân, nhưng lại rất nghe lời nam nhân, nghe lời khiến nam nhân thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: H

Từ khi Tư Đồ Kiệt nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng không chút thay đổi của Dur Bối Nhi thì đã rất muốn khiến cho trên mặt nữ nhân này xuất hiện biểu tình khác, ví như xấu hổ, ví như kinh hoàng, ví như sợ.....

Tư Đồ Kiệt hôn lên đôi môi mê người, cướp lấy nước miếng ngọt ngào giữa môi lưỡi, bức bách Dur Bối Nhi nuốt nước miếng của mình, lại dùng lưỡi của mình cuốn cái lưỡi nhỏ thom tho trong miệng Dur Bối Nhi, hôn sâu, bắt chúc tiết tấu giao hoan.

"Ừm....." Lúc sắp hít thở không thông mới buông môi hồng đã sưng đỏ không chịu nổi ra, Dur Bối Nhi bị cái hôn này hôn đến gò má trắng như tuyết đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch hút khí, ánh mắt cũng mê ly.

Sau đó bàn tay luồn vào cổ áo rối loạn, vuốt ve nhũ nhi hoàn mỹ, trong tay là một mảnh lạnh lẽo trắng mịn, xúc cảm thật tốt.

"A, chàng đừng sờ soạng....." Dur Bối Nhi biết mật huyết của mình nhất định đã ướt đầm, nàng kẹp chặt bắp đùi, không muốn để nam nhân trên người biết. Nàng muốn né tránh bàn tay Tư Đồ Kiệt đang đùa giỡn nhũ nhi của mình nhưng sức lực nam nhân lại lớn hơn nàng, hoàn toàn không chế nàng vào trong ngực.

"Tại sao không sờ nữa? Chẳng phải nàng rất thích sao?" Trực tiếp mở ra y phục ngủ làm thân thể trắng nõn bại lộ trong không khí, miệng cũng không khách khí lưu lại dấu vết của mình ở phía trên.

"Nhưng, nhưng thật kỳ lạ....." Muốn giả bộ phải giả bộ đến cùng, kinh nghiệm của nam nhân nhất định rất phong phú, dùng kỹ xảo xoa nắn nàng vài cái như vậy, nàng thiếu chút nữa đã bị hạ gục.

"Nhưng nàng xem đây chính là bằng chứng chứng tỏ nàng thích." Một cái tay đưa vào trong quần lót sờ soạng vài cái, lúc vươn ra trên tay tất cả đều là mùi vị ngọt ngào dính dính của mật dịch. Tư Đồ Kiệt đặt ở chóp mũi ngửi một cái, không ngờ ngay cả mật dịch cũng có mùi thơm nhàn nhạt giống như mùi thơm trên người nàng, vì vậy lần đầu tiên trong đời Tư Đồ Kiệt nếm mật dịch của nữ nhân.

"Ừm, thật bản..... Đừng, làm sao chàng....." Tư thái nam nhân thưởng thức mật dịch của nàng quá mức dâm mỹ, hơn nữa còn tỏ dáng vẻ mùi vị không tệ.

Dur Bối Nhi bị người nam nhân này quyến rũ, nàng thật sự muốn người nam nhân này có thể ăn sạch nàng.

"Không bản, ăn thật ngon! Ngoan, bản thân cũng tới nếm thử đi!" Lần nữa lấy mật dịch đưa đến khóe miệng Dur Bối Nhi, dụ dỗ nàng ăn mật dịch của chính mình.

Dur Bối Nhi ngoan ngoãn làm theo, nhu thuận liếm sạch sẽ mật dịch trên ngón tay, cái lưỡi phấn hồng quấn vòng quanh ngón tay của hắn.

Đáy mắt nam nhân tối ám, lại đưa một ngón tay vào kẹp cái lưỡi nhỏ thom tho, ở trong miệng nàng xoắn lấy, tiến lên trước liếm sạch nước miếng ngọt ngào tràn ra không kịp nuốt xuống.

Một cái tay khác thừa lúc này đưa vào trong quần lót, vuốt ve tiểu huyết phía dưới, tìm được tiểu châu ẩn núp, đùa bỡn nó đến cứng rắn.

"A..... Ừm..... Không... không được..... Ừm....." Cảm giác bị tùy ý đùa bỡn quá mức kích thích, nam nhân cố ý chỉ dừng lại ở bên ngoài tiểu huyết, mặc cho miệng huyết hé mở mời hắn hắn cũng không để ý tới.

"Sao thế? Muốn ta làm gì nào? Nói ra ta liền cho nàng....." Nam nhân hài lòng dỗ dành Dur Bối Nhi, cảm giác nhìn nữ nhân nở rộ ở dưới thân hắn quá tốt đẹp.

Dur Bối Nhi biết thói hư tật xấu của nam nhân, nhưng Tư Đồ Kiệt giống như là anh túc (*), mỹ lệ mê người nhưng lại trí mạng, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn nhảy xuống.

(*): Cây thuốc phiện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 6: H

Editor: Kim Phụng

"Ta muốn..... muốn....." Thiếu chút xíu nữa, thiếu chút xíu nữa nàng sẽ như nam nhân mong muốn nói ra điều hẳn muốn nghe thấy rồi.

Toàn thân Dư Bối Nhi trần trụi với đầy vết đỏ nằm ở trên giường, hai chân thon dài mở ra thật rộng về phía Tư Đồ Kiệt, tiểu huyết phần hồng ẩm ướt nhìn một cái không sót gì.

Nhưng Tư Đồ Kiệt vẫn rất bình tĩnh, ngay cả y phục cũng chỉ khẽ rối loạn mà thôi.

Dư Bối Nhi rất không hài lòng với nam nhân, hẳn đùa bốn nàng đến nhếch nhác như thế, nhưng hẳn vẫn không chịu buông tha nàng, cho nàng thoải mái một chút, vì thể tính tình quật cường lại nổi lên, kéo chân qua cuốn lấy chính mình lại, giống như một con ấu thú thời khắc nguy cấp vùi đầu mình xuống lại quên cái mộng và cái đuôi của mình vẫn còn ở bên ngoài.

Tư Đồ Kiệt vốn dĩ hơi tức giận Dư Bối Nhi không nghe lời, nhưng khi nhìn thấy nàng cuốn đầu của mình lại, còn cái mộng trống trơn hướng về phía hẳn, hẳn lại không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tay chạm tới mộng thịt trắng mịn, như có như không chạm tới tiểu huyết và cục huyết. Người dưới chân giật giật, vẫn mạnh mẽ chịu đựng không chịu ra ngoài.

Tư Đồ Kiệt nhìn nàng vẫn còn liều mạng chống cự, nhẹ giọng bật cười, đến gần tiểu huyết trắng mịn là lưỡi liếm xuống.

"Ừm....." Dư Bối Nhi ở trong chăn phát ra một tiếng kêu rên, lắc cái mộng nhỏ vài cái, không biết là hi vọng Tư Đồ Kiệt tiếp tục liếm hay là cầu xin hẳn tha cho nàng.

Dĩ nhiên Tư Đồ Kiệt không thể nào buông tha nàng, tiểu huyết của nữ nhân vô cùng sạch sẽ lại có một mùi thơm ngọt ngậy, nam nhân trực tiếp há mồm ngậm âm thần, đầu lưỡi vươn ra tìm kiếm ở sâu trong tiểu huyết, còn không quên dùng ngón tay chăm sóc hoa châu đáng thương, thậm chí một cái tay khác còn vuốt ve cục huyết nho nhỏ, một đốt ngón tay đã chạm vào trong cục huyết.

Tư Đồ Kiệt nhìn nữ nhân đã như vậy còn không chịu ra, sợ nữ nhân này sẽ làm bản thân buồn bực đến hồng, tốt bụng kéo Dư Bối Nhi ra.

Dư Bối Nhi chảy mồ hôi ròng ròng, mái tóc bị ướt thành từng luồng dính vào nhau, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống, một mực nhỏ giọng nức nở, bộ dáng kia rất đáng thương.

Tư Đồ Kiệt mềm lòng, tiến lên hôn cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang nức nở nghẹn ngào của Dư Bối Nhi, khác với sự kịch liệt vừa rồi nụ hôn này vô cùng dịu dàng an ủi, đầu lưỡi dịu dàng liếm lỗ mũi, lại ngậm lấy môi dưới, dùng răng khe khẽ cắn lấy.

"Đừng khóc, ưm?" Cúi đầu dịu dàng nói, hôn lên nước mắt của nàng.

"Ừm..... Nhưng, nhưng ta vẫn thật khó chịu....." Tư Đồ Kiệt dịu dàng khiến cho nàng chống đỡ không được rồi, ngang ngược hồi lâu vẫn nói ra, nhưng nàng lại không biết biểu đạt như thế nào chỉ có thể nói mình khó chịu.

"Chỗ nào khó chịu vậy? Có phải nơi này không hả?" Ngón tay xấu bụng vuốt tiểu huyết, dù sao đi nữa vẫn muốn Dư Bối Nhi chính miệng thừa nhận tiểu huyết của mình muốn hẳn an ủi.

"Ừm, phải... A..... Chạm một chút....." Lời vừa ra khỏi miệng ngón tay liền trực tiếp tiến vào tiểu huyết, bởi vì mật dịch trước đó vẫn chưa hoàn toàn khô, cho nên ngón tay rất dễ dàng trượt vào.

Dư Bối Nhi cảm giác có một chút đau nhói, nhưng rất nhanh chỉ cảm thấy thoải mái, thủ pháp Tư Đồ Kiệt rất thành thực, chỉ dùng ngón tay cũng khiến cho Dư Bối Nhi dục tiền dục tử (*).

(*): Cực khoái.

"A..... Không được, không được..... A....." Thét lên một tiếng, tiểu huyết phun ra một lượng lớn mật dịch.

Quyển 2 - Chương 7

Editor: Kim Phụng

"Hả? Còn có thể phun trào?" Đến lúc này Tư Đồ Kiệt hơi vui mừng, không nghĩ tới Dư Bối Nhi không chỉ là một đại mỹ nhân, còn có thể tự mình phun trào.

Đúng là lượng được bảo bối, đủ chơi một trận rồi.

Dư Bối Nhi bị đùa giỡn lâu như vậy lại đạt cao trào thêm lần nữa, đôi mắt mệt mỏi sắp không mở ra được, trước khi ngủ cảm giác tựa như có cái gì đó không đúng, hình như đã quên mất cái gì đó.

Tư Đồ Kiệt cầm khăn lau ngón tay của mình sạch sẽ, trở lại thì nhìn thấy Dư Bối Nhi đã ngủ rồi.

Nhìn mỹ nhân ngủ, thái độ trên mặt lại có chút phức tạp.

Sáng sớm ngày hôm sau đã bị tỷ nữ gọi dậy, sau khi tắm rửa thay quần áo sẽ phải vào cung yết kiến Tàn vương.

"Phu nhân khỏe rồi sao?" Lúc Tư Đồ Kiệt tiến vào Dư Bối Nhi còn chưa mặc xong y phục, có thể tình huống nhìn thấy xương quai xanh của nàng có ấn ký màu hồng, những vết đỏ này còn kéo dài đến phía dưới xương quai xanh của Dư Bối Nhi, cũng chính là..... Nhìn nhìn, Tư Đồ Kiệt đỏ mặt.

Dư Bối Nhi kinh ngạc nhìn bóng lưng chạy trốn chết của Tư Đồ Kiệt, nàng không có làm cái gì mà? Chẳng lẽ đây không phải là hấn ban cho? Tại sao lại có cảm giác ban ngày và ban đêm như hai người???

Đội đã nào...! Hai người? Nàng rất khẳng định Tư Đồ Kiệt không có huynh đệ, hơn nữa dù gì thời điểm bọn họ đặc biệt hợp thành một..... Chẳng lẽ.....

Bây giờ Dư Bối Nhi chỉ là suy đoán, vẫn không thể khẳng định.

Bây giờ Tư Đồ Kiệt đâu còn cảm giác tà mị (*) tối hôm qua, hoàn toàn chính là một ngọc diện công tử ngại ngùng, căn bản không dám nhìn thẳng Dư Bối Nhi.

(*): Không đành lòng.

Dư Bối Nhi mặt không thay đổi nhìn hấn, mãi cho đến khi mặt của hấn càng ngày càng đỏ, sau đó liền lấy cớ xe ngựa quá ngọt ngào, đi ra ngoài cười ngựa.

Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, đáng đời, ai bảo tối hôm qua nguoi khi dễ ta như vậy! Ta còn chưa có đỏ mặt đâu!

Tàn vương vẫn rất khách khí với Dư Bối Nhi, chưa nói hai câu liền phái nàng đến chỗ Vương Hậu.

Nếu như muốn hỏi nàng hôm nay trôi qua như thế nào, nàng sẽ nói cho nguoi biết nàng muốn yên tĩnh, đừng hỏi tại sao, nếu như một nữ nhân tương đương với 500 con vịt thì hôm nay nàng ở cùng với mười nữ nhân hơn một canh giờ.....

Cho đến khi Tư Đồ Kiệt tới tìm nàng Vương Hậu mới thả người.

Hai người ở trên xe ngựa một đường im lặng, Tư Đồ Kiệt vẫn còn đang xấu hổ, còn Dư Bối Nhi lại đang suy tư làm sao để xuống tay với công công của mình.

"Chàng biết phụ thân thích cái gì không?" Nghĩ thật lâu, Dư Bối Nhi vẫn quyết định xuống tay từ chỗ Tư Đồ Kiệt.

"Phụ thân? Nàng vì sinh nhật phụ thân sao?"

"Hả? Đúng vậy."

Cuối cùng Tư Đồ Kiệt suy nghĩ hồi lâu nhưng không có nói ra Tư Đồ Chiến thích gì, xem ra hình như là thứ Tư Đồ Chiến thích khiến Tư Đồ Kiệt khó có thể hé răng.

"Sao vậy?" Dư Bối Nhi có chút không hiểu.

"Phụ thân hấn..... Thích nhất chính là chòm râu ria....." Thật ra Tư Đồ Kiệt cũng nghĩ không thông tại sao phụ thân của mình lại kiên quyết để gương mặt

anh tuấn nhất định phải giữ lại một đồng râu ria phá hư hình tượng, khiến cho rất nhiều người lần đầu tiên gặp qua Tư Đồ Kiệt và Tư Đồ Chiến đều hoài nghi đây có phải phụ thân ruột thịt của hắn hay không.

"....." Đây có lẽ chính là cái gọi là danh nhân cổ quái (*)?

(*): Người có tài, có tiếng tăm thường kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Editor: Kim Phụng

Sắc trời dần tối.

Dư Bối Nhi muốn nghiệm chứng một chút suy đoán của nàng, vì vậy vẫn lẳng lặng ngồi ở trong phòng chờ hắn.

Tư Đồ Kiệt tiến vào, cảm giác không giống như lúc ban ngày.

Ban ngày Tư Đồ Kiệt chính là một nam nhân anh tuấn dịu dàng xấu hổ, đến buổi tối cũng không có gì quá khác, nhưng chính là có khác gì đó.

"Làm sao vậy?" Từ lúc hắn đi vào nữ nhân này vẫn luôn nhìn hắn, dáng vẻ ngây ngốc khiến cho hắn có chút rục rịch ngóc đầu dậy, thật là hoài niệm tối hôm qua nàng khóc thút thít quá, vừa nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng của nàng liền muốn phá vỡ.

"Chàng có vẻ khác với ban ngày." Tình tình Dư Bối Nhi chính là trực lai trực văng (*), không hiểu được cái gì là vòng vo, uyển chuyển, lập tức nói thẳng ra.

(*): Dứt khoát, thẳng thắn.

"Nàng phát hiện? Thế nào, sợ sao?" Tư Đồ Kiệt không hề nghĩ đến nữ nhân này lại phát hiện nhanh như vậy, không phải chưa từng có người phát hiện ra nhưng nữ nhân này là nhanh nhất mà thôi, mới hai ngày đã biết.

"Tại sao phải sợ?" Đối với Dư Bối Nhi mà nói tình trạng Tư Đồ Kiệt như vậy chính là thuộc về đa nhân cách thôi, ở kiếp trước nàng cũng tiếp xúc qua một chút, nhưng tình trạng còn đáng sợ hơn Tư Đồ Kiệt nhiều, cho nên nàng không hề sợ chút nào. Về phần sau này có thể vì vậy mà hối hận hay không thì khó nói.

"Thật sao? Vậy nàng thích người nào đây?" Lúc trước có một nữ nhân ngu xuẩn nhìn ra hắn không bình thường, sau đó liền yêu hắn của ban ngày, kết quả còn vì hắn của ban ngày mà muốn tiêu diệt hắn của ban đêm. A, thật là ngây thơ buồn cười!

"Người nào? Chẳng phải đều là Tư Đồ Kiệt sao?" Dư Bối Nhi cảm thấy nam nhân này có tật xấu à? Chẳng phải người nào cũng là chính hắn sao! Cần gì phân biệt nhiều như vậy chứ!

"Hả? Nàng nghĩ như vậy sao?" Tư Đồ Kiệt nâng cằm Dư Bối Nhi lên, ngón tay cái ma sát đôi môi phấn hồng,捏o mắt lại có chút nguy hiểm hời.

"Chàng có thể đừng động tay động chân không?" Dư Bối Nhi né tránh bàn tay tác quái, người nam nhân này nhất định là mắc chứng ngứa tay, nếu không tại sao vừa vào tối liền vuốt vuốt sờ sờ nàng chứ!

"Nàng không thích sao?" Thật là không ngoan, tối hôm qua như vậy, bây giờ cũng là như vậy. Tư Đồ Kiệt cố định đầu Dư Bối Nhi, bốn mắt nhìn nhau, khiến cho trong đôi mắt của nàng phản chiếu bộ dáng của hắn. Dư Bối Nhi là nữ nhân rất bùng, dù là thân hay là tâm, bị một nam nhân nhìn chăm chú như vậy sẽ nghiện, tựa như bá chiếm tâm mắt của nàng, khiến cho cả đời nàng chỉ nhìn chăm chú vào hắn.

"Không phải không thích, nhưng mỗi lần chàng sờ ta đều thấy là lạ." Dư Bối Nhi chỉ là ghét mỗi lần hắn đều muốn trêu đùa mình thôi, kỹ thuật của người nam nhân này quá tốt, thân thể của nàng lại nhạy cảm, thoáng khiêu khích thì phía dưới sẽ ẩm ướt.

"Vậy tối hôm qua nàng có thích hay không, hả?" Hai người ngồi gần nhau, môi của hắn cách môi nàng rất gần, Dư Bối Nhi có cảm giác lúc nào hắn cũng có thể hôn lên môi của mình.

"Thích." Dư Bối Nhi nghiêng đầu nghĩ, Tư Đồ Kiệt thích khi dễ nàng là thật, nhưng hắn sờ nàng rất thoải mái. Không biết có phải là do hệ thống hay không, càng ngày nàng càng không bài xích (*) tình dục, dù sao chuyện như vậy nàng cũng sẽ thoải mái và rất sáng khoái, có sao mà không làm đây?

(*): Chán ghét.

"Vậy bây giờ ta có thể xâm chiếm hay không đây?" Tư Đồ Kiệt rất thích nàng thẳng thắn trong tình dục, không giống những nữ nhân khác lúc xuống giường thì đủ loại làm bộ làm tịch, vừa lên giường liền phóng đặng, nói trắng ra là ghét già bộ.

"Được." Dur Bối Nhi gạt đầu một cái, trong lòng còn có chút ít kỳ vọng đó.

Màn giường bị kéo xuống, che khuất một đêm xuân tình.

Lúc Dur Bối Nhi được ôm đi rửa sạch thân thể, mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi, nhưng cảm giác hình như mình lại quên gì đó.....

Hình như Tư Đồ Kiệt vẫn không cùng nàng làm đến cùng, hơn nữa ngay cả y phục cũng không cởi, chỉ dùng tay thôi.....

Ừm, mệt quá, vẫn là ngày mai rồi nói sau.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Editor: Kim Phụng

Dur Bối Nhi lục đồ cưới của nàng ra, tỉ mỉ chọn lễ vật muốn tặng cho sinh nhật công công.

Lần trước sau khi quy phục Tư Đồ Kiệt, Tư Đồ Kiệt dùng chút lý do liền đuổi tai mắt (*) bên người nàng đến thôn trang rồi, hiện tại người hầu đều là người của phủ đại tướng quân.

(*): Cơ sở ngầm, gián điệp.

Mặc dù đuổi được tai mắt của Trần quốc lại đưa tới người của Tư Đồ Kiệt nhưng Dur Bối Nhi vẫn không hề gấp chút nào. Dù thế nào thì người của phủ Đại tướng quân cũng dễ dùng hơn nhiều, sẽ không giống như người của Trần quốc chỉ làm bộ kính cần nghe theo ở ngoài mặt.

Phần lớn đồ cưới từ Trần quốc mang tới đều là mẫu thân nàng để lại cho nàng, có rất nhiều điền trang và vài tờ khế đất nhưng đều bị Trần vương sử dụng lý do không cần thiết đổi thành một chút châu báu này, ngoài những thứ này ra thì chính là thẻ tre, đồ cổ gì đó, thế nhưng thân là đại tướng quân, công công đều không thích những thứ này.

Nghe nói đại tướng quân Tư Đồ Chiến có tài văn chương nhưng lại chán ghét nhất lễ nghi rườm rà của văn nhân, dĩ nhiên cũng không giống như văn nhân thích thưởng thức đồ cổ, thẻ tre gì đó....

Lúc đang buồn rầu thì Tư Đồ Kiệt tiến vào.

"Ah? Đây không phải là đồ sứ đặc hữu của nước ta sao? Hình như là thời kì kiến quốc (*)?" Rõ ràng Tư Đồ Kiệt đối với đồ sứ này yêu thích không buông tay, mắt nhìn chăm chăm vào Dur Bối Nhi, bày tỏ xin hãy tặng cho hắn.

(*): Thời kì đầu xây dựng đất nước.

Nhưng nhất định phải thất vọng rồi, bây giờ Dur Bối Nhi tập trung tất cả tinh thần vào chuyện làm sao tặng lễ vật công công thích.

"Khụ, phụ thân ta cũng không thích thứ này!" Tư Đồ Kiệt nhìn nàng tìm nửa ngày không nhận được nhắc nhở.

"Ta biết rõ, ta đang xem cái gì có vẻ thích hợp bán đi mà thôi!" Dur Bối Nhi cũng không nâng mắt lên, nhưng nhìn thấy người kia vẫn chết sống ôm cái bình không có nhiều chỗ dùng đó, nghĩ nghĩ: "Chàng nói phụ thân thích gì ta liền tặng nó cho chàng!"

"Thật?" Nhưng rất nhanh ánh mắt của Tư Đồ Kiệt phát sinh biến hóa, vẻ mặt cũng thay đổi, mặc dù vẫn là một bộ cười chum chim xấu hổ, nhưng Dur Bối Nhi biết Tư Đồ Kiệt ban đêm xuất hiện.

Thì ra hắn có thể không chế người nào xuất hiện!

"Nàng không cần quan tâm chuyện lễ vật, ta chuẩn bị thay nàng, yên tâm phụ thân nhất định thích!" Khóe mắt thoáng héch lên, một bộ lưu manh trên chọc, nói ra lời ý vị sâu xa.

"Thật? Nhưng....." Không tự mình chuẩn bị thì không đủ thành ý, nhưng như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

"Không cần, cái này vẫn cần nàng ra tay, chỉ là hôm sinh nhật đó mới có thể cho nàng." Tư Đồ Kiệt cười cười, Dur Bối Nhi cảm thấy nụ cười này có chút không có ý tốt, nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

Nhưng có thể không cần tự chọn quà tặng thật rất tốt, chọn quà tặng gì đó quá phiền toái, hơn nữa còn không biết người này thích cái gì!

"Chàng..... chẳng phải buổi tối mới xuất hiện sao?" Dư Bối Nhi vẫn hơi tò mò, chỉ là chuyện này không để cho những người khác biết, Dư Bối Nhi nhích tới gần mới nhỏ giọng hỏi.

"Ta có thể kiểm soát." Tư Đồ Kiệt cũng lặng lẽ nhỏ giọng trả lời, hai người xa xa nhìn qua tựa như là vợ chồng vô cùng ngọt ngào, ghen ghét người khác.

"Vậy hai người ai là chủ?" Nhìn thế nào cũng là Tư Đồ Kiệt có chút gian trá này làm chủ rồi.

"Người kia, mặc dù ta không phục hắn, nhưng mà ta lại chính vì bảo vệ hắn mới xuất hiện." Rất nhiều người đa nhân cách xuất hiện những nhân cách khác là bởi vì bị kích thích mới xuất hiện tình huống như thế. Ví dụ như một người từ nhỏ bị người khác ăn hiếp nếu phân liệt nhân cách thông thường sẽ là nhân cách khá cường thế bạo lực, bởi vì đây là chủ nhân cách hi vọng có một người cường thế để có thể bảo vệ được mình.

Nói như vậy, rốt cuộc Tư Đồ Kiệt là vì sao mới có hai nhân cách? Bảo vệ? Chẳng lẽ Tư Đồ Kiệt lương thiện đã từng xảy ra chuyện gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Editor: Kim Phụng

Không đợi Dư Bối Nhi tiếp tục hỏi nữa, Tư Đồ Kiệt đột nhiên hôn Dư Bối Nhi. Trong khoảng thời gian ngắn mắt Dư Bối Nhi đỏ rần, nếu như chỉ có hai người, nàng không ngại, nhưng bên ngoài còn có rất nhiều hạ nhân đấy!

Tư Đồ Kiệt nhắm mắt nhắm cái, lúc mở ra lần nữa đã nhìn thấy mình hôn phu nhân của mình, hơn nữa phu nhân mình còn đỏ mặt, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng, điều này đối với Tư Đồ Kiệt chưa từng chạm qua nữ nhân không thể nghi ngờ là một đòn cực kì nghiêm trọng, ngây ngốc ngay tại chỗ.

Dư Bối Nhi thấy mặt của Tư Đồ Kiệt từ từ trở nên cực kì đỏ, liền nảy sinh tư tưởng xấu, lẽ lười liếm Tư Đồ Kiệt một cái.

Sau đó Tư Đồ Kiệt lập tức chạy..... Nhìn thế nào cũng thấy Dư Bối Nhi giống như vừa trêu ghẹo con gái nhà lành, hơn nữa Dư Bối Nhi còn là dâm tặc đùa giỡn người.....

Rõ là..... Chơi quá vui! Tại sao trước kia không biết Tư Đồ Kiệt lương thiện chơi vui như vậy đây!

Ngày ngày, lúc thì Tư Đồ Kiệt tà ác gian trá đùa giỡn Dư Bối Nhi và lúc thì Dư Bối Nhi đùa giỡn Tư Đồ Kiệt lương thiện ngay thơ, cứ như vậy cũng đến sinh nhật Tư Đồ Chiến.

Bởi vì không phải sinh nhật thập tuần nên Tư Đồ Chiến không muốn tổ chức lớn, nhưng quà tặng vẫn nói liền không dứt.

Đêm hôm đó Dư Bối Nhi liên tục nhìn Tư Đồ Kiệt, ý tứ quá rõ ràng rồi.

"Yên tâm, ta chuẩn bị cho nàng rồi!" Bây giờ Tư Đồ Kiệt đang là Tư Đồ Kiệt gian trá, hắn vươn tay rót cho Dư Bối Nhi một ly rượu trái cây, đây là rượu thích hợp cho nữ nhân uống nhất, vừa trong veo vừa không quá mạnh.

"Vậy thì tốt!" Chẳng lẽ thân thể này không thích hợp để uống rượu hay sao? Tại sao mới một ly vào bụng nàng đã thấy hơi choáng váng.....

Eo của Dư Bối Nhi được một bàn tay to nắm lấy, đầu tựa vào lồng ngực Tư Đồ Kiệt, ánh mắt có chút mê ly.

Mỗi khi có người tới mời rượu thì Tư Đồ Kiệt đều từ chối, bảo phu nhân từ lượng không tốt..., khiến người khác cảm khái tình cảm phu thê bọn họ rất tốt.

Trong đầu Dư Bối Nhi như bị điện giật, lập tức vô cùng tỉnh táo, nhưng thân thể vẫn vô lực, Dư Bối Nhi nghĩ chắc là hệ thống để cho nàng thanh tỉnh, nhưng tại sao thân thể vẫn vô lực đây?

"Xét thấy đây là lần thứ hai cô làm nhiệm vụ, tôi nhắc nhở cô, cô bị hạ được rồi, cô không có thể chất bách độc bất xâm cho nên thân thể vẫn vô lực." Hệ thống lạnh lùng nói.

Dư Bối Nhi cũng không có chạm qua cái gì, trừ ly rượu Tư Đồ Kiệt cho, nhưng nếu quả thật là Tư Đồ Kiệt thì tại sao phải bỏ thuốc nàng đây?

Dư Bối Nhi vô cùng tỉnh táo nhìn mọi thứ diễn ra trên yến hội, nhưng người khác nhìn nàng thì thấy ánh mắt nàng mê ly, hai gò má bởi vì say rượu mà đỏ ửng, hơn nữa bình thường là hình tượng mỹ nhân lạnh lùng, bây giờ có thể nói là dụ người phạm tội.

Tur Đồ Kiệt cực kỳ khó chịu trong những người đó, quay đầu Dur Bối Nhi vào trong. Người của hắn cũng dám mơ tưởng, hừ, không muốn sống sao?

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Dur Bối Nhi không biết bị đưa đi nơi nào, nàng bị ôm ngang, lỗ tai nghe nhịp tim Tur Đồ Kiệt, có chút buồn ngủ.

Chờ khi nàng tỉnh táo một chút, nàng loáng thoáng nghe thấy âm thanh có người tranh chấp, tiếp theo đó có người mở màn ra, nàng cố gắng mở mắt ra nhìn rõ.

Chính là Tur Đồ Kiệt và Tur Đồ Chiến.

Chẳng biết từ lúc nào Tur Đồ Chiến đã loại bỏ râu ria của chính mình, rất giống với Tur Đồ Kiệt, nhưng cương ngạnh hơn Tur Đồ Kiệt nhiều, hoàn toàn giống như là ca ca Tur Đồ Kiệt.

"Ta sẽ không làm như vậy!" Sắc mặt Tur Đồ Chiến biến thành màu đen, có vẻ rất tức giận.

"Độc con hạ, không cùng nam tử giao hợp sẽ chết, người nói người tới hay là người khác tới? Người biết rõ con không được! Chẳng lẽ sau này nuôi hài tử của người khác?" Lời của Tur Đồ Kiệt khiến Tur Đồ Chiến do dự.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11: H

Editor: Kim Phụng

Cái gì? Trong lòng Dur Bối Nhi nổi lên tầng tầng sóng lớn, thì ra Tur Đồ Kiệt không được! Không trách được mỗi lần đều dùng tay, không có lần nào thật sự muốn nàng.

Hai người kia lại cãi vã, Dur Bối Nhi vừa nghe trong lòng vừa yên lặng chăm chú.

Dù sao nàng cũng không ngại cùng công công của mình làm, đây là nhiệm vụ rồi, hơn nữa đáng đáp công công lại không kém!

Bất tri bất giác được tính trong thân thể phát tác, sắc mặt Dur Bối Nhi càng thêm ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch thờ, một đôi chân bắt chéo cố gắng tự mình an ủi mình.

Hai người kia vẫn đang gây gổ hoàn toàn không phát hiện ra tình trạng của Dur Bối Nhi, Dur Bối Nhi không thể làm gì khác hơn là cố ý phát ra âm thanh nhắc nhở bọn họ, còn có một nữ nhân muốn các người làm đấy!

"Ừm..... Thật... thật khó chịu..... Tur Đồ..... Khó chịu....." Giọng nói vừa khỏ sở vừa quỵn rũ của nữ nhân cắt đứt cuộc cãi vã của hai người.

Tur Đồ Chiến biết con dâu của mình rất đẹp cũng rất lạnh lùng, nhưng bây giờ đáng về nữ nhân quỵn rũ này đã phá tan lạnh lùng ngày thường, nhớ tới lời nói của nhi tử mình..... Không khỏi động tâm.

Nam nhân đều là động vật nhìn bằng mắt, dẫu một mỹ nữ không hưởng dụng là kẻ ngốc.....

"Phụ thân, vốn dĩ người giúp con làm không ít nữ nhân đâu? Tại sao lần này lại không giúp con? Chỉ cần một tháng này thôi, thuốc này hỗ trợ có thai, chỉ cần trong vòng một tháng này nàng mang thai là được rồi, con bỏ thuốc nàng sẽ không biết là ai cùng nàng làm....." Tur Đồ Kiệt cố gắng dụ dỗ Tur Đồ Chiến.

Nhưng Tur Đồ Chiến vẫn mơ hồ có chút kháng cự, dù sao thân phận của người con dâu này khác.....

"Ừm..... Tur Đồ, ta muốn chàng..... Nóng quá..... Thật khó chịu....." Nữ nhân nằm ở trên giường tự mình cời y phục, lộ ra cơ thể trần đầy ấn ký của mình, một ngày trước nàng bị Tur Đồ Kiệt gieo ô mai (*) xuống khắp người.

(*): Dấu hôn

Nữ nhân dường như cảm thấy nam nhân tồn tại, thân thể trần truồng liền lao đảo nghiêng ngã muốn ôm chặt nam nhân.

Tur Đồ Kiệt chợt lách người, ra khỏi phòng, nhân tiện đóng cửa khóa lại. Khóa như vậy căn bản không khóa được Tur Đồ Chiến, nhưng đây cũng là một cái cơ để thoát khỏi cảm giác tội lỗi của nội tâm không phải sao.

Nữ tử giống như một con mèo nhỏ lấy lòng chủ nhân, vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, nhưng thân thể của nàng thấp hơn Tur Đồ Chiến, cố gắng nhướn đầu nhón chân lên cũng chỉ có thể liếm đến cằm của hắn.

Bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt vật áo trước ngực, hình dáng hoàn mỹ của bộ ngực sữa bị dồn ép biến dạng. Tư Đồ Chiến mới vừa theo bản năng tiếp được người nhào tới, lúc này bàn tay còn đặt ở trên vòng eo chưa đầy một nắm tay.

Nhiệt độ nóng bỏng từ bàn tay bên hông truyền vào, Dư Bối Nhi giãy dụa eo thon, muốn tay của nam nhân nhúc nhích.

Tư Đồ Chiến nghe thấy âm thanh khoá cửa, lời của nhi tử không ngừng xuất hiện trong đầu, trong lòng không ngừng toát ra đủ loại lý do chiếm hữu nàng, thân thể của hắn cũng bị ma sát xuất hiện phản ứng. Đây là con dâu hắn, là con dâu danh chính ngôn thuận. Nhưng càng cảnh cáo mình, tâm lý kiềm nén lại càng khiến cảm giác kích thích tăng mãnh liệt.

Dư Bối Nhi vẫn liêm không tới đôi môi của Tư Đồ Chiến, rất khổ não, vì vậy ngón tay khoắc lên trên bả vai của hắn, dùng sức nhảy lên, hai chân quăn ở ngang hông nam nhân, cánh tay ôm lấy đầu của nam nhân, lập tức nhắm ngay miệng hôn lên.

Tư Đồ Chiến bị động tác của nữ nhân dọa sợ đến cả kinh, theo bản năng bám trụ móng thịt mềm mại của nàng, miệng cũng bị cắn rồi. Chút sức lực của con mèo nhỏ này còn chưa gây thương tổn hắn được. Cảm giác tê dại từ trên môi truyền đến, trong tay là cái móng trần trụi, thậm chí nữ nhân không cần thầy dạy cũng biết dùng địa phương mềm mại nhất của mình liếm địa phương rất không chịu nổi kích thích của nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: H

Editor: Kim Phụng

Gông xiềng trong lòng bị xông phá, tất cả đạo đức đều bị bỏ qua, ra sao thì ra, trước tiên ăn nữ nhân mê người này rồi hãy nói.

Vì vậy nam nhân không hề ần nhẫn nữa, ở tư thế này, một tay vuốt ve móng thịt, một tay giữ chặt đầu Dư Bối Nhi dùng sức hôn trả lại. Hơi thở của nam nhân nóng rực, vừa rất cường thế nhưng lại không khiến người ta có cảm giác không thích, loại cường thế này khiến cho người ta bất tri bất giác thuận theo.

Cảm giác lơ lửng trên không không tốt lắm, hơn nữa kỹ thuật hôn của nam nhân thật sự quá tốt, nàng bị hôn có chút vô lực, hai chân sắp không kẹp lại được, mặc dù nam nhân dùng sức đỡ nàng, nhưng nàng vẫn không có cảm giác an toàn.

"Ừm..... Khó chịu, như vậy rất khó chịu....." Nữ nhân tách môi ra, nhưng một sợi tơ bạc vẫn kết nối với nhau. Nữ nhân cau mày, nhỏ nhỏ hừ nhẹ cực kỳ giống con mèo nhỏ.

"Chúng ta lên giường nhé, mèo nhỏ?" Tư Đồ Chiến không cho nữ nhân cơ hội nói chuyện, trực tiếp nhét nàng lên giường, nhanh chóng cởi y phục cản trở xuống, đè nữ nhân ở phía dưới rồi tiếp tục hôn.

Đầu lưỡi dò sâu vào cái miệng nhỏ nhắn, cảm giác giống như chạm tới cổ họng, Dư Bối Nhi có chút khó chịu rên rỉ đều bị nam nhân chặn ở trong miệng, cứng rắn bách nàng nuốt nước miếng của mình, hồi lâu mới buông tha cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ.

Nam nhân đổi một tư thế, ngồi chồm hổm ở trên giường, nhắc Dư Bối Nhi lên, đầu cúi xuống chỗ nam nhân nằm, trước mắt chính là c*ôn th*o to lớn của nam nhân.

"Ngoan, mèo con giúp ta liếm nó đi." Nam nhân cường thế ra lệnh, một tay nâng đầu Dư Bối Nhi, một tay đưa đại nhục bông đến gần đôi môi mềm mại sưng đỏ.

Ngươi mới mèo, cả nhà ngươi đều là mèo! Nữ nhân miệng thì không hài lòng nam nhân gọi mèo con mèo con, nhưng động tác bên trên vẫn ngoan ngoãn thuận theo sức lực nam nhân lại gần c*ôn th*o to lớn.

Ngửi thấy vài mùi vị, cũng may không tính là khó ngửi. Tay nhỏ cảm thấy ngứa ngáy, chỉ nghe thấy nam nhân thở khè, lưỡi từng chút từng chút liếm quy đầu, cổ tình liếm đến lỗ nhỏ trên quy đầu, nam nhân sung sướng rên từng trận trầm thấp, đưa quy đầu vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

"Ta... ta sẽ không....." Nữ nhân có chút uất ức ngừng lại, theo kinh nghiệm của Dư Bối Nhi, nàng quả thật sẽ không, nam nhân chỉ kêu nàng liếm, nàng cũng chỉ biết liếm.

"Đáng chết!" Tư vị cứng rắn dừng lại thật không dễ chịu, nhìn thấy nữ nhân có vẻ bị hù dọa, hắn nhẹ giọng lại, biết nữ nhân chưa có kinh nghiệm, mở miệng dạy nàng: "Ngoan, ngậm nó, dùng đầu lưỡi liếm, có thể hút hút nó."

Dư Bối Nhi tiếp tục làm theo, cái miệng nhỏ nhắn ngậm quy đầu thật to. Quy đầu quá lớn, cái miệng nhỏ nhắn chống đỡ đến tận cùng cũng khó khăn lắm mới ngậm một chút nhỏ. Nàng dựa theo lời nói của nam nhân dùng đầu lưỡi liếm lấy lỗ nhỏ, sau đó thỉnh thoảng mút xuống.

Song khi nam nhân có yêu cầu khác lại dừng lại, chờ nam nhân chỉ dạy. Nàng sẽ không thừa nhận mình có ý, ai bảo lúc trước nam nhân này cũng không chịu vào nàng.

Trúc tắc mút liếm khiến cho nam nhân vô cùng thoải mái, miệng Dư Bối Nhi lại lạnh băng, khiến nam nhân càng thêm kéo dài. Ngậm thật lâu cũng không thấy nam nhân xuất tinh, Dư Bối Nhi liền nóng nảy, miệng của nàng đã rất mỏi rất mỏi, vì vậy từng ngậm từng ngậm nuốt côn th*t vào, một lần nuốt sâu. Lúc đỉnh quy đầu chạm cổ họng, nam nhân không nhịn được gầm một tiếng rồi bắn.

Tư Đồ Chiến nhắm mắt lại cảm thụ khoái cảm cực hạn này, lúc mở mắt ra đã nhìn thấy dáng vẻ tò mò của Dư Bối Nhi thường thức tỉnh dịch của hắn, hắn lại cứng rồi.

Lần này không thể trách Dư Bối Nhi, là hệ thống lên tiếng nói rằng tinh dịch có chỗ tốt gì đó, bảo nàng ăn hết.

Nàng còn chưa từng hưởng qua! Vì vậy liền từng chút từng chút ăn hết tinh dịch không tính là khó ăn này, còn dùng ngón tay quẹt lấy tinh dịch tràn ra miệng rồi liếm sạch.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: H

Editor: Kim Phụng

"Ăn ngon không?" Nữ nhân vô tri giác toả ra sự quyến rũ, đáy mắt nam nhân một mảnh thâm trầm, thật là khiến người ta không nhịn được xúc động muốn ăn luôn nàng.

"Ừ." Gật đầu một cái, ôi, bây giờ vẫn còn hơi muốn ăn nữa!

Nam nhân không nhịn được lại hôn Dư Bối Nhi, cùng hưởng tinh dịch của mình..... Dư Bối Nhi cũng không vui khi có người giành ăn với mình, hai người người tới ta đi, chơi không biết chán.

Bàn tay đặt lên bộ ngực sữa, dùng sức vuốt ve, biến đổi hình dáng trong lòng bàn tay. Một cái tay khác sờ lên tiểu huyết ẩm ướt, đưa ngón tay vào thử cảm nhận, cảm thấy nữ nhân có thể tiếp nhận hắn, liền rút ngón tay ra rồi thay đổi tư thế, để côn th*t chống đỡ miệng huyết.

Cái miệng Dư Bối Nhi nhô lên thật cao, đầu và ngực đều chống đỡ ở trên giường, nam nhân không hề báo trước đã tiến vào. Dư Bối Nhi đau đớn hét lên một tiếng, tiểu huyết xoắn chặt côn th*t. Nam nhân vừa thoải mái vừa đau, tiến tới không được, lui ra cũng không xong, thật là đau cũng vui vẻ.

"Mèo con ngoan, thả lỏng, đợi chút sẽ không đau nữa!" Tư Đồ Chiến nhẹ nhàng vỗ về cái miệng nhỏ, ôm nữ nhân lên, phần lưng dựa vào ngực, một tay vịn vào bộ ngực sữa, một tay vuốt ve bụng, dịu dàng hôn nàng, làm nàng có thể thả lỏng.

"Không được, đau quá!" Rất đau đớn, nàng đau, nam nhân cũng không tốt hơn!

"Như vậy nàng sẽ càng đau." Từng giọt mồ hôi của nam nhân rơi xuống chỗ hai người giao nhau, ngón tay đưa xuống phía dưới vỗ về chơi đùa tiểu trân châu, tiểu tinh tinh của nữ nhân thật là khiến người ta dờ khóc dờ cười.

"A..... Quá đau..... Ừm..... Đừng tiến vào nữa..... A....." Tay của nam nhân vịn vào nhục thịt của Dư Bối Nhi, tiểu huyết vừa thả lỏng cho nam nhân cơ hội, lập tức liền tiến vào hơn phân nửa, chạm phải tấm màng mỏng thì dừng lại một lát liền trực tiếp vọt vào.

Lần đầu tiên của Dư Bối Nhi thật sự cho công công Tư Đồ Chiến.

Nam nhân bị xoắn vô cùng thoải mái, tiểu huyết không ấm nóng như nữ nhân bình thường khác, mà là loại cảm giác man mát lạnh lạnh, các nơi khác trên cơ thể cũng lạnh lạnh như vậy, đây là loại nam nhân thích nhất, thân thể thế này người nam nhân nào cũng có thể kiên trì thật lâu, chớ nói chi Tư Đồ Chiến vốn dĩ đã bền bỉ rồi.

Nam nhân dùng sức ra vào, Dư Bối Nhi xụi xuống ở trên giường, âm thanh xương mu va chạm vang vọng trong phòng, miệng Dư Bối Nhi không ngừng rên rỉ.

"Chậm, chậm một chút..... Quá nhanh, chậm một chút....." Mỗi một lần nam nhân đều dùng lực đẩy nàng đứng cạnh giường, rồi lại kéo về va chạm, cứ thế lặp đi lặp lại. đầu v* của nàng bị tấm chăn bông dưới thân ma sát đến cứng rần, không nhịn được tự tay xoa nắn một cái, hành động giống như là tự an ủi này chọc giận nam nhân.

"Ta không thể thỏa mãn nàng sao?" Tư Đồ Chiến lật nữ nhân lại, côn th*t thuận thế quay một vòng trong thân thể nữ nhân, kích thích nữ nhân thét lên một tiếng.

"Không có, ta... ta chỉ là..... Chỉ là nó thật khó chịu, chẳng giúp ta sờ sờ nó đi....." Khuôn mặt nam nhân quá đáng sợ, trực giác bảo Dư Bối Nhi không thể chọc giận hắn. Vì vậy yêu kiều đưa tay nam nhân đặt lên bộ ngực sữa, còn lấy lòng cọ xát tay của nam nhân.

"Tur Đồ..... Chẳng giúp ta sờ sờ nó....." Cố ý chỉ nói rõ họ còn tên thì mơ hồ không rõ, nam nhân theo bản năng cảm thấy là nàng coi hắn như Tur Đồ Kiệt, nhưng sự mơ hồ không rõ này cũng khiến cho người ta cho rằng đang kêu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 14: H

Editor: Kim Phụng

Tur Đồ Chiến nghe thấy hai chữ kia liền cảm giác từng đợt kích thích, đây là con dâu của hắn, hắn đang làm chính con dâu của hắn!

"Nàng đang kêu người nào? Ừm, nói! Nàng đang kêu ai?" Rút ra toàn bộ côn th*t của mình rồi hung hăng dùng sức đâm vào.

"Phu quân..... Ta đang gọi phu quân của ta....." Nam nhân tiến vào thật sâu, giống như đã phá vỡ bụng nhỏ của nàng.

Bàn tay sờ lên bộ ngực sữa bị ma sát đồ hồng, mở miệng ngậm đoá anh đào đỏ, dùng răng cắn nát.

"Đau..... A, đau quá....." Dư Bối Nhi mềm mại kêu đau, thân thể vốn dĩ chưa từng chịu khổ, ngay cả Tur Đồ Kiệt cũng dịu dàng đối đãi, nơi đó chống lại đối xử thô bạo của nam nhân chỉ am hiểu đánh giết giết địch rất nhanh đã sưng to một vòng.

"Nói, nói muốn phu quân hung hăng đâm ta, nói nhanh một chút!" Hắn đưa côn th*t đâm vào chỗ sâu rồi dừng lại bất động, mặc cho tiểu huyết bao bọc thật chặt hắn vẫn cứ bất động.

"Động, nhúc nhích..... Thật là ngứa..... A..... Ha..... Đừng nên dừng lại....." Tuy côn th*t nóng bỏng nằm ở trong tiểu huyết rất thoải mái, nhưng nàng càng muốn côn th*t nhúc nhích giúp nàng hết ngứa.

"Nàng nói, ta liền động, nếu không thì....." Làm bộ muốn rút côn th*t ra, nam nhân chính là muốn buộc Dư Bối Nhi nói mấy lời này.

"Đừng..... Ta nói, muốn phu quân..... Hung hăng đâm ta, đừng có ngừng..... Thật là ngứa....."

Những lời này kích thích nam nhân càng thêm cật lực đâm người dưới thân, đâm đến Dư Bối Nhi trợn trắng mắt, ngay cả rên rỉ cũng không phát ra được.

"Có thích bị ta đâm không hả?" Nam nhân giống như là một con thú đực đang đối phó với thú cái cứng đầu cứng cổ, cật lực liền muốn làm cho đối phương toàn thân cao thấp đều dính mùi của mình, vĩnh viễn đều trốn không thoát.

"Thích..... Thích nhất, chỉ cho một mình chàng đâm!" Nam nhân dùng lực quá mạnh rồi, Dư Bối Nhi nỗ lực lấy lòng nam nhân, thậm chí chủ động nâng người lên nghiêng hợp nam nhân đánh sâu vào, hi vọng nam nhân có thể dịu dàng một chút.

Câu nói sau cùng khiến cho khoé miệng nam nhân vênh lên, thả nhẹ sức lực một chút, nhưng không lâu sau lại bắt đầu dùng sức, lặp đi lặp lại như vậy khiến thân thể Dư Bối Nhi tê rần, bạch quang xuất hiện trước mắt liền tiết ra.

Sau khi thân thể Dư Bối Nhi tiết ra, toàn thân ẩm áp dễ chịu, bản thân sáng khoái liền không muốn lại bị nam nhân như trâu đực này đâm, lắc lắc thân thể muốn ngủ.

Nam nhân còn chưa có bắn đấy, một chút không chú ý Dư Bối Nhi liền thoát khỏi tay hắn.

Sự thật chứng minh tự tìm đường chết không thể sống được, vốn dĩ nam nhân tính toán nể tình Dư Bối Nhi mới vừa phá thân nên làm một lần là được rồi. Bây giờ tốt rồi, hành động của Dư Bối Nhi hoàn toàn chọc giận nam nhân. Chỉ gặp qua chính hắn vô tình bỏ rơi, nào có nữ nhân dám sáng khoái xong liền không cần hắn.

Thế là Dư Bối Nhi lập tức bị kéo qua tiếp tục một trăm lần.....

Tur Đồ Chiến làm thật lâu, hắn bắn khiến cho bụng nhỏ của Dư Bối Nhi tràn đầy tinh dịch của mình. Dư Bối Nhi hơi khó chịu, lấp bấp nhìn nam nhân, nhưng nam nhân vẫn nhẫn tâm không cho tinh dịch chảy ra, còn cầm một nút gỗ chặn tiểu huyết lại.

Tur Đồ Kiệt bỏ thuốc Dư Bối Nhi là cực phẩm xuân dược, ân ái xong, loại thuốc này sẽ khiến cho người ta hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì, có chút tương tự với thuốc mê gian, người bị hạ dược phải ân ái với người khác phái, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng loại thuốc này dùng chung với một loại hương nhang có thể gia tăng cơ hội có thai, nhưng mà cơ hội thụ thai tốt nhất chính là ba ngày đầu tiên.

Cho nên Dư Bối Nhi chỉ có thể mang theo đầy bụng tinh dịch ngủ.

Phượng: Mì sắp thi rồi mà tối tối vẫn online post truyện @@

Từ ấy trong tôi bùng lo sợ

Chỉ còn 2 bữa tới thi rồi

Đầu tôi là một màu u tối

Rất là ngu và đậm chất lười!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15

Editor: Kim Phượng

Ngày hôm sau đến lúc sắp dùng cơm trưa Dư Bối Nhi mới tỉnh dậy, khác với nhiệm vụ ở thế giới thứ nhất chính là sau khi phá thân nàng không có khó chịu như vậy.

Đột nhiên nàng nhớ tới hệ thống tặng một cái gọi là "Chơi không xấu".....

"Đã tỉnh rồi sao?" Tư Đồ Kiệt vội vàng tiến lên đỡ Dư Bối Nhi dậy, rót một chén nước cho Dư Bối Nhi, sau đó có chút băn khoăn lo lắng đứng ở một bên, thoạt nhìn giống như là có chút muốn nói lại thôi.

"Ừm, có phải ngày hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì hay không? Ta cảm thấy phía dưới có hơi đau, giọng nói cũng khàn khàn....." Mặc dù biết rõ tất cả nhưng vẫn phải làm bộ như cái gì cũng không biết, bất quá tình huống hiện tại vẫn còn tốt, suy cho cùng do trọng phụ của nàng không được nên phải cần phụ thân tới để cho nàng mang thai, dựa theo cuộc trò chuyện hôm qua thì hình như còn phải làm tiếp đây.....

"Đứng, đứng, thực xin lỗi..... Ta....." Áp a áp ứng nửa ngày Tư Đồ Kiệt thiện lương thật sự vô cùng xấu hổ, nhân cách thứ hai của hắn quá cường thế, hắn vốn dĩ không đồng ý, kết quả nhân cách thứ hai liền trực tiếp khống chế thân thể.

"Phu quân? Ta không có ý muốn trách chàng, chỉ là chàng làm đau ta thôi!" Cảm giác đùa giỡn thật sự quá tốt, nàng bày tỏ không muốn bỏ qua cơ hội khó có được này, những lúc ở chung với Tư Đồ Kiệt trên căn bản đều là nhân cách thứ hai, hiếm có một cái cơ hội như vậy.

"Ừm..... Thật xin lỗi....." Không phải Tư Đồ Kiệt không nghĩ tới chuyện nói rõ đầu đuôi, nhưng nhân cách thứ hai nói nếu như sau khi Dư Bối Nhi biết chân tướng lại không chấp nhận được, tự từ cũng coi như là nhẹ, thâm nhất chính là phát điên lên, hơn nữa bây giờ nàng rất có thể đã có hài tử lại càng không thể nói ra được.

"Không có việc gì, chàng có thể giúp ta lấy chút thuốc không? Chính là thuốc trị thương chỗ đó đấy!" Ngoài mặt Dư Bối Nhi vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng nhưng nội tâm đã cười đến không ngừng được!

Có câu nói thật hay: Thấy người mất hứng ta liền cao hứng!

"A, há? Được....." Trong nháy mắt hắn liền đỏ mặt, hắn cũng không biết loại thuốc này để ở chỗ nào, nghĩ đến lát nữa còn phải đi hỏi người khác rồi cảm về bôi thuốc cho nàng, mặt lại đỏ hơn vài phần.....

Người đã quên trong phủ còn có nhân vật gọi là tỷ nữ sao?

Dư Bối Nhi có chút kỳ quái, nàng đã đùa giỡn chủ nhân cách như vậy tại sao nhân cách thứ hai của Tư Đồ Kiệt vẫn không xuất hiện?

Hệ thống đưa "Chơi không xấu" thật sự dùng quá tốt, nếu như là thân thể bình thường ai có thể thừa nhận được ham muốn của tên bò đực kia!

Năm ngày rồi, trọn vẹn năm buổi tối! Mỗi buổi tối đều làm đến trời sáng! Mỗi lần đều nhận một bụng tràn đầy tinh dịch!

Công công của nàng biết tính chất thân thể nàng đặc biệt, khôi phục đặc biệt nhanh sau mỗi lần làm nên càng thêm không chút kiêng kỵ! Công công của nàng đây là nghiện làm nàng sao?

Tư Đồ Kiệt cũng là lạ, mỗi lần chủ nhân cách thấy nàng đều xấu hổ muốn nói lại thôi, nàng biết đây là bởi vì chủ nhân cách cũng biết chuyện công công

và nàng, nhưng nhân cách thứ hai lại xảy ra chuyện gì? Bình thường sẽ không xuất hiện, lúc trời sáng lại ôm nàng trở về phòng rồi dùng vẻ mặt u ám nhìn nàng!

Người hãy thử tưởng tượng xem đang ngủ say, lúc mơ mơ màng màng bị người ta dùng ánh mắt đáng sợ u ám nhìn chăm chăm, người có bị hù chết hay không? Có để cho người ta ngủ yên hay không đây! Lại nhìn nữa, nhìn nữa liền ăn sạch người có được hay không!

Suốt năm ngày sau đó chính là giữ vững quy luật cách một ngày lại bị công công của mình làm đến trời sáng, những ngày không bị làm phiền trên đầu chủ nhân cách Tư Đồ Kiệt, thỉnh thoảng nhân cách thứ hai xuất hiện lại bị đùa giỡn ngược lại.

Ừ, cuộc sống như thế vẫn rất tốt.

Thuốc của Tư Đồ Kiệt thật sự là không gạt người, rất nhanh nàng liền được chẩn đoán chính xác đã mang thai.

Lúc nào thì vạch trần sự thật này đây? Không vạch trần nàng cũng không tìm được lý do tiếp cận công công, dù sao hiện tại nàng mang thai bọn họ cũng sẽ không để nàng có chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16

Editor: Kim Phụng

Tại ba tháng đầu Dư Bối Nhi vẫn rất an phận dưỡng thai, vốn dĩ ở thế giới của nàng, nàng cũng rất muốn có một bảo bảo, đáng tiếc..... Hiện tại có một cơ hội có thể trải nghiệm cảm giác làm mẹ nàng vẫn rất quý trọng.

Kể từ sau khi nàng mang thai, rõ ràng số lần nhìn thấy Tư Đồ Chiến dần dần nhiều lên, Dư Bối Nhi đoán chắc hẳn đến xem hài tử.

Thật ra Dư Bối Nhi không biết thay đổi của mình sau khi mang thai, cả người có loại cảm giác gió xuân đến hòa tan băng tuyết, bất tri bất giác hấp dẫn người khác. Hơn nữa nàng sinh ra huyết thống đã cao quý, tư tưởng, nói năng, dung mạo đều không tầm thường, Tư Đồ Chiến trước đó lại mê luyện thân thể của nàng, một cách tự nhiên mục đích Tư Đồ Chiến đến thăm Dư Bối Nhi dần dần thay đổi.

Tư Đồ Kiệt vẫn như cũ, hai nhân cách đều rất mong đợi đứa bé này ra đời, thậm chí có những lúc còn mang vẻ mặt tiếc nuối nhìn bụng Dư Bối Nhi.

Đợi đến khi thai ổn, được năm tháng thì Dư Bối Nhi lại bắt đầu hành động vạch trần.

Sau khi Dư Bối Nhi mang thai liền thích đi khắp nơi lật đồng lật tây, ngoài mặt là tìm xem có đồ vật nào thích hợp với bảo bảo nhưng mục đích thật sự chỉ có chính nàng biết.

Đầu tiên Dư Bối Nhi xông vào tư khố của Tư Đồ Kiệt, tiếp đó lại vào thư phòng của Tư Đồ Chiến, mấy hạ nhân mách léo lại bị rầy la một trận.

Bây giờ nàng có thai, ai cũng không dám chọc giận nàng, hai người chủ lớn nhất cũng đã nói cứ tùy nàng, vì vậy bọn hạ nhân liền trở mặt nhìn Dư Bối Nhi ngênh ngang tiến vào thư phòng.

Thư phòng này từ xưa tới nay chính là nơi bàn chuyện quan trọng cho nên tính toán của Dư Bối Nhi cũng cực kì đơn giản, chính là mình đến thư phòng chờ đợi!

Có sự kiện Dư Bối Nhi xông vào tư khố và thư phòng trước đó, còn ai dám đi báo cáo chủ tử, bị ngứa da hay là muốn nghe chửi?

Không có ai nói cho hai người nam nhân này biết, hai người nam nhân này vẫn rất tin tưởng thư phòng, vì vậy sau khi Dư Bối Nhi xông vào thư phòng mấy lần cuối cùng cũng nghe được chuyện Dư Bối Nhi muốn nghe.

"Phụ thân, đứa bé sinh ra đặt tên là gì mới tốt?" Thái độ nhân cách thứ hai của Tư Đồ Kiệt vừa dịu dàng vừa mong đợi.

"Tùy ý đi." Tư Đồ Chiến cũng hơi lạ, nói thật mặc dù đây là con của mình, nhưng đứa nhỏ này trên danh nghĩa là con của nhi tử mình, hơn nữa nữ nhân mình cảm thấy hứng thú lại là thê tử của nhi tử mình! Nhìn thế nào cũng thấy cực kì bực bội.....

"Phụ thân, nếu không thì để Bối Nhi sinh thêm mấy đứa nữa đi! Lúc trước nên giữ lại mấy đứa bé kia, trưởng thành còn có thể kế thừa hương khói, nếu không phải là con..... Không nên ra đời nhất chính là con, sinh ra cũng uống phí, còn không bằng sinh con gái, con....." Chủ nhân cách Tư Đồ Kiệt đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt khổ sở, có đôi khi hẳn cũng suy nghĩ còn không bằng chết sớm một chút càng tốt, như vậy thân thể.....

"Kiệt nhi! Phụ thân chưa từng có ý trách con..... Bây giờ không phải là rất tốt sao? Bối Nhi cũng mang thai, vậy sẽ là đứa bé của con!" Nói thế nào cũng là do mình tạo nghiệt, nếu trước kia không như vậy thì nhi tử của chính mình cũng sẽ không chịu báo ứng.....

"Rằm...m!"

Tiếng vang to lớn truyền đến, Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt phát hiện ra người không nên nghe những lời này nhất.

"Vậy đứa bé ta đang mang là của ai?" Không có giận dữ như dự đoán, cũng không có khóc thút thít như dự đoán, hoàn toàn không có bất kỳ dao động nào, bình tĩnh giống như mặt nước lặng.

Không có phản ứng, như vậy ngược lại càng đáng sợ hơn.

"Đúng, là của ta." Hồi lâu, Tư Đồ Chiến mới nói ra một câu nói, nói xong liền ngồi ở trên ghế giống như là bị rút sạch hơi sức.

Dư Bối Nhi nhìn Tư Đồ Kiệt, trầm mặc. Sau đó từ từ đi ra khỏi cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Editor: Kim Phụng

Trong lòng Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt không hiểu ra sao, rất là sợ Dư Bối Nhi nghĩ không thông sẽ xảy ra chuyện, bây giờ nàng có thai, không cẩn thận là một xác hai mạng.

Nhưng Dư Bối Nhi cũng sẽ không lấy thân thể mình ra đùa, nàng chỉ đang giả bộ, muốn vạch trần bí mật của Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt, bây giờ quan hệ giữa nàng và hai người nam nhân này rất rối loạn, sau này cũng sẽ rối loạn như vậy. Nhưng nàng lại không biết gì về bọn họ, muốn cùng người khác thành lập mối quan hệ thân mật nói đơn giản thì đơn giản, nói khó thì khó, đó chính là phải biết bí mật của hắn!

Bây giờ nàng vẫn đang giả bộ tức giận!

Thế là bọn hạ nhân trong phủ tướng quân nhìn thấy tướng quân bình thường uy phong lẫm lẫm và thiếu gia phong độ nhẹ nhàng của mình thành thật đi theo sau lưng thiếu phu nhân, nhìn thế nào cũng thấy giống như súng vật lăm sai đi theo sau lưng chủ nhân cầu xin tha thứ.....

Bọn hạ nhân đứng mắt nhìn mũi, mũi nhìn xuống ngực, được rồi, bọn họ biết bây giờ trong phủ lớn nhất không phải tướng quân và thiếu gia, mà là thiếu phu nhân! Sau này cũng đều phải hầu hạ thiếu phu nhân thật tốt, chớ đến lúc đó thiếu phu nhân còn chưa nói gì bọn họ đã bị tướng quân và thiếu gia trách phạt!

Sau khi Dư Bối Nhi vào phòng "Rằm" một tiếng liền đóng cửa lại, không thèm quan tâm đến hai người nam nhân sau lưng.

Gần đây không khí trong phủ rất kỳ quái, đầu tiên thiếu phu nhân của bọn họ một bước cũng không rời khỏi cửa phòng, thỉnh thoảng đại tướng quân và thiếu gia của bọn họ phải đi gõ cửa, một ngày ba bữa đều do một mình họ đưa đi. Còn hạ lệnh cấm khẩu trên dưới phủ, không cho bọn hắn truyền chuyện xảy ra hai ngày nay ra ngoài, hơn nữa hai ngày nay hạ nhân phạm sai lầm bất luận là sai lầm lớn hay nhỏ đều bị phạt nặng, không ít người đều hy vọng thiếu phu nhân có thể ra ngoài nhanh một chút, nếu không ra những hạ nhân thấp kém như bọn họ đều muốn bị hù chết rồi!

Hai ngày nay Dư Bối Nhi chính là nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên nghỉ thì nghỉ, trôi qua an nhàn lắm, dù sao nàng không thiếu kiên nhẫn, sẽ không sợ không dây dưa được hai người nam nhân này. Tính toán toán bọn họ cũng nên sốt ruột, mặc dù nàng vẫn cứ theo lẽ thường ăn uống, một khi có nha hoàn hạ nhân nàng đều ngửa mặt 45° nhìn lên bầu trời, đáng vẻ ưu thương mà xinh đẹp, đoán chắc những hạ nhân kia sẽ nói lại tình huống của nàng cho Tư Đồ Chiến.

Hôm nay sau khi Dư Bối Nhi tắm rửa xong thì phát hiện không thấy một nha hoàn nào trong phòng mình, Dư Bối Nhi không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng dậy muốn mặc quần áo ngủ vào và tìm khăn lông lau tóc. Những ngày qua thân thể của nàng càng thêm nặng nề, cúi đầu nhìn xuống chỉ nhìn thấy cái bụng tròn vo, ngay cả chân của mình cũng không thấy, dĩ nhiên cũng sẽ không nhìn thấy vùng nước dưới đất, trượt chân một cái sẽ phải ngã xuống, còn là ngã về phía trước. Dư Bối Nhi vội vàng đưa tay ôm lấy bụng, dùng sức lật người, muốn tránh đụng tới bụng.

Cũng may một khắc cuối cùng được người đỡ lấy, người đỡ được nàng là Tư Đồ Chiến, Tư Đồ Kiệt vội vàng cầm chăn bao lấy nàng, động tác của hai người rất nhanh, chờ Dư Bối Nhi hồi thần lại thì Tư Đồ Chiến đã ôm cả chăn lẫn người cùng nhau ngồi ở trên giường, Tư Đồ Kiệt còn cầm khăn lau sạch tóc cho nàng.

Cảnh tượng bây giờ thật sự khiến Dư Bối Nhi lúng túng, suy nghĩ một chút bây giờ nàng y phục cũng không mặc, vén chăn lên là có thể nhìn thấy, công công ôm nàng, còn phu quân của nàng thì ở bên cạnh lau tóc cho nàng.....

Nàng muốn ngồi dậy, nhưng hai người nam nhân này còn tưởng rằng nàng không muốn nhìn thấy bọn họ, lập tức mang dáng vẻ uất ức nhìn nàng, thuận tiện ngăn lại động tác của nàng.

Dur Bối Nhi cũng uất ức, các người uất ức cái cọng lông! Hiện tại ta mới là người bị hại lớn nhất có được hay không! Các người như vậy thật sự tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Bất động thì bất động đi, Dur Bối Nhi nhắm mắt lại mặc cho Tư Đồ Chiến bế nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hai người nam nhân này cũng không biết nói thế nào, trong lúc nhất thời đắm chìm trong thế giới của bản thân, yên lặng không nói gì.

"Hai người không có gì nữa thì đi ra đi, hai người yên tâm ta sẽ bình an sinh đứa bé ra"

Còn tiếp tục trầm mặc nữa trời liền sáng, bọn họ không mệt, Dur Bối Nhi là phụ nữ có thai cũng rất mệt mỏi.

"Thật xin lỗi, chuyện lần này đều do ta sắp đặt"

Nhân cách thứ hai của Tư Đồ Kiệt nóng nảy nói ra, hắn cũng không biết tại sao phải sợ, tựa như lần này không giải thích thì không còn cơ hội nữa.

"Ta cũng không đứng, ta không nên đồng ý" Tư Đồ Chiến cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn, không hoàn toàn là lỗi của một mình Tư Đồ Kiệt, hắn mới là người thi hành.

"Chuyện là như thế nào? Ta đều như vậy, chẳng lẽ hai người còn không chịu cho ta một lời giải thích hay sao?"

Có thể do tâm trạng phụ nữ có thai khá miễn cảm, vốn dĩ Dur Bối Nhi chỉ muốn giả bộ một chút buộc bọn họ gấp gáp, kết quả cuối cùng bản thân càng khóc càng lớn tiếng, càng khóc càng đau lòng, giống như là thật sự đau lòng.

Các nam nhân vội vàng vàng khai báo tất cả.

Có thể nói Tư Đồ Chiến cả đời này không thẹn với lương tâm, cho đến sau khi Tư Đồ Kiệt ra đời, hắn mới cảm thấy mình nợ Tư Đồ Kiệt, bây giờ còn nợ thêm Dur Bối Nhi.

Nguyên thể của Tư Đồ Chiến là dòng chính nữ của trung đẳng thế gia vừa lúc xứng với Tư Đồ Chiến, chưa nói tới Tư Đồ Chiến có cảm tình với nàng hay không nhưng vẫn có kính trọng.

Vậy mà nữ nhân này cũng không phải loại dễ chọc, nàng thừa dịp Tư Đồ Chiến xuất chinh liền cầm phủ vụ, khát khe tiểu thiếp, có hài tử liền bị chính sinh non, không có hài tử thì tìm lý do đuổi ra khỏi phủ, khi Tư Đồ Chiến trở về liền muốn hưu thê, nhưng lại cố tình phát hiện ra tin nàng mang thai.

Lúc ấy Tư Đồ Chiến cũng là tuổi trẻ khí thịnh, liền lấy lý do chủ mẫu đang mang thai không thể hầu hạ, nên hắn nạp rất nhiều nữ nhân vào, có vài người mang thai liền có dã tâm, dã tâm lớn đến mức dám hại chủ mẫu, nhiều thủ đoạn khiến cho nàng ba lần bốn lượt trúng kế, xem chút nữa thì chết từ trong trứng nước.

Cuối cùng đứa bé sinh ra cũng là...

Dur Bối Nhi rất muốn phi nhổ Tư Đồ Chiến một tiếng nam cận bã, nhưng suy nghĩ lại cũng không hẳn là lỗi của hắn liền nuốt xuống.

Lúc này Tư Đồ Kiệt cũng chen lời vào, giải thích hai nhân cách của hắn vì sao mà xuất hiện.

Từ nhỏ Tư Đồ Kiệt đã biết mình không bình thường, mặc dù phụ thân rất là sủng ái hắn, cũng không ghét bỏ hắn, nhưng hắn không chịu nổi ánh mắt sợ hãi của người hầu hạ thân cận bên cạnh hắn.

Những ánh mắt kia khiến cho hắn rất tự ti, chỉ có ở trước mặt phụ thân mình mới có chút hoạt bát.

Lúc Tư Đồ Kiệt mười tuổi trong phủ không chỉ có mình hắn, lúc ấy còn có hài tử của những thị thiếp hại chết mẫu thân hắn lưu lại, mặc dù những nữ nhân kia đều được mua về, nhưng trong đại gia tộc ai không muốn hài tử mình thành dòng chính? Chỉ thân phận con trai trưởng này cũng đủ lý do để bọn họ xuống tay, thế là lúc Tư Đồ Chiến không có trong phủ, bọn họ sẽ mua chuộc hạ nhân cùng nhau khi dễ Tư Đồ Kiệt.

Lúc Tư Đồ Kiệt chân chính bộc phát là năm mười tuổi, khi lại bị khi dễ nữa, không biết người nào đã giật y phục của hắn ra nhìn thấy thân thể khác biệt với người thường của hắn, kêu to quái vật, sau đó cười nhạo hắn, bị ức hiếp lâu dài và lần kích thích này trực tiếp dẫn đến nhân cách hai xuất hiện.

Dur Bối Nhi suy đoán không có sai, nhưng nhân cách thứ hai cũng không phải đơn giản như vậy. Nhân cách khác của Tư Đồ Kiệt thông minh xảo trá, hắn bày mưu giết hết những đứa trẻ kia, hạ nhân bị mua chuộc cùng với những hạ nhân cận thân biết hắn khác thường rồi coi thường và e ngại hắn.

Sau khi Tư Đồ Chiến trở lại tất cả đều đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19

Tư Đồ Kiệt còn là một đứa trẻ làm không đủ sạch sẽ, Tư Đồ Chiến điều tra cũng đủ biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn không có trừng phạt Tư Đồ Kiệt.

Nói cho cùng, tất cả những chuyện này đều do hắn mà ra.

Sau khi hắn trở lại thì có kế hoạch đổi hàng loạt hạ nhân, hơi biết một chút chuyện một là bị giết hai là bị bán đi.

Không còn người nào biết sự thật cả.

Hắn cũng không tái giá, dù có cần cũng chỉ tìm ca nương, vũ nữ được nuôi dưỡng trong phủ, nữ nhân người khác đưa tới đều đặt ở trong một cái viện, cho uống thuốc tuyệt tử.

Về sau chủ nhân cách dần dần không nhớ rõ chuyện xảy ra năm đó, nhân cách thứ hai được Tư Đồ Chiến giáo dục, càng ngày càng biết khống chế sự chém giết của mình.

Tư Đồ Kiệt là nhi tử độc nhất của Đại tướng quân, không biết có bao nhiêu người đứng xếp hàng đưa nữ nhân cho hắn, nhưng thân thể Tư Đồ Kiệt không thể ân ái với nữ nhân, cũng không thể để chuyện một nữ nhân cũng không có truyền ra tin hắn không được. Sau đó nhân cách thứ hai tiện thể diễn trò treo đầu dê bán thịt chó, hạ mê hương với những nữ nhân này rồi để cho phụ thân của mình làm.....

Nói đến đây còn lên lên nhìn Dư Bối Nhi một cái, thấy Dư Bối Nhi cười lạnh một tiếng cũng không bày tỏ gì mới nói tiếp.

Tư Đồ Chiến áy náy với nhi tử này nên vừa mới bắt đầu liền theo hắn làm càn, đến cuối cùng liền trực tiếp lấy cơ luyện binh đánh giặc để từ chối làm những trò lừa bịp phiền phức này.

Sau đó một lần dạo chơi chủ nhân cách Tư Đồ Kiệt gặp được một nữ nhân, nữ nhân kia thích chủ nhân cách, chủ nhân cách cũng yêu nữ nhân này, nhưng không ngờ nữ nhân này nói có biện pháp khiến nhân cách thứ hai biến mất trả lại thân thể cho chủ nhân cách.

Chỉ là nàng ta không biết chủ nhân cách không thể rời bỏ nhân cách thứ hai, Tư Đồ Kiệt tranh cãi ầm ĩ một trận với nữ nhân kia rồi tan rã trong không vui, sau đó Tư Đồ Kiệt cũng không tìm thấy nữ nhân kia nữa, dần dần tâm cũng chết rồi.

Tiếp theo đó là Dư Bối Nhi gả vào

.....

"Vậy thân thể của chàng....." Dư Bối Nhi vẫn rất là muốn biết thân thể Tư Đồ Kiệt là bị làm sao, dù sao cũng đã nói ra thì nói rõ hoàn toàn luôn đi.

Sắc mặt Tư Đồ Kiệt biến đổi nhiều lần, có chút cầu xin nhìn Dư Bối Nhi, Dư Bối Nhi đối với Tư Đồ Kiệt mà nói rất đặc biệt. Nàng không phải là người đầu tiên biết hắn khác thường, nhưng lại là nữ nhân đầu tiên mà chủ nhân cách và nhân cách thứ hai đều không bài xích. Hắn hoàn toàn không biết nếu như nàng biết thân thể của hắn sẽ dùng ánh mắt gì nhìn hắn, nếu quả như vậy thì.....Hắn không nỡ giết nàng, nhưng về sau sẽ sống chung với nhau như thế nào đây?

"Ta.....ta là một người không biết là nam hay nữ.....Ta vừa là nam nhân..... cũng có thể là nữ nhân....."

Dư Bối Nhi không nghĩ tới Tư Đồ Kiệt lại là người song tính, Tư Đồ Kiệt nói khi mẫu thân hắn mang thai hắn bị người ta bỏ thuốc, xem ra là những thứ thuốc kia khiến hắn bị dị tật. (chỗ này ta không rõ lắm là song tính hay lưỡng tính vì hai cái đều nghĩa khác nhau hoàn toàn nhưng ta thiên về lưỡng tính và nếu ai chưa biết lưỡng tính là gì thì hỏi google ấy)

Dư Bối Nhi ngáp một cái nho nhỏ, còn một nửa canh giờ thì trời sáng, bây giờ nàng là nữ nhân có thai, cần nghỉ ngơi rồi.

"Tư Đồ Kiệt chàng ngủ với ta có được hay không, mấy ngày nay ta lạnh quá....." Bàn tay nhỏ bé lôi kéo Tư Đồ Kiệt, lời nói mơ hồ nghe mềm mại dịu dàng.

Tư Đồ Kiệt không dám tin nhìn Dư Bối Nhi, ngàn tính vạn tính không ngờ Dư Bối Nhi lại phản ứng như vậy, hắn rất vui mừng, vui mừng không nói nên lời, trong lòng vừa khấn trương vừa căng thẳng.

"Còn ta thì sao?" Tư Đồ Chiến nhú nhú mày

"Ngài vẫn nên trở về sớm một chút đi công công!" Dur Bối Nhi là một nữ nhân thù dai, đoạn thời gian đó mặc dù có "Chơi không xấu" nên nàng không phải chịu nhiều đau đớn nhưng cổ họng cũng không chịu nổi đau đấy!

Tư Đồ Chiến khó chịu, đây coi là cái gì? Làm nửa ngày liền hai câu nói đã muốn đuổi hắn đi rồi ngủ ngon à? Nhưng nếu để cho hắn và thê tử của nhi tử mình cùng nhau đắp chung chăn cũng không được tốt cho lắm, thế là liền kìm nén bức tức mà đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 20

Sau khi buồn lòng tâm sự Tư Đồ Kiệt và Tư Đồ Chiến cuối cùng cũng ngủ ngon, nhưng chuyện này có đơn giản như vậy không?

Bọn hạ nhân phát hiện hai ngày nay thiếu gia và thiếu phu nhân hoà hảo rồi, càng ân ái hơn trước kia, cho nên nói tiểu phu thê này càng gây gỗ tình cảm càng tốt, đánh là thương mừng là yêu! Nhưng tại sao lão gia của bọn họ càng ngày càng đen mặt vậy? Chẳng lẽ nhìn thấy thiếu gia phu nhân ân ái nên muốn tìm mùa xuân thứ hai?

Sau nhiều ngày cuối cùng Dur Bối Nhi cũng bước ra cửa phòng, vào trong Tiểu Đình phơi nắng, Tư Đồ Kiệt ở bên cạnh đuổi hết tất cả hạ nhân, rất ân cần bưng trà rót nước.

"Chàng tránh ra, cản trở ánh mặt trời chiếu vào ta rồi!" Rõ ràng tay chân không hề nhanh nhẹn, chưa từng nhuốm bẩn lại còn khẳng khái làm chuyện những hạ nhân làm này.

"Có phải nàng ghét bỏ ta rồi không?" Tư Đồ Kiệt uất ức nhìn chằm chằm Dur Bối Nhi.

Dur Bối Nhi trực tiếp liếc mắt xem thường, cảm thấy Tư Đồ Kiệt tà khí lúc trước cũng bị hủy hoại, bây giờ lại đang làm nũng..... mặc dù con người sẽ thay đổi, nhưng thay đổi như vậy quá nhanh rồi!

"Bối Nhi...ta...rất vui mừng....." Có lẽ chính mình cũng quá xấu hổ cho nên...đẩy chủ nhân cách thứ nhất ra.

"Uml!" Rên nhẹ một tiếng, bụng đột nhiên chuyển động.

"Sao vậy? Sao vậy? Có phải muốn sinh hay không?" Tư Đồ Kiệt cực kì lúng túng, xoay quanh Dur Bối Nhi.

Chỉ số thông minh của chàng bằng không sao? Bây giờ mới năm tháng sinh cái rắm...

Kéo tay Tư Đồ Kiệt đặt ở trên bụng để hắn cảm nhận cái thai. Hài tử cách một lần da nhúc nhích một cái, hô hấp của Tư Đồ Kiệt chợt nhẹ, rụt tay về, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng "Nó.....nó đang cử động!"

"Ừ,nó đang chào hỏi chàng đấy" Đã sớm trải qua mấy tháng mang thai nên Dur Bối Nhi đã sớm không thấy lạ, sau đó bảo Tư Đồ Kiệt tới đây nghe tiếng động của hài tử.

Không biết Tư Đồ Kiệt nghe được cái gì, biểu hiện trên mặt phải gọi là thật phong phú, một chốc lại thay đổi một vẻ mặt, ngũ quan.

"Lời nói của ta nó nghe được sao?"

"Nghe được, không có việc gì thì đọc sách cho nó nghe, cười đùa với nó" Dur Bối Nhi cũng không biết khi nào thì bắt đầu dưỡng thai, lúc trước nàng bận bịu nên không nhớ.

"Vậy chẳng phải nó sẽ biết những gì hôm qua ta nói sao?" Ngộ nhờ hài tử nhớ rõ, sau khi lớn lên ghét bỏ hắn thì làm sao bây giờ?

Nàng không muốn để ý tên ngu ngốc này, không, nàng không biết tên ngu ngốc này!

Tư Đồ Chiến xa xa nhìn, thật là một hình ảnh ám áp.

Hắn nên cảm thấy vui mừng, nhi tử của mình cũng coi như là có người bầu bạn, nhưng trong lòng vẫn luôn có một giọng nói bảo rằng tất cả vốn nên là của hắn, nữ nhân là của hắn, hài tử cũng là của hắn.

Dur Bối Nhi giống như là cảm nhận được có người đang nhìn nàng, quay đầu nhìn sang thấy Tư Đồ Chiến, sau đó liền nhẹ nhàng dời ánh mắt đi, giống như là nhìn thấy một người không quan trọng, quay sang nhìn dáng vẻ sừng sốt của Tư Đồ Kiệt rồi thần nhiên cười, vừa thuần khiết, vừa tươi đẹp.

Tư Đồ Chiến giật giật ngón tay, cuối cùng quay người đi, hắn tự nhắc mình không nên nghĩ đến nữa.

Nhưng càng tự nói với mình không nghĩ đến thì lại càng nghĩ đến nhiều hơn.

Dur Bối Nhi nhìn bước chân hơi lộn xộn của Tư Đồ Chiến, cười khẽ một tiếng, nam nhân chính là như vậy, người càng không để ý tới hắn, hắn lại càng chú ý người, người càng biểu hiện không quan tâm hắn, hắn lại càng quan tâm người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Thân phận giữa nàng và Tư Đồ Chiến vẫn luôn là một trở ngại, cũng bởi vì cái thân phận này nên dù Tư Đồ Chiến có phát sinh quan hệ với nàng nhưng cũng sẽ không xem nàng như người trong lòng.

Dur Bối Nhi bày tỏ nếu chuyện đã như vậy thì ta vẫn sẽ sống tốt sinh hài tử, nhưng người không yêu ta thì cũng không nên trêu chọc ta. Nàng đang chờ Tư Đồ Chiến nhìn rõ tâm tư của mình, rốt cuộc chỉ là vài đêm tình hay là muốn lấy được nàng.

Phía Bắc Tần quốc, mùa đông rét lạnh hơn Trần quốc rất nhiều. Cơ thể băng cơ ngọc cốt của Dur Bối Nhi lại càng sợ lạnh, trong thân thể không còn một chút khí ấm, đầu mùa đông Tư Đồ Kiệt nhất định phải hàng đêm ôm ấp thì nàng mới ngủ được.

Nhưng tối nay nàng không ngủ được rồi, Tư Đồ Kiệt nhận công vụ gì đó nên đã ra ngoài.

Thường xuyên tắm rửa không tốt cho thai nhi, hơn nữa bây giờ mà tắm lại càng có hại. Nàng chỉ có thể ngâm chân sưởi ấm cơ thể rồi ngủ một mình, nhưng cái này cũng đã nhiều lần thay nước cơ thể của nàng vẫn man mát lạnh lạnh, da cũng lạnh băng.

Dur Bối Nhi quyết định không ngâm nữa, tính toán cứ như vậy đi ngủ, nhưng dù đã bọc chăn bông thật dày nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh.

Trong mơ mơ màng màng cảm nhận được một luồng khí nóng, Dur Bối Nhi từ từ dựa vào, chặt chẽ ôm lấy luồng khí nóng này.

Um, cuối cùng cũng không lạnh, thật ấm áp!

Ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau có thể vẫn ấm áp, Dur Bối Nhi thoải mái cọ chấy, đột nhiên giật mình nghĩ đến cái gì, cả người cười giống như con mèo ăn vụng.

Tối nay nàng đi ngủ rất sớm, ôm bụng nằm trên giường, chôn cả đầu và người ở trong chăn.

Đợi đến lúc người kia đến, vén chăn lên thì nhìn thấy một đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm mình giống như là chờ bắt kẻ trộm.

Chẳng phải đang chờ ăn trộm sao? Nàng đang cho một tên trộm ngọc châu hương.

"Tối hôm qua là ngài phải không?" Khí lạnh kéo tới, ôm mình chặt một chút. Nàng phải nhìn còn chưa có diễn xong không thể nhào tới, nàng cảm thấy trên người hắn không ngừng tỏa ra hơi ấm!

"....." Tư Đồ Chiến thật sự không biết nói gì, thấy đáng vẻ uất ức muốn khóc lại cố kiềm nén của Dur Bối Nhi thì trong lòng liền mềm nhũn, đưa tay ôm Dur Bối Nhi vào trong ngực, đắp chăn.

"Thân phận chúng ta khác biệt, tại sao ngài còn phải như vậy?" Mặc dù không có nước mắt nhưng trong giọng nói mang theo một chút ghen ngào, một chút uất ức, một chút khó hiểu khiến người nghe tan nát cõi lòng, muốn rơi lệ theo.

"Ta....ta không yên tâm.."

"Cần gì phải như vậy?" Không nhìn thấy nét mặt Dur Bối Nhi, nhưng cự tuyệt trong giọng nói rất rõ ràng.

Trái tim của Tư Đồ Chiến bị đâm một châm.

"Ta là con dâu của ngài, ngài chỉ là giúp Tư Đồ Kiệt thôi không phải sao?"

Lại thêm một châm.

"Chuyện đã như thế thì đến đây kết thúc đi, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ngài chính là công công của ta.....Um...."

Tư Đồ Chiến chặn cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhấm, hắn không thể dễ dàng tha thứ nữa, nữ nhân này mang hài tử của hắn lại còn muốn xem như không có chuyện gì xảy ra!

Ngậm đầu lưỡi dùng sức mút, hương vị ngọt ngào khiến cho hắn muốn dùng mà không được, cái miệng nhỏ nhắn này thật là làm cho hắn vừa yêu vừa hận, tại sao có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy!

Vừa hôn xong mặt Dư Bối Nhi ửng hồng, mắt cũng đỏ, "Cái người này làm sao....." Lời còn chưa nói hết lại bị hôn, Tư Đồ Chiến cực sợ nữ nhân này lại nói những lời tuyệt tình.

"Đừng nói nữa, ta chính là không bỏ được nàng, cũng không muốn buông tha nàng....."

.....

Haizz sắp hết hè rồi, ta lại lười nữa...~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 22

"Thật ra ngài chỉ thích thân thể này thôi có đúng hay không?"

Ngẩn đầu lên nhìn Tư Đồ Chiến, hoàn toàn không biết khoe mắt mình hồng hồng, bộ dáng kia thật chọc người yêu thương.

"Lúc trước là vậy, nhưng sau này ta mới phát hiện càng ngày càng không bỏ được nàng. Ta muốn cùng với nàng, mặc kệ nàng có phải thê tử Kiệt nhi hay không"

Trước đó trong lòng Tư Đồ Chiến không biết đã trải qua bao nhiêu giằng co, nhưng vừa nghe mật thám báo cáo nói nàng sợ lạnh khó chịu, thân thể liên phản ứng nhanh hơn não bộ lập tức chạy tới phòng nàng ôm nàng.

"Thật sự? Trong lòng của ngài thật sự có ta sao?"

Trong lời nói có chút không xác định, còn không đợi nam nhân trả lời, nàng tiếp tục nói.

"Biết mình mang thai con của ngài, ta cũng có chút để ý ngài.....Nhưng ta là thê tử của Tư Đồ Kiệt.....ta và ngài, chúng ta....."

Tư Đồ Kiệt rất vui mừng, hắn cho rằng Dư Bối Nhi không có chút cảm giác nào với hắn, không ngờ nàng vẫn có chút để ý tới hắn.

"Không sao, tất cả đều giao cho ta, nàng không nên cự tuyệt ta có được hay không? Cho ta một cơ hội có được hay không? Có được hay không?"

Mấy chữ cuối cùng gần như là cầu xin, trái tim Dư Bối Nhi run lên, gật đầu một cái.

Tình cảm của Tư Đồ Chiến và Dư Bối Nhi nhanh chóng tăng lên, mỗi buổi tối hai người đều ôm nhau ngủ.

Tư Đồ Kiệt trở về, không biết Tư Đồ Chiến đã nói những gì với hắn, Tư Đồ Kiệt cũng không nói gì thêm, dù sao quan hệ giữa ba người bọn họ cũng rối loạn đến cắt cũng không xong.

Đợi đến gần ngày sinh của Dư Bối Nhi công chúa Trường An của Trần Quốc đi tới Tần Quốc.

Tư Đồ Kiệt phụ trách tiếp đãi sứ thần Trần quốc thì nhận ra công chúa Trường An này trước kia chính là cô nương mà chủ nhân cách Tư Đồ Kiệt từng thích.

Sau một hồi ăn nói khép nép, lay lắt lòng của hai người nam nhân này, Dư Bối Nhi mới rõ thì ra công chúa Trường An này gả tới là bởi vì Trần Quốc và Hân Quốc thua thảm hại, muốn dùng công chúa Trường An và mỹ nhân trần bảo để lấy lòng Tần quốc.

Dư Bối Nhi gả tới là hôn nhân chính trị, công chúa Trường An cũng vậy, nói dễ nghe là kết thân, khó nghe một chút chính là quà tặng.

Nhưng dù sao công chúa Trường An cũng là công chúa của một nước, thân phận người lấy công chúa cũng không thể quá thấp. Tư Đồ Chiến chính là một trong những người được đề cử đó, hiện tại cũng không thể xác định cuối cùng là rơi vào nhà nào.

Dư Bối Nhi biết rõ.....

.....

.....

.....

.....

.....

@ kéo nữa đi

.....

...

....

.....

.....

Biết rõ....

...

.....

.....

.....

...

Hết rồi

...

Đừng kéo xuống nữa

.....

Hết rồi

.....

....

...

Kéo xuống hoài dạ

.....

.....

Đã bảo hết rồi

.....

.....

.....

Hết rồi ~

.....

.....

.....

.....

....

.....

Thấy chưa ta nói hết rồi không nghe 0.0

.....

Mai lại đến xem nha hôm nay lười quá bao nhiêu đó thôi>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 22-2

Dur Bối Nhi biết có lẽ mỗi lần mình chuyển kiếp thân phận mình đều là nữ phụ, nhiệm vụ chính là đoạt nam nhân với nữ chủ, còn phải xxoo với nam nhân.

Nhưng bản thân mình vừa tính toán, vừa hiến thân, vừa diễn trò mới khiến cho lòng của các nam nhân này lung lay, vậy mà chỉ một chỉ ý của người là có thể trực tiếp gả tới rồi. Nàng cũng không hề quên nữ chính là tình đầu của Tư Đồ Kiệt, hơn nữa có thể sẽ lập tức trở thành bà bà (*) của nàng rồi! Nàng cũng không muốn nữ chính một khi gả tới lại bắt được lòng của hai người nam nhân này, khiến cho nàng liền trở thành vật hi sinh.

(*): Mẹ chồng.

Ôi chao ôi, đây đúng là tre già măng mọc.

Có thể nói đây đúng là tính cách của Dur Bối Nhi, cũng có thể nói là Dur Bối Nhi ích kỷ. Nàng chính là có lòng tham, muốn Tư Đồ Chiến và Tư Đồ Kiệt một lòng đều đặt ở trên người nàng. Ai mà không thích được hai nam nhân ưu tú như vậy một lòng thích đây? Mặc dù một người trong đó cũng không thể coi là nam nhân chân chính.

Người được đề cử vẫn có rất nhiều, nghe nói Tần vương cũng rất xem trọng công chúa quốc sắc thiên hương này.

Dur Bối Nhi chỉ có thể yên lặng suy tính trong lòng, người ta là nữ chủ đấy, làm sao có thể gả cho Tần vương đã hơn năm mươi tuổi được.

Thôi, đi một bước tính một bước đi! Dù thật sự gả đến đây, nàng cũng không tin nàng không tranh lại nữ chủ!

Người làm trong phủ báo lại, nói rằng công chúa Trường An và Nhị vương tử tới, muốn đến viếng thăm Phượng Dương quận chúa.

Công chúa Trường An mỹ danh lan xa, vừa nhìn thật danh bất hư truyền, là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Dur Bối Nhi tán gẫu với công chúa Trường An hồi lâu mới biết rõ mục đích của nàng ta là muốn gặp Tư Đồ Kiệt cùng Tư Đồ Chiến, muốn xem tình cũ và nam nhân có thể trở thành phu quân của nàng ta.

Quang minh chính đại muốn xem nam nhân như vậy thật sự tốt sao? Bên cạnh người còn có người ái mộ đấy!

Dur Bối Nhi không thể làm gì khác hơn là để cho người mời hai nam nhân này tới đây.

Tác phong của Tư Đồ Kiệt vẫn nhanh nhẹn như vậy, đầu tiên là cười dịu dàng, ngồi ở bên cạnh Dur Bối Nhi, một ánh mắt cũng không cho công chúa Trường An. Còn Tư Đồ Chiến thì hài hước hơn nhiều, không biết đi nơi nào, lấy một bộ râu lớn, đáng vẻ giống như lần đầu Dur Bối Nhi nhìn thấy, đúng là lưng hùm vai gấu thật sự.

Ngoài buồn cười ra trong lòng Dur Bối Nhi cũng tràn đầy cảm động, nàng biết phụ tử (cha con) Tư Đồ làm như vậy cũng là vì muốn nàng an lòng. Gần đây các nam nhân thấy nàng lo lắng nhưng cũng không hứa hẹn gì thêm, bây giờ đang dùng hành động để bày tỏ tâm ý của mình.

Công chúa Trường An hiển nhiên là bị Tư Đồ Chiến dọa sợ, suy nghĩ một chút một nữ tử như hoa như ngọc gả cho một người nam nhân đã làm phụ thân thật sự rất uất ức, chưa nói đến dung nhan thật sự không thể chịu nổi của người nam nhân này đập vào mắt. Nàng ta lập tức nhin không nổi nữa, tìm một lý do để ra về.

"Sao chàng lại hồ đồ như vậy! Người ta đặc biệt đến thăm chàng, chàng xem đã dọa người ta chạy về rồi, sau này xem còn có ai muốn gả cho chàng nữa!" Sau khi người đi rồi Dur Bối Nhi cất tiếng cười to, giận trách Tư Đồ Chiến.

"Ta cũng chưa từng nói ta muốn cưới nàng ta, có nàng không phải đủ rồi sao?" Tư Đồ Chiến nhân cơ hội thả lỏng tâm ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22-3: Kết thúc

"Ta cũng vậy, ta cũng không có liếc nhìn nàng ta một cái!" Tư Đồ Kiệt sợ mình chậm một bước, vội vàng tỏ lộ.

Dư Bối Nhi hé miệng cười cười đang muốn nói gì đó, nhưng bụng đau xót cảm giác giống như mình muốn sinh.

"Nhanh,...ta.....ta...sắp sinh!"

Phụ tử Tư Đồ vội vàng ôm Dư Bối Nhi vào phòng sinh, bị cả đám bà mụ đuổi ra khỏi phòng sinh.

Dư Bối Nhi sinh con đau đớn ba ngày ba đêm, mười mấy bà mụ thay phiên nhau coi chừng nàng. Có đến vài lần thiếu chút nữa thì hỏi muốn bảo vệ lớn hay là bảo vệ nhỏ, thậm chí kinh động Tần Vương, phái ra thái y và y nữ kinh nghiệm phong phú nhất đến.

Thái y thông qua y nữ miêu tả cho ra kết luận là Dư Bối Nhi mạnh mẽ dùng thuốc mang thai, hơn nữa thân thể Dư Bối Nhi không được tốt lắm, có thể bình yên vô sự mang thai đến bây giờ đã rất không dễ dàng. Bọn họ có thể giữ được người lớn và đứa trẻ, nhưng sợ rằng về sau Dư Bối Nhi không còn sinh được nữa.

Trong lòng Tư Đồ Chiến cùng Tư Đồ Kiệt vô cùng hối hận, nhưng chuyện quan trọng trước mắt vẫn là bảo vệ mẫu tử nàng, còn về sau Dư Bối Nhi có thể sinh con hay không cũng không phải là trọng điểm.

Dư Bối Nhi rất đau, hơn nữa đau đớn còn rất lâu, nàng hoảng hoảng hốt hốt nhìn thấy rất nhiều chuyện trong quá khứ. Thấy đôi nam nữ cận kề kia đặc ý nhìn bìa mộ của nàng, cũng thấy Điền Đại Tráng nở nụ cười chất phác....

Nàng thật sự muốn cứ vậy ngủ say, nhưng dường như nàng có chuyện gì đó chưa làm xong.....Thật giống như có người nào đó đang gọi nàng, nàng muốn tỉnh lại.....

"Cô có muốn sống thật tốt ở cái thế giới này nữa không?"

"Tôi...muốn!"

"Được vậy thì tôi cho phép cô tiếp tục sống thật tốt ở cái thế giới này....."

Mở mắt ra một mảnh ánh sáng chói mắt.

"Bối nhi cuối cùng nàng cũng tỉnh!"

"Hài....hài tử...."

"Ồ đây, thái y nói đứa bé phải điều dưỡng thật tốt, là một nam hài, nàng nhìn thử xem...."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Thế giới thứ hai(Ngoại truyện 1: Những chuyện liên quan đến đứa bé)

Tiểu công tử của phủ tướng quân tên là Tư Đồ Sâm, chữ Sâm ý là trân bảo, thể hiện Tư Đồ Sâm là trân bảo trong lòng Dư Bối Nhi và bọn họ.

Năm nay Tư Đồ Sâm đã được hai tuổi rồi, gần đây nó rất không vui, bởi vì nó không thể ngủ chung với mẫu thân thơm ngát của mình nữa! Hai đại ác ma này đuổi nó khỏi mẫu thân rồi! Còn giao nó vào tay sư phụ ác ma dạy võ công, đứng tấn chỉ là chuyện nhỏ, sợ nhất chính là cây roi! Nếu không phải mẫu thân nói luyện võ có thể cường thân kiện thể, không cần uống nước thuốc đen kịt đắng chát này nữa nó mới cố luyện võ! Hừ, nó còn có một tâm nguyện nho nhỏ, chính là học giỏi võ công sau này đánh bại hai đại ác ma đó cứu mẫu thân ra!

Mặc dù tuổi nó nhỏ, nhưng có rất nhiều mưu kế, nó tính toán lén lút đi xem mẫu thân của mình, xem xem mẫu thân có bị đại ác ma khi dễ hay không!

Sau khi Dư Bối Nhi sinh đứa bé thì cơ thể thường hay ngã bệnh, nhất là chịu không nổi khí lạnh. Sau đó phủ tướng quân bỏ số tiền lớn mời một đồ đệ của danh y đã ẩn cư nhiều năm đến điều trị thân thể cho Dư Bối Nhi, còn cải tạo lại gian phòng của nàng, thân thể của nàng mới tốt hơn một chút.

Gian phòng hiện tại nàng ở đổi tên là Noãn các, còn khu vườn thì mời thợ tới đào cái ống dưới mặt đất, thoáng lạnh cũng bảo người ta ngày đêm không ngừng nấu nước rót vào trong khu vực quản lý. Cả khu vườn thật sự phải nói là bốn mùa như mùa xuân, các loại hoa trong sân mỗi ngày mỗi khác. Chỗ có thể đi lại trong phòng và trên giường thì lót thảm thật dày, phòng ngừa Dư Bối Nhi ngã xuống đất bị nhiễm lạnh. Cái giường ban đầu cũng bị đổi, giường mới lớn như có thể dung nạp năm đại hán ngủ cùng, trên cột giường cũng khắc hoa văn tuyệt đẹp. Cái màn giường kia càng thêm khoa trương, mỗi một trăm lão tử nương gia đình mỹ mãn con cháu đầy đàn tới thêu một trăm chữ Phúc và một trăm Thọ, ước chừng thêu tới mười cái, nói là có thể đổi lại dùng.

Danh tiếng của Dư Bối Nhi cũng vì vậy mà vang xa, ai mà không biết phủ Đại tướng quân của Tần quốc có vị thiếu phu nhân là Phượng Dương Quận chúa của Trần quốc, bây giờ được phu quân hết mực cưng chiều, cũng sắp bị toàn bộ tiểu thư Tần Đô đổ kị chết rồi, nếu nàng không gả tới đây thì những sủng ái này sẽ thuộc về các nàng.

Tư Đồ Sâm vui vẻ chạy đến bên giường lớn, tiểu nha hoàn bên cạnh len lén cười, mỗi ngày công tử đều tới đây một lần như tiểu tặc, mỗi lần không tới nửa canh giờ đã bị lão gia và thiếu gia đuổi đi.

"Mẫu thân, mẫu thân!" Hai đại ác ma nói mẫu thân bởi vì sinh nó mà tổn thương thân thể, cho nên mỗi ngày uống thuốc xong phải ngủ một hồi, nói chuyện thì nói nhỏ thôi để không kinh hãi đến mẫu thân, nếu không thì mẫu thân phải uống thuốc còn đáng hơn thuốc của nó.

"Ừm..... Sâm nhi?" Một cánh tay như ngọc kéo bức màn tinh mỹ phồn hoa ra, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn càng nuôi càng mỹ lệ hơn, nhìn thấy người tới cười khẽ một tiếng, như trăm hoa đua nở.

"Mẫu thân, con rất nhớ người." Thân thể bé nhỏ bò lên giường lớn dưới sự giúp đỡ của mẫu thân và tiểu nha hoàn, ủy khuất chui vào trong ngực mẫu thân mình, hít thật sâu mùi thơm trên người Dư Bối Nhi.

"Mẫu thân cũng nhớ Sâm nhi." Các nam nhân càng lớn tuổi thì tham muốn giữ lấy nàng càng mãnh liệt. Nếu không phải nàng phản đối mãnh liệt, theo ý của các nam nhân đó chính là Sâm nhi sinh ra nên theo bà vú, nơi nào còn có thể giữ ở bên người hai năm.

"Mẫu thân chúng ta ngủ chung đi, uống thuốc rồi ngủ mới tốt cho cơ thể." Tư Đồ Sâm nháy nháy mắt, thích nhất cùng mẫu thân mình ngủ.

"Được, Sâm nhi nằm đây."

Khi hai người nam nhân này hết bận mới đến Noãn các thì nhìn thấy Dư Bối Nhi ôm Tư Đồ Sâm, một tay của tiểu tử thú kia còn nắm cánh tay ngọc của Dư Bối Nhi, tay kia nắm bộ ngực sữa của nàng..... Nhìn nhau một cái, ăn ý che miệng bé Tư Đồ Sâm ra, không kinh động Dư Bối Nhi đã ngủ say, cùng nhau trừng trị thích đáng tiểu tử cứng đầu cứng cổ này.

Phải biết bọn họ đã hai năm không có chạm qua Dư Bối Nhi rồi, tiểu tử này lại thường gần gũi nàng, sao có thể không khiến cho bọn họ hận nghiêng răng nghiêng lợi đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Ngoại truyện 2: Chuyện liên quan đến ba người (H)

Editor: Kim Phượng

Dư Bối Nhi dưỡng thân thể hai năm, các nam nhân cũng nhịn hai năm.

Đều bởi vì một câu nói của thần y trẻ tuổi, nếu muốn Dư Bối Nhi chân chính tốt thì trong một năm rưỡi không được hành phòng, trong năm năm không được mang thai!

Không sai, nếu dưỡng thân thể tốt Dư Bối Nhi vẫn có thể sinh con, nhưng có thể không sinh thì không nên sinh, sinh đoán chừng lại phải nghỉ ngơi một năm, hai năm nữa mới tốt.

Các nam nhân cũng không muốn Dư Bối Nhi chịu khổ, dù là thần y lên tiếng nói rằng đã có thể hành phòng, nhưng họ vẫn cứng rắn nhịn thêm nửa năm nữa.

Nhưng gần đây cơ thể Dư Bối Nhi tốt hơn nhiều, nói cách khác là đã có thể.....

Dư Bối Nhi không biết ý định của các nam nhân, nàng vui mừng cuối cùng cũng có thể bước ra cửa phòng rồi, hoàn toàn không biết các nam nhân tính toán phải ăn nàng như thế nào.

Bọn nha hoàn theo nàng đi đến bờ ao nhỏ, nàng muốn cho cá ăn, kết quả bọn nha hoàn nhanh tay lẹ mắt buộc từng tảng từng tảng rèm vải quanh tiểu đình, lại đốt ba lò sưởi bên trong, mọi phương diện đều không để một chút gió lọt vào.

Nàng vẫn muốn tiếp tục cho cá ăn sao?

Tiểu bảo bối Sâm nhi của nàng vẫn còn chưa tan học, bọn nha hoàn cũng không để cho nàng ra gió, nàng chỉ đành tựa vào đệm êm dày xem sách, kết quả xem hồi lâu đến lúc ngủ gật, nhắm mắt ngủ một lát.

Giữa lúc mơ mơ màng màng nàng cảm giác có vật gì đó đang quấy nhiễu nàng, nàng mở mắt nhìn thấy hai người nam nhân này vây quanh nàng, bốn bàn tay vẫn còn chạy loạn trên người của nàng: "Uhm! Hai người đang làm gì thế?" Trên mặt nổi lên vết đỏ, rõ ràng đã là mẩu thân, nhưng thần thái vẫn còn là thiếu nữ trẻ trung mê người, bộ dáng thẹn thùng e lệ này kích thích các nam nhân đã thú đã lâu không được buông thả càng tăng thêm sức lực trên tay muốn nghe cái miệng nhỏ mê người này phát ra tiếng rên rỉ.

Dư Bối Nhi được hai người nam nhân nhẹ nhàng ôm lấy đặt lên trên bàn của tiểu đình, Tư Đồ Kiệt còn tỉ mỉ lột một lớp thảm lên. Y phục bị cởi lộ ra làn da trắng hồng, vì đã lâu không có ra cửa sưởi nắng nên làn da này trắng đến gần như trong suốt dưới ánh mặt trời, xúc cảm trơn mịn làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Lúc này vừa vãn nổi gió, lay động rèm, qua khe hở giữa những bức rèm đang lay động Dư Bối Nhi rõ ràng có thể nhìn thấy hầu gái đang canh chừng bên ngoài, cùng với những người làm khác thỉnh thoảng vội vàng đi ngang qua. Dư Bối Nhi bối rối, ở hai thế giới nàng đều chưa có trải nghiệm nhiều đã mang thai, dù là làm ở ngoài trời cũng đã là đêm hôm khuya khoắt, có bao giờ làm giữa ban ngày ban mặt nơi nhiều người qua lại, hơn nữa còn làm cùng trượng phu và công công của mình.....

Nàng dùng sức giãy giụa, muốn cầu xin nam nhân trở về phòng làm tiếp, nhưng nam nhân t*ng trùng lên óc làm sao nghe nàng, "Ngoan ngoãn làm ở chỗ này với ta, nếu không ta sẽ để cho nàng khóc cầu xin ta, khiến những hạ nhân kia cũng biết thiếu phu nhân của bọn họ lén phét với công công của mình!" Tư Đồ Chiến hung tợn uy hiếp Dư Bối Nhi, miệng không ngừng thở hỗn hển, trong tay còn nắm ngực của nàng bởi vì sinh con mà nở ra một vòng, dùng sức bóp một cái, Dư Bối Nhi không nhịn được há mồm muốn phát ra một tiếng kêu đau, nhưng lại bị Tư Đồ Kiệt tay mát lạnh lẹ chặn lại.

Hắn dùng miệng chặn lại, hoàn toàn không thô lỗ vội vàng như Tư Đồ Chiến mà dịu dàng khẽ liếm cánh môi như hoa anh đào, dù nàng không nhịn được mở miệng tiếp nhận lưỡi hắn, cực kỳ triển miên cuốn lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho, hấp thu nước miếng ngọt ngào trong miệng nàng, để cho nàng uống vào nước miếng của mình.

"Đừng có kêu, ngộ nhớ nàng lớn tiếng những hạ nhân kia nghe thấy thì làm thế nào?" Nụ hôn dịu dàng kết thúc, lại nói ra những lời khiến Dư Bối Nhi cảm thấy xấu hổ như vậy. Nàng chỉ đành cắn cánh môi của bản thân, đỏ mặt, mặc cho nam nhân thi triển.

Hai tay của nàng bị Tư Đồ Kiệt cầm nâng ở đỉnh đầu, như vậy thân thể dụ người của nàng liền không tự chủ được mở rộng, ngực cũng càng thêm lộ ra vẻ ngạo nghễ ưỡn lên, nụ hoa vươn lên rất muốn nam nhân thương yêu. Thân thể không giãy dụa được, nam nhân dễ dàng mở ra bắp đùi thon dài, gấp hai chân lại đè lên bộ ngực sữa, đè ép bầu vú đến biến hình, tiểu huyết phần hồng lộ ra, khe nhỏ hé mở, một chút xú mật dịch trong suốt chảy ra.

Hình ảnh xinh đẹp và dâm mỹ như vậy kích thích hai người nam nhân này càng thêm điên cuồng, Tư Đồ Chiến trực tiếp há miệng ngậm lấy tiểu huyết, từng ngậm từng ngậm nuốt mật dịch, còn ghét bỏ mật dịch không đủ nhiều, liên tục đánh vào cái mông vênh lên làm nó phồng hồng: "Chảy nhiều một chút, ít như vậy làm sao đủ cho công công nàng uống....uồ...ng!"

Dư Bối Nhi bị điều này kích thích, tiểu huyết co rút lại chảy ra càng nhiều nước hơn. Hình như là vì hành động dâm đảng này của mình mà cảm thấy xấu hổ, nàng bắt đầu nhỏ giọt nước nở nghẹn ngào một cách uất ức.

Tư Đồ Kiệt cũng không buông tha nàng, phụ thân hắn đang liếm tiểu huyết của Dư Bối Nhi, hắn liền duỗi ngón tay ra quấy đôi môi bị nàng cắn trắng bệch, ngón tay ở trong miệng ra ra vào vào giống như nam nữ giao hoan, "Xem nàng kia, hai cái miệng trên dưới đều đang chảy nước!" Tư Đồ Kiệt nhẹ giọng ni non bên tai Dư Bối Nhi, đầu lưỡi như có như không đụng vào vành tai nhạy cảm.

"Không..... Đừng bảo là..... A..... Không cần liếm nơi đó..... Uhm....." Cố gắng khép bắp đùi lại nhưng cuối cùng vẫn kẹp lấy đầu của Tư Đồ Chiến, càng làm cho nam nhân dùng sức liếm láp, đầu lưỡi dùng sức đưa vào sâu trong tiểu huyết.

"Tại sao không nói? Chẳng phải nàng rất thích sao? Nàng xem nước của nàng càng chảy càng nhiều rồi....."

Lời nói của nam nhân càng ngày càng thô tục, dưới hai sự kích thích, tiểu huyết của Dư Bối Nhi phun ra lượng lớn mật dịch, nhả ngón tay Tư Đồ Kiệt ra, từng ngậm từng ngậm hít thở, chỉ cảm thấy quá mệt.

Ngón tay Tư Đồ Chiến quét qua tiểu huyết, tất cả đều là mật dịch trong suốt, đưa đến trong miệng nàng để cho nàng liếm sạch sẽ, "Ăn ngon không? Dịch nhòn của mình ăn ngon không?" Cho đến khi nhìn thấy Dư Bối Nhi ỷ khuất gật đầu mới đưa ngón tay ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn.

Tư Đồ Chiến lật người nàng một cái, đổi vị trí với Tư Đồ Kiệt, giải phóng cơn th*t đã sớm đứng thẳng ra ngoài, ma sát môi của Dư Bối Nhi, "Bảo bối ngoan, liếm cho ta, nếu không ta sợ chút nữa làm nàng bị thương....."

Lời nói của nam nhân lúc ân ái đều không đáng tin, rõ ràng chính là muốn cho nàng giúp hấn bú liếm còn viện cớ sợ làm nàng bị thương.....

Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn mở lớn cái miệng nhỏ nhắn nuốt côn th*t, nếu không ngoan ngoãn sợ rằng nam nhân còn sử dụng thủ đoạn gì đó để ép buộc nàng.

Tư Đồ Kiệt thay thế được công việc trước đó của Tư Đồ Chiến, liếm láp tiểu huyết của nàng, ngón tay cũng cắm vào mở rộng tiểu huyết chật hẹp, thậm chí còn hôn cúc huyết của nàng, hôn đến Dur Bối Nhi thoải mái lắc lắc cái mông nhỏ, sung sướng đến ngâm không nổi côn th*t của Tư Đồ Chiến.

Cảm giác côn th*t được cái miệng nhỏ nhắn ấm nóng mút liếm rất thư thái, Tư Đồ Chiến đưa tay kéo mái tóc đen như lụa, khóa eo nhẹ nhàng đung đưa, côn th*t đung vào trong cái miệng nhỏ nhắn, nhiều lần đung vào cổ họng Dur Bối Nhi khiến Dur Bối Nhi muốn nôn, nước mắt cũng bị ép ra tới. Tư Đồ Chiến cũng không nhân tâm để Dur Bối Nhi khổ cực như vậy, dùng sức vùi cái liên bắn ra, rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn tự mình dùng tay kéo dài khoái cảm xuất tinh.

Từng đợt tinh dịch nồng đậm bắn lên khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người của Dur Bối Nhi, nàng vẫn còn không tự biết là lưỡi liếm tinh dịch bên mép vào trong miệng rồi nuốt xuống, nhìn một màn này côn th*t mới bắn mềm nhũn lại một lần nữa cứng rắn.

Tư Đồ Kiệt phối hợp ôm lấy Dur Bối Nhi, tay xuyên qua bắp đùi, tiểu huyết hướng về phía Tư Đồ Chiến, giống như là ôm đứa bé đi tiểu. Tư Đồ Chiến từ từ đẩy mạnh côn th*t của mình vào tiểu huyết, Dur Bối Nhi nghỉ ngơi đã lâu nên bây giờ tiểu huyết khít khao như xử nữ, côn th*t chỉ có thể vào được một chút. Tư Đồ Kiệt vùi về bộ ngực sữa, ngâm lấy vành tai của nàng, từ từ để cho nàng tỉnh táo lại, Tư Đồ Chiến nhân cơ hội đâm mạnh một cái, Dur Bối Nhi hét lên một tiếng.

"Chủ tử, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tỳ nữ bên ngoài rèm nghe động tĩnh, tiến lên vài bước thăm hỏi một tiếng.

Tiểu huyết của Dur Bối Nhi còn đang kẹp côn th*t của công công mình, nghe giọng nói này, sợ bị phát hiện loại chuyện xấu hổ này, khẩn trương co rúc lại tiểu huyết kẹp chặt Tư Đồ Chiến khiến hấn suýt chút nữa liên bắn. Tư Đồ Kiệt chỉ có thể xem mà không thể ăn cũng có chút bức tức, hấn xấu xa nói ở bên tai Dur Bối Nhi, "Nàng bảo tỳ nữ đưa chút điểm tâm tới đây, thuận tiện pha một ấm trà."

"Không cần..... Chàng thật xấu xa....." Nhịn xuống kích thích muốn lớn tiếng gào thét đã rất không dễ dàng, còn bắt nàng phải nói chuyện, hấn thật là xấu xa.

"Nàng không nói ta liền bảo tỳ nữ đi vào nhìn thấy bộ dáng dâm dăng này của nàng!"

"Đừng..... Phu quân, đừng..... A..... ưm....."

"Người vào đi!" Tư Đồ Kiệt trực tiếp cao giọng kêu tỳ nữ đi vào.

Dur Bối Nhi cả kinh, không để ý còn bị nam nhân đút vào vội hét, "Đừng vào!" Nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp của Tư Đồ Kiệt nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói, "Người đi bụng một chút..... Điểm tâm..... A..... Ngâm..... Trà tới đây....." Trong lúc nàng nói Tư Đồ Chiến còn nặng nề rút côn th*t ra dùng sức cắm xuống, đung vào điểm mẫn cảm, cao trào lại đến lần nữa, lượng lớn dâm dịch phun lên quy đầu.

Tư Đồ Chiến dùng sức đâm vào gần mười cái, đột nhiên rút côn th*t ra bắn vài luồng tinh dịch lên thân thể trắng như tuyết của Dur Bối Nhi. Trên người nữ nhân tràn đầy tinh dịch của mình, hình ảnh này cực kỳ dâm dăng, hấn nhịn xuống dục vọng muốn thêm một lần nữa, cùng Tư Đồ Kiệt qua loa xử lý cơ thể Dur Bối Nhi, mặc quần áo vào cho nàng, vừa đỡ vừa ôm Dur Bối Nhi mang về trong phòng nghỉ ngơi.

Tỳ nữ bị sai đi lấy điểm tâm nhìn cái đình không có một bóng người, ngẩn người, chủ tử đâu?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Ngoại truyện 3: Chuyện liên quan đến Tư Đồ Kiệt (H)

Editor: Kim Phụng

Tư Đồ Kiệt vẫn không chịu cho Dur Bối Nhi nhìn thân thể của hấn, nàng biết Tư Đồ Kiệt vẫn còn chút khúc mắc, sợ nàng nhìn thấy thân thể hấn rồi ghét bỏ, nhưng Dur Bối Nhi cũng không nguyện ý nhìn Tư Đồ Kiệt để khúc mắc này ở trong lòng mà sống hết đời như vậy.

Thế là nàng nói với Tư Đồ Chiến một tiếng, định tìm một thời gian để hoá giải khúc mắc của Tư Đồ Kiệt. Tư Đồ Chiến ra một chủ ý, đến Ôn Tuyền trong thôn trang ngâm suối nước nóng, dĩ nhiên Tư Đồ Sâm sẽ bị vút cho các tiên sinh rồi.

Lúc đến Ôn Tuyền trong thôn trang, Tư Đồ Chiến liền lấy cớ rời khỏi, mặc dù hấn rất là không bỏ được.

Buổi tối, Dư Bối Nhi ra lệnh cho hạ nhân đốt nến bên suối, rải hoa trong suối nước nóng, để màn cách xa một chút miễn cho bị lửa bén lên.

Ánh nến nhu hòa dưới màn đêm làm tăng thêm từng tia mập mờ, cánh hoa màu sắc tươi đẹp phiêu đảng ở trong nước, Dư Bối Nhi chỉ mặc một bộ sa y, bơi qua bơi lại trong nước giống như là Mỹ Nhân Ngư.

Cổ họng Tư Đồ Kiệt giật giật, mặc dù hắn không phải nam nhân hoàn chỉnh, cũng không dễ dàng động dục giống như phần lớn nam nhân nhưng người trước mắt từng phút đồng hồ đều có thể khơi lên dục vọng của hắn, hắn cũng rất muốn như một người nam nhân bình thường ôm lấy nữ nhân mình yêu mền vào trong ngực.

Nhưng hắn không dám, hắn sợ.

Dư Bối Nhi cười lại gần Tư Đồ Kiệt, đôi môi thơm nhẹ nhàng hé mở, "Phu quân tới đây, cùng nhau ngâm suối nước nóng có được hay không vậy ~~~" Cơ thể ướt nhẹp dán lên Tư Đồ Kiệt, cổ ý làm ướt y phục của hắn, "Phu quân, y phục của chàng cũng ướt rồi, không bằng liền cởi ra ngâm suối nước nóng đi!"

"Thì ra là hai người....." Đến lúc này Tư Đồ Kiệt còn không biết bọn họ có ý đồ gì thì hắn không phải là đệ nhất công tử Tần Đô nữa. "Tin tưởng ta, nàng sẽ không muốn nhìn, bản thân ta cũng không muốn nhìn thấy thân thể của mình....." Thân thể hắn xấu xí như vậy hắn không muốn làm bản ánh mắt của người thương, có thể ở bên cạnh chăm sóc nàng hắn cũng đã rất thỏa mãn.

"Ta muốn nhìn, phu quân, chẳng lẽ chàng không tin tưởng ta sao?" Dư Bối Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức đẩy mạnh Tư Đồ Kiệt vào trong suối nước nóng, bản thân cũng nhảy vào bắt đầu động thủ cởi bỏ y phục của Tư Đồ Kiệt.

"Bối Nhi..... Nàng thật sự muốn nhìn sao? Ta....." Nói được nửa câu bị một ngón tay chặn lại, nhìn ánh mắt kiên định của Dư Bối Nhi, trong lòng hắn do dự hồi lâu mới chậm rãi giơ tay lên tự mình cởi y phục.

Thân thể Tư Đồ Kiệt không quá khác nam nhân bình thường, có thể là bởi vì có hai bộ phận sinh dục nên thân thể của hắn có một nét đẹp trung tính, lông mọc trên thân thể ít hơn nam nhân bình thường, thậm chí làn da mềm mại nhẵn nhụi có thể so với nữ nhân, một cây côn th*t mềm mại sạch sẽ nơi hạ thân, nhỏ hơn của Tư Đồ Chiến một vòng.

Dư Bối Nhi đưa ngón tay dài nhọn ra sờ lên côn th*t kia, nàng còn chưa từng nhìn thấy côn th*t của nam nhân nào xinh đẹp như vậy, "Thật là xinh đẹp....." Không nhịn được phát ra lời khen, lần đầu tiên Dư Bối Nhi muốn chủ động đụng vào.

Tư Đồ Kiệt nhìn thấy Dư Bối Nhi không có ghét bỏ ngược lại còn ca ngợi, chủ động mở bắp đùi ra để cho nàng nhìn một bộ phận sinh dục khác của hắn.

Tiểu huyết nhỏ hơn rất nhiều so với nữ tử giấu ở dưới côn th*t, một khe hở tinh tế lộ ra, có thể nhìn ra được thân thể của Tư Đồ Kiệt trở mã nghiêng về phái nam, bộ phận sinh dục của phái nữ rõ ràng không trở mã tốt, nhưng cũng mềm mại xinh đẹp như vậy.

"Phu quân, chàng rất đẹp!" Đôi mắt Dư Bối Nhi lóe sáng nhìn hắn, chân thành ca ngợi.

Tư Đồ Kiệt hôn Dư Bối Nhi, làm sao nữ nhân này lại khiến cho người ta không thể bỏ được, hợp tâm ý như vậy chứ?

Dịu dàng hôn khiến cho nàng ý loạn tình mê, nàng muốn làm cho nam nhân xinh đẹp này cảm thấy thoải mái, thế là đè lên Tư Đồ Kiệt, chủ động nắm lấy côn th*t xinh đẹp kia, dùng miệng hôn lên, một tay kia vuốt ve hai hòn bi tròn ở dưới côn th*t.

Trông nam nhân hồng hồng, ai có thể nghĩ tới một ngày kia hắn có thể giống như một người nam nhân bình thường cùng nữ nhân yêu mền nước sữa hòa nhau như vậy đây? Không nhịn được mở miệng thờ dục, đồ mật, nhìn thế nào cũng thấy mê người, Dư Bối Nhi muốn người nam nhân này càng thêm thoải mái nên càng thêm ra sức phục vụ hắn, nam nhân là lần đầu tiên được bú liếm, rất nhanh liền bắn.

Nam nhân thoải mái khiến tiểu huyết ở dưới cũng lúc mở lúc đóng, Dư Bối Nhi tò mò dùng ngón tay trêu đùa, thậm chí còn đưa một đốt ngón tay vào. Nam nhân bị đâm kích thích eo run lên một cái, nhanh chóng lật người lại giữ chặt nữ nhân nghịch ngợm, cứ như vậy cũng không biết là ai thượng ai rồi!

Cổ ký thân thể Dư Bối Nhi, động tác của Tư Đồ Kiệt rất là dịu dàng, cho dù như thế vẫn lưu lại không ít ấn ký màu hồng. Dư Bối Nhi được vuốt ve rất thoải mái, tiểu huyết kịch liệt co rúc lại, lượng lớn mật dịch chảy vào trong suối nước nóng.

Thấy nữ nhân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tư Đồ Kiệt liền trực tiếp vọt vào, tiểu huyết ẩm áp của nữ nhân bao lấy côn th*t thật chặt, giống như là không muốn côn th*t rời khỏi. Trong nháy mắt thân thể hai người cùng nhau phát ra một tiếng rên nhẹ, Tư Đồ Kiệt bắt đầu dịu dàng đâm vào, "Bối Nhi, gọi ta!"

"A..... Gọi, gọi cái gì..... Ừm..... A....." Rõ ràng không phải là giao hợp rất dùng sức, rất kịch liệt nhưng chính sự dịu dàng như vậy càng làm cho Dư Bối Nhi động tình, chủ động phối hợp với chuyển động của Tư Đồ Kiệt. Không biết qua bao lâu, hai người cùng đạt cao trào.

Ánh nến nhu hòa, cánh hoa lơ lửng, một đôi uyên ương triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 1: Thế giới trừng phạt: Trở thành nữ vương thú nhân

Editor: Kim Phụng

Ở thế giới thứ hai Dư Bối Nhi được hai người nam nhân này nuông chiều một đời, ở thế giới này nàng có người mình yêu, có hài tử, có thể nói là hạnh phúc mỹ mãn, con cháu đầy đàn, nàng dần dần quên mất thân phận thật sự của nàng, quên mất mình là Hải Bối Nhi chứ không phải Dư Bối Nhi.

"Cô còn muốn trở lại thế giới của mình trả thù không?" Thời gian qua đi năm mươi mấy năm, giọng nói lạnh lùng của hệ thống mới vang lên lần nữa.

"Thế giới của ta? Ta không phải là người của thế giới này sao?" Thời gian có thể xóa mờ tất cả, dù là ban đầu hận thù đến khắc cốt ghi tâm như vậy cũng dần dần biến mất, nàng không còn nhớ mình rốt cuộc là ai nữa.....

"Thế giới thứ nhất khảo nghiệm xem cô có năng lực làm một người chấp hành hay không!? Còn của khảo nghiệm thứ hai là thử xem cô có thể chịu được hấp dẫn hay không!? Rất đáng tiếc, cô không thông qua khảo nghiệm thứ hai, bây giờ bắt đầu trừng phạt, nhốt vào Tiểu Hắc Ốc 500 năm, sau đó tiến vào thế giới trừng phạt....."

Hải Bối Nhi không biết thời gian, linh hồn của nàng lâm vào trong bóng tối, không có một chút âm thanh, hoàn toàn tĩnh mịch.....

Nàng không muốn điên mất lần một lần hồi tưởng lại những việc nàng đã trải qua, mới đầu nàng vẫn chỉ nhớ cuộc sống hạnh phúc của Dư Bối Nhi khi còn sống, dần dần mới nhớ tới sự thật thì ra nàng là Hải Bối Nhi..... Cuối cùng nàng cũng hiểu nhược điểm lớn nhất của mình chính là quá mức cảm tính. Nếu không phải ở thế giới thứ nhất hệ thống kịp thời hút nàng ra thì nàng cũng sẽ quên đi thân phận thật sự của mình giống như ở thế giới thứ hai vậy.

Hệ thống nói 500 năm Tiểu Hắc Ốc chính là nhốt linh hồn của Hải Bối Nhi vào trong hư vô, đối với hệ thống thì chỉ là 5 phút ngắn ngủn, đợi đến sau khi Hải Bối Nhi ra ngoài, cảm giác chính là trầm ổn rất nhiều, cũng không bị hư vô bức cho điên.

Hệ thống rất hài lòng với Hải Bối Nhi của bây giờ, hoàn toàn có đầy đủ tố chất của một người chấp hành nhiệm vụ.

"Hiện tại mở ra thế giới trừng phạt, phải hoàn thành hai nhiệm vụ: một là lấy được tinh dịch chất lượng cao năm phần trở lên, hai là trở thành người thống trị thế giới." Hệ thống nói xong cũng trực tiếp ném Hải Bối Nhi vào thế giới trừng phạt.

Hải Bối Nhi mở mắt ra, trước mắt là một cây thực vật màu xanh lá, từ khi nào cây lại cao hơn người vậy? Giương mắt nhìn thấy đại thụ cao ngút ngàn, lá cây rậm rạp, ánh mặt trời loang lổ.

Trong đầu nàng không có một chút tin tức nào, hoàn toàn trống rỗng..... Giơ tay lên muốn chùi mặt, kết quả lại nhìn thấy một móng vuốt lông lá..... A, móng vuốt a.....

Cái gì!!! Móng vuốt!!! Vậy bây giờ nàng không phải là người sao??? Không đúng, vậy bây giờ nàng rốt cuộc là thứ gì???

Nàng thật vất vả tìm được một đầm nước nhỏ có thể nhìn thấy hình dáng của mình, kết quả.....

Cuối cùng nàng cũng biết tại sao cây lại cao như vậy, bây giờ nàng chính là một con thú nhỏ nhỏ!!! Hơn nữa còn là một con thú nhỏ không biết thuộc chủng loại nào!!!

Không thể không nói bây giờ nàng rất là dễ thương, dễ thương đến mức lòng của nàng đều tan nát.

Một bộ lông đỏ như lửa, lỗ tai có chút giống như tai hồ ly, mắt vừa lớn vừa tròn long lanh rất là vô tội, có phần giống mèo nhưng lại không phải mèo. Nàng giờ giờ cái đuôi của mình lên lại phát hiện hình như là bị đứt một đoạn, vết thương vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, lại cẩn thận nhìn kỹ thì thấy trên người của mình hình như có rất nhiều vết thương nhỏ.

"Ô ô ô....." Ngay cả giọng nói cũng nhỏ nhoi, không có hơi sức, tội nghiệp!.

"Ừc ~~~" Một cái móng vuốt dè búng của mình, thật đói.....

Vừa đúng lúc một con cá béo ú bơi qua trước mặt, nghĩ cũng không nghĩ liền trực tiếp nhào tới, kết quả cá thì không bắt được ngược lại làm bản thân bị ướt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 2

Editor: Kim Phụng

Nhớ hai nhiệm vụ mà hệ thống giao, nhìn lại hình dáng của mình bây giờ, đừng nói làm nữ vương, ngay cả giống đực cũng không quyến rũ nổi, con thú nào lại coi trọng thú con còn chưa trở mã hoàn toàn chứ!!!

Hơn nữa bây giờ nàng thật đói ~~~ con cá béo ú kia còn như cười nhạo nàng, vẫy cái đuôi, bắn nước tung tóe vào Hải Bối Nhi. [Edit: Kim Phụng]

Đây chính là thú thiện bị cá lẩn! Nghiến nghiến tiểu răng sữa, để xem nàng cơ trí nường nguoi như thế nào!

Đã từng làm người bây giờ làm thú nàng cũng sẽ không bị con cá béo ú này khinh thường, hiện tại nàng cũng không có sức lực gì vậy dùng trí đi! Nàng tìm một ít dây leo khá mềm dẻo, dùng răng và móng vuốt từng chút từng chút bện lại thật chặt, rồi tìm một cây gậy gỗ bèn chắc buộc một đầu của lưới mây vào, sau đó cắm thật sâu vào cặp bờ.

Làm xong tất cả thì sắc trời cũng sắp tối, mặc dù mệt chết đi nhưng nếu như trời tối thì càng thêm nguy hiểm.

Cắn một đầu khác của lưới đi vào trong nước, vậy con cá béo ú đáng giận ở trong lưới, sau đó kéo lưới lên, con cá béo ú kia hơi sức quá lớn suýt chút nữa thì trốn thoát giữa đường, đợi đến lúc lên bờ thì Hải Bối Nhi trực tiếp nằm trên mặt đất thở.

Trời sắp tối rồi, Hải Bối Nhi kéo cái lưới chứa cá đi, kéo về chỗ nàng mở mắt. Rất không dễ dàng ở trong trí nhớ ít đến thương cảm và hỗn loạn này biết được gần đây có một son động rất lớn, bên trong còn có một bộ hài cốt, thì ra trước kia con thú này cảm thấy khí thế của hài cốt đó quá mạnh mẽ nên không dám vào động.

Hải Bối Nhi cũng không có bản khoản nhiều như vậy, đã chết còn có khí thế lớn như vậy đủ để bảo vệ nàng một thời gian, [editor: kim phụng] bây giờ nàng vừa nhỏ yếu vừa bị thương, chỗ như thế nhất định chính là Động Thiên Phúc Địa (*).

(*): Động thiên phúc địa còn gọi là bồn lai, đây chính là chỗ ở của Thần tiên.

Ném cá ở một bên, vội vàng vui vẻ chạy đi tìm đồ có thể bện lửa, sau đó mới bắt đầu đánh lửa. Đáng tiếc dù Hải Bối Nhi ở thế giới nào cũng đều được ăn sung mặc sướng, căn bản chỉ biết lý thuyết chứ không biết thực hành, nướng nửa ngày vẫn là nửa sống nửa chín, lại không có muối, ăn muốn nôn, nhưng vì sống sót vẫn là khế cần mỗi nuốt.

Sau khi trời tối bên ngoài truyền đến từng trận gió thổi, cực kỳ giống tiếng gào của quái thú, nhưng Hải Bối Nhi không hề cảm thấy sợ hãi, trải qua 500 năm tịch mịch khiến cho bây giờ nàng mặc kệ nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì cũng đều cảm thấy thiết bội phần, không có một chút âm thanh, một mảnh trống vắng như trước kia mới là đáng sợ nhất.

Có hơi lạnh, nhưng vẫn ngủ rất ngon.

Sáng sớm hôm sau lúc mặt trời chiếu tới mộng mới tỉnh lại, vui vẻ chạy đi bắt con cá kéo về trong động, sau đó đi ra xem hoàn cảnh xung quanh. [edit: Kim Phụng dỉ^]

Hải Bối Nhi nhìn thấy một số trái cây thì trong đầu sẽ tự phân biệt có thể ăn hay không, đoán chừng đây là bản năng lưu lại ở trong thân thể. Nàng chọn một vài trái cây có vị ngon tính toán tới nay đổi khẩu vị. Nàng còn phát hiện một loại trái cây màu đen có chứa vị mặn, Hải Bối Nhi tính toán thử xem có thể dùng phương pháp chưng cất để lấy muối không.

Âm thầm tự động viên trong lòng, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt!

Sinh sống gần hai tháng ở rừng rậm nguyên thủy, thân thể của nàng cũng đã trưởng thành một vòng, da lông cũng trở nên hơi sáng bóng, cái đuôi cũng dài ra, màu lửa đỏ rất là xinh đẹp.

Cơ bản tài nấu nướng cũng được rèn giũa, bây giờ nàng còn có thể chế tạo một vài bẫy rập bắt được một ít động vật nhỏ, giờ nhất nàng bắt được một con thỏ béo mập. Muối cũng được nàng lấy ra, còn phát hiện trái cây có vị khá ngon, son động cũng được nàng bố trí lại, bên ngoài phủ rất nhiều dây leo che giấu, chỗ ngủ chính là da lông của con thỏ to kia.

=====

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 3

Editor: Kim Phụng

Hôm nay Hải Bối Nhi tính toán đến cái đầm nhỏ kia tắm rửa, sau khi đến nhìn thấy một con mãnh thú to lớn đang nghỉ ngơi ở đó, nhìn kỹ một chút bề ngoài khá giống một con sói màu trắng, nhưng lớn hơn sói ở kiếp trước nhiều.

Trong lòng nàng run rẩy, thờ nhẹ tính toán từ từ rút đi, lúc cảm thấy khoảng cách đã an toàn, muốn bắt đầu chạy lại bị người ta xách lên, một nam nhân cả người trần trụi xách gậy nàng lên. [edit: kimphuong]

Người nam nhân này cao khoảng hơn hai mét, một đầu tóc trắng thật dài, lông mày cũng màu trắng, con ngươi nhìn kỹ thấy có ngân quang (*) hiện lên, cả người lộ rõ cảm giác cuồng dã cao ngạo.

(*): Tia sáng trắng.

Hắn xách Hải Bối Nhi tới trước mặt, dò xét cẩn thận một lần, thậm chí còn tra xét giữa hai chân sau của Hải Bối Nhi làm cho Hải Bối Nhi xấu hổ kêu lên vài tiếng, "Tiểu gia hỏa thuộc bộ lạc nào?"

Đây rõ ràng là một giống cái còn chưa có thành niên! Mấy năm qua giống cái ra đời càng ngày càng ít, các bộ lạc lớn đều rất xem trọng thú cái của bộ lạc mình. Cho dù là giống cái của bộ lạc thua trận cũng sẽ được bộ lạc chiến thắng nhận, giữa mọi người có một quy định bất thành văn đó chính là không giết giống cái.

Nhưng trên người giống cái này không có bất kỳ mùi nào của thú nhân, chứng minh nó một thân một mình sinh sống gần hơn một tháng, đoán chừng là đời sau của thú nhân lạc đường ở ngoài hay buống binh đi lang thang. Giống cái nhỏ như vậy lại có thể sống ở rừng rậm Di Nguyệt nguy hiểm trùng điệp này ít nhất hơn một tháng sao?

"Ô ô ô....." Mau thả ta xuống, cái người khốn nạn này! Hải Bối Nhi dùng sức giãy giụa, bị xách lên như vậy thật sự quá không thoải mái, móng vuốt vung lên cào tay của nam nhân tạo ra mấy vết thương.

"A! Lại to gan như vậy?" Liếm liếm vết thương trên tay, biến thân trở thành con Ngân Lang (*) to lớn ở cạnh đầm nước kia, mở miệng thật to, ngậm Hải Bối Nhi vào liền bắt đầu chạy.

(*): Ngân Lang là sói trắng. [edit: kim phụng]

Hải Bối Nhi còn chưa kịp phản ứng xem xảy ra chuyện gì, nàng thật là không ngờ thú ở thế giới này có thể chuyển hóa! Thật là thần kỳ!

Tốc độ của Ngân Lang rất nhanh, Hải Bối Nhi mới ngủ gật thì đã đến một nơi giống như là thôn nhỏ. Nhà cửa nơi này từng cái từng cái rất là chỉnh tề, có thể nhìn thấy một số người, thú và bán thú (*) sống ở bên trong.

(*): Nửa người nửa thú.

Hải Bối Nhi rất là tò mò, nghiêng đầu quan sát cái chỗ này, dáng vẻ này miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu.

"Lang Kỳ, người từ nơi nào mang về tiểu giống cái đáng yêu như vậy? Lại còn chưa có trưởng thành?" Một con hổ vằn đen trắng to lớn nhào tới trước mặt Hải Bối Nhi, hóa thân thành nam nhân cao lớn tóc đen trắng xen nhau, vừa nói đùa chân của Hải Bối Nhi nhũn ra một chút, má ửng đỏ chút nữa điếc tại rồi.

"Nhặt được trong rừng rậm Di Nguyệt, tiểu gia hỏa này sống trong rừng ít nhất một tháng, không có hơi thở của thú nhân nên ta mang nàng trở về." Thú nhân giống cái cũng không thể tùy tiện mang về, nếu không rất có thể sẽ khiến cho bộ lạc gặp đại chiến, nhưng nếu tiểu giống cái lưu lạc như là Hải Bối Nhi vẫn có thể mang về trong bộ lạc, cho tới về sau nàng có muốn ở trong bộ lạc định cư nữa hay không do chính nàng quyết định.

"Cái gì? Nàng rõ ràng còn chưa có trưởng thành, có thể sao?" Đại Hổ ngồi trên người Hải Bối Nhi một cái, quả nhiên chỉ có mùi của Lang Kỳ, không có mùi của thú nhân khác, tiểu thú con này quả thực lợi hại, rõ ràng còn chưa có lớn bằng lông bàn tay, cũng biết giật mình chân nhũn ra!

"NGAO...OOO?" Hải Bối Nhi cũng không biết trong lòng con Đại Hổ này đang suy nghĩ gì, nàng nâng lên móng vuốt nhỏ chọc chọc Lang Kỳ, hỏi hân nơi này là đâu, hiện tại nàng là tiểu thú con cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 4

Editor: Kim Phụng

"Nơi này là nơi gần rừng rậm Di Nguyệt nhất, gọi là bộ lạc Di Nguyệt, người có thể sống an toàn ở chỗ này." Nhân thú giống đực từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính là bảo vệ giống cái, hơn nữa Lang Kỳ còn có suy tính của mình, mình bây giờ còn trẻ lại vẫn độc thân, thân thể cường tráng, nếu như sau khi tiểu giống cái này trưởng thành nguyện ý cùng mình ký kết khế ước không phải rất tốt sao?

"Đúng nha đúng nha, chỉ chúng ta mới có thể bảo vệ được người!" Hồ Hùng cũng là một nhân thú độc thân trẻ tuổi trong bộ lạc, khó được tới một giống cái vừa đáng yêu lại trẻ tuổi nói thể nào cũng muốn biểu hiện mình một chút.

"NGAO...OOO?" Nàng không hiểu hai thú nhân này bề ngoài cuồng dã như vậy, thậm chí cuồng dã đến hơi dọa người cũng ở trước mặt một giống cái đáng yêu như nàng khoe khoang thân hình của mình.....

Gặp phải trâu chọc thật sự rất mệt mỏi.....

Bộ lạc Di Nguyệt đã mười năm rồi không có giống cái ra đời, thoát nhìn hình như không phải là chuyện lớn gì, bởi vì tuổi tác trung bình của thú nhân tới 300 tuổi, thời kỳ phát triển chỉ có chừng mười năm. Nhưng kỳ sinh con tốt nhất của thú nhân giống cái chỉ có khoảng 100 năm, dù là như thế giống cái có thể sinh sản nhanh nhất cũng là 5 năm một thai.

Bộ lạc Di Nguyệt là một trong mười bộ lạc lớn nhất, có hơn 100 thú nhân, nhưng mặc dù như thế cũng chỉ có 13 thú nhân giống cái. Có vài bộ lạc nhỏ có mười thú nhân giống đực, nhưng ngay cả một giống cái cũng không có, may mắn nhất cũng chỉ có tối đa 2-3 giống cái mà thôi.

Cho nên một tiểu giống cái còn nhỏ đến đây khiến toàn bộ lạc thật sự là vỗ tay khen hay, nhất là thú nhân giống đực trẻ tuổi.

Hải Bối Nhi hiện đang ở trong nhà Tế Tự của bộ lạc Di Nguyệt, vốn dĩ người nào nhất được liên thuộc về người đó bảo vệ, nhưng Hải Bối Nhi từ chối, nàng không chỉ tới quyền rừ nam nhân, không, là giống đực mới đúng, còn phải tới thống trị thế giới, dĩ nhiên muốn học tập thật tốt hoà nhập vào cái thế giới này.

Thật ra thì Tế Tự chính là Bộ trưởng quản lý công việc lớn nhỏ của bộ lạc, phải chịu trách nhiệm tra xét khí hậu, đoán trước mùa mưa và mùa đông, còn phải kiêm chức làm thầy thuốc. Tế Tự bình thường đều là thú nhân giống cái lớn tuổi không thể sinh sản nữa, một bộ lạc lớn ít nhất sẽ có hai Tế Tự, bộ lạc Di Nguyệt thì có ba Tế Tự.

Theo Tế Tự đoán Hải Bối Nhi có năm tuổi lớn nhỏ, nhưng mà bởi vì lâu dài chạy trốn nên thân thể không trở mã như thú con bình thường khác, hơn nữa cho dù Tế Tự kiến thức rộng rãi cũng không biết chủng tộc cụ thể của Hải Bối Nhi, đoán chừng là hồ tộc.

Dù sao vẫn chưa tới kỳ thành niên còn chưa thể quyền rừ giống đực, hiện tại liên học tập cho thật giỏi đi, càng học tập thì mồ hôi lạnh càng chảy ròng ròng, ban đầu nàng còn thật sự gan lớn, sát vai cùng Tử Thần biết bao nhiêu lần cũng đêm không hết nữa.....

Lang Kỳ và Hồ Hùng này là thú nhân chưa tới 50 tuổi, đang lúc thân thể trẻ tuổi cường tráng, giống cái trong tộc đều có ba giống đực trở lên ký kết khế ước cố định bầu bạn, hơn nữa đại đa số giống cái đó tuổi đều rất lớn, bọn họ dĩ nhiên là không muốn tiến đến cùng một chỗ, đối với giống cái nhỏ trẻ tuổi nhất này chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Thế là nhà Tế Tự sáng sớm mở cửa sẽ nhìn thấy một đồng con mồi, cái gì cũng có..... Hải Bối Nhi ra cửa tự mình thực hành những gì học được thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy trong miệng bọn Lang Kỳ ngậm một con mồi to lớn đặc ý đi ngang qua.....

Hải Bối Nhi cuối cùng cũng biết vì sao hệ thống lại bảo nàng quyền rừ nhiều nam nhân như vậy, còn ghi chú rõ phải là tinh dịch ưu tú, bởi vì ở thế giới này thú nhân giống cái quyền rừ thú nhân giống đực không hề khó khăn chút nào, khó trách còn phải tăng thêm một nhiệm vụ có độ khó năm sao.....

Mỗi ngày nhìn thấy giống đực chủ động quyền rừ chính mình thật sự cũng rất mệt mỏi..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyền Rừ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: H

Editor: Kim Phụng

Mùa đông sắp tới, trong bộ lạc bận rộn, thú nhân giống đực ngày ngày tổ chức thành đoàn thể săn bắt, tích trữ thức ăn cho mùa đông, chuẩn bị quá sớm thì thịt rất dễ dàng thối rữa, dù là nửa tháng cuối cùng mới tích trữ cũng có rất nhiều thịt bị hư. Thú nhân giống cái cũng bận rộn lục đục thu thập quả hạch có thể bảo tồn rất lâu, nhưng những quả hạch này dinh dưỡng cũng không đủ, cho nên hàng năm mùa đông sẽ có một vài thú nhân chết đói.

Hải Bối Nhi từ từ hoà nhập vào bộ lạc này, dĩ nhiên cũng vì những chuyện này mà phiền lòng, nàng biết cách có thể tích trữ thức ăn thật lâu nhưng bây giờ nàng còn không thể nói chuyện, người khác chỉ có thể qua việc suy đoán tiếng kêu của nàng hiểu một vài ý đơn giản, phức tạp một chút thì không được.

Nàng nhìn hình dáng nhỏ bé trong nước thở dài một hơi, thật là muốn biến thành hình người, tiếp tục như vậy nàng sắp không nhớ rõ làm sao dùng chân đi bộ.....

Nghĩ đi nghĩ lại, trong thân thể đột nhiên xuất hiện một lực lượng kéo gân cốt của nàng, Hải Bối Nhi ngất vì quá đau, lúc tỉnh lại trời cũng sắp tối.

Nàng gio tay lên ngoài ý muốn nhìn thấy có mười ngón tay trắng nõn, soi soi lại lần nữa vui mừng phát hiện mình lại biến thành hình người rồi!

Bóng dáng một thiếu nữ trần trụi chiếu vào trong nước, mái tóc dài màu đỏ rực che hơn phân nửa thân thể trắng nõn, lông mày nàng cũng là màu đỏ, con ngươi là màu đỏ sậm đầy quyến rũ, mũi đẹp tinh xảo và cái miệng nhỏ nhắn. Mới thành niên còn chưa khổng chế tốt biến thân, trên đỉnh đầu còn một đôi tai hồ ly màu lửa đỏ lông mềm như nhung, phía sau cái mông cũng có một cái đuôi thật dài.

Hải Bối Nhi nhìn hình ảnh mới lạ của mình, phát hiện mình hình như có chút thiếu ngực, có lẽ là do chưa có trưởng thành thôi.....

Gần đây Lang Kỳ rất bận, nhưng làm một con sói thích sạch sẽ dù bận rộn nữa cũng phải tắm mới có thể ngủ, nhưng nhìn thử xem hấn thấy cái gì! Một giống cái! Còn là một giống cái thân thể trần truồng! Một giống cái thân thể trần truồng rất xinh đẹp!

Hắn chỉ cảm giác máu cả người đều xông về giữa hai chân, rõ ràng không ngừng nuốt nước miếng nhưng vẫn quá khát, hắn muốn ôm giống cái này xem thử có phải mềm mại giống như tưởng tượng hay không.

Một trận gió thổi qua, trên hai bầu ngực nho nhỏ của Hải Bối Nhi xuất hiện hai móng vuốt sói, quay đầu nhìn lại chỉ thấy ánh mắt Lang Kỳ đầy sắc dục vội vàng vuốt ve bầu ngực nho nhỏ mềm mại, "Lang... Lang Kỳ..... Ngươi ở đây làm gì..... Làm ta đau quá....."

Biến thành hình người cũng là một đôi mắt thật to long lanh như nước, cái nhìn vô tội thuần khiết làm hạ thân Lang Kỳ càng sung to đau đớn, "Tiểu giống cái ngoan ngoãn, Lang Kỳ ca ca sẽ không làm nàng đau, để cho ta sờ sờ....."

Hải Bối Nhi bĩu môi, người nào tin tưởng ngươi, ngực nhỏ của nàng đều có máu ứ đọng rồi, cũng không biết lúc nào mới có thể tan ra, "Lang Kỳ..... Ngươi nhẹ một chút..... Có được hay không....." Tay nhỏ bé trắng trắng mềm mềm vô lực khoắc lên bàn tay màu đồng cổ, hai màu sắc đối lập này làm Lang Kỳ nhiệt huyết sôi trào, nhìn tiểu giống cái bị hấn làm cho sắp khóc mới đại phát từ bi bỏ qua cho bầu ngực nho nhỏ.

Thú nhân giao hợp cũng không biết màn dạo đầu gì đó, dù sao cảm cảm đều sẽ có nước, cho nên Lang Kỳ trực tiếp mở đùi Hải Bối Nhi ra, cơn th*t cực nóng ma sát tiểu huyết của Hải Bối Nhi.

Hải Bối Nhi sắp bị hù chết, nàng còn chưa có trưởng thành đấy, "Lang Kỳ, Lang Kỳ..... Không thể, ta còn chưa có trưởng thành..... Không cần, không muốn....." Vì để cho Lang Kỳ buông tha nàng, nàng trực tiếp khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 6: H

Editor: Kim Phụng

Lang Kỳ nhìn tiểu giống cái bị hấn hù khóc thở không ra hơi, trong lòng có chút áy náy, nhưng tiểu huynh đệ của hắn cũng không chịu nổi, thế là không thể làm gì khác hơn là đưa cơn th*t cắm vào bắp đùi trắng nõn giữa hai chân, bắt đầu dùng sức đút vào, dù không có tiền vào tiểu huyết chặt chẽ nhưng bắp đùi mềm mại khiến hắn cực kì thoải mái.

cơn th*t vừa lớn vừa cứng ma sát bắp đùi Hải Bối Nhi, ma sát đến hồng hồng nóng rát. Thân thể của nàng vừa nhạy cảm lại non nớt, cũng cảm thấy mảnh đất kia sắp bị ma sát đến rách da, nàng dựa vào bản năng của mình để cơn th*t nóng bỏng ma sát tiểu huyết của mình, tiểu huyết bị ma sát chảy ra một dòng mật dịch, có mật dịch trơn cơn th*t rút ra cảm vào càng thêm dễ dàng.

"Bảo bối, a! Quá đã, sao lại mềm mại như vậy chứ? Nói, có thích hay không!" Lang Kỳ vội vàng đút vào, nhìn tiểu giống cái bị hấn làm cho nói không nên lời, muốn chính miệng nàng nói ra thích mình làm nàng như vậy.

"Ừm..... Thích..... A, ngươi chậm một chút..... Ngươi cũng sờ nơi này một cái có được hay không....." Đầu ngực cứng rắn ma sát lồng ngực rắn chắc, nhưng như vậy cũng không giải quyết được cảm giác ngứa ngáy này, muốn được nam nhân hung hăng nhào nặn.

Lang Kỳ nghe lời vuốt ve nhũ hoa, lòng bàn tay vân vê nhũ hoa, há mồm mút nhũ hoa còn lại, cho đến khi nó lớn hơn một vòng mới "Chặc" một tiếng thả nhũ hoa ra, lại bắt đầu mút nhũ hoa còn lại.

Hải Bối Nhi rất thụ thái, thoải mái đến cái đuôi cũng không cam chịu tịch mịch quần lên hông của Lang Kỳ, Lang Kỳ theo cái đuôi sờ tới gốc, Hải Bối Nhi phát ra một tiếng thét nho nhỏ, thân thể hoàn toàn mềm nhũn.

"A..... Không... không nên..... Sờ... sờ cái đuôi..... A....." Tiếng kêu nhỏ ngọt ngào chẳng những không khiến Lang Kỳ dừng tay, ngược lại khiến cho hắn càng thêm dùng sức chạm tới gốc của cái đuôi.

Mãi cho đến khi trăng sáng treo trên giữa bầu trời, Lang Kỳ mới bỏ qua cho Hải Bối Nhi đã sức cùng lực kiệt, bản tình dịch khắp trên người nàng.

Lang Kỳ liếm môi một cái, có chút vẫn chưa thỏa mãn, nhưng thân thể tiểu giống cái không chịu được giày vò, rửa sạch thân thể cho nàng rồi mới ôm nàng trở về nhà mình ngủ.

Bộ lạc Di Nguyệt kinh hãi, chưa từng có một thú nhân khi chưa thành niên đã biến thành hình người, nhưng bây giờ chuyện như vậy đã xảy ra dưới mắt bọn họ. Lúc Lang Kỳ ôm Hải Bối Nhi có nhiều người nhìn thấy, thậm chí Lang Kỳ còn mượn mấy bộ y phục cho Hải Bối Nhi.

Ba Tề Tự sáng sớm đã đến nhà Lang Kỳ kiểm tra thân thể cho Hải Bối Nhi, cuối cùng chỉ có quy công lên người Thú Thần mới có thể giải thích chuyện như vậy.

Đĩ nhiên Thú Thần gì đó rất không có khả năng, đây là thành quả của hệ thống người ta, hệ thống thông qua tình dịch Hải Bối Nhi thu thập được làm năng lượng, xuyên qua thời không này phải hao phí rất nhiều năng lượng, không để cho Hải Bối Nhi thu thập nhiều một chút sao được.....

Những chuyện này Hải Bối Nhi không biết, bây giờ nàng còn đang ngủ, ngay cả chuyện kiểm tra thân thể lớn như vậy cũng không làm nàng thức dậy, đợi đến khi nàng tỉnh lại cũng đã là buổi trưa, Lang Kỳ đã sớm không còn ở trong phòng, ra ngoài đi săn rồi.

Làm một thú con mới vừa biến thân cái gì cũng không biết, Hải Bối Nhi của chúng ta dĩ nhiên là chạy đến nhà Tề Tự vô cùng thân thiết với mình khóc lóc kể lể hành vi thô lỗ của Lang Kỳ, sau đó mang về mặt u mê nghe Tề Tự giảng giải cho nàng chuyện giao phối. Vốn dĩ Hải Bối Nhi còn nhỏ, Tề Tự nào biết nàng sớm biến thân như vậy, còn vừa vận dụng phải Lang Kỳ, dĩ nhiên là không có nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Editor: Kim Phụng

Tin Hải Bối Nhi biến thân truyền đi rất nhanh, những thú nhân giống đực trẻ tuổi chưa có bạn lữ đi săn về sẽ đến nhà Tề Tự lấy lòng Hải Bối Nhi.

Ba nữ mẫu Tề Tự biết Hải Bối Nhi rất được hoan nghênh, đối với chuyện này cảm thấy rất vui mừng, dù sao đợi đến khi Hải Bối Nhi trưởng thành lại có thể về bộ lạc tăng thêm thành viên mới, thế là cười híp mắt biểu hiện để cho nàng tự xử lý.

Hải Bối Nhi đang khó cả đôi đường, Hồ Hùng lại tới nữa. Mặc kệ ở nơi nào thì tiêu chuẩn thú nhân giống cái kén chồng chính là thú nhân giống đực có cường đại hay không, hoặc hợp mắt mình thế là được, thú nhân càng cường đại lại càng được thú nhân giống cái nhìn trúng. Hồ Hùng và Lang Kỳ là thú nhân giống đực trẻ tuổi và cường đại nhất trong bộ lạc, những thú nhân giống đực khác vừa nhìn thấy Hồ Hùng tới cũng biết mình không có cơ hội nên tự giác đi ra ngoài.

Hồ Hùng đe dọa những thú nhân khác một phen, tiểu giống cái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy sao có thể bị những người khác cướp đi, dù biết sau này tiểu giống cái này sẽ không chỉ có mình hắn bầu bạn, hắn cũng muốn làm người đầu tiên ký kết kết ước!

"Tiểu giống cái, ta đã nói với nàng, trong bộ lạc này ta trẻ tuổi nhất, cường tráng nhất, săn thú nhiều nhất chính là ta, ta sẽ không để cho nàng đói bụng, nàng xem thử nơi này còn có da chồn mới bắt làm cho nàng một cái váy da chồn nhé?" Tại sao Lang Kỳ lại may mắn như vậy, nhìn xem làn da tiểu giống này thật trắng mềm, xem lỗ tai và cái đuôi kia thật đáng yêu, nhìn bàn tay nhỏ bé mềm mại kia nếu như bàn tay nhỏ bé này vuốt ve nơi đó thì sung sướng biết bao nhiêu....

Trên gương mặt trắng nõn của Hải Bối Nhi hiện lên một tầng đỏ ửng, thế giới thú nhân cầu yêu thật sự là đơn giản thô bạo, nhìn dáng vẻ này của Hồ Hùng giống như nàng đồng ý một cái là lập tức lôi kéo nàng ân ái, nhìn xem hiện tại đã lôi kéo tay nhỏ bé của nàng không buông rồi. Không trách được nhiệm vụ thứ nhất phải ghi rõ tình dịch ưu tú, thế giới thú nhân thật dễ dàng quyến rũ giống đực mà.....

"Vậy người có thể cho ta một vài con mồi hay không, ta có cách bảo tồn thức ăn, ta muốn thí nghiệm một chút." Mặc kệ Hải Bối Nhi là vì lý do gì, một khi đón nhận con mồi của thú nhân giống đực thì chính là đón nhận thú nhân giống đực này.

"Được được được, ta sẽ đưa tới cho nàng ngay, mới vừa rồi ta còn đánh một con trâu!" Hồ Hùng quá đổi vui mừng, không nghĩ đến tiểu giống cái thoáng một cái đã tiếp thu hắn. Hắn nghe thấy giọng nói mềm mại này chỉ muốn lập tức ôm tiểu giống cái về nhà, nhưng hắn không phải thẳng ngốc Lang Kỳ kia, vừa nhìn thấy tiểu giống cái cái gì cũng không hiểu hắn cũng không muốn hù tiểu giống cái sợ.

Thế là lúc Lang Kỳ tới nhìn thấy Hồ Hùng sắc mặt phờ phợt vuốt ve bàn tay nhỏ bé của tiểu giống cái, thấy đỏ cả mặt.

Hôm nay tâm trạng của Lang Kỳ rất tốt, ai bảo tối ngày hôm qua hắn và tiểu giống cái làm, mặc dù không có làm đến cuối cùng nhưng đầu gì cũng ăn

được một chút thịt vụn! Thế là hưng phấn hơn bình thường đánh thêm ba con mồi, tính toán trở về tranh công, nhưng vừa về nhà thấy trống rỗng, tiểu giống cái đã chạy mất!

Hàng xóm của hắn cũng là một giống đực độc thân, hắn ta cười nhạo hắn quá thô bạo hù người khác chạy mất, còn không đi nữa tiểu giống cái sẽ của Hồ Hùng người ta mất rồi!

Hắn vội vội vàng vàng đến nhà Tế Tự, vừa nhìn đã thấy hình ảnh Hồ Hùng và Hải Bối Nhi ân ái ái!

"Hồ Hùng! Người lại dám ở sau lưng ta cướp tiểu giống cái của ta!" Tiếng gầm giận dữ truyền đến làm Hải Bối Nhi sợ hết hồn. Nhìn thấy là Lang Kỳ, gương mặt lại đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 8

Editor: Kim Phụng

Lang Kỳ bỗng chốc biến thân thành Ngăn Lang giống như là muốn đánh nhau một trận với Hồ Hùng. Hồ Hùng cũng lập tức biến thân, một lang một hổ khấn trương nhìn nhau.

Hải Bối Nhi cũng không hy vọng bọn họ đánh nhau thật, hai bên tổn hại thì làm thế nào, như vậy ngày mai còn đi săn được sao?

"Các người không nên đánh nhau, còn đánh nhau nữa ta... ta sẽ đi tìm giống đực khác!" Hải Bối Nhi không thể làm gì khác hơn là tung ra Đại Sát Chiêu, ngăn cản hai giống đực này đánh nhau.

Vừa nghe thấy Hải Bối Nhi muốn đi tìm giống đực khác làm sao còn nhớ được đánh nhau, trực tiếp dùng bộ dạng thú tính này quay về phía Hải Bối Nhi làm nũng, người gấp qua Cự Lang làm nũng như chó vẫy đuôi chưa? Gấp qua Cự Hồ tựa như mèo cọ người chưa? Thấy chưa chưa?

"Về về sau các người không thể đánh nhau!" Hải Bối Nhi nhẹ nhàng nói với hai con mãnh thú, ôm cái đuôi của mình sờ sờ đầu hai con mãnh thú.

Tiểu giống cái thật là đáng yêu! Tại sao có thể có giống cái đáng yêu như vậy!

Hai con mãnh thú biến thân thành hình người, Hồ Hùng ôm lấy Hải Bối Nhi, "Tiểu giống cái, chúng ta đi ký kết khế ước có được hay không?" Hải Bối Nhi yêu kiều, Hồ Hùng bắt trì bất giác liền hạ thấp giọng nói muốn lừa gạt nàng cùng đi ký kết khế ước.

"Còn có ta, muốn ký kết cũng là ta trước, Hồ Hùng người tính là cái gì?" Lang Kỳ cũng không muốn Hồ Hùng cùng nàng đi trước một bước, phải biết tiểu giống cái là hắn nhất về, lần đầu tiên thân mật cũng là cùng với hắn, nơi nào đến phiên Hồ Hùng!

"Thứ nhất ta có tên, Hải Bối Nhi. Thứ hai ta còn chưa có trưởng thành, không nên ký kết khế ước với các người. Tế Tự nhũ mẫu nói rồi, ký kết khế ước với các người sẽ bị Lang Kỳ khi dễ như tối hôm qua!" Cái miệng nhỏ nhắn cong lên đỏ bừng, gương mặt không vui, nói như vậy không phải mỗi ngày bấp đầu của nàng đều phải hồng hồng?

"Sẽ không, ta sẽ không!"

"Ta cũng sẽ không như vậy!"

Hai con thú vội vàng tỏ vẻ trung thành, Hải Bối Nhi thật không tin bọn họ, tránh thoát bỏ chạy vào trong nhà, như thế nào đi nữa cũng phải dè dặt một chút.

Hồ Hùng rất nhanh đưa con trâu nước to lớn kia tới, Lang Kỳ vừa nhìn cũng gấp gấp tặng một con linh lộc.

"Bối Nhi, con thu lễ thì sẽ là người của bọn hắn!" Đại Tế Tỉ trâu gheo, sống chung với Hải Bối Nhi một đoạn thời gian, bọn họ đều coi nàng như con của mình, tự nhiên cũng hi vọng con của mình có bạn đời cường tráng bảo vệ.

"Con mới không cần bọn họ dễ dàng như vậy đã có thể ký kết khế ước, như vậy bọn họ sẽ ngày ngày khi dễ con! Hơn nữa, nhũ mẫu à, con đã có cách có thể bảo tồn thịt để ăn, để người trong bộ lạc có thể không đói bụng vào mùa đông!" Hải Bối Nhi làm nũng với ba nhũ mẫu Tế Tự.

"Thật?" Nếu như là thật, vậy thì thật sự là Thú Thần hiển linh.

"Thật chứ!" Dĩ nhiên, chẳng phải là thịt khô sao, nàng đúng là biết lý thuyết.

Dù là biết lý thuyết, Hải Bối Nhi cũng lãng phí một nửa con trâu mới chuẩn bị xong, nếu không phải là không nắm giữ tốt lượng muối thì cũng là vấn đề

thế lửa. Cuối cùng sau đó cũng chuẩn bị xong thịt khô. Nàng biết củi cũng sẽ ảnh hưởng mùi vị thịt, thế là nhờ Hồ Hùng và Lang Kỳ tìm kiếm củi có mùi thơm trở lại cho nàng, quả nhiên bó củi có mùi thơm làm ra thịt khô có tư vị tốt hơn bó củi bình thường nhiều.

Đề hơn mười ngày không có hư, chỉ là khá mặn nhưng dùng nước nấu nhừ vẫn là ăn rất ngon. Ba Tể Tự đều rất vui mừng, như vậy thì không cần lo lắng vấn đề mùa đông thịt để ăn bị hư nữa, triệu tập cả giống cái và một vài giống đực lực chiến đấu thấp của bộ lạc cùng nhau vì mùa đông chế luyện thịt khô.

Không tới nửa tháng là đến mùa đông, Hải Bối Nhi bắt đầu chỉ có thịt khô, nàng bắt đầu đánh chủ ý lên các thực vật để bảo tồn khác.

=====

@Dct.dlh: Cảm ơn nàng nha! *ôm ôm*

@MiuMiu152: Bạn gõ "Câu dẫn vô tội 1" là ra nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9

Editor: QR2 - diendanlequydon

Hải Bối Nhi sống ở trong rừng có biết sơ sơ những loại thực vật giống những thực vật có trên trái đất, ngoại trừ việc sẽ nguy hiểm hơn. Vì thế nàng bày tỏ lúc mình sinh sống một mình phát hiện rất nhiều thứ có thể ăn, hơn nữa quả muối lúc trước nàng nhờ bọn Hồ Hùng tìm dùm đã nhanh chóng hết rồi, cũng không thể việc gì cũng nhờ giống đực đi làm, bọn họ cũng nên giúp đỡ một tay.

Vì thế nàng tổ chức một ít thú nhân cùng nhau đi thu thập đồ ăn, thuận tiện dạy bọn họ phân biệt những thứ có thể ăn được. Thú nhân trong bộ lạc trải qua việc biến thân sớm và thịt khô đã tin tưởng nàng chính là sử giả Thú Nhân phái tới, đối với nàng tin tưởng không chút nghi ngờ.

Hồ Hùng và Lang Kỳ nghe Hải Bối Nhi nói rất là kiêu ngạo vì có giống cái có khả năng như nàng bầu bạn bên cạnh! Nhưng mà bọn họ vẫn có chút lo lắng cho sự an toàn của Hải Bối Nhi, cho nên hai người tỏ vẻ nhất định phải cùng đi với nàng.

Hải Bối Nhi nghĩ nghĩ, dẫn theo bọn họ tương đối bảo đảm nên đồng ý.

“Xem đi, cái này chính là khoai lang mà ta nói, lá cây của chúng cũng có thể ăn, đào khoai lang để trong hang động có lót cỏ khô, độ ẩm tương đối thì có thể bảo tồn cả một mùa đông, cái này có thể nướng cũng có thể nấu, trở về sau ta làm mẫu cho các người xem.”

“Xem này, cái này chính là nấm, càng không đẹp thì càng không có độc, càng đẹp thì độc càng mạnh, nhất định phải chú ý!”

“Xem, cái này chính là quả muối ta đã cho các người, cái màu đỏ này chính là quả chua, cái màu lam này chính là quả ngọt, tất cả đều có thể làm gia vị, có thể trực tiếp ép nước, cũng có thể nấu nước lên để lấy tinh chất rồi cất lại dùng dần.”

...

Thú nhân chưa từng biết những trái cây này có khả năng làm canh thịt ngày thường nhạt nhẽo vô vị càng thêm mỹ vị, lần này họ thật lòng phục tùng Hải Bối Nhi, Di Nguyệt bộ lạc trở thành bước đầu tiên để Dư Bối Nhi trở thành nữ vương thế giới thú nhân.

Sau khi Hải Bối Nhi truyền thụ một phần kiến thức thì để cho các thú nhân từ từ tiêu hóa chứ tham nhiều nhưng nhai không kỹ, thế là nàng ở một bên chỉ đạo phân chia nhiệm vụ cho các thú nhân.

Nàng đang ngồi nghỉ ngơi ở một gốc cây, Hồ Hùng và Lang Kỳ không biết từ nơi nào mò lại đây, hai giống đực hình như đã thương lượng với nhau thật lâu nên rất ấn ý ôm Hải Bối Nhi, bàn tay to thật không an phận du tấu ở trên người nàng.

“Các người mau dừng lại!” Bên cạnh còn những thú nhân khác nha, Hải Bối Nhi chỉ có thể nhỏ giọng quát lớn. Hai tên gia hỏa này tại sao lại lớn mật như vậy muốn tán tỉnh thì lúc nào chẳng được!

“Đồng ý cùng ký kết khế ước với chúng ta, chúng ta sẽ buông người ra!” Cho dù là quát lớn nhưng khi vào tai hai tên cảm thú đều giống như làm nũng, hai người đã sớm sắp xếp trong nhà thật tốt chỉ chờ ôm Hải Bối Nhi về nhà.

“Không muốn, các người muốn khi dễ ta.” Hải Bối Nhi không tin lời bọn họ nói.

“Không muốn? Chúng ta sẽ khi dễ người ngay tại chỗ này!” Nói xong tay đã kéo áo da trên người xuống, một bộ người không đáp ứng ta sẽ ở chỗ này làm người.

Hải Bối Nhi không tin hai người này sẽ chỉ ở nơi này làm nàng, đừng nói nàng còn chưa thành niên, bên cạnh còn có giống đực khác, hai người này dục vọng chiếm hữu cao như vậy làm sao có thể cho giống đực khác nhìn thân thể của nàng, nhưng mà thời điểm thích hợp vẫn nên cho một chút ngon ngọt.

“Ta đáp ứng, các người không thể dùng sức khi để ta như vậy, sau ngày hôm đó đùi của ta đau vài ngày mới hết.”

Nghe được giống cái yêu thích dùng về mặt thuần khiết vô tội nói những lời dâm đẳng như vậy, hạ thân hai người lập tức sưng to nhưng mà bọn họ cũng thật luyến tiếc để người khác nhìn thấy thân hình Hải Bối Nhi như vậy, đành phải chịu đựng, an ủi chính mình buổi tối hôm nay sẽ có thể ăn chút thịt vụn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 10

Editor: QR2 – diendanlequydon

Ánh trăng ôn nhu chiếu vào trong nhà, chiếu sáng căn phòng tràn ngập xuân tình.

Hai giống đực biết giống cái nhà mình không thích quá thô lỗ, thế là cố gắng kìm nén, chậm rãi kích thích Hải Bối Nhi.

Hai chân Hải Bối Nhi mở ra đối diện Lang Kỳ, Lang Kỳ chôn ở giữa hai chân của Hải Bối Nhi hôn tiểu huyết, tiểu huyết của nàng vẫn trắng mịn không có một sợi lông, đầu lưỡi của Lang Kỳ còn có những cái gai thịt nhỏ, liếm láp làm thân thể Hải Bối Nhi càng thêm bủn rủn vô lực.

Hồ Hùng ở phía sau đỡ lưng Hải Bối Nhi, không cho nàng ngã xuống, côn th*t của hắn va chạm từng chút, từng chút một vào mông nhỏ của nàng, đôi bàn tay to lớn vỗ về, chơi đùa bầu ngực nhỏ nhỏ.

“Bối Nhi, ngực của người quá nhỏ, ta xoa cho người lớn một chút, bằng không sau này có hài tử thì cho nó bú thế nào!” Hồ Hùng nói vô cùng đường hoàng làm Hải Bối Nhi xấu hổ muốn đánh hắn.

“A... Đừng nói... Đừng nói nữa...” Những lời nói xấu hổ kích thích Hải Bối Nhi chảy ra càng nhiều mật dịch, Lang Kỳ uống vang lên chặc chặc, Hồ Hùng đỏ mặt, vội vàng yêu cầu đổi vị trí, hắn cũng muốn nếm thử.

Bọn họ để Hải Bối Nhi quỳ dựa vào giường, mông nhỏ vênh lên đối diện Hồ Hùng, cái đuôi hồ li xấu vợ vàng che kín tiểu huyết. Một tay Hồ Hùng kéo cái đuôi, sờ từ trên xuống, một tay đỡ eo Hải Bối Nhi, cái miệng hôn lên tiểu huyết, nuốt hết mật dịch một chút cũng không chừa.

“Không muốn... Sờ cái đuôi... A... A...” Cái đuôi thật sự là chỗ quá mức mẫn cảm, sờ một cái mà eo đã bủn rủn, nếu không phải Lang Kỳ nâng ngực nàng, nàng đã muốn nằm sấp xuống.

“Là muốn ta sờ cái đuôi thật tốt đúng không!” Hồ Hùng rất vô si bóp méo ý tứ trong lời nói của Hải Bối Nhi, dùng sức lôi kéo cái đuôi, còn hôn vào gốc của cái đuôi.

Lang Kỳ lôi côn th*t ra, cắm vào cái miệng nhỏ đang rên rỉ của Hải Bối Nhi, cảm thụ cái miệng nhỏ bó chặt côn th*t của hắn, từ từ di động.

Miệng của Hải Bối Nhi thật sự quá nhỏ, côn th*t hơi tiến quá sâu một chút mà thiếu chút nữa làm căng nứt cái miệng nhỏ của nàng, Lang Kỳ đau lòng cong eo hôn lên trán của nàng: “Ngao, lại ngậm ngậm, chờ một lát thì tốt rồi!” Nàng cũng muốn kết thúc sớm một chút, miệng đã tê rần, đầu lưỡi nhỏ vươn ra, liếm láp quy đầu, nhổ côn th*t ra, thay phiên ngậm lấy hai cái trướng phía dưới.

Hồ Hùng lật người Hải Bối Nhi lại, nửa người trên nằm trên giường, bởi vì dáng người của nàng thật sự nhỏ xinh, nửa người dưới chỉ treo nhẹ nhàng, cũng không thể mạnh mẽ làm gì. Hồ Hùng khép hai chân của Hải Bối Nhi lại, côn th*t của mình cắm vào chính giữa, ra ra vào vào, đỉnh quy đầu có rất nhiều lần cũng vào một chút, dọa Hải Bối Nhi càng thêm dùng sức kẹp chặt bắp đùi, ngược lại kẹp côn th*t của Hồ Hùng càng chặt hơn, sáng Hồ Hùng “ngao” một tiếng càng thêm dùng sức.

Lang Kỳ dùng tư thế ngồi trên bụng nhỏ bằng phẳng của Hải Bối Nhi, hai bầu ngực bị bóp lên kẹp côn th*t to lớn, nhưng mà có hơi nhỏ, làm thế nào cũng không thể bao chặt côn th*t được, dù vậy cũng khiến Lang Kỳ sáng khoái, ồ ồ thờ dục. Hắn để Hải Bối Nhi cúi đầu lè lưỡi, đỉnh côn th*t có thể bị liếm đến, côn th*t tiết ra chất lỏng làm côn th*t ma sát càng tốt hơn.

Hai giống đực không biết mệt mỏi ở trên người Hải Bối Nhi thí nghiệm đủ loại tư thế, mệt mỏi nàng cũng không được xin tha, càng xin tha càng dùng sức, đến cuối cùng hai giống đực không biết từ chỗ nghe nói giống cái ăn tinh dịch giống đực rất có lợi lại không có hại, cùng nhau đặt đỉnh côn th*t ở trên miệng nàng, bắn tinh dịch nồng đậm vào trong miệng nàng.[QR2][diendanlequydon]

Hải Bối Nhi ngoan ngoãn nuốt xuống, nhìn giống đực lại đè nàng thêm một lần.

“Chúc mừng ký chủ góp nhặt hai phần tinh dịch chất lượng tốt, xem xét biểu hiện tốt đẹp của ký chủ, lấy được càng nhiều tinh dịch khen thưởng càng

phong phú nha!”

Hải Bối Nhi mệt mỏi nằm liệt, chỉ có một suy nghĩ, thì ra dùng miệng cũng có thể...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 11

Editor: QR2 – diendanlequydon

Ngày hôm sau Hải Bối Nhi vẫn không thể rời giường được, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào còn lành lặn, tức giận đến mức nàng trực tiếp muốn phân phòng ngủ với hai giống đực này.

Chuyện không chịu nổi nhất chính là ngày hôm sau nghehnh đón ánh mắt ái muội toàn bộ bộ lạc, cả người nàng đều không được tự nhiên.

Có lẽ tình địch thật sự có tác dụng thúc giục, một tháng cuối cùng trước khi bắt đầu mùa đông, mỗi ngày đều nuốt tình địch thật sự làm cho tiểu nữ của nàng lớn hơn một vòng, mông nhỏ vênh lên còn cao hơn trước một chút.

Nhanh đuối chậm đuối vẫn phải bắt đầu mùa đông nhưng mà tất cả mọi người đều không có bao nhiêu lo lắng, có Hải Bối Nhi giúp đỡ, thịt dự trữ trong bộ lạc cũng đủ để hai bộ lạc lớn qua được mùa đông, còn chưa nói có đủ loại đồ ăn.

Đại bộ phận động vật đều sẽ ngủ đông khi mùa đông đến, cho dù không ngủ đông cũng sẽ giảm thấp lượng vận động, tất nhiên các thú nhân cũng giữ lại tập tính của động vật. Vào mùa đông Hồ Hùng và Lang Kỳ chính là một bộ đáng uể oải ỉu xiu, thích biến trở về hình thú để cho Hải Bối Nhi cuộn tròn nằm trong bụng, là nơi ấm áp nhất để ngủ.

Mùa đông còn chưa qua một nửa, trong bộ lạc nghehnh đón những vị khách không mời mà đến.

Hải Bối Nhi còn đang ngủ say, Hồ Hùng và Lang Kỳ lại đột nhiên phấn nộ, gầm rú một tiếng, tiếp theo toàn bộ giống đực của bộ lạc đều biến thành hình thú đồng thời phát ra tiếng rống giận rung trời. Đợi một lúc sau, ở phương xa cũng đáp lại bằng một tiếng gầm rú, bọn Hồ Hùng mới bình tĩnh trở lại.

“Phát sinh chuyện gì?” Hải Bối Nhi hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, bị dọa đến phát hoảng.

“Có không dưới hai mươi giống đực tới bộ lạc của chúng ta, trước mắt còn chưa biết có phải địch nhân hay không?” Có nhiều bộ lạc mùa đông không thu thập đủ đồ ăn, cũng sẽ muốn đoạt đồ ăn của bộ lạc khác để cầm cự qua mùa đông, lúc này phải xem bộ lạc nào cường đại rồi, thế giới thú nhân chính là dựa vào thực lực!

“Bối Nhi ngoan, ngủ thêm một lúc nữa đi.” Lang Kỳ sờ đầu Hải Bối Nhi, tiểu giống cái nhà mình nhìn thế nào cũng đều thấy đáng yêu.

“Ta cũng muốn đi xem.” Nàng còn chưa từng nhìn thấy thú nhân của những bộ lạc khác đâu, chủ yếu là nàng nhìn chán bộ mặt si mê, khờ khạo của Hồ Hùng và Lang Kỳ rồi muốn nhìn giống đực khác một chút để thanh tẩy đôi mắt...

Hai mươi thú nhân giống đực trở lên tập trung ở cũng một chỗ chính là lực lượng chủ yếu của một bộ lạc lớn, cho dù là bộ lạc Di Nguyệt cũng phải đối xử thận trọng.

Giống đực trong bộ lạc đang giằng co với giống đực xa lạ ở cổng lớn phía xa mà toàn bộ khí thế Hồ Hùng và Lang Kỳ đều tỏa ra, đứng ở phía trước.

Ba Tể Tự từ phía sau chậm rãi đi đến phía trước, Hải Bối Nhi ôm cái đuôi đứng ở bên cạnh Hồ Hùng và Lang Kỳ, tò mò đánh giá những thú nhân đó.

Lang Kỳ nhò giọng giải thích cho Hải Bối Nhi, thú nhân đối diện rất rõ ràng đều là cùng một chủng tộc, mỗi người bọn họ đều bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, dáng người tinh tế cân xứng, trên đỉnh đầu cắm một sợi lông vũ xinh đẹp, đây là dấu hiệu của tộc Phi Cầm.

Nói đến đánh nhau Hồ Hùng và Lang Kỳ thật sự không sợ nhưng mà tộc Phi Cầm lấy tốc độ để xưng bá, phần lớn thích đánh lén, càng quan trọng là bọn họ đánh không lại còn có thể bay, ở trên bầu trời quấy rối địch nhân, phiền không thắng phiền.

Sợ nhất chính là bọn họ rất có thể sử dụng ưu thế bay lượn đánh lên hậu phương của bộ lạc khác, tìm được hầm có dấu đồ ăn. Tộc Phi Cầm của bọn họ có quá ít tộc nhân, hơn nữa sức chiến đấu của đại bộ phận đều không mạnh.

Lúc này đôi phương truyền đến ý nguyện hy vọng đàm phán, thú nhân dẫn đầu để những thú nhân khác đứng tại chỗ chờ hãn, một mình hãn tiến đến.

Khi hãn đi vào mới phát hiện đây là một thú nhân giống đực thật xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp như ngọc, dáng người thon dài cân xứng, màu sắc lông vũ trên đỉnh đầu xinh đẹp hoa lệ dị thường.

Nhưng mà toàn thân trên dưới của hắn đều là lông chim!!!

Trên cổ đeo một vòng lông chim, trên tay đeo lắc tay làm bằng lông chim, trên eo là váy lông chim, trên chân cũng đeo trang sức lông chim...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12

Editor: QR2 – diendanlequydon

Hải Bối Nhi có chút không đành lòng nhìn thẳng mà quay đầu đi, thật sự quá buồn cười. Nàng biết giống đực của tộc Phi Cầm đều vô cùng yêu cái đẹp, đặc biệt lông chim của mình càng mỹ lệ càng kiêu ngạo, sẽ lấy lông chim rụng của chính mình chế thành y phục để mặc lúc hóa hình người nhưng mà tuyệt đối sẽ không giống thú nhân này, tất cả đều là lông chim.

“Tự giới thiệu một chút, ta là vương của bộ lạc Kim Sí, tên Kim Bằng.” Động tác ưu nhã cầm linh vũ của mình đặt ở trước ngực.

Bộ lạc Kim Sí có thể nói là vương giả của trong tộc Phi Cầm, bọn họ tự xưng là hậu nhân của đại bàng Kim Sí. Đại bàng Kim Sí chính là thần thú trong truyền thuyết, nghe nói hai cánh màu vàng kim, mỏ ở đỉnh đầu và lông đuôi là bảy màu rực rỡ, là thần thú nổi danh cùng với Phượng Hoàng.

Đương nhiên bộ tộc Kim Sí không có đại bàng Kim Sí lợi hại như vậy nhưng mà cũng là những người xuất sắc trong toàn tộc Phi Cầm, trong đó vương tộc càng là người xuất sắc trong những người xuất sắc.

Các tế tự nghe nói là tộc Kim Sí thì rất là kinh ngạc, nhưng mà sau khi thấy Kim Bằng hành lễ thì cũng thả lỏng rất nhiều, đó là lễ nghi thể hiện sự hữu hảo, chứng minh bọn họ sẽ không dễ dàng động thủ.

Không biết Kim Bằng kia nói gì với các tế tự, các tế tự để mọi người nghênh đón tộc nhân tộc Kim Sí tiến vào, tuyên bố từ đây bọn họ chính là tộc nhân của bộ lạc Di Nguyệt.

Tộc nhân giống đực có thể xuất chiến của bộ lạc Di Nguyệt khoảng bốn mươi người, nếu lúc này tộc nhân của bộ tộc Kim Sí gia nhập, như vậy bộ lạc bọn họ có thể tranh cao thấp với bộ lạc đệ nhất Hoàng Sư.

Đây là một chuyện tốt, bất quá cửa cửa miệng nói là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh cũng không khỏi, ví dụ như:

“Không được rồi, điều nhân bộ tộc Kim Sí đánh nhau với Hùng Đại rồi!”

“Không được rồi, những điều nhân đó đánh nhau với Xà Nhị rồi!”

“Không được rồi, những điều nhân đó lại đánh nhau với một người nào đó rồi!”

...

Mỗi ngày Hải Bối Nhi đều nghe thú nhân Ô Nha trong tộc mỗi ngày báo cáo tin tức những điều nhân đó đánh nhau với ai, còn để người ta vui sướng ngủ đông hay không đây?

Mỗi ngày đánh nhau sẽ tiêu hao thể lực cũng sẽ tiêu hao thức ăn, như vậy thì không tốt nữa rồi!

Hồ Hùng và Lang Kỳ cũng thật phiền chán nhưng mà đây sự tình vô cùng tự nhiên, tộc nhân mới tới không có địa vị cao trong bộ lạc cho nên đều sẽ phải thông qua đánh nhau để biểu hiện thực lực của chính mình, đề cao địa vị của bản thân.

Nếu không hôm nay lúc Lang Kỳ đi lấy đồ cũng đã không bị khiêu khích.

Lúc Hải Bối Nhi đuổi tới cũng đã đánh túi bụi, nàng thấy trên người Lang Kỳ đã có vài vết cào nhưng mà Hồ Hùng một chút cũng không lo lắng.

“Cái tên điều nhân khốn kiếp này!” Lang Kỳ liếm miệng vết thương ở trên chân, vẻ mặt khinh thường, không phải điều nhân này có cánh, hắn đã sớm xé nát hắn rồi!

“Người con chó này cũng không khá hơn chút nào, dám cắn cái móng mỹ lệ của ta!” Kim Bằng đứng ở trên nóc nhà, rất đau lòng kiểm tra lông đuôi của chính mình, một hai ba... Thiếu mất ba sợi lông! Hắn muốn từ chiến một trận với tên chó chết này, báo thù cho lông đuôi của hắn!

Hai thú lần thứ hai xông vào nhau, Hải Bối Nhi nhìn thấy mà kinh sợ, bây giờ nàng mới biết lúc trước bản thân có thể ở trong rừng rậm Di Nguyệt sinh sống lâu như toàn dựa vận khí, nếu mà gặp phải mãnh thú lớn thì thật sự đã xong rồi.

“Được rồi, các người dừng lại đi!” Đại hiền tế nhìn thấy hai con muốn động thủ thật, vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Nhìn thấy Lang Kỳ dừng lại, Hải Bối Nhi lập tức đi lên xem xét thương thế của hắn, lúc này nàng nhìn thấy thật nhiều vết thương.

Lang Kỳ rất hưởng thụ tay nhỏ mềm mại sờ tới sờ lui trên người mình, ánh mắt đặc ý liên tiếp liếc nhìn Hồ Hùng. Hồ Hùng nghĩ sớm biết như vậy hôm nay hắn nên tới đây đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13

Editor: QR2 – diendanlequydon

Kim Bằng dẫn theo tộc nhân của mình đầu nhập vào bộ lạc Di Nguyệt cũng là chuyện bất đắc dĩ, tuy rằng tộc Kim Sí của bọn họ là vương giả trong toàn tộc Phi Cầm, hẳn càng là vương giả trong vương tộc nhưng mà cũng không thể thay đổi được việc tộc nhân thuần chủng của bọn họ càng ngày càng ít, thú nhân càng cường đại năng lực sinh dục càng thấp, còn chưa nói đến việc toàn tộc Phi Cầm chỉ giao phối với giống cái mà mình vừa ý.

Bọn họ bá chiếm địa vị hoàng giả (vua) của toàn tộc Phi Cầm đã lâu lắm rồi, lâu đến những bộ tộc Phi Cầm khác nhìn không được nữa, muốn đuổi bọn họ khỏi ngôi vị hoàng đế, chính mình làm vương. Bộ tộc Kim Sí cao ngạo, máu của bọn họ chảy xuôi, ngạo khí không cho phép chính mình cúi đầu trước những thú nhân khác. Cho nên hẳn lập tức dẫn theo tộc nhân còn sót lại gia nhập vào bộ lạc Di Nguyệt, sự gian khổ trên đường không muốn để người khác biết, bọn họ hy sinh một ít tộc nhân già yếu bệnh tật.

Bộ lạc Di Nguyệt có lẽ là một bộ lạc có sự bao dung tốt nhất, bất cứ thú nhân đều có thể tiếp nhận, là một bộ lạc bình thản nhất, địa vị giữa các thú nhân không có sự chênh lệch quá lớn. Giống toàn tộc Hoàng Sur chính là ý vào thực lực cường đại của chính mình, trực tiếp nô dịch những bộ lạc nhỏ xung quanh.

Nhưng mà Kim Bằng cũng không nghĩ tới bộ lạc Di Nguyệt còn có giống cái mỹ lệ như vậy, tuy rằng trên người nàng không có lông chim, không phù hợp với thẩm mỹ của hắn nhưng mà đây là một tiểu giống cái mỹ lệ khó có được, hắn không muốn cũng không nghĩ muốn bỏ qua, tuy rằng bên người nàng giống như đã có bạn lữ.

Kim Bằng không cần gấp gáp, hắn luôn tin tưởng sức quyến rũ của chính mình, hắn chính là người đẹp nhất!

Hắn sửa sang lại linh vũ trên đầu mình một chút, không biết từ nơi nào lấy ra một cây linh vũ lệch trên đầu, khoe miệng mỉm cười, nụ cười mà chính hắn cho rằng mỹ lệ nhất, chậm rãi đi đến chỗ Hải Bối Nhi.

“Giống cái mỹ lệ này, không biết có thể cho ta biết tên của nàng được không?”

“Phụt” một tiếng, Hải Bối Nhi bật cười, có lẽ Kim Bằng cũng không biết hình tượng hiện tại của chính mình, trên mặt còn có vết bầm, trên váy lông vũ mặc qua loa bị rách một lỗ lớn, hơn phân nửa cái mông lộ ra sáng bóng.

“Điều nhân cách xa một chút, Bối Nhi đã có chúng ta!”

“Thì ra tiểu giống cái này tên là Bối Nhi, thật là một cái tên rất hay, bảo bối...”

“Cách xa một chút, nàng là của chúng ta!”

“Không sao, chỉ cần Bối Nhi nguyện ý là được rồi, ý kiến của các người không quan trọng.”

Ba thú nhân đánh vỗ miệng, rõ ràng Kim Bằng cãi nhau tương đối lợi hại, Hải Bối Nhi nhìn giống đực ngây ngốc nhà mình, thật là dở khóc dở cười, vội vàng lãnh hai thú nhân về nhà, quá mệt mỏi.

Mùa đông nhanh chóng trôi qua, khi những chồi non bắt đầu nảy mầm thì cũng là lúc nên đi săn nếu không sẽ không có đồ ăn.

Hải Bối Nhi không giống những giống cái khác, nàng sẽ không yên tâm thoải mái chờ giống đực đưa đồ ăn đến bên miệng nàng như vậy, nàng bắt đầu nghĩ có thứ gì có thể cải thiện cuộc sống cho các thú nhân hay không?

Thế giới thú nhân đã tồn tại hơn một ngàn năm nhưng mà hiện tại cũng không có bao nhiêu công cụ được phát minh ra, có lẽ có quan hệ với việc bản thân bọn họ có thực lực cường đại. Nhưng mà chuyện này không có nghĩa phát minh ra công cụ cũng không có tác dụng gì, ít nhất những thú nhân không có thực lực cường đại cũng có thể dùng đến, ví dụ như tộc thỏ.

Hơn nữa Hải Bối Nhi cần thận suy nghĩ, giống cái ít như vậy nguyên nhân không chỉ bởi vì sinh sản thấp, quan trọng hơn là các nàng quá mức ý lại vào giống đực, nếu cứ tiếp tục như vậy rất có khả năng giống cái sẽ bị tuyệt diệt.

Nhưng mà Hải Bối Nhi không nghĩ tới sau lưng mình sẽ có một cái đuôi đi theo, Kim Bằng.

Hồ Hùng và Lang Kỳ vội vàng đi sẵn, cho Kim Bằng một cơ hội thừa dịp nhà trống mà đột nhập, gia hỏa này ỷ vào tốc độ bay của chính mình, sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình lập tức tới quấy rầy Hải Bối Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14

Editor: QR2 – diendanlequydon

Lang Kỳ và Hồ Hùng biết Kim Bằng đang theo đuôi Hải Bối Nhi, bọn họ đối với chuyện này đều là mở một con mắt nhắm một con mắt. Hiện tại giống cái không nhiều lắm, bọn họ đều đã có thói quen một thê nhiều phu, hơn nữa an toàn của Hải Bối Nhi cũng bảo đảm hơn, nhưng mà sau này vẫn phải phân lớn nhỏ, đây chính là vấn đề liên quan đến chuyện ăn thịt.

“Bối Nhi, trái cây này có cái gì đẹp đẽ? Cũng không đẹp bằng ta!” Kim Bằng rất bội phục Hải Bối Nhi, sau khi tiếp xúc mới biết được những món đồ ăn ngon như vậy đều do một mình nàng làm ra, hắn cũng thật ghen ghét những thứ hoa cỏ, trái cây đó, ánh mắt Hải Bối Nhi đều nhìn chăm chăm mấy thứ này cũng không liếc hán một cái!

“...” Hải Bối Nhi thật sự không có lời nào để nói, nàng thật sự không muốn nhìn thấy Kim Bằng, trên người hắn tất cả đều là lông chim bảy màu hoa mỹ, cũng sắp phát sáng làm mù đôi mắt của nàng rồi có được hay không?

Một trận gió thổi qua, Kim Bằng lập tức trở nên cảnh giác, tuy Hải Bối Nhi cũng ngửi thấy được mùi hương không giống bình thường.

“Đây là...”

“Mùi máu tươi! Chúng ta đi trước!” Kim Bằng hóa thành hình thú, móng vuốt sắc bén dùng sức bắt lấy Hải Bối Nhi nhưng lại không thương tổn nàng, mà bay về phía bộ lạc. Nếu chỉ có một mình Kim Bằng, hắn sẽ không lập tức hoảng sợ chạy trốn như vậy, hắn sợ nhất chính là Hải Bối Nhi sẽ xảy ra chuyện.

Bây giờ Kim Bằng cực kỳ hối hận, vì muốn cùng Hải Bối Nhi đơn độc cùng nhau, bất tri bất giác hắn đã dẫn nàng tới nơi xa, nơi này không gần bộ lạc, ngay cả chính hắn cũng phải bay hơn một giờ, hơn nữa hắn quá kiêu ngạo, mang theo một người hắn sẽ bay không cao, tốc độ của đối phương rõ ràng không kém hơn hắn.

Hải Bối Nhi đứng giữa không trung rất khó chịu, nàng cũng không thể động đậy miễn cho ảnh hưởng đến Kim Bằng. Đột nhiên, trước mắt nàng tối sầm, rồi sau đó bị cái gì đó đánh rơi xuống mặt đất, nàng bị té choáng váng mặt mặt, cảm giác nửa người của mình đều mất đi tri giác.

“Bối Nhi!” Kim Bằng vội vàng bay qua, hắn cũng không chịu nổi, lúc này cũng bị tên kia đánh nội thương một chút, khoe miệng vương một tia vết máu.

“Ta không có việc gì, khụ khụ, ngươi nhanh chóng trở về bộ lạc cầu cứu!” Lúc này nàng chính là gánh nặng, nếu thật sự chết đi, cùng lắm thì chính là nhiệm vụ thất bại bị nhốt trong phòng tối, nhưng mà nếu Kim Bằng chết thì đó là chết thật sự.

“Không được, ta không thể trở về một mình!” Kim Bằng nâng Hải Bối Nhi dậy vẫn muốn mang nàng về.

“Ta có biện pháp có thể khiến cho nó không thể thương tổn ta, ngươi chắc đã từng nghe nói một mình ta sinh sống trong rừng rậm Di Nguyệt hơn hai tháng chứ? Ngươi đi về trước gọi người, rồi mới tới cứu ta!” Chịu đựng đau đớn nói một mạch, đây là cái cố duy nhất nàng có thể nghĩ đến.

Kim Bằng đã từng nghe nói qua chuyện này, hắn có chút không tin nhưng mà nhìn thấy thái độ kiên quyết của Hải Bối Nhi, vẫn rời đi.

“Bối Nhi, nếu bình an trở về cũng ký kết khế ước với ta được không?” Không chờ Hải Bối Nhi trả lời, hắn đã bay đi, không biết có phải ảo giác của Hải Bối Nhi hay không? Hình như nàng thấy được Kim Bằng rơi lệ.

Hải Bối Nhi không có ý đồ chạy trốn, nàng sợ chọc giận địch nhân không biết này, một con mãng xà lớn xuất hiện trước mắt nàng, có thể nhìn ra nó dài mười mấy mét, lần này nàng đã biết nó hạ hai người nàng như thế nào.

Đầu rắn thật lớn tới gần Hải Bối Nhi, lưỡi rắn đảo qua toàn thân của nàng, nàng có thể cảm giác được sự lạnh lẽo từ lòng bàn chân lên đến đỉnh đầu, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, có lẽ con rắn này một miếng nuốt chừng nàng cũng không cần ợ một cái nữa.

Nhưng mà con rắn này rõ ràng không có hứng thú muốn ăn thịt nàng, ngửi thấy mùi hương trên người nàng, có chút hưng phấn cuộn nàng lên rồi chạy như bay vào sâu trong rừng.

Quyển 3 - Chương 15

Editor: QR2 – diendanlequydon

Đại xà đưa nàng tới một cái động oi bức, ẩm ướt, buồng nàng xuống, sau đó đi ra ngoài, ngậm tới một ít thảo dược vào, cách khá xa nhìn nàng.

“Cho ta sao?” Hải Bối Nhi chỉ những lá thảo dược đó, lại chỉ chính mình, nhận ra trong đó có một ít dùng để trị liệu vết thương.

Đại xà không có phản ứng.

Thật ra sau khi nàng bình tĩnh lại, nàng cảm giác được con đại xà này sẽ không có ý định thương tổn nàng, lập tức lớn mật sử dụng thảo dược mà đại xà cho để chữa thương, đại xà ở bên cạnh thấy hành động của nàng, cái đuôi lắc qua lắc lại có chút sung sướng.

Nàng không có gì đáng ngại, chủ yếu là da bị tróc ra một mảng lớn, vết thương nóng rát, nhìn qua thấy máu chảy đầm đìa rất kinh khủng, cho thảo dược vào miệng nhai sau đó đắp lên miệng vết thương, lập tức cảm thấy lạnh lạnh, rất thoải mái.

Xem ra thảo dược đại xà tìm hiệu quả rất tốt, Hải Bối Nhi còn có tâm tình suy nghĩ mang một chút về bộ lạc để xem Tế Tự A Mỗ có biết hay không?

Đại xà cuộn tròn ở một bên động, giống như sợ Hải Bối Nhi chạy trốn, cái đuôi cẩn thận canh ở cửa động, đôi mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hải Bối Nhi.

“Có đồ ăn không? Ta có chút đói bụng.” Hải Bối Nhi chỉ bụng của mình, làm động tác ăn.

Đại xà nhìn một lúc sau đó rít một tiếng với Hải Bối Nhi rồi ra khỏi động.

Hải Bối Nhi phỏng đoán đó là cảnh cáo nàng không cần có suy nghĩ chạy trốn, bất quá nàng thật sự cảm thấy rất kì quái vì sao đại xà này lại không ăn nàng, ngược lại còn tìm thảo dược rồi lại tìm đồ ăn cho nàng?

Không nghĩ ra vậy thì không nghĩ, không biết xà dẫn nàng tới chỗ nào, cũng không biết bọn Kim Bằng có thể tìm thấy nàng hay không?

Sau khi đại xà trở về ném cho nàng hai con thỏ rồi mới lại cuộn tròn về tư thế lúc trước, tiếp tục nhìn Hải Bối Nhi.

Nhìn con thỏ có thoi thóp, Hải Bối Nhi yên lặng thương tiếc một lúc rồi mới suy xét nên ăn như thế nào nhưng mà có một vấn đề mấu chốt đó chính là không có đồ để đốt lửa!

Thế là Hải Bối Nhi lại khoa tay múa chân một phen, tỏ vẻ chính mình không thích ăn thịt tươi, muốn đi ra ngoài tìm thứ có thể đốt. Không biết một người một thú làm thế nào có thể thương lượng, cuối cùng đại xà vẫn nhượng bộ, Hải Bối Nhi có thể ra khỏi động, đại xà đi theo sau lưng nàng.

Cũng may hiện tại củi khô héo vẫn có rất nhiều, tìm chút cỏ khô và cành khô dùng dây leo bó lại, định để đại xà giúp nàng đưa về trong động.

“Răng rắc” một tiếng, Hải Bối Nhi lập tức quay đầu lại, lập tức thấy đuôi của đại xà cuộn một cây đại thụ, dấu vết mới xuất hiện nói cho nàng biết đây là cây lúc này bị bẻ gãy. Hải Bối Nhi càng khẳng định không thể đắc tội với đại xà, nàng nhìn lướt qua vòng tuổi của cây kia, ít nhất cũng hai trăm năm...

Đại xà đặt cây đại thụ ở trước mặt Hải Bối Nhi, còn thuận tiện cuộn mấy dây leo cũng đặt trước mặt nàng.

...

Nàng đột nhiên hiểu rõ, giống như thấy nàng bó cành khô, đại xà muốn hỗ trợ, cho nên...

Hải Bối Nhi cười khổ, nhìn không được dùng tay chân giải thích với đại xà rằng nàng không cần cây đại thụ như vậy, muốn đốt cháy cũng cần có thời gian rất lâu có được hay không?...

Tuy rằng Hải Bối Nhi đã giải thích vì sao không cần cây đại thụ nhưng mà nó vẫn cảm thấy thật ủy khuất, vì sao lại không cần? Rõ ràng so với những thứ kia to hơn rất nhiều...

Chờ đến khi ăn được thịt thỏ nướng, thật sự là roi lệ đầy mặt, không phải vì cuối cùng cũng lấp đầy được bụng, vui quá mà khóc, mà sự thật là... Không có muối quá khó ăn...

Lang Kỳ, Hồ Hùng và Kim Bằng, cho dù các người rất thích động tay động chân ta cũng sẽ không ghét bỏ các người nữa, giờ mới phát hiện có các người mới là hạnh phúc...

Quyển 3 - Chương 16

Editor: QR2 – diendanlequydon

Hải Bối Nhi quá bị nuôi nhốt một thời gian nhưng mà gần đây nàng phát hiện đại xà càng ngày càng kỳ quái. Đầu tiên là tìm thật nhiều đồ ăn cho nàng mặc kệ là con mồi hay là trái cây đều tìm một đồng lớn để trong gốc, tiếp theo chính là buổi tối đặc biệt thích ra khỏi động, tính tình càng ngày càng nóng nảy, một khi Hải Bối Nhi biểu hiện ra hành động giống như muốn ra khỏi động lập tức sẽ rít gào với Hải Bối Nhi.

Trong tình thế địch mạnh hơn, Hải Bối Nhi đành phải ngoan ngoãn mà ngồi ở trong động, ai biết có phải đại xà cũng có mấy ngày đó hay không!

Ánh trăng dần tròn, chờ đến ngày mười lăm là một hình tròn hoàn mỹ.

Nhưng mà đại xà lại là hoàn toàn nóng nảy, không ngừng lăn lộn, gầm rú, giống như rất thống khổ, lớp vảy màu trắng nhanh chóng bị nhiễm hồng, nó nhìn thoáng qua Hải Bối Nhi đang nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại cảm, rít một tiếng rồi giống như tia chớp ra khỏi động.

Hải Bối Nhi thật nghiêm túc suy xét hiện tại có nên bỏ chạy hay không? Nhưng là nàng có hơi lo lắng cho đại xà, đại xà kia cũng không làm gì nàng, còn nuôi nàng ăn ngon uống tốt.

Nàng suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định nên đi xem đại xà như thế nào. Vừa ra lập tức hoảng sợ, bên ngoài cửa động vốn có rất nhiều cây cối nhưng mà bây giờ cơ bản không có một cây, tất cả đều bị nghiền nát, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Theo vết máu đi thật lâu cũng không nhìn thấy đại xà, lại phát hiện một người nam nhân nằm ở nơi đó.

Tất cả thú thân đều giống nhau khi hóa thành hình người cũng sẽ giữ lại một chút đặc trưng, giống như Hải Bối Nhi khi là thú có lớp lông màu lửa đỏ, hình người đầu tóc cũng màu lửa đỏ.

Hải Bối Nhi nhanh chóng nhận ra người nam nhân này có lẽ chính là đại xà hóa hình, nàng không nghĩ tới thì ra đại xà cũng là thú nhân, nàng trở về trong động một chuyến, lấy những lá thảo dược vô dụng đắp cho đại xà.

Sau khi đắp xong thảo dược, nàng tinh tế đánh giá hình người của đại xà này, hình người của hắn thật sự giống phù hợp với hình thú của hắn, giống như Lang Kỳ ngũ quan đều giữ lại sự cao ngạo và cuồng dã của loài sói nhưng mà đại xà lại vô cùng thanh tú, cho người ta có cảm giác như em trai nhỏ nhà bên luôn thẹn thùng.

Nghĩ đến khi đại xà tỉnh lại, Hải Bối Nhi vẫn có chút sợ hãi, nghĩ có nên trốn sang bên cạnh hay không, lại bị ôm chặt, thấy đại xà là bộ dáng không muốn xa rời, mở miệng gọi nàng:

“Mẫu thân ơi ~~~”

“...”

Hai mắt tròn tròn, nàng dùng sức néo mình một cái, đây không phải đang nằm mơ, đại xà vô cùng hung hãn này gọi nàng là mẫu thân!

Gọi nàng là mẫu thân! Mẫu thân!!!

“Ngươi... Có phải ngươi nhận nhầm hay không? Ta, ta không có hài tử...” Nàng vẫn chưa thành niên có được hay không!

“Không sai, trên người mẫu thân chính là mùi hương này...” Dứt lời còn say mê ngửi hương vị trên người Hải Bối Nhi, ngửi xong còn chỉ vào giữa hai chân của nàng: “Mùi hương chỗ này thơm nhất!”

“...” Có phải nàng có thể tố cáo hắn phi lễ hay không? Cái mũi của ngươi cũng sắp đụng vào rồi có được hay không!!!

Tồn rất nhiều thời gian mới giải thích rõ với đại xà, nàng không phải là mẫu thân của hắn, rồi sau đó mới biết được thì ra đại xà và mẫu thân của hắn là thú nhân lang thang, hắn là hài tử cuối cùng của mẫu thân hắn. Một ngày nọ, mẫu thân của hắn nói muốn đi một chỗ rất xa rồi chưa từng trở về. Ngày đó hắn ngửi thấy được một mùi hương giống như đức mẹ của mẫu thân (giống cái), lập tức mang Hải Bối Nhi về nhà. Lúc trước hắn chưa từng hóa hình người nhưng mà thấy Hải Bối Nhi hóa hình, hắn cũng muốn hóa hình.

Đại xà rậm sinh sống ở trong rừng thật lâu, hắn đối với cuộc sống này không hiểu biết gì nhiều, Hải Bối Nhi cũng không đành lòng bỏ hắn lại, để cho hắn biến thành một con rắn nhỏ đáng yêu màu trắng bạc, quấn ở trên tay nàng.

Quyển 3 - Chương 17

Editor: QR2 – diendanlequydon

Đi được nửa đường thì gặp người trong bộ lạc, bọn họ đều tới tìm nàng nhưng mà bọn Lang Kỳ đều không ở trong đó.

Nghe những người tới tìm nàng nói, sau khi Kim Bằng trở về đã bị Lang Kỳ và Hồ Hùng hành hung một trận, Kim Bằng không đánh trả, chống đỡ cơ thể bị đánh kiên trì ra ngoài tìm nàng. Nhưng mà không biết đại xà kia dùng phương pháp gì che dấu mùi của bọn họ cho nên các tộc nhân đành phải lấy chỗ thất lạc làm tâm, mở rộng tìm kiếm ra xung quanh.

Hải Bối Nhi sờ sờ con rắn nhỏ màu trắng bạc trên cổ tay, trong lòng nàng có chút áy náy, bởi vì chính mình làm mọi người mệt nhọc, càng hạ quyết tâm phải trợ giúp bộ lạc Di Nguyệt phát triển thật tốt.

Con rắn nhỏ giống như cảm nhận được quyết tâm của Hải Bối Nhi, cọ cọ vào lòng bàn tay của nàng.

“Bối Nhi! Người không có việc gì thì tốt rồi!” Kim Bằng là người đầu tiên đuổi tới, hần đi rất gấp gáp, tới trước mặt Hải Bối Nhi, đôi mắt lập tức đỏ, một thú nhân cao ngạo như vậy có lẽ trong lòng vô cùng áy náy, hần như vậy mà lại để giống cái bảo hộ.

“Ta không có việc gì, ta rất tốt!” Hải Bối Nhi mỉm cười, kéo tay Kim Bằng, nhẹ nhàng nắm lấy, vỗ về trấn an.

“Đây là?” Kim Bằng tỉnh mắt, lập tức thấy con rắn nhỏ quấn quanh trên cổ tay của nàng, âm thầm cảnh giác.

Con rắn nhỏ ngẩng đầu lên, lưỡi rắn thè ra, tất nhiên cũng đã nhận ra Kim Bằng.

“Hần không phải là kẻ địch, trở lại bộ lạc ta sẽ chậm rãi giải thích với các người.” Hải Bối Nhi nhìn một xà một người gầy gò, có chút đau đầu. Nàng không cho đại xà hóa hình người bởi nàng chính là sợ Kim Bằng thấy sẽ lập tức đánh nhau trước, nhưng mà nàng thật sự đã quên mất cảm giác của thú nhân đều vô cùng nhạy bén.

Nếu Hải Bối Nhi nói không phải là kẻ địch, Kim Bằng cũng thoáng thả lỏng một chút nhưng mà vẫn luôn cảnh giác, miễn cho đại xà này đột nhiên làm khó dễ.

Nhóm Đại Tư Tế nhận được tin tức Hải Bối Nhi bình an trở về đều vui quá mà khóc, các nàng tin tưởng chắc chắn Hải Bối Nhi là sứ giả Thần Thú phái tới, tình cảm giữa các nàng và Hải Bối Nhi cũng thâm hậu, nàng xảy ra chuyện các nàng cũng đều lo lắng không thôi. Vô cùng may mắn chính là Hải Bối Nhi không có chuyện gì.

Lang Kỳ và Hồ Hùng về đến nhà, thấy Hải Bối Nhi lập tức ôm nàng thật chặt, bọn họ vô cùng tự trách, nhiệm vụ của giống đực chính là phải bảo vệ giống cái của mình, nếu không phải bọn họ không chăm sóc kỹ Hải Bối Nhi, nàng cũng sẽ không xảy ra chuyện.

“Ta không có việc gì, hần không có tổn thương ta!” An ủi thật tốt một trận mới làm hai thú nhân buông tay rồi dưới ánh mắt của mấy nam nhân lại tí mỉ giải thích lai lịch của đại xà và những chuyện nàng đã trải qua mấy ngày nay.

“Ta muốn nhìn một chút xem thương thế trên người người đã đỡ hơn chưa!” Lang Kỳ vừa nghe thấy Hải Bối Nhi bị thương, sốt ruột không chịu được, sống chết muốn xem vết thương của nàng, còn tiến lên lột y phục của nàng ra.

Mặt Hải Bối Nhi lúc đỏ lúc hồng, trong phòng tính cả đại xà tổng cộng có bốn giống đực, nàng làm sao lại không biết xấu hổ làm chuyện này! Nàng oán trách nhìn Lang Kỳ, làm sao đồng ý bây giờ lột y phục ra cho bọn hần xem vết thương.

Ba thú nhân thoáng qua nhau, mấy ngày nay trong lòng bọn họ lo lắng, chịu đủ tra tấn, bây giờ không thấy Hải Bối Nhi hoàn hảo không tổn hao gì, trong lòng bọn họ đều không thể yên tâm được, nếu ba người bọn họ đều không cùng nhau xem chẳng lẽ từng người từng người xem hay sao?

Hồ Hùng trực tiếp tiến lên khóa trái đôi tay của Hải Bối Nhi, Kim Bằng ôm hai chân của nàng, Lang Kỳ xé mở y phục của nàng, ba người phân công hợp tác, vô cùng ăn ý.

“Các người... Buông ta ra, các người... Lưu manh!” Mặt Hải Bối Nhi cũng sắp bốc hỏa, tuy rằng bọn họ chỉ đơn thuần muốn kiểm tra thân thể nhưng mà nàng cũng chưa từng không biết chừng mực như vậy, ngay cả tiểu bạch xà cái gì cũng đều không hiểu cũng là bộ dáng đứa bé tò mò nhìn bọn họ.

Quyển 3 - Chương 18

Editor: QR2 – diendanlequydon

Vết thương của Hải Bối Nhi đã gần khỏi hẳn, hiện tại đã lên da non, là một mảnh phấn hồng.

Ba thú nhân nhìn thấy lại cảm thấy đau lòng, giống cái nên được bọn họ nâng ở trên tay, làm gì giống Hải Bối Nhi vừa phải tìm đồ ăn lại còn bị thương.

“Có phải rất đau hay không? Điều do ta không tốt!” Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chỗ da non, ngón tay cảm nhận được làn da trắng mịn nhảy cảm mà run rẩy, trong mắt tràn đầy sự tự trách và hối hận.

“Không đau, đại xá tìm được thảo cho ta dùng rất tốt.” Hải Bối Nhi mỉm cười, nàng lại không phải là giống cái yếu đuối mong manh, chỉ vết thương nhỏ thế này vẫn có thể chịu nổi.

Kim Bằng biết thật ra Hải Bối Nhi muốn trấn an hẳn nhưng mà trong lòng hẳn vẫn oán hận chính mình vô dụng, hẳn ở trong lòng yên lặng lấy danh nghĩa Thần Thú ra thế, sau này tuyệt đối sẽ không để Hải Bối Nhi xảy ra những chuyện như thế này.

Nhìn diện tích vết thương của Hải Bối Nhi lớn như vậy thì biết lúc ấy nhất định nàng không dễ chịu, hẳn sợ ngón tay của mình quá thô ráp, dứt khoát trực tiếp liếm cho nàng, dù sao nước bọt của thú nhân đều có thể có tác dụng chữa thương nhất định.

Vườn đầu lưỡi liếm từng chút từng chút một, nước bọt làm trắng nõn làn da lấp lánh tỏa sáng, hai thú nhân khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy tất nhiên không muốn để một mình Kim Bằng độc hưởng, Kim Bằng liếm láp phần lưng, bọn họ lập tức bá chiếm cặp nhũ tiêm xinh xắn đáng yêu và cặp đùi thon dài.

Lúc trước Hải Bối Nhi bị Hồ Hùng và Lang Kỳ dạy dỗ đến mất cảm dị thường, mỗi tối bọn họ đều làm như vậy với nàng, bị ba giống đực liếm láp như thế, cho dù không chứa tình dục, cũng làm thân thể mất cảm của nàng động tình, tiểu huyết không biết đã ướt từ khi nào.

Nàng không muốn để nhóm giống đực cho rằng nàng dâm dăng, cố gắng kẹp chặt hai chân, bàn tay nhỏ bé che cái miệng đang khép hờ không cho phát ra tiếng rên rỉ êm tai mềm mại nhưng đôi mắt đã sớm trở nên mê ly.

Lúc trước bọn Hồ Hùng gặp lại Hải Bối Nhi, trong lòng rất là vui vẻ, liếm láp miệng vết thương cũng không nghĩ tới chuyện kia nhưng trước mắt bọn họ chính là giống cái mà bọn họ yêu thương, từ từ đơn thuần liếm láp miệng vết thương chậm rãi thay đổi mục đích, bắt đầu khiêu khích nàng động dục, chỉ có Hải Bối Nhi đáng thương lại ngây ngốc cho rằng bọn họ vẫn chỉ đơn thuần liếm láp.

Ba thú nhân lưu lại ấn ký ái muội ở trên người nàng, ba bàn tay to lớn không ngừng lưu luyến sờ soạng giữa chân Hải Bối Nhi, mỗi khi sắp chạm vào tiểu huyết trống rỗng lại dời đi, Hải Bối Nhi kiên trì không được, há miệng thở dốc, thỉnh thoảng phát ra một tiếng nức nở như tiếng mèo kêu, tay nhẹ nhàng đặt lên tay của bọn họ, giống như kháng cự lại giống như đòi hỏi nhiều hơn.

Hồ Hùng nhẹ nhàng tách đôi chân đã sớm vô lực ra, cầm lấy một bàn chân nhỏ trắng nõn như ngọc, ngậm lấy từng ngón chân mượt mà. Lang Kỳ dùng một ngón tay chơi đùa tiểu huyết, làm cho tiểu huyết chảy ra càng nhiều mật dịch, tí tách theo kẽ móng chảy xuống. Hai tay Kim Bằng nắm lấy cặp nhũ tiêm, dùng sức nhào nặn cặp nhũ tiêm nho nhỏ tạo thành các loại hình dạng, miệng ôn nhu hôn lên chỗ mất cảm ở cổ của nàng.

“A... Ha... Không muốn, các người thật xấu... Không muốn cùng nhau chơi...” Ba giống đực cùng nhau hầu hạ nàng đến sáng khoái nhưng mà chờ đến lúc sau không biết có bao nhiêu chỗ sẽ phải gặp tai ương.

Ba người đều nói chuyện, càng thêm ra sức hầu hạ Hải Bối Nhi, đến tận khi làm nàng rên rỉ liên tục, cái miệng nhỏ thật lâu cũng không thể ngậm lại ngay cả nước miếng thơm tho đã chảy tới cổ cũng không biết.

Ba người liếc mắt nhìn nhau một cái, giống như đã đạt thành được một quyết định chung, bé Hải Bối Nhi lên, đặt ở trên giường, từng người từng người cỡi hết y phục, ba cây côn th*т thật lớn nhảy ra, khiến nàng nhìn thấy vô cùng sửng sốt.

Hôm nay ba người muốn cùng nhau đến hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 19

Editor: QR2 – diendanlequydon

Bọn họ mở đùi của Hải Bối Nhi ra, gần như tách thành một đường thẳng tắp, tiểu huyết cũng bởi vậy mà bại lộ ở trước mắt ba giống đực, tiểu huyết ở chính giữa lúc đóng lúc mở, chảy ra mật dịch, giống như đang mời gọi.

“Không, không nên nhìn...” Ánh mắt của bọn họ quá mức nóng bỏng, Hải Bối Nhi vươn tay che tiểu huyết của mình, không cho bọn họ nhìn nữa.

Ngón tay trắng mịn, huyết thịt phấn hồng, che đầy như vậy ở trong mắt bọn họ lại có cảm giác dâm dăng giống như đang tự an ủi. Lang Kỳ nuốt nước miếng rồi điều khiển bàn tay của Hải Bối Nhi vỗ về, chơi đùa chính tiểu huyết của mình.

“A... Không cần... Buông ra... A...” Lang Kỳ nắm lấy tay nàng, để ngón tay của nàng đâm xuyên vào giữa tiểu huyết rồi nhẹ nhàng rút ra. Tuy rằng Hải Bối Nhi đã trải qua không ít chuyện nhưng mà vẫn rất ít khi tự an ủi, đặc biệt còn có ba giống đực vậy xem như vậy.

“Có phải một ngón tay quá nhỏ không thể thỏa mãn người hay không? Người xem người cũng đã chảy thật nhiều d*m thủy, ta cũng tới giúp người nói lỏng tiểu huyết!” Hồ Hùng vừa dứt lời đã cầm hai ngón tay của mình vào, tiểu huyết vốn nhỏ, một ngón tay cũng đã kẹp rất chặt, đột nhiên cắm vào tổng cộng ba ngón tay làm nàng cảm thấy có chút đau đớn nhưng mà nhiều hơn vẫn là sự kích thích, ngón tay của mình và ngón tay của Hồ Hùng cùng nhau cắm vào, rút ra tiểu huyết.

“Ta cũng tới!” Kim Bằng không muốn bỏ qua cơ hội cảm thụ mùi vị của tiểu huyết. Bây giờ không thể làm nhưng mà trước tiên vẫn có thể dùng ngón tay đâm vào để nói lỏng, miễn cho sau này đâm vào tiểu huyết sẽ gặp khó khăn, Kim Bằng nghĩ rất đáng hoàng.

Tiểu huyết bị năm ngón tay cắm đến tràn đầy, nếp nhăn xung quanh cũng bị vuốt phẳng, tiểu huyết mở căng ra, Hải Bối Nhi hít sâu một hơi, chịu đựng sự tưởng đau, những giống đực này thật sự quá hung tàn, thể này cũng đã hơn một cây côn th*t lớn.

Cuối cùng Lang Kỳ đại phát từ bi buông ngón tay nàng ra nhưng lại cầm hai ngón tay của hắn vào, tiểu huyết này thật sự bị căng muốn hồng rồi.

“A... Thật căng... Quá nhiều... A... Ha... Không muốn...” Hải Bối Nhi hét lên, cố gắng co rút tiểu huyết, muốn bài trừ ngón tay của bọn họ ra ngoài.

“Thả lỏng nào, ngón tay cũng sắp bị người bẻ gãy, muốn bị cầm như vậy sao?” Lang Kỳ đánh thật mạnh vào mông nhỏ của nàng, Hải Bối Nhi bị đánh nên thả lỏng cơ thể, bọn họ nhân cơ hội này bắt đầu đâm vào rút ra, hai ngón tay đi ra ngoài đồng thời bốn ngón khác lại cắm vào thật mạnh, trong tiểu huyết luôn bị nhét bốn ngón tay vào.

“Không, không muốn... Sắp bị đâm hư rồi... Nhẹ một chút...” Tiểu huyết bị ngón tay mở rộng, truyền đến loại cảm giác mất khống chế, trong bụng nhỏ từng đợt từng đợt truyền đến cảm giác trống rỗng, chỗ sâu nhất bên trong lại muốn bị đâm mạnh vào.

Tiểu huyết bị chơi đến sung đỏ, huyết thịt xinh đẹp màu hồng bị đâm đến mức lật ra ngoài, khoái cảm không ngừng tích lũy, thẳng đến lúc Hải Bối Nhi chịu không nổi, cuối cùng cũng đạt cao trào một lần, phun ra một lượng lớn mật dịch dính lên mấy ngón tay.

Nhóm cầm thú thỏa mãn liếm mật dịch trên tay mình, giống như đó chính là một loại rượu mỹ vị, tiếng liếm vang lên chặc chặc.

Hải Bối Nhi vô lực thở dốc, sau khi cao trào, nàng thoải mái đến mức đầu ngón chân đều cuộn tròn một chỗ nhưng mà ngay sau đó bụng nhỏ lại nóng lên, một dòng nóng ẩm chảy ra từng đợt từng đợt một.

Tiểu huyết nho nhỏ bị nhóm cầm thú đùa bỡn đến mức không kịp khép lại, chính giữa có một lỗ nhỏ hình tròn, Kim Bằng còn muốn đâm vào rút ra lần thứ hai, lại thấy trong tiểu huyết chậm rãi chảy ra một dòng chất lỏng màu đỏ tươi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 20

Editor: QR2 – diendanlequydon

Hải Bối Nhi cảm thấy có chút không thích hợp, vừa nhìn thấy lập tức hết ý kiến rồi, theo lý nàng vẫn còn chưa thành niên sẽ không có kinh nguyệt. Không sai, thế giới này giống cái cũng sẽ có kinh nguyệt, có kinh nguyệt chứng tỏ đã thành niên.

Hồ Hùng, Lang Kỳ và Kim Bằng tất nhiên có biết chuyện này nhưng mà vẫn bị hoảng sợ. Hải Bối Nhi chưa thành niên đã biến thân hơn nửa kinh nguyệt vốn phải đợi mấy năm nữa mới có cũng tới sớm hơn. Kim Bằng lập tức đi mời các tể tự lại đây, sợ thân thể của Hải Bối Nhi có vấn đề.

Các tể tự tới, sau khi cẩn thận xem xét thân thể của Hải Bối Nhi, phát hiện không có vấn đề gì, dò hỏi một chút cuộc sống sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi của Hải Bối Nhi lúc trước, nghe thấy có thời gian mỗi ngày Hải Bối Nhi đều nuốt tinh dịch, các tể tự đều trầm mặc.

Tinh dịch có thể thúc dục giống cái trưởng thành là chuyện có thật. Chuyện này có thật nhưng mà có bao nhiêu giống đực nguyện ý có phản ứng sinh lý với giống cái còn chưa hóa hình chứ? Cũng chỉ có Hải Bối Nhi tương đối đặc biệt, đã hóa hình từ lâu.

Nhưng dù sao cũng là thức dục thân thể phát triển, không thể làm thường xuyên nếu không thân thể của nàng không thể chịu đựng nổi.

Mặc dù như thế, mấy giống đực vẫn vô cùng vui mừng, cuối cùng có thể chân chính làm tình rồi!

Thế là các tế tự vẫn còn ở đây, mấy tên cầm thú đã vì đêm đầu tiên của Hải Bối Nhi mà tranh cãi, thậm chí còn muốn đánh một trận xem ai mạnh nhất thì người đó là người đầu tiên!

Này, này, này, các ngươi coi ta không tồn tại hay sao?

Hải Bối Nhi trực tiếp tức giận, hiển tế A Mỗ vẫn còn ở bên cạnh, thế này không phải rất mất mặt sao! Có chuyện gì đóng cửa lại rồi nói chứ!

Thế là kẻ tiếp mấy tên cầm thú trực tiếp bị nhốt ở ngoài cửa, mặc cho bọn họ ôn tồn lấy lòng như thế nào đi nữa thì vẫn chỉ hít bụi mà thôi.

Nhưng mà như vậy thì có thể ngăn cản suy nghĩ muốn ăn thịt của nhóm cầm thú sao? Phải biết rằng hiện tại chính là mùa xuân đó!

Đêm khuya, Hải Bối Nhi vô tri vô giác ngủ say, nàng có thói quen ngủ lộn thế. Thời tiết không nóng không lạnh, nàng vô ý đá văng chăn ra, ôm cái đuôi của mình, thân mình tuyết trắng nửa che nửa hở giấu trong cái đuôi và mái tóc dài màu lửa đỏ làm tôn lên vẻ quyến rũ.

Cửa nhẹ nhàng bị mở ra, không phát ra bất kỳ tiếng động nào, đêm hôm khuya khoắt tên cầm thú trộm hương thấy cảnh đẹp thế này, hô hấp ngừng lại, sau đó trong đêm khuya yên tĩnh hô hấp càng thêm dồn dập.

Lúc này Hải Bối Nhi đứng lúc giật mình, đôi tay ôm cái đuôi, một cái chân vấp qua, để lộ hơn phân nửa tiểu huyết ra ngoài, rõ ràng có thể thấy được tiểu cục hoa phần nộn.

Tên cầm thú rón ra rón rén trèo lên giường, nằm nghiêng phía sau Hải Bối Nhi, một bàn tay nhẹ nhàng nâng cái chân kia lên, một cái tay khác chuẩn xác sờ vào tiểu huyết, thâm nhập vào trong đó chơi đùa.

Hải Bối Nhi vẫn còn ngủ say, hoàn toàn không biết chuyện gì cả nhưng mà thân thể lại vô cùng thành thật, tiểu huyết chậm rãi chảy ra từng dòng mật dịch.

Nhìn thấy như vậy cũng không đánh thức nàng, cảm giác dâm loạn nữ nhân ngủ say càng kích thích hơn, lá gan tên cầm thú càng lúc càng lớn, hấn nhét côn th*t vô cùng nóng bỏng của mình vào chính giữa bắp đùi, giữ tư thế nằm nghiêng dùng côn th*t của mình chậm rãi ma xát tiểu huyết mãi cảm lại thành thật.

“Ừm...” Hải Bối Nhi vô ý thức rên rỉ một tiếng, giọng nói khàn khàn ngọt lịm.

Tên cầm thú này bị hoảng sợ, nhanh chóng dừng lại, đợi một hồi lâu xác định nàng vẫn không tỉnh lại, mới lại bắt đầu đâm vào rút ra côn th*t của mình.

côn th*t ở giữa hai chân đâm vào rút ra, quy đầu để ở cửa huyết, có mật dịch bôi trơn rất nhiều lần đều định đi vào nhưng mà tên cầm thú vẫn sợ Hải Bối Nhi tỉnh lại, không dám thật sự tiến toàn bộ vào bên trong tiểu huyết thoải mái kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Editor: QR – diendanlequydon

Không biết đâm vào rút ra bao nhiêu lần, cầm thú này mới bắn ra tinh dịch lần đầu tiên, tinh dịch trắng nồng đậm dính trên tiểu huyết. Nhìn thấy cảnh tượng dâm mị như vậy, côn th*t của cầm thú này lập tức lại lên tinh thần.

Lần thứ hai hấn cắm côn th*t vào giữa hai chân nhưng lại không ở thỏa mãn mà sát nông cạn ở phía trước tiểu huyết như vậy, mà là định thử từ từ thâm nhập vào bên trong tiểu huyết, rất nhanh côn th*t đã chạm vào một tầng trở ngại mong.

Hải Bối Nhi bị đùa bỡn đến mức này, không có khả năng không tỉnh. Lúc mở mắt ra, vừa thấy mới biết được thì ra là tên cầm thú giao hoạt Lang Kỳ này đang chiếm tiện nghi của nàng! Ngủ tiếp một lúc nữa, nàng cũng sắp bị hấn lần mò ăn sạch sành sanh!

“Hỗn đản... A... Không cần, nhanh... Đi xuống...” côn th*t hơi đâm nông vào rồi rút ra, không phá tan tầng trở ngại kia. Hải Bối Nhi bị dọa không chịu được, mỗi một thế giới nàng đều phải phá thân một lần, rất đau!

“Ta là tên hỗn đản, có phải Bối Nhi muốn ta nhanh một chút đúng hay không, hửm?” Hấn vô cùng giao hoạt, làm bộ không nghe được hai chữ phía sau, hạ thân đâm vào rút ra càng thêm nhanh chóng.

Nhưng mà như vậy làm thế nào có thể thỏa mãn được tên cầm thú này. Đêm nay hẳn đã xúi giục hai người kia đi mất, chính là muốn một mình hưởng thụ lần đầu tiên của Hải Bối Nhi.

Trêu đùa lúc này đã làm tất cả tiểu huyết đều là mật dịch trơn trượt, cả Hải Bối Nhi cũng bị chơi đùa khiến cả người vô lực, liên tục thở gấp. Lang Kỳ xoay người đè trên người Hải Bối Nhi, liên tục cắm nông vài lần rồi lập tức dùng sức một cái, đưa côn th*t của mình vào chỗ sâu nhất bên trong tiểu huyết.

“A... Đau quá... Lang Kỳ, chậm một chút... Đau quá...” Hải Bối Nhi không hề phòng bị, bị phá tấm màng mỏng, tiểu huyết đau đớn, co rút lại, gất gao kẹp chặt Lang Kỳ, chuyện này làm tên cầm thú này thử nghiệm được cái gì gọi là vừa đau đớn vừa vui sướng.

“Ngoan, ta sẽ nhẹ một chút... Thả lỏng...” Tiểu huyết xiết chặt làm Lang Kỳ một bước khó đi, chính hắn cũng không chịu nổi, những giọt mồ hôi to như hạt đậu, một viên lại một viên rơi xuống. Hắn thấp giọng, nhẹ nhàng dỗ Hải Bối Nhi, hắn biết tiểu huyết của Hải Bối Nhi rất nhỏ nhưng lại không biết sẽ chặt như vậy, thật là vừa sung sướng lại vừa đau đớn.

Bàn tay to thô ráp di chuyển bên hông, một bàn tay khác không ngừng vuốt ve xung quanh tiểu huyết, tiểu huyết bị chơi đùa mà chậm rãi thả lỏng một chút, nhân cơ hội này côn th*t dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất.

“A... Thật lớn... Bụng trưởng quá...” côn th*t vừa dài lại thô, mỗi khi cắm vào chỗ sâu nhất đều khiến cho bụng nhỏ căng ra thành một cái bọc nhỏ như cái trống. Hải Bối Nhi nhìn không được dùng tay nhỏ xoa cái bọc nhỏ này, dưới tình huống liên tiếp bị kích thích đạt tới cao trào, tiểu huyết phun ra một con sóng mật dịch, xối ở trên bao quy đầu.

“Có phải rất sáng khoái hay không? Nói, ta chơi ngươi rất thoải mái!” Cảm giác mật dịch xối ở trên quy đầu thật sự vô cùng tốt, hơn nữa bị hình ảnh dâm đảng như vậy kích thích, hắn càng thêm dùng sức đâm vào tiểu nhân nhi ở dưới thân, muốn bức bách nàng nói ra những lời dâm đảng từ cái miệng nhỏ mê người.

“A... Ừ... A... Thực thoải mái, ngươi chơi ta thật thoải mái...” Sau cao trào, mặc kệ là thân thể hay là tinh thần đều có một cảm giác mệt mỏi. Hơn nữa thân thể này vẫn là lần đầu tiên, cho nên hiện tại Hải Bối Nhi chính là muốn Lang Kỳ nhanh chóng kết thúc để nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Đây là chỉ lo chính mình thoải mái là được rồi...

“Nhưng mà ta vẫn còn chưa cảm thấy thoải mái...” Cái tên cầm thú giáo hoạt Lang Kỳ này làm sao sẽ dễ dàng buông tha cho Hải Bối Nhi, trực tiếp làm đến hừng đông, đến lúc ngất xỉu mới thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 22

Editor: QR

Làm đến vô cùng vui sướng, hai người không thấy một tiểu bạch xà nằm ở trong đồng da thú, nhìn thấy được mùi ngon, trong ánh mắt màu hổ phách lộ ra sự suy tư.

Sau khi hoan ái, Hải Bối Nhi ngủ một ngày. Đương nhiên sau tỉnh lại nàng rất bình tĩnh thấy được vết xanh tím trên mặt Lang Kỳ và đôi mắt quầng thâm của hắn.

Sau đó chính là bị mấy nam nhân ngâm ngâm ủ ủ nửa tháng, suốt nửa tháng không được xuống giường, thân thể cũng càng ngày càng mất cảm. Gần như chỉ cần hơi bị sờ một chút, tiểu huyết đã âm ướt, khiến cho nhóm cầm thú càng ngày càng không rời khỏi thân thể Hải Bối Nhi.

Hải Bối Nhi ngày ngày đêm đêm bị cắm tiểu huyết, kết quả cũng rất rõ ràng. Chính là tai và đuôi hồ ly cũng có thể thu lại, diện mạo của nàng chậm rãi trở nên thành thực mỹ diệu, đôi mắt nhẹ nhàng, thoáng nhìn càng là quyến rũ, đương nhiên rõ ràng nhất chính là bộ ngực, hiện tại phỏng chừng có lẽ đã qua cup D, ngay cả cái mông nhỏ cũng vênh lớn một vòng, chính là thỏa mãn đáng người mà quý hình chữ S.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, tin tức Hải Bối Nhi là do Thần Thú ban tặng cũng bắt tri bắt giác truyền ra ngoài. Chủ yếu là do người bộ lạc Di Nguyệt gặp được thú nhân nào cũng phải thổi phồng một phen. Nói cho cùng sau khi qua mùa đông một bộ lạc có tỉ lệ tử vong bằng không vẫn là chuyện vô cùng đáng để kiêu ngạo.

Đối với Hải Bối Nhi mà nói, loại chuyện này không có gì đáng giá khoe ra nhưng mà ở thế giới thú nhân, mặc kệ là chuyện gì ở đâu cũng đều là một chuyện lớn, thậm chí có những tiểu bộ lạc bởi vì hâm mộ tiếng tăm mà đến.

Nhưng mà những chuyện đó tạm thời Hải Bối Nhi vẫn chưa biết được, nàng còn đang buồn rầu vì phải trở thành nữ vương của thế giới thú nhân. Nói cho cùng đối nàng mà nói, tình dịch của nam nhân vẫn là tương đối dễ có được, hoàn toàn không biết rằng nhanh mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhốt mấy tên cầm thú ở ngoài cửa mới có được mấy ngày nhàn nhả, mỗi ngày bị làm rồi làm, rất mệt có được không?

Hải Bối Nhi ngồi ở bờ sông, bàn tay thanh tú che miệng ngáp một cái, nhìn khuôn mặt càng ngày càng thành thực của mình, có chút nhàm chán nghĩ Đông nghĩ Tây, cũng không biết đến lúc nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ ở thế giới này.

Sau khi trải qua trừng phạt trong phòng tối, tình cảm của Hải Bối Nhi trở nên đậm bạc, cũng trở nên lý trí. Đương nhiên vẫn có cảm tình đối với bọn Lang Kỳ, ở trong nhiệm vụ sẽ sinh ra tình cảm nhưng mà một khi nhiệm vụ hoàn thành có thể vô cùng lý trí quản lý thật tốt tình cảm của mình.

“Ai ~~~” Cũng không biết đây là lần thờ dài thứ mấy, thú nhân thế giới so với cổ đại thật sự còn nhàm chán hơn, tốt xấu gì ở cổ đại còn có thể tú hoa gì đó. Thật ra nàng còn có thể dạy những thú nhân khác phân biệt đồ ăn nhưng mà bây giờ các thú nhân cũng không có chuyện gì muốn nàng làm, còn muốn nàng ngây ngốc ở trong nhà thật tốt, chuyện này toàn toàn coi nàng tồn tại như linh vật hay sao?

Cởi bỏ váy lông cáo trên người, lông cáo xinh đẹp này vẫn là các nam nhân vì muốn lấy được niềm vui của nàng nên cố ý đi săn một con hóa hồ cho nàng. Nghe nói chủng tộc của hồ ly gần giống với nàng, bắt quả nàng vẫn mặc vào bình thường.

Thân thể trắng nõn ngâm ở trong dòng nước trong suốt, tóc dài như lửa đỏ phiêu tán ở trong nước, đôi tay nâng lên một ít nước vẩy lên cổ của mình. Bọt nước theo đường cong duyên dáng trên cổ chậm rãi trượt xuống, hoàn toàn đi vào giữa hai bầu ngực khiến cho nước đọng ở chính giữa.

Nơi này là phạm vi quản lý của bộ lạc Di Nguyệt, Hải Bối Nhi hoàn toàn không có một chút cảnh giác nào, cũng không phát hiện một tên thú nhân giống đực đáng khinh nào đó đang ở bên cạnh nhìn lên.

Đối với thú nhân này mà nói, thân phận của hắn vô cùng cao quý, chưa bao giờ thiếu thú nhân giống cái. Lúc này nghe nói có một giống cái Thần Thú ban tặng, lập tức tò mò lại đây nhìn xem, không nghĩ tới thật sự có thu hoạch, giống cái này lớn lên còn non mềm xinh đẹp như vậy. [QR][diendanlequydon]

Sờ sờ cảm, nếu hợp tâm ý của mình như vậy, hắn không ngại tới một pháo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 23

Editor: QR – diendanlequydon

Hắn từ từ lặn vào trong nước, chậm rãi tới gần tiểu nhân nhi vô tri vô giác.

Càng tiến sát vào nhìn càng vừa lòng, phần nộn đến mức nhéo một cái lập tức có thể nhéo ra nước. Giống cái như vậy thật sự rất lâu hắn không gặp được, hôm nay điểm phúc thật là không cạn mà!

Hải Bối Nhi vẫn còn đang rửa sạch thân thể, trên người nàng nơi nơi đều là dấu vết và mùi hương của nhóm cầm thú sau khi vui thích lưu lại. Tuy rằng không chán ghét nhưng mà suốt ngày đều là hương vị này cũng rất khó chịu có được hay không?

Lúc cảm nhận được có người tới gần đã bị một giống đực xa lạ ôm chặt. Cánh tay rắn chắc thô tráng gắt gao giam cầm nàng, hơn nữa còn ma sát tiểu anh đào yếu ớt trên nhũ tiêm của nàng, phía dưới rõ ràng có một cây còn th* nóng hừng hực đang cọ xát ở giữa kẽ móng. Tên thú nhân này còn không kiêng nể gì khẽ liếm mút vành tai của nàng, ở nàng bên tai gọi cảm nói nhỏ:

“Tiểu giống cái thật lẳng lơ. Ở chỗ này tắm rửa chính là muốn quyến rũ giống đực có phải hay không, hửm?” Một chữ cuối cùng khàn khàn dụ hoặc, Hải Bối Nhi không thể không thừa nhận giọng nói của hắn thật mê người, quay đầu, nhìn thấy cũng là một thú nhân giống đực cuồng dã, có lẽ tất cả mọi người đều là dã thú biến thân, cho nên về ngoài đều sẽ có vài phần cuồng dã như vậy.

Bất quá giọng nói thật sự rất dễ nghe, giống như là rượu ngon thuần hương làm say lòng người. Thân thể của Hải Bối Nhi miễn cảm như vậy, đã bị một câu làm cho ướt át!!!

“Buông ra, nơi này là bộ lạc Di Nguyệt, ngươi cường bách ta giao phối không sợ chiến tranh hay sao?” Quá mất mặt, nàng sẽ không thừa nhận nàng bị hắn dụ hoặc rồi, hơn nữa dâng lên vô ích có ý nghĩa gì!

“Như vậy thì như thế nào, người nào khai chiến, Sur Cuồng ta cũng không sợ!” Đôi mắt Sur Cuồng hơi nhúu lại, trong mắt thoáng qua một ánh sáng tối tăm nguy hiểm.

“Ngươi vô si! Ngươi thả... Ừm... A... Thả...” Vốn dĩ Sur Cuồng nhìn lâu một giống cái nào đấy là giống cái đó ánh mắt trông mong chạy tới tự tiện cử làm gối đầu. Hắn coi như giống cái này đang thẹn thùng thôi, dù sao sức quyến rũ của mình rõ ràng chính là vô địch, cho nên trực tiếp thượng miệng.

Sur Cuồng cảm thấy đây là giống cái non mềm nhất hắn từng gặp được, chẳng những nhìn mềm, vuốt ve cũng mềm mại non nớt. Miệng rộng bao bọc lấy

đôi môi nho nhỏ, đầu lưỡi miêu tả hình dáng hoàn mỹ của đôi môi: “Hé miệng, nào?” Giọng nói nhiễm tình dục càng thêm gọi cảm, ánh mắt Hải Bối Nhi mê ly, bị mê hoặc ngoan ngoãn mở cái miệng nhỏ của mình ra. Cái lưỡi lớn không chút khách khí chui vào trong cái miệng nhỏ, cuốn lấy đầu lưỡi nhỏ nhỏ, khi thì giống như nam nữ đang giao hoan ra ra vào vào, khi thì kéo cái lưỡi nhỏ thơn thò vào trong miệng của mình, liếm mát khiến cho đầu lưỡi tê dại.

Hải Bối Nhi bị hôn đến đầu óc choáng váng hoàn toàn không biết chính mình lập tức sẽ bị người cường. Được rồi, nàng cũng không phản đối hay là rời đi, dù sao chính mình cũng kiểm soát!

Sư Cuồng theo đường cong duyên dáng, một đường hôn từ cổ xuống phía dưới, đầu lưỡi lưu luyến ở chỗ xương quai xanh, lại thường thường lưu lại một dấu hôn ái muội, một lần nữa nhuộm dấu vết mà lúc trước nhóm cầm thú lưu lại thành của mình.

Chà đập hai nhũ tiêm trong tay, biến hóa nhũ tiêm hình dạng hoàn mỹ thành các loại hình dạng dâm dăng.

“A... Không cần... A...” Ngón giữa của một bàn tay khác trực tiếp cắm vào bên trong tiểu huyết chơi đùa, ngón tay cái còn thường gây viên tiểu trần châu.

Có lẽ ở trong nước chơi đùa Hải Bối Nhi không đủ thoải mái, hơn nữa mật dịch mới chảy ra đã bị nước suối tẩy sạch sẽ, tiểu huyết không đủ bôi trơn như vậy cũng sẽ bị thương, một tay Sư Cuồng nâng cái mông Hải Bối Nhi lên giống như đang ôm hài tử, bẻ Hải Bối Nhi lên bờ, đặt nàng xuống da thú chính mình cỡi ra, nhìn tiểu giống cái bị mình khiêu khích mà cả người vô lực, ánh mắt mê ly, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, liên tục rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 24

Editor: QR

“A... Không cần liếm... Lưỡi, đầu lưỡi... Tiến vào, nhanh... Thật kích thích... Tốt, liếm thật tốt...”

Tiểu huyết của Hải Bối Nhi bị nam nhân liếm rất nhiều lần nhưng mà có lẽ rất khó có người giống Sư Cuồng, liếm giỏi như vậy, có một loại khoái cảm ngập đầu, hơn nữa đầu lưỡi của Sư Cuồng thật dài, có thể liếm chỗ đến rất sâu, Hải Bối Nhi bị liếm đến mức phải cong eo nhỏ, đùi kẹp đầu của hắn, muốn hắn liếm đến chỗ sâu hơn nữa.

Chậm rãi Hải Bối Nhi sắp cao trào, tiểu huyết nhanh chóng co rút, cảm giác muốn đi tiểu lần thứ hai đánh úp lại nhưng mà ngay tại lúc này, chỉ còn một bước nữa là đến nơi, Sư Cuồng lại dừng lại.

“A... Tại sao...? Đừng ngừng lại... Còn muốn...” Lập tức muốn cao trào lại cứng rắn phải dừng lại, cảm giác đó thật sự không dễ chịu, đôi mắt của Hải Bối Nhi mênh mông sương mù nhìn Sư Cuồng, có cảm giác lên án.

“Có muốn ta thương ngươi không, hửm? Nói muốn, ta lập tức sẽ chơi ngươi sáng khoái!” Giống như muốn ép buộc nữ nhân nói ra những dâm dăng là chuyện những nam nhân yêu thích nhất, nhưng mà Hải Bối Nhi vẫn không muốn để Sư Cuồng cứ như vậy được như ý nguyện.

“Hừ, không cho thì thôi, trong bộ lạc có rất nhiều giống đực nguyện ý chơi ta!” Cái miệng nhỏ bĩu lên, mông nhỏ vênh lên, muốn tìm vấy da thú của mình để lập tức rời đi, nhưng lại cô ý để tiểu huyết và tiểu cục hoa của mình bại lộ trước mặt Sư Cuồng, còn lắc hai cái, cố ý thị uy.

Vừa mới liếm láp hương vị thơm ngọt của tiểu huyết, bây giờ tiểu huyết lại lúc ẩn lúc hiện trước mắt, chính giữa còn có một cái lỗ nhỏ tròn tròn lại dâm dăng mà lúc này chính mình mới vừa đùa bỡn, tiểu cục hoa bị d*âm thủy rửa sạch đến bóng loáng, cảnh tượng mê người như vậy mà có thể nhẫn được, hắn cũng không phải là giống đực!

“Rống! Ngươi, cái tiểu giống cái dâm dăng này chính là cố ý có đúng hay không? Muốn bị giống đực đâm tiểu huyết như vậy sao? Có phải giống đực trong nhà không thỏa mãn được ngươi hay không? Ta đây lập tức thỏa mãn ngươi!” Hét lớn một tiếng, đụng ngã Hải Bối Nhi, cứ như vậy đè lưng nàng phía trước, cắm côn th*ít của mình vào, mỗi một câu hỏi lại dùng lực đâm vào một lần, tiểu huyết xiết chặt lại âm ướt thoải mái khiến cho côn th*ít của Sư Cuồng lại trương lớn một vòng.

“A... Chậm một chút... Ta chính là cố ý, ai kêu ngươi... Không thỏa mãn ta... Nhà ta có thể thỏa mãn ta...” côn th*ít đột nhiên đâm vào, kích thích cực lớn đánh úp khiến Hải Bối Nhi trực tiếp đạt cao trào, mật dịch phun rất nhiều, trực tiếp chỗ tiếp nối của hai người ẩm ướt.

Sau cao trào Hải Bối Nhi bị đâm, liên tục kêu dâm dăng, nước miếng chảy ròng ròng, mông nhỏ bị Sư Cuồng nâng lên, nửa người trên vô lực, quỳ rạp trên mặt đất, tùy ý Sư Cuồng đâm nàng giống như cách thức cầu giao.

Bị đâm không biết đã bao lâu, Hải Bối Nhi cũng đã đạt cao trào hai lần, Sư Cuồng vẫn chưa bắn lần đầu tiên, nhìn thấy sắc trời dần dần tối đen, chậm một chút nữa giống đực nhà mình sẽ tối tìm người, như vậy còn không đánh nhau với Sư Cuồng mới lạ.

“A... Ha... Người còn muốn bao nhiêu lâu... Một quá... Ta phải về nhà...” Nếu không phải Sur Cuồng nắm chặt eo nàng, nàng muốn trực tiếp bỏ đi rồi, tuy là như thế, eo nhỏ vẫn vận vẹo biểu đạt bất mãn.

“Vật nhỏ vong ân phụ nghĩa! Sáng khoải rồi lập tức không cần ta? Ta còn không sớm như vậy đâu!” Giống như muốn chứng minh năng lực thực hành của mình, tần suất của Sur Cuồng nhanh hơn, mỗi khi cắm vào chỗ sâu nhất còn hơi dừng một chút.

“A a a... Lại muốn tới... A...” Lại một lần đạt cao trào thật sự hao hết thể lực của nàng, làm tình với thú nhân thật sự mệt mỏi quá, mỗi một tên đều thô to, dài thật dài, hơn nữa mỗi một tên đều có tinh lực vô hạn.[QR][diendanlequydon]

Nàng không bao giờ muốn trải qua thể giới thú nhân nữa!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25

Editor: QR – diendanlequydon

Cuối cùng đến tận khi trời đã tối, Sur Cuồng mới bắn tinh, từng đợt tinh dịch bắn vào khiến cho bụng nhỏ của Hải Bối Nhi phồng lên, giống như đang mang thai, Sur Cuồng còn không cho Hải Bối Nhi lấy tinh dịch ra, cứ như vậy vừa đi vừa chảy xuống quay về bộ lạc.

Bởi vì thú nhân giống cái thừa thót, cho nên ngẫu nhiên tới một phát với giống đực không phải bạn lữ của mình cũng không có người nào nói người vượt tường, hơn nữa như vậy cũng chứng minh sức quyến rũ của giống cái, nhưng mà nếu thật sự dễ như vậy quay về bộ lạc không biết sẽ bị những giống cái đó cười đến lúc nào.

Nhưng mà còn may, được nửa đường thì gặp được Hồ Hùng.

Hồ Hùng là thú nhân nổi danh có sức lực mãnh thú trong bộ lạc, gặp thú nhân của Sur tộc có sức mạnh tương đồng đương nhiên là một tia chớp mang theo tia lửa, ngay cả khi ánh mắt va chạm cũng nồng nặc mùi thuốc súng, Hải Bối Nhi nhìn thấy mà trái tim nhảy bùm bùm.

“Hồ Hùng! Ta muốn về nhà ngủ, mệt mỏi quá!” Mềm mại, lén lút làm nũng với Hồ Hùng, Hải Bối Nhi miễn cảm biết Sur Cuồng không đơn giản, hơn nữa cảm giác không giống như những thú nhân bình thường, ngay cả trên người mấy giống đực nhà mình cũng không tìm thấy khí tức cường đại như vậy, cho nên nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn là nhanh chóng về nhà ngủ thôi, mệt chết đi được!

Vốn dĩ tiểu giống cái nhà mình bị một giống đực xa lạ không biết từ đâu tới đây nhúng chàm, hơn nữa hình như giống đực này còn rất mạnh, có khả năng hấn cũng đánh không lại nhưng mà hấn vô cùng phần nộ, nói như thế nào nhỉ? Có lẽ chính là không tự tin đi, sợ Hải Bối Nhi coi trọng rồi chạy theo người ta, cho nên khi Hải Bối Nhi thấy hấn, chuyện trước tiên là làm nũng với hấn, chuyện này làm hấn vô cùng vô cùng vui mừng và đặc ý!

Xem đi, tiểu giống cái nhà mình vẫn hướng về mình như thế, không bị giống đực chán ghét này câu đi!

Một nhà vui mừng một nhà ưu, Sur Cuồng chính là một mình ưu thương, cho dù mạnh mẽ cũng không thể tiếp thu được chuyện lúc này giống cái này mới làm tình với mình xong, chớp mắt đã vô tình vô nghĩa với mình, ngay cả liếc cũng không liếc mình một cái! Lại còn dùng giọng nói mềm mại, yếu đuối để nghe làm nũng với giống đực kia! Hấn vẫn còn nhớ rõ lúc hoan ái giống cái này còn có điểm không tình nguyện đâu!

Trong mắt Sur Cuồng bốc lên ánh lửa, nếu giống cái này là của hấn thì tốt rồi, nàng sẽ làm nũng với hấn, hơn nữa hấn vừa lòng nhất vẫn là thân thể của nàng!

Lúc trước Sur Cuồng đều được người ta tặng bốc, chỗ nào gặp được giống cái coi hấn là người trong suốt như vậy. Vốn dĩ chỉ là làm một lần hiện tại lại nhiều thêm một chút dục vọng chiếm hữu đơn thuần nhưng mà rất nhiều thời điểm loại dục vọng chiếm hữu này sẽ chậm rãi biến chất, biến thành cảm tình nhất định.

Cũng là thú nhân giống đực, Hồ Hùng vừa nhìn lập tức biết cái giống đực xa lạ này nổi lên tâm tư với giống cái nhà mình, nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc, quan trọng nhất vẫn là bàn bạc thống nhất mặt trận với Lang Kỳ và Kim Bằng. Vốn dĩ đã là lang nhiều thịt thiếu, lại thêm một người phân thịt, sau này phúc lợi sẽ càng thiếu, phúc lợi thiếu mới là trọng điểm!

Đương nhiên, hiện tại Hải Bối Nhi hoàn toàn không để bụng Sur Cuồng muốn như thế nào, nàng chỉ muốn về nhà ngủ.

Sau khi đoàn người trở lại bộ lạc, Lang Kỳ, Hồ Hùng và Kim Bằng mở một hội nghị rất quan trọng về vấn đề phân phối thịt, còn Sur Cuồng trực tiếp đi bãi phóng hiến tế, đến tận ngày hôm sau bọn họ mới biết được thân phận của Sur Cuồng.

Hải Bối Nhi về đến nhà ngã đầu lập tức ngủ mất, nàng mặc kệ nhóm giống đực thảo luận như thế nào, dù sao không có hại với nàng là được nhưng mà tất cả mọi người đều đã quên còn có một nhân vật quan trọng.

Tuy rằng lúc trước hấn ngây thơ mờ mịt, cái gì cũng không biết, nhưng mà nhìn thấy mấy lần, à không, là một đoạn thời gian xem đồng cung sống, có chút ngo ngoe rục rịch động dục.

Nói cho cùng hiện tại là mùa xuân không phải sao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 26

Editor: QR

Kỳ thật Hải Bối Nhi đối với đại xà mà nói là người rất đặc biệt, hương vị trên người giống cái này dễ người giống y như mẫu thân, đưa hấn tới một thế giới hoàn toàn mới, cho hấn ăn ngon, cho hấn một chút ấm áp đã lâu không có.

Ở trong lòng hấn, Hải Bối Nhi tồn tại giống như mẫu thân vậy.

Nhưng là mùa xuân tới, tất cả đều thay đổi.

Vốn dĩ mùa xuân cũng khiến hấn xao động bất an, hấn luôn dùng phương thức săn giết động vật tới giảm bớt loại cảm giác xao động này. Nhưng mà năm nay lại không giống, hấn thấy Hải Bối Nhi ân ái với mấy thú nhân giống đực giống như hấn, được đồng cung sống động như vậy dạy dỗ, hấn hoặc nhiều hoặc ít đã biết một ít.

Thì ra cái loại xao động này là phải phát tiết như vậy...

Hấn thích nhất nhìn thấy bộ dáng Hải Bối Nhi được những giống đực đó yêu thương dưới thân, nhưng mà càng xem lại càng nóng nảy, nhưng càng nóng nảy lại càng muốn xem.

Hấn vẫn luôn không có cơ hội để có thể hành động thực tiễn một chút, mấy giống đực kia trông coi Hải Bối Nhi vô cùng kỹ lưỡng, hơn nữa hương vị trên người những giống cái khác không dễ người như trên người Hải Bối Nhi!

Hiện tại, chính là một cơ hội tốt!

Không có những thú nhân khác, chỉ có hấn và nàng!

Đại xà chậm rãi biến thân thành hình người, hấn vẫn tương đối quen ở trong bộ dáng hình thú, nhưng mà trong lòng mơ hồ biết Hải Bối Nhi thích cùng hình người làm loại chuyện này, không thích hình thú.

Dưới tình huống không kinh động Hải Bối Nhi, hấn xúc chấn lên, dùng ánh mắt thành kính nhìn mỗi tác trên thân thể Hải Bối Nhi, mặc dù đã sớm nhìn qua không biết bao nhiêu lần nhưng mà hấn vẫn rất thích xem.

Trải qua chuyện bị Lang Kỳ và Sư Cuồng đánh lén, Hải Bối Nhi đã biết đề cao cảnh giác, ngay khi đại xà tới gần nàng, nàng đã tỉnh nhưng mà nàng muốn nhìn thử một chút xem đại xà muốn làm cái gì nên giả bộ còn đang ngủ. Nhưng nàng thật sự không nghĩ tới đại xà sẽ cứ lẳng lặng nhìn nàng như vậy, cái gì cũng không làm.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Cuối cùng vẫn là Hải Bối Nhi nhìn không được trước, mở to mắt hỏi.

“Ta, ta chỉ muốn nhìn ngươi một chút... Ta tò mò...” Mặt không biết tại sao lại đỏ nhưng mà đôi mắt lại sáng lên, một bộ dáng chờ mong nhìn Hải Bối Nhi.

“...Tò mò cái gì?” Bộ dáng bảo bảo tò mò này thật đúng là làm người ta không có cách nào cự tuyệt, quá mạnh!

“Các ngươi giao phối như thế nào!” Tha thứ cho hấn, hấn vẫn luôn một mình sinh sống ở chỗ sâu nhất trong rừng rậm, mẫu thân lại rời đi sớm, hấn hoàn toàn không biết giao phối thì nên làm sao bây giờ. Tuy rằng nhìn rất nhiều đồng cung sống nhưng mà dương v*t của xà không giống nhau, cho nên hấn vẫn có chút mơ hồ.

“... Chính là âm dương v*t đặc trưng của của giống đực vào giống cái...” Cảm thấy quá thẹn thùng, bây giờ đại xà giống như một hải tử thuần khiết đang hỏi hấn làm như thế nào để đi vào thế giới này, nhưng mà tuổi tác của đại xà đã được xem như thanh niên, không thể lừa gạt hấn giống như lừa gạt tiểu hải tử, cho nên Hải Bối Nhi vẫn ăn ngay nói thật, dù sao đại xà cũng sẽ không làm!

Nhưng mà Bối Nhi, ngươi sơ xuất như vậy thật sự tốt hay sao???

“dương v*t?”

“Chính là chỗ này của giống đực!” Chỉ xuống hạ bộ của đại xà, hần vừa mới biến thân còn không mặc y phục, kể ra cũng là thật là lớn...

“Còn có chỗ này của giống cái!” Ngón tay thoáng vạch tiểu huyết ra một chút, vừa đâm đăng lại vừa nghiêm túc dạy dỗ đại xà.

“Vậy chỗ này là cái gì?” Ngón tay chỉ vào tiểu cúc hoa, chẳng lẽ giống cái cũng có hai tiểu huyết?

“Đó là... Ừm... Cũng có thể là chỗ để yêu yêu đi...” Hải Bối Nhi có chút rối rắm, chẳng lẽ nói đó là nơi chuyên để ị phân sao?[QR][diendanlequydon]

Đương nhiên đợi lát nữa Hải Bối Nhi lập tức hối hận vì câu trả lời của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27

Editor: QR – diendanlequydon

Hải Bối Nhi cảm thấy thật lâu không có người dạy dỗ đại xà những tri thức này, hơn nữa đối với nàng còn có chút tình tiết chim non, coi nàng như mẫu thân, cho nên lập tức tận tâm tận lực dạy dỗ mọi chuyện cho hần.

Nàng mở hai chân của mình ra, để đại xà quan sát rõ ràng tiểu huyết và tiểu cúc hoa của mình.

Làm sao bây giờ, thật muốn ném thử một chút...

Hầu kết của Đại xà giật giật, vốn dĩ hần không biết vì sao những giống đực đó nhìn thấy Hải Bối Nhi chính là một bộ dáng hận không thể ăn luôn nàng, ngay cả mình lúc này trải qua cũng thật sự muốn ăn luôn nàng...

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đụng vào một chút, tiểu huyết khẽ co rút lại một chút làm hần sợ tới mức lập tức thu ngón tay lại.

Thật mềm a...

Bộ dáng muốn chạm vào lại không dám chạm của Đại xà thật sự rất manh, nội tâm của Hải Bối Nhi che mặt hết lên một trận, trên mặt lại không có biểu cảm dư thừa nào. Chính nàng tự mình vạch tiểu huyết ra, một ngón tay hoàn toàn đi vào trong đó, không biết có phải do đại xà nhìn quá mức chuyên chú hay không, nàng động tình lợi hại, chỉ chốc lát tiểu huyết đã tí tách ướt át.

“Xem đi, đây là đặc trưng của giống cái sẽ ra nước, có nước này làm tình mới không khó chịu, sẽ không bị thương!” Rút ngón tay ra, chất lỏng trong suốt bị kéo thành một sợi tơ dài mỏng manh.

Đại xà không nói gì, cúi sát vào ngón tay, ngửi ngửi hương vị, rồi lập tức liếm sạch sẽ ngón tay của Hải Bối Nhi!

“Ngươi đang làm gì?” Không thể nào, chẳng lẽ giống đực thuần khiết duy nhất bên cạnh nàng cũng không còn thuần khiết nữa sao?

Bối Nhi... Ngươi suy nghĩ nhiều, vẫn là suy nghĩ nhiều rồi... Như vậy vẫn có khả năng thuần khiết...

“Mỗi lần ta ngửi được hương vị này, nơi này đều thấy đau, đây là vì sao?” Cầm tay nhỏ đã được liếm sạch sẽ đặt ở chỗ trướng đau của mình, xúc cảm mềm mại thoải mái làm hần cảm lòng không được, cố gắng ma sát qua lại vật cực đại của mình, ý tứ kia rất là rõ ràng.

“...” Ngươi đây là đang phát xuân!

Hải Bối Nhi không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến dạng này, nhưng mà nàng thật sự còn thiếu một phần tinh dịch chất lượng tốt, nàng lập tức cũng không cự tuyệt đại xà cầu hoan. Nếu không phải nhiệm vụ yêu cầu, nàng sẽ không giống giống cái đâm đăng, nơi nơi quyền rũ giống đực. Tuy rằng hệ thống nói nếu có được càng nhiều tinh dịch sẽ càng có nhiều chỗ tốt nhưng mà nàng cảm thấy có thể hoàn thành nhiệm vụ thì tốt rồi, có mấy giống đực này đã khiến nàng chịu đựng không nổi rồi.

“Ta dạy ngươi có được không?” Hai tay chủ động bọc lấy côn th*, luật động lên xuống, nhìn đại xà lộ ra biểu tình hưởng thụ, phát ra tiếng thờ dục trầm thấp. Chính Hải Bối Nhi cũng động tình lợi hại, trộm kẹp chặt đùi, ma sát qua lại, nhưng mà vẫn thấy thật trống rỗng, thật trống rỗng, thật trống rỗng...

Nhất định là gần đây làm nhiều, nàng cũng thật muốn, phía dưới vẫn luôn chảy ra mật dịch... A, a, a, cảm thấy thật xấu hổ...

“Ta muốn làm bạn lữ của ngươi! Được không? Ta cũng làm bạn lữ của ngươi được không?” Vui đầu trên vai Hải Bối Nhi, rõ ràng là một giống đực cao lớn lại muốn làm nũng giống như một hài tử muốn kẹo.

“Được!” Rận nhiều không sợ ngứa, dù sao nàng cũng định sống thật tốt với mấy người bọn họ.

Nghe được đáp án mình muốn, đại xà vô cùng vui mừng, không biết có phải là lần đầu hay là do quá kích động hay không, lập tức hấn bắn tinh lần đầu tiên trong cuộc đời trên tay Hải Bối Nhi.

Đại xà nhìn tinh dịch của mình, hấn lại không biết chuyện đời, cũng chỉ biết mình không thể kiên trì thật lâu, so với các thú nhân khác trong những buổi tối kia thật sự kém xa, trong khoảng thời gian ngắn, hấn có chút thương tâm, ôm Hải Bối Nhi không dám nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 28

Editor: QR

“... Không có việc gì, đây là lần đầu tiên của ngươi, lần đầu tiên đều là dạng này, tiếp theo sẽ không như vậy!” Cười khò không ngừng, cố gắng an ủi tên hải tử lớn xác này, luôn có loại cảm giác quen thuộc day dứt tiểu băng hữu.

“Thật sự?” Được rồi, một câu của Hải Bối Nhi đã trị hết cho hấn, rồi mới chờ mong nhìn Hải Bối Nhi, chờ nàng dạy dỗ hấn.

“Ngươi trước xoa xoa núm tiêm, rồi dùng đầu lưỡi liếm liếm núm hoa này!” Bước ra bước đầu tiên lập tức không cảm thấy gì nữa, tiết tháo cái gì cũng đi tìm chết đi, cảm thấy thẹn cái gì cũng đi tìm chết đi!

Đại xà nghe lời, đôi tay bao trùm lên hai núm tiêm tròn tròn, xúc cảm mềm mại trơn trượt khiến cho hấn giống hải tử lần đầu tìm được rồi món đồ chơi yêu thích, luyến tiếc buông tay, càng ngày càng dùng sức ngược đãi cặp núm tiêm, vươn đầu lưỡi liếm núm hoa, nhìn núm hoa hồng nhạt bị nước miếng của hấn làm cho thoải mái, đứng thẳng lên, vui vẻ ngậm núm hoa trong miệng, đầu lưỡi không ngừng chơi đùa, hàm răng cũng thỉnh thoảng ma sát, thay phiên chiếu cố hai đầu núm hoa.

“A... Thật thoải mái... Chính là như vậy... Ừm, thật thoải mái, a...” Đại xà rất cẩn thận khống chế sức lực, sẽ không làm đau Hải Bối Nhi, cũng sẽ không thô lỗ giống như những giống đực khác.

Hải Bối Nhi ca ngợi tạo cho đại xà sự ủng hộ rất lớn, hấn muốn Hải Bối Nhi thoải mái cho nên hấn có thể nhẫn nhịn hạ thân trọng đau của mình, kiên nhẫn để Hải Bối Nhi dạy dỗ hấn khúc đạo đầu.

“Ngươi sờ nơi này, chảy thật nhiều nước... Ngươi có thể đâm ngón tay vào đi...” Cầm tay của đại xà đâm vào tiểu huyết của mình, tiểu huyết đã sớm ướt át, chờ người tới hái lấy.

Đại xà dùng ngón tay làm tiểu huyết căng ra, cửa động bị căng lớn hơn một chút, lúc trước mới làm với Sur Cuồng, tiểu huyết cũng chưa kịp khôi phục lại trạng thái khép sát, lại còn sưng đỏ và có chút trầy da.

“Thật nhỏ!” Có thể thấy được tiểu huyết vô cùng nhỏ, đại xà có chút hoài nghi nơi này không thể ngậm được côn th*t của mình.

“Ngươi dùng ngón tay giúp ta căng lớn một chút, từ từ, chúng ta để ý một chút, sẽ không bị thương!” Đại xà nhẫn nại khiến trong lòng Hải Bối Nhi cảm thấy ngọt ngào, có chút đau lòng vì hấn phải nhẫn nhịn, chủ động cầu hoan với giống đực.

“Được!” Cẩn thận đâm hai ngón tay vào, chậm rãi ở bên trong moi móc.

Hải Bối Nhi được hầu hạ vô cùng thoải mái, vận vẹo eo nhỏ muốn ngón tay đâm vào chỗ sâu hơn, bụng nhỏ kịch liệt co rút lại, gắt gao kẹp lấy ngón tay.

“Bối Nhi, thoải mái không?”

“A... Ừ, ừm, thật thoải mái... Ta muốn ngươi tiến vào...” Thân thể nàng bị dạy dỗ khiến cho miễn cảm dị thường nhưng không thỏa mãn với ngón tay, nàng càng muốn muốn côn th*t lớn lấp đầy chính mình.

Giống cái hợp ý mở đuôi ra trước mắt ngươi, cầu ngươi thượng nàng, đại xà có thể chịu đựng được sao?

Đáp án là không thể!

Chịu đựng xúc động muốn va chạm thật mạnh, đại xà vô cùng cẩn thận cắm hoàn toàn côn th*t vào, kích cỡ côn th*t thật lớn lập tức lấp đầy tiểu huyết không còn một chút khe hở nào.

“Ừm... Thật căng... Thật đầy...” Hải Bối Nhi bị kéo căng, nói chuyện cũng đứt quãng, tiểu huyết không ngừng mấp máy vừa như muốn loại bỏ côn th*t lại vừa như muốn côn th*t luật động để đỡ ngứa.

“Ta động nhé!” Tiểu huyết vừa ướt lại nóng, đại xà là một tân binh, căn bản ngăn cản không được loại dụ hoặ này, bắt đầu không ngừng dùng sức.

Sự thật chứng minh không cần xem thường tân binh, đặc biệt là tân binh mới vừa nếm một chút thịt!

Chính là một cái tư thế, từ đầu tới đuôi đều cậy mạnh khiến Hải Bối Nhi chịu đựng không nổi, thật sự không nổi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Editor: QR – diendanlequydon

Cuối cùng khi Lang Kỳ, Hồ Hùng và Kim Bằng về đến nhà thì bị thống phát hiện, chính mình còn đang thương lượng làm thế nào để phòng bị một giống đực ngoại lai, kết quả tiểu giống cái nhà mình lại bị ăn!

Quá thực quá mức ghen khuất mà!!!

Cũng may bọn họ sớm có chuẩn bị, biết sau này Hải Bối Nhi không có khả năng chỉ thuộc về ba người bọn họ, bọn họ chỉ có thể hợp lại thành đoàn, tranh thủ nhiều phúc lợi một chút!

Bộ lạc Di Nguyệt có một vị khách nhân tới, khách nhân này có thân phận tôn quý, đó chính là vương của bộ lạc Hoàng Sur, Sur Cuồng.

Có lẽ bộ lạc Hoàng Sur là bộ lạc mà các tế tự không muốn đi đến nhất. Bọn họ chân chính chỉ nhìn thực lực, chỉ cần người đánh thắng được vương hiện tại, lập tức có thể tự mình đá hấn xuống thành vương! Ngay cả giống cái phân phối cũng có tính chất cường chế. Nếu thực lực của giống đực quá mức cường đại, đương nhiên có thể dưỡng một đàn giống cái. Vốn dĩ vương của Hoàng Sur có quyền dưỡng năm giống cái, đương nhiên Sur Cuồng không làm như vậy, hấn chỉ thích khiêu khích giống cái để giống cái chủ động tới cửa cho hấn thượng mà thôi.

Truyền thống của bộ lạc Hoàng Sur chính là người thua lập tức phải làm nô lệ cho bộ lạc Hoàng Sur. Hiện tại Sur Cuồng cũng đã khuếch trương bộ lạc nô lệ đến hơn mười lăm bộ lạc, tổng cộng hơn một ngàn thủ nhân, trong đó có một bộ lạc vốn dĩ xếp thứ năm trong mười bộ lạc lớn.

Tuy rằng bộ lạc Di Nguyệt không sợ bộ lạc Hoàng Sur nhưng mà ai cũng không muốn vô duyên vô cớ đi khai chiến, cho nên sau khi nhóm tư tế nghe nói mục đích hấn đến đây đều rói rít thờ phào nhẹ nhõm.

Sur Cuồng yêu cầu trong khoảng thời gian hấn ở đây Hải Bối Nhi làm người dẫn hấn đi tham quan.

Tộc nhân trong bộ lạc đều biết sức quyến rũ của Hải Bối Nhi rất lớn, hơn nữa bọn họ tin tưởng chắc chắn Hải Bối Nhi là sứ giả của Thần Thú, cho nên đối với chuyện này cũng không có cảm xúc ghen ghét vô vẩn, ngược lại còn có chút tự hào. Vương của bộ lạc đứng đầu khuất phục trong tay giống cái của bộ lạc bọn họ, có thể không kiêu ngạo hay sao?

Hải Bối Nhi không có cảm giác kiêu ngạo tự hào nào, nàng chỉ có một chữ để dung đó chính là phiền!

Nhóm cảm thụ trong nhà đều cho rằng Sur Cuồng là một đối thủ mạnh, có thực lực, làm không tốt sẽ bắt cóc người bỏ trốn, cho nên mấy ngày nay đều không ngừng làm rồi lại làm nàng, tuyên bố chủ quyền của chính mình.

Vốn dĩ buổi tối đã không được ngủ một giấc nghiêm túc, ban ngày còn phải làm này làm kia cho một tên tự luyện cuồng, thật sự rất phiền!

Hấn bị bệnh tê liệt hay sao mà mỗi lần đều dùng một loại ánh mắt ‘vì sao ta ưu tú như thế người lại vẫn không yêu ta’ để nhìn nàng! Qua một thời gian lập tức biến thành ánh mắt ‘vì sao người biết ta ưu tú lại vẫn không yêu ta’!

Nàng thật sự không có hứng thú với hấn có được không?

Đối với Sur Cuồng mà nói, mấy ngày nay hấn thật tui thân, rõ ràng hấn chính là giống đực ưu tú nhất. Người xem hấn có nhiều nô lệ, đáng người cao lớn, còn th* t thô dài, vì sao tiểu giống cái này vẫn lạnh nhạt với hấn chứ?

Hơn nữa buổi tối nghe tiểu giống cái ở dưới thân giống đực khác kêu vui sướng như vậy, chính mình lại phải tự loát, cảm giác thật sự không dễ chịu!

Nếu không phải tiểu giống cái rất có cảm tình với bộ lạc Di Nguyệt và bạn lữ của nàng, hấn đã trực tiếp bắt cóc người, cũng không có người nào dám lăm miệng!

Vì sao hấn ưu tú như vậy, Hải Bối Nhi vẫn không yêu hấn chứ?

Ngay cả tự bản thân Sur Cuồng cũng không phát hiện hắn đang nhân nhượng Hải Bối Nhi, đáy lòng tự động loại bỏ phương thức sẽ phá hư ấn tượng tốt đẹp của Hải Bối Nhi với hắn, nếu là bình thường, nơi nào sẽ có nhiều bản khoản như thế.

Sur Cuồng ghen thật lâu cuối cùng mới ghen ra một biện pháp, sở dĩ Hải Bối Nhi không chịu nhìn hắn có lẽ vì còn không tận mắt cảm thụ được sự cường đại của hắn, hắn quyết định muốn mời Hải Bối Nhi đi đến bộ lạc Hoàng Sur.

Hắn phải cho giống cái này nhìn xem cái gì mới là cường đại chân chính!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 30

Editor: QR

Bộ lạc Hoàng Sur cách bộ lạc Di Nguyệt có lẽ phải đi mất một tháng, dẫn theo Hải Bối Nhi còn không biết phải đi bao lâu, hơn nữa mấy tên cầm thú nhà Hải Bối Nhi cũng theo tới, bọn họ đánh chết cũng không yên tâm Hải Bối Nhi và cái tên giống đực toàn thân viết ta muốn bắt cóc nàng rồi đi cùng nhau.

Chính Hải Bối Nhi cũng rất muốn đi đến bộ lạc Hoàng Sur nhìn xem, nói cho cùng đó cũng là bộ lạc lớn nhất, đương nhiên còn có một nguyên nhân chính là nàng không quên nhiệm vụ mình phải làm là trở thành nữ vương thú nhân.

Trên đường không có khả năng là một đường mưa thuận gió hòa, các loại tranh phong ghen ghét, các loại tìm kiếm, muốn phúc lợi của mấy cầm thú căn bản khiến nàng chống đỡ không nổi có được hay không?

“Bối Nhi, đây là trái cây mới vừa hái xuống, vô cùng tươi ngon!” Kim Bằng ý vào việc mình biết bay, hái được những quả ngọt chỉ ở ngọn cây mới có thể kết quả, loại này trái cây rất được giống cái hoan nghênh, đương nhiên cái giá chính là một hôn sâu vô cùng hương diễm.

“Bối Nhi, đây là một con cá béo ú ta mới bắt trong hồ sâu bên cạnh, rất bổ thân thể.” Đại xà, à không, đã đổi tên thành Hải Giao, con cá hắn cầm trong tay cũng được coi như là mỹ thực số một số hai, cái giá chính là ngược bị đùa bỡn.

“Bối Nhi, đây là...”

Đang bàn về một người tham ăn bị đùa bỡn như thế nào...

Mấy tên cầm thú cố ý vô tình tách Sur Cuồng ra khỏi cái vòng nhỏ hẹp của bọn họ, không cho hắn tiếp xúc với Hải Bối Nhi, bên ngoài Sur Cuồng vẫn là vẻ mặt vân đạm phong khinh, luôn nở nụ cười phong lưu nhưng mà ánh lửa trong đáy mắt càng ngày càng bốc cao, cứ tiếp tục như vậy Hải Bối Nhi cũng không biết đôi mắt của Sur Cuồng có thể phun lửa hay không?

Đêm khuya.

Sur Cuồng lại một lần nữa bị mấy tên cầm thú bắt chạy đến gác đêm, ngồi ở ngoài sơn động, bóng dáng cô độc ngồi có vẻ vô cùng cao ngạo.

Hải Bối Nhi nhìn thấy cũng cảm thấy mấy người nhà mình quá phận rồi, tính nhẫn nại của Sur Cuồng cũng thật tốt nhưng mà nàng vẫn nên đi an ủi hắn một chút, bằng không thật sự bởi vì chuyện này mà đánh nhau thật sự không tốt.

“Sur Cuồng.” Ngồi ở bên cạnh Sur Cuồng, cầm gậy gõ khẽ cho ngọn lửa lớn một chút.

“Bối Nhi!” Nhìn thấy Hải Bối Nhi chủ động đi tới, Sur Cuồng theo thói quen nở một nụ cười phong lưu, ba phần khiêu khích bảy phần soái khí: “Có phải nhớ ta hay không? Ta đã biết ta ưu tú như vậy, người sẽ không chường mất ta!”

Đã biết tên Sur Cuồng này luôn tự luyện như vậy!

“Ta tới muốn nói, người thật sự thích ta sao?” Hải Bối Nhi thẳng tắp nhìn Sur Cuồng, bây giờ Sur Cuồng đối với nàng quyền luyện không quên, không phải là vì lúc trước hắn chưa từng đụng tới giống cái giống như nàng hay sao? Nhưng mà bởi vì những gì đã trải qua, Hải Bối Nhi có thể tiếp thu giao hoan không tình yêu lại không thể tiếp thu cuộc sống mà không hề có tình cảm.

Sur Cuồng một câu cũng không nói nên lời, hắn mặc danh tự biết, nếu mình dựa theo ngày thường trả lời cái gì là thích cái gì là yêu, Hải Bối Nhi tuyệt đối sẽ lập tức xoay người đi, sẽ không lại đề ý đến hắn, cho nên hắn không nói ra lời, mặc kệ thật lòng hay không thật lòng.

“Nếu người có đáp án thì nói cho ta, nhớ kỹ, là đáp án thật sự!” Vừa nhìn đã biết sự rối rắm trong lòng Sur Cuồng, nàng hiểu rõ nên cười, cũng không để ở trong lòng, trở về trong huyệt động.

Trong huyệt động, Hồ Hùng và Lang Kỳ biến trở về hình thú, lộ ra cái bụng mềm mại nhất, hai thú ôm thân mình nho nhỏ của Hải Bối Nhi ở chính giữa,

trong buổi tối lạnh lẽo làm ấm Hải Bối Nhi. Hai thú khác cũng không nhàn rồi, gác hai bên cửa động, nếu có địch nhân tập kích, bọn họ lập tức sẽ xé rách hăn trước tiên.

Cuối cùng Sur Cuồng cũng biết nguyên nhân vì sao Hải Bối Nhi chậm chạp không chịu tiếp thu hăn, hăn không có sự ăn ý và cảm tình giống như bọn họ.

Lần đầu tiên, Sur Cuồng lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 31

Editor: QR – diendanlequydon

Một đoạn thời gian sau đó, Sur Cuồng trầm mặc rất nhiều, trên mặt không còn là nụ cười tự luyến phong lưu kia nữa, nhiều trầm tư hơn và quan sát nhất cử nhất động của Hải Bối Nhi và bọn họ.

Thời gian lên đường thật sự quá chậm, cho dù phong cảnh có đẹp nhìn hoài cũng sẽ chán, Hải Bối Nhi từ hứng thú bưng bưng lúc bắt đầu đến bây giờ lại uể oải ỉu xiu.

Cuối cùng sau hai tháng rưỡi mới tới bộ lạc Hoàng Sur nhưng mà ở phía xa xa, đoàn người Hải Bối Nhi đã nghe thấy âm thanh rất là ồn ào, giống như là tiếng đánh nhau.

Cảm giác của bọn Lang Kỳ nhanh nhạy hơn một chút nên cũng nghe được rõ ràng hơn rất nhiều. Trong lòng ần ần có suy đoán không tốt nhưng mà hiện tại khó mà nói ra, cuối cùng vẫn là Kim Bằng chủ động đi thăm dò một chút phía trước, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Sur Cuồng thật không tốt, thời điểm hăn mời khách nhân tới, bộ lạc Hoàng Sur đã xảy ra rối loạn, quả thực làm trên mặt hăn tối sầm lại.

“Hình như là bộ lạc Hoàng Sur phát sinh chiến tranh với bộ lạc khác...” Kim Bằng có chút muốn nói lại thôi nhìn Sur Cuồng.

“Cùng với bộ lạc nào?” Sur Cuồng cau mày, hăn thật sự nghĩ không ra còn có bộ lạc nào đủ can đảm tuyên chiến với bộ lạc Hoàng Sur, hơn nữa những bộ lạc lớn khác cũng không có khả năng treo đầu lợi suất đến đây đánh bọn họ.

“Hình như... Hình như là bộ lạc nô lệ của các ngươi...” Kim Bằng đã thấy thấp thoáng trong đó hình như có bộ lạc Sài Lang, là bộ lạc đứng thứ năm. Hăn chỉnh sửa lại tin tức nghe được, chính là bộ lạc nô lệ không hài lòng bộ lạc Hoàng Sur nô dịch bọn họ lâu như vậy, muốn mạnh mẽ phản kháng.

Sur Cuồng biết không phải là hình như, mà là chính là, chính là những người vốn dĩ là thủ hạ bại tướng của hăn, hiện giờ còn không muốn đảm nhận tốt nhiệm vụ thú nhân nô lệ. Hừ, chẳng lẽ bọn họ cho rằng chỉ dựa vào bọn họ có thể lật đổ sự nô dịch của bộ lạc Hoàng Sur với bọn họ hay sao!

Sur Cuồng tâm gan với bộ lạc, hóa thành hình thú, nhìn thoáng qua Hải Bối Nhi rồi chạy như bay về phía bộ lạc.

“Hăn như vậy... Có thể có việc gì hay không?” Theo như nàng biết hiện tại số lượng trong bộ lạc nô dịch Hoàng Sur cũng không phải chỉ có một, hai người, tổng số những thú nhân đó nhiều gấp ba lần bộ tộc Hoàng Sur, chuyện này vẫn chưa tính những người già yếu, bệnh tật không thể chiến đấu và giống cái.

“Yên tâm đi, sức chiến đấu của những thú nhân so ra kém xa toàn tộc Hoàng Sur.” Kim Bằng bĩu môi, thế giới thú nhân chính là hiện thực như vậy, người đánh không lại chính là yếu, người mạnh người có thể làm tất cả mọi thứ.

Hải Bối Nhi không phải không nghĩ tới chuyện để thú nhân nhà mình đi hỗ trợ nhưng dù sao chuyện này cũng là chuyện của bộ lạc Hoàng Sur, có quan hệ với Sur Cuồng. Nếu Sur Cuồng là bạn hữu của nàng, nàng còn có lý do hỗ trợ, nhưng mà Sur Cuồng và bọn họ nhiều nhất chính là tương đối quen thuộc mà thôi.

Thăng đến tận lúc trời tối Sur Cuồng mới đến nghênh đón bọn họ, trong lúc đó Kim Bằng còn đi xem xét tình hình chiến tranh vài lần, nghe nói có chút thảm thiết, cũng nhìn ra được trên người Sur Cuồng có rất nhiều miếng vết thương, trên mặt cũng có một vết thương.

“Không có việc gì chứ?” Hải Bối Nhi dựa sát vào, vừa thấy thật sự khiếp sợ, bên hông có một vết thương thật dài còn đang chảy máu, chẳng qua màu sắc da thú chỗ đó khá đậm nên nhìn không ra, cũng đừng nói còn có những vết thương lớn lớn bé bé khác nữa.

Tên Sur Cuồng này thật là chết vì sĩ diện, phải một người nào đó tới đón bọn họ không phải được rồi sao, một hai phải chính mình tới. Bất quá trong lòng vẫn cảm thấy ảm áp, người nam nhân này thật sự coi trọng nàng, bằng không bị trọng thương như vậy cũng sẽ không tới, có lẽ cũng sợ bọn họ không được bộ lạc Hoàng Sur coi trọng.

Trong lòng Sur Cuồng lại không yên tâm Hải Bối Nhi, có lẽ nàng thật là sứ giả của Thần Thú, nếu không nguyên nhân tại sao sẽ có nhiều thú nhân giống

được ưu tú như vậy cạnh giữ ở bên cạnh nàng, ngay cả hấn cũng không ngoại lệ mà hăm vào.

Hấn sợ nàng không kiên nhẫn, cứ như vậy rời đi, hấn không yên tâm nên lập tức tới rồi, hấn muốn tận mắt nhìn thấy mới có thể an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 32

Editor: QR

Bộ lạc Hoàng Sur mới xảy ra một cuộc chiến tranh, nơi nơi đều cần phải nghỉ ngơi chinh đồn, chỗ để đám người Hải Bối Nhi đặt chân cũng là một nan đề, cuối cùng vẫn là dựng tạm một cái lều.

Rồi bọn họ mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thật ra xét đến cùng vẫn là bởi vì mấy năm nay, bộ lạc Hoàng Sur bạo hành nghiêm trọng, nô lệ lại không ngừng tăng nhiều, vì vậy đãi ngộ càng ngày càng không tốt. Vào mùa đông thậm chí đã chết một số lượng lớn nô lệ, bắt mẫn trong lòng tích tụ dần dần, cuối cùng bạo phát, trong đó bộ lạc Sài Lang liên hợp mặt với các bộ lạc nô lệ khác, nhân lúc giống đực của bộ lạc Hoàng Sur ra ngoài đi săn, hơn nửa vương của bọn họ lại không ở nhà, bao vây bốn phía đánh một trận.

Cuối cùng là lưỡng bại câu thương, Sur Cuồng vì bộ lạc không có tổn thất, đáp ứng thả tự do cho bọn họ.

Hải Bối Nhi chỉ có một từ, đáng!

Thử hỏi ngoài bộ lạc Hoàng Sur, ai dám chính đại quang minh nô dịch người khác!

Một lần nô dịch chính là toàn bộ bộ lạc!

Hơn nữa môi lửa của sự kiện lần này tác cũng cầu huyết muốn chết, chính là một chuyện bình thường, suy cho cùng chỉ là cường đoạt, nhưng mà lại không phải giống đực đoạt giống cái, mà là giống đực đoạt một giống đực khác.

Nghe nói giống đực bị đoạt kia trong bộ lạc Sài Lang, từ nhỏ thân thể đã không tốt, lớn lên tương đối gầy yếu, vì vậy ký kết khế ước với một giống đực tương đối cường tráng, rất nhiều thú nhân cũng là cái dạng này, ở thời điểm giống cái khuyết thiếu sẽ ký kết khế ước với giống đực.

Đoạt cùng thôi đi, tên giống đực tộc Hoàng Sur kia lại không phục giống đực kia không chịu ủy thân với hấn nên cùng vài người khác chơi chết người ta, cuối cùng còn ném thi thể ở trước cửa bạn lữ của người ta.

Hành vi như vậy, ai còn có thể nhẫn, thú nhân của bộ lạc Sài Lang lập tức nổi giận, tuyên một tộc trưởng quyết đoán, lập ra kế hoạch tập kích bộ lạc Hoàng Sur.

Lúc này đây thương vong vô số, thực lực của bộ lạc cường đại Hoàng Sur không sợ chiến tranh nhưng mà cũng không chịu nổi nhân số người ta quá nhiều, một đám còn là không chết không ngừng, tự nhiên không chiếm được chỗ tốt, lúc sau đành phải đàm phán.

“Rầm!”

Hải Bối Nhi quay đầu nhìn lại, thì ra là một tộc nhân của Hoàng Sur không khống chế được sức lực sửa nhà, làm sụp cây cột nhà, xấu hổ đứng không biết làm sao.

Đó là lý do bộ tộc Hoàng Sur cần phải có nô lệ, tất cả đám thú nhân đều phát triển cơ bắp mà không phát triển, tất cả những việc vặt trong cuộc sống đều dựa vào nô lệ, có được một người biết suy nghĩ là Sur Cuồng nhưng đầu óc cũng không đủ dụng tốt, cả ngày chỉ biết nghĩ làm thế nào để quyến rũ giống cái.

“Ai...” Thở dài một tiếng, Hải Bối Nhi đi đến bên cạnh thú nhân trẻ tuổi đó.

“Người làm như vậy không được, người phải chôn cây cột này xuống dưới đất, chôn sâu một chút mới có thể đứng thẳng để làm trụ được.” Bộ lạc Di Nguyệt cũng có thú nhân sửa nhà, vừa đúng lúc nàng biết một chút.

“A, thì ra là vậy! Cảm ơn, cảm ơn...” Thú nhân có chút ngượng ngùng, mặt mặt trước mặt giống cái là chuyện mà một giống đực không muốn xảy ra nhất, nhưng mà giống cái này thật sự rất ôn nhu, rất thông minh~~

Không có ai để ý tới phía sau lưng, cả người thú nhân trẻ tuổi bốc lên bóng khí màu hồng nhạt, nàng còn muốn đi trợ giúp một thú nhân khác.

“Nàng thật sự, thật sự rất ưu tú!” Có lẽ Sur Cuồng cũng không biết ánh mắt của mình có bao nhiêu ôn nhu, đôi mắt nhìn chăm chăm Hải Bối Nhi, cũng chưa từng rời đi.

“Đó là đương nhiên, nàng là kiều ngạo của bộ lạc Di Nguyệt chúng ta!” Tuy rằng Hồ Hùng rất khó chịu vì tên Sur Cuồng này nhìn Hải Bối Nhi chăm chăm nhưng mà trân bảo của mình được người khác khâm trọng mới có thể lộ rõ trân bảo này có bao nhiêu quý giá, mới có được cảm giác rất kiều ngạo không phải sao?[QR]/[diendanlequydon]

Hơn nữa tạm thời giống đực này còn không đoạt được Bối Nhi của bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 33

Editor: QR – diendanlequydon

“Bối Nhi, có phải ngươi cảm thấy ta rất vô dụng hay không?” Hai ngày gần đây tâm tình của Sur Cuồng hạ xuống rất thấp, bộ lạc Hoàng Sur đã không còn địa vị bá chủ như trước kia. Những vị vương trước khi tại vị cũng không phát sinh tình huống như vậy, hẳn suy nghĩ có khả năng chính là do hắn không có năng lực, hiện tại một chút tự tin hắn cũng không có.

“Không phải, chuyện này không phải ngươi sai, nó lệ phản kháng là chuyện tất nhiên, chỉ là ngươi vừa vận dụng phải mà thôi.” Vốn dĩ lịch sử thế giới của nàng cũng đã xảy ra chuyện như thế này, nếu người thống trị không tốt, ức hiếp bá tánh, tạo phản là kết quả tất nhiên.

“Ngươi không cần an ủi ta, ta biết...” Sur Cuồng còn muốn tự trách mình một trận thì một đôi cánh tay mềm mại như ngọc ôm lấy eo của hắn, Hải Bối Nhi ôm hắn, có chút giống như lúc hắn còn nhỏ, mẫu thân luôn an ủi hắn.

“Đừng nghĩ linh tinh nữa. Nếu mọi chuyện đã xảy ra còn không bằng ngươi hãy suy nghĩ làm thế nào mới cứu vãn lại mọi chuyện, đó mới là chính sự.”

Sur Cuồng trầm mặc, Hải Bối Nhi an ủi rất hiệu quả. Hiện tại hắn đang suy xét như thế nào khiến cho bộ lạc Hoàng Sur bước ra khỏi bóng ma thất bại và sau này làm thế nào có thể phát triển thật tốt.

“Thật ra ta vẫn luôn có một ý tưởng.” Hải Bối Nhi không biết hiện tại có phải là một thời cơ chính xác hay không? Thế giới thú nhân này rơi vào nội tâm âm u của nàng một tia sáng mặt trời. Ảnh hưởng mà phòng tối gây cho nàng cũng không đơn giản như trong tưởng tượng. Ở chỗ này nàng thậm chí rất ít khi nghĩ đến chuyện báo thù, thú nhân nơi này đơn thuần và giản dị làm nàng vô cùng thả lỏng.

Nàng không biết kiến nghị của nàng có phải là một quyết định tốt hay không? Nhưng mà nếu thế giới thú nhân còn tiếp tục phát triển như vậy thì chuyện hủy diệt cũng không còn xa nữa.

Bởi vì sức lực của thú nhân cường đại, căn bản không có nghĩ tới công cụ sản xuất, trước nay đều đi săn dã thú trở về, cũng chưa từng nghĩ tới các loại lương thực cho nên thường vào mùa đông thì lệ thú nhân tử vong rất cao.

Hơn nữa giống cái thật sự quá mức ý lại vào giống đực, năng lực sinh tồn đơn độc cơ bản không có, chính là chờ giống đực đem đồ ăn đến, dứt vào trong miệng bọn họ.

Thiên nhiên cạnh tranh tàn khốc, giống cái giảm bớt chính là bởi vì năng lực các nàng quá thấp. Lại qua thêm một hai trăm năm nữa, đoán chừng giống cái cũng bị diệt sạch, rồi giống đực không có khả năng sinh đẻ, nhiều nhất cũng chờ thêm một lần trăm năm nữa cũng sẽ tuyệt chủng, hoặc là xuất hiện những biến cố khác, ví dụ như có một ít giống đực có thể sinh dục.

Nhưng xác suất của những chuyện kia cực thấp.

Cho dù không có nhiệm vụ cưỡng chế trở thành nữ vương thú nhân, Hải Bối Nhi cũng muốn thay đổi thế giới thú nhân một lần.

“Vì sao chúng ta không đoàn kết các thú nhân lại? Thành lập một bộ lạc lớn, để cho các thú nhân tụ tập ở bên nhau, không có bá chủ, không có nô lệ, không có chiến tranh, chúng ta cùng nhau sáng tạo nên văn minh thuộc về thú nhân chúng ta!” Trong ánh mắt nàng lấp lánh sáng sủa còn trong lòng Sur Cuồng chấn động cực kỳ, không nghĩ tới những lời nói như vậy lại từ trong miệng một tiểu giống cái nói ra.

Ngay cả chính hắn từ trước nay đều không hề nghĩ tới các thú nhân có thể đoàn kết với nhau.

“Ngươi... Như vậy thật sự có được không?” Thế giới thú nhân chưa từng xuất hiện tình huống toàn bộ thú nhân đoàn kết nhất trí, trước nay đều là các bộ lạc chiến đấu với nhau.

“Được hay không phải xem ngươi có nguyện ý hay không!” Hải Bối Nhi tin tưởng chính mình có thể, không thể cũng phải có thể.

Tiểu nhân nhi trước mắt đột nhiên trở nên vĩ đại, lúc này Sư Cuồng thật sự thay đổi cách nhìn với Hải Bối Nhi.

“Nguyên ý, ta nguyện ý!” Hấn muốn đi theo tiểu nhân nhi này. Nếu ngày nào đó thật sự thành công, như vậy hấn và Hải Bối Nhi đều sẽ được tất cả các thú nhân ghi nhớ trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 34

Editor: QR

Hải Bối Nhi phác thảo ra kế hoạch lớn mà lúc trước bọn họ cũng không nghĩ tới, nàng nói ra những sầu lo đó cũng là chuyện bọn họ không từng suy xét qua.

Sau khi nói ra, thật sự cảm thấy tương lai của thú nhân thật sự có nguy cơ rất lớn.

Thế giới thú nhân chậm rãi truyền ra một tin tức, nghe nói trong bộ lạc Di Nguyệt có một sứ giả do Thần Thú phái tới, nàng có thể dẫn dắt mọi người tìm được rất nhiều thứ có thể làm đồ ăn, cũng có thể ở trong đất tìm ra đồ ăn.

Phía trước bọn họ có nghe nói bộ lạc Di Nguyệt có một sứ giả của Thần Thú dẫn dắt bọn họ vượt qua mùa đông, khiến cho bộ lạc Di Nguyệt không có thương vong, bọn họ nhiều nhất chỉ là tò mò một tí, không có nghĩ nhiều.

Nhưng mà hiện tại không giống nhau, bộ lạc Di Nguyệt không điều thấp giống như bình thường, thậm chí khuyến khích bọn họ đến bộ lạc tham quan.

Bộ lạc Thỏ là một bộ lạc nhỏ, bọn họ đều là con thỏ, mặc kệ được cái đều là bộ dáng tinh tế nhu nhược, tính cách của bọn họ cũng vô cùng dịu ngoan. Mặc kệ được cái đều được những thú nhân khác vô cùng yêu thích.

Bọn họ đã đồng ý lời mời, bọn họ tới nguyên nhân là vì bộ lạc Di Nguyệt nói có thể trông ra lương thực.

Thú nhân Thỏ tộc không thích ăn thịt, hơn nữa bọn họ rất thích ở trong rừng rậm tìm kiếm trái cây và thực vật linh tinh có thể ăn nhưng mà chưa từng nghe nói thú nhân sẽ gieo trồng mấy thứ này. Nếu thật sự đúng như lời nói, vậy thì tốt rồi, bọn họ cũng không cần thiết phải mạo hiểm sinh mệnh, nguy hiểm đến rừng sâu tìm ăn.

Chờ đến khi bọn họ đến bộ lạc Di Nguyệt đều sợ ngây người, bên ngoài bộ lạc Di Nguyệt trồng một vòng bụi gai, chỉ chừa một cái cửa ra vào, theo lời bọn họ nói đây là phòng ngừa có dã thú đột nhiên xông tới. Về mặt của thú nhân Thỏ tộc rất hâm mộ, bọn họ cũng rất muốn có một cái, những cái này nhất thích hợp cho bọn họ...

Trong bộ lạc phòng ở cũng mới, nghe nói là lợp ngói gì đó, hơn nữa còn có bó củi để phòng ẩm, phòng côn trùng.

Trong đó bọn họ còn thấy thú nhân của bộ lạc Hoàng Sư, rất nhiều thú nhân trong Thỏ tộc đều sợ tới mức run lên cảm cấp. Nhưng mà thái độ bộ lạc Di Nguyệt đối đãi với bọn họ và bộ lạc Hoàng Sư giống nhau như đúc, bên ngoài bọn họ không nói cái gì nhưng trong lòng vẫn thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Ở phương diện này bộ lạc Di Nguyệt vẫn làm tương đối tốt.

Sau khi thú nhân Thỏ tộc tham quan toàn bộ bộ lạc, quả thực chính là các loại hâm mộ đến chảy nước miếng, cái gì mà quả ngọt, các loại nấm, còn có phòng gạch... Nhìn đi nhìn lại chính mình ăn cái gì, ở cái gì, quả thực không thể ghen khuất!!!

Uyển chuyển tỏ ý bọn họ muốn ở lại học tập, kinh hi khi bộ lạc Di Nguyệt cũng không cự tuyệt, rồi sau đó bọn họ mới biết đó là sứ giả đại nhân của Thần Thú trong truyền thuyết nói, đó là tạo phúc cho thế giới thú nhân, không thể giấu diếm.

Bọn họ đột nhiên rất muốn gặp sứ giả Thần Thú!

“Bối Nhi, hôm nay còn muốn ra ngoài nữa sao?” Một tiếng nói hùng hậu lại khiến cho Thỏ tộc nhát gan hoảng sợ, thấy tận mắt lại càng run sợ. Kìa, kìa không phải tộc Hoàng Sư sao?

“Ta muốn đi đến rừng rậm... A... Buông ta ra...” Hải Bối Nhi còn không kịp nói hai câu đã bị khiêng trở về, thật ghen khuất, nàng không muốn cả ngày bị bạch bạch bạch...

“Đó chính là sứ giả, Hải Bối Nhi.” Một tộc nhân bộ lạc Di Nguyệt đứng bên cạnh giới thiệu, rõ ràng chuyện như vậy hấn thấy thường xuyên.

...

Hai mươi năm sau, thú nhân các bộ lạc liên hợp lại sáng lập một đế quốc, tên đế quốc này là -- Đế quốc Bối Nhi! [QR][diendanlequydon]

Mà Bối Nhi chính là nữ vương của đế quốc này, nàng và năm thú nhân giống đực cùng nhau khai sáng đế quốc, tiến đến thời đại hưng thịnh của thú nhân!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Ngoại truyện (chuyện ân ái của Hải Bối Nhi và Hải Giao – Nửa người nửa thú)

Editor: QR – diendanlequydon

Hải Bối Nhi trải qua những ngày tháng vô cùng dễ chịu, mỗi ngày đều bị mấy giống đực thân thể khỏe mạnh vây quanh, không thể không dễ chịu a ~~~

Nhưng mà trong lòng mấy cầm thú này vẫn có chút tính toán, đó chính là không biết đến thời điểm nào mới có thể dùng hình thú làm chuyện xấu hổ với tiểu giống cái thủy linh (trong veo như nước) nhà mình nữa~~~

Nhưng mà chuyện bọn họ đều không nghĩ đến chính là người thứ nhất lại là đại xà Hải Giao luôn không có bất cứ cảm giác uy hiếp nào!!!

--- ta là phân cách tuyến ân ái ---

“Bối Nhi ~~~” Hải Giao rất thích làm nũng với Hải Bối Nhi, đặc biệt là lúc đang làm tình, có lẽ trong lòng vẫn có chút chim non tình kết với Hải Bối Nhi đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Bởi vì dáng vẻ và tính cách của Hải Giao, Hải Bối Nhi thật sự không thể làm mặt lạnh với hắn được, mỗi lần thấy Hải Giao yếu ớt làm nũng hoặc là vui đùa ở trên của nàng vai cọt xát, lập tức nàng sẽ mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù.

“Bối Nhi, ta muốn ngươi ~~~” Dùng sức cọt cọt bả vai Hải Bối Nhi, trên người Bối Nhi vẫn thơm ngào ngạt như vậy, thật thoải mái!

“Ngươi... Loại chuyện này làm sao có thể nói ra khỏi miệng như thế...” Tuy rằng đã làm rất nhiều lần nhưng mà trong lòng vẫn có chút cảm thấy xấu hổ và mất thể diện có được không? Mỗi một lần Hải Giao đều phải cầu xin như vậy trước, nàng cảm thấy được tôn trọng đồng thời cũng sẽ thẹn thùng.

“Có cái gì phải xấu hổ, không phải ngươi rất thích sao?” Hải Giao chớp chớp mắt, đại hài tử này vẫn không thay đổi một chút nào, vĩnh viễn đều sẽ nói thật.

“Ngươi...”

“Chúng ta làm đi, làm đi, làm đi mà~~~”

“... Được rồi...” Gương mặt sớm đã đỏ bừng, kéo dài đến tận lỗ tai và cổ, nhìn thập phần mê người.

Hải Giao vừa nghe Hải Bối Nhi đồng ý, đôi mắt sung sướng nheo lại, tâm tình rất tốt, hắn đã biết chiêu này đối với Hải Bối Nhi là hữu dụng nhất!

Hải Giao hôn môi vô cùng dịu dàng, một chút cũng không thô lỗ giống như những giống đực khác, ngược lại rất là để ý đến cảm thụ của Hải Bối Nhi. Đầu tiên là nhẹ nhàng liếm láp cánh môi, không có khoảng cách trao đổi hô hấp với nhau, từ cuống lưỡi đến đầu lưỡi đều không buông tha, tỉ mỉ lại nhiệt tình, dịu dàng ngâm lấy, chơi đùa, liếm mút thẳng đến khi đầu lưỡi của Hải Bối Nhi cũng tê dại, sắp không thể hô hấp mới buông tha cho nàng.

Lúc này Hải Bối Nhi sớm bị hôn đến thất điên bát đảo, cả người mềm mại, trên mặt ửng hồng ái muội, trong ánh mắt hàm chứa sương mù, thật sự là một bộ dáng hoạt sắc sinh hương*.

*Hoạt sắc sinh hương hay sống sắc sinh hương: Miêu tả nhan sắc xinh đẹp điểm lệ của một bông hoa (đây là phép ẩn dụ, miêu tả sắc đẹp sống động của Hải Bối Nhi).

“Bối Nhi, ngươi thật đẹp!” Hải Giao cời vấy da thú của nàng ra, mỗi một lần thấy thân thể của Hải Bối Nhi, hắn đều cảm thấy ‘làm sao lại có một thân thể hoàn mỹ như vậy’. Hắn hôn thân thể Hải Bối Nhi giống như giáo đồ thành kính hôn giày của thần, dùng miệng mình quý lạy thân mình hoàn mỹ này.

Dọc theo cổ xuống phía dưới, dừng lại ở cặp núm tiêm nở nàng vì ngày ngày đêm đêm được đùa bỡn, đầu lưỡi treu đùa nhũ hoa đỏ bừng. Khi thì dùng hàm răng ma sát khi thì ngâm trong miệng, thẳng đến khi nhũ hoa bị đùa bỡn đến sung đỏ mới buông ra, rồi tiếp tục đi yêu thương một bên khác.

Tay cũng không nhàn rỗi, ngón tay cắm vào trong tiểu huyết, phát ra tiếng nước “bẹp bẹp” dâm dăng. Nghe được âm thanh đó, Hải Bối Nhi càng thêm xấu hổ, dùng sức kẹp chặt đùi lại nhưng lại càng cảm nhận rõ ràng ngón tay của Hải Giao gãi gãi, đùa bỡn tiểu trần châu của nàng, ngón tay trong tiểu huyết cong lại. A... Hai ngón tay kia chọc tới chỗ đó rồi...

“A... Không cần... Muốn, đứng... Đứng rồi... A...”

Sau một hồi bị đùa giỡn, Hải Bối Nhi đạt cao trào lần đầu tiên.

“Bối Nhi, thoải mái không?” Có lẽ lần đầu tiên của hai người tạo thành bóng ma tâm lý cho Hải Giao, mỗi một lần hân đều sẽ hỏi Hải Bối Nhi có thoải mái hay không, nhất định phải chơi đùa đến khi Hải Bối Nhi thoải mái mới thôi.

“Ừ, ta còn muốn~~~~” Tuy rằng đã cao trào một lần nhưng mà lúc trước thân thể của Hải Bối Nhi bị nhóm cảm thú đâm vào rút ra đã thành thói quen, sau khi cao trào ngược lại càng cảm thấy trống rỗng, muốn Hải Giao dùng côn th*t của hân lấp đầy nàng, bắn đầy vào nàng.

“Bối... Bối Nhi, ta muốn ở hình thú giao phối với ngươi!” Mấy ngày nay bọn Lang Kỳ, Hồ Hùng vẫn luôn từng ngày từng khắc áp ủ kế hoạch này, nghe nói hình thú làm tình càng thêm kích thích, hơn nữa không biết là ai nói, thú thân giao phối hoài hài tử là chuyện tốt không thể nghi ngờ.

“Không được!” Đừng nói chuyện Hải Bối Nhi nàng ở thể giới ban đầu chưa bao giờ xem AV hay thịt vắn, nàng vừa thấy người thật đều cảm thấy ghê tởm, càng đừng nói Trần Nghị chỉ làm tình có lệ với nàng. Tuy rằng hiện tại nàng mở mang chút ít nhưng mà không có nghĩa là nàng muốn tiếp thu thú giao!

“Bối Nhi, ta muốn mà~~~~” Hải Giao lấy thủ đoạn làm nũng lúc trước ra, muốn Hải Bối Nhi mềm lòng nhưng mà Hải Bối Nhi vẫn luôn không đáp ứng.

“Không thể, bình thường các ngươi dùng hình người cũng đã làm cho phía dưới của ta đau đớn, ta không đồng ý!”

“Bối Nhi, thật nhiều giống cái đều đã làm như vậy, bọn họ đều không có chuyện gì, ngươi đáp ứng đi mà~~~~”

Hải Bối Nhi dùng sức lắc đầu, vẫn không đáp ứng, trong lòng Hải Giao có chút thất vọng, uể oải ỉu xiu dựa vào trên người Hải Bối Nhi.

Hải Bối Nhi luôn luôn không có cách nào tiếp thu hình thú nhưng mà lúc trước đã bị Hải Giao khiêu khích ra tình dục, lúc này trên không ra trên, dưới không ra dưới, khó chịu muốn chết.

“Hải Giao, hình người cũng rất vui vẻ không phải sao? Ngươi cũng không muốn dọa đến ta đúng không? Chúng ta làm đi, được không? Ngươi xem tiểu huyết của ta đều là nước, muốn ngươi yêu thương ta thật tốt!” Hải Bối Nhi không phát hiện ra hiện tại giới hạn của nàng chậm rãi mở rộng, không bao giờ là... nữ tử ngây thơ ngay cả AV cũng không tiếp thu được như trước nữa.

Hải Bối Nhi chủ động tách tiểu huyết của mình ra cho Hải Giao nhìn x, hai múi thịt hồng hồng mị hoặc bên trong chậm rãi mấp máy, dâm mỹ lại xinh đẹp, xinh đẹp trí mạng giống như hoa anh túc.

Hạ thân của Hải Giao vốn dĩ vẫn luôn gắng gượng, thấy hình ảnh như vậy càng thêm trường đau, hân cỡi bỏ da thú, thả côn th*t thật lớn của mình ra.

côn th*t của hân đẹp nhất trong mấy cảm thú, béo mập phấn nộn, kích cỡ cũng không nhỏ, giống như là một cái cây bằng ngọc màu hồng xinh đẹp, sạch sẽ dễ ngửi.

Hải Bối Nhi đối với chuyện lúc này không đáp ứng thú giao có chút áy náy, chủ động nắm cây côn th*t xinh đẹp trong tay, chậm rãi chuyển động rồi mới dẫn đường cho côn th*t cứng rắn đi vào tiểu huyết của mình, đôi mắt Hải Giao nhìn nàng chăm chăm, Hải Bối Nhi nhếch môi cười, tiểu huyết chủ động nuốt côn th*t vào.

Đôi mắt của Hải Giao lập tức đỏ bừng, cảnh tượng này thật quá mê người, hân nhìn giống cái mình yêu thương nắm côn th*t của hân trong tay, dùng tiểu huyết từng chút từng chút ăn vào, đến tận khi hai viên trứng chạm vào da thịt của nàng, hân cảm giác một cỗ nhiệt huyết xông thẳng lên đầu, côn th*t ở trong tiểu huyết lại trường lớn thêm một vòng.

“A... Ăn hết rồi... Thật lớn... Ừm, như thế nào lại biến lớn nữa... Thật căng...” Những lời nói dâm đãng không ngừng phát ra từ trong miệng Hải Bối Nhi, Hải Giao bị kích thích rất lớn, hai bàn tay to dùng lực trên eo Hải Bối Nhi, không chế lực đạo đâm vào rút ra.

Tuy Hải Giao luôn chú ý, cố gắng không làm Hải Bối Nhi khó chịu nhưng côn th*t lớn như vậy, căng đến nỗi Hải Bối Nhi vô cùng khó chịu, cái miệng nhỏ phát ra từng trận từng trận rên rỉ, giống như cầu xin lại giống như cổ vũ.[QR][diendanlequydon]

Mật dịch từng trận từng trận trào ra, tiểu huyết càng ngày càng được bồi trơn, tiếng nước va chạm vang vọng toàn bộ trong nhà, vô cùng dâm mỹ.

“A... Thật căng... Thật thoải mái... Lại tới... A... Không muốn... Nơi đó không muốn...”

Trong lúc vô ý đụng vào một điểm làm Hải Bối Nhi vừa thống khổ lại vừa vui sướng, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, trong miệng cự tuyệt giống đực, không cho hân va chạm vào điểm này lần thứ hai nhưng thân thể lại vô cùng thành thật, eo nhỏ không ngừng vận vẹo thúc giục Hải Giao tìm về điểm này.

Hải Giao hung hăng dùng sức đụng vào nơi đó, hưởng thụ tiểu huyết giống cái dưới thân không ngừng kịch liệt mấp máy dùng sức cuốn lấy côn th*t của hân, dùng sức kẹp chặt đến sáng khoái.

“A... Sắp tới... Không được... Ta không được... A... Tới... A...”

Một tiếng thét chói tai, Hải Bối Nhi lại lần nữa đạt tới cao trào, chuyện này khiến nàng thật sự mệt mỏi, nhắm mắt lại cảm nhận dư vị của cao trào.

côn th*t của Hải Giao vẫn thẳng tắp ngẩng lên, hần nhẹ nhàng rút ra, nhìn thấy đôi mắt của Hải Bối Nhi nhắm lại, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý tưởng.

Chỉ thấy hai chân Hải Giao hợp lại với nhau, từ phần eo bắt đầu chậm rãi xuất hiện vảy bao quanh, rõ ràng là một cái đuôi rắn. Lúc này Hải Giao là nửa xà nửa người, rõ ràng là muốn thừa dịp Hải Bối Nhi không chú ý, muốn dùng nửa thú giao phối với Hải Bối Nhi.

Đuôi rắn ước chừng dài hai mét, ở phía dưới bụng nhỏ xuất hiện hai côn th*t màu hồng nhạt, kích cỡ ước chừng không chỉ lớn hơn một vòng so với hình người, Hải Giao chậm rãi dựa vào Hải Bối Nhi, dưới tình huống không kinh động đến nàng, lần thứ hai đâm côn th*t phía trên vào tiểu huyết.

“Ừm... A... Thật trưởng... Không cần... Ừm... a...” Hải Bối Nhi không mở mắt, cũng không có phát giác ra chuyện gì không đúng, chỉ là âm thầm cảm thán côn th*t của Hải Giao lại lớn hơn một vòng nhưng như vậy cũng đã bỏ lỡ thời cơ phản kháng tốt nhất.

Hải Giao cũng không phải người mạnh mẽ giống như bề ngoài thoạt nhìn như vậy, hần từng bước từng bước một làm cho Hải Bối Nhi thả lỏng cảnh giác, rồi mới đạt tới hần mục đích hần muốn, thú giao.

Nhưng mà thân người đuôi rắn, hần cũng có hai côn th*t, một cái cũng có thể giao phối bình thường nhưng mà hần muốn cả hai côn th*t đều cảm thụ được sự tốt đẹp của Hải Bối Nhi.

Bàn tay to tách hai chân Hải Bối Nhi ra, bế nàng lên, làm hai chân thon dài bám vào trên eo của hần, đuôi rắn thuận thế quấn thân thể hai người ở cùng một chỗ.

“A... Hải Giao, người lại... A... Người... Cảm thú, mau buông ta xuống...” Lúc này Hải Bối Nhi mới mở mắt, thấy Hải Giao đã hóa thú, bị dọa đến mức la to, tay nhỏ dùng sức vỗ Hải Giao, liều mạng muốn tránh thoát nhưng mà đuôi rắn cuốn chặt như vậy, căn bản tránh thoát không thoát.

“Bối Nhi, nếu không phải người không đồng ý, ta đã muốn làm người như vậy từ lâu!” Hải Giao cũng sẽ không buông tha mỹ thực trước mắt, hung hăng hôn cái miệng nhỏ đang nói lời cự tuyệt, trao đổi nước bọt với nhau, hạ thân đồng thời va chạm mãnh liệt.

Phía trên là hôn sâu, không có cách nào hô hấp, phía dưới mạnh mẽ đâm vào rút ra, Hải Bối Nhi không cách nào cự tuyệt, đành phải cùng nhau trầm luân, tiến vào vực sâu đục vọng, không có cách nào thoát ra được.

Cây côn th*t phía trên của Hải Giao đâm vào rút ra mấy chục lần rồi mới rút toàn bộ ra, trong nháy mắt rời khỏi, tiểu huyết hung hăng co rút lại một phen, rất không muốn côn th*t rời đi.

“Người xem, người cũng vô cùng khát vọng ta!” Hải Giao tách ra, cách một chút để Hải Bối Nhi có thể nhìn thấy rõ tiểu huyết muốn mà không được, đang co rút lại, cùng với hai côn th*t dưới hạ thân của cảm thú!

Hai... hai... hai... hai cây!!! Chuyện này thật sự đã vượt qua phạm vi tưởng tượng của nàng, vì sao lại có hai cây??? Hơn nữa mỗi một cây đều lớn như vậy, chuyện này rốt cuộc là vì sao???

“Không cần, người nhanh buông ta ra, ta không cần. Hu hu hu, người... Tên cảm thú này!” Hải Bối Nhi lập tức thanh tỉnh, lại bắt đầu giãy giụa, đó là hai cây, hai cây a, cùng đâm vào sẽ chết người!!!

“Bối Nhi, ta sẽ không thương tổn người, người tin tưởng ta!” Hải Giao có chút sốt ruột, không biết vì sao Hải Bối Nhi muốn phản kháng kịch liệt như vậy, rõ ràng Xà tộc đều có hai cây côn th*t, thậm chí có giống cái rất thích thú nhân Xà tộc cũng là vì thú nhân Xà tộc có hai côn th*t, lúc ân ái có thể một lần thỏa mãn hai chỗ... Khụ khụ...

Vốn dĩ hần không biết chuyện này nhưng mà không chịu nổi những cảm thú khác xúi giục, vẫn luôn bên tai hần nói nhân thú kích thích thể nào còn mạnh mẽ phổ cập tri thức cho hần, nói thú nhân Xà tộc được hoan nghênh ra sao.

Hải Bối Nhi nhất thời bị kích thích quá độ, Hải Giao phải cố gắng một hồi lâu mới dần dần thả lỏng lại.

“Vậy người phải nhẹ nhàng một chút...” Cái mũi, đôi mắt đều hồng hồng, thật đáng thương, Hải Giao liên tục nói được, không nghĩ tới chuyện này sẽ càng kích phát thói hư tật xấu của cảm thú, muốn càng dùng sức hung hăng khi dễ nàng, làm nàng ở dưới thân của mình càng khóc thút thút đáng thương hơn.

Lúc này chỉ có côn th*t phía trên hưởng dụng tiểu huyết mà côn th*t phía dưới khi côn th*t phía trên đâm vào rút ra sẽ chọc vào bụng nhỏ của Hải Bối Nhi, côn th*t trong bụng cảm giác như muốn phá bụng chui ra. Nàng có một loại ảo giác, hai cây côn th*t đều đang đâm mạnh vào trong bụng nàng.

“Hô, thật chặt... Bối Nhi, người sờ sờ côn th*t này cho ta đi~~ Người xem hần không được người yêu, thật đáng thương mà!” Đi theo bên cạnh Hải Bối Nhi, hôn lâu với mấy cảm thú, Hải Giao cũng học được cách vô si và không biết xấu hổ của bọn họ, cảm tay nhỏ của Hải Bối Nhi sờ côn th*t bị bỏ quên.

“Thật căng... Ừm, người chậm một chút... A... Thật sâu, a... Bụng có cảm giác muốn rách... A...”

Cảm giác hai cây côn th*t đều được kích thích thật sự quá tốt, Hải Giao càng thêm dùng sức, Hải Bối Nhi vừa vuốt ve một cây côn th*t của hần vừa bị hần đâm vào tiểu huyết, cảm quá kích thích khi lâm tỉnh với nửa người nửa thú quá mức mãnh liệt. Dưới sự kích thích này, Hải Bối Nhi lại lần nữa đạt cao trào nhưng mà một lần Hải Giao cũng chưa bắn ra.

Ngón tay của Hải Giao sờ lên tiểu cúc hoa ở phía dưới tiểu huyết, mặc kệ là tiểu huyết hay là cúc hoa của Hải Bối Nhi đều có màu hồng phấn xinh đẹp, Hải Giao muốn thử xem cảm giác của phía sau như thế nào, dù sao hắn cũng có hai cây côn th*t, có thể đồng thời lấp đầy hai lỗ nhỏ của Hải Bối Nhi!

Hải Bối Nhi trải qua ba lần cao trào đã mơ màng sắp ngủ, nơi nào còn sức lực ngăn lại chuyện cảm thú muốn làm, hiện tại nàng chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, quân hắn muốn làm nhanh như thế nào làm gì!

Bởi vì sợ côn th*t của mình quá lớn sẽ tổn thương đến Hải Bối Nhi, Hải Giao thật cẩn thận để tiểu cúc hoa mở rộng, đến tận khi tiểu cúc hoa kiêu nộn có thể chứa được bốn ngón tay của hắn, hắn mới chậm rãi rút côn th*t ra, rồi hai cây côn th*t mới nhắm ngay hai cái lỗ nhỏ, chậm rãi đâm vào.

“A a a... Quá nhiều... Thật căng...” Hậu huyết bị căng có chút đau đớn, ần ần có cảm giác bị căng đến nứt ra rồi.

Tiểu huyết của Hải Bối Nhi trời sinh có nếp gấp thịt nhiều, côn th*t cắm vào giống như phá vỡ tần tầng lớp lớp chướng ngại nhưng mà khi toàn bộ côn th*t hoàn toàn đi vào lập tức sẽ cảm giác hàng ngàn hàng vạn cái miệng nhỏ đang liếm mát, mà cảm giác ở hậu huyết hoàn toàn không giống, quả thực chính là thuận lợi, trơn nhẵn, hai côn th*t của Hải Giao được hai địa phương không giống nhau chứa đựng, cảm giác tương đồng duy nhất chính là chặt.

“Bối Nhi, thật sung sướng... Ừm, thoải mái không?” Hậu huyết bị đâm vài cái, Hải Bối Nhi sẽ tự mình tiết ra dịch bôi trơn, đạt được khoái cảm, Hải Bối Nhi tất nhiên không hề bài xích, ngược lại còn có chút thuận theo nghiêng hợp, nghe thấy Hải Giao hỏi lập tức gật đầu, nàng cũng là lần đầu tiên sáng khoái như vậy.

Đâm vào rút ra vài trăm lần, cuối cùng Hải Giao cũng bắn lần đầu tiên, vài phút bất tỉnh, từng đợt, từng đợt bắn đầy hai lỗ nhỏ của Hải Bối Nhi, bụng Hải Bối Nhi dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ phình lên.

“A a a... Quá nhiều... Không chứa nổi...” Tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong tử cung, Hải Bối Nhi lại một lần được đưa lên cao trào, sau phản ứng lại chính là một bụng đầy tinh dịch ấm áp, ngay cả cúc hoa cũng đều là tinh dịch.

Hải Giao rút hai côn th*t có chút mềm nhũn ra, tinh dịch không có côn th*t lấp kín cũng chảy ra theo, tiểu huyết, hậu huyết và trên đùi của Hải Bối Nhi tất cả đều dính tinh dịch của hắn. Đôi mắt của Hải Giao trầm xuống, hai cây côn th*t lần thứ hai cứng rắn lên...

“Bối Nhi, thoải mái như vậy chúng ta lại làm một lần đi...”

“Hỗn đản... Ừm...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Thế giới thứ ba: Câu dẫn nam chủ cận bã

Editor: QR – diendanlequydon

“Chúc mừng ký chủ thông qua thế giới trừng phạt.”

“Vi sao thế giới trừng phạt... Ừm, lại đơn giản như vậy?” Hải Bối Nhi suy xét mãi, cuối cùng hỏi ra nghi vấn này, chung quy cô cảm thấy quá đơn giản, giống như không có khó khăn gì đã hoàn thành.

“Đây là cấp bậc trừng phạt đơn giản, sự trừng phạt cụ thể phải dựa vào sai lầm của cô để định ra.”

“Chính là nói nếu tôi phạm vào sai lầm lớn thì trừng phạt cũng sẽ tăng theo?”

“Đúng vậy. Hiện tại muốn tiếp tục làm nhiệm vụ tiếp theo không?”

“Muốn.”

“Nhiệm vụ lần này là lấy được tinh dịch tình yêu của Diệp Thần.”

Ngay sau đó trời đất quay cuồng kéo theo một trận đau đớn, Hải Bối Nhi tiếp nhận tin tức của thân thể mới.

Nhưng mà ai có thể nói cho cô biết tình huống hiện tại là thế nào hay không? Đây là thế giới SM* hay sao? Vì sao cô lại là M???

Thân thể này vẫn tên là Bối Nhi nhưng không có họ, bởi vì cô là một tính nô (người có tính nô lệ).

Diệp gia là lão đại long đầu (đầu rồng, chỉ người dẫn đầu) trong giới hắc đạo ở thành phố S, chủ nhân của nhà họ Diệp nuôi dưỡng một đám bé trai bé gái ưu tú, đặc biệt từ nhỏ đã bị dạy dỗ tính nô để làm quà tặng.

Bối Nhi nói may mắn cũng may mắn, nói bất hạnh cũng bất hạnh. May mắn chính là cô là người có tư chất tốt nhất trong nhóm trẻ con này nên được đưa cho một thế hệ tuổi trẻ ưu tú nhất, có hi vọng là chủ nhân đời kế tiếp của nhà họ Diệp, Diệp Thần. Bất hạnh chính là Diệp Thần đối với cô không có nửa điểm thương hại, có thể nói là tàn bạo.

Diệp Thần đối với cô chỉ có tình dục không có tình yêu, hẳn là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), làm thế nào sẽ có sự thương hại với đối một món quà!

Mười ba tuổi Bối Nhi có kinh lần đầu tiên đã bị đưa lên giường của Diệp Thần. Năm nay mới vừa mười bảy tuổi, độ tuổi như hoa bị Diệp Thần giam cầm ở trong một căn biệt thự, giống như thú cưng, khi nhớ tới sẽ đùa giỡn một trận.

Cô nằm ở trên giường lớn, trong miệng bị nhét một cái nút, thân thể bị dây thừng màu đen cột chặt, hơn nữa bộ ngực nhô ra, quá phận nhất chính là còn có một đồ vật giống như là quần trình tiết mặc ở trên người, trong tiểu huyết và trong cục huyết đều nhét một cái cây thô dài, trong tiểu huyết còn bị người ta rót chất lỏng gì vào, bụng nhỏ trương căng lên.

Sau khi kế thừa ký ức của chủ cũ thân thể này, Bối Nhi rất sợ hãi. Mỗi một lần, sau khi Diệp Thần tới nơi này phát tiết, cô đều phải nằm ở trên giường vài ba ngày, có một lần cô mang thai nhưng lại bị Diệp Thần đùa giỡn đến mức sinh non.

Từ nhỏ Bối Nhi bị giáo dục, bị tẩy não, phải trung tâm với nhà họ Diệp. Cho nên cho dù Diệp Thần đối xử với cô như vậy, cô vẫn không hận, chỉ sợ. Đối với loại chuyện làm tình như thế này cũng kháng cự từ tận đáy lòng.

Loại sợ hãi này cho dù thân xác đã thay đổi một tâm hồn khác cũng không ngăn cản được sự sợ hãi từ sâu trong thân thể. Khi tiếng bước chân truyền đến, thậm chí Bối Nhi sợ hãi đến mức không thể hô hấp.

“Két” một tiếng, cửa mở ra.

Năm nay bắt quá Diệp Thần mới hai mươi lăm, lớn lên vô cùng tuấn mỹ, hơn nữa dáng người cũng không tồi, xuyên thấu qua quần áo cũng có thể cảm giác được cơ bắp rắn chắc phía dưới. Sự lạnh nhạt trong mắt lại khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ thêm sự lạnh lẽo. Tuy rằng đang cười nhưng nụ cười cũng không có nửa phần ý cười.

Bối Nhi thấy anh ta, theo bản năng hơi run lên một chút, sợ hãi trong lòng giấu cũng không giấu được.

Đối với Diệp Thần mà nói, Bối Nhi nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần thân thể của cô có thể khiến anh vui vẻ là được. Gia chủ tặng rất nhiều lễ vật cho anh nhưng mà Bối Nhi lại là người ở bên cạnh anh lâu nhất. Không phải anh có tình cảm với cô mà là cho dù cô có bị chơi như thế nào cũng chơi không xấu mà thôi, cái tiểu huyết kia mặc kệ như bị chơi thế nào cũng sẽ khôi phục sự chặt chẽ giống như xử nữ cho nên mới được lưu lại cho tới tận hôm nay.

Anh nhanh chóng đi đến bên cạnh Bối Nhi, bàn tay to không khách khí sờ lên tiểu huyết, sờ đến khi một tay dính dính, rất là vừa lòng nhưng mà như vậy làm thế nào có thể đủ. Vì thế anh cầm lấy một cái điều khiển từ xa, ấn một cái, một bức tường từ chính giữa mở ra, bên trong đầy tràn, tất cả đều là đạo cụ dùng để dạy dỗ trong SM!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 2

Editor: QR

“Hôm nay là roi nha, không biết tiểu Bối Nhi thích cái nào đây? Là cái này, hay là cái này, hửm?” Ngón tay thon dài đẹp để chậm rãi chỉ vào mấy cái roi trong đó, thường thức sự hoảng sợ bất lực trên mặt Bối Nhi, cầm lấy một cái roi rất lớn trong đó, lập tức mặt Bối Nhi trắng bệch.

Roi nhẹ nhàng lướt qua cánh tay, phần lưng, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực rất lớn nhưng lại mềm mại của Bối Nhi.

Phạm là những chỗ roi lướt qua đều nổi lên một tầng da gà, Bối Nhi biết anh ta đang muốn tra tấn mình một trận thật tốt mới chịu bỏ qua, đứng mũi chịu sào chính là ngực của mình.

Cô rất sợ nhưng mà chuyện cô càng biết rõ là Diệp Thần thích nhất chính là cô sợ anh ta!

Bối Nhi khế cắn môi. Người biến thái như vậy nếu không phải là mục tiêu của nhiệm vụ, cô đã sớm đá anh ta hai cái, bỏ chạy lấy người rồi! Ở trong thế giới của mình, cô chưa bao giờ biết SM là cái gì, cũng chưa từng trải qua, hiện tại khen ngược vừa mới đến đã bị dạy dỗ tàn bạo, quả thực trong lòng không thể không một mồi!

Diệp Thần nhìn thấy Bối Nhi thất thần rất không vừa lòng, trực tiếp quát một roi ở trên ngực, miệng bị bịt kín chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô, một roi kia

Diệp Thần dùng sức bẩy phần nhưng làn da của Bối Nhi rất non mềm, một roi này trực tiếp khiến cô chảy máu, thân thể Bối Nhi đau đớn, ngã trên giường mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mùi máu tươi tràn ngập ở trong không khí, Diệp Thần say mê hít ngửi một lúc, màu máu đỏ tươi trên làn da trắng như tuyết, đánh sâu vào thị giác làm anh vô cùng hưởng thụ, cảnh đẹp ngược đãi như vậy làm hạ thân của hắn sung to vô cùng, thậm chí hắn vô cùng biến thái, cúi người liếm máu của Bối Nhi.

“Thật ngọt!” Trên đôi môi hơi mọng nhiễm một tầng máu đỏ giống như quỷ hút máu trong truyền thuyết, đầm máu mà ưu nhã.

“Chát chát chát” Lần thứ hai không lưu tình chút nào, quất roi lên người Bối Nhi, đến tận lúc toàn bộ thân thể của cô đều bị roi yêu thương một lần, máu tràn ngập khắp toàn thân, đau đến mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh, anh mới dừng tay.

Điều duy nhất Diệp Thần không hài lòng với Bối Nhi chính là không chịu nổi sự đùa giỡn, anh cũng chưa kịp chơi tận hứng, cô đã hôn mê, bất quá cho dù hôn mê vẫn có thể làm tình, thân thể của Bối Nhi được dạy dỗ rất tốt, cho dù hôn mê, thân thể vẫn phản ứng tự nhiên khiến anh vô cùng sáng khoái.

Anh cỡi dây trói trên người Bối Nhi, gỡ nút chai trong miệng và dương v*t giả dưới hạ thân ra, mặc kệ là hạ thân hay cái miệng nhỏ đều bị căng cứng, không khép lại được, một cái lỗ nhỏ tròn tròn mở ra.

“A...” Ngay lúc Diệp Thần đánh cô, tiểu huyết đã ướt át, đầy mật dịch, Diệp Thần không chút thương hương tiếc ngọc nào, trực tiếp đâm vào, so dương v*t giả lúc trước, còn th*ít còn muốn lớn hơn một vòng, thẳng tắp tiến vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, Bối Nhi ở trạng thái nửa hôn mê cũng cảm giác được sự thống khổ khi bị xé rách, đau đớn kêu to một tiếng.

Diệp Thần không quan tâm, đâm vào rút ra còn th*ít to lớn, cũng may chỗ bị rách chảy ra máu hơn nửa thân thể tự động chậm rãi tiết ra mật dịch để bôi trơn, tuy là như thế Bối Nhi cũng bị đau đến tỉnh.

“Chủ, chủ nhân... Cầu ngài, nhẹ một chút... Đau quá...” Bối Nhi tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính cầu xin Diệp Thần tha cho cô nhưng mà cô quên mất cô càng cầu xin Diệp Thần càng hưng phấn, thấy cô đã tỉnh lại, hắn hưng phấn nên càng ngày càng dùng sức giống như là muốn đâm Bối Nhi chết ở trên giường.

“Sao? Nhưng ta không thích nhẹ! Tiểu Bối nhi còn có thể chịu đựng mạnh hơn, từ từ chủ nhân lại đổi phương thức đa dạng khác có được không, hửm?” Sự biến thái trong mắt Diệp Thần càng ngày càng mãnh liệt, đêm nay nhất định phải tận tình chơi đùa một trận.

Sắc mặt Bối Nhi thay đổi, hận không thể lập tức ngắt xiêu ngay bây giờ, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa, nhưng mà thủ đoạn này của cô cũng bị Diệp Thần nhận ra, Diệp Thần trực tiếp đâm cán roi vào trong cục huyết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 3

Editor: QR – diendanlequydon

Không phải Bối Nhi chưa từng trải qua chuyện bị chơi đùa cục huyết nhưng mà tàn bạo như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, cán roi không phải rất thô nhưng mà cô không chịu nổi cái tên chủ nhân vô lương này đâm vào không chút lưu tình nào.

Cán roi không thô nhưng mà chiều dài vẫn rất khả quan, Diệp Thần cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, đâm một cái tới tận cùng.

Cục huyết khô khốc khó khăn chứa đựng cán roi thật dài, cổ tình Diệp Thần còn không thỏa mãn mà còn nhích tới nhích lui cán roi, Bối Nhi có một loại ảo giác chỗ sâu nhất trong bụng bị chơi đùa đến mức xoắn lại.

“A! Đau quá... A... Chủ nhân, cầu ngài... Nhẹ một chút...” Bối Nhi khóc, nước mũi nước mắt đồng thời chảy ra, thật sự đau quá, chưa từng có kiểu làm tình khó có thể chịu đựng như vậy, trách không được chủ cũ của thân thể này bài xích làm tình như vậy.

Từ trước đến nay Diệp Thần làm tình với “cô ấy” đều tàn bạo như thế này, bất cứ người con gái nào cũng sẽ không thích làm tình như vậy.

“Tại sao bảo bối của ta lại khóc như thế? Thật là đáng thương.” Dịu dàng liếm nước mắt trên mặt người con gái, đáng vẻ kia dường như thật sự đau lòng cho cô nhưng mà ở chỗ hai người giao thoa lại không ngừng chảy ra máu tươi, phía dưới liên tục đâm vào rút ra, cũng chưa từng nê tình.

Chủ cũ của thân thể này bị Diệp gia dạy dỗ mười năm, mười năm này cũng không phải là uổng phí, cơ thể đã được dùng những loại thuốc tốt nhất để điều trị. Mặc kệ là tiểu huyết hay là cục huyết đều sẽ nhanh chóng phân bổ chất lỏng, hơn nữa còn vô cùng mẫn cảm, để đạt được cao trào. Cho nên cho dù trong lòng vẫn bài xích làm những chuyện như thế này nhưng mà cơ thể lại từ từ hưởng thụ được cảm giác sung sướng.

Tiểu huyết và cục huyết cũng đã bắt đầu chậm rãi tự mình tiết ra chất lỏng bôi trơn, khuôn mặt lúc đầu vô cùng đau đớn của Bối Nhi cũng chậm rãi trở

nên hưởng thụ, đôi mắt khép hờ, thậm chí tự mình bắt đầu lắc mông đòi được yêu.

“Thật là một người phụ nữ dâm dăng!” Tiểu huyết vô cùng ướt nóng lại không ngừng mấp máy, giống như có vô số cái miệng nhỏ ở liếm mút dương v*t của anh.

“Tôi, tôi không phải...” Một chút lý trí còn sót lại muốn phản bác những lời này, cô biết “người phụ nữ dâm dăng” không phải là từ gì tốt đẹp, rõ ràng cô không phải là người phụ nữ dâm dăng, vì sao mỗi lần Diệp Thần đều nói cô như vậy?

“Nếu không phải, vậy cô kẹp chặt như vậy làm cái gì? Có phải nửa tháng không thỏa mãn cô nên cô thật đói khát có đúng hay không, hửm?” Anh biết người còn gái này luôn bị anh giam cầm, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, đối với mọi chuyện đều vô cùng đơn thuần nhưng mà anh cứ thích làm nhục cô như vậy, nhìn cô ở dưới thân mình khóc thút thít bất lực.

Không chỉ Bối Nhi, khi anh lên giường với bất cứ người con trai hay con gái nào, anh đều sẽ thô bạo như vậy, từ trước đến nay tính của anh rất thích bạo lực.

Giống như như ký ức một đêm kia đã in sâu trong lòng anh.

“Có phải không thỏa mãn hay không, hửm?” Bị khơi lại chuyện cũ, tâm tình của Diệp Thần không tốt, rút cán roi ra, cũng mặc kệ câu trả lời của Bối Nhi, trực tiếp đâm cánh tay vào.

Vốn dĩ kích cỡ của Diệp Thần cũng không phải người bình thường có thể có được, tiểu huyết của Bối Nhi chứa hết dương v*t của anh ta cũng rất vất vả, đã bị căng đến nứt ra rồi, cánh tay của anh ta đâm vào, ngay cả sức lực kêu đau Bối Nhi cũng không có, sự sung sướng khi sắp cao trào nháy mắt biến thành đau đớn.

Há miệng thở gấp, trước mắt cô mơ hồ, đau quá đau quá, cô không biết mình có thể cứ như vậy bị đùa chết ở trên giường hay không, đại não đã không thể tự hồi phục.

Bối Nhi lại một lần nữa đau đến ngất xỉu.

Diệp Thần cau mày nhìn Bối Nhi lại hôn mê, việc này thật sự khiến anh không có tâm tình chơi đùa, qua loa rút dương v*t của mình ra, bắn lên người Bối Nhi đang nửa chết nửa sống.

Đứng lên nhìn kiệt tác của mình một lúc, người con gái đó bị anh đùa bốn khiến cả người đều là máu, trong máu còn trộn lẫn tinh dịch của anh, giữa hai chân cũng là một đồng lộn xộn.

A, mùi máu vẫn dễ ngửi như vậy.

Khéo miệng khẽ nhếch lên nụ cười thỏa mãn. Nếu Bối Nhi vẫn tỉnh táo sẽ nhìn thấy nụ cười đơn thuần như em bé trên mặt người đàn ông này, chẳng qua nếu thấy được có lẽ sẽ càng thêm sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 4

Editor: QR

“Cô ấy bị sốt, chỗ này tôi cho cô ấy một bình dịch, kê một đơn thuốc, nhân tiện hai ngày này phải nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống thanh đạm sẽ tốt hơn!” An Sơ Sơ là bác sĩ tư nhân của Diệp Thần nhưng mà người phụ nữ này cũng không hề đơn giản, là tâm phúc cũng là trợ thủ của Diệp Thần, quan hệ với Diệp Thần vô cùng sạch sẽ.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy bộ dáng của Bối Nhi sau mỗi lần làm tình, cô cũng không sinh ra tâm tư muốn thông đồng với ông chủ của mình được.

Trong mắt hiện lên một tia đồng tình, ngay sau đó dấu đi, đây là việc riêng của ông chủ, thù hạ tốt sẽ không đi xen vào việc của người khác.

“Vâng, làm phiền bác sĩ An rồi!” Mẹ Tàn là người hầu trong biệt thự này, có thể nói là người duy nhất chăm sóc Bối Nhi, cảm tình với Bối Nhi rất tốt, nhiều lần từng lên cảm thán, Bối Nhi thật bất hạnh.

Chạng vạng ngày hôm sau Bối Nhi mới yếu ớt tỉnh lại.

Hiện tại toàn thân của cô chỉ có một chữ đề hình dung đó chính là đau, tiểu huyết và cục huyết càng vô cùng khô khốc, đau rát.

Đầu của cô choáng váng, mơ hồ còn có một loại cảm giác buồn nôn.

Mẹ Tần dứt cho cô ăn một chén cháo rau xanh, uống thuốc, ngủ đến tận ngày hôm sau, tỉnh lại lần nữa mới tốt hơn một chút.

Chuyện thứ nhất sau khi cô tỉnh lại chính là nhìn xem hình dáng của mình, có thể được Diệp gia lựa chọn làm tính nô, hình dáng của thân thể này tất nhiên sẽ không kém.

Thân thể này thật sự chính là nữ thân thanh thuần, mày lá liễu cong cong, đôi mắt trong veo như nước, cái mũi xinh xắn, đôi môi không tô cũng hồng, làn da cũng trắng nõn đến mức gần như trong suốt.

Dáng người đầy thì cũng rất tốt, chỗ cần có thịt thì có thịt, chỗ cần gầy thì gầy.

Đáng tiếc trên thân thể của cô không còn chỗ nào lạnh lặn, trên người đều là vết roi ngang dọc đan xen nhưng mà như vậy lại tạo ra một vẻ đẹp muốn được ngược đãi.

Nghĩ đến chuyện đêm trước, đó căn bản không gọi là làm tình, cái đó gọi là bạo lực mới đúng!

Chân mày dịu dàng của Bối Nhi nhú chặt, cô cũng không muốn công lược tra nam (tên đàn ông cận bã) này, từ trước đến nay cô quá thuận lợi, gặp một nhiệm vụ hơi khó một chút cô đã không muốn làm.

“Nhận thấy ký chủ sinh ra suy nghĩ lười biếng, trừng phạt một lần bị điện giật!” Đột nhiên hệ thống xuất hiện, giọng nói lạnh băng khiến Bối Nhi sợ tới mức run rẩy.

Cô còn chưa kịp phản ứng xem hệ thống nói cái gì, tận sâu trong linh hồn truyền đến một trận đau nhức, sự thống khổ này giống như có người đang xé rách linh hồn của cô.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, đã bị hệ thống cảnh cáo, cần phải nỗ lực nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ, không thể tự mình từ bỏ, trừ khi gặp phải chuyện sức người không thể kháng cự.

Da đầu tê dại!

Còn có thể vui sướng làm nhiệm vụ nữa sao? Còn có thể sao?

Bối Nhi cũng không phải một người dễ dàng từ bỏ nhưng mà hệ thống cũng không cung cấp cho cô cái gì, cô đành phải lục lại ký ức của mình, nhìn xem có cái gì có thể dùng hay không?

Trong trí nhớ chuyện cô học chính là làm thế nào để lấy lòng đàn ông đương nhiên không chỉ là kỹ thuật trên giường.

Lễ nghi, nấu nướng thậm chí là cảm kỳ thư họa, khoa học kỹ thuật cô đều đã được học qua một cách bài bản, có thể nói ra khỏi Diệp gia, cô thật sự chính là một nhân tài toàn năng.

Đáng tiếc chính là cô giống như một con chim hoàng yến bị nuôi dưỡng ở lồng sắt tùy ý người ta thưởng thức chà đạp, một thân tài hoa không có chỗ nào để phát huy.

Chủ cũ của thân thể này còn một nguyện vọng, đó chính là một lúc nào đó có thể tự mình ra ngoài đi dạo phố một chút, có thể kết giao với một hai người bạn, cùng bọn họ ở quán cà phê tán gẫu một ít đề tài nhàn chán.

Nhưng mà dục vọng chiếm hữu của Diệp Thần đặc biệt mãnh liệt, căn bản không cho phép cô ra khỏi cửa.

Cứ như vậy cũng tốt, cô thật ra không cần lo lắng Diệp Thần sẽ bởi muốn có được ích lợi nào đó mà đưa cô đến trên giường người khác, bởi vì dục vọng chiếm hữu của Diệp Thần rất biến thái, hoàn toàn không thể chịu đựng những người khác đụng vào đồ vật thuộc về anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 5

Editor: QR – diendanlequydon

Bây giờ quan trọng nhất chính là phải khiến cho Diệp Thần chậm rãi đối xử tốt với cô một chút, ít nhất đối với việc làm tình với cô tốt hơn một chút, nếu tránh không được, bắt buộc phải làm thì ít nhất phải ôn nhu một chút!

Còn tiếp tục như vậy là sẽ chết người mất!

Tính cách của chủ cũ thân thể này rất dịu dàng, dịu dàng đến mức không còn gì để nói, vấn đề là quá mức dịu dàng, giống như một cái bánh bao mềm mại yếu ớt đặc biệt dễ bắt nạt. Nhưng mà tính cách như vậy cũng có chỗ lợi, đó chính là sau khi chính thức hiểu biết sẽ đặc biệt thả lỏng cảnh giác với “cô ấy”.

Chờ đến lúc Diệp Thần thật sự thả lỏng cảnh giác chính là ngày cô có thể xoay người!

Bây giờ việc cô cần làm chính là dưỡng thân thể thật tốt rồi chờ đến lúc Diệp Thần lại đến biệt thự nhưng mà loại cảm giác như phi tử hậu cung chờ được lâm hạnh như thế này thật TMD không tốt, đến cô cũng phải bạo phát mắng chửi một câu!

Mẹ Tần cảm thấy gần đây tiểu thư Bối Nhi đã xảy ra một ít biến hóa, ví dụ như gần đây cô ấy bắt đầu luyện dương cầm, còn có gần đây số lần cô vào phòng bếp cũng nhiều, hơn nữa khí chất cũng đã xảy ra một ít thay đổi. Ừm, nên giải thích như thế nào nhỉ? Chính là giống như càng dễ bắt nạt hơn?

Bối Nhi phát giác hình như chủ cũ của thân thể này rất bị quan, đối với tình cảnh của chính mình rất đau buồn, thường xuyên giống như bông hoa u sầu dưới ánh trăng đau buồn.

Nhưng mà cô không giống vậy, đã trải qua mấy đời người, tuy rằng không học được cái gì nhưng mà ít nhất cô hiểu được phải hưởng thụ đúng lúc, sẽ không bởi vì nhất thời gặp hoàn cảnh không tốt mà buồn bực không vui.

Hơn nữa hiện tại cô phải công lược một người đàn ông có tính tình cực kỳ bất định. Nếu người đàn ông này là bóng tối âm trầm, như vậy cô sẽ phải làm ánh trăng thuần khiết trong lòng anh ta, nguyên nhân không làm mặt trời chính bởi vì bản thân cô đã là một người phụ nữ giống như là ánh trăng nhu hòa, hơn nữa mặt trời quá nóng sẽ phơi chết người. Cô chậm rãi luyện lại kỹ năng của thân thể này, nào là kỹ thuật đánh đàn, nào là tài nghệ nấu nướng, nào là kỹ thuật cắm hoa...

Cô dùng một loại phương thức thông thả từ tốn trang trí lại căn biệt thự vốn trống rỗng, lạnh lẽo như băng. Rèm cửa đổi thành tông màu ấm, thoát nhìn rất ấm áp, những chỗ có mặt trời chiếu đến đặt một hai bồn hoa, sơ pha và mặt bàn phủ một tấm vải, toàn bộ biệt thự chậm rãi trở nên ấm áp hơn.

Chính cô cũng tự điều chỉnh khiến cho bản thân càng thêm mềm mại, ngọt ngào. Nếu có một người con gái ôn nhu như nước mỗi ngày ở nhà chờ anh ta như vậy, hơn nữa cái nhà này còn đặc biệt ấm áp, anh ta sẽ không nghĩ muốn về nhà sao?

Quan trọng nhất chính là người con gái này này vĩnh viễn sẽ không phản bội anh ta, bởi vì tất cả của cô ấy đều bị anh ta nắm giữ.

Nếu như vậy cũng không công lược được Diệp Thần, cô thật sự muốn tự sát sau đó đi đổi mặt với sự trừng phạt.

Gần đây Diệp Thần có chút bực bội, mấy tên ăn hại kia lại dám nhảy nhót trước mặt anh, hơn nữa hình như mấy tên nhóc con kia cũng không an phận, chuyện này thực sự chính là những chuyện bực bội lần lượt kéo đến làm phiền anh.

“Ông chủ muốn đi đâu?” Đúng lúc hôm nay An Sơ Sơ đi theo Diệp Thần xử lý công việc nên cô kiêm luôn nhiệm vụ tài xế.

“Tiểu tử ở son trang (trang trại dưới chân núi) Hồng Diệp đã khỏe chưa?” Hình như cho tới giờ an phận nhất chính là tiểu tử này, chưa bao giờ gây phiền phức cho anh.

“Hiện tại có lẽ cũng đã hoàn toàn khỏe lại rồi.” An Sơ Sơ không khỏi nghĩ đến đứa nhỏ đáng thương kia, mỗi một lần đều bị thương toàn thân, kỳ thật cô không phải phụ trách giúp Diệp Thần chữa bệnh cho tính nô nhưng mà ấn tượng đứa bé kia mang đến cho cô không tồi, hơn nữa ông chủ của mình rất thích sự an phận của nó, cho nên cô mới có thể chữa bệnh đứa nhỏ này, xem ra ngày mai cô lại phải tới một lần nữa.

“Đi son trang Hồng Diệp.” Giọng nói của Diệp Thần vẫn không phập phồng như cũ, đối với anh, chuyện này giống như đang lựa chọn một người làm ấm giường mà thôi.

“Vâng, ông chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6

Editor: QR

Diệp Thần xoa chân mày, đi vào biệt thự ở son trang Hồng Diệp, khi thấy biệt thự trong nháy mắt anh có chút hoảng hốt.

Nơi này... Hình như trong trí nhớ...

“Mẹ Tần, ăn ngon không?” Bối Nhi không phát hiện Diệp Thần đã tới, cô đưa lưng về phía Diệp Thần, đang nghiên cứu bánh kem. Gần đây cô đam mê bánh ngọt kiểu Âu nhưng mà hình như cô không có thiên phú làm cái này, mỗi lần đều làm ra hình dáng xấu xí, càng không cần bàn đến hương vị.

“Thiếu, thiếu gia!” Bởi vì mẹ Tần vừa lúc đối mặt với cô nên lập tức nhìn thấy Diệp Thần, mẹ Tần có chút sợ Diệp Thần sẽ bởi vì chuyện này mà trách phạt Bối Nhi.

“Chủ, chủ nhân!” Bối Nhi ngẩn ngơ, cũng lập tức ý thức được Diệp Thần tới, cô giấu bánh kem sau lưng, có chút sợ hãi nhìn Diệp Thần, rồi lấy hết can đảm kêu một tiếng, sau đó lại lập tức lúng túng.

Diệp Thần nhìn Bối Nhi, hình như tên nhóc này có chỗ thay đổi, không biết có phải cũng không muốn an phận hay không? Nếu là như vậy... Cũng không cần phải giữ lại...

“Đây là cái gì? Cô làm?” Diệp Thần lập tức đi đến sau lưng Bối Nhi, nhìn thấy, ừm, đây là cái thứ gì lộn xộn vậy?

Cái này có lẽ là cái bánh kem Bối Nhi làm tốt nhất, có hình dáng đẹp nhưng hương vị vẫn kém một chút.

“Là, là tôi làm” Bối Nhi cúi đầu thật thấp, đôi mắt lại thường thường trộm liếc nhìn biểu cảm của Diệp Thần, giống như là đứa trẻ làm sai sợ bị trách mắng.

“Ừ, lại đây.” Diệp Thần không có tỏ vẻ gì. Tuy anh tàn bạo nhưng mà đối với những việc nhỏ đó anh cũng sẽ không để ý, tỏ vẻ đã biết, sau đó ý bảo Bối Nhi cùng anh lên lầu.

Bối Nhi cắn đôi môi, sắc mặt có chút trắng, cô không biết có phải Diệp Thần lại phải làm loại chuyện này hay không? Cô thật sự thực sợ hãi nhưng mà cô cũng không dám nhận hậu quả của việc chống đối Diệp Thần, đành phải từng bước từng bước nhỏ đi theo Diệp Thần.

Diệp Thần mang theo Bối Nhi đi vào cái phòng đêm hôm đó, ngày thường Bối Nhi cũng sẽ không đi vào căn phòng đó, bên trong tất cả đều là ký ức cô bị tổn thương, khóc lóc, vừa tiến vào phòng này thân thể cũng sẽ hơi run rẩy.

“Cởi quần áo.” Ưu nhã ngồi vào chiếc sofa đơn màu đỏ như máu duy nhất trong phòng, hai chân bắt chéo, đôi tay để trên tay vịn, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp, gõ một loại tiết tấu nào đó giống như đàn dương cầm.

Vừa thấy động tác này, trong lòng Bối Nhi lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo, Diệp Thần làm như vậy thể hiện cho tâm tình của anh ta rất không tốt, một khi tâm tình không tốt sẽ càng thêm không lưu tình.

Nhanh chóng cởi ra quần áo của mình, cô sợ hãi làm tình với Diệp Thần nhưng mà càng sợ hãi bản thân kéo dài thời gian chọc giận Diệp Thần sẽ dẫn tới sự trừng phạt lớn hơn nữa.

“Tự mình nằm lên giường, mở chân ra.”

“Vâng, vâng ạ.” Cát tiếng nhỏ nhỏ đáp ứng, ngoan ngoãn mở rộng hai chân ra, để lộ tiểu huyết ra ngoài, nhắm chặt đôi mắt lại, hàng mi run rẩy làm bại lộ ra cảm giác trong lòng cô.

“Tại sao vẫn chưa lạnh?” Diệp Thần nhìn thấy tiểu huyết còn chút sưng đỏ, cau mày, rõ ràng đã qua nửa tháng, tại sao vẫn còn chưa lạnh?

“Tôi, tôi không biết, vốn dĩ đều là như thế này, lạnh tương đối chậm. Chị... Chị An nói thuốc đối với tôi không... không có tác dụng...” Bối Nhi có chút ủy khuất, thân thể của cô rất đặc thù nhưng cũng không chịu nổi Diệp Thần thô bạo, dùng quá nhiều thuốc nên hiệu quả với thân thể của cô cũng không lớn, phải tự dựa vào khả năng chữa lành của cơ thể cho nên mới lạnh hơi chậm.[QR][truyện chỉ được đăng tại]

Diệp Thần không biết vì sao sau khi đi vào nơi này, trong lòng càng thêm bức bối, giống như có cái gì tác động đến anh, cảm giác bị dấn đi như vậy làm anh rất khó chịu, đáy mắt của anh cuộn trào, cuối cùng vẫn cởi bỏ dây lưng của mình tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 7

Editor: QR - diendanlequydon

Mặc kệ làm cái gì, Diệp Thần cũng vô cùng ưu nhã, ngón tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng. Một đôi tay đẹp như vậy vô cùng chính xác, nhanh chóng cởi bỏ nút thắt của dây lưng, chỉ kéo quần của mình xuống phía dưới một chút, phóng thích dương v*at cực lớn đang chịu đựng muốn phát tiết của mình ra.

“Lại đây, quỳ xuống.”

Chỉ ngần ngừ bốn chữ, Bối Nhi đã hiểu rõ ý của Diệp Thần, ngoan ngoãn điều chỉnh tốt tư thế, mở cái miệng nhỏ của mình ra, thu hồi hàm răng, thật cần

thận ngậm lấy quy đầu lớn ước chừng bằng một quả trứng gà, bàn tay nhỏ trắng nõn cảm thân gây màu đỏ tím, một cái tay khác nâng túi trứng nặng trĩu, đưa chúng lại gần bên nhau ma sát, đôi mắt nhìn Diệp Thần trước mặt, tùy thời có thể quan sát được phản ứng của anh ta.

Khi người con gái đó cởi quần áo, dương v*t của anh cũng đã cứng rắn, bây giờ nhìn thấy bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn của cô, lập tức ần ần trướng đau. Cảm giác được cô ngậm lấy thật sự quá tốt, cái miệng nhỏ ướt nóng đè ép, liếm mát quy đầu mẫn cảm, đầu lưỡi thường thường lướt qua lỗ nhỏ ở đỉnh quy đầu, nuốt xuống chất lỏng mới được tiết ra.

Bối Nhi vẫn luôn được nuông chiều, làn da toàn thân trắng như sữa, phần lưng trắng nõn và mông nhỏ hơi hơi lay động, bàn tay nhỏ cảm thân gây vỗ về chơi đùa, hai màu sắc khác biệt quá lớn kích thích thị giác của người đàn ông, dưới tình huống thị giác và xúc giác đều bị kích thích, trong cổ họng anh phát ra tiếng thờ dài thoải mái.

Một bàn tay của Diệp Thần dạo chơi trên lưng Bối Nhi, không phải mạnh mẽ vuốt ve mà giống như lông chim quét qua, vô cùng ngứa ngáy, Bối Nhi bị khiêu khích khiến thân thể mềm nhũn, tiểu huyết cũng chảy đầy mặt dịch, cô cố gắng nhấc đùi lên, len lén ma sát, không biết vì sao cô không muốn để Diệp Thần biết cô chỉ khẩu giao với anh cũng bị ướt.

Cho dù thân thể bần rần nhưng mà cô cũng không dám nhả ra, cố chịu đựng, tiếp tục khẩu giao với anh ta.

Một cái tay khác của Diệp Thần chế trụ phía sau đầu của cô, dùng sức áp đầu của cô vào dương v*t của anh, ép buộc cô ăn càng nhiều, sáng khoái đến mức nheo đôi mắt lại.

“Chủ, chủ nhân... Ừm... Ăn không nổi... Ừm...”

Nhưng mà Bối Nhi lại rất khó chịu, Diệp Thần quá dùng sức, cái miệng nhỏ của cô đã bị nứt, quy đầu rất nhiều lần thiếu chút nữa đi vào cổ họng, cô liên tiếp phát ra tiếng buồn nôn, khóe mắt đều là nước mắt khó chịu nhưng rõ ràng Diệp Thần chỉ lo cảm nhận của mình, ngày cả liếc mắt cũng không liếc Bối Nhi một cái, thậm chí phần eo bắt đầu nhẹ nhàng va chạm.

Đến tận khi Bối Nhi cảm thấy bản thân sắp không có cách nào hô hấp mà chết đi, Diệp Thần cuối cùng cũng bán, hơn nữa trực tiếp bắn vào chỗ sâu nhất trong cổ họng khiến cho Bối Nhi bị sặc, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

Chờ đến khi Bối Nhi trở lại bình thường, Diệp Thần đã điều chỉnh tốt tư thế cho cô, hai chân đặt trên vai, cầm dương v*t đã cứng lại vào bên trong tiểu huyết.

Ở trên giường ngoại trừ việc thích SM, Diệp Thần luôn làm bừa, làm bừa chính là vẫn duy trì một tư thế, từ đầu tới cuối luôn dùng sức đâm, đâm đến khi chính mình bắn ra là xong việc.

Thật rõ ràng lúc này Diệp Thần đang định làm bừa.

Đôi tay chống ngược ở trên giường, phần eo lơ lửng, cảm giác như vậy không tốt một chút nào, Bối Nhi không thể sử dụng sức lực, bởi vì không có cảm giác an toàn, từ đùi đến mũi chân đều cứng ngắc, thẳng tắp, tiểu huyết cũng khẩn trương không ngừng co rút lại, Diệp Thần rút hoàn toàn dương v*t ra chỉ giữ lại quy đầu ở trước tiểu huyết, rồi lại đâm mạnh vào.

“Chủ nhân, a, chủ nhân... Nhẹ một chút... Tiểu huyết... Đau quá... A...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 8

Editor: QR

Diệp Thần không có bất cứ phản ứng gì, vẫn duy trì một tư thế như cũ, biểu tình cũng không có gì biến hóa, ngay cả quần áo cũng không hề lộn xộn.

Bối Nhi nhìn Diệp Thần, nước mắt cũng chưa từng ngừng rơi. Đột nhiên cô hiểu rõ vì sao chủ của của thân thể này bài xích làm tình như vậy. Trong cuộc đời của cô ấy người đàn ông đầu tiên cũng có thể là người đàn ông cuối cùng luôn làm tình với cô ấy giống như đang cưỡng bạo.

Dần dần Bối Nhi buông tha việc chống cự, giống như một con búp bê vải rách tùy ý để Diệp Thần đùa nghịch.

Trên người người con gái này còn lưu lại những vết thương màu hồng phấn do những lần đánh trước, trên mặt tràn đầy nước mắt, trong ánh mắt cũng không có một tia sáng, chỉ những lúc bị anh cầm vào thật mạnh cô ấy mới phát ra một tiếng mê sảng.

Cho dù như vậy, người con gái này vẫn xinh đẹp lạ thường như cũ.

Diệp Thần không khỏi nghĩ đến mỗi một buổi tối trước đó, có phải cô cũng có phản ứng như thế này hay không?

Đột nhiên anh không có tâm tư tiếp tục làm tình, sau khi qua loa bắn tinh, anh giống như đang trốn tránh cái gì đó, bỏ lại Bối Nhi, bước chân rời đi có chút hỗn loạn.

Đến tận khi không nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Thần nữa, Bối Nhi mới hồi phục lại tinh thần, cắn môi, không tiếng động mà rơi nước mắt, ngón tay bắt lấy khăn trải giường.

Khóc một lúc lâu mới lên nhặt quần áo trên mặt đất lên, mặc vào, trên người cô có thể nói là vết thương cũ chưa tốt đã có vết thương mới, đối mặt với tấm gương trong phòng, cố gắng muốn nở một nụ cười nhưng mà vết thương ở khóe miệng ần ần đau nhắc nhở cô, khiến cô cười không nổi.

Bước đi có chút hỗn loạn trở về phòng của mình, nằm trên giường nhắm mắt lại, hiện tại cô mệt mỏi quá, cô không muốn công lược người này, cô muốn rời đi...

Ở chỗ hành lang tối tăm, một nửa điều thuốc lá nằm cô đọc trên mặt đất.

Mỗi một lần Diệp Thần làm tình với cô xong sẽ lập tức rời đi nhưng mà hiện tại là cái tình huống gì, vì sao người nên rời đi vẫn còn ngồi ngay ngắn ở bàn ăn, về mặt bắt bẻ nhìn đồ ăn trên bàn.

“Chủ nhân muốn ăn cái gì?” Về mặt Bối Nhi kính cẩn nghe theo, trừ bỏ đôi mắt sưng đỏ và vết thương trên khóe miệng, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng bị đối xử tàn bạo lúc trước.

“Không cần, ngồi xuống.” Trong lòng Diệp Thần thực bức bối nhưng anh lại không biết mình bức bối cái gì, giật chiếc đĩa, trên bàn không có một món ăn nào phù hợp sở thích của anh nên càng thêm bức bối, tùy ý ăn một chút rồi đứng dậy rời đi.

Bối Nhi nhìn đồ ăn gần như không được động qua trên bàn ăn, trên mặt có chút lo lắng.

Mẹ Tàn đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt này của Bối Nhi, trong lòng không khỏi trầm xuống, Bối Nhi không phải là thích thiếu gia Diệp Thần chứ?

Tối khuya, Bối Nhi làm một chén mì bình thường, mang đến thư phòng, do dự mãi mới nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.”

“Chủ nhân, tôi làm một chút mì, người ăn một chút đi.” Bối Nhi nhẹ nhàng đặt mỳ xuống, trong mắt có sự chờ mong nho nhỏ.

“Ừ, đi xuống.” Anh định nói không ăn nhưng trong nháy mắt trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, lại nhìn thấy cô nhu thuận chờ mong, không biết như thế nào lại sửa lại miệng.

Mì rất thơm, anh cầm lấy chiếc đĩa đảo hai cái, xuất hiện một quả trứng chần nước sôi.

Thật lâu lúc trước cũng có một người giấu trứng ở dưới mì sợi như vậy.

Thật lâu lúc trước cũng có một người trang trí trong nhà vô cùng ầm áp như vậy.

Thật lâu lúc trước cũng có một người có nét mặt giống như cô vậy.

Chỗ trái tim truyền đến từng cơn đau âm ỉ, bàn tay che khuất đôi mắt.

Anh không nên mặc kệ tiểu gia hỏa này kích động cảm xúc của mình mặc kệ có phải vô tình hay không.[QR][diendanlequydon]

Nhưng vì sao trong lòng còn có sự chờ mong, anh đang chờ mong cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 9

Editor: QR - diendanlequydon

Sau ngày đó, hình như Diệp Thần rất thích tới chỗ của Bối Nhi nhưng lại không làm tình với Bối Nhi, một mặt bởi vì vết thương của Bối Nhi chưa lành nhưng mà hẳn đặc biệt thích ăn những món ăn Bối Nhi nấu. Mặc kệ hương vị như thế nào cũng sẽ ăn hết làm cho Bối Nhi hoài nghi có phải Diệp Thần bị đánh tráo hay không?

“Chủ nhân, đây là sữa bò, cà phê uống nhiều sẽ không tốt.” Nếu thái độ của Diệp Thần có chút buông lỏng với cô, Bối Nhi sẽ chậm rãi triển lộ thuộc tính

thê nô, các loại quan tâm, ôn nhu, v.v, không quá nửa tháng, thái độ của Diệp Thần với cô sẽ buông lỏng một chút.

“Từ từ, ở lại.” Diệp Thần mở miệng giữ Bối Nhi.

Vì không để Diệp Thần hoài nghi mình, Bối Nhi sẽ không ở quá lâu ở những nơi như thư phòng, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thần giữ cô lại trong thư phòng, cho nên cô dùng đôi mắt nghi hoặc nhìn Diệp Thần.[QR]/[diendanlequydon]

“Cô muốn cái gì?” Diệp Thần có chút chần chờ, mở miệng, từ ngày thấy Bối Nhi làm bộ giống như không có việc gì, hơn nữa sau đó cô càng ngày càng giống người kia, hẳn không hạ thủ được với cô, hẳn suy nghĩ cô phải cô đã biết cái gì hay không? Muốn lấy được cái gì đó từ chỗ của hắn.

“Dạ? Dạ...” Bối Nhi cúi đầu, ngón tay vô ý thức vò góc áo.

Muốn cái gì à?

“Tôi muốn ra cửa đi dạo, mua một con rùa đen về nuôi có được không?”

“Có thể gọi người khác mua về.” Hắn không quá tin tưởng Bối Nhi suy nghĩ nửa ngày chỉ muốn tự mình đi mua một con rùa đen.

“À.” Cúi đầu, che dấu sự thất vọng của mình, cô chỉ muốn ra ngoài mà thôi, chỉ là từ khi đến đây cô chưa từng ra ngoài.

“Cô... Ngày mai cùng nhau đi.” Sự bức bối trong lòng Diệp Thần càng ngày càng nghiêm trọng, cảm xúc trong đáy mắt càng ngày càng mãnh liệt.

Bối Nhi vừa nghe lời này lập tức mỉm cười, không có thấy biểu tình âm u của Diệp Thần, có thể coi như không phát hiện, dù sao có lẽ người này đang suy nghĩ có phải cô đang có âm mưu gì hay không?

Bởi vì được ra ngoài, Bối Nhi hưng phấn cả đêm không ngủ được, sáng sớm ngày hôm sau đã thức dậy làm bữa sáng, rồi mới mặc bộ váy mình thích nhất, sau đó nhìn không được lắc lư trước mặt Diệp Thần.

Nhưng mà đến tận lúc Diệp Thần ăn sáng xong cũng không có vẻ muốn đi.

Sắp giữa trưa, Bối Nhi cũng sắp thất vọng rồi, Diệp Thần mới nói dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm.

Ngồi ở trong xe, Bối Nhi liếc mắt một cái, không chớp mắt nhìn phong cảnh bên ngoài, trong mắt thường xuyên hiện lên sự kinh ngạc cảm thán.

“Được ra ngoài mà vui vẻ như vậy?” Diệp Thần có chút không thể hiểu Bối Nhi, còn không phải chỉ là một thân cây thôi sao, có cái gì tốt mà kinh ngạc cảm thán chứ?

“Dạ, thật lâu tôi chưa được ra ngoài!”

“... Vậy sau này ngươi muốn ra ngoài thì gọi điện thoại cho tiểu Lý, để cậu ấy dẫn ngươi đi.”

“Được!” Tra nam, ra khỏi cửa còn muốn sai người giám thị tôi! Đã biết anh sẽ không dễ dàng buông tha tôi như vậy, nhưng mà cũng may còn có thể ra ngoài!

Tới trung tâm thành phố, Diệp Thần để Bối Nhi xuống, rồi nói cô một giờ sau tới công ty ăn cơm.

Làm bộ như không thấy những người đi theo phía sau, cô chỉ có một giờ, phải đi dạo thật vui.

Cô đi mua một con rùa đen nhỏ, rồi tới hiệu sách gần đó chọn hai quyển sách, ngẫu nhiên thấy những cặp đôi đi ngang qua, cô còn nhìn với vẻ mặt hâm mộ.

Đặc biệt là thấy cặp đôi mà con trai đối xử ôn nhu với bạn gái, sự hâm mộ và buồn bã của cô căn bản không ngăn được.[QR]/[diendanlequydon]

Khóe mắt liếc thấy người đàn ông đi theo sau lưng gọi điện thoại báo cáo, khóe miệng cô nở nụ cười không rõ ý, cô chính là muốn cho Diệp Thần biết những chuyện này.

Còn chưa tới một tiếng, cô đã mua một ly sữa bò, đi đến công ty Diệp Thần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 10

Người kéo cô đứng là Lâm Thu.

Bối Nhi cũng không nghĩ sẽ dùng phương pháp cũ kỹ như vậy, nhưng sự thật chứng minh phương pháp này rất có hiệu không phải sao? Nếu không làm sao Lâm Thu có thể đồng ý đi cùng cô đến tiệm cà phê gần nhất ngồi một lúc.

Bối Nhi đã diễn kịch phải diễn nguyên bộ, chân cô thật sự bị trật, Lâm Thu không tiện bỏ lại cô như vậy mà rời khỏi nên đồng ý đi cùng cô đến tiệm cà phê gần đó để đợi người tới đón Bối Nhi.

“Kỳ thật tôi có biết anh.” Dùng ngón tay vén tóc ra phía sau tai, một động tác thể hiện toàn bộ sự dịu dàng đồng thời lại có chút phong tình nói không nên lời.

“A? Không biết Diệp tiểu thư làm sao lại biết tôi?” Lâm Thu là người dịu dàng nhưng cũng là một công tử thế gia, cũng không đơn giản như vậy, trong mắt anh hiện ra sự cảnh giác.

“Gần đây anh và chủ... thiếu gia đang hợp tác, tôi đã thấy anh.” Bối Nhi tự xưng họ Diệp với Lâm Thu, Bối Nhi biết anh ấy sẽ hoài nghi cô, thậm chí điều tra cô, nhưng chuyện cô muốn chính là Lâm Thu điều tra cô.

“Cô đang nói đến Diệp Thần?” Lâm Thu chú ý tới sự thay đổi xưng hô của Bối Nhi lúc trước, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng càng thêm hoài nghi đây không phải do Diệp Thần hoặc những người khác phái tới tiếp cận anh.

“Ừ.” Nói đến Diệp Thần, sự dịu dàng trên mặt Bối Nhi không còn nữa, sắc mặt còn có chút tái nhợt, giống như đang nghĩ tới chuyện đáng sợ nào đó nhưng vẫn cố chống đỡ.

Bộ dáng này khiến người khác không khỏi tò mò, người con gái này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, đồng thời trong lòng cũng có vài phần thương tiếc.

Vừa lúc người của Diệp Thần tìm được cô, Bối Nhi cừ chỉ ưu nhã nói tạm biệt, không chút lưu luyến rời đi.

Cô thực chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của bọn họ, lúc ấy toàn bộ thông tin của cô đều sẽ bị Lâm Thu điều tra rất rõ ràng.

Bối Nhi trọ chân nên ở nhà an phận mà xoát hảo cảm của Diệp Thần, chờ đến lúc chân khỏi hẳn, lập tức làm một phần bánh kem đưa cho Lâm Thu, nói là báo đáp anh ấy.

Hai người mới gặp mặt hai lần, kết quả mỗi lần đều đi quán cà phê ngồi nói chuyện phiếm.

Lâm Thu tán gẫu thật sự vô cùng thoải mái, suy cho cùng Bối Nhi lớn lên xinh đẹp, học thức không thấp, hơn nữa những chuyện có hứng thú lại rất tương đồng.

“Vậy hiện tại nguyện vọng lớn nhất của cô là gì?” Lâm Thu không khỏi tò mò, sau khi anh biết thân thế Bối Nhi thì có chút đau lòng, cô gái này thật đáng thương, nhà họ Diệp xuất thân từ hắc đạo, những chuyện dơ bẩn bên trong quá nhiều, đáng thương thì đáng thương nhưng anh còn không biết Bối Nhi có phải có dụng tâm kín đáo hay không?

“Tôi? Tôi... Tôi muốn đi xem thế giới này.” Trên mặt Bối Nhi bao trùm bởi sự khát khao, cô khát vọng tự do đã thật lâu.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên gò má trắng mịn của cô, chiếu lên hàng mi tạo thành tầng tầng bóng mờ trên khuôn mặt, khóe môi cong lên, đầy ý cười nhưng lại vô cùng khổ sở, bàn tay đang mở ra ở trên bàn nắm lại, giống như đã bắt được một cái gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực mở ra.

“Tôi rất vui khi quen biết được một người bạn như anh, anh là người bạn đầu tiên của tôi đó!” Lúc chia tay Bối Nhi cười vô cùng vui vẻ, nụ cười vui vẻ chân thành trên mặt cảm nhiễm đến Lâm Thu.

“Tôi cũng rất vui về.” Người bạn đầu tiên sao?

Trong lòng Lâm Thu đột nhiên như bị nắm chặt, sự thương tiếc trong lòng không khỏi tràn lan ra ngoài.

Từ nhỏ anh đã được dạy dỗ, phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ của mình, phải yêu thương thật tốt, cho dù là đối mặt với người con gái xa lạ cũng phải lấy ra phong độ thân sĩ của bản thân.

Anh đã từng gặp tính nết được đại gia tộc nuôi nấng như Bối Nhi nhưng không có một người nào giống như cô vậy, giống như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Bối Nhi và Lâm Thu lưu lại phương thức liên hệ, bắt tay rồi từng người rời đi, hai người đều không phát hiện ở nơi xa có người dùng di động ghi chép lại quá trình bọn họ gặp mặt.

Mà máy thứ này cuối cùng được đặt ở trên bàn Diệp Thần

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 11

Người kéo cô đứng là Lâm Thu.

Bối Nhi cũng không nghĩ sẽ dùng phương pháp cũ kỹ như vậy, nhưng sự thật chứng minh phương pháp này rất có hiệu không phải sao? Nếu không làm sao Lâm Thu có thể đồng ý đi cùng cô đến tiệm cà phê gần nhất ngồi một lúc.

Bối Nhi đã diễn kịch phải diễn nguyên bộ, chân cô thật sự bị trật, Lâm Thu không tiện bỏ lại cô như vậy mà rời khỏi nên đồng ý đi cùng cô đến tiệm cà phê gần đó để đợi người tới đón Bối Nhi.

“Kỳ thật tôi có biết anh.” Dùng ngón tay vén tóc ra phía sau tai, một động tác thể hiện toàn bộ sự dịu dàng đồng thời lại có chút phong tình nói không nên lời.

“A? Không biết Diệp tiểu thư làm sao lại biết tôi?” Lâm Thu là người dịu dàng nhưng cũng là một công tử thế gia, cũng không đơn giản như vậy, trong mắt anh hiện ra sự cảnh giác.

“Gần đây anh và chủ... thiếu gia đang hợp tác, tôi đã thấy anh.” Bối Nhi tự xưng họ Diệp với Lâm Thu, Bối Nhi biết anh ấy sẽ hoài nghi cô, thậm chí điều tra cô, nhưng chuyện cô muốn chính là Lâm Thu điều tra cô.

“Cô đang nói đến Diệp Thần?” Lâm Thu chú ý tới sự thay đổi xưng hô của Bối Nhi lúc trước, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng càng thêm hoài nghi đây không phải do Diệp Thần hoặc những người khác phái tới tiếp cận anh.

“Ừ.” Nói đến Diệp Thần, sự dịu dàng trên mặt Bối Nhi không còn nữa, sắc mặt còn có chút tái nhợt, giống như đang nghĩ tới chuyện đáng sợ nào đó nhưng vẫn cố chống đỡ.

Bộ dáng này khiến người khác không khỏi tò mò, người con gái này rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, đồng thời trong lòng cũng có vài phần thương tiếc.

Vừa lúc người của Diệp Thần tìm được cô, Bối Nhi cử chỉ ưu nhã nói tạm biệt, không chút lưu luyến rời đi.

Cô thực chờ mong lần gặp mặt tiếp theo của bọn họ, lúc ấy toàn bộ thông tin của cô đều sẽ bị Lâm Thu điều tra rất rõ ràng.

Bối Nhi trọ chân nên ở nhà an phận mà xoát hảo cảm của Diệp Thần, chờ đến lúc chân khỏi hẳn, lập tức làm một phần bánh kem đưa cho Lâm Thu, nói là báo đáp anh ấy.

Hai người mới gặp mặt hai lần, kết quả mỗi lần đều đi quán cà phê ngồi nói chuyện phiếm.

Lâm Thu tán gẫu thật sự vô cùng thoải mái, suy cho cùng Bối Nhi lớn lên xinh đẹp, học thức không thấp, hơn nữa những chuyện có hứng thú lại rất tương đồng.

“Vậy hiện tại nguyện vọng lớn nhất của cô là gì?” Lâm Thu không khỏi tò mò, sau khi anh biết thân thế Bối Nhi thì có chút đau lòng, cô gái này thật đáng thương, nhà họ Diệp xuất thân từ hắc đạo, những chuyện dơ bẩn bên trong quá nhiều, đáng thương thì đáng thương nhưng anh còn không biết Bối Nhi có phải có dụng tâm kín đáo hay không?

“Tôi? Tôi... Tôi muốn đi xem thế giới này.” Trên mặt Bối Nhi bao trùm bởi sự khát khao, cô khát vọng tự do đã thật lâu.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên gò má trắng mịn của cô, chiếu lên hàng mi tạo thành tầng tầng bóng mờ trên khuôn mặt, khóe môi cong lên, đầy ý cười nhưng lại vô cùng khổ sở, bàn tay đang mở ra ở trên bàn nắm lại, giống như đã bắt được một cái gì đó nhưng cuối cùng lại vô lực mở ra.

“Tôi rất vui khi quen biết được một người bạn như anh, anh là người bạn đầu tiên của tôi đó!” Lúc chia tay Bối Nhi cười vô cùng vui vẻ, nụ cười vui vẻ chân thành trên mặt cảm nhiễm đến Lâm Thu.

“Tôi cũng rất vui vẻ.” Người bạn đầu tiên sao?

Trong lòng Lâm Thu đột nhiên như bị nắm chặt, sự thương tiếc trong lòng không khỏi tràn lan ra ngoài.

Từ nhỏ anh đã được dạy dỗ, phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ của mình, phải yêu thương thật tốt, cho dù là đối mặt với người con gái xa lạ cũng phải lấy ra phong độ thân sĩ của bản thân.

Anh đã từng gặp tính nết được đại gia tộc nuôi nấng như Bối Nhi nhưng không có một người nào giống như cô vậy, giống như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Bối Nhi và Lâm Thu lưu lại phương thức liên hệ, bắt tay rồi từng người rời đi, hai người đều không phát hiện ở nơi xa có người dùng di động ghi chép lại quá trình bọn họ gặp mặt.

Mà máy thứ này cuối cùng được đặt ở trên bàn Diệp Thần

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 12

Editor: QR - diendanlequydon

Bối Nhi đương nhiên sẽ không chỉ làm bánh kem cho Lâm Thu, cô cũng làm một phần cho Diệp Thần, hơn nữa khi lướt nhìn qua hình dáng càng thêm tinh xảo, dụng tâm.

Nhưng mà khi cô cầm theo bánh kem đi vào văn phòng, phát giác không khí có chút không thích hợp, không khỏi cảm thấy vài phần áp lực, phía sau còn ần ần đồ mờ hơi lạnh cả người.

“Chịu trở lại rồi sao?” Diệp Thần đưa lưng về phía cô, đôi tay đút vào túi quần tây.

“Dạ? Chủ nhân, tôi làm bánh kem cho ngài.” Bối Nhi có chút không rõ ý tứ của Diệp Thần, sau khi đặt bánh kem ở trên bàn, đứng quy quy củ củ giống như trẻ con làm sai bị răn dạy.

“Chính cô tự mình xem đi.” Một lúc lâu sau, Diệp Thần mới xoay người lại, ánh mắt lạnh băng như đao, ý hấn bảo Bối Nhi tự mình xem ảnh chụp trên bàn.

Cầm lấy ảnh chụp, phát hiện người chụp ảnh thật biết tìm góc độ, nhìn qua từng tấm từng tấm giống như cô và Lâm Thu đang tán tỉnh nhau, tấm cuối cùng còn vô cùng giống như đang hôn môi.[QR][diendanlequydon]

Đầu óc Bối Nhi nhanh chóng vận chuyển, xem ra người theo dõi cô không chỉ có người của Diệp Thần, có lẽ còn có những người bạn giường khác của Diệp Thần nữa, nếu không hà tất phải tìm người chụp ra chứng cứ giống như cô đang “hồng hạnh xuất tường” như vậy, ngoại trừ những người bạn giường không an phận khác của Diệp Thần, cô cũng không thể nghĩ được còn có người nào sẽ chú ý đến một tính nết nhỏ nho nhỏ như cô. Còn lý do rất đơn giản, thời gian Diệp Thần lưu lại ở chỗ cô đã lâu lắm rồi, lâu đến mức bọn họ bắt đầu hoảng loạn.

“Chủ nhân, tôi chỉ là đi cảm tạ ơn cứu mạng của Lâm Thu.” Bối Nhi lắc đầu, vội vội vàng vàng giải thích, đôi mắt rung rung nhìn Diệp Thần, giống như không thể tin được người nam nhân này còn có thể hoài nghi sự trung thành của cô đối với anh.

“Tôi thấy cô là muốn tìm người che chở có phải không? Cô cũng không nghĩ xem cô là tính nết của Diệp Thần tôi, cô cảm thấy Lâm Thu sẽ coi trọng cái gãy rách như cô hay sao, hả?” Ngón tay thon dài xinh đẹp của Diệp Thần nâng cằm Bối Nhi lên, giọng điệu lạnh băng nói những lời như đâm vào lòng cô.

Trong nhiều năm như thế, đây là câu nói dài nhất mà Diệp Thần nói với Bối Nhi. Đáng tiếc mỗi một chữ trong những lời này đều giống như một thanh đao nhọn, mỗi một đao đều cắm vào ngực Bối Nhi.[QR][diendanlequydon]

Làm sao anh có thể hoài nghi cô? Làm sao có thể?

Suốt 5 năm, cảm tình của cô đối với anh thật phức tạp, có trung tâm, có sợ hãi, cũng từng có ái mộ. Cô cho rằng chỉ cần đối với anh thật tốt, nói không chừng ngày nào đó anh có thể hơi chút thương tiếc cô, đối cô dịu dàng hơn một chút. Cô không cầu Diệp Thần có cảm tình gì với cô, chỉ cầu có thể an an ổn ổn mà sinh sống qua ngày.

Sự dịu dàng cô nhận được mấy ngày này làm lòng cô bốc cháy lên niềm hy vọng, đáng tiếc có câu nói là “tiệc vui chóng tàn”.

“Tôi không có, ngài phải tin tưởng tôi!” Bối Nhi dùng sức hô lên một câu này, nước mắt trên khóe mắt cuối cùng rơi xuống xuống, xẹt qua tay Diệp Thần.

“Vi cái gì tôi phải tin tưởng cô? Nếu cô đã bị người khác chạm vào, tôi cũng không cần cô.” Diệp Thần thu tay mình lại, còn dùng khăn tay lau lau, rồi mới dùng vẻ mặt không thêm để ý ném chiếc khăn tay được chế tác tinh mỹ xuống đất.

Cả người Bối Nhi như bị rút hết sức lực, ngã ngồi trên mặt đất, trong thân thể của cô đột nhiên xuất hiện sự tuyệt vọng, loại tuyệt vọng này thậm chí ảnh hưởng tới cả linh hồn của cô, làm cả người cô mất đi tri giác.

Diệp Thần nhìn thấy bộ dáng này của Bối Nhi, lại một lần nữa nhớ tới người con gái trong trí nhớ kia, trong lòng hơi co rút đau đớn, anh phân không rõ là đối với người trong trí nhớ hay là đối với Bối Nhi lúc này.

Anh thống hận loại cảm giác này, như là sẽ mất đi cái gì đó không tìm về được.

Anh không tha thứ cho Bối Nhi ở bên cạnh anh nhưng trong lòng lại có suy nghĩ bí mật khác, anh cho rằng chuyện này bất quá chỉ là thiếu một bạn giường tương đối an phận ngoan ngoãn mà thôi.

“Nhưng mà tôi cũng sẽ không cứ như vậy nhường cô đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 13

Lúc Lâm Thu trở lại Đế Hào đã là nửa đêm, anh có chút mệt mỏi, nói lỏng cả vạt trên cổ, quản lý thương nghiệp của nhà họ Lâm lâu như vậy, anh vẫn có chút không thích việc xã giao, không thích sự dơ bẩn và dối trá dưới chốn phồn hoa kia.

“Thiếu gia, người của nhà họ Diệp đưa tới.. ừm, một phần lễ vật.” Giám đốc khách sạn vừa nhìn thấy Lâm Thu, vội vàng đi lại, báo cáo chuyện này nhưng mà về mặt có chút khó xử.

“Là Diệp Thần?” Lâm Thu nhíu mày, nghĩ tới cô bé đã gặp hôm nay, từ xưa đến nay, anh không thích tác phong của nhà họ Diệp, sau khi gặp Bối Nhi lại càng thêm chán ghét.

“Dạ, nhưng mà... Người anh ta phái tới nói muốn thiếu gia tự mình đi xem phần lễ vật này.” Giám đốc âm thầm chửi thầm cấp trên của mình, chính mình không dám tới nói chuyện này lại đẩy lên trên người ông, vạn nhất thiếu gia nổi giận thì làm sao bây giờ?

“Lễ vật đâu?” Anh đoán có lẽ là phụ nữ hay là đàn ông linh tính, đi đến thành phố S chưa được một tháng đã bị nhiều người tặng vài người phụ nữ, đàn ông nghe nói là cực phẩm, anh còn vì thế mà từng nổi giận, trách phạt người phụ trách khách sạn cái gì cũng dám thu.

Nhưng mà nhà họ Diệp ở thành phố S chính là bọn răn độc, lúc này lại muốn hợp tác với nhà họ Diệp, anh là người nhà họ Lâm cũng không tiện đắc tội với bọn họ, có lẽ vì nguyên nhân này nên người của khách sạn không tiện cự tuyệt “Lễ vật” của Diệp Thần.

“Dạ... Ở bên này.” Giám đốc dẫn Lâm Thu đến cái phòng đó, mở cửa rồi lập tức rời đi.

Phòng này cách phòng của anh không xa, giám đốc vô cùng tri kỷ mở đèn lên, anh cứ thế đi vào, lập tức thấy một cái hộp thật lớn đặt ở trên mặt đất, phía trên còn cột dây lụa màu hồng.[QR][diendanlequydon]

Lâm Thu thật không biết vì cái gì mà thành phố S đều thích kiểu cách này, tặng người thì tặng người, mỗi lần đều phải dùng hộp quà để nguy trang. Không kiên nhẫn đi lên, kéo sợi dây lụa, mở nắp hộp ra, liếc nhìn một cái lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Bên trong đúng là người buổi chiều mới nói chuyện phiếm với anh, Bối Nhi, nhưng mà khiếp sợ nhất lại là bộ đồ hóa trang trên người Bối Nhi.

Đôi mắt Bối Nhi bị mảnh vải màu đen che lại, trong miệng nhét một cái nút, trên người mặc một bộ đồ hầu gái, tay chân đều bị cột lại, bộ trang phục hầu gái liền quần này cái gì đều có, nhìn qua che đến kín mít, vô trang đến cổ, lại làm người khác không khỏi có cảm giác muốn hung ác xé nát quần áo của cô, rồi mới mạnh mẽ chơi cô đến chết.

Lâm Thu thật sự không rõ cách làm của Diệp Thần, theo như điều tra của anh, trong khoảng thời gian này, hình như Diệp Thần rất thích Bối Nhi.

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện chiều nay?

“Ừm...” Tiếng rên rỉ suy yếu đánh của Bối Nhi gây vấn đề tự hỏi của Lâm Thu, Lâm Thu vội vàng cởi bớt dây trói trên người của cô, ôm cô đặt lên trên giường.

“Lâm... Lâm Thu?” Đôi mắt Bối Nhi bị ánh sáng kích thích phát đau, trước khi nhắm mắt mơ mơ hồ hồ thấy Lâm Thu, có chút không xác định.

“Là tôi.”

Tiếng nói vô cùng dịu dàng trấn an cảm xúc sợ hãi của Bối Nhi, Lâm Thu là người bạn chân chính đầu tiên của Bối Nhi, thấy người bạn đặc biệt này, Bối Nhi nắm lấy Lâm Thu, cất tiếng khóc lớn.

Lâm Thu có chút xấu hổ, anh bị nắm chặt lấy, có chút luống cuống tay chân, đây vẫn là lần đầu tiên anh gặp được tình huống như vậy, lại không thể rời đi lấy khăn giấy, đành phải dùng bộ tây trang sang quý của mình cho Bối Nhi lau nước mắt, nhẹ nhàng dỗ dành Bối Nhi nói ra rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

“Mọi chuyện... nắc... Chính là như vậy... nắc...” Bối Nhi dứt quãng nói rõ nguyên nhân, cô là tính nỏ bị tẩy não, trạng thái bây giờ của cô chính là bị vứt bỏ, giống như thú con không nhà về, nắm chặt sợi rơm duy nhất có thể khiến mình cảm thấy an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Thiếu

Editor: QR - diendanlequydon

Dần dần Bối Nhi cũng không chế được cảm xúc, nằm ở trong lồng ngực Lâm Thụ có chút mơ màng sắp ngủ.

Lâm Thụ cầm lấy máy bàn, định gọi nữ phục vụ đến, thay quần áo lau mình cho Bối Nhi, như vậy sẽ dễ dàng nghỉ ngơi hơn nhưng mà Bối Nhi lại kéo Lâm Thụ lại.

“Tôi không muốn bị người khác thấy bộ dạng này của tôi!” Trong mắt Bối Nhi tràn ngập sự khẩn cầu.

“Xảy ra chuyện gì?” Lâm Thụ ôn tồn hỏi, hoàn toàn không có cảm xúc không kiên nhẫn.

Bối Nhi cắn cắn môi, cô cắn bản nói không nên lời, vì vậy cô cời bao tay, trước mặt Lâm Thụ từng chút từng chút một cời bộ váy hầu gái ra .

Vốn dĩ váy hầu gái được thiết kế để tăng tính thú, chỉ cần rút dây áo phía trước, lập tức có thể dễ dàng cời ra, Lâm Thụ chưa kịp ngăn cản, cả người Bối Nhi đã trần trụi.

Vốn dĩ Lâm Thụ cho rằng Bối Nhi muốn sắc dụ anh, anh còn đang thất vọng vì nhìn lầm người, không nghĩ tới lại là thấy hình ảnh như vậy.

Khắp nơi trên người Bối Nhi đều là vết roi ngang dọc đan xen, có vết còn có vết máu khô thậm chí còn có chút sập động lại. Thân mình trắng nõn đối lập với vết roi đỏ tươi có loại mỹ cảm muốn làm nhức, Lâm Thụ không có cách nào tưởng tượng nổi trước khi Bối Nhi bị đưa tới đây đã trải qua chuyện gì.

“Cô...” Bộ dạng này, đối lại là anh cũng không muốn bị người khác nhìn thấy.

“Lâm Thụ, có phải rất xấu, rất bẩn hay không?” Giọng nói của Bối Nhi có chút thê lương, thậm chí Lâm Thụ còn nghe ra một chút tử khí, giống như anh mà gặt đầu, Bối Nhi thật sự sẽ không còn ý chí muốn sống [QR][diendanlequydon]

“Không, tôi không có cảm thấy cô xấu, cũng không có cảm thấy cô bẩn.” Anh tránh miệng vết thương, nhẹ nhàng ôm cô gái còn rất trẻ tuổi này, từ khi anh gặp được cô gái này, trong lòng không ngừng cảm thấy đau đớn.

“Thật sự?” Giống như bắt lấy một tia hi vọng, Bối Nhi gặt gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lâm Thụ, cô muốn một câu trả lời chân thật.

“Đúng vậy.” Anh vô cùng chân thành gặt đầu. Lâm Thụ nhìn thấy nụ cười đầu tiên của cô trong đêm nay, trong lòng cuối cùng cũng thờ dài nhẹ nhõm: “Tôi tìm người bôi thuốc cho cô nhé?”

“Không, không cần!” Bối Nhi vẫn vô cùng bài xích việc bị người khác thấy, vô cùng đáng thương nhìn Lâm Thụ: “Thân thể của tôi có bôi thuốc cũng không có bao nhiêu tác dụng, cứ để như vậy đi.”

“Tôi dẫn cô đi tắm rửa nhé?” Lâm Thụ nhớ tới báo cáo, thật sự có nói thuốc đối với Bối Nhi thật sự không có bao nhiêu hiệu quả, hơn nữa bây giờ cô vô cùng không có cảm giác an toàn, không chịu rời khỏi anh, đành phải gọi điện thoại, kêu người mua một bộ quần áo và một ít thuốc bôi rồi bế Bối Nhi vào phòng tắm.

Nhưng mà nhân viên thật tự cho là đúng, lại dám sắp xếp phòng cho các cặp đôi yêu nhau, khắp nơi trong phòng tắm vậy đầy cánh hoa hồng, ánh đèn cũng là sắc màu ấm áp, ái muội.

Mặt Bối Nhi hơi đỏ nhưng thấy Lâm Thụ vẫn rất dịu dàng cũng từ từ chậm rãi thả lỏng, dù sao cũng là thẳng thắn thành khẩn gặp nhau, cũng không có gì cả.

Không nghĩ tới Lâm Thụ cũng xấu hổ khản trương, ngay từ đầu anh không hề nghĩ đến phương diện nào đó, nhưng mà hiện tại mỹ nhân trong ngực, không khí lại ái muội, không nghĩ đến cũng không được, bây giờ trong đầu anh tất cả đều là hình dáng thân thể trần trụi tràn đầy vết roi của Bối Nhi, nghĩ đến mức phía dưới cũng không biết xấu hổ mà cứng lên.

Một bên mặc niệm “sắc tức thị không, không tức thị sắc”, không thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, một bên giúp Bối Nhi lau mình, toàn bộ quá trình quý dị mà trầm mặc.

Bối Nhi trộm nhìn biểu cảm nghiêm túc của Lâm Thụ, trong lòng có chút lo sợ bất an, không biết Lâm Thụ có phải cảm thấy cô phiền phức hay không?

Không biết từ lúc nào trên giường có thêm một bộ áo ngủ và thuốc bôi, váy hầu gái đã bị cầm đi rồi.

Lâm Thụ đặt Bối Nhi lên trên giường mềm nhẹ, bắt đầu bôi thuốc cho cô.

Ngón tay dịu dàng nhưng có lực của người đàn ông di chuyển trên da thịt mềm mại, thuốc bôi mát lạnh và ngón tay nóng bỏng đồng thời kích thích, Bối Nhi phát hiện bản thân lại nổi lên tình dục.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 15

Cũng may là chỉ bôi thuốc phần lưng, Bối Nhi có thể vui mặt vào trong gối đầu mềm xốp, che lại khuôn mặt đang đỏ bừng, đè nén dục vọng muốn lớn tiếng rên rỉ.

“Quay người lại.” Giọng nói trầm thấp, từ tính của Lâm Thụ mang theo sự ảm nẫn, ánh mắt càng ngày càng trầm xuống, ngay cả ngón tay cũng khẽ run rẩy.

Bối Nhi nghe lời xoay người, cô nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng Lâm Thụ nên cũng bỏ lỡ, không phát hiện Lâm Thụ đã bóc lên dục vọng.

“Xong rồi, mặc quần áo vào.” Lâm Thụ cầm quần áo đưa cho Bối Nhi rồi lập tức xoay người, cố gắng áp chế dục vọng của chính mình, nhưng mà nghe thấy âm thanh mặc quần áo sột sột soạt soạt phía sau lưng, dục vọng không những không áp chế được ngược lại còn tăng thêm.

Quần áo khách sạn đưa tới là một cái váy ngủ màu trắng bình thường, nhưng mà mặc ở trên người Bối Nhi ngược lại tăng thêm vài phần yêu kiều nhu nhược, càng thêm chọc người triu mến.

Giống như muốn chạy trốn khỏi những chuyện xấu hổ như vậy, Bối Nhi lấy cớ muốn đi vệ sinh, đi vào phòng tắm.

“Lâm... Lâm Thụ, có một việc...” Không bao lâu, Bối Nhi lại mở miệng gọi Lâm Thụ, giọng nói rất nhỏ, Lâm Thụ nghe thấy sự khó xử bên trong.

“Sao?” Anh bước vào, cố gắng không nhìn vào Bối Nhi, cúi đầu lại thấy bàn tay nhỏ trắng nõn đang kéo tây trang sậm màu, trong nháy mắt Lâm Thụ chợt hoảng thần, muốn đem đôi tay này để... ở trên người mình, không biết như vậy có thể càng thêm mê người hay không?

“Diệp Thần, ừm, anh ấy... Nhét... Ở bên trong... Quá sâu, tôi lấy không ra...” Bối Nhi chày mò hôi đầy đầu, có mấy từ cô không thể nói ra được, chỉ là một câu giải thích ngắn ngủn cũng khiến cho cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng, câu cuối cùng còn mang theo sự nức nở.

Lâm Thụ vừa nghe đã hiểu rõ, đi vào phòng tắm.

Bối Nhi ngồi ở trên nắp bồn cầu, không biết làm sao, thấy Lâm Thụ vào, vội vội vàng vàng quay đầu đi, áo ngủ mới mặc vào cũng đã nhăn nhoe lộn xộn, lộ ra cái háng trắng tinh, bộ dáng giống như mới bị người chà đạp.

Lâm Thụ cảm thấy Bối Nhi chính là người mà ông trời phái tới tra tấn anh, đêm nay dục vọng của anh tăng lên hạ xuống rất nhiều lần, không dễ dàng mới vừa bình ổn được, lập tức lại gặp loại chuyện này, trong mắt Lâm Thụ mang theo vài phần nguy hiểm, có chút âm u nghĩ ‘Bối Nhi vốn dĩ chính là Diệp Thần đưa cho anh, vì sao anh lại không quang minh chính đại muốn Bối Nhi’.[QR][diendanlequydon]

“Mở chân ra.” Đứng ở trước mặt Bối Nhi, từ góc độ này của anh có thể nhìn thấy rõ ràng bộ ngực của Bối Nhi dù không mặc nội y nhưng vẫn đứng thẳng như cũ, hít một hơi thật sâu, tự nói với chính mình không thể lại dọa cô gái này.

Bối Nhi cọ tới cọ lui, mở chân ra một chút, nhưng người đàn ông rất không vừa lòng Bối Nhi cứ kéo dài, trực tiếp mở hai chân cô ra theo hình chữ M, mui chân để ở bên cạnh bồn cầu, tay cô đặt ở chỗ mắt cá chân.

“Tự mình giữ chặt, như vậy tôi mới có thể lấy đồ vật bên trong ra.”

Bối Nhi nghe lời ôm lấy chân mình, sắc mặt của người đàn ông rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Bối Nhi cảm thấy lúc này bản thân cô nghĩ đến những chuyện đó đều vũ nhục người đàn ông trước mắt này.

Chỉ có thể nói, cô bé này quá ngốc.

Tiểu huyết của Bối Nhi sạch sẽ không hề có lông, môi âm hộ thật dày giống như cái bánh mỳ nhân thịt, che chắn kín mít cảnh sắc bên trong, ngón tay anh nhẹ nhàng mở ra, lộ ra viên trân châu nhỏ bên trong và tiểu huyết phía dưới.

Lâm Thư sát lại gần, hồ hấp nhọt nhọt đánh vào chỗ mẫn cảm nhất, một ngón tay đi vào dò xét, tí mĩ sờ soạng vách ngăn rất chặt bên trong, không bao lâu tiểu huyết mẫn cảm đã tiết ra mật dịch, làm ngón tay càng dễ dàng đi vào trong chỗ sâu nhất.

Không biết có phải ảo giác của cô không, thỉnh thoảng Bối Nhi cảm thấy ngón tay kia có chứa chút khiêu khích, khẽ trêu đùa tiểu huyết của cô, nhưng mà sắc mặt của người đàn ông này luôn nghiêm túc trước sau như một, nhìn không ra một tia tình dục nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 16

Editor: QR - diendanlequydon

“Tìm được rồi nhưng mà một ngón tay lấy không ra, tôi cho thêm một ngón nữa vào được không?” Trong mắt người đàn ông hiện lên một tia giảo hoạt, nhìn cô gái bị ngón tay của anh trêu đùa, mặt đỏ tai hồng, ánh mắt mê ly.

“A?” Bối Nhi có chút khó xử, chẳng lẽ muốn cô nói được, anh tiến vào hai ngón tay đi.

“Được không?” Ngón tay Lâm Thư ngừng động tác bên trong, một hai phải đợi Bối Nhi cho một câu trả lời.

“... Được... A...” Mới nói một chữ được, người đàn ông đã gấp không chờ nổi mà xâm nhập hai ngón tay vào, Bối Nhi không kịp phòng bị, kêu lên một tiếng, người đàn ông nghe được tiếng rên uyển chuyển kia, phía dưới sưng đau, hận không thể lập tức muốn cô.

Lúc lấy được khiêu đàn (một loại dụng cụ sắc tình) ra, toàn thân hai người đều đắm mề hôi, người đàn ông cầm trên tay cái khiêu đàn đáng giận kia, bên trên đều là mật dịch của Bối Nhi.

“Nước của cô thật nhiều.” Người đàn ông không có ý tốt trêu đùa, vuốt tay cầm khiêu đàn đến trước mặt Bối Nhi.

“Anh... Tôi...” Đáng thương cho Bối Nhi đơn thuần căn bản theo không kịp suy nghĩ của người đàn ông này, cô còn tưởng rằng cứ như vậy kết thúc, lại không biết người đàn ông đã sớm nổi lên dục vọng với cô, không định buông tha cho cô.

“Cô đã được giải quyết, vậy thì giải quyết cho tôi đi!” Người đàn ông đứng lên, phía dưới bụng rõ ràng đã dựng lên một cái lều trại nhỏ, cho dù cách quần cũng có thể cảm nhận được sự bùng nổ tình dục của người đàn ông này.[QR][diendanlequydon]

Lâm Thư cởi quần của mình ra, kéo quần lót xuống, dương vật gấp không chờ nổi nhảy ra, hướng về phía Bối Nhi, gật đầu thị ục.

“Ngoan, sờ nó.” Cô có chút trợn mắt há mồm, nhìn dương vật của anh, trong lòng anh có một ít tự hào, cảm tay của cô đặt lên nó, dương vật giật giật muốn cô trước tiên hãy giải tỏa dục vọng cho nó.

Vốn dĩ Bối Nhi vẫn luôn cho rằng dương vật của Diệp Thần đã rất lớn, cô đã từng xem qua AV, dương vật của Diệp Thần cũng không thua gì đàn ông Châu Âu, không nghĩ tới dương vật của Lâm Thư cũng hùng tráng như vậy.

Không giống với dương vật to lớn đậm màu của Diệp Thần, màu của Lâm Thư là hồng nhạt do không thường xuyên sử dụng, vừa thô lại thẳng, có mùi tanh nhàn nhạt, không tính khó ngủ, mâu thuẫn trong lòng Bối Nhi giảm bớt một chút.

Một bàn tay kéo bao da quy đầu bao trùm dương vật to lớn ra, lòng bàn tay non mềm ma sát vào lỗ nhỏ, một cái tay khác nắm lấy dương vật, di chuyển lên xuống, thỉnh thoảng còn trêu chọc, ép hai túi trứng lại.

“A... Ừm... Dùng sức một chút, bé yêu...” Hơi thở của người đàn ông thô nặng, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, âm thanh trầm thấp khàn khàn tràn ngập từ tính nổ tung bên tai Bối Nhi, ánh mắt thâm thúy nhìn Bối Nhi.

Bối Nhi bị nhìn, cả người không được tự nhiên, người đàn ông này thật sự quá gọi cảm, gọi cảm đến mức cô không chế không được muốn nhào lên.

Cô nghĩ nghĩ rồi cúi sát vào dương vật, vờn đầu lưỡi liếm liếm đỉnh lỗ nhỏ, liếm hết chất lỏng mới vừa chảy ra phía trên, để lại nước bọt của mình.

“A... Ừm... Tiểu phôi đàn, định quyến rũ tôi sao?” Ngăn lại cô gái đang muốn há miệng, khẩu giao cho mình, cong lưng, nhẹ nhàng hôn lên khoe miệng của cô gái: “Chờ sau này cô khỏe lại sẽ có cơ hội, bây giờ để tôi thoải mái một chút, nghe lời.”

Cho tới tận bây giờ, tuy rằng chỉ từng tiếp xúc với một người đàn ông là Diệp Thần nhưng đã lưu lại bóng ma rất sâu trong cô, khiến cô cho rằng đàn ông đều chỉ coi trọng dục vọng của chính mình, sẽ không bận tâm đến cảm nhận của phụ nữ, nhưng mà Lâm Thư hoàn toàn không giống [QR][diendanlequydon]

Anh ấy vẫn luôn đối xử dịu dàng với cô, cũng chính sự dịu dàng của anh đã kéo cô thoát khỏi bóng đêm.

Cô nghĩ gặp được một người như vậy là hạnh phúc cả đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 17

Cuối cùng Lâm Thu vô cùng đơn thuần ôm cô ngủ một giấc, cho dù dương vật của anh kiên quyết đứng ở ngoài cửa của cô cả một đêm, anh cũng không động vào cô.

Ngày hôm sau, khi cô tỉnh ngủ, Lâm Thu đã không còn ở đây nữa, mếp giường để một bộ quần áo cùng với một tờ giấy.

Nội dung trên tờ giấy đại ý là anh có chút việc cần xử lý, giữa trưa sẽ trở về ăn cơm với cô, rồi buổi tối lên máy bay, anh đưa cô về thành phố H.

Bối Nhi mím môi, cô không ngại đi theo Lâm Thu nhưng mà cô không định từ tính nết của người đàn ông này biến thành tính nết của một người đàn ông khác, cô còn phải hoàn thành tâm nguyện của nguyên chủ, còn phải làm nhiệm vụ.

Lâm Thu mặt không đổi sắc tiến hành hợp tác với Diệp Thần, định ra hướng đi sơ bộ trong tương lai giao cho người phụ trách ở thành phố S. Vốn dĩ anh phải chờ tới khi phương án kỹ càng tỉ mỉ được làm ra sau đó mới quay về thành phố H nhưng đây là nơi khiến Bối Nhi đau khổ mà anh lại để ý Bối Nhi, buổi sáng hôm nay anh đã nghĩ kỹ rồi, anh định hôm nay sẽ chấm dứt tất cả, đưa Bối Nhi quay về thành phố H, bảo hộ cô dưới cánh chim của mình.

“Không biết Lâm tổng có vừa lòng với lễ vật tối hôm qua không?” Diệp Thần nhìn Lâm Thu, khó chịu thật lâu, với bản lĩnh của hắn làm sao không nhìn ra Lâm Thu thất thần, rõ ràng chính là vì tiểu tính nết của hắn mới phân tâm, giọng nói lúc này tràn đầy ác ý, không biết là muốn dả thương người hay là muốn che dấu sự hối hận trong lòng.

“Tôi rất vừa lòng.” Lâm Thu nhếch môi, gằn từng chữ một, chỉ sợ ngay cả Diệp Thần cũng không biết trong mắt mình có bao nhiêu ghen ghét đi, nhưng mà đáng tiếc, Bối Nhi là do chính hắn muốn tặng cho anh, anh cũng sẽ không ngu ngốc giống như hắn.

Người khác chỉ cảm thấy hai người không hổ là xuất thân từ những thế gia lớn, chỉ một cái bắt tay ngắn ngủn, trong ánh mắt mang theo ánh lửa, khí thế giữa hai bên không kém chút nào, nhưng mà vì sao vẫn cảm thấy Diệp tổng luôn có chút yếu thế nhỉ.

Uyển chuyển từ chối lời mời lưu lại ăn cơm của Diệp Thần, anh tươi cười đắc ý, nói một câu không tiện liền rời đi, để lại một mình Diệp Thần đứng ở nơi đó.

Một lúc lâu sau, Diệp Thần mới nặng nề đánh một quyền lên tường.

“Bối Nhi, thân thể thế nào rồi?” Lâm Thu rất tự nhiên ngồi ở bên cạnh Bối Nhi, cầm ly nước duy nhất ở trên bàn uống một ngụm.

“Ai à, đó là...” Câu nói còn lại bị nuốt vào khi thấy ý cười có điểm xấu xa của Lâm Thu, sao cô lại cảm thấy Lâm Thu trước mắt và Lâm Thu cô vốn quen biết không giống nhau, nhưng vì sao lại có cảm giác càng thêm gọi cảm, chỉ là một ánh mắt cũng thuận lợi khiến cô đỏ mặt.

“Anh đã đặt vé máy bay, đêm nay chúng ta sẽ quay về thành phố H được không?” Anh gấp không chờ nổi muốn đưa cô gái bé nhỏ này gia nhập hoàn toàn vào phạm vi thế lực của mình, ngay từ đầu chỉ là bảo trì cảnh giác với người con gái này, rồi sau đó là đau lòng và thương thức, đến tận tối hôm qua khi dự vọng của anh bị gọi lên, anh không biết anh đối với cô có bao nhiêu cảm tình nhưng ít ra hiện tại anh muốn bảo vệ cô.

“Anh... Anh, có phải muốn tôi trở về với anh để làm tính nết của anh hay không?” Nhìn vào đôi mắt Lâm Thu, cô biết chính mình không có lựa chọn nhưng mà cô vẫn chọn nói ra thắc mắc của mình, chẳng sợ sẽ lại một lần bị vứt bỏ.

“Không, trở về thành phố H với anh, em có thể làm những điều mình muốn, anh sẽ không cảm tù em.” Người đàn ông giải thích rất nghiêm túc, trong lòng anh chính là nghĩ như vậy.[QR][diendanlequydon]

“Thật sự?” Bối Nhi có chút không thể tin được.

“Đừng tin tưởng anh, được không?”

“... Được.”

Lâm Thu, em đã trải qua những chuyện tàn khốc nhất, là anh cho em một chút hy vọng, em hy vọng anh sẽ không phải là người đánh vỡ niềm hy vọng này.

Quyển 4 - Chương 18

Editor: QR - diendanlequydon

Ba năm sau.

“Tiểu thư Lâm Bối Nhi, xin hỏi một chút, linh cảm của cô cho thiết kế mới nhất trong series『u ám và hy vọng』là gì?” Một vị phóng viên cầm bút ghi âm phỏng vấn, camera đối diện với Bối Nhi, cô đã thay đổi rất nhiều.

Vốn dĩ Bối Nhi luôn có dáng vẻ sợ hãi rụt rè hơn nữa do bị giam cầm một thời gian quá lâu, khí chất luôn có sự u buồn nhưng hiện tại giống như đã thay đổi thành một người khác, toàn thân phát ra sự tự tin chói mắt, ăn mặc cũng càng tinh tế hơn so với quá khứ, trong lúc giờ tay nhắc chân tản ra phong vị người phụ nữ thành thục, một cái nhíu mày, một nụ cười cũng vũ mị động lòng người, ngay cả nữ phóng viên cũng bị mê đảo đến choáng váng.

“『U ám』 kỳ thật là một đoạn ký ức tôi đã trải qua, cũng giống như tên chính là sự u ám, nghỉ lại mà kinh sợ. 『Hy vọng』 là sự may mắn lớn nhất của cuộc đời tôi. Sau khi trải qua đoạn thời gian kia, tôi may mắn gặp được một người, anh ấy không chê tôi, cho tôi ấm áp và hy vọng, đưa tôi thoát khỏi bóng tối, tôi có thể có thành tựu ngày hôm nay cũng là nhờ có sự giúp đỡ của anh ấy.” Trên mặt Bối Nhi có thương cảm khi nghĩ về quá khứ nhưng càng có sự hạnh phúc.

“Vậy cô có thể nói một chút tình huống cụ thể hay không?” Tuy rằng hỏi vấn đề liên quan đến đời tư nhưng cô thật sự rất muốn bắt quái một chút chuyện xưa của nữ thần nha.

“Chuyện này là chuyện cá nhân, có thể đổi một câu hỏi khác được không?” Bối Nhi hơi nhíu mày, không nhanh không chậm tránh đi vấn đề này, thần thái tự nhiên, hào phóng lại khéo léo.[QR][diendanlequydon]

“Vậy hiện tại tiểu thư Lâm Bối Nhi vẫn độc thân hay là...?” Phóng viên cũng hối hận khi làm nữ thần nhớ lại chuyện cũ, cặp chân mày nhíu chặt quả thực làm người ta thương tiếc đến tan nát cõi lòng, nếu không phải cô có giới tính bình thường cũng muốn nhào lên.

“Chuyện này thì tôi có thể trả lời, hiện tại tôi đã có vị hôn phu.” Vừa nói vừa vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa tay trái, kiểu dáng của nhẫn tuy đơn giản nhưng những phóng viên kiến thức rộng rãi chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là tác phẩm của đại sư, hơn nữa nghe nói một thế căn cước của một người đàn ông chỉ có thể mua một cái, nằm trong series ‘vĩnh ái’.

“Vậy tôi muốn chúc cô hạnh phúc!” Có lẽ đoạn phỏng vấn này tung ra sẽ có rất nhiều nam nhân thất hồn lạc phách đi.

Bối Nhi là ngôi sao mới trong giới thiết kế châu báu, quét khỏi gần nửa năm qua, tuy rằng ngay từ đầu không thoát khỏi sự trợ giúp của Lâm thị nhưng ngay sau đó Bối Nhi dùng chính tác phẩm của mình đứng vững gót chân, hơn nữa đối xử với mọi người khiêm tốn có lễ, nhận được rất nhiều lời khen ngợi của các lão tiền bối trong giới thiết kế châu báu.

Lần phỏng vấn này là một tạp chí thời trang nổi danh tiến hành phỏng vấn riêng cô, có thể nói ý nghĩa chân chính chính là thừa nhận năng lực của cô cho nên đối với Bối Nhi mà nói rất quan trọng.

Nhưng cô đã không phải là cô của ba năm trước đây, bóng tối và đau đớn không thể phá hủy cô ngược lại khiến cô niết bàn trùng sinh.

Phỏng vấn kết thúc, Bối Nhi đối với màn ảnh dịu dàng cười.

Ha ha, cô rất chờ mong phản ứng của người nào đó khi thấy đoạn phỏng vấn này nha.

Còn vì cái gì cô dám khẳng định như vậy, chính là bởi vì gần đây tập đoàn Diệp thị đang muốn mở rộng vào giới châu báu, người phụ trách lại là Diệp Thần, hẳn nhất định sẽ chú ý những người mới trong giới châu báu giống như cô vậy, bởi vì những người thiết kế có thâm niên đều đã ký hợp đồng với những công ty có nhãn hiệu lâu đời, người mới có thể dễ dàng kêu gọi hơn một chút, hơn nữa lĩnh vực rộng lớn cũng chỉ có người trẻ tuổi mới dám có những ý tưởng sáng tạo lớn mật.

Bối Nhi đang nghĩ đến những bản khoản trong lòng, không nghĩ đến lại nhìn thấy người không nên xuất hiện ở đây, không phải nói đang đi công tác sao? Như thế nào lại quay về nhanh như vậy, tuy rằng có vài phần oán giận nhưng lại nhiều hơn sự cảm động và hạnh phúc.

Thế là trong lúc vô tình nhiếp ảnh gia đã chụp được hình ảnh Bối Nhi và một người đàn ông cao lớn, bóng lưng thẳng tắp dắt tay nhau cùng đi bộ, cuối cùng một đoạn hình ảnh này bị truyền ra một cách điên cuồng, mọi người sôi nổi nghĩ xem người đàn ông may mắn này là ai lại có phúc khí bắt được nữ thần như vậy!

Quyển 4 - Chương 19

“Có lạnh hay không?” Lâm Thư xuống máy bay lập tức chạy tới, đúng lúc bên ngoài đang nổi gió, cho dù hiện tại là mùa hè cũng cảm thấy lạnh buốt, cời áo khoác của mình ra, khoác lên người Bối Nhi.

“Không phải anh nói ngày mai mới trở về sao?” Bối Nhi chu cái miệng nhỏ, giọng nói làm bộ oán giận nhưng sự vui vẻ trong mắt vẫn bán đứng cô.

“Đây không phải là vì anh nhớ em sao?” Lâm Thư biết tính tình bạn gái nhà mình, mỗi lần đều oán giận nhưng có lần nào thật sự không vui về đâu.

Ba năm, anh nhìn Bối Nhi từng bước từng bước trưởng thành, từng chút từng chút trở nên càng thêm mê người, Bối Nhi chính là một cái bảo tàng đào mãi không xong, tùy lúc đều sẽ có niềm vui bất ngờ, cũng bởi vậy tình cảm của anh đối với cô từ thường thức, chiếm hữu lúc bắt đầu, sau đó lại mê muội, yêu say đắm.

Ba năm nay Bối Nhi cũng dần dần mở rộng lòng với anh, cuối cùng hai tháng trước đã đáp ứng lời cầu hôn của anh, đeo chiếc nhẫn giống như đã đóng con dấu của anh vậy.

Nói không thêm đề ý đến quá khứ của Bối Nhi là giả nhưng còn nhiều hơn là đau lòng và buồn chán, đau lòng vì Bối Nhi phải chịu khổ, buồn chán vì sao bản thân không xuất hiện sớm cứu Bối Nhi ra.

“Miệng lưỡi trơn tru!” Vỗ rớt bàn tay to của người đàn ông đang làm loạn trên eo cô, đây vẫn đang ở trên đường, làm sao có thể xằng bậy như vậy chứ.

“Chẳng lẽ em không thích miệng và đầu lưỡi của anh sao, hửm?” Trần ngập sắc tình ý vị trên đùa, thành công làm người phụ nữ mặt đỏ tai hồng. Anh nhanh chóng xin lỗi trước khi cô thật sự thẹn quá thành giận, anh không muốn đêm nay phải ngủ phòng khách đâu.

“Đúng rồi, có lẽ sắp tới em phải đi công tác một chuyến.” Sau khi vui đùa ầm ĩ, cuối cùng hai người nói đến chính sự.

“Đi đâu? Bảo bố muốn bỏ anh lại sao?” Lâm bộ như bị vứt bỏ, ôm lấy Bối Nhi, trên thực tế chính là lén lút trộm hương.

“Đừng náo loạn, em chỉ đi thành phố S mấy ngày, Chị Trần mời em đi tham gia một cuộc thi thiết kế.” Trần Nguyên là tiền bối của Bối Nhi cũng là một trong những người phụ trách, cuộc thi thiết kế kia chỉ có một số người mới tham gia, những người thiết kế lâu năm làm giám khảo, rất thích hợp để Bối Nhi tham gia.

Đương nhiên, còn có một mục đích khác, đó chính là Diệp Thần.

“Không thể không đi sao?” Nghe thấy tổ chức ở thành phố S, Lâm Thư theo bản năng lập tức liếc mắt nhìn Bối Nhi một cái, thấy cô không có biểu tình gì nhưng trong lòng vẫn thấy bất an, vòng tới vòng lui tất cả đều là chuyện cũ của Bối Nhi, hơn nữa anh có một chút sợ hãi, sợ hãi Bối Nhi sẽ trở lại bên cạnh tên cặn bã kia, không phải người ta thường nói phụ nữ hay có cảm tình đặc biệt đối với người đàn ông đầu tiên của mình sao?

“Anh đi cùng em được không? Đúng lúc công việc của anh đã xong rồi, có thời gian thì đi cùng em nha.” Nâng mặt của anh lên, chân thành nhìn thẳng vào đôi mắt anh, làm sao Bối Nhi lại không nhìn ra anh đang sầu lo, nói đến cùng chỉ người thật sự có cảm tình mới có thể đề ý đến mình.[QR]
[diendanlequydon]

“Được, anh có thể đi cùng em.” Thuận tiện cách ly tra nam!

Mỗi lần gặp gỡ Bối Nhi, đầu óc của Lâm Thư như bị chập mạch, hoàn toàn nhìn không ra một chút bộ dáng của tổng giám đốc Lâm thị. Hai người dựa vào phía sau, lại là một trận cười đùa, Bối Nhi lải nhải nói về trận thi đấu mình sắp tham gia.

“Mục tiêu của em là nằm trong top 3, nghe nói trận thi đấu này rất nhiều đối thủ khó giải quyết, Lâm Thư anh cảm thấy thế nào?” Quay đầu nhìn sang, Bối Nhi không khỏi nhếch môi cười, rõ ràng đã rất mệt còn liều mình gấp rút trở về, hà tất phải vậy chứ.

Điều chỉnh một chút tư thế ngủ của anh để anh có thể thoải mái gối lên đùi của cô, động tác lớn như vậy cũng không làm Lâm Thư tỉnh giấc, có thể thấy được anh mệt thành bộ dáng gì.

Phân phó tài xế lái chậm một chút, cố gắng kéo thời gian dài làm anh ngủ một giấc thật tốt, đợi lát nữa đi công ty cũng không đến nỗi quá mệt mỏi.

Nghĩ đến nỗi sầu lo của anh, cô không nhịn được cười cười, cô sẽ không trở lại bên cạnh người đàn ông đó, nghĩ đến việc khi hoàn thành nhiệm vụ mình phải lập tức rời đi, trong lòng bỗng nhiên có chút không đành lòng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

“Đồ ngốc.”

Quyển 4 - Chương 20

Editor: QR - diendanlequydon

Không ngoài dự đoán của Bối Nhi, Diệp Thần sưu tập một ít tư liệu về người mới có năng lực trong giới châu báu, bên trong bao gồm cả Bối Nhi, lần này Bối Nhi muốn tham gia thi đấu, người đầu tư cũng là Diệp thị.

Bởi vì Bối Nhi là một nữ thiết kế xinh đẹp, cho nên ngay từ đầu độ chú ý đã rất cao nhưng lần đầu tiên Diệp Thần nhìn thấy Bối Nhi sau khi ba năm xa cách lại là ở trong hội nghị, nhìn thấy video phỏng vấn Bối Nhi.

Diệp Thần không nghĩ tới anh sẽ nhìn thấy Bối Nhi thông qua cách đó.

Anh thừa nhận, anh không quên được Bối Nhi, đặc biệt là sau khi biết cô bị oan, càng quyền luyến không quên.

Ngay từ đầu, anh coi Bối Nhi như thế thân của người nào đó, tham luyến sự ôn nhu mà cô cho anh, nhưng mà địa vị của hai người cách xa quá lớn, trong tiềm thức của anh từ trước nay Bối Nhi và hắn không phải ngang nhau, cô chính là đồ vật của anh, là đồ vật anh có thể tùy ý xử trí.[QR]
[diendanlequydon]

Sau đó không biết bắt đầu từ khi nào, chính anh cũng không hề phát hiện, anh lại có thể hơi động tình với bối nhi, càng ngày càng để ý cô, dục vọng chiếm hữu càng ngày càng mạnh mẽ, Bối Nhi đối với anh không còn đơn thuần là quan hệ chủ tớ nữa, thời gian anh nhớ tới người kia càng ngày càng ngắn, thời gian nhớ tới Bối Nhi lại là càng ngày càng dài, anh thích nhìn cô vì hắn bận lên bận xuống, mỗi khi anh giật mình tỉnh lại, luôn cảm thấy có cảm giác gia đình.

Càng ở chung lâu lại càng để ý, càng để ý lại càng muốn chiếm hữu, giây phút biết được cô phản bội mình kia, anh vô cùng tức giận, anh căn bản không hề nghĩ tới có phải phía sau có âm mưu gì hay không, anh bị tin tức Bối Nhi phản bội mình làm chấn động, không có cách nào tự hỏi, chờ đến khi thanh tỉnh một chút Bối Nhi đã rời khỏi thành phố S.

Anh khắc chế bản thân không được chú ý tin tức của Bối Nhi, bởi vì anh không biết mình có thể nhịn không đi tìm cô hay không, nhưng mà Bối Nhi là do anh tự tay đưa đi, là lễ vật anh tự tay tặng đi, làm thế nào lấy lại được?

Lấy lại, mặt mũi của anh biết để đâu?

Thế là anh liều chết giữa mặt mũi của mình suốt ba năm, mặt ngoài anh không để bụng cái lễ vật đã tặng đi nhưng khi biết Bối Nhi bị mấy cái tính nô không an phận của anh liên thủ hãm hại, hắn nổi cơn thịnh nộ, trực tiếp giận chó đánh mèo, ngay lúc đó anh ném hết tính nô của hắn tới khu đèn đỏ, không bao lâu một đám bạo bệnh chết đi.

Nhưng mà có tác dụng gì đâu? Người anh để ý nhất vẫn không về được.

Anh thử đi tìm nhưng mà nhà họ Lâm chính là nhà họ Lâm, thế lực ở thành phố H không phải là giả, hắn cứ thế không có tìm được một chút xú tin tức gì về Bối Nhi, duy nhất biết được chính là đại thiếu gia nhà họ Lâm mang về một mỹ nữ sau đó kim ốc tàng kiều, nhưng cụ thể giấu ở đâu thì không có người nào biết.

Thậm chí người anh phái ra còn bị Lâm Thư phát hiện, rồi tiện thể để người đó nhắn tin cho anh, trong tối ngoài sáng đều trào phúng anh làm mình châu phủ bụi trần, còn có ý định thu lại ly nước đã hắt ra sao, thậm chí còn trả lại cho một tấm ảnh chụp chung rất thân mật của Bối Nhi với Lâm Thư, nói Bối Nhi ở chỗ Lâm Thư hạnh phúc hơn ở chỗ anh.

Anh lập tức xé nát ảnh chụp ngay tại chỗ nhưng sau đó lại hối hận, dùng băng dính lại chỉ để lại một mình Bối Nhi, lừa mình dối người.

Đôi khi anh cũng nghĩ, nếu không phải Bối Nhi rời đi kích thích anh, có lẽ anh sẽ vẫn luôn cảm thấy Bối Nhi đặc biệt nhưng sẽ không biết thật ra bản thân đã thích cô.

Ba năm, trong ba năm này đủ để tình cảm không sâu sắc và những tình cảm khác như hối hận, không cam lòng, ghen ghét trộn chung với nhau rồi lên men, làm anh đối với Bối Nhi càng ngày càng không bỏ xuống được, trở thành một nốt chu sa trong ngực anh.

Không nhất định hoàn toàn là tình yêu nhưng chính là không bỏ xuống được.

Phục hồi lại tinh thần, vừa lúc thấy cuối đoạn video, hình ảnh Bối Nhi nắm tay Lâm Thư bước đi.

Phương án nắm trong tay trực tiếp bị bóp nát, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Quyển 4 - Chương 21

Đêm trước ngày thi đấu, Diệp thị tổ chức một buổi dạ tiệc, nói là để nhóm thí sinh làm quen với nhau trước khi thi đấu.

Bối Nhi nắm thiệp mời trên tay, lúc trước không hề nói sẽ tổ chức tiệc trước ngày thi đấu, với sự kiêu ngạo của Diệp thị, bọn họ chỉ biết coi trọng những người có năng lực, trước khi cuộc thi đấu diễn ra, chưa biết năng lực của mọi người ra sao làm sao lại có thể phí sức lực trên người bọn họ cơ chứ? Nhìn thế nào cũng thấy đây chính là quyết định vội vàng.

Trên thực tế chính là quyết định vội vàng, hơn nữa người đưa ra quyết định này chính là Diệp Thần, nguyên nhân chính là vì muốn nhìn thấy Bối Nhi.[QR]
[diendanlequydon]

Ngay sau khi Bối Nhi và Lâm Thư tới thành phố S, hơn nữa biết Bối Nhi muốn tham gia thi đấu, hẳn đã biết cuối cùng anh cũng có thể nhìn thấy Bối Nhi rồi.

Cho nên vội vàng sắp xếp một buổi dạ tiệc, anh có thể chờ đến khi thi đấu để nhìn thấy cô nhưng mà anh chờ không kịp, anh nghĩ lúc trước người con gái đó yêu anh như vậy chắc là bây giờ vẫn không hề thay đổi, anh nghĩ như vậy rồi xem nhẹ một tia khủng hoảng lóe lên trong lòng.

Diệp Thần cầm một ly champagne, tự tin tràn đầy đứng ở chỗ bắt mắt nhất trong hội trường buổi dạ hội, nhìn về phía cửa hội trường, bỏ qua những người đến gần muốn tạo quan hệ.

Đến tận lúc người con gái hẳn tâm tâm niệm niệm xuất hiện ở phía cửa, nụ cười vốn dĩ rất tự tin cứng lại, bàn tay cầm ly nắm lại thật chặt, bởi vì người con gái vốn dĩ thuộc về anh đang kéo một người đàn ông khác, nói cười vui vẻ tiến vào, trên tay bọn họ đeo cùng một kiểu nhẫn, nói chuyện với nhau rất thân mật nhưng lại chói mắt như vậy.

Bối Nhi vẫn xinh đẹp như vậy, cô mặc một bộ váy đuôi cá màu đỏ chiết eo cao cúp ngực, tóc búi cao, một sợi tóc rủ ở trên đôi vai ngọc ngà, trên cổ đeo một chuỗi vòng cổ trân châu đơn giản, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng như cũ. Vừa tiến vào đã đoạt đi rất nhiều ánh mắt, bất quá khi bị người đàn ông bên cạnh cô lạnh nhạt nhìn lướt qua, mọi người đều hoảng loạn dời ánh mắt đi.

Chỉ có một người vẫn còn càn rỡ nhìn chằm chằm Bối Nhi, đó chính là Diệp Thần.

Anh nghĩ tới rất nhiều lần cảnh tượng anh và Bối Nhi gặp mặt, anh nghĩ sau khi cô hiểu rõ Lâm Thư không cần mình sẽ trở về cậy nhờ anh, anh sẽ có thể làm bộ không so đo hiềm khích trước đây mà giữ cô ở lại, còn nghĩ tới khả năng cô sẽ không vui, rồi anh sẽ có lý do đưa cô trở về...

Nhưng duy nhất không nghĩ tới chính là cô có thể trải qua cuộc sống tốt như vậy cũng thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt của cô không hề dịu dàng nhìn anh chăm chú nữa, sẽ không lại lộ ra nụ cười hơi nhút nhát nhưng lại ấm lòng với anh nữa, sẽ không khê khàng nói những lời quan tâm đến anh nữa, thậm chí sau khi cô tiến vào không liếc mắt nhìn anh một cái.

Người con gái này đã quên anh mất rồi!

Sự thật như vậy khiến Diệp Thần không thể tiếp thu, uống một hơi cạn sạch ly champagne trong tay, đi đến trước mặt Lâm Thư và Bối Nhi, ánh mắt vẫn càn rỡ như cũ nhìn chằm chằm Bối Nhi, lại chào hỏi với Lâm Thư:

“Không biết Lâm đại thiếu gia đến, không thể tiếp đón từ xa!”

“Là tôi sai, tôi không có chào hỏi trước đã tới rồi, hy vọng Diệp thiếu gia đại nhân đại lượng không cần so đo!” Lâm Thư không dấu vết ngăn trở tầm mắt của Diệp Thần, cầm hai ly từ trong tay nhân viên phục vụ rượu đưa cho Diệp Thần.

Mặt ngoài hai người tán gẫu thật vui, thực tế lại là không nhân nhượng chút nào, câu câu chữ chữ cắm vào chỗ đau của đối phương.

Mọi người trong buổi dạ tiệc nhìn như đang nói chuyện với nhau nhưng khóe mắt đều ở chú ý bên này, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ, từ xưa đã có câu hồng nhan họa thủy.

Lâm họa thủy trong lòng mọi người nhưng không hề cảm thấy mình chính là họa thủy, cô liếc nhìn hai người đàn ông đàn giao phong một lần rồi mới kéo Lâm Thư đi tìm Trần tỷ, gặp thoáng Diệp Thần vẫn không nhìn hẳn như cũ, ngay cả khóe mắt cũng không có.

Cô hơi lười biếng vuốt tóc của mình, một động tác đơn giản như vậy lại hoàn toàn lộ ra vẻ quyến rũ phong tình, cảm giác được ánh nhìn sau lưng càng thêm chăm chú nóng bỏng, Bối Nhi không nhịn được mỉm cười.

Quyển 4 - Chương 22

Editor: QR - diendanlequydon

Sau buổi dạ tiệc không lâu, tất cả những thí sinh tham gia thi đấu đều được gọi đến tổng công ty tập đoàn Diệp thị, rồi sau đó đại diện ban tổ chức mới tuyên bố chủ đề thi đấu lần này, thời gian thiết kế là ba ngày, sau ba ngày thí sinh không giao bản vẽ phác thảo thiết kế của mình đều coi là tự từ bỏ tư cách thi đấu.

Mà chủ đề của trận thi đấu lần này là “Tình yêu”.

Bối Nhi vẫn đang nghiêm túc suy nghĩ về chủ đề của lần thi đấu này nên cũng không chú ý mình bị người đuổi theo, người nọ nhân lúc Bối Nhi không chú ý, từ trong bóng đêm vươn một bàn tay ra kéo lấy cô, cô muốn lớn tiếng la lên nhưng miệng cũng bị người kịp thời lấp kín.

“Úm... Úm... A... Úm...”

Diệp Thần giống như chết đuối mút lấy đôi môi của Bối Nhi, há miệng nuốt lấy hương thơm tươi mát trong miệng cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, không buông tha mỗi tác trong khoang miệng của cô, hai đôi môi trần trọc, không ngừng tràn ra nước bọt không kịp nuốt.

Bối Nhi không ngừng đám ngực Diệp Thần, đám đến mức hai tay đều đau vẫn không làm Diệp Thần buông cô ra, cô nâng đầu gối lên muốn đánh lên giữa hai chân của anh ta, bất đắc dĩ Diệp Thần đã sớm nhìn rõ mưu kế của cô, ngược lại bắt được chân cô, bàn tay sờ bắp đùi của cô, nâng chân của cô lên, dùng dương vật đã sớm cứng đến phát đau của mình va chạm vào nơi mềm mại của Bối Nhi.

Sau khi nụ hôn dài kết thúc, trên mặt Bối Nhi ửng hồng, không phải thẹn thùng, mà là tức giận.

Cô không nghĩ tới Diệp Thần có thể vô sỉ như vậy, dám chơi đánh lên!

“Buông ra!” Bối Nhi vô cùng tức giận nhưng suy xét đến thân phận của cô và Diệp Thần lúc này, cô cứng rắn kiềm chế không để mình hét lên tiếng rống giận, chỉ từ trong kẽ răng nhay ra hai chữ, cô không muốn ngày mai sẽ nhìn tin tức chính ‘Vị hôn thê của Lâm đại thiếu gia hẹn hò với tổng giám đốc Diệp thị’!

“Không thả, thả em sẽ chạy, anh sẽ không để em rời khỏi anh!” Diệp Thần làm như thâm tình, kè sát tai Bối Nhi, dùng giọng nói trầm thấp nói ra lời âu yếm, hơi thở phả vào vành tai mẫn cảm của cô, nói xong còn liếm ướt vành tai đã đỏ ửng.

Bối Nhi nghe được những lời này lập tức cảm thấy buồn nôn, cô chỉ hận thân thể của mình quá mức mẫn cảm, Diệp Thần lại quá hiểu biết những điểm mẫn cảm của cô, lúc này mới vài câu cô đã bị khơi lên tình dục, nhưng mà muốn cô và Diệp Thần lên giường là không có khả năng, cô không hề quên thù đoạn khi ở trên giường của Diệp Thần.

“Chỉ cần em chịu trở về, sau này anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt!” Sự trào phúng ở sâu trong mắt Bối Nhi kích thích anh, anh cũng đã hứa hẹn như vậy, cô còn có cái gì bất mãn![QR][diendanlequydon]

“Diệp Thần, tôi đã không phải là tính nô của anh nữa, nếu anh động dục thì tìm người khác, mỗi một lần anh chạm vào tôi, tôi đều cảm thấy ghê tởm, tôi vẫn nhớ rõ anh từng nói Lâm Thư sẽ không muốn đôi giày rách này, nhưng mà bây giờ người ta nguyện ý muốn cưới tôi, anh cảm thấy làm tính nô của anh, mỗi lần đều bị anh đánh tốt hay là làm con dâu Lâm gia tốt?” Bối Nhi nói một mạch những lời này, cô không hề quên sự khuat nhục và thương tổn mà người đàn ông này mang lại cho cô, hơn nữa người đàn ông này vẫn không hề ý thức được, cô hiện tại không giống trước kia nữa, trước kia Bối Nhi có thể tùy ý để anh nhục nhã lăng mạ, bây giờ sẽ không!

Cô chính là muốn cho anh ý thức được chuyện này, rồi mới một lần nữa quen biết cô, sau đó thật sự yêu cô.

“Anh không tin, nếu em đối với anh không cảm giác gì, tại sao phía dưới lại ướt như vậy?” Những lời nói của Bối Nhi hoàn toàn đánh vỡ những điều anh luôn lừa mình dối người nhưng mà anh vẫn không cam lòng, dưới sự tức giận trực tiếp xé rách quần lót của Bối Nhi, ngón tay móc ra một vệt chất lỏng, lấy thứ này để chứng minh có cảm giác Bối Nhi đối với hắn.

“Bắt đầu từ khi tôi tám tuổi, mỗi ngày Diệp gia đều tiêm vào cơ thể tôi một loại thuốc khiến thân thể của tôi trở nên mẫn cảm, nói cách khác cho dù chỉ là một con chó liếm tôi hai cái tôi cũng sẽ ướt!” Thừa dịp Diệp Thần chưa chuẩn bị, Bối Nhi đánh một quyền vào bụng Diệp Thần, ba năm này cô đã đặc biệt luyện một chút võ phòng thân, đánh không lại còn không thể đánh lên hay sao?

Quyển 4 - Chương 23

Nhìn thấy thân thể Diệp Thần cong lại giống như con tôm luộc, Bối Nhi không chút do dự dẫm một chân xuống, đạp lên ngón chân của anh ta, hôm nay Bối Nhi đi giày cao gót, lại đạp hết sức, không chừng ngón chân cái cũng đã gãy xương.

“Nói cho anh biết, Bối Nhi trong quá khứ vào giây phút bị anh tặng cho người khác cũng đã chết, hiện tại tôi là Lâm Bối Nhi! Vốn dĩ Bối Nhi sẽ yên lặng chịu đựng đối với tất cả hành động của anh nhưng tôi sẽ không, lại có lần tiếp theo sẽ không phải chỉ đơn giản chỉ là dẫm gãy ngón chân của anh như vậy!”[QR][diendanlequydon]

Vỗ tay, quả nhiên lúc trước cô muốn Lâm Thụ dạy cô một chút võ phòng thân là chuyện chính xác, nhìn người nào đó ngã trên mặt đất chặt không chịu nổi, nếu không phải nhiệm vụ còn cần tinh dịch của Diệp Thần, chỗ cô xuống tay sẽ không phải chỉ là ngón chân!

Cô lấy khăn lụa ra lau sạch sẽ nước miếng trên mặt mình lại nhanh chóng sửa sang lại quần áo của mình một chút, rồi sau đó chán ghét vứt khăn lụa trên mặt đất, dẫm lên giày cao gót rồi đi.

Nhìn bóng dáng không hề lưu luyến của Bối Nhi, người đàn ông cầm khăn lụa lên, biểu tình trên mặt vô cùng khủng bố, hơn nữa còn cảm thấy đau đớn, miến bàn có bao nhiêu vận vẹo nhưng cuối cùng vẫn không rên một tiếng, tự mình khập khiễng quay trở lại văn phòng của mình.

Ra khỏi công ty, Bối Nhi đã thấy bạn trai nhà mình lái xe tới đón cô, cô từng bước từng bước nhỏ bước qua, thật sự là quần lót đã bị tên cận bã xé mất, nếu động tác lớn một chút cô sẽ bị lộ hoàn toàn, cho nên cô đi hết sức cẩn thận.

“Tại sao lại ra trễ như vậy?” Đôi mắt liếc qua đôi môi có chút sưng đỏ của Bối Nhi, và váy áo còn có chút hơi hỗn loạn, trong lòng căng thẳng, nhưng anh che dấu rất tốt, không hề thể hiện ra ngoài.

“Chúng ta quay về khách sạn.” Cô cũng biết miệng mình nhất định sẽ bị sưng lên, nụ hôn của tên khốn Diệp Thần kia không khác gì chó gặm, Lâm Thụ lại là người có tâm tư tỉ mỉ, trừ phi anh ấy bị mù mới có thể không phát hiện ra.

Lên xe, Lâm Thụ lái xe rất chuyên tâm nhưng nếu không phải khí lạnh quanh thân luôn tỏa ra, Bối Nhi thật đúng là cho rằng anh không biết gì.

“Em bị Diệp Thần cưỡng hôn, anh ta đánh lên em, lúc này em dẫm gãy một ngón chân của anh ta!” Bối Nhi thật sự chịu không nổi không khí như vậy, mở miệng giải thích, trong giọng nói còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa.

“Kéttttt!”

Lốp xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, Lâm Thụ lập tức dừng xe, ôm chặt lấy Bối Nhi, nặng nề hôn lên môi Bối Nhi.

Anh dùng lực hơi mạnh, từ lúc thấy đôi Bối Nhi bị sưng lên, anh đã muốn làm như vậy, ghen ghét trong lòng anh không chế không được mà sinh trường điên cuồng, giống như là muốn hủy diệt tất cả mùi hương của Diệp Thần, anh bá đạo đưa đầu lưỡi vào trong, “Tây” từ trong ra ngoài rất nhiều lần, cuối cùng còn muốn giống như thú dữ dùng hương vị của mình đánh dấu hiệu lãnh thổ, ép buộc Bối Nhi nuốt nước miếng của mình, thật vất vả mới buông tha Bối Nhi, giữa đôi môi của hai người còn được nối với nhau bởi một sợi tơ trong suốt vô cùng dính nhầy.[QR][diendanlequydon]

“Anh ta còn chạm vào nơi nào?” Đáy mắt Lâm Thụ cuộn cuộn ám sắc nồng đậm, giống như là một con mãnh thú đói khát đã lâu, thậm chí Bối Nhi có loại cảm giác Lâm Thụ sẽ tùy lúc nhào lên, nuốt cô vào bụng.

Bối Nhi trần thuật đúng sự thật, nghe tới đoạn quần lót cũng bị xé, biểu tình trên mặt người đàn ông ngay cả hai từ khủng bố cũng không đủ để hình dung, Bối Nhi nhìn thấy cũng kinh hồn táng đảm.

Lòng ghen ghét của đàn ông cũng không thua gì phụ nữ.

“Pip pip pip!”

Mặt sau truyền đến tiếng còi không kiên nhẫn, cuối cùng Lâm Thụ cũng buông Bối Nhi ra, không nói một câu nào, khởi động xe.

Bối Nhi có chút dự cảm đêm nay cô sẽ thực thâm, cô đang suy nghĩ xem có nên giả bệnh để né tránh người đàn ông đang bị lòng ghen tị bành trướng che mờ mắt này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 24

Editor: QR - diendanlequydon

Sau khi trở lại khách sạn, Lâm Thư giống như không có việc gì, trên mặt luôn nở nụ cười giống như quá khứ.

Bối Nhi cũng dần dần thả lỏng cảnh giác, cô còn phải thiết kế tác phẩm thi đấu, vì thế trực tiếp bỏ qua chuyện này, ngồi ở trước bàn không ngừng viết viết vẽ vẽ, lại không ngừng xé bỏ, tiếp tục viết viết vẽ vẽ.

“Bối Nhi.”

Lâm Thư cắt đứt suy nghĩ của Bối Nhi, cô theo tiếng nói nhìn lại, thiếu chút nữa bị chảy máu mũi!

Người đàn ông này mới vừa tắm gội xong, trên ngọn tóc còn mang theo bọt nước, trên người cũng mang theo hơi nước, muốn mạng chính là trên người anh chỉ mặc một cái quần lót hình tam giác!

Dáng người Lâm Thư rất đẹp, tám khối cơ bụng tiêu chuẩn, đường cong lưu loát, đường cong mỹ nhân ngư gợi cảm cuối cùng hoàn toàn đi vào phía trong quần lót, cánh tay và hai chân to lớn có lực, nhìn qua sức bật mười phần. Một giọt nước từ sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống ngực, theo đường cong giữa các cơ bắp trượt xuống, cuối cùng chảy vào trong quần lót, ánh mắt Bối Nhi di chuyển theo bọt nước, cuối cùng dừng lại giữa hai chân của anh, nhìn thấy đục vóng to lớn cứng rắn vô cùng nổi bật kia.

“Thế nào? So với Diệp Thần thế nào?” Người đàn ông mỉm cười kiêu ngạo, tiến lên ôm chặt Bối Nhi, anh biết mỹ nam kế vẫn có thể sử dụng tốt với Bối Nhi.

“...” Bối Nhi có chút dở khóc dở cười, vốn dĩ cho rằng anh đã quên mất chuyện này, không nghĩ tới là đang ở chỗ này chờ cô, đặc biệt là câu sau, quả thực chính là vô cùng ghen tuông có được không?[QR][diendanlequydon]

“Bối Nhi, anh muốn em!” Người đàn ông cũng không vội vàng nhất thời muốn cô chính miệng thừa nhận anh tốt hơn, tiến lên ôm chặt Bối Nhi, cọ dục vọng đã cương cứng của mình vào phần lưng của cô, ý đồ cầu hoan thể hiện rất rõ ràng.

“Em... Còn có thiết kế phải làm...” Tình dục của Bối Nhi cũng bị khơi gợi nhưng mà cô vẫn giãy giụa, một khi làm sẽ không biết khi nào mới có thể tiếp tục tác phẩm thiết kế của cô.

“Bối Nhi, Bối Nhi, Bối Nhi~~~~” Người đàn ông giống như một con mèo lớn, vùi đầu ở cổ cô, cọ ròi lại cọ, còn nhẹ nhàng liếm cái cổ mẫn cảm của cô, ở bên tai một tiếng lại một tiếng kêu tên Bối Nhi, khí nóng trong miệng không ngừng phả vào tai Bối Nhi khiến cô khẽ run rẩy.

“Đừng, đừng náo loạn... Nhiều nhất chỉ được làm một lần, không được nhiều hơn...” Cô và Lâm Thư đã hơn nửa tháng không làm, cô cũng rất muốn nhưng mà vẫn phải tiết chế, cô vẫn còn phải tham gia thi đấu nữa.

“Được, em nói cái gì thì chính là cái đó!” Lâm Thư nở một nụ cười ý vị thâm trường, nếu Bối Nhi tự mình đổi ý, vậy cũng không thể trách anh.

Ánh đèn được chỉnh hơi tối, vẫn nhìn thấy rõ ràng nhưng lại có vẻ ái muội.

Trên cái giường lớn duy nhất trong phòng, cơ thể của cả hai trần trụi, quấn quýt với nhau như một đôi uyên ương đang giao cổ, ân ái triền miên.

Một bàn tay của Lâm Thư bắt lấy đôi tay của Bối Nhi đặt ở trên đỉnh đầu, anh vùi đầu ở trước ngực Bối Nhi, dùng đầu lưỡi vẽ từng vòng từng vòng xung quanh núm vú, một tay cầm một bên núm vú khác thường xuyên xoa nắn vân vân, trêu chọc Bối Nhi liên tục thở gấp, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

“Lâm... Lâm Thư... A, nhẹ một chút... Cầu xin anh, cho em...” Hai đùi Bối Nhi cũng tự cọ xát, tiểu huyết không ngừng tiết ra dâm thủy, cô chỉ hy vọng Lâm Thư có thể nhanh chóng kết thúc sự tra tấn ngọt ngào này, sau đó mạnh mẽ lấp đầy, đâm xuyên qua cô.

“Cho em cái gì? Không nói rõ ràng, làm sao anh biết em muốn cái gì?” Người đàn ông cười đến có chút xấu xa, vẫn không chút để ý trêu đùa núm vú sưng đỏ của cô như cũ.

Bị người đàn ông ở trên giường ép buộc nói ra những lời mắc cỡ không phải một hai lần, cô cũng dần dần hiểu được cái gì gọi là tình thú ở trên giường, cũng chậm rãi thả lỏng bản thân, loại chuyện này có lần đầu sẽ còn có lần thứ hai lần thứ ba, Bối Nhi cũng tuân theo dục vọng của chính mình: “Em muốn anh sờ tiểu huyết phía dưới... Thật ngứa...”

Bối Nhi mở hai chân của mình ra, dùng ngón tay trắng nõn vuốt tách cửa huyết, lộ ra huyết thịt hồng nhợt bên trong đang không ngừng mấp máy, như là muốn anh yêu thương một phen thật tốt.

Lâm Thư gắt gao nhìn chăm chăm, bộ dáng người phụ nữ trung thực với dục vọng như vậy thật sự quá mức dâm mê lại vô cùng mê người, anh có chút gian nan nuốt nước miếng, ức chế xúc động muốn xoa nát tiểu huyết của cô, cúi người liếm phía trên tiểu huyết, đầu lưỡi cuốn lấy tiểu trần châu, chơi đùa tiểu trần châu đáng thương khiến nó sưng to cứng rắn.

Hơi thở nóng rực khiến tiểu huyết không ngừng rung động, tần suất huyết thịt bên trong mấp máy càng nhanh, người đàn ông cầm vào một ngón tay, cảm nhận được mị thịt bị mờ ra đang gât gao quăn lấy ngón tay, sau đó dùng sức ở bên trong quấy phá, lại không ngừng chơi đùa huyết thịt, đầu lưỡi và ngón tay mang đến khoái cảm, kích thích mà Bối Nhi không ngừng rên rỉ ra tiếng, trong miệng liên tục kêu dâm.

“A... Thật thoải mái... Liếm thật giỏi a... A...”

Thật sự là quá mức kích thích, Bối Nhi cầm lấy ngón tay của Lâm Thu, muốn anh liếm càng sâu, đâm vào càng sâu, tự bản thân cũng không ngừng nâng mông lên đón ý nói đùa, một giác tê tê đại đại từ cột sống tiến thẳng về phía trước, xâm nhập vào đại não của Bối Nhi, trong nháy mắt cô chỉ cảm thấy khắp nơi đều là một màu trắng xoá, cảm giác mất khống chế càng ngày càng nghiêm trọng.

“Dừng lại... Lâm Thu, dừng lại... Em muốn tiết... Muốn tiết... A...”

Ngay thời điểm máu chốt này, làm sao người đàn ông có thể dừng lại được, ngược lại càng thêm ra sức liếm láp, ngón tay đâm vào càng sâu. huyết thịt của Bối Nhi nhanh chóng co rút lại rồi lập tức thả lỏng, một dòng dâm thủy phun ra tung toé khiến khuôn mặt tuần tú của người đàn ông và khăn trải giường ướt nhẹp.[QR][diendanlequydon]

Bối Nhi thật vất vả mới hồi phục lại tinh thần đã thấy trên mặt anh tất cả đều là dâm thủy của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vội vàng tìm khăn giấy, nâng cánh tay mềm như bông lên lau mặt cho anh, ai ngờ anh căn bản không cảm kích, ngược lại ngậm ngón tay tự đưa đến cửa vào trong miệng, liếm láp vô cùng sắc tình, cả ngón tay đều là nước miếng của anh.

“Thoải mái sao?”

“Thoải mái... Nhưng mà không đủ... Em muốn dương vật lớn tiến vào...” Thân thể sau cao trào chẳng những không được thỏa mãn, ngược lại còn kêu gào muốn càng nhiều hơn, muốn dương vật lớn của anh hung hăng cắm vào, lấp đầy cô, xuyên qua cô.

Người con gái mình yêu nói muốn mình, những lời này còn có uy lực hơn so xuân dược khiến Lâm Thu vô cùng kích động, anh cũng không hề chậm chạp, phóng xuất ra dương vật đã sớm cứng rắn, sưng to đau đớn của mình, đỡ thân gậy trực tiếp đâm vào đến tận cùng.

Thân thể tiếp xúc khăng khít, vô cùng thân mật khiến hai người đồng thời phát ra một tiếng than thoải mái, Lâm Thu rất quan tâm đến cảm nhận của Bối Nhi, rút ra đâm vào không sâu đến khi Bối Nhi thích ứng hoàn toàn mới bắt đầu dùng sức va chạm, huyết thịt không ngừng bị đè ép khép lại, lại bị đè ép khép lại, mỗi khi dương vật rút ra sẽ không ngừng vuron lên để giữ lại, Lâm Thu bị cảnh tượng dâm mĩ này kích thích, nhanh chóng đâm vào rút ra khiến dâm thủy bắn ra khắp nơi, làm ướt cái bụng bằng phẳng và lòng phía dưới của anh.

“A... Thật nhanh... A... Ừm... Thật thoải mái...” Bối Nhi bị anh đâm đến mức không có cách nào tự hỏi. Cái miệng nhỏ nhắn căn bản không thể khép được, không ngừng phun ra những từ ngữ dâm mĩ phóng đảng, tiếng kêu quyến rũ một tiếng so với một tiếng càng cao hơn, vừa vui thích lại vừa thống khổ, cảm giác quen thuộc lần thứ hai đánh úp lại, cô lại sắp đạt cao trào.

Lúc này người đàn ông lại dừng lại.

“Ừm... Mau động... Thật ngứa, a...” Cao trào sắp đến lại bị người cứng rắn cắt đứt, cảm giác thật sự không dễ chịu, cô không nhịn được cố gắng chuyển động thân thể thúc giục anh.

“Nói, nói em chỉ cần anh làm em, tiểu huyết lắng lơ chỉ có thể bị dương vật của anh làm!” Lâm Thu bức bách người con gái này nói những lời cảm thấy thẹn như vậy, trong mắt anh có chút bất an và không tự tin, chỉ những lúc đối mặt với Bối Nhi anh mới có thể như vậy, ai yêu trước thì người đó thua, anh đã thua rồi tình rồi mủ.

Bối Nhi biết anh bất an chuyện gì, cô cũng không thể đáp lại cảm tình cầu anh, trong mắt cô có chút áy náy, làm xong nhiệm vụ cô sẽ lập tức phải rời đi, làm sao cô có thể đáp lại tình cảm của anh được, cô không muốn lừa gạt người đàn ông yêu thương cô như thế.

“Em chỉ cho anh làm, tiểu huyết lắng lơ phía dưới cũng chỉ cho anh làm, dương vật lớn của em!” Nói xong lập tức ngăn miệng anh lại, cái lưỡi nhỏ thom tho không an phận đi vào trong miệng của anh, nếu không thể đáp ứng tình cảm vậy dùng thân thể để báo đáp đi.

Trong phòng một lần nữa bốc cháy lên ngọn lửa tình dục, bị đâm vào rút ra thật mạnh vài cái, cuối cùng Bối Nhi không nhịn được lại đạt cao trào, tất cả dâm thủy nóng hầm hập phun lên quy đầu, rốt cuộc người đàn ông nhịn không được nữa bắn ra, tinh dịch nóng bỏng tràn đầy trong tử cung của cô.

Lâm Thu rời khỏi thân thể Bối Nhi, đã không có dương vật ngăn trở, tinh dịch chen lấn chảy ra, tiểu huyết, trên đùi toàn là dâm thủy, dương vật của Lâm Thu lại một lần ngẩng lên, nhưng mà anh rất bình tĩnh bé Bối Nhi lên đi rửa sạch thân thể.

Dù sao, đêm vẫn còn rất dài không phải sao?

“A... Ừm... Lâm Thu, đã nói chỉ một lần!”

“Anh chỉ giúp em rửa sạch một chút thôi!”

“A... Anh, cái tên xấu xa này... Ừm... Không cần hỏi nào... A...”

“Muốn? Đã nói chỉ làm một lần!”

“Vô nghĩa, nhanh chóng tiến vào, em muốn!”

“Được, vậy em đừng hối hận...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Ngoại truyện: H, ngược

Editor: QR - diendanlequydon

Hôm nay Bối Nhi rất vui vẻ, cuối cùng cô có thể cởi bộ váy ngủ chỉ một màu xám trên người ra, có lẽ bản tính của những cô bé luôn thích xinh đẹp và không thích mặc quần áo giống những người khác, cô được trang điểm thật sự xinh đẹp.

Cô gái trẻ tuổi không cần phải trang điểm cầu kỳ, làn da căng mịn của tuổi trẻ chính là lớp trang điểm thích hợp nhất, cho nên vốn dĩ Bối Nhi chỉ là thay đổi một bộ quần áo màu sắc tươi đẹp đã rất xinh đẹp rồi.

Cô mới mười ba tuổi căn bản không biết bản thân sẽ phải đối mặt với chuyện gì, cô cho rằng sẽ nhìn thấy bầu trời cao trong xanh, sống những ngày được mặc quần áo mới, có đồ ăn ngon giống như các đi luôn chăm sóc các cô đã nói như vậy, trên mặt mang theo sự đợi chờ và ngây thơ, không biết chuyện đi này của mình sẽ gặp những chuyện gì.

Cô được đưa đến một căn phòng lớn, từ hôm nay trở đi cô sẽ ở nơi này, trong tương lai cô cũng không thể bước ra khỏi nơi này một bước.

Tham quan xong phòng ở, ăn xong điểm tâm đi Tàn làm, cô ngồi ở trên sô pha chờ chủ nhân tương lai, đáng tiếc chờ đến khi cô dựa vào tay vịn ngủ rồi cũng không chờ được chủ nhân trở về.

Bối Nhi ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác có người chạm vào cô, đôi tay kia di chuyển trên người cô, cô muốn tránh ra lại phát hiện tay của mình đã bị trói lại, hoang mang rối loạn mở mắt ra lập tức nhìn thấy khuôn mặt tuần nữ không có cảm xúc của một người đàn ông, anh cũng đang nhìn cô.[QR]
[diendanlequydon]

“Chủ, chủ nhân?” Trước khi tới cô đã nhìn qua ảnh chụp của chủ nhân tương lai, chỉ là cô không nghĩ tới ngoài đời so ảnh chụp còn đẹp hơn nhiều, nhưng cảm giác của cô lại âm u lạnh lẽo giống như khi còn nhỏ nhìn thấy rắn độc.

“Tĩnh? Vừa đúng lúc, tĩnh sẽ chơi đùa tốt hơn!” Diệp Thần lạnh lùng cười, đánh giá lễ vật mới của hắn, rất vừa lòng đối với cách trang trí này giờ của mình, lễ vật mà, không phải cần lấy nợ lụa cột lại hay sao?

Bối Nhi không biết bị người cởi quần áo từ lúc nào, nợ lụa màu đỏ cột cô ngồi trên một cái ghế dựa, đôi tay vòng qua chỗ tựa lưng, bị trói ở phía sau, hai chân mở ra, trói ở trên hai tay vịn, cặp ngực nho nhỏ bị dây lụa xiết chặt, bị ép buộc nhô lên, còn có một đoạn dây lụa đặc biệt vắt ngang qua chỗ bình thường cô hay đi tiểu.

Người buộc dây hình như là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm và kỹ thuật gì, Bối Nhi cảm giác cánh tay và bắp đùi của mình đã tê liệt, chỗ đi tiểu cũng là bị siết chặt đau đớn, cô có chút sợ hãi, không biết cô đã làm sai chuyện gì mà bị trói lại như vậy.

Sau khi Diệp Thần thương thức đủ bộ dáng luống cuống sợ hãi của Bối Nhi, kéo chặt dây lụa cột vào dưới ghế, vốn dĩ dây lụa đã được kéo căng, sau khi siết chặt biến thành một sợi dây nhỏ, mảnh trắng tấp, khảm vào bên trong tiểu huyết, Bối Nhi lập tức đau đớn, hét lên một tiếng, hình như Diệp Thần cảm thấy như vậy còn chưa đủ, trong tay vừa thả vừa siết, dây lụa ma sát vào da thịt non mịn.

“Chủ, chủ nhân, đau... A... Thả, thả Bối Nhi... Cầu xin người... A...” Xen lẫn tiếng kêu đau đứt quãng, Bối Nhi khóc lóc cầu xin Diệp Thần tha thứ, thân thể cô bất tri bất giác xảy ra biến hóa, nơi đó rất đau, nhưng lại có chút hơi ngưa ngưa, không ngừng co rút lại, Bối Nhi thậm chí cảm giác được nơi đó ẩm ướt, cô có chút khó xử, nghĩ rằng đó là nước tiểu.

“Chắc chắc chắc, rõ ràng rất sướng, vì sao lại muốn tôi buông ra chứ?” Diệp Thần nhìn thoáng qua tiểu huyết đang không ngừng phân bố chất lỏng, sờ soạng một chút, quả nhiên cả ngón tay đều là chất lỏng dính dính, nhét ngón tay vào trong miệng Bối Nhi, ra lệnh: “Đồ đĩ nhỏ lẳng lơ cần thận liếm sạch sẽ cho tôi, cô nhìn xem cô chảy bao nhiêu dâm thủy!”

Bối Nhi bất đắc dĩ ngậm lấy ngón tay Diệp Thần, ngón tay kia ở trong miệng của cô không an phận mà quấy nhiễu, thậm chí đụng tới tận cổ họng khiến cô cảm thấy từng đợt buồn nôn, cô rất không thoải mái, đôi mắt cũng hồng hồng, nước mắt chưa hề dừng lại, lại không biết chính bộ dáng nhu nhược đáng thương này càng khiến người ta càng muốn tàn phá cô, chà đạp cô.

Sau khi ngón tay rút ra, Bối Nhi lập tức ho khan, cặp ngực cũng run run theo, Diệp Thần nhìn không được nâng lên, tuy rằng nhỏ nhưng kích thích phát triển ban đầu cũng khá tốt, hình dạng có thể nói hoàn mỹ, đặc biệt là cảm xúc rất tốt, chạm vào mịn màng mềm mại, làm người ta nhìn không được muốn phá hư, muốn cho da thịt trắng nõn trơn mềm này biến thành màu đỏ tươi, đến lúc đó nhất định sẽ rất đẹp.

Thế là Diệp Thần hành động thuận theo suy nghĩ của mình, ngón tay đè ép bầu ngực, dùng sức cắn lên phía trên, đến khi trong miệng xuất hiện mùi tanh mới buông ra, vừa lòng nhìn dấu răng của mình, lần thứ hai cúi xuống liếm liếm màu đỏ tươi phía trên, nhắm nháp.

“A... Ô ô... Đau... Chủ nhân... Không cần...”

Bối Nhi đau đớn chỉ biết hít không khí, nước mắt chảy càng nhiều nhưng không có cách nào ngăn cản người đàn ông bạo hành, trong tiếng rên rỉ thống khổ của cô, người đàn ông bình tĩnh há miệng cắn xuống tạo thành dấu răng trên cơ thể cô, mỗi một vết cắn đều chảy máu.

Máu chảy càng nhiều, người đàn ông càng hưng phấn, sự âm u trong mắt càng ngày càng nồng đậm, một tay cời bỏ quần của mình, lộ ra dương vật thật lớn, đỡ tới gần tiểu huyết, không hề lưu tình đâm vào đến tận cùng.

“A a a...” Thân thể vẫn còn ngây ngô làm sao chịu được sự tra tấn như vậy, Bối Nhi chỉ cảm thấy phía dưới của mình bị người mạnh mẽ xé rách thành hai nửa, đau đớn vô cùng.

“Chắc chắc, tại sao lại không chảy ra dâm thủy, nhanh chóng chảy nhiều dâm thủy ra!” Tiểu huyết của Bối Nhi rất chặt, dương vật của Diệp Thần bị cắn chặt, di chuyển vô cùng gian nan, hơn nữa tuy rằng tiểu huyết của Bối Nhi phân bố chất lỏng nhưng phân thân của người đàn ông quá lớn, căn bản không kịp có tác dụng bôi trơn, người đàn ông tức giận đánh mạnh vào mông Bối Nhi, nhanh chóng để lại mấy dấu tay đỏ ửng.

“A... Ừm... Đau quá...” Mặc kệ khắp cơ thể đều đau đớn nóng rát, vì để bản thân tốt một chút, cô thử thả lỏng huyết thịt phía dưới, muốn cho người đàn ông sớm kết thúc trận tra tấn này.

Mới vừa thả lỏng một chút, người đàn ông đã chờ không kịp mở rộng chỗ kết hợp của hai người, đâm vào rút ra, huyết thịt nhỏ nhỏ bị đâm đến sưng đỏ, không ngừng có chất lỏng màu hồng nhạt chảy ra, không biết đó là máu tử nữ hay là máu chảy ra từ miệng vết thương bị xé rách, theo động tác đâm vào rút ra càng lúc càng nhanh, dâm thủy và máu chảy ra bị ma sát tốc độ cao biến thành bọt biển màu hồng nhạt, ở chỗ hai người kết hợp bắn ra ngoài.

Không biết bị đâm vào bao nhiêu lần, thể lực Bối Nhi dần dần chống đỡ hết nổi, cô còn bị trói, tay chân đã không có tri giác, hơn nữa mất máu quá nhiều, cô hôn mê, lúc ngắt xiut trong bụng còn bị bắn vào chất lỏng nóng bỏng.

Diệp Thần nhũ mày, món đồ chơi này thật sự không chơi được, hần còn chưa có tận hưởng, cô đã hôn mê.[QR][diendanlequydon]

Cởi bỏ dải lụa trên người Bối Nhi, bị cột chặt trong thời gian quá dài, trên người Bối Nhi để lại vết dây thật sâu, hơn nữa vết thương còn chảy máu, Diệp Thần phát hiện hần lại cứng, thế là ném người lên trên giường, lại một lần nữa làm vận động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 26: H, sm

Editor: QR - diendanlequydon

Có một khoảng thời gian trào lưu chơi đàn ông nở rộ ra rầm rộ, những con em thế gia giống như Diệp Thần nếu không chơi đùa đàn ông sẽ thật sự bị người khác cười nhạo.

Vì vậy sau khi Diệp Thần đi vào son trang Hồng Diệp đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, muốn chơi hậu huyết của Bối Nhi để thử cảm giác xem như thế nào, nếu được, anh cũng không ngại chơi đùa với đang ông.

Bối Nhi đáng thương trở thành con chuột bạch.

Diệp Thần ở trên giường luôn luôn không thích khúc dạo đầu, trừ những lúc cần thiết như mặc quần áo tình thú, nếu không đều phải cời sạch nằm trên giường chờ, lúc này cũng không ngoại lệ nhưng lại ở trong phòng tắm, bởi vì trước hết Diệp Thần muốn súc ruột cho Bối Nhi.

Bởi vì Diệp Thần đột ngột đưa ra yêu cầu, Bối Nhi không hề có sự chuẩn bị, may mắn cô có quen biết An Sơ Sơ, An Sơ Sơ chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ, đúng lúc có ống tiêm và nước thảo mộc cần dùng khi súc ruột, Bối Nhi vội vàng đặt ở trong phòng tắm, còn bản thân ngồi bên cạnh, có chút bất an.

Đợi hơn mười phút sau, Diệp Thần mới thông thả ung dung tiến vào trong phòng tắm.

“Đây là cái gì?” Diệp Thần chỉ vào kia một loạt công cụ, hơi tò mò đùa nghịch.

“Chủ nhân, đó là đồ dùng cần khi súc ruột, là bác sĩ An chuẩn bị.” Vừa thấy Diệp Thần đến, Bối Nhi lập tức nói năng lộn xộn, cô thật sự sợ hãi thủ đoạn của Diệp Thần.

Diệp Thần hơi gật tò về đã hiểu, rồi mới bảo Bối Nhi dựa vào bồn tắm, vênh mông lên cao lộ ra hậu huyết màu hồng nhạt, lần đầu tiên bị người cẩn thận

xem xét, tiểu cục hoa có chút thẹn thùng mà hơi co rút lại.

Cầm lấy dụng cụ, lấy đầy nước thảo mộc, Diệp Thần cảm thấy gel bôi trơn quá phiền phức, trực tiếp cầm ống tiêm vào bên trong hậu huyệt để nước thảo mộc trực tiếp chảy vào bên trong, bởi vì tư thế Bối Nhi cảm giác chất lỏng theo trực tràng không ngừng chảy vào trong bụng, cô không nhận được kẹp chặt cơ vòng của mình, cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Ống tiêm khá nhỏ, cần không ngừng bơm bước một lần lại một lần nhưng Diệp Thần cũng không chê làm như vậy sẽ thấy phiền bởi vì mỗi một lần bơm chất lỏng vào bên trong, về mặt ẩn nhẫn và thẹn thùng của Bối Nhi nhìn cả trăm lần cũng không chán. Đến tận khi cái bụng của Bối Nhi phồng lên giống như đang mang thai, Diệp Thần mới dừng lại. Hắn cảm một dây châu được kết từ những hạt châu nhựa tạo thành một cây cứng hình trụ, phía cuối còn trang trí như một cái đuôi mèo, hắn đâm dây châu vào phía sau hậu huyệt.

“Ừm... A... A...” Cũng may lúc trước dùng nước thảo mộc, có một chút tác dụng bôi trơn, dây châu tiến vào không phải quá khó khăn nhưng khi dây châu tiến vào che lấp hậu huyệt, khiến nước chảy càng sâu vào bên trong, chiều dài của dây châu rất dài, Diệp Thần vẫn đang không ngừng nhét vào bên trong, nếu không có dây châu lấp kín một bụng đầy chất lỏng, cô thật sự nhận không được mà mất khống chế.

Dưới sự đùa giỡn như vậy, thân thể đáng xấu hổ của Bối Nhi lại nổi lên phản ứng, cảm giác tùy lúc mất khống chế và sự thẹn thùng ở trong lòng đồng thời kích thích, tiểu huyệt của cô bắt đầu chậm rãi cảm thấy trống rỗng, thế nhưng tự động phân bố ra d* m thủy, đáng tiếc hứng thú của Diệp Thần đều tập trung hậu huyệt, căn bản không để ý tới hoa huy* t ở phía trước, Bối Nhi cũng không có lá gan tự an ủi ở trước mặt Diệp Thần, đành phải cố gắng chịu đựng [QR]/[diendanlequydon]

Diệp Thần chậm rãi kéo dây châu, dây châu được tạo thành từ từng viên từng viên hạt châu, những hạt châu đó không ngừng ma sát vào thành ruột trơn bóng và nước thảo mộc bên trong tạo thành tiếng nước “ốp ốp ốp”, âm thanh dâm dăng như vậy lại một lần nữa đổi mới mức độ xấu hổ của Bối Nhi, cô khó nhận được phát ra tiếng kêu quyến rũ, một tiếng lại một tiếng to hơn: “A a a...”

Chờ đến khi hoàn toàn rút hết dây châu ra, một dòng chất lỏng màu vàng hơi thối phun ra tung tóe, bắn đầy bồn tắm và trên người Diệp Thần, chân Bối Nhi mềm nhũn, chống đỡ không được, nằm sấp xuống đất theo tư thế quý, ngã vào cạnh bồn tắm thờ đốc, Diệp Thần chán ghét còi quần áo ra, mở vòi sen, rửa sạch những chất lỏng ghê tởm đó, sau khi dùng sức rửa sạch toàn thân và Bối Nhi, Diệp Thần điều chỉnh nhiệt độ nước lên cao, nhỏ đầu vòi hoa sen xuống, cầm ống nước vào hậu huyệt, không giống sự tra tấn nhẹ nhàng thông thả như ống tiêm, sức nước mạnh mẽ trực tiếp cọ rửa và kích thích thành ruột, dùng mắt thường có thể thấy được bụng Bối Nhi nhanh chóng phồng lên.

“Không cần... Không cần.... A a a... Bụng sắp vỡ rồi... Không cần...”

Trong miệng Bối Nhi không ngừng phát ra tiếng thét chói tai cự tuyệt, cô cố gắng kéo thân thể vô lực muốn tránh thoát khỏi hình phạt như vậy nhưng Diệp Thần chỉ cần một tay đã tóm cô trở lại.

Nước đi vào lại đi ra đến tận khi nước đi ra nhìn trong vắt không có một tí xíu mùi hôi nào, Diệp Thần mới mới ngừng lại.

Hậu huyệt bị căng ra như một cái cửa động tròn tròn, muốn khép lại cũng không khép được, nhìn vừa dâm mĩ lại đáng thương.

Bối Nhi mỗi lần súc ruột lại đạt được cao trào một lần, cả người đều cảm thấy bủn rủn, đáng tiếc Diệp Thần vẫn không định buông tha cho cô.

“Cô xem cô thật lẳng lơ, chỉ chơi phía sau của cô mà phía trước cũng có thể ướt thành như vậy.” Ngón tay đâm vào tiểu huyệt móc hai cái, bên trong sớm đã ướt nhẹp, Diệp Thần lấy ra một cái dương v* t giả thật lớn, có thể rung động khi tự sướng, đưa cho Bối Nhi, ra lệnh: “Tự nhét vào đi!”

Nhìn dương v* t giả vô cùng ro lớn, Bối Nhi không thể không hoài nghi tiểu huyệt của mình làm sao có thể ăn xong nhưng mà không có cách nào khác, cô càng sợ những cách trừng phạt khi cô không nghe lời, vì vậy đành phải cầm dương v* t giả đẩy mạnh vào bên trong tiểu huyệt, huyệt thịt hư không đã lâu, gấp không chờ nổi mà co rút lại, muốn nuốt vào dương v* t thật lớn nhưng mà dương v* t giả thật sự quá lớn, mới nhét vào một chút đã kẹt lại, cô cảm giác được đau đớn, thế là trì hoãn không tiến vào.

Diệp Thần chờ đến không kiên nhẫn, trực tiếp tự mình làm, dùng một chút lực, cây gậy cứng rắn lập tức đi vào cửa huyệt, đẩy ra huyệt thịt, tiến vào sâu bên trong, tiểu huyệt không ngừng co rút lại, phía trên dương v* t giả còn có đường vân không theo quy tắc, vách tường thịt và dương v* t giả không ngừng ma sát.

“A... Căng quá a... A...” Trên bụng bị căng ra như một cái lều nho nhỏ, Bối Nhi nhận không được tự cầm dương v* t giả từ từ di chuyển.

“Xem ra cô rất thích, thật là một con đi lẳng lơ!” Cầm lấy điều khiển từ xa, điều chỉnh cường độ rung đến mức lớn nhất, rồi không quan tâm đặt đùi cô lên vai mình, để thẳng dương v* t sau đó cắm sâu vào trong hậu huyệt, nếu nói tiểu huyệt giống như vô số cái miệng nhỏ không ngừng hút lấy, như vậy phía sau chính là một mảnh trơn nhẵn nhưng lực hút rất lớn, đều vô cùng sung sướng.

Phía trước là dương v* t giả có cường độ rung lớn nhất, phía sau là côn th* t nóng hầm hập, ở phía sau, lúc Diệp Thần đâm vào rút ra còn có thể cảm giác được hai dương v* t lớn cách một tầng thịt hơi mỏng va chạm lẫn nhau, bị trước sau đồng thời tấn công Bối Nhi vừa đau vừa sướng căn bản nói không nên lời, chỉ có thể ngẩng cổ, há miệng không ngừng hô hấp.

“Chủ nhân... Chậm một chút... Chịu không nổi... A... Thật sự không được...” Nhưng sau đó xuất hiện vấn đề, phía trước tần suất rung động quá nhanh, nhanh khiến cô rất sung sướng, nhưng cô chậm rãi bắt đầu không chịu nổi, d* m thủy khô kiệt chỉ còn lại sự khô khốc đau đớn, phía sau lại là không quan tâm chỉ biết đâm vào rút ra, chẳng dù lúc này được mở rộng cũng không chịu đựng được kích cỡ lớn khác người.

“Ừm... Thật chặt!” Lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác đâm vào hậu huyệt, Diệp Thần đối với hậu huyệt của Bối Nhi cũng rất vừa lòng, tâm tình khá tốt

khí hân buông tha Bối Nhi, rút dương v* t già to lớn ra.

“A a a...” Trong nháy mắt Bối Nhi cảm thấy toàn bộ đều trắng xóa, cao trào tới muện như nước biển bao toàn bộ các giác quan của cô, tiểu huyết kịch liệt co rút, phun ra một lượng lớn dâm dịch, khiến cho hậu huyết cũng kịch liệt co rút, Diệp Thần không kịp phản ứng đã bắn, lần đầu tiên bắn sớm như vậy.[QR]/[diendanlequydon]

Bắn sớm khiến Diệp Thần đen mặt, đem toàn bộ tức giận phát tiết ở trên người Bối Nhi, sau đó lại bắt đầu rồi một vòng vận động mới...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 26-2: Ngoại truyện: H, SM

Editor: QR - diendanlequydon

Có một khoảng thời gian trào lưu chơi đàn ông nở rộ ra rầm rộ, những con em thế gia giống như Diệp Thần nếu không chơi đùa đàn ông sẽ thật sự bị người khác cười nhạo.

Vì vậy sau khi Diệp Thần đi vào son trang Hồng Diệp đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng, muốn chơi hậu huyết của Bối Nhi để thử cảm giác xem như thế nào, nếu được, anh cũng không ngại chơi đùa với đang ông.

Bối Nhi đáng thương trở thành con chuột bạch.

Diệp Thần ở trên giường luôn luôn không thích khúc dạo đầu, trừ những lúc cần thiết như mặc quần áo tình thú, nếu không đều phải cời sạch nằm trên giường chờ, lúc này cũng không ngoại lệ nhưng lại ở trong phòng tắm, bởi vì trước hết Diệp Thần muốn súc ruột cho Bối Nhi.

Bởi vì Diệp Thần đột ngột đưa ra yêu cầu, Bối Nhi không hề có sự chuẩn bị, may mắn cô có quen biết An Sơ Sơ, An Sơ Sơ chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ, đúng lúc có ống tiêm và nước thảo mộc cần dùng khi súc ruột, Bối Nhi vội vàng đặt ở trong phòng tắm, còn bản thân ngồi bên cạnh, có chút bất an.

Đợi hơn mười phút sau, Diệp Thần mới thông thả ung dung tiến vào trong phòng tắm.

“Đây là cái gì?” Diệp Thần chỉ vào kia một loạt công cụ, hơi tò mò đùa nghịch.

“Chủ nhân, đó là đồ dùng cần khi súc ruột, là bác sĩ An chuẩn bị.” Vừa thấy Diệp Thần đến, Bối Nhi lập tức nói năng lộn xộn, cô thật sự sợ hãi thủ đoạn của Diệp Thần.

Diệp Thần hơi gật đầu về đã hiểu, rồi mới bảo Bối Nhi dựa vào bồn tắm, vênh mình lên cao lộ ra hậu huyết màu hồng nhạt, lần đầu tiên bị người cẩn thận xem xét, tiểu cục hoa có chút thẹn thùng mà hơi co rút lại.

Cầm lấy dụng cụ, lấy đầy nước thảo mộc, Diệp Thần cảm thấy gel bôi trơn quá phiền phức, trực tiếp cầm ống tiêm vào bên trong hậu huyết để nước thảo mộc trực tiếp chảy vào bên trong, bởi vì tư thế Bối Nhi cảm giác chất lỏng theo trực tràng không ngừng chảy vào trong bụng, cô không nhìn được kẹp chặt cơ vòng của mình, cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

Ống tiêm khá nhỏ, cần không ngừng bơm bước một lần lại một lần nhưng Diệp Thần cũng không chê làm như vậy sẽ thấy phiền bởi vì mỗi một lần bơm chất lỏng vào bên trong, vẻ mặt ảm đạm và thẹn thùng của Bối Nhi nhìn cả trăm lần cũng không chán. Đến tận khi cái bụng của Bối Nhi phồng lên giống như đang mang thai, Diệp Thần mới dừng lại. Hân cầm một dây châu được kết từ những hạt châu nhựa tạo thành một cây cứng hình trụ, phía cuối còn trang trí như một cái đuôi mèo, hân đâm dây châu vào phía sau hậu huyết.

“Ừm... A... A...” Cũng may lúc trước dùng nước thảo mộc, có một chút tác dụng bôi trơn, dây châu tiến vào không phải quá khó khăn nhưng khi dây châu tiến vào che lấp hậu huyết, khiến nước chảy càng sâu vào bên trong, chiều dài của dây châu rất dài, Diệp Thần vẫn đang không ngừng nhét vào bên trong, nếu không có dây châu lấp kín một bụng đầy chất lỏng, cô thật sự nhìn không được mà mặt không chế.

Dưới sự đùa giỡn như vậy, thân thể đáng xấu hổ của Bối Nhi lại nổi lên phản ứng, cảm giác tùy lúc mất khống chế và sự thẹn thùng ở trong lòng đồng thời kích thích, tiểu huyết của cô bắt đầu chậm rãi cảm thấy trống rỗng, thế nhưng tự động phản bổ ra dâm thủy, đáng tiếc hứng thú của Diệp Thần đều tập trung hậu huyết, căn bản không để ý tới hoa huyết ở phía trước, Bối Nhi cũng không có lá gan tự an ủi ở trước mặt Diệp Thần, đành phải cố gắng chịu đựng.[QR]/[diendanlequydon]

Diệp Thần chậm rãi kéo dây châu, dây châu được tạo thành từ từng viên từng viên hạt châu, những hạt châu đó không ngừng ma sát vào thành ruột trơn bóng và nước thảo mộc bên trong tạo thành tiếng nước “ốp ốp ốp”, âm thanh dâm đãng như vậy lại một lần nữa đổi mới mức độ xấu hổ của Bối Nhi, cô khó nhìn được phát ra tiếng kêu quặn rũ, một tiếng lại một tiếng to hơn: “A a a...”

Chờ đến khi hoàn toàn rút hết dây châu ra, một dòng chất lỏng màu vàng hôi thối phun ra tung tóe, bắn đầy bồn tắm và trên người Diệp Thần, chân Bối Nhi mềm nhũn, chống đỡ không được, nằm sấp xuống đất theo tư thế quỳ, ngã vào cạnh bồn tắm thờ đốc, Diệp Thần chán ghét cời quần áo ra, mở vòi

sen, rửa sạch những chất lỏng ghê tởm đó, sau khi dùng sức rửa sạch toàn thân và Bối Nhi, Diệp Thần điều chỉnh nhiệt độ nước lên cao, nhỏ đầu vòi hoa sen xuống, cầm ống nước vào hậu huyệt, không giống sự tra tấn nhẹ nhàng thông thả như ống tiêm, sức nước mạnh mẽ trực tiếp cọ rửa và kích thích thành ruột, dùng mắt thường có thể thấy được bụng Bối Nhi nhanh chóng phồng lên.

“Không cần... Không cần.... A a a... Bụng sắp vỡ rồi... Không cần...”

Trong miệng Bối Nhi không ngừng phát ra tiếng thét chói tai cự tuyệt, cô cố gắng kéo thân thể vô lực muốn tránh thoát khỏi hình phạt như vậy nhưng Diệp Thần chỉ cần một tay đã tóm cô trở lại.

Nước đi vào lại đi ra đến tận khi nước đi ra nhìn trong vắt không có một tí xíu mùi hôi nào, Diệp Thần mới mới ngừng lại.

Hậu huyệt bị căng ra như một cái cửa động tròn tròn, muốn khép lại cũng không khép được, nhìn vừa dâm mĩ lại đáng thương.

Bối Nhi mỗi lần súc ruột lại đạt được cao trào một lần, cả người đều cảm thấy buồn rùn, đáng tiếc Diệp Thần vẫn không định buông tha cho cô.

“Cô xem cô thật lẳng lơ, chỉ chơi phía sau của cô mà phía trước cũng có thể ướt thành như vậy.” Ngón tay đâm vào tiểu huyệt móc hai cái, bên trong sớm đã ướt nhẹp, Diệp Thần lấy ra một cái dương vật giả thật lớn, có thể rung động khi tự sướng, đưa cho Bối Nhi, ra lệnh: “Tự nhét vào đi!”

Nhìn dương vật giả vô cùng ro lớn, Bối Nhi không thể không hoài nghi tiểu huyệt của mình làm sao có thể ăn xong nhưng mà không có cách nào khác, cô càng sợ những cách trừng phạt khi cô không nghe lời, vì vậy đành phải cầm dương vật giả đẩy mạnh vào bên trong tiểu huyệt, huyệt thịt hư không đã lâu, gấp không chờ nổi mà co rút lại, muốn nuốt vào dương vật thật lớn nhưng mà dương vật giả thật sự quá lớn, mới nhét vào một chút đã kẹt lại, cô cảm giác được đau đớn, thế là trì hoãn không tiến vào.

Diệp Thần chờ đến không kiên nhẫn, trực tiếp tự mình làm, dùng một chút lực, cây gậy cứng rắn lập tức đi vào cửa huyệt, đẩy ra huyệt thịt, tiến vào sâu bên trong, tiểu huyệt không ngừng co rút lại, phía trên dương vật giả còn có đường vân không theo quy tắc, vách tường thịt và dương vật giả không ngừng ma sát.

“A... Căng quá a... A...” Trên bụng bị căng ra như một cái lều nhỏ nhỏ, Bối Nhi nhịn không được tự cầm dương vật giả từ từ di chuyển.

“Xem ra cô rất thích, thật là một con đi lẳng lơ!” Cầm lấy điều khiển từ xa, điều chỉnh cường độ rung đến mức lớn nhất, rồi không quan tâm đặt đùi cô lên vai mình, để thẳng dương vật sau đó cắm sâu vào trong hậu huyệt, nếu nói tiểu huyệt giống như vô số cái miệng nhỏ không ngừng hút lấy, như vậy phía sau chính là một mảnh trơn nhẵn nhưng lực hút rất lớn, đều vô cùng sung sướng.

Phía trước là dương vật giả có cường độ rung lớn nhất, phía sau là cơn thịt nóng hầm hập, ở phía sau, lúc Diệp Thần đâm vào rút ra còn có thể cảm giác được hai dương vật lớn cách một tầng thịt hơi mỏng và chạm lẫn nhau, bị trước sau đồng thời tấn công Bối Nhi vừa đau vừa sướng căn bản nói không nên lời, chỉ có thể ngăng cổ, há miệng không ngừng hô hấp.

“Chủ nhân... Chậm một chút... Chịu không nổi... A... Thật sự không được...” Nhưng sau đó xuất hiện vấn đề, phía trước tần suất rung động quá nhanh, nhanh khiến cô rất sung sướng, nhưng cô chậm rãi bắt đầu không chịu nổi, âm thủy khô kiệt chỉ còn lại sự khô khốc đau đớn, phía sau lại là không quan tâm chỉ biết đâm vào rút ra, chẳng dù lúc này được mở rộng cũng không chịu đựng được kích cỡ lớn khác người.

“Ừm... Thật chặt!” Lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác đâm vào hậu huyệt, Diệp Thần đối với hậu huyệt của Bối Nhi cũng rất vừa lòng, tâm tình khá tốt khiến hắn buông tha Bối Nhi, rút dương vật giả to lớn ra.

“A a a...” Trong nháy mắt Bối Nhi cảm thấy toàn bộ đều trắng xóa, cao trào tới muện như nước biển bao toàn bộ các giác quan của cô, tiểu huyệt kịch liệt co rút, phun ra một lượng lớn dịch, khiến cho hậu huyệt cũng kịch liệt co rút, Diệp Thần không kịp phản ứng đã bắn, lần đầu tiên bắn sớm như vậy.[QR]/[diendanlequydon]

Bắn sớm khiến Diệp Thần đen mặt, đem toàn bộ tức giận phát tiết ở trên người Bối Nhi, sau đó lại bắt đầu rồi một vòng vận động mới...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 26-3

Ba ngày sau, Bối Nhi và những thí sinh khác luân phiên giải thích thiết kế của bản thân và ý nghĩa của bản thiết kế.

Tác phẩm của Bối Nhi là một cặp dây chuyền cho các cặp đôi yêu nhau.

Mặt của dây chuyền giành cho nam chính là một bàn tay mở ra, của nữ chính là một bàn tay nắm chặt, khi hai mặt dây chuyền hợp với nhau bàn tay to vừa vặn ôm lấy nắm tay.

Diệp Thần ngồi ở phía dưới, ba ngày nay đã khiến hắn chân chính hiểu được Bối Nhi thật sự đã thay đổi, không chỉ là tính cách, ngay cả thân phận địa vị

cũng đã thay đổi, cô không còn chỉ thuộc về một mình anh nữa, sẽ không ở biệt thự chờ anh ‘lâm hạnh’, bây giờ cô đã thuộc về một người đàn ông khác, không, chính xác mà nói, bây giờ cô thuộc về chính cô, nếu nói trước kia cô chỉ là một bụi cỏ nhỏ, hiện tại cô đã là một đóa hoa nở rộ, chỉ cần đứng yên ở nơi đó đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

“Vậy cô lấy linh cảm từ đâu?” Một nhà thiết kế lâu năm đồng thời cũng là giám khảo lần này thi đấu hỏi.

“Linh cảm của tôi bắt nguồn từ một đoạn thời gian mà tôi đã trải qua.” Bối Nhi hít sâu một hơi: “Có một khoảng thời gian rất dài tôi luôn sống trong bóng tối. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã bị cầm tù, bị ngược đãi... Tôi giống như nắm tay này, bị giữ chặt trong bóng tối, không có cách nào trốn chạy và giải thoát... Sau đó tôi đã gặp một người, người đó chính là chồng chưa cưới của tôi hiện tại, anh ấy giống như bàn tay to lớn này, bao dung quá khứ của tôi, toàn bộ con người tôi, là anh ấy đã chữa trị cho tôi, tôi mới có cơ hội ở chỗ này thực hiện lý tưởng của mình...”

Một câu nói dài liên tục không ngừng nhưng không ai đánh gãy, ai cũng nhìn ra sự bi thương thống khổ trong lòng cô gái này, không thể tưởng được một cô gái xinh đẹp ôn hòa như vậy sẽ gặp phải những chuyện như thế, từ đáy lòng càng thêm chúc cho cô sau này gặp được hạnh phúc.

Sau khi Bối Nhi nói xong, cô khom người cúi chào, sau đó ngồi vào vị trí của mình, trầm tư.

Nghe xong những lời này trong lòng mỗi người đều hoặc nhiều hoặc ít có chút khiếp sợ, nhưng khiếp sợ nhất chính là Diệp Thần, vốn dĩ anh chưa từng ở góc độ bình đẳng đối xử với Bối Nhi, tự nhiên thờ ơ với những thống khổ gây ra trong lòng cô, cho rằng sự dịu dàng của cô là điều đương nhiên.

Khi tặng cô đi anh thấy phần nộ vì bị phản bội, sau đó biết được chỉ là hiểu lầm anh hối hận, muốn một lần nữa có được sự dịu dàng kia.

Rồi cô cũng trở lại nhưng sự dịu dàng kia lại không giành cho anh, anh có cảm giác không cam lòng khi đồ vật thuộc về mình bị cướp đi.

Càng không chiếm được càng muốn có được, càng chú ý càng nhìn thấy được những việc từ trước chưa bao giờ từng chú ý.

Giống như hiện tại, anh đã biết thì ra lúc ở cùng với hấn cô chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ. Cô bây giờ, hào quang bắn ra bốn phía là do một người đàn ông khác bồi dưỡng ra, đối với cô anh là quá khứ không thể chịu đựng được, đối với cô Lâm Thư lại là tương lai hạnh phúc.

Anh làm sao có thể đồng ý!

Bây giờ anh rất muốn lại một lần nữa cầm tù Bối Nhi, chỉ có chính anh mới có thể nhìn thấy sự tốt đẹp của cô, làm cô lại một lần thuộc về chính mình, chỉ yêu một mình anh mà thôi.[QR][diendanlequydon]

Bối Nhi biết trong ánh nhìn chăm chú của Diệp Thần tràn đầy sự nóng bỏng và chiếm hữu đối với cô, cô không để ý đến, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn Diệp Thần một cái, hoàn toàn đối xử lạnh nhạt nhưng trong lòng lại dâng lên sự phiền muộn không thôi.

Là thời điểm có thể thu lưới nhưng cô lướt tiếc rồi đi, lướt tiếc người đàn ông dịu dàng kia, cô không biết những thế giới trước, hệ thống xử lý những chuyện này như thế nào, cô cũng không có thời gian hỏi, nếu có một ngày cô cứ như vậy biến mất, Lâm Thư sẽ làm sao bây giờ?

“Yên tâm, sau khi cô rời đi sẽ để lại một cơ thể được phục chế lại, người đó sẽ kế thừa toàn bộ tình cảm và ký ức của cô, thay thế cô sống tiếp ở chỗ này!”

Chương 26

Hệ thống đột nhiên xuất hiện dọa Bối Nhi nhảy dựng, cũng may hiện tại tố chất tâm lý của cô khá cao, không có xuất hiện kinh hoàng, mặt ngoài vẫn bình tĩnh như cũ.

“Lúc trước cũng làm như thế này?”

“Đúng.”

Sau đó gọi thế nào hệ thống cũng không xuất hiện.

Như thế là tốt, như thế là tốt, cô đã định trước sẽ không ở lại nơi này, chỉ cần Lâm Thư hạnh phúc, như thế nào cũng tốt.

Kết quả thi đấu cuối cùng vẫn phải đợi một thời gian nữa, Bối Nhi đoán Diệp Thần sẽ giữ cô ở lại thành phố S, trước đó dùng một ít thủ đoạn kiểm chế Lâm Thư rồi mới giữ cô ở lại.

Cũng không biết hấn sẽ dùng cách gì.

Chẳng qua lần chờ đợi này lại chờ tới tận lúc tổ chức một buổi dạ hội nữa, nhân buổi dạ hội này sẽ tuyên bố luôn thứ tự xếp hạng, cũng là lúc các công ty đã quý ở thành phố S lôi kéo người.

Đêm đó Lâm Thư không ở khách sạn, nói là có việc gấp muốn xử lý, Bối Nhi đành phải tự mình đi tham gia dạ hội.

Phụ nữ xinh đẹp mặc kệ ở nơi nào đều được mọi người chú ý đặc biệt là người đẹp lại còn trang điểm tỉ mỉ, mới vào bàn đã bị một đọt lại một đọt kính rượu bao phủ, Bối Nhi thoải mái từ lượng của mình không tốt, chỉ là hơi nhấp mấy ngụm.

Phàm là người có thân phận đều biết lần trước người đàn ông Bối Nhi dẫn theo là Lâm đại thiếu gia ở thành phố H, tự nhiên không dám chuốc rượu cô, cười nói hai câu, không dấu vết mà chụp mông ngựa Lâm Thư hai cái đã đi rồi.

Mặc dù biết hầu hết những lời khen ngợi không phải thật tình nhưng nghe thấy những lời ca ngợi này, trong lòng Bối Nhi vẫn vui vẻ, càng thêm nhớ nhưng người đàn ông hiện không ở bên cạnh.

Sau buổi Bối Nhi thu hoạch không biết bao nhiêu lời khen ngợi với Lâm Thư nhưng mà kỳ quái chính là Diệp Thần lại không xuất hiện.

Qua đêm nay cô lập tức sẽ rời khỏi thành phố trở về thành phố H, Diệp Thần sẽ thật sự không bắt lấy cơ hội, chẳng lẽ Diệp Thần từ bỏ?

Ngồi trên xe trở về khách sạn cô vẫn không nghĩ ra vì sao Diệp Thần lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ cô dùng thuốc còn chưa đủ nặng?

Trong xe tự dưng xuất hiện một mùi hương, Bối Nhi ngửi xong có chút mơ màng sắp ngủ, không đến vài phút đã thật sự ngủ rồi.

Khi tỉnh lại cô bị người ôm chặt lấy, thân thể cô giống như khảm vào trong sự ôm ấp của người đàn ông nhưng mà cô lại biết người ôm cô không phải Lâm Thư.

“Tỉnh rồi? Đói sao? Anh đi gọi người chuẩn bị đồ ăn cho em nhé?” Biểu tình của Diệp Thần có chút hưng phấn, trong ánh mắt giấu không được sự đặc ý, anh làm sao có thể không như ý, cuối cùng anh đã cướp về người con gái thuộc về anh.

Bối Nhi trước sau cũng không trả lời anh, cô không nghĩ tới cuối cùng Diệp Thần vẫn đưa cô về biệt thự ở sơn trang Hồng Diệp, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc, không nghĩ tới Diệp Thần vẫn là kẻ không biết yêu người khác, ngày đó cô đã nói quá khứ là bóng tối và nỗi sợ hãi, kết quả vẫn để cô trở về chỗ cũ.[QR][diendanlequydon]

Cô phát hiện người đàn ông này làm sao mà chọc người chán ghét đến thế chứ?

“Đừng nóng giận, Lâm Thư có thể cho em anh cũng có thể cho, em muốn cái gì thì nói với anh có được không?” Diệp Thần ôm Bối Nhi từ phía sau, đầu chôn ở vai Bối Nhi, buồn bực nói.

“Lâm Thư có thể cho tôi tình yêu, anh có thể chứ?” Thái độ cường ngạnh tránh thoát khỏi cái ôm của Diệp Thần, anh ta chỉ chạm vào cô một cái, thân thể cô đã không thoải mái, toàn thân khó chịu.

“...” Diệp Thần có chút nghèo từ, đối với anh mà nói từ yêu này chính là một từ ngữ châm chọc, từ sau khi người phụ nữ kia chết đi, anh đã không biết cái gì gọi là yêu.

Bối Nhi như là đoán trước được kết quả này, lạnh lùng cười.

“Nếu anh làm không được, vậy anh lập tức thả tôi đi, anh sẽ không muốn mạo hiểm đắc tội Lâm gia, cưỡng ép tôi ở lại chứ?”

“Lâm Thư? A, em cảm thấy cha mẹ của anh ta sẽ đồng ý để anh ta kết hôn với tính nết của người khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 26-4: Ngoại Truyện: Cuộc sống bình thường của Lâm Thư (1)

Editor: QR - diendanlequydon

Sau khi đến thành phố H, Lâm Thư lập tức mua một căn hộ chung cư để Bối Nhi đứng tên.

Hoàn cảnh của khu chung cư rất tốt, trị an nghiêm ngặt, Bối Nhi vừa thấy đã thích, cô không muốn một ngôi nhà lớn trống rỗng, như lúc này là vừa đủ.

Lâm Thư đã làm như anh ấy nói, không hề cầm tù cô, không lại coi cô như chim hoàng yến mà cho cô tự do rất lớn, ngay cả việc có người đi theo bảo vệ cô cũng đều nhất nhất phân tích rõ nguyên nhân với cô, rất sợ Bối Nhi nghĩ không thông.

Bối Nhi cũng biết anh làm như vậy là phòng bị Diệp Thần, hơn nữa sinh hoạt như bây giờ đã làm cô vô cùng thỏa mãn cho nên cô cũng không cự tuyệt.

Lâm Thư thường xuyên đến nhà Bối Nhi ngồi nhưng mà thật sự chỉ ngồi chơi, tâm sự trắng sao, ngẫu nhiên ở lại ăn một bữa cơm, mặc kệ ở lại trễ thế nào anh cũng sẽ rời đi.

Lâm Thư là một người thợ săn cao cấp, anh biết bản thân mình muốn gì, anh để ý cô gái này nhưng lại không chỉ thỏa mãn khi có được thân thể của cô, anh muốn có được cả người lẫn tâm, anh cũng sẽ không giống như Diệp Thần, cho nên anh rất kiên nhẫn dùng từng chút từng chút dụ dỗ dần dần thành một cái lưới lớn, từng chút từng chút một trói chặt Bối Nhi mà cô không hề hay biết.

Cách chung cư không xa có một trường học, Bối Nhi thường xuyên nhìn những học sinh trẻ tuổi nói nói cười cười, kết bè kết bạn đi học rồi tan học, ngay cả chính cô cũng không hề phát hiện cô thật hâm mộ những đứa trẻ đó.

Nhưng mà Lâm Thư lại phát hiện ra, anh cái gì cũng không nói, một tuần sau lại cầm một chồng tư liệu về các trường đại học đưa cho Bối Nhi.

“Em nhìn xem, những trường đại học đó đều đã được sàng lọc qua, phong cách trường học và thầy giáo đều không tồi.” Lâm Thư không nói ra những tư liệu đó là so anh tự mình chọn lọc mất hai buổi tối, mỗi một trường đều đã đã thông quan hệ trước đó rồi, chỉ cần Bối Nhi gật đầu thì lập tức có thể đi học.

“Đại học?” Bối Nhi không phải không động lòng nhưng mà khi cô ở cùng Diệp Thần cũng đã hiểu, một số thứ không có khả năng không tốn công mà có, cần phải trả giá: “Nhưng mà em không có học phí, có phải anh muốn em....?”

“Không phải!” Cau mày cắt đứt lời Bối Nhi muốn nói: “Chuyện học phí anh lo giúp em trước, chúng ta viết một tờ giấy nợ, sau này em đi làm rồi trả lại cho anh sau.”

“Ừm, tốt.” Cứ như vậy đáp ứng rồi nhưng mà Bối Nhi lại không để ở trong lòng, cô không quá tin vào đàn ông, tuy rằng Lâm Thư đối với cô rất tốt. Kết quả không nghĩ tới chính là Lâm Thư thật sự nghiêm túc tìm luật sư tới làm chứng và viết giấy nợ cho cô, rồi ngay ngày hôm sau đã đưa cô đi học.

Bối Nhi chọn chuyên ngành thiết kế đá quý, cô phát hiện bản thân đối với chuyện này rất có thiên phú, hơn nữa cũng rất có hứng thú, chủ yếu chính là trong lúc nói chuyện với Lâm Thư mới biết được, Diệp gia đang chuẩn bị phát triển sang giới trang sức đá quý.

Bối Nhi ở đại học thật vui vẻ, cô được kết bạn đúng như ý nguyện, cũng coi như hiểu rõ tâm sự trong lòng.

Để sớm trả hết tiền nợ, Bối Nhi dùng thời gian sau giờ học đi dạy kèm tại nhà, dạy kèm mấy người cùng lúc, tự mình giải quyết sinh được phí sinh hoạt còn có dư một chút tiền gửi tiết kiệm.

Cô rất bận nhưng lại rất vui vẻ.

Bối Nhi vẫn luôn rất cố gắng, đến cuối cùng thậm chí không cần Lâm Thư nộp tiền học phí và đưa phí sinh hoạt cho cô nữa, cuối cùng cô có thể tự mình nuôi sống bản thân.

Cô trưởng thành và thay đổi, cô không còn giống như cây tầm gửi, muốn sống cần phải dựa vào nam nhân nữa, bóng tối trong lòng dần dần tan đi, cô đã thật lâu không nghĩ tới chuyện quá khứ.

Bối Nhi là hoa hậu giảng đường trong ngành thiết kế đá quý, tính tình và thành tích lại tốt vô cùng, dưới tình huống ngay cả cô cũng không biết, cô đã có một số lượng lớn người ái mộ, ngay cả thư tình cũng thu được không ít.

Bởi vì chuyện quá khứ nên cô không hề để tâm đến những chuyện này nhưng mà có người nào đó lại tức điên lên.

Thế là một ngày Bối Nhi được một đàn anh cùng trường nào đó thổ lộ, người đàn ông nào đó đứng ngồi không yên, vội vội vàng vàng đi vào chung cư.

“A? Vì sao anh lại tới?” Bối Nhi có chút kinh ngạc, từ khi cô vào đại học, số lần hai người gặp mặt rất ít, hai người đều rất bận rộn nhưng mà bọn họ đều nhắn tin liên hệ, nếu muốn tới đều sẽ nhắn tin hoặc gọi điện báo trước, hôm nay cái gì cũng không có đã đứng ở cửa chờ làm cô lắp bắp kinh hãi.

“Anh đến gặp em” Lại không tới anh sẽ bị cạy góc tường, anh có thể không tới sao? Anh đã sắp 30 mà những người đàn ông mơ ước Bối Nhi trẻ hơn anh rất nhiều, cảm giác nguy cơ trong lòng anh càng ngày càng nặng, vẫn nên sớm một chút xác định thì tốt hơn, cái gì nước ấm nấu ếch xanh đều đi tìm chết đi!

“Anh không báo trước một tiếng, trong nhà cũng không có đồ ăn, chúng ta ăn cái gì nha?” Bối Nhi chu miệng nhỏ, có chút oán trách, chính là động tác lấy dếp lê, cắt áo khoác cho anh lại làm đầu ra đó.

“Nếu không thì đi ra ngoài ăn?” Sờ sờ cái mũi, anh bắt đầu dĩ nghe oán giận, sự cung chiều trong mắt càng ngày càng sâu.

“Bỏ đi, bên ngoài làm sao sạch sẽ bằng tự mình nấu, nếu không em đi mua đồ ăn nhé?”

“Chúng ta cùng đi, anh có thể giúp em xách đồ!”

“Cũng được.”

Cách tiểu khu không xa có một siêu thị nhỏ, Lâm Thư chủ động đẩy xe đẩy, nhìn Bối Nhi chọn lựa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“A, anh có muốn ăn cái trắng không?”

“Được.”

“A, củ cái này cũng không tồi!”

“Được.”

“... Tại sao cái nào anh cũng nói được vậy?”

“Được. A, cái gì?”

Bối Nhi xinh đẹp liếc mắt một cái, người này hôm nay ra cửa không mang nào theo sao?

Dọc đường đi tâm tình của cả hai đều không tồi nhưng mà thẳng đến cửa tiểu khu gặp phải một người đàn ông, một tay cầm hoa tươi đang cãi nhau với nhân viên bảo vệ, Lâm Thu nhíu mày, định làm lơ, trực tiếp về nhà, ai biết người đàn ông này thấy Bối Nhi, vẻ mặt hưng phấn.

“Bối Nhi! Cuối cùng em cũng đã trở lại! Anh đã giải thích nửa ngày, anh ta cũng không cho anh đi vào!” Khi nói người đàn ông còn làm vẻ mặt ủy khuất, Lâm Thu nhìn mà lửa giận dần dần bốc lên, thân là đàn ông, làm sao lại không biết ý tưởng của đối phương, cái thẳng nhãi ranh này đang nhớ thương Bối Nhi của anh, lại còn đuổi theo tới tận cửa!

“Bạn học Từ, chúng ta đến bên cạnh nói chuyện.” Bối Nhi có chút xin lỗi, đưa chìa khóa cho Lâm Thu để anh xách đồ về nhà trước.

Trong lòng Lâm Thu rống giận không muốn trở về, kết quả vẫn là một người lẻ loi xách theo bao lớn bao nhỏ đi về trước, trước khi vào khu chung cư còn thấy hai người nói cười thật vui, tức khắc trong lòng chua xót.

Lâm Thu không thích nhất kiến chung tình cũng không thích tình yêu oanh oanh liệt liệt như lửa, anh muốn chính là một người vợ có thể tán gẫu lại có thể làm bạn. Anh cảm thấy Bối Nhi rất thích hợp, gần một năm ở đây cùng với Bối Nhi, càng ở chung anh càng bị hấp dẫn, anh muốn Bối Nhi làm vợ của anh, với anh thân phận cũng không phải chuyện gì lớn lao, anh không để bụng.

Anh không biết yêu một người là cảm giác gì nhưng mà anh biết anh để ý cô, vô cùng để ý cô.

Thế là sau khi Bối Nhi trở về, lập tức thấy một con chó lớn ngồi ở trên sofa, hình như từ trên mặt anh cô nhìn thấy được sự ủy khuất và bỏ rơi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Người đàn ông lạnh nhạt trả lời, chẳng lẽ muốn nói bản thân đang ghen ghét và đố kỵ? Hay là nói tại sao em lại nói chuyện lâu như vậy, không biết anh rất đói bụng hay sao? Hay là có phải em thích người đàn ông kia hay không?

“A, vậy em đi nấu cơm nha!”[QR][diendanlequydon]

“...”

Đừng đi, trước tiên hãy nói em có đáp ứng anh ta hay không đã!

Sau khi cơm nước xong, hai người cùng nhau xem TV.

Lâm Thu thật ra cái gì cũng không xem vào, lòng anh đã rơi vào rối rắm vô tận, thật sự rất muốn biết rốt cuộc cô có đáp ứng hay không! Vì vậy sau khi suy xét mãi vẫn thật cẩn thận hỏi: “Hôm nay người đàn ông gặp phía dưới là bạn học của em sao? Hai người đã nói cái gì?”

“À, anh ấy tới tỏ lộ, em đã cự tuyệt.” Bối Nhi nhắc tới người đàn ông kia, giọng nói có chút lạnh nhạt, trong lòng Lâm Thu mừng thầm, xem ra thật sự không có chuyện gì.

“Kia, vì sao em lại không đáp ứng?”

“Ừm, không thích hợp, lại còn nói ở chung thử xem!”

Cái gì! Vậy mà dám nói muốn ở chung thử xem?

“Bối Nhi!”

“Cái gì?”

“Anh muốn em làm bạn gái của anh!”

“Sao?”

Ngày đó Lâm Thu đột nhiên tỏ lộ, thành công dọa tới Bối Nhi, gần đây Bối Nhi vẫn luôn nhìn lại thái độ Lâm Thu đối với cô, ngoại trừ buổi tối hôm đó, còn lại đều cực kỳ quân tử, còn tưởng rằng anh không có hứng thú với cô, chưa từng nghĩ người đàn ông này trực tiếp tỏ lộ, bất quá cô không đáp ứng cũng không cự tuyệt mà lựa chọn muốn suy nghĩ lại.

Cô biết kỳ thật Lâm Thụ có thể trực tiếp muốn cô làm tình nhân của anh nhưng lại không làm vậy, hồi tưởng một chút, người đàn ông này vẫn luôn lấy một loại phương pháp ôn hòa khiến cô mở rộng cửa lòng với anh, không phải cô đối với anh không có cảm giác nhưng cô không tin hai người bọn họ sẽ có tương lai, cha mẹ Lâm Thụ thật sự có thể tiếp nhận cô sao?

“Bối Nhi, hôm nay em có rảnh không?” Giọng nói của Lâm Thụ vẫn trước sau như một ảm áp lại nhu hòa làm người mê say. Phảng phất giống như lời thổ lộ ngày đó không hề xảy ra.

“Vâng, có chuyện gì?”

“Anh muốn dẫn em đi gặp một vài người.” Lâm Thụ không nói là những người nào, nói thẳng thời gian, còn sai người tặng một bộ váy.

Váy rất vừa vặn cũng rất thích hợp với Bối Nhi, sau khi mặc vào có vẻ dịu dàng đoan trang.

“Anh đã biết sẽ rất hợp với em!” Lúc Lâm Thụ tới đón Bối Nhi cũng bị kinh diễm, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy bộ váy này, anh đã biết sẽ hợp với Bối Nhi nhưng mà không nghĩ tới sau khi cô mặc vào lại xinh đẹp như vậy.

“Chúng ta đi gặp ai vậy?” Bối Nhi nhẹ nhàng vén tóc, cúi thấp đầu, che khuất gương mặt đỏ hồng của cô.

“Người nhà của anh!”

Lâm Thụ biết Bối Nhi khuyết thiếu cảm giác an toàn, vậy nếu người nhà của anh cũng tiếp nhận cô, anh sẽ chứng minh được anh muốn cưới cô là chuyện nghiêm túc, có lẽ cô sẽ không bất an như vậy nữa, anh muốn cho cô một ngôi nhà hoàn chỉnh.

“Cái gì? Tại sao anh không nói sớm!” Bối Nhi có chút hoảng loạn, hoàn toàn không thể tưởng được động tác của người đàn ông này lại nhanh như vậy.

“Đừng lo lắng, bọn họ rất dễ ở chung.”

Dọc theo đường đi Lâm Thụ nói với cô về người nhà của anh, nói về sở thích và tính cách của họ để cô không đến nỗi khản trương như vậy nhưng đến khi vào cửa Bối Nhi vẫn khản trương chảy mồ hôi đầy tay.

Những người đang ngồi đều là người thân quan trọng của Lâm Thụ, cha mẹ của anh, em trai và em gái anh, nghe nói còn một người em trai đang ở trong quân đội không tới được.

Ngoài ý muốn là thái độ của người nhà Lâm Thụ đối với cô rất tốt, mẹ Lâm rất thân thiết với cô, thiếu chút nữa muốn nhận Bối Nhi làm con gái. Cũng không trách bọn họ nhiệt tình như vậy, biệt hiệu của Lâm Thụ ở nhà họ Lâm chính là ‘độc thân vạn năm’, chưa từng kết giao bạn gái, ngay cả em gái Lâm cũng đã từng có vài người bạn trai, hai người em trai cũng sắp kết hôn mà anh vẫn độc thân, thật vất vả mới dẫn một cô gái về nhà hơn nữa tướng mạo và cách nói chuyện đều không tồi, mẹ Lâm làm sao nỡ dọa người chạy mất.

Buổi tối mẹ Lâm rất nhiệt tình mời bọn họ ở lại, sau đó cứ thế xếp hai người ở cùng một phòng, trên bàn cơm bị mẹ Lâm nói đến sững sờ sững sốt, hiện tại đầu Bối Nhi choáng váng, cũng không quản được sẽ ngủ ở chỗ nào.

Đây xác định là thái độ với con dâu mà mà không phải thái độ với con gái sao?

Lâm Thụ cảm thán có một người mẹ tốt chính là không giống nhau, biết con trai mình thật lâu không ăn thịt, cố ý đêm nay đưa phúc lợi nha! [QR]
[diendanlequydon]

p/s:t3 tsau gặp lại mn nhé

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 26-5: Ngoại truyện 4: Một ngày bình thường của Lâm Thụ (2)

Editor: QR - diendanlequydon

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Bối Nhi giờ mới phản ứng lại khi thấy người đàn ông này cũng ở trong phòng, hơn nữa đã tắm xong, tóc vẫn còn đang ướt.

“Đây là phòng của anh nha, mẹ nói phòng giành cho khách vẫn chưa dọn dẹp nên em ngủ cùng phòng với anh.” Lâm Thụ mặt không đỏ tím không nhảy nói bừa một cái lý do, chơi xấu muốn ôm mỹ nhân, về mặt chính trực nói.

Bối Nhi không nói gì, mím môi nhìn Lâm Thu nhưng mà da mặt của người đàn ông này còn muốn dày hơn cả cô, hoàn toàn không có phản ứng gì ngược lại về mặt vồ tội mà nhìn lại cô.

Không có cách nào, cô đứng dậy muốn ra khỏi phòng, kết quả cửa còn bị khóa.

“Ha ha ha, thế này thì em đành phải ở cùng một phòng với anh thôi!” Người đàn ông ngăn không được sự vui sướng khi người khác gặp họa, trong lòng trộm giờ ngón tay cái lên tán thưởng mẫu hậu nhà mình, thật là một người trợ lực thành công!

“Đừng cười!” Không thể nhìn được nữa, cô đi đến cạnh giường cầm lấy gối đầu nện vào gương mặt tươi cười đùa dai của người đàn ông.

Lâm Thu tùy ý để cô phát tiết, thừa dịp Bối Nhi không chú ý ôm lấy cô, hai người ôm nhau lăn lộn ở trên giường giống như những đứa trẻ không hề lớn lên.

“Anh không biết vì sao em không tin tưởng anh, anh nói thật, anh muốn em trở thành vợ anh, anh không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, không biết làm thế nào khiến em yên tâm, cho nên anh nghĩ dẫn em về gặp người nhà của anh, chính thức giới thiệu em, như vậy em có thể tương đối an tâm về anh hay không?” Lâm Thu đề Bối Nhi ở dưới thân, trán chạm trán, mũi chạm mũi, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, giọng nói của anh nghiêm túc và thành khẩn như vậy, Bối Nhi biết người đàn ông này nói nghiêm túc.

“Quá khứ của em... Anh thật sự không chê sao?” Bối Nhi vẫn có chút do dự, cô tiếp xúc với rất nhiều việc, cũng biết người đàn ông ưu tú giống Lâm Thu đáng lẽ nên tìm một người con gái sạch sẽ thuần khiết hơn cô.

“Anh nói anh không thêm đề ý, đó là gạt em. Nhưng mà mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, đều đã qua, hiện tại chuyện anh càng đề ý chính là trong tương lai của em sẽ có anh hay không? Sau này chúng ta có thể ở bên nhau, sinh con và nuôi dạy chúng hay không?”

“Lâm Thu...”

“Bối Nhi, anh yêu em.”

Trong khoảnh khắc đó, Bối Nhi sa vào trong ánh mắt tràn ngập tình yêu của Lâm Thu, cô cảm thấy nội tâm sớm đã khô cạn của mình như bị người mở ra rót vào một dòng nước nóng bỏng, dần dần bắt đầu sống lại, bắt đầu nhảy lên mãnh liệt.

Hai người không biết ai bắt đầu trước, cánh môi tương điệp, không ai nhường ai, nhiệt liệt hôn môi. Đầu lưỡi cùng múa bên nhau, trao đổi nước bọt cho nhau, hơi thở của hai người hòa quyện với nhau càng làm cho cảm tình thăng hoa.

“Thích sao?” Sau khi kết thúc nụ hôn, tâm tình của Lâm Thu rất tốt, cười hỏi.

“Ừm.” Bối Nhi gật đầu, ngón tay trắng nõn như hành xoa miệng mình, hơi liếm dư vị còn sót lại, Lâm Thu nhìn thấy cảnh này, dục vọng của người đàn ông càng bị khơi mào.

“Bảo bối, anh muốn em.” Lâm Thu không chút nào che dấu dục vọng của chính mình, giọng nói trầm thấp từ tính: “Cho anh được không?”[QR]
[diendanlequydon]

Bối Nhi có chút do dự, cô không biết làm thế nào nói với anh kỳ thật bản thân cô không thích chuyện quan hệ như thế này, tuy rằng thân thể của cô mặc kệ như thế nào cũng có thể đạt được cao trào nhưng nội tâm lại bài xích. Nhưng mà cô lại rất thích nụ hôn lúc này của Lâm Thu, cô có thể cảm giác được tình yêu của Lâm Thu qua nụ hôn kia, cô thích hôn môi với Lâm Thu.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải chúng ta tiến triển quá nhanh hay không? Anh có thể chờ đến lúc em thực sự chấp nhận anh!” Nhìn ra Bối Nhi do dự, Lâm Thu phỏng đoán có thể do anh quá sốt ruột dọa đến cô, thế nên anh đứng dậy định đi tắm nước lạnh để giảm bớt một chút khát vọng tình dục.

“Sao?” Không đợi Bối Nhi nghĩ xong nên nói thế nào, Lâm Thu đã vào phòng tắm. Bối Nhi biết cô tránh không được phải làm loại chuyện này, hướng chỉ cô đối Lâm Thu còn có cảm giác. Nghĩ đến biểu tình nhăn nhó lúc này của anh, cô cắn chặt răng đi vào phòng tắm.

Nước lạnh cũng không thể ngăn chặn dục vọng đang dâng lên, trong đầu anh tất cả đều là bộ dáng của Bối Nhi sau khi kết thúc nụ hôn vừa nãy. Đôi mắt long lanh ngập nước, gương mặt phấn hồng, cái lưỡi hồng nhạt liếm liếm đôi môi hơi sưng đỏ, lúc đang quay cuồng quần áo hỗn loạn, anh có thể thấy một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, nửa bầu ngực lộ ra và khe rãnh thật sâu cùng với nội y màu tím nhạt.

Anh càng ngày càng thờ dốt, ngón tay bao lấy dục vọng to lớn của mình, không thể kiềm chế được nhớ tới bộ dáng một năm trước của Bối Nhi khi được đưa tới chỗ anh, ngày đó cũng ở trong phòng tắm, cô giúp anh giải quyết dục vọng, anh tưởng tượng bàn tay nhỏ trắng nõn kia đang vuốt dương vật của mình, không khỏi đẩy nhanh hơn tốc độ, trong cổ họng phát ra âm thanh càng thêm trầm thấp.

“Lâm Thu...” Bối Nhi áp ứng gọi, đôi mắt nhìn đáng về anh đang tự an ủi, nghe thấy tiếng gầm nhẹ trầm thấp mà gọi cảm của anh. Trong tình huống như vậy, ngay cả chạm anh cũng chưa chạm vào cô, chỉ nhìn bộ dáng người đàn ông này tự an ủi, phía dưới của cô cũng đã ướt, tiểu huyết tự phân bố ra mặt dịch.

Lâm Thu nghe thấy giọng nói của cô, ngừng động tác trên tay, nhìn cô, ngực của anh vẫn đang không ngừng phập phồng, trong miệng phát ra âm thanh thờ dốt.

Bối Nhi bị bộ dáng lúc này của Lâm Thu dụ hoặc, chủ động tiến lên, cầm dục vọng của anh: “Em, em có thể...”

“A... Ừm... Ngoan, không cần ỳ khuaít bản thân, không muốn làm thì không cần làm!” Chỉ nhẹ nhàng chạm vào một chút, Lâm Thu lập tức cảm thấy sung sướng vô cùng, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, dục vọng phía dưới lần thứ hai lớn thêm một vòng. Tuy rằng anh rất muốn Bối Nhi giúp anh nhưng mà anh lại càng không muốn Bối Nhi ỳ khuaít chính mình.

“Không, em thật sự muốn anh thoải mái...” Nói xong lập tức ngồi xổm xuống, há miệng ngậm lấy đỉnh dương vật lớn như quả trứng gà, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua lỗ nhỏ mẫn cảm, lại thổi mạnh vào nếp gấp như mào gà phía dưới, thỉnh thoảng ngậm sâu đến cổ họng, tay nắm lấy thân gậy, di chuyển từ trên xuống dưới, một bàn tay khác đưa bốn hai trái trứng nặng trĩu phía dưới.

“A... Ừ... Quá tuyệt vời... A...” Lâm Thu được Bối Nhi hầu hạ vô cùng sáng khoái, từ góc độ này của anh có thể nhìn phong cảnh vô hạn phía dưới cổ áo của cô, hơn nữa Bối Nhi thường xuyên ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt quyến rũ, dục vọng của anh càng thêm mãnh liệt.

Bàn tay đỡ đầu Bối Nhi, nhìn không được nhẹ nhàng chuyển động phần eo, ở trong miệng cô hơi hơi rút ra đâm vào nhưng anh vẫn chú ý lực đạo, sẽ không làm Bối Nhi quá mức khó chịu. Lúc nhìn không được muốn bắn, anh đẩy Bối Nhi ra, tự mình nhanh chóng nuốt hai cái, một đợt lại một đợt tình dịch bắn vào cằm, cổ và quần áo của cô.

Bối Nhi mệt đến mức ngồi quỳ ở cạnh bồn tắm, cái miệng nhỏ bị căng đến nỗi không khép lại được, khi cô khẩu giao với anh, thân thể của cô cũng có phản ứng, cổ lạnh lẽo ma sát đùi, không muốn người đàn ông nhà cô nhìn thấy một mặt dâm đãng của mình.

“Em khiến anh rất thoải mái.” Lâm Thu có chút áy náy, cầm khăn lông giúp Bối Nhi lau tinh dịch phun tung toé ở trên người cô, ôn nhu hôn khoe miệng Bối Nhi: “Có phải rất khó chịu hay không?”

Bối Nhi lắc đầu, so với Diệp Thần, Lâm Thu thật sự rất ôn nhu, cô cũng không bị nứt khoe miệng hay bị sặc.

“Anh giúp em tắm rửa được không? Em xem lúc này anh làm cả người em bị dơ, giúp em tắm rửa xem như bồi thường đi!” Người đàn ông không có ý tốt để nghĩ, ít nhất lại cho chút phúc lợi đi.

Bối Nhi ngày cả sức lực trọn mắt cũng không có, tùy ý anh nhanh chóng cởi hết quần áo trên người cô. Thân thể tuyết trắng bại lộ trong không khí khiến cô hơi run rẩy, vô lực để anh ôm vào ngực, dùng nước ấm xoa lên cơ thể cô.

“Em thật đẹp...” Lâm Thu trầm ngâm nói, anh thường thức cơ thể trần truồng của người con gái anh yêu, da thịt mịn màng như tơ lụa, trắng nõn như sữa bò, tứ chi thon dài cân xứng, cặp ngực cao ngất và núm vú hồng nhạt phía trên, hai chân kẹp chặt cát giấu hoa huyết bên trong.[QR][diendanlequydon]

“Không phải tắm rửa sao? Em hơi lạnh, nhanh nhanh lên!” Bối Nhi bị đánh giá có chút ngượng ngùng, hai má phồng hồng, thúc giục Lâm Thu.

“Được.” Anh đổ một ít sữa tắm màu trắng sữa vào tay, làm ướt rồi bôi lên trên người cô, tiếp theo lấy có tắm rửa sờ khắp toàn thân cô.

Hai người ngồi ở trong bồn tắm, Bối Nhi đưa lưng về phía Lâm Thu, bàn tay dày rộng nóng rực của người đàn ông nhẹ vỗ về phần lưng của cô, đi đến chỗ nào cũng như điện giật, trong thân thể dâng lên một trận khoái cảm, cô cắn môi không cho chính mình rên rỉ thành tiếng, lại không biết người đàn ông từ hô hấp vẫn đục thò nặng của cô đã biết cô động tình từ lâu.

“Xoay người lại.”

Bối Nhi xoay người lập tức thấy dục vọng của người đàn ông lần thứ hai cương cứng, đại gia hóa kia còn liên tục nhảy dựng, cô vội vàng dời tầm mắt lại bắt gặp ánh mắt thâm trầm của anh, sợ tới mức ánh mắt của cô lần thứ hai do dự, không biết nhìn chỗ nào mới tốt.

“Ha ha...”

Nhìn bộ dáng của cô như thỏ con bị kinh sợ, Lâm Thu khẽ cười. Bàn tay đầy bọt sủi lên bộ ngực cao ngất tròn đầy lại vô cùng mềm mịn của cô, vuốt ve có chút yêu thích không muốn buông tay, xoa nắn đôi vú biến hóa thành các loại hình dạng dâm mãnh.

“Đủ rồi!” Bối Nhi có chút tức giận đánh vào tay anh.

Lâm Thu rất bình tĩnh thay đổi mục tiêu, bắt đầu “Tẩy” bụng nhỏ cho cô, ngón tay thông thả tắm rửa từ bụng nhỏ bóng loáng đi đến giữa hai chân, một tay ôm lấy người cô, không chế không cho cô phản kháng, một tay xoa nắn bên ngoài tiểu huyết.

“Em nhìn xem chỗ này của em cũng bẩn rồi phải kỳ cho sạch!” Lâm Thu đưa dâm thủy sờ được cho Bối Nhi xem, giống như thấy được chuyện lạ nên nói.

“Anh... A... Không muốn, không muốn!” Trong nháy mắt ngón tay đi vào, Bối Nhi không chế không được sợ hãi, cô lại nhớ tới chuyện cũ, tiểu huyết kịch liệt co rút, bài xích ngón tay của người đàn ông, thét chói tai nói không cần.

“Ngoan ngoan ngoan, anh không động, không động...” Ngón tay của Lâm Thu vội vàng rời khỏi, nhẹ nhàng trấn an Bối Nhi.

“Hu hu hu, Lâm Thu... Thật xin lỗi...” Vốn dĩ cô nghĩ không thể phản kháng cho nên yên lặng tiếp nhận tất cả nhưng mà cô biết Lâm Thu không phải Diệp Thần, lúc này mới phản kháng, phorbvay bản thân mình cho anh xem.

“Không có việc gì, không có việc gì, là anh không tốt, dọa đến em!” Lâm Thu rất áy náy, nếu không phải anh quá sốt ruột cũng sẽ không như vậy.

“Không phải tại anh... Là do em sợ...” Bối Nhi ôm Lâm Thụ, nhỏ giọng nói, “Lúc trước... Hắn rất thô bạo.... Thường xuyên đánh em, làm em bị thương... Em không thích làm tình... Thật đáng sợ...”

Nghẹn ngào nói ra suy nghĩ thật sự của bản thân, nắm chặt lấy cổ anh, thân thể run nhè nhẹ, Lâm Thụ còn cảm giác được nước mắt của Bối Nhi nhỏ giọt ở trên vai anh, đau lòng chiếm cả trái tim anh.

Anh qua loa tắm rửa cho cả hai, dùng một cái khăn tắm lớn quấn quanh người cô, nâng mông cô lên giống như ôm một đứa trẻ, bàn tay không ngừng nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, ở trong phòng đi tới đi lui.

“Đề, đề em xuống dưới!” Chờ đến lúc Bối Nhi khóc đủ rồi, đầu óc thanh tỉnh, thực sự cảm thấy rất mất mặt, cô cũng sắp hai mươi còn bị anh dỗ như dỗ trẻ con, quá mất mặt.

Sau khi để cô xuống anh mới tự lau khô người. Bối Nhi thấy dương vật của anh vẫn còn đứng thẳng có chút áy náy, Lâm Thụ thật sự quá cứng chiều cô.

“Nếu không chúng ta làm đi, anh cứ như vậy vạn nhất sau này có tật xấu thì làm sao bây giờ?” Nghe nói đàn ông ghen lâu sẽ có tật xấu.

Lâm Thụ có chút dở khóc dở cười, suy nghĩ một một phương án hòa hoãn: “Anh sẽ nhẹ nhàng một chút, nếu em cảm thấy không thoải mái chúng ta lập tức dừng lại được không?”

Bối Nhi gật đầu.

Ôn nhu tách hai chân Bối Nhi ra, Lâm Thụ không vội vàng tiến vào mà dùng tay nhẹ nhàng tách tiểu huyết ra, ngón tay cái chơi đùa tiểu trần châu, đột nhiên cúi đầu xuống liếm láp cửa huyết.

“A... Lâm Thụ không cần... Bẩn...” Bối Nhi đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng chưa từng bị ai liếm tiểu huyết, bình thường chính cô cũng không xem nơi đó, chỉ cảm thấy chỗ dùng để đi vệ sinh rất bẩn. Cô muốn đẩy anh ra, không cho anh tiếp tục nhưng mà ở sâu trong lòng lại rất thích được người cẩn thận yêu thương vỗ về như vậy.

“Không bẩn, bảo bối, em thom quá!” Lâm Thụ tiếp tục khẩu giao với Bối Nhi, anh không buông tha bất cứ góc cạnh nào, đầu lưỡi mang theo nước bọt khiến tiểu huyết đầm nước, chỗ phiếm thủy quang đặc biệt mê người, ngón tay nhờ nước bọt bôi trơn dịu dàng làm giãn tiểu huyết của Bối Nhi, đầu lưỡi phối hợp nhuần nhuyễn với ngón tay không ngừng kích thích cô, làm cho cô cảm nhận được khoái cảm vô hạn.

“A... Thật thoải mái... A a a...”

Một đợt lại một đợt khoái cảm mãnh liệt từ đầu lưỡi của anh tập kích vào cột sống, lại theo cột sống xâm nhập đến đại não, cô gần như không cách nào thừa nhận được cảm giác mãnh liệt như vậy, toàn bộ cơ thể như bị kéo căng, ngón tay nắm chặt tóc anh, eo nhỏ đột nhiên buông lỏng, phía dưới phun ra một làn sóng âm thủy.

“Thật là bảo bối, như vậy mà cũng đạt cao trào!” Lâm Thụ mở miệng tán thưởng, ngón tay vẫn còn không ngừng kích thích cô.

Bối Nhi chỉ cảm thấy thân thể của cô nhẹ bồng như đang ở trên mây, lần đầu tiên cô biết làm tình cũng tốt đẹp như vậy. Đại não trống rỗng ngay cả Lâm Thụ nói gì làm gì cũng không biết.

“Ừm. A... Thật lớn, thật căng...” Thừa dịp đầu óc của cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, lập tức dùng dương vật cực lớn tiến vào, khiến hoa huyết nhỏ nhỏ của cô căng đến cực hạn, mị thịt bên trong bị căng ra gần như không cách nào chuyển động.

“Khó chịu sao?” Lâm Thụ rất kiên nhẫn chờ Bối Nhi tự mình điều chỉnh lại, anh cố nén suy nghĩ muốn mạnh mẽ va chạm, nhẹ nhàng xoa chân cô, xoa đến khi cô hơi thả lỏng mới bắt đầu nhẹ nhàng đâm vào rút ra.

“Không khó chịu... A... Lâm Thụ, thật lớn...” Dương vật của Lâm Thụ rất lớn rất thô, anh chưa tiến vào toàn bộ cũng đã khiến cô có một cảm giác bụng muốn nứt vỡ, may mà anh hết sức nhẹ nhàng, lực đạo và độ sâu đều khống chế rất tốt, sẽ không khiến cô khó chịu.

“Bảo bối, bên trong em rất chặt, thật thoải mái!” Tiểu huyết của Bối Nhi có thể nói là cực phẩm, bên trong vừa ướt vừa nóng, đồng thời có rất nhiều nếp nhăn, mỗi lần tiến vào đều giống như bị vô số cái miệng nhỏ hút lấy. Anh tăng một chút độ sâu lúc đâm vào rồi từ từ gia tăng tốc độ, nhưng thời khắc khắc vẫn chú ý Bối Nhi, sợ cô không thoải mái.

“A a a... Lâm Thụ, quá sâu... Ừm a... Thật nhanh...” Cô hoàn toàn chìm vào sự kịch liệt và ôn nhu song song tồn tại, trong lòng không hề có một chút sợ hãi.

“Khó chịu sao?” Anh rất phối hợp giảm thấp tốc độ, ở bên tai cô thở dốc.

“Không khó chịu, thật thoải mái...” Bối Nhi có chút thẹn thùng nói ra cảm thụ của mình: “Em vẫn muốn anh đi chuyển... A...”

“Anh cũng rất thoải mái!”

Hai người ở trên giường lớn không ngừng triền miên, ánh trăng chiếu sáng căn phòng đầy cảnh xuân.

“Lâm Thư... Em không được... Muốn tới... A a a...”

“Bảo bối ngoan, chúng ta cùng nhau!”

Lâm Thư đột nhiên nhanh hơn tốc độ, bắn tinh dịch nóng bỏng vào sâu bên trong, hai người cùng nhau đạt cao trào.

“Thích sao?” Lâm Thư ôm Bối Nhi, hôn hôn cái trán mướt mồ hôi của cô.

“Có!” Thì ra làm tình cũng thoải mái như vậy.

“Chúng ta đây lại đến một lần được không?”

“... Được.”

...

“Lâm Thư... Không cần... Mệt mỏi quá... Hu hu hu...”

“Bảo bối ngoan, chỉ cần một lúc nữa, xong rồi chúng ta lập tức nghỉ ngơi!”

...

“Lâm Thư, tên hôn đản! Đã nói chỉ cần một lần!”

“Ngao, em đừng cử động, anh tới là được!”[QR][diendanlequydon]

“Ừm... Tên hôn đản này... A a a... Chậm một chút... A...”

P/s: xin lỗi mn, mình có việc bận nên hôm qua không đăng bài như đã hứa được, 7tks mình sẽ đăng bài mới nhé!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 27

Editor: QR - diendanlequydon

Khóe miệng Diệp Thần nhếch lên một độ cong tàn nhẫn, thương thức biểu tình của Bối Nhi, đáng tiếc anh đã định sẵn phải thất vọng rồi, Bối Nhi vẫn bình tĩnh như cũ, giống như tin tức này đối với cô mà nói chính là một chuyện quá bé nhỏ không đáng kể, không đáng nhắc tới.

“A, tôi đã biết.”

Diệp Thần không biết vì sao biểu cảm của Bối Nhi lại không hề thay đổi như vậy, chẳng lẽ cô đang che giấu có phải hay không?

“Em không dễ bụng?”

“Lúc chúng tôi ở bên nhau đã nói rõ.”

Lâm Thư vì muốn cô an tâm, đã nói thân phận của cô với bố mẹ anh từ lâu, bố mẹ Lâm không phải không có khúc mắc nhưng nhìn thấy biểu hiện sau đó của Bối Nhi và sự quan tâm của Lâm Thư giành cho cô, sau đó cũng mặc kệ chuyện của bọn họ.

Diệp Thần có chút then quá hóa giận, anh cảm giác bản thân giống như một vai hề đang biểu diễn một vở hài kịch.

“Chúng ta không cần cãi nhau có được không? Trở lại như trước kia không tốt sao?” Diệp Thần bình ổn lửa giận trong lòng, lần thứ hai cười rộ lên.

“Anh cảm thấy có khả năng sao?” Bối Nhi cười lạnh, có những người chính là như vậy, thương tổn người khác còn muốn người khác mỉm cười cho qua, còn cảm thấy chuyện mình làm không quá đáng.

“Vậy em muốn như thế nào? Em muốn anh bồi thường em như thế nào?” Diệp Thần vẫn không cam lòng.

“Anh xác định... Anh muốn bồi thường tôi?” Bối Nhi cười như không cười, trong đầu có một ý tưởng nhưng mà không biết hẳn có thể chịu đựng hay

không?

“Xác định!” Diệp Thần không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Vậy tốt, vậy anh không được hối hận.” Bối Nhi cười, nụ cười rực rỡ thiếu chút nữa khiến Diệp Thần hoa mắt.

“Sẽ không.” Không biết vì sao trong lòng Diệp Thần có chút bất an, ngay sau đó lại nghĩ trước kia Bối Nhi thiện lương như vậy, khẳng định sẽ không làm gì quá đáng.

Yêu cầu đầu tiên của Bối Nhi chính là buổi trưa và buổi tối Diệp Thần phải về ăn cơm đúng giờ, yêu cầu thứ hai chính là cho dù xảy ra chuyện gì đều phải nghe lời cô.

Diệp Thần rất sáng khoái đáp ứng.[QR][diendanlequydon]

Ngày hôm sau, anh vừa trở về đã phát hiện toàn bộ căn nhà đều được trang trí lại, cũng ấm áp giống như lúc xưa, Diệp Thần cảm giác trái tim trong lồng ngực lại bắt đầu nhảy lên.

“Đã trở về? Còn không mau rửa tay ăn cơm?” Bối Nhi tươi cười, bụng mâm đi tới.

Trên bàn đặt rất nhiều món ăn đầy đủ sắc hương vị, chỉ nhìn thôi Diệp Thần đã có xúc động muốn ăn thử.

Ngôi nhà ấm áp, đồ ăn nóng hổi còn có người con gái xinh đẹp hiền huệ, những thứ trong lòng Diệp Thần khát vọng nhất đều xuất hiện ở chỗ này, anh cảm thấy việc cướp Bối Nhi về là quyết định vô cùng chính xác.

Bối Nhi oán trách thúc giục Diệp Thần đi rửa tay, người đàn ông vừa rời đi cô lập tức thu hồi nụ cười, tại sao cô lại nhớ Lâm Thư như vậy chứ?

Buổi tối.

“Em đã chuẩn bị nước tắm cho anh rồi, anh đi tắm đi!” Bối Nhi cúi đầu, mặt có chút hồng, ở dưới ánh đèn đặc biệt động lòng người.

Diệp Thần bị biểu cảm xấu hổ cúi đầu này dụ hoặc, chờ đến khi anh phản ứng lại, ngón tay của anh đã nâng cằm Bối Nhi lên, nếu không phải Bối Nhi kịp thời chặn lại, anh đã hôn được rồi.

“Đừng, trước tắm rửa rồi...”

Rồi làm cái gì, không nói rõ ra lại khiến Diệp Thần tưởng tượng liên miên, bộ dáng then thùng không thôi của người con gái trước mắt hoàn toàn gọi lên dục vọng của anh, anh ôm Bối Nhi chỉ nghĩ trực tiếp giải quyết dục vọng của mình trước rồi lại nói.

“Anh nói đều nghe em, định lật lọng sao?” Bối Nhi vội vàng ngăn cản động tác vội vàng của người đàn ông nhưng mà giọng nói giận dữ lại làm Diệp Thần nghe ra vài phần làm nũng.

“Anh tắm rửa xong em phải lập tức thỏa mãn anh!”

“Được.”

Diệp Thần nghe được đáp án mình muốn mới cảm thấy mỹ mãn mà đi vào phòng tắm, Bối Nhi xoay người chuẩn bị kế hoạch của mình, đêm nay cô phải thỏa mãn Diệp Thần thật tốt.

Chương 28

“Em, Bối Nhi?” Diệp Thần chỉ quán một cái khăn tắm ở bên hông, bình tĩnh mà xem xét Diệp Thần thật sự lớn lên không tồi nhưng mà so sánh với Lâm Thư, Diệp Thần thật sự chính là quá cặn bã.

“Không phải nói muốn thỏa mãn anh sao? Chúng ta chơi một trò chơi được không?” Bối Nhi đã thay một bộ đồ màu đen, chân đi một đôi dép cao gót, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, đặc biệt đôi môi màu đỏ rực càng tôn lên làn da trắng như tuyết.

Diệp Thần bị biến hóa này chấn kinh một chút, ở trong ấn tượng của anh, Bối Nhi vẫn luôn lớn nhu, chỉ là khí chất đột nhiên biến hóa một chút trở nên đã vô cùng khí phách. Hiện tại Bối Nhi như một nữ vương, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến cho người khác muốn quỳ trên mặt đất.

Bối Nhi rất vừa lòng khi Diệp Thần ngẩn người, nắm tay người đàn ông còn đang phát ngốc đi đến giường, để anh nằm xuống rồi không hề lưu tình khóa tay chân anh lại, thân thể tạo thành hình chữ đại (大).

“Chúng ta chơi trò gì?” Diệp Thần nuốt nước miếng, không biết vì sao Bối Nhi như vậy càng làm anh thêm động lòng, giống như trời sinh đàn ông đã thích chinh phục đỉnh cao, anh muốn mạnh mẽ đè người con gái này ở dưới thân mà rong ruổi.

“Ừm.” Bối Nhi nghiêng đầu, ngón tay lướt qua môi, suy nghĩ một lúc: “Chúng ta chơi trò nữ vương và nô lệ có được không?”

Cái miệng nhỏ nói chuyện lúc đóng lúc mở, lưỡi thom tho phần nộn ở trong đó như ẩn như hiện, ngón tay trắng nõn mượt giống như bất cứ lúc nào cũng

sẽ bị đôi môi đỏ tươi ngấm lấy. Hô hấp của Diệp Thần bắt đầu dồn dập, khăn tắm bên hông bị nâng lên thành một cái lều nhỏ.

“Bối Nhi, anh muốn.” Giọng nói khàn khàn bao hàm tình dục nồng đậm giống như dã thú đang thấp giọng rít gào.

“Nhưng mà chúng ta còn chưa chơi trò chơi mà!” Bối Nhi lắc đầu: “Anh không nghe lời như vậy làm em rất khó xử, em muốn trừng phạt anh!”

Lấy ra một cái điều khiển từ xa mà Diệp Thần rất quen mắt, ấn hai cái, tường mở ra hai bên, bên trong thấy rõ ràng là đạo cụ mà lúc trước Diệp Thần dùng để dạy dỗ Bối Nhi.

“Hôm nay chúng ta dùng thứ đơn giản nhất là roi đi, anh cảm thấy dùng cái lớn hay là dùng cái nhỏ thì tốt?” Cảnh tượng quen thuộc, lời nói quen thuộc, khác nhau chính là bây giờ thân phận của hai người thay đổi.

Diệp Thần dùng đầu ngón chân cũng biết ý tưởng của Bối Nhi, hẳn có chút không thể tin được Bối Nhi sẽ đối xử với anh như vậy, ngay lập tức đen mặt. Ngược lại anh không phải sợ, chỉ là vốn dĩ luôn là anh đánh người khác, chưa từng bị người nào đánh.

“Buông anh ra!”

“Xem ra tiểu nô lệ muốn cái nhỏ này đúng không?” Ba năm tự do Bối Nhi học được rất nhiều thứ, cô còn đặc biệt học một chút về SM, trong đó có dạy dùng roi như thế nào, roi này để sử dụng lại dây vô người.

Cô vén khăn tắm lên, dương vật của Diệp Thần đứng thẳng tắp, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng chọc chọc, Bối Nhi cười có chút tà ác, lấy ra một sợi dây lưng chậm rãi từ phía dưới quần quanh lên phía trước, cuối cùng ở đỉnh cái lỗ nhỏ thắt một cái nơ bướm, vừa vặn lấp kín cái miệng nhỏ trên đỉnh.

“Bối Nhi, em đang làm cái gì?” Khi tay Bối Nhi sờ lên dục vọng của anh, khoái cảm đã lâu không có tập trung vào cột sống, nhưng mà không được bao lâu Bối Nhi đã trói anh lại, trong lòng anh có loại dự cảm không tốt.

“Tiểu nô lệ sốt ruột sao? Đừng nóng vội, chúng ta từ từ tới!” Bối Nhi nghịch ngợm búng búng dương vật dù bị trói vẫn đứng thẳng như cũ, kéo roi trong tay thành một đường cong.

“Nhanh buông ra... A...” [QR][diendanlequydon]

Tiếng rống giận của Diệp Thần còn chưa kết thúc đã bị đánh một roi, đột nhiên không kịp phòng ngừa kêu lên một tiếng, dùng nhìn trên làn da không có dấu vết gì nhưng chính là đau trong thịt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 28

“Em, Bối Nhi?” Diệp Thần chỉ quán một cái khăn tắm ở bên hông, bình tĩnh mà xem xét Diệp Thần thật sự lớn lên không tồi nhưng mà so sánh với Lâm Thư, Diệp Thần thật sự chính là quá cận kề.

“Không phải nói muốn thỏa mãn anh sao? Chúng ta chơi một trò chơi được không?” Bối Nhi đã thay một bộ đồ màu đen, chân đi một đôi dép cao gót, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, đặc biệt đôi môi màu đỏ rực càng tôn lên làn da trắng như tuyết.

Diệp Thần bị biến hóa này chấn kinh một chút, ở trong ấn tượng của anh, Bối Nhi vẫn luôn lớn nhu, chỉ là khí chất đột nhiên biến hóa một chút trở nên đã vô cùng khí phách. Hiện tại Bối Nhi như một nữ vương, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến cho người khác muốn quỳ trên mặt đất.

Bối Nhi rất vừa lòng khi Diệp Thần ngẩn người, nắm tay người đàn ông còn đang phát ngốc đi đến giường, để anh nằm xuống rồi không hề lưu tình khóa tay chân anh lại, thân thể tạo thành hình chữ đại (大).

“Chúng ta chơi trò gì?” Diệp Thần nuốt nuốt nước miếng, không biết vì sao Bối Nhi như vậy càng làm anh thêm động lòng, giống như trời sinh đàn ông đã thích chinh phục đỉnh cao, anh muốn mạnh mẽ đè người con gái này ở dưới thân mà rong ruổi.

“Ừm.” Bối Nhi nghiêng đầu, ngón tay lướt qua môi, suy nghĩ một lúc: “Chúng ta chơi trò nữ vương và nô lệ có được không?”

Cái miệng nhỏ nói chuyện lúc đóng lúc mở, lưỡi thơm tho phấn nộn ở trong đó như ẩn như hiện, ngón tay trắng nõn mượt giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đôi môi đỏ tươi ngấm lấy. Hô hấp của Diệp Thần bắt đầu dồn dập, khăn tắm bên hông bị nâng lên thành một cái lều nhỏ.

“Bối Nhi, anh muốn.” Giọng nói khàn khàn bao hàm tình dục nồng đậm giống như dã thú đang thấp giọng rít gào.

“Nhưng mà chúng ta còn chưa chơi trò chơi mà!” Bối Nhi lắc đầu: “Anh không nghe lời như vậy làm em rất khó xử, em muốn trừng phạt anh!”

Lấy ra một cái điều khiển từ xa mà Diệp Thần rất quen mắt, ấn hai cái, tường mở ra hai bên, bên trong thấy rõ ràng là đạo cụ mà lúc trước Diệp Thần dùng để dạy dỗ Bối Nhi.

“Hôm nay chúng ta dùng thứ đơn giản nhất là roi đi, anh cảm thấy dùng cái lớn hay là dùng cái nhỏ thì tốt?” Cảnh tượng quen thuộc, lời nói quen thuộc, khác nhau chính là bây giờ thân phận của hai người thay đổi.

Diệp Thần dùng đầu ngón chân cũng biết ý tưởng của Bối Nhi, hẳn có chút không thể tin được Bối Nhi sẽ đối xử với anh như vậy, ngay lập tức đen mặt. Ngược lại anh không phải sợ, chỉ là vốn dĩ luôn là anh đánh người khác, chưa từng bị người nào đánh.

“Buông anh ra!”

“Xem ra tiểu nô lệ muốn cái nhỏ này đúng không?” Ba năm tự do Bối Nhi học được rất nhiều thứ, cô còn đặc biệt học một chút về SM, trong đó có dạy dùng roi như thế nào, roi này để sử dụng lại dây vô người.

Cô vén khăn tắm lên, dương vật của Diệp Thần đứng thẳng tắp, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng chọc chọc, Bối Nhi cười có chút tà ác, lấy ra một sợi dây lưng chậm rãi từ phía dưới quần quanh lên phía trước, cuối cùng ở đỉnh cái lỗ nhỏ thắt một cái nơ bướm, vừa vặn lấp kín cái miệng nhỏ trên đỉnh.

“Bối Nhi, em đang làm cái gì?” Khi tay Bối Nhi sờ lên dục vọng của anh, khoái cảm đã lâu không có tập trung vào cột sống, nhưng mà không được bao lâu Bối Nhi đã trối anh lại, trong lòng anh có loại dự cảm không tốt.

“Tiểu nô lệ sốt ruột sao? Đừng nóng vội, chúng ta từ từ tới!” Bối Nhi nghịch ngợm búng búng dương vật dù bị trối vẫn đứng thẳng như cũ, kéo roi trong tay thành một đường cong.

“Nhanh buông ra... A...” [QR][diendanlequydon]

Tiếng rống giận của Diệp Thần còn chưa kết thúc đã bị đánh một roi, đột nhiên không kịp phòng ngừa kêu lên một tiếng, dùng nhìn trên làn da không có dấu vết gì nhưng chính là đau trong thịt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 29

Editor: QR - diendanlequydon

“Chát chát chát...”

Bối Nhi càng ngày càng dùng sức múa roi trong tay, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Từ vết hầu của Diệp Thần không ngừng phát ra tiếng rên rỉ nặng nề, roi trong tay Bối Nhi giống như có ma lực, làm anh vừa đau vừa sáng, dưới tình huống như vậy thể nhưng còn có cảm giác muốn bắn nhưng mà chỗ kia đã bị chặn lại, muốn bắn lại bắn không được, hôm nay cuối cùng anh cũng thể nghiệm một lần cảm giác trên không ra trên dưới không ra dưới.

“Sao? Có phải rất sáng hay không? Làm anh càng sáng hơn có được không?” Đôi môi đỏ nóng cháy phun khí trên mặt Diệp Thần, hầu kết của Diệp Thần gật gật, lúc muốn âu yếm Bối Nhi lại kịp thời rời đi.

Thân roi nhẹ mà sát dương vật đứng thẳng trường đau, còn không kịp làm gì đã khiến trên người anh rung mình từng cơn.

“Bối Nhi, dừng... Ừm a...”

Bối Nhi cũng mặc kệ anh muốn nói cái gì, đánh một roi lên dương vật của anh. Diệp Thần cong người hơi bắn lên phía trước giống như con tôm nhưng bởi vì tay chân bị khóa lập tức bị kéo về giường, cơ bắp trên đùi co rút thật chặt thậm chí có thể thấy làn da đang run rẩy kịch liệt.

“Chát chát chát...”

Liên tiếp mấy roi đều đánh vào phía trên dương vật, roi vừa mạnh lại dài, có khi sẽ quấn quanh dương vật khiến cho dương vật thô dài bị lôi kéo lão đảo xiêu vẹo thật đáng thương.

Đôi mắt Bối Nhi ác độc khiến người khác kinh ngạc, sự bạo ngược dưới đáy lòng cô đều được phóng xuất ra, áp lực tích góp mấy đời toàn bộ được giải thoát khi ngược Diệp Thần, bây giờ Bối Nhi mới hiểu được ngược đãi người khác thật là một chuyện rất sáng khoái.

Diệp Thần lại không dễ chịu như vậy, trước không nói đến việc đau đớn khi trên người tràn đầy vết roi, chỉ chỗ kia thôi cũng đủ khiến anh đau đớn. Anh không biết Bối Nhi dùng kỹ xảo đặc biệt gì khiến anh cứng rồi lại không cho phát tiết, anh còn tưởng rằng chính mình là run M trời sinh, lúc bị ngược vừa thống khổ rồi lại sáng khoái như vậy.

“Bối Nhi... Anh muốn bắn... Ừm...” Trong giọng nói không tự giác có một chút cầu xin, một đôi mắt hơi ướt át nhìn Bối Nhi. Nếu là người khác có lẽ sẽ lập tức mềm lòng khi một người đàn ông rất đẹp trai, đáng thương cầu xin mình, nhưng mà người hắn cầu xin chính là Bối Nhi, Bối Nhi làm sao có khả năng sẽ mềm lòng.

“A? Muốn bắn cũng có thể nha, cầu xin em!” Môi đỏ lạnh lùng phun ra một câu, nở nụ cười cao ngạo lại tàn nhẫn giống như nữ vương chiến thắng.[QR]
[diendanlequydon]

“Em!” Diệp Thần tâm cao khí ngạo làm sao sẽ cho phép bản thân cứ như vậy cúi đầu, đôi mắt anh nhắm lại, cắn chặt răng, trầm mặc đối kháng với Bối Nhi.

“Chắc chắn, nếu như vậy, chúng ta chơi thứ khác, như thế nào?” Lúc này Bối Nhi lại hơi thay đổi sắc mặt tựa như cô gái nhỏ đang làm nũng nhưng điều kiện trước tiên là trong tay cô không có một viên khiêu đàn đang rung động.

Bối Nhi tiến lên bẻ cong một chân của Diệp Thần rồi trói lại, một cái chân khác cũng cũng được trói lại đúng cách. Vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, đôi mắt tò mò nhìn chằm chằm lỗ nhỏ ở chính giữa.

Mông lạnh căm căm, bị một người phụ nữ nhìn thấy chỗ chính mình còn cảm thấy thẹn thùng, đặc biệt trong tay cô còn cầm một cái khiêu đàn, sắc mặt Diệp Thần từ trắng sang xanh rồi lại trắng, cắn răng nói: “Bối Nhi, không cần... Ừm a...”

Ngón tay nhỏ dài trắng như ngọc nắm khiêu đàn đang rung động chuyển động lên xuống giữa đùi anh, cái loại cảm giác ngứa ngáy này vẫn luôn lan tràn đến ngực, anh đây là bị ngược ra cảm giác sao?

Bối Nhi nhún mày, cô thật sự không nghĩ chạm vào nơi đó, cũng may cô có chuẩn bị bao tay dùng một lần, sau khi đeo bao tay cũng không bôi trơn cho Diệp Thần trực tiếp nhét khiêu đàn vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 30

Chỗ chưa từng có người chạm qua hôm nay lại bị nhét vào một cái khiêu đàn lớn, ngay khi khiêu đàn hoàn toàn đi vào, chỗ đó có cảm giác như muốn bài tiết nhưng bài tiết không ra, có lẽ chỗ đó còn hơi bị xé rách, bị tổn thương, Diệp Thần nhẫn nhịn đến mức mồ hôi lạnh, cổ nén mới không hét to ra tiếng.

Bối Nhi cười tàn nhẫn, cố ý đặt điều khiển ở chỗ Diệp Thần có thể nhìn thấy, ấn mạnh vào nút điều chỉnh tần suất lớn nhất.

Trong nháy mắt sắc mặt Diệp Thần tái nhợt, thân thể không chịu nổi chế mà run rẩy, anh nhả ra mấy chữ từ kẽ răng: “Vì cái gì...”

“A, Diệp Thần, anh đau sao?”

“Anh có biết lúc trước mỗi một lần làm tình với anh, tôi đều sống không bằng chết, vết thương chồng chất hay không?”

“Anh có biết mỗi một lần làm tình tôi đều sợ hãi, những lúc đó tôi đều cảm thấy ghê tởm loại sinh vật gọi là đàn ông hay không?”

“Anh có biết cảm thụ của tôi khi bị người mình yêu đẩy cho người khác không?”

“Diệp Thần, tôi hận anh!”

Bối Nhi gần từng chữ một nói, đôi mắt cô nhìn Diệp Thần lúc này giống như muốn khắc sâu bản thân cô vào trong lòng của người đàn ông này. Trên thực tế đối với đêm nay Diệp Thần thật sự khó có thể quên, anh vĩnh viễn nhớ rõ ánh mắt của Bối Nhi, loại cảm xúc phức tạp này như biển rộng âm trầm bao phủ lấy hắn.

Nói xong, Bối Nhi mặc kệ Diệp Thần xoay người rời đi. Khi ngón tay đụng tới tay nắm cửa, cô dừng lại: “Đúng rồi, Diệp Thần anh biết không? Tôi ghét nhất chính là ngôi nhà này, nói ra thì thù đoạn của anh độc ác hơn của tôi nhiều!”

Trong lòng Diệp Thần thật phức tạp, anh bị đối xử như vậy vốn dĩ nên hận Bối Nhi, nếu là người khác anh nhất định sẽ làm người đó sống không bằng chết. Nhưng người này là Bối Nhi. Anh không biết có phải mình yêu cô hay không, nhưng anh luyến tiếc, luyến tiếc Bối Nhi lại một lần rời khỏi anh.

Quả nhiên, anh vẫn quyến luyến sự dịu dàng của cô.

Một đường trầm mặt trở lại phòng mình, trong nháy mắt đóng cửa lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Mỗi một giây một phút ở cùng Diệp Thần cô đều cảm thấy khó có thể chịu đựng, cô rất nhiều lần muốn đánh phết thứ kia của anh nhưng hệ thống hồ cha (lừa bịp) kia lại muốn tình dịch tình yêu của Diệp Thần mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Nghĩ đến người đàn ông còn ở trong phòng chịu đựng khiêu dâm, tâm tình của cô lập tức ngăn không được sự sung sướng, quả nhiên báo thù phải dựa vào chính mình mới sung sướng!

Nghĩ đến chuyện lập tức có thể thu lưới, trong lòng cô một nửa vui vẻ một nửa luyến tiếc, bất quá cô đã định trước sẽ không ở lại nơi này, không bằng sớm một chút rời đi.

Cô sờ sờ hoa tai của mình, ấn một chút, chắc là Lâm Thư sắp tìm tới rồi. Đôi hoa tai này ẩn giấu máy định vị, lúc máu chốt khởi động thiết bị anh lập tức có thể tìm được cô, đây là Lâm Thư dự phòng Bối Nhi có xảy ra chuyện bất trắc nên chuẩn bị. Diệp Thần tịch thu tất cả đồ của cô, chỉ duy nhất quên mất đôi hoa tai tầm thường trên tai cô.

Ngày hôm sau Diệp Thần được người hầu phát hiện khi lên dọn dẹp phòng, lúc được phát hiện đã sốt cao dẫn đến hôn mê. Lúc An Sơ Sơ tới xem bệnh cho Diệp Thần nhìn Bối Nhi có chút ý vị thâm trường, Bối Nhi thông dong nhìn lại, hai người ăn ý đồng thời dòi đi ánh mắt.

Chờ đến khi Diệp Thần tỉnh lại, cạnh giường có đặt một chén cháo, hương vị quen thuộc vừa nếm đã biết là Bối Nhi làm.[QR][diendanlequydon]

Đúng lúc An Sơ Sơ vào phòng xem xét trạng huống của Diệp Thần.

“Bối Nhi đâu?” Lâm bộ lợ đang hỏi.

“Tiểu thư Bối Nhi tự thay thuốc cho ngài lại nấu cháo, hiện giờ đang ở trong phòng nghỉ ngơi.” Giọng nói của An Sơ Sơ không hề dao động, không mang theo cảm xúc giống như đang báo cáo công việc.

“Ừ, xử lý toàn bộ những người biết chuyện này.”

Ý tứ rõ ràng chính là không truy cứu Bối Nhi, phải thay Bối Nhi xóa dấu vết, trong mắt An Sơ Sơ xẹt qua một tia sáng lại giấu đi trong nháy mắt, lên tiếng đáp lời, nhẹ nhàng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 31

Editor: QR - diendanlequydon

“Bác sĩ An.” Bối Nhi ở ngay ngoài cửa: “Diệp Thần thế nào rồi?”

“Hiện tại ngài ấy cần phải nghỉ ngơi.”

“Sơ Sơ, chỗ này là chốn thị phi.” Nói xong Bối Nhi lập tức bước đi, lời cần nói cũng đã nói hết. Nếu không phải lúc trước An Sơ Sơ đối xử tốt với cô, hôm nay cô sẽ không có ý nhắc nhở cô ấy.

An Sơ Sơ đứng ở tại chỗ suy nghĩ, cô còn phải xử lý chuyện Diệp Thần vừa ra lệnh một chút nhưng mà sau khi xử lý xong cô hẳn là có thể tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ, đi thả lỏng một chút.

Lần thứ hai Diệp Thần tỉnh lại chính là nửa đêm, trong miệng anh đau đớn khô khốc, toàn bộ cơ thể đều đau đớn. Một đôi tay nâng anh dậy, lại bưng một chén nước để ở bên miệng anh.

“Tại sao em lại ở đây?” Diệp Thần nhớ tới tối hôm qua, trong lòng vẫn có chút tức giận nhưng thấy người phụ nữ này nửa đêm còn canh giữ bên cạnh anh trong lòng lại ngăn không được cảm động, kiên cường chống đỡ, giả bộ chính mình cần đang rất tức giận.

“Tôi...” Bối Nhi nửa chua xót nửa thương cảm: “Tôi cũng không biết nhưng mà tôi vẫn lo lắng cho anh...”

Diệp Thần nghe thấy Bối Nhi nói như vậy, tức giận lớn thế nào cũng đều không còn, anh dùng sức nắm tay cô: “Vậy sau này chúng ta sống thật tốt được không, anh sẽ bồi thường cho em, em muốn cái gì đều có thể!”

Bối Nhi có chút kinh ngạc nhìn Diệp Thần, trong mắt có chút không thể tưởng tượng, ngay sau đó nghĩ tới cái gì ánh sáng trong mắt dần dần phai nhạt, quay đầu đi không hề nhìn anh.

“Chỉ cần em không rời đi, anh sẽ dùng thời gian chứng minh!” Diệp Thần vội vàng chứng minh bản thân, anh cũng biết hiện tại Bối Nhi sẽ không tin tưởng anh, nhưng mà anh tin tưởng chính mình có thể từ từ khiến cô cảm động.

Bối Nhi không đáp ứng cũng không cự tuyệt, trầm mặc ngồi đó rồi lại chiếu cố Diệp Thần một đêm.

Thân thể Diệp Thần rất nhanh khò lại đồng thời cũng đặc biệt dính Bối Nhi, đối với Bối Nhi hữu cầu tất ứng*, cũng không để bụng sự lạnh lùng của Bối Nhi.

*Hữu cầu tất ứng: chỉ muốn là sẽ đồng ý.

“Em có muốn ra ngoài không? Chỗ này không tồi, không khí hoàn cảnh đều rất tốt!” Diệp Thần vô cùng hứng thú lấy ra ảnh chụp đưa cho Bối Nhi xem, trong ảnh có núi có sông, hoàn cảnh thật sự không tồi.

“Không muốn.” Lạnh nhạt cự tuyệt đề nghị của Diệp Thần.

“Em xem cái này như thế nào? Đẹp không?”

Bối Nhi không muốn ra ngoài anh mua rất nhiều quần áo, trang sức để người hầu ở nhà bày ra, tùy ý cho Bối Nhi chọn lựa nhưng mà lúc này ngay cả một câu cô cũng không nói trực tiếp xoay người rời đi.

Diệp Thần rất nhanh phát hiện Bối Nhi không thích những thứ hoa lệ không thật như vậy, thế là cấp dưới đề nghị bắt đầu tặng những bồn hoa nhỏ hay đồ vật đáng yêu.

Đặc biệt sau một tặng một con chó nhỏ, Bối Nhi cười đặc biệt xinh đẹp, Diệp Thần không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa, như là trời mưa dầm rất lâu cuối cùng cũng nghênh đón ánh mặt trời lần đầu tiên.[QR][diendanlequydon]

Từ sau đó cuối cùng Bối Nhi chậm rãi mở lòng mình, ngẫu nhiên cho phép anh đụng vào cô một chút, mỗi lúc như thế này Diệp Thần cười giống như trúng vé số trăm vạn.

Nhưng có một ngày, nửa đêm Diệp Thần uống đến say không còn biết gì mới trở về.

“Xảy ra chuyện gì?” Bối Nhi còn ở ngủ mơ màng đã bị kéo tới, cô lạnh lùng nhìn trợ lý của Diệp Thần, cảm giác áp bách mười phần.

“Thật xin lỗi tiểu thư Bối Nhi, thật sự là BOSS chỉ cần cô không cần người khác.” Tiểu trợ lý đáng thương đồ mồ hôi lạnh ròng ròng, trong lòng ngăn không được nói thắm, không nghĩ tới thoáng nhìn Bối Nhi rất nũng nịu cũng lợi hại như vậy.

“Anh có thể đi rồi.” Bối Nhi trực tiếp để tiểu trợ lý rời đi.

Diệp Thần thật sự say bất tỉnh nhân sự, giống như một bãi bùn nằm ở trên sofa, trong miệng còn không ngừng nhấc mãi cái gì.

Bối Nhi tiến lại gần, kề sát lỗ tai ở bên miệng anh.

“Bối Nhi, anh rất thật tình, đừng không để ý tới anh”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 32

Diệp Thần đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt không có tiêu cự, dựa vào trực giác ôm lấy Bối Nhi: “Đừng nghỉ ngơi anh!”

“Anh thật sự thật tình với tôi?”

Diệp Thần không trả lời mà đột nhiên hôn lên môi Bối Nhi, điên cuồng lại đắm say, anh gần như muốn chết chìm trong hương vị thơm ngọt của Bối Nhi.

“Anh phải làm như thế nào em mới có thể tin tưởng anh?”

Bối Nhi nhướn mày, cô sẽ nói ‘cho dù như thế nào cô cũng sẽ không tin tưởng anh ta sao?’

“Chúng ta làm tình đi nhưng mà tôi làm chủ!”

Đề nghị đột ngột của Bối Nhi dọa Diệp Thần rồi, anh không khỏi nhớ tới mấy hôm trước Bối Nhi... Nhưng mà không thể không thừa nhận Bối Nhi như vậy đặc biệt quyến rũ, cuối cùng khát vọng trong lòng vẫn chiến thắng lý trí, anh gật đầu.

Trong phòng trên cái giường thật lớn, người đàn ông trần trụi bị người phụ nữ mặc quần áo chỉnh tề đè ở phía dưới.

Bối Nhi ngồi kẹp chặt giữa bụng và eo Diệp Thần, đầu chôn giữa ngực của anh, đầu lưỡi liếm láp một bên núm hoa của anh, bên còn lại bị ngón tay ngọc ngà chơi đùa. Trong cổ họng của người đàn ông không ngừng phát ra âm thanh nặng nề thoải mái, anh càng khát vọng cô sớm đụng vào dương vật đã cứng rắn từ lâu một chút.

“Bối Nhi...” Cố gắng ưỡn người ý muốn cô chú ý phía dưới lại bị Bối Nhi dùng sức véo núm hoa.

“Em nói nghe em!”

Nhìn thấy người đàn ông bị véo biểu tình vừa sung sướng lại vừa đau đớn, lúc này cô mới vừa lòng buông tay. Cô đứng dậy, trong ánh mắt khát vọng của người đàn ông, nhắc chân dẫm lên dục vọng của anh.

Bàn chân nhỏ non mềm chỉ dẫm hai cái, dương vật của người đàn ông lập tức trương lớn thêm một vòng, Diệp Thần động đậy vòng eo muốn Bối Nhi càng chạm nhiều vào hơn.

“Bối Nhi, xin em...”

Nếu người đàn ông cũng đã như vậy, Bối Nhi cũng không tra tấn anh thêm nữa, bàn tay nhỏ sờ lên dương vật của anh, néo lúc nhẹ lúc nặng, dương vật ở trong tay cô nhảy lên thành thịch.

Cô nhìn người đàn ông động tình khó nhịn, mỉm cười quyến rũ, miệng nhỏ chậm rãi mở ra ngậm lấy phần thân của người đàn ông, chẳng qua vừa mới vừa ngậm lấy đỉnh, người đàn ông đã bắn, khóc miệng của cô toàn là tinh dịch của anh.

Bối Nhi yên lặng nuốt xuống một chút tinh dịch bắn vào trong miệng, đứng dậy vào phòng tắm, lưu lại một mình Diệp Thần trần truồng ở trên giường nằm suy nghĩ lại chuyện lúc nãy.

“Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, có muốn lập tức tiến vào nhiệm vụ tiếp theo hay không?”

“Không!”

Bối Nhi lập tức từ chối, cô còn muốn nhìn thấy Lâm Thư.

Ở thế giới trước, sau biết được dùng miệng cũng có thể thu thập tinh dịch, cô cũng chỉ định thông qua khẩu giao để hoàn thành nhiệm vụ này, lại một lần nữa làm tình với Diệp Thần, cô không chấp nhận được.

Đêm nay, nhìn thấy thời cơ chín mùi, cô lập tức hành động, chẳng qua không nghĩ tới Diệp Thần chỉ một giây đã bắn.

Từ sau khi Bối Nhi rời đi, anh rất ít khi làm chuyện đó, đối với người khác anh không nhắc nổi hứng thú, càng miễn bàn đến chuyện sau khi Bối Nhi trở về. Chẳng qua Diệp Thần cũng không nghĩ tới mình chỉ là bị Bối Nhi ngậm một chút lại giống như đàn ông mới phá thân, vừa đụng vào đã bắn, anh cảm thấy sự tôn nghiêm đàn ông của anh đã không còn, đặc biệt là cái liếc mắt của Bối Nhi trước khi đi vào phòng tắm.

Trên thực tế là Diệp Thần tự mình suy nghĩ nhiều, Bối Nhi chỉ âm thầm vui vẻ vì đã hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Chờ đến khi Bối Nhi ra khỏi phòng tắm, không hề do dự đi thẳng ra ngoài cửa, Diệp Thần lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, anh suy nghĩ có phải Bối Nhi ghét bỏ anh một giây đã bắn cho nên không muốn ngủ cùng với anh hay không?

Bối Nhi hoàn thành nhiệm vụ, nỡ mẫn đi sang phòng khác ngủ, để lại một mình Diệp Thần ở phòng từ từ rối rắm.[QR][diendanlequydon]

Ngày thứ hai, khi hai người ngồi ở bàn ăn cơm sáng, Bối Nhi tinh thần no đủ, thần thái sáng láng, Diệp Thần lại ỉu oải không phấn chấn, hai quầng mắt to thật to.

Diệp Thần không biết nghĩ đến chuyện gì, vẻ mặt rối rắm, năm lần bảy lượt nhìn Bối Nhi muốn nói cái gì rồi lại chậm chạp không chịu nói, cuối cùng chờ đến khi hai người ăn xong cơm sáng Diệp Thần mới mở miệng.

“Bối Nhi, chúng ta kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 33

Editor: QR - diendanlequydon

Có chút ngoài ý muốn nhưng lại đúng tình hợp lý.

Người đàn ông thành khẩn cầu hôn, cơ bắp trên mặt cũng run rẩy, đôi mắt của anh không dám hoàn toàn nhìn Bối Nhi, có thể thấy được anh có bao nhiêu khẩn trương, có bao nhiêu hy vọng Bối Nhi sẽ đồng ý.

Bối Nhi cũng không làm anh thất vọng, chỉ trầm mặc một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Diệp Thần quả thực không thể tin được hai mắt của mình, anh sững sốt khoảng mười mấy giây mới phản ứng lại, Bối Nhi đã đồng ý với anh rồi!

Cả ngày Diệp Thần đều chìm đắm trong trạng thái cười ngây ngô.

Tốc độ của Diệp Thần cũng rất nhanh, phát thiệp cưới rộng rãi, dự định tổ chức hôn lễ vào cuối tháng này.

Bối Nhi thờ ơ lạnh nhạt, cô suy nghĩ tại sao Lâm Thu còn chưa tới, cô thật sự rất nhớ Lâm Thu.

Gần đây cô hoàn toàn không vực dậy nổi tinh thần, Diệp Thần còn tưởng rằng cô mệt mỏi, trời mới biết mỗi ngày cô chính là ăn ngủ, ngủ ăn, tỉnh dậy nhìn Diệp Thần bận rộn, mệt cái gì?

Chính là kết hôn với người không thích căn bản chỉ là không muốn đóng góp ý kiến mà thôi, thậm chí cô còn cự tuyệt chụp ảnh cưới, hoàn toàn làm lơ ánh mắt thất vọng không thôi của Diệp Thần lúc ấy.

Chờ đến ngày tổ chức hôn lễ, cầm một bó hoa màu tím nhạt, mặc một bộ váy cưới cúp ngực trắng tinh, cô chỉ lẳng lặng đứng thẳng, xinh đẹp giống như một bức tranh vẽ.

Không ít người nhìn mà hoa mắt, sôi nổi cảm thán ở trong lòng, cũng chỉ có nhan sắc như vậy mới có thể lung lạc được trái tim của vị đại thiếu gia nào đó, khó trách vị đại thiếu gia này có thể vì cô trở mặt với nhà họ Lâm.

Chờ đến khi mọi cô dâu lên làm lễ, mọi người đều nhìn vào một người con gái đẹp tuyệt trần một mình đi trên thảm đỏ. Không có người đỡ tay cũng không có hoa đồng cầm góc váy cho cô. Chỉ bước tới thông thả như vậy, trên mặt không có cảm xúc dư thừa, khi góc váy trắng tinh góc thoáng qua bên cạnh bọn họ cũng là lúc thoáng qua trái tim bọn họ, để lại những gợn sóng lăn tăn.

Khi cha xứ đọc ra lời kịch kinh điển kia, cô có chút thất thần, cô nghe thấy Diệp Thần kiên định nhưng lại cường chế cảm xúc vui vẻ nói một tiếng: “Tôi đồng ý.”

Ngay khi hỏi cô, cô trầm mặc. Trái tim của Diệp Thần dâng lên tới cổ họng, cô nhìn nụ cười thấp thỏm của Diệp Thần.

“Tôi...”

“Chờ một chút!”

Lâm Thu mặc một bộ âu phục màu trắng, ưu nhã thông dong xuất hiện ở cửa, vừa lúc cắt đứt lời Bối Nhi muốn nói.[QR][diendanlequydon]

“Lâm Thu, hôm nay là ngày hôn lễ của tôi với Bối Nhi, anh không cần quấy rối!” Diệp Thần ngay lập tức không kiên nhẫn, che trước mặt Bối Nhi, giống như làm như vậy anh mới có thể ngăn cản ánh mắt tình ý miên man của hai người khi đứng đối diện nhau.

“A? Tôi nhớ rõ Bối Nhi là vị hôn thê của tôi!” Lâm Thu không hề nhượng bộ, lập tức đi đến trước mặt Bối Nhi, vươn tay: “Bối Nhi, chúng ta về nhà đi!”

Diệp Thần rất muốn tiến lên đánh gãy bàn tay chướng mắt kia nhưng mà anh làm không được, anh cũng muốn biết cuối cùng Bối Nhi sẽ chọn ai.

“Diệp Thần, câu hỏi lúc nãy của cha xứ, câu trả lời của tôi là...” Bối Nhi dừng một chút, trong mắt Diệp Thần lộ ra sự mong đợi: “Tôi không đồng ý!”

Bàn tay ngọc ngà đeo bao tay ren đặt vào trong bàn tay dày rộng của Lâm Thu.

“Diệp Thần, ba năm qua, từ đầu đến cuối tôi chưa từng yêu anh chỉ có hận nhưng từ giờ trở đi tôi cũng không hận anh nữa. Từ nay về sau anh chỉ là một người khách qua đường trong cuộc sống của tôi, không tiếp xúc với nhau nữa.”

Đến tận khi Bối Nhi đã rời đi thật lâu, Diệp Thần vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

Cách trả thù tốt nhất chính là cho hy vọng sau lại đập vỡ.

--- ----- ngoại truyện nhỏ ám áp --- -----

“Lâm Thu.”

“Sao?”

“Vì sao anh đến trễ như vậy?”

“Từ khi em nói muốn muốn học thiết kế trang sức lại hỏi thăm rất nhiều tin tức về Diệp thị, anh đã biết em muốn làm gì!”

“Hừ, nói giống như anh rất hiểu biết em vậy đó!”

“A? Anh thật sự rất 『 hiểu biết 』 em, còn 『 hiểu biết 』 rất sâu nữa!”

“Anh! Anh không sợ em thật sự bị Diệp Thần cảm động sao?”

“Anh tin tưởng em đã có một người càng tốt như anh sẽ không lựa chọn rác rưởi như Diệp Thần!”

“Lâm Thư!”

“Sao?”

“Chúng ta đi lãnh chứng đi! Bộ quần áo này rất thích hợp để chụp ảnh.”

“... Những lời này không phải nên để anh nói sao?”

“Đi thôi!”

Thế là lần đầu tiên nhân viên công tác ở Cục Dân Chính nhìn thấy có người mặc âu phục và áo cưới tới lãnh chứng.

Ngoại truyện Diệp Thần: Người phụ nữ trong lòng Diệp Thần

Hôm nay là năm thứ nhất Bối Nhi rời đi, anh thường xuyên nhớ tới lúc trước khi Bối Nhi còn thuộc về anh, nụ cười dịu dàng của cô giành cho anh.

Nhưng mà người phụ nữ này bị anh tự tay tặng đi, đẩy cô vào vòng tay của người khác, từ đây lúc sau cô chỉ mỉm cười dịu dàng với người đàn ông kia.

Sau khi Bối Nhi đi, anh mới phát hiện chính mình lại không có một tấm ảnh bình thường của Bối Nhi, chỉ có một tấm ảnh chụp nghiêng do người của anh phải đi theo dõi chụp được. Một tấm ảnh chụp chính diện duy nhất còn bị Lâm Thư chặn một nửa, nhìn qua đặc biệt thân thiết.[QR][diendanlequydon]

Cũng do bức ảnh này đã làm anh đẩy Bối Nhi ra.

Anh thường xuyên hồi tưởng lại xem lúc nào thì anh bắt đầu chú ý đến cô, lúc nào bắt đầu thích cô, thậm chí lúc nào thì bắt đầu yêu cô.

Anh đối với bộ dáng trước kia của Bối Nhi đều mơ hồ, loáng thoáng nhớ rõ Bối Nhi trước kia rất ngoan ngoãn và sợ hãi, mỗi lần ở trên giường đều sẽ khóc.

Bối Nhi trong mắt anh tươi sáng lên là từ ngày anh thấy cô mặc tạp dề hỏi bánh kem cô làm ăn ngon không.

Dáng vẻ kia của cô rất giống một người phụ nữ, lúc sau càng ngày càng giống.

Sẽ cười dịu dàng với anh, sẽ nấu cơm cho anh, sẽ lo lắng anh.

Anh thường xuyên nghĩ nếu anh vẫn luôn không phát hiện được sự dịu dàng của Bối Nhi, lúc này có thể Bối Nhi vẫn ở bên cạnh anh hay không?

Lúc sau chính là hiểu lầm, anh hiểu lầm cô.

Sau đó, Bối Nhi đã trở lại, xinh đẹp nổi tiếng làm người khác không rời mắt được.

Trong giây phút kia anh đã biết vì sao anh chậm chạp không buông bỏ được sự dịu dàng của cô, thì ra anh đã thích nụ cười dịu dàng kia từ lâu.

Muốn cái gì thì phải dùng hết mọi thủ đoạn để có được, đây là gia huấn của nhà họ Diệp, là chân lý anh thờ phụng từ nhỏ.

Thế là anh thiết kế một vòng tròn bẫy rập, không rõ ràng nhưng càng dễ dàng để Lâm Thư tự mình chui vào đi. Đó chính là quan tâm quá sẽ bị loạn, anh phải cơ sở ngầm ở nhà họ Lâm báo với Lâm Thư ‘anh em của anh ta đã xảy ra chuyện’.

Cho dù hẳn biết Lâm Thư rất nhanh sẽ biết cái này chỉ là bẫy nhưng chút thời gian này cũng đủ để anh có được Bối Nhi.

Bối Nhi đã trở lại nhưng không phải là Bối Nhi trước kia.

Cô mang theo đầy người hận ý tới trả thù anh.

Anh lại bởi vậy biết được một Bối Nhi không hề giống trước, Bối Nhi như vậy càng khiến anh thêm mê muội vì cô, rồi anh yêu cô.

Thế sự cũng không khó liệu, chẳng qua chính anh không nghĩ tới mà thôi.

Bối Nhi đi rồi, lúc đi đã mang theo trái tim của anh.

Hai bên không còn gặp nhau, từ nay về sau chân trời góc biển đều là người lạ.

Đây là sự miêu tả chân thật hai người bọn họ, lại một lần nhìn thấy cô khi đó cô đã là vợ của Lâm Thu, xa xa nâng ly, ánh mắt khi nhìn hần rõ ràng xa lạ.

Anh đã quên mất cảm giác đau lòng bởi vì anh sớm đã đau đến chết lặng.

Trên tay anh ma sát một tấm ảnh chụp đã có từ rất lâu, nếu nhìn kỹ lập tức sẽ phát hiện người phụ nữ trong tấm ảnh lúc cười lộ lên có chút tương tự với Bối Nhi.

Người phụ nữ này là mẹ của anh.

Mẹ anh cũng không phải vợ của gia chủ nhà họ Diệp mà là tình nhân.

Mẹ anh là con gái của thế gia thư hương, ôn thuần hiền lương, đáng tiếc gặp gỡ gia chủ nhà họ Diệp.

Chỉ một thiết kế nhỏ đã khiến người con gái đang hoàng chưa từng biết đến tình yêu yêu ông, rồi vì ông mà chưa kết hôn đã có thai, quyết liệt với gia đình, bị ông đuổi bên ngoài.

Khi còn nhỏ Diệp Thần chỉ biết ba mình rất bận, không có thời gian ở cạnh anh, cũng may anh còn có mẹ.

Mẹ sẽ trang trí trong nhà rất ấm áp, sẽ làm đồ ăn ngon cho anh, sẽ cười với anh thật dịu dàng.

Thẳng đến một ngày, cửa nhà anh bị đập bay một cách thô bạo, mẹ giấu anh dưới gầm giường, phủ khăn trải giường xuống tận mặt đất hoàn toàn che khuất anh.

Anh nghe thấy những giọng nói vô cùng hung ác của những người đó và tiếng gào phẫn nộ của mẹ, sau đó chính là một trận âm thanh nặng nề đánh vào cơ thể,

Anh nhớ kỹ lời mẹ nói, không cần lên tiếng, không cần đi ra.

Rồi sau đó chính là âm thanh xé rách quần áo, mẹ tuyệt vọng kêu to, tiếng cười của những người đàn ông ghê tởm đó cùng với tiếng đánh vào thân thể liên miên không dứt. Một người đàn ông phẫn nộ chửi bậy, cuối cùng anh không nghe thấy giọng nói của mẹ nữa.

Đợi một lúc lâu, đến tận lúc không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, anh mới bò ra.

Ánh mắt đầu tiên chính là máu, một giường máu.

Mẹ của anh giống như búp bê vải bị hư anh chơi chán, bị người ta tùy ý mà vứt ở trên giường, toàn thân đều là máu.

Anh ngồi ở trong vũng máu, cạnh mẹ của mình, bởi vì những lúc cha không ở mẹ sẽ tới làm bạn với anh, mẹ nói đêm đã khuya có người ở bên cạnh sẽ không lạnh.

Anh sợ mẹ lạnh.

Chờ đến cha anh tới, anh đã đói đến hôn mê, khi tỉnh lại đã ở Diệp gia.

Từ đây anh không còn có cảm giác ấm áp đến tận lúc Bối Nhi nọ nọ cười với anh, anh mới tìm về cái cảm giác này.

Nhưng mà anh lại lần nữa đánh mất.

Lúc này, rốt cuộc tìm không trở lại

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 1

Bối Nhi rời đi khi đang làm lễ thành hôn với Lâm Thu, ngay giây phút tuyên thệ kia cô lựa chọn rời khỏi, để lại thân thể phục chế của mình, giống như muốn quên chuyện gì đó cô vội vàng tiến vào nhiệm vụ tiếp theo.

Lại một lần tỉnh lại, Bối Nhi vẫn ở thế giới hiện đại. Hiện tại cô là Lam Bối Nhi mới 18 tuổi, một học sinh lớp mười hai lại còn là chị đại ở trường học, những việc như đánh nhau, trốn học, gây họa tất cả ‘cô’ đều đã làm, có thể nói là một nhân vật có tiếng ở trường Linh Lan.

Nhân vật có tiếng như vậy theo lý thuyết đã nên bị đuổi học từ lâu nếu không cũng đã được khuyên tự thôi học nhưng mà cha mẹ của ‘cô’ đều không đơn giản, cho nên trường học đối với cô cũng mở một mắt nhắm một mắt.

Mà lúc này đối tượng mục tiêu của cô là một người đàn ông tên Âu Bằng, người đã từng giúp cô trong một lần đánh nhau. Rồi sau đó cô quán lấy Âu Bằng, ở trong quá trình này có thể nói hai người đều vì đối phương thay đổi rồi mới dần dần yêu nhau, ở bên nhau.

Bắt quá đây là cốt truyện cũ.

Vốn dĩ Âu Bằng có một người vợ tên Lý Thắm Tuyết, sau khi cô ta ngoại tình đã ly hôn với Âu Bằng, làm tình nhân của một người đàn ông trung niên giàu có. Đáng tiếc tính xấu của cô ta không đổi, ghét bỏ phú ông trung niên không được, lại đi bao dưỡng mấy tiểu bạch kiểm, cuối cùng bị phú ông trung niên vứt bỏ. Thói quen sinh hoạt giàu sang khiến Lý Thắm Tuyết cuối cùng chỉ có thể làm gái sô pha, cuối cùng nhiễm bệnh, trên đường đi khám bệnh bị xe đụng phải, trước khi chết thấy Lam Bối Nhi và Âu Bằng ân ái ái.

Cô ta vô cùng không cam lòng, thế là làm người như vậy lại có cơ hội trùng sinh, nhưng mà cô ta trùng sinh sau khi ly hôn với Âu Bằng mấy ngày. Vì thế các loại thủ đoạn cô ta đều dùng tới, cuối cùng vẫn hoài được trái tim Âu Bằng. Nguyên chủ cũng là một người tâm cao khí ngạo, cô lựa chọn chủ động rời khỏi, không chế chính mình không được chú ý đến Âu Bằng.

Nhưng mà chờ đến khi ‘cô’ già rồi, đến lúc muốn nhìn thấy Âu Bằng lại phát hiện Âu Bằng mới hơn bốn mươi đã qua đời, nguyên nhân vẫn là bởi vì Lý Thắm Tuyết. Người đàn bà này y vào chuyện mình trùng sinh có thể biết trước tương lai, ở thị trường chứng khoán vớt được một khoản lớn, quen biết mấy người đàn ông ưu tú, lần thứ hai vứt bỏ Âu Bằng!

Bản thân Âu Bằng cũng không phải là người không chịu nổi đả kích, chính là không chịu nổi mấy người đàn ông kia của Lý Thắm Tuyết luôn gây khó dễ cho anh, thế là Âu Bằng cuối cùng qua đời.

Lam Bối Nhi muốn báo thù cho Âu Bằng, chính là cánh chim của Lý Thắm Tuyết đã sớm cứng cáp, không phải Lam Bối Nhi muốn động là động được. Trước khi Lam Bối Nhi qua đời, oán khí và tình yêu của ‘cô’ cuối cùng cũng khiến hệ thống xúc động vì vậy hệ thống trao đổi với ‘cô’.

Cho nên lúc này nhiệm vụ của cô chính là cứu vớt Âu Bằng cũng khiến anh ấy yêu cô, cùng cô ở bên nhau, còn về Lý Thắm Tuyết chỉ cần cô ta trở lại quỹ đạo vốn có là được.

“Có phải hoàn thành nhiệm vụ này, khen thưởng sẽ phong phú một chút hay không?” Nhiệm vụ trước khen thưởng của cô là mùi thơm, có thể căn cứ vào thân phận khác nhau của thân thể để chế tạo mùi hương thích hợp.

“Đúng vậy.”

Ngày hôm sau khi cô vừa đến trung học Linh Lan, mấy tiểu đệ của cô đều vây quanh cô, ríu rít không ngừng.

“Lão đại, lần này hai người này thật quá đáng!”

“Đúng đó lão đại, không thể nhẫn nhịn nữa!”

Ánh mắt Lam Bối Nhi lướt qua, toàn bộ bọn họ đều câm miệng. Lúc cô trầm tư rất thích xoay bút, mà người xem đều không phải đang nhìn cây bút đang xoay kia mà không tự chủ được ngắm bàn tay có thể nói là hoàn mỹ kia.

“Các cậu cảm thấy, ai có thể làm mới?” Lam Bối Nhi thông thả ung dung nói, động tác ưu nhã không giống như lão đại lưu manh. Cô cũng không trông cậy vào này mấy tên đầu óc đơn giản tứ chi phát triển này sẽ cho cô một đáp án, mà đột nhiên thay đổi, giọng nói mang theo vài phần nhu nhược đáng thương: “Các cậu cảm thấy tôi như thế nào?”

Trong nháy mắt, trong lòng mọi người đồng thời yên lặng mà vì hai tên kia đốt hai ngọn nến

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 2

Âu Bằng nhìn đồng hồ, hiện tại đã hơn mười giờ tối, từ sau khi Lý Thắm Tuyết rời đi, mỗi ngày anh đều về nhà rất trễ. Trước kia khi cô còn ở nhà, anh còn có thể nấu cơm dọn dẹp tổng cổ thời gian, bây giờ cô đã đi rồi, đối mặt với căn phòng trống rỗng, anh thật không biết làm cái gì.

Anh dùng công việc để làm bản thân tê liệt, anh liều mạng để mình không thêm nghĩ đến chuyện Lý Thắm Tuyết đã phản bội. Anh và Lý Thắm Tuyết kết hôn do hai bên cha mẹ có ước định, nói thật ra giữa bọn họ không có tình yêu mà do ở chung lâu rồi đều có cảm tình nhưng cuối cùng anh mới biết được phần cảm tình này cũng chỉ có anh một bên tình nguyện mà thôi.

Trên đường về nhà phải đi qua một cái hẻm nhỏ, anh tăng bước chân muốn nhanh chóng đi hết hẻm nhỏ này, không ngờ nửa đường thấy hai tên lưu manh đang đùa giỡn một cô bé!

Đầu cô dựa vào trên tường bị hai tên lưu manh một trái một phải kẹp ở bên trong. Dáng người của cô rất đẹp, nay cả đồng phục học sinh cũng che không được, mái tóc rối tung dài đến eo xoắn ở phía sau, đôi tay ôm chặt cặp sách, vật duy nhất có thể che chắn cho cô, thân mình run nhè nhẹ có vẻ chọc người triu mến lại dụ dỗ người phạm tội.

Tuy không thấy mặt nhưng phong thái như vậy, trách không được hai tên lưu manh này sẽ động tay động chân với cô. Âu Bằng mím môi, anh định rời đi, muốn giả vờ như không thấy cảnh này nhưng mà anh không qua được cửa ải trong lòng, anh không cách nào tưởng tượng ngày mai báo chí sẽ đưa tin về kết cục của cô bé này như thế nào, mà khi anh nhìn thấy sẽ có tâm trạng gì.

Âu Bằng lấy di động muốn gọi điện thoại báo cảnh sát nhưng mà thời gian cũng không đợi người, anh thấy hai tên lưu manh phối hợp thuần thục, một tên kéo cặp sách của cô bé ra, bắt lấy tay cô, một tên khác nhanh chóng kéo quần áo cô. Anh sốt ruột trực tiếp vọt lên, che ở phía trước cô bé.

“Tránh ra! Chỉ bằng thân thể gầy yếu này của mày mà còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Lưu manh cười lớn tiếng, trong giọng nói tràn đầy trào phúng.

“Tao thấy chúng ta cùng nhau ‘thượng’ bọn họ! Không nghĩ tới đêm nay thu hoạch được hai mỹ nhân!”

Vóc dáng Âu Bằng không nhỏ cũng cao gần 1m8 nhưng dáng người của anh thon gầy, gương mặt lại trắng bóc bởi vậy rất nhiều người coi anh là gay, thậm chí muốn đối gây rối với anh.

Âu Bằng cực kỳ chán ghét kịch hành động của hai tên lưu manh kia nhưng anh biết anh đối đầu với hai tên lưu manh cao lớn kia sẽ không có phần thắng, càng đừng nói anh còn phải che chở cho cô bé nhỏ nhắn đáng yêu ở sau lưng. Anh quay người, bảo vệ chặt chẽ cô bé trong ngực, anh nghĩ rất đơn giản, chính là nhân lúc rối loạn báo cảnh sát, rồi chờ cảnh sát tới, trước đó phải che chở cho cô bé thật tốt.

Nhưng mà người anh muốn bảo vệ cũng không phải là đèn càn đầu, sau khi Lam Bối Nhi được người đàn ông ôm lấy, một tay ôm eo người đàn ông, thuận thế di chuyển ra phía trước, đập một cước vào tên lưu manh trước mặt, bàn tay trống tiếp đánh một bạt tai vào tên lưu manh còn lại, hai người đánh đều sững sờ.

“Các cậu còn không ra?” Lam Bối Nhi ôm lấy eo người đẹp, chậm chạp nói, trong giọng còn có chút tức giận.

“Hắc hắc, không phải tại lão đại quá uy phong sao?” Một người mập mạp đi ở phía trước cười gượng vài tiếng, đáng khinh cực kỳ.

“Tớ đi trước, các cậu xử lý đảng hoàng đi.” Dứt lời không để ý tới phản ứng của người phía sau, trực tiếp kéo Âu Bằng rời đi.

Sau khi Âu Bằng phản ứng lại hai người đã rời khỏi hẻm nhỏ rất xa, thân thể mềm ấm của cô bé dựa gần anh, một mùi hương hoa hồng quanh quẩn nơi chóp mũi. Phản ứng đầu tiên của anh không phải tâm viên ý mãn, ngược lại thẹn thùng chiếm đa số.

“Như thế nào?” Lam Bối Nhi lười nhác hỏi, ngón tay ma sát ở bên hông của anh, cảm nhận được cơ bắp căng thẳng dưới ngón tay, cười khế hai tiếng.

Cô bé như thế này cực kỳ giống mấy tay già đời chơi trò bụi hoa, Âu Bằng chính là tiểu mỹ nhân e thẹn tùy ý cô đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 3

Âu Bằng lập tức tránh ra phía xa, mặt sung huyết đỏ bừng, tầm mắt không biết nhìn vào chỗ nào, vội vàng nói sang chuyện khác: “Bọn họ... Bọn họ... Sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Sẽ không, nhiều nhất chỉ đánh gãy chân bọn họ!” Cảm giác áp bách trên người Lam Bối Nhi càng ngày càng nặng, giống như thấy người đàn ông có vẻ không biết làm thế nào, cô không kiên nhẫn lại nói một câu: “Không tính tôi, bọn họ đã hãm hại năm nữ sinh rồi!”

Âu Bằng lập tức hiểu rõ lần này là nữ sinh trước mắt thiết kế hai tên côn đồ kia sập bẫy, anh có một chút ấn tượng tốt với cô bé này.

“Như thế nào? Còn không đi?” Lam Bối Nhi có chút không kiên nhẫn, cô cũng đã giải thích như thế rồi sao người đàn ông này còn ngây ngốc.

“Kia... Đường về nhà anh không ở bên này, là bên kia!” Hướng họ đi không phải là đường về nhà anh, trẻ thế này không để anh đi về còn định đi đâu?

Lam Bối Nhi trầm mặc không nói nhìn Âu Bằng, rồi mới dặt tay anh đi thẳng theo hướng anh chỉ.

“Này này... Này, vì sao em lại muốn đến nhà anh vậy?”

“Em là ân nhân cứu mạng của anh, yêu cầu báo đáp của em chính là đến nhà anh uống ly nước!”

“A?”

Lam Bối Nhi bất động thanh sắc đánh giá một chút, nhà Âu Bằng không lớn lại có vẻ đặc biệt ấm áp. Nhưng mà bồn hoa bên cửa sổ có chút khô vàng, hơn nữa trên mặt đất có một lớp tro bụi hơi mỏng chứng tỏ chủ nhân đã thật lâu không nghiêm túc quét dọn nhà cửa.

Cô đặt mông ngồi ở trên sofa giống như đại gia, nhắc chân bắt chéo, ngón tay ở đầu gối giống như chuyển động. Âu Bằng nhìn hành động của cô, đôi môi hơi mấp máy cuối cùng vẫn không nói cái gì, bụng một ly hồng trà, không tiếng động đặt xuống bàn, mắt tự nhiên đứng ở bên cạnh.

“Tên họ, tuổi, hôn nhân, công tác đều kỹ càng tỉ mỉ nói một lần.” Lam Bối Nhi bụng hồng trà lên, tư thái ưu nhã nhấp một ngụm, một chút đều không giống như chị đại.

“A?” Âu Bằng có chút không kịp suy nghĩ, muốn hỏi vì sao nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lười biếng lại sắc bén của Lam Bối Nhi, anh nuốt nghi hoặc xuống: “Âu Bằng, năm nay 28 tuổi, trước mắt ly dị, công việc là thợ bánh ngọt ở quán cà phê Hoa Viên.”

“Lam Bối Nhi, năm nay 18 tuổi, trước mắt độc thân, là học sinh lớp 12 ở trường trung học Linh Lan.”

“Hiện tại đã khuya, em không định về nhà sao?” Có lẽ là ánh mắt quá mức chuyên chú, đôi đồng tử đen như mực phát sáng kinh người, anh không được tự nhiên quay đầu, lại một lần nữa có ý định thay đổi đề tài.

“Ba em nói em cứ đi, còn ném hết đồ của em đi, em không trở về được, anh sẽ để em ở lại đây chứ?” Lam Bối Nhi đứng yên trước mặt Âu Bằng, hơi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh vốn định nói giữa cha với con không có cách đêm thù, nói không chừng người nhà của cô đang vì tìm không được cô mà lo lắng đấy. Nhưng Lam Bối Nhi mặt vô biểu tình nói chính mình bị vứt bỏ, biểu tình như vậy nhìn thế nào cũng giống như là cô đang vô cùng chặt vật duy trì một chút tôn nghiêm còn lại của bản thân. Cô bé mới vừa 18 còn không cao đến đầu vai của anh, vẫn là một đứa trẻ, lòng anh mềm nhũn, lập tức đồng ý rồi.

Sau khi người đàn ông đồng ý cho cô ở lại, cô vui mừng ôm lấy cổ của anh, cả người treo trên người anh, vui đầu vào vai anh nói: “Em đã biết anh tốt nhất, anh là người đầu tiên giúp đỡ em đó.”

Âu Bằng lập tức kéo cô bé xuống, lấy cớ muốn đi làm bữa ăn khuya, chạy trốn tới nhà vệ sinh. Nhưng trong đầu anh luôn luôn nghĩ đến khuôn mặt vô cùng đáng thương của cô, giọng điệu níu non khi nói anh là người đầu tiên giúp đỡ cô cùng với xúc cảm mềm mại trong nháy mắt cô dựa lên người anh cùng mùi hoa hồng không thể quên được.

Lam Bối Nhi cười cười, vô cùng dụ hoặc liếm liếm khóe miệng, cô có hiểu được nguyên nhân vì sao sẽ thích Âu Bằng.

Thật là một người đàn ông vừa nhìn đã muốn ăn luôn mà!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 4

Âu Bằng nằm ở trên giường, hồi phục lại tâm tình của mình, anh đã phải trải qua kinh tâm động phách khi thấy cô chỉ xuyên một cái áo thun dài chạm mông sau khi tắm rửa, sau một hồi đấu tranh cuối cùng anh vẫn ngủ cùng cô ở trên một cái giường. Tuy rằng hai người cách một tầng chăn nhưng mà Âu Bằng vẫn cảm thấy hơi thở của cô bé không ngừng truyền tới.

Anh đưa lưng về phía Lam Bối Nhi, thân thể nằm nghiêng cứng còng, anh không dám động đậy cho dù nằm ngửa cũng cảm giác đang đối mặt với Lam Bối Nhi.

Nhưng mà rất nhanh anh sẽ biết, đưa lưng về phía cô cũng không an toàn, bởi vì anh hoàn toàn nhìn không thấy động tác nhỏ và biểu tình của Lam Bối Nhi. Vì vậy anh không hề đề phòng đã bị ôm lấy, cách một lớp vải hơi mỏng anh có thể cảm giác rõ ràng thân thể của cô đang dán sát lưng anh, hai viên anh đào nhô lên đang ma sát lên lưng anh.

Lúc trước Âu Bằng luôn giữ mình trong sạch, khi làm tình với vợ cũng vô cùng quy củ, vì vậy anh không biết làm thế nào khi cô bé chủ động, chỉ có thể giả bộ ngủ, thậm chí trong lòng còn nghĩ có phải Lam Bối Nhi ngủ đến hồ đồ hay không?

Đôi tay Lam Bối Nhi luồn vào từ phía dưới vạt áo trước mặt, xúc cảm khi sờ vào thân thể của anh ngoài ý muốn thật tốt, cô khép hờ đôi mắt, có chút hưởng thụ. Sờ đến nụ hoa của anh, dùng sức véo một cái, Âu Bằng lập tức cứng đờ, hơi thở đột nhiên hơi hỗn hển nhưng lập tức bị khống chế.

Tất nhiên Lam Bối Nhi biết anh đang giả bộ ngủ, cô cũng không vạch trần mà tiếp tục động tác của mình, ngón tay vẽ vòng tròn trên bụng nhỏ cuối cùng nhấc viên quần lót lên, cảm lông mao phía trên lên đùa giỡn.

“Đừng...” Giọng nói của Âu Bằng có vài phần nhần nhện và hoảng sợ, anh phát hiện bản thân bị Lam Bối Nhi khơi mào dục vọng, cảm giác tội ác trong lòng không ngừng gia tăng.

Anh không biết đây là do Lam Bối Nhi có kỹ xảo khiêu khích anh, người đàn ông đơn thuần, không từng trải nhiều về chuyện tình yêu như vậy tất nhiên không phải là đối thủ của cô, người đã trải qua kinh nghiệm mấy đời.

Lam Bối Nhi cũng mặc kệ anh, trực tiếp ngồi ở trên đùi anh, cởi quần lót của anh ra, ngón tay nắm lấy tiểu huynh đệ của anh, di động vài cái đã đứng thẳng tắp. Âu Bằng phát ra âm thanh trầm thấp, anh u rử mà che kín hai mắt của mình, căm ghét bản thân vì đã không chịu nổi khiêu khích như vậy.

“Chắc chắc chắc, thật là đáng yêu mà!” Lam Bối Nhi giống như nữ vương tuần tra lãnh thổ của mình, cô bỏ tay anh xuống, nâng đầu anh lên, nói “Mở mắt ra, rõ ràng rất muốn cần gì phải đề nén bản thân như vậy chứ?”

Lông mi Âu Bằng run rẩy, vẫn không dám mở mắt ra, bởi vì anh biết mở mắt ra sẽ nhìn thấy thân thể trần truồng của cô cùng với bản thân bị cô đùa bỡn vô cùng chật vật.

“Em không cần... Em là con gái... Ừm...”

“Con gái thì không thể thượng đàn ông sao? Âu Bằng, em thích anh cho nên em muốn làm tình với anh!”

Lời nói của cô tràn đầy tự tin và kiêu ngạo, chính là lần đầu tiên gặp mặt đã thích, rồi lập tức phải thượng anh, rốt cuộc đây là kiểu suy nghĩ gì vậy?

“Anh sợ em thua thiệt... Sau này sẽ hối hận... Con gái nên tự trọng...” Dưới sự khiêu khích không ngừng của Lam Bối Nhi, Âu Bằng vẫn dứt quãng khuyên bảo như cũ.

“Anh có biết chính vì anh như vậy mới khiến em muốn ngừng mà không được hay không? Em chỉ biết nếu đêm nay không thượng được anh, em mới có thể hối hận!”

Vốn dĩ cũng không phải là như vậy, nguyên nhân nhiều nhất chính là đùa giỡn một chút Âu Bằng dễ dàng thẹn thùng, cái gì cũng không xảy ra. Kết quả Lý Thâm Tuyết trở về, một lần tại nạn lại làm tình, dùng cái cơ mang thai hư hư thực thực bắt lại người đàn ông đơn thuần này, vì vậy mới khiến cho Lam Bối Nhi, một cô gái bá đạo kiêu ngạo như vậy, lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng yêu đương bị thất bại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 5

Nghĩ đến chuyện Lý Thâm Tuyết rất nhanh sẽ sống lại, cô lập tức cảm thấy khủng hoảng càng sâu. Động tác trong tay càng lúc càng nhanh, anh thở dốc càng ngày càng nặng, cô nhìn dương vật trong tay, kích cỡ không nhỏ lại phần nộn xinh đẹp hơi hơi mỉm cười, cúi người xuống ngậm lấy đỉnh.

“A... Tại sao em... Ừm a...” Đáng thương cho Âu Bằng vẫn là lần đầu tiên thể nghiệm khẩu giao, được khoang miệng ướt át ngậm đến vô cùng thoải mái, vì vậy anh lập tức bắn, vì đột ngột không kịp phòng ngừa Lam Bối Nhi bị bắn vào mặt.

Âu Bằng hoảng loạn đứng dậy, cầm lấy khăn giấy định lau mặt cho Lam Bối Nhi, lại bị hình ảnh trước mắt hấp dẫn ánh mắt.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lam Bối Nhi tất cả đều là tinh dịch của anh, trên đôi môi đỏ thắm dính một chút tinh dịch màu trắng, càng muốn mạng hơn chính là cô bé còn vờn đầu lưỡi, liếm tinh dịch bên khóe miệng rồi nuốt xuống, anh cuống quýt dời tầm mắt đi.

Rồi lại không tự giác dừng lại ở thân thể của cô, da thịt thiếu nữ săn chắc trắng nõn giống như là trân châu có màu sắc tốt nhất mà anh từng nhìn thấy, dưới ánh sáng sáng phát sáng óng ánh. Cặp vú mướt mà, cao ngất giống như quả đào mật mọng nước, mê người, phía trên điểm xuyết hai quả anh đào càng thêm ngon miệng. Xuống chút nữa chính là đôi chân đang kẹp chặt cùng với...

Đủ rồi! Không cần nhìn nữa!

Anh cảnh cáo bản thân như vậy nhưng mà tương phản hoàn toàn với nội tâm chính thân thể của anh rất thành thật, dương vật lần thứ hai nhất trụ kinh

thiên, càng thêm trường đau âm ỉ.

“Vi sao anh luôn không thành thật như vậy chứ?” Lam Bối Nhi cong cong khóe miệng, cánh tay trắng tinh như ngọc ôm lấy cổ của anh, nhẹ nâng cặp mông mềm mại của mình đung vào phần thân cứng rắn của anh, giống như yêu nữ muốn hút nhân khí, quyến rũ vô cùng.

Âu Bằng ghen lời, cái gọi là trầm mặc duy cho cùng cũng chỉ là trốn tránh và cam chịu thôi, hanh nhận mệnh nhắm mắt lại.

Cũng may phía dưới của Lam Bối Nhi từ lúc cô khiêu khích anh cũng đã hơi hơi ươn ướt, cô nín thở, định một lần ăn xong luôn dương vật lớn của anh, nhắm mắt lại Âu Bằng không nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Lam Bối Nhi.

Đm, thân thể này lại vẫn là lần đầu tiên!

Lam Bối Nhi cũng kinh ngạc vì sự trong trắng của bản thân, phải biết rằng nguyên thân chính là có tiếng ở trường học, không biết bao nhiêu người cả trai lẫn gái đều muốn có một đêm tình với cô, nhưng mà không nghĩ tới một người như vậy lại vẫn giữ mình trong sạch như thế.

Lần đầu tiên luôn đau, Lam Bối Nhi vừa hận bản thân vừa hạ quyết tâm, vì vậy trực tiếp dùng sức ngồi xuống. Dương vật của nam nhân giống như một lưỡi dao sắc bén chặt cô thành hai nửa, móng tay cắm vào thịt của anh, đôi môi đỏ thắm bị hàm răng cắn trở nên trắng bệch.

Sau khi đâm thủng một tầng trở ngại, Âu Bằng giật mình nhìn cô, anh cũng không nghĩ tới cô bé lần đầu tiên gặp mặt đã nói muốn thưởng anh, hành vi phóng đảng không kèm chế được vẫn là lần đầu tiên.

Người đàn ông đối với người con gái tặng lần đầu tiên cho mình luôn dễ dàng mềm lòng và thỏa mãn, Âu Bằng cũng không ngoại lệ.

“Em đừng nhúc nhích, chậm một chút.” Âu Bằng giữ cô bé lại, vờn tay ôm lấy cô. Mặt anh hơi đỏ nhưng chuyện đã làm được đến mức này cũng không có khả năng dừng lại, vì vậy anh muốn hai người đều cảm thấy tốt hơn một chút.

Anh có chút vụng về chơi đùa bộ ngực sữa của cô, anh không nắm giữ được lực, khi nặng khi nhẹ, rất nhanh làm ra dấu vết xanh tím ở trên người cô, tuy rằng Lam Bối Nhi không lộ ra vẻ mặt thống khổ nhưng anh vẫn cảm thấy chán nản.

“Ngoan, liếm thì tốt rồi!” Lam Bối Nhi vỗ đầu của anh, động tác này nhìn thế nào cũng như đang trấn an thú cưng nha! [QR][diendanlequydon]

Nhưng Âu Bằng vẫn ngoan ngoãn làm theo, đầu lưỡi mềm mại vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng liếm qua chỗ bị anh làm bầm tím, anh ra sức liếm láp giống như đang bồi thường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 6

Editor: QR - diendanlequydon

Đầu lưỡi mềm mại giống như bàn chải nhỏ, lướt qua chỗ nào, chỗ đó vừa ngứa vừa tê, Lam Bối Nhi nhìn không được ôm lấy cái đầu đang ở trước ngực, ngón tay nắm tóc của anh, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ thấp.

Chỗ giao nhau phía dưới cũng bắt đầu chậm rãi ướt át, tầng tầng lớp lớp mô thịt trơn trượt mềm mại bao vây dục vọng của anh, lần đầu tiên anh biết làm tình cũng có thể khiến người ta muốn ngừng mà không thể như vậy.

“Anh có thể động sao?” Thân thể Lam Bối Nhi đỏ một lớp mồ hôi mỏng, mùi hương hoa hồng trên người càng thêm dày đặc, toàn bộ căn phòng nhỏ nhỏ đều là mùi hương hoa say lòng người, Âu Bằng vui đầu vào cổ cô, ngửi mùi hương thơm ngát, thử chuyển động.

“Ừ... Có thể...”

Đôi tay của Âu Bằng nắm vòng eo tinh tế của thiếu nữ, hông dùng sức đâm mạnh về phía trước, anh phát hiện khi đâm vào một chỗ hơi nhô lên thì tiếng kêu của cô đặc biệt quyến rũ, vì vậy anh nhiều lần đâm vào nơi đó khiến Lam Bối Nhi không ngừng phát ra tiếng kêu mè hoặc mè người.

“Âu Bằng... Thật thoải mái... Chính là như vậy... Dùng sức đâm em...” Cô khen ngợi, hôn khóe miệng của anh, cả khuôn mặt đều động tình quyến rũ, đối với chuyện làm tình, người đàn ông cô thích không phải thông minh bình thường đâu!

Anh vẫn không thích ứng được việc cô luôn nói trực tiếp, mặt lại đỏ. Anh được khích lệ, vô cùng hưng phấn, tí mĩ hôn lên đôi môi của cô.

Đầu lưỡi của hai người truy đuổi lẫn nhau, bờ môi gắn bó, nụ hôn kịch liệt giống như một mối lửa hoàn toàn đốt lên dục vọng của cả hai người.

Từ trước đến nay Lam Bối Nhi luôn thích chủ động, chuyện làm tình cũng không hề ngoại lệ.

Thô bạo ấn Âu Bằng về giường, đè ở trên người anh, tiếp tục hôn môi, môi răng nhiệt liệt cũng không thể so với phía dưới. Lam Bối Nhi chống lên bụng anh, cái mông xoay chuyển, mang theo dương v*т của anh thể nghiệm khoái cảm của những góc đâm khác nhau.

Nửa người trên dính sát vào nhau, cặp vú mềm mại của thiếu nữ bị ngực của người đàn ông đè ép thành các loại hình dạng đâm đâm, nụ hoa cọ xát nụ hoa cho đến khi tất cả đều cứng rắn đứng thẳng.

Khoái cảm không ngừng từ cột sống tập kích vào đại não, vô cùng kịch liệt, trong nháy mắt khi sắp bắn tinh Âu Bằng không biết vì sao lại ôm lấy thiếu nữ đang ở trên người anh.

Thân thể mềm ẩm, hoa huy*т chặt chẽ, mùi hương hoa hồng nồng nhiệt. Đêm nay quả thực là một đêm không thể tốt đẹp hơn, giống như là nằm mơ vậy.

Lam Bối Nhi hơi nhú mảy, trên người cô dính dính lại còn bị anh ôm, chẳng lẽ anh không biết nhiệt độ cơ thể của anh có thể so với bếp lò sao? Đẩy anh ra, đứng dậy rời đi.

Xuống giường mới biết được chân cô vô cùng tê mõi, tiểu huyết cũng có chút đau xót, còn không ngừng chảy xuống tinh dịch và mật dịch. Sau khi làm tình xong, cô vô cùng mệt mỏi rất muốn ngã vào giường ngủ luôn nhưng mà lý trí lại không cho phép cô để bản thân dơ như vậy. Cô đang giằng giụa không biết có nên đi tắm rửa hay không lại không biết người đàn ông nhìn cô, dục vọng lại muốn bốc lên.

“Anh bé em đi tắm!” Âu Bằng phát giác nếu lại tiếp tục xem, anh thật sự sẽ cứng.

Thân thể chợt nhẹ, cô được anh ôm như công chúa, biểu cảm của Âu Bằng còn chút ngượng ngùng, nhìn thấy khiến lòng Lam Bối Nhi ngứa ngáy khó nhịn.

“Chuyện cần làm chúng ta cũng đã làm, anh còn thẹn thùng như thế sao?” Ngón tay cô nheo mắt của anh, cô cười ranh mãnh.

Âu Bằng dứt khoát không nói lời nào, dù sao anh cũng không biết nói cái gì, như vậy tùy ý Lam Bối Nhi đùa giỡn, tất cả đều là cung chiêu.

Trong phòng tắm sự xấu hổ khi bị thiếu nữ chỉ huy tắm rửa, cảm giác tốt đẹp và dư vị sót lại khi được thể nghiệm khẩu giao cũng không cần nhắc lại, dù sao ra phòng tắm cả người anh mặt đỏ tai hồng, đi đường cũng nhẹ nhàng bay bổng, nhìn cô bé ngủ say trên tay anh.

“Chết!” Lúc này Âu Bằng mới nhớ bọn họ không mang bao cũng không có làm cách bảo hộ nào cả, anh không nghĩ đến cô bé mang thai sẽ bởi vậy ăn vạ anh, mà vạn nhất thật sự có thai còn không phải sẽ chậm trễ việc học của cô sao?

Được đi, cái người đàn ông đơn thuần này vì thế mà rối rắm một đêm, nhìn chăm chăm vào bụng của cô, một đêm chưa ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 7

Sáng sớm hôm sau, Lam Bối Nhi vừa mở mắt đã thấy Âu Bằng râu ria xồm xàm, đôi mắt gấu trúc nhìn cô chăm chăm.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi hôm qua, chúng ta, em... anh...”

“Đầu lưỡi kéo thẳng, nói lại!”

“Tôi hôm qua chúng ta không có cái kia, nếu mang thai làm sao bây giờ? Việc học của em sau này làm sao bây giờ? Em còn trẻ tuổi mà lại vì anh chưa kết hôn đã có thai, người khác sẽ nói em như thế nào chứ?”

Lam Bối Nhi cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn Âu Bằng đang lải nhải không ngừng, người này thật là... Vì chuyện này mà lo lắng cả đêm, có ngốc hay không cơ chứ? Người ngốc như thế nếu cô không giám sát chặt chẽ, bị người khác lừa thì làm sao bây giờ?

“Người khác nghĩ thế nào liên quan gì đến em? Cho dù thật sự mang thai lại như thế nào? Cũng không phải em nuôi không nổi!” Trên mặt Lam Bối Nhi tỏ vẻ xem thường nhưng đôi mắt lại trộm nhìn Âu Bằng.

“Không có việc gì, anh sẽ phụ trách với em!” Rõ ràng cô bé vẫn kiêu ngạo nhưng không biết tại sao anh có chút đau lòng vì cô, rõ ràng vẫn là một đứa trẻ lại có tình muốn dựng gai xung quanh để tự bảo vệ bản thân.

“Em không cần anh phụ trách, em muốn anh thích em!” Biểu cảm của Lam Bối Nhi vô cùng nghiêm túc: “Âu Bằng, em thích anh!”

Âu Bằng sững sốt, từ nhỏ đến lớn những việc anh trải qua khiến anh có chút tự ti hướng nội, anh thật sự không hiểu bản thân có cái gì tốt đáng để cô thích, hơn nữa tính đến lúc này cô mới biết anh một ngày đã nói thích... Tuy rằng giữa bọn họ những chuyện thân mật nhất đều đã làm rồi nhưng mà...

“Em biết anh không tin em, em sẽ chứng minh cho anh thấy em thích anh bao nhiêu!” Thiếu nữ nhìn vào đôi mắt anh, chân thành nói, trong giây phút ấy đôi mắt cô toát ra ưu thương khiến cho người khác kinh hãi, chờ đến khi Âu Bằng muốn nhìn kỹ thì cô đã xuống giường mặc quần áo.

“Em đi học, 12 giờ trưa tan học, nhớ ở nhà nấu cơm!” Tuy rằng đồng phục trên người có chút nhăn nhưng không mặc lại không được vào trường. Ài, làm một học sinh tốt tuân thủ nội quy nhà trường thật là mệt!

“...” Có lẽ em không biết bây giờ đã là 10 giờ đúng không?

Âu Bằng làm thợ bánh quan trọng nhất trong quán cà phê Hoa Viên, ông chủ đối với việc thỉnh thoảng anh đến trễ vẫn rất khoan dung. Anh rất thích làm những món điểm tâm nhỏ xíu tinh xảo, mỗi khi có người ăn xong, anh nhìn thấy cảm xúc vui vẻ lại thỏa mãn của họ thì cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng mà đây cũng là một trong những lí do vợ trước ngoại tình rồi li hôn, cô ấy ghét anh không có chí tiến thủ.

Bình thường anh luôn làm việc rất nghiêm túc, nhưng hôm nay không biết vì sao vẫn luôn thất thần. Môi anh mím chặt, nhìn kim đồng hồ sắp chỉ đến số 12, anh do dự có nên trở về hay không?

Trong mắt anh, Lam Bối Nhi chỉ là một cô bé chưa lớn, cho dù cô nói thích anh cũng đã làm tình nhưng không nhất định thật sự quay về, tuổi này của cô thì sao hiểu được tình yêu là gì chứ?

Bình thường buổi trưa anh không về nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi về thử, tuy rằng rất chậm hơn nữa cũng đã qua 12 giờ.

Quả nhiên khi mở ra cửa ra, trong nhà không có người, phòng khách cũng trống rỗng. Anh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại ngăn không được sự mất mát, mất mát cái gì anh cũng không rõ ràng lắm.

“Tại sao bây giờ anh mới về?”

“Em...”

“Em trốn học đi về, em sắp chết đói rồi!”

Tim Âu Bằng đập rất nhanh.

“Em muốn ăn cái gì? Anh nấu cho em.”

“Được, anh nấu cái gì em ăn cái gì, nhớ rõ không hành, không rau thơm, không ớt!”

“... Có muốn ăn trước một cái bánh kem lát dứa hay không?”

“Anh làm sao? Anh làm em mới ăn!”

“...Được, anh làm.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 8

Thời gian trôi thật nhanh, còn không đến một giờ nữa Lam Bối Nhi sẽ phải đi học, tuy rằng cô không để ý chuyện có đi học hay không nhưng Âu Bằng vẫn không hy vọng sẽ chậm trễ việc học của cô, cho nên anh vội vàng làm mấy món ăn gia đình thanh đạm, nấu thêm ít cháo.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ phòng bếp đều tỏa ra mùi hương thơm ngon.

“Thơm quá, đến lúc nào mới có thể ăn?” Lam Bối Nhi ôm lấy Âu Bằng từ phía sau, ngửi mùi hương, vẻ mặt thêm nhỏ dãi.

Ngắn ngủn có một ngày anh đã quen với việc cô hay có những hành động thân mật mới mình, tuy còn có chút ngại ngùng nhưng sẽ không động một tý lại đồ mặt nữa.

“Bánh kem ăn ngon không?” Chỉ có anh mới biết sự thấp thỏm trong lòng lúc này.

“Ăn ngon lắm!” Lam Bối Nhi mút mút ngón tay, vẫn còn chìm đắm trong dư vị của món ngon lúc nãy: “Buổi tối em vẫn còn muốn ăn thêm một cái!”

“Được!” Cúi đầu mỉm cười: “Nhanh đi ra ngoài rửa tay, có thể ăn cơm rồi!”

Đối với đồ ăn, Lam Bối Nhi rất bất bẻ, cay không ăn, có hành rau thơm cũng không ăn, nhìn không thuận mắt không ăn, đắng không ăn... Khẩu vị thiên về thanh đạm và chua ngọt. Nhưng người nấu cơm là Âu Bằng cho nên dù không thích, cô cũng yên lặng ăn một chút.

Âu Bằng cũng không phải người sơ ý, nhìn số lần Lam Bối Nhi gấp đồ ăn, anh có thể đại khái đoán được cô thích ăn gì, anh yên lặng ghi nhớ những món cô thích.

“Buổi tối em muốn uống canh củ cải hầm xương sườn!”

Giọng nói của cô không tính dịu dàng thậm chí có chút ra lệnh. Âu Bằng cũng không thêm đề ý, yên lặng ghi nhớ, định đi siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Ngay cả bản thân Âu Bằng cũng không phát hiện anh đã thay đổi bộ dáng suy sút lúc trước, một lần nữa phấn chấn trở lại. Một câu đề hình dung chính là lại có hi vọng trong cuộc sống.

Nhưng mà không đợi đến lúc anh tan làm, một cuộc điện thoại có tên “Bé yêu” gọi tới, anh bất đắc dĩ mỉm cười, chỉ nghĩ cũng biết là ai đang gọi.

“Có chuyện gì thế?”

“Em bị lỗi đầu thú giữ lại, tối nay về nhà trễ, anh ăn cơm trước đi, đừng chờ em!”

Về nhà... Tâm tình của anh rất tốt, khéo môi cong cong.

“Vi chuyện gì, có muốn anh đến trường hay không?”

“Chỉ một chút việc nhỏ.” Vốn dĩ Lam Bối Nhi không muốn Âu Bằng mất công đến trường một chuyến nhưng liếc thấy người nào đó, cô lập tức thay đổi chủ ý: “Nếu không anh tới đón em đi, thuận tiện em muốn mua một ít vật dụng hàng ngày rồi cùng nhau trở về.”

“Được, anh lập tức tới liền!”

Mang theo ít tiền lẻ và thẻ ngân hàng, anh xin nghỉ rồi đến trường trung học Linh Lan. Vừa tới cổng lớn đã nhìn thấy Lam Bối Nhi và một người đàn ông lôi lôi kéo kéo, không biết từ đâu trong lòng anh bùng lên sự tức giận khiến anh đi nhanh đến, kéo người đàn ông kia ra, chặn trước mặt cô.

Tình cảnh này nhìn thế nào cũng thấy quen thuộc.

“Trợ lý Trương, anh trở về đi, tôi không cần bọn họ giả mù sa mưa!” Lòng mày khẽ nhíu, vẻ mặt khinh thường, cô kéo Âu Bằng, trực tiếp chạy lấy người.

Lúc này sự tức giận mới vừa mới vừa dâng lên của Âu Bằng biến thành nghi hoặc, anh không hiểu chuyện gì nhìn Lam Bối Nhi.

“Đó là trợ lý của ba mẹ em, đến kêu em trở về.”

“VẬY EM...”

“Em không muốn quay về, lý do sau này em sẽ nói cho anh được không?”

“Ừ.”

Âu Bằng nghĩ Lam Bối Nhi không muốn trở về thì thôi đi, anh cũng không phát hiện thật là anh cũng không muốn cô rời đi.[QR][diendanlequydon]

Còn suy nghĩ của Lam Bối Nhi chính là sau chuyện này cha mẹ của cô chắc chắn sẽ biết Âu Bằng, cô chính là cố ý để bọn họ biết nhanh như thế. Kỳ thật cha mẹ Lam đối với cô hồ thẹn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 9

Ngày hôm sau, nhà họ Lam.

“Bối Nhi coi trọng ai mà không được lại đi coi trọng một người đã ly dị, một người đàn ông như vậy có cái gì tốt?” Một người phụ nữ xinh đẹp nóng nảy nói, cuối cùng vì kích động mà ném toàn bộ ảnh chụp trên bàn xuống đất.

Tất cả ảnh chụp đó đều là Âu Bằng và Lam Bối Nhi.

“Được rồi, Bối Nhi tình nguyện ở với cậu ta cũng không muốn về nhà còn không phải là do vấn đề của hai chúng ta hay sao?” Một người đàn ông trung niên nhậm một câu, lập tức áp tính tình nóng nảy của người phụ nữ xuống nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện làm cách nào Lam Bối Nhi cũng không muốn về nhà, bọn họ đều một bụng buồn bực.

Lại nói tiếp, bọn họ ai cũng sai.

Lam Thư Mặc và Dương Đạm Họa đều xuất thân từ những gia tộc lớn, có thể nói là môn đăng hộ đối. Hai người này thuộc về kiểu kết hôn trước rồi yêu sau, một người ôn hòa một người nóng nảy, sau khi kết hôn mới bắt đầu chậm rãi cọ sát tính tình. Sau khi tiếp xúc mới phát hiện sở thích của hai người hợp nhau, đối với việc mở rộng sự nghiệp của gia tộc đều có dã tâm.

Thế là sau khi nữ tướng Dương Đạm Họa sinh Lam Bối Nhi lập tức cùng Lam Thư Mặc tập trung tinh thần vào trong sự nghiệp, sống như hai người cuồng công tác, từ nhỏ Lam Bối Nhi đều do ông nội nuôi lớn.

Chưa từng hưởng thụ tình thương của cha, tình thương của mẹ, Lam Bối Nhi vẫn luôn nói những câu oán hận cha mẹ nhưng cũng có chờ mong, chính khiến quan hệ của bọn họ trở nên quyết liệt chính là năm Lam Bối Nhi mười sáu tuổi, ông nội của cô qua đời, đến tận khi tang lễ, bọn họ mới trở về. Ông cụ nằm trên giường bệnh hơn một tháng, hai vợ chồng cũng chưa từng trở về thăm một lần, đều nói công tác bận rộn.

Khi Lam Bối Nhi bỏ nhà trốn đi, đã nói một câu độc ác, khi nào hai người chết đi cô mới trở về.

Chờ đến bọn họ hối hận muốn挽回 Lam Bối Nhi, cô đã ở bên ngoài hỗn đến hô mưa gọi gió, căn bản không cần bọn họ.

Phương pháp gì bọn họ cũng thử, bắt đầu dĩ Lam Bối Nhi mềm cứng đều không ăn, giằng co với ba mẹ một lần chính là hai năm. Ai ngờ con gái còn chưa về nhà đã bị một lão nam nhân đoạt đi rồi, cho dù là tính tình ôn hòa như Lam Thư Mặc cũng nhịn không nổi, nghe thấy tin tức lập tức bẻ gãy cây bút trong tay.

“Vậy anh nói thử xem, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngồi nhìn Bối Nhi bị bắt cóc?” Dương Đạm Họa vỗ xuống bàn, tức giận quát trời.

“Chúng ta đi gặp người đàn ông này một lần, ít nhất trong tư liệu người đàn ông này rất trong sạch.”

“Hừ, em muốn làm thịt cậu ta!”

Động tác của cha mẹ Lam rất nhanh, cùng ngày đã hẹn Âu Bằng gặp mặt. Không khí sau khi gặp mặt đặc biệt quý dị, tuy nói nhìn thoáng bên ngoài cha mẹ Lam đều là cảnh đẹp ý vui, nhưng ánh mắt của hai người đều không hề thân thiện.

“Khụ khụ, hai người là cha mẹ của Bối Nhi?” Cuối cùng vẫn là Âu Bằng chịu đựng không nổi, trước tiên mở miệng.

“Lần này chúng tôi tới tìm Âu tiên sinh là muốn cậu khuyên Bối Nhi về nhà.” Đè lại bà xã đang ngo ngoe rục rịch, Lam Thư Mặc cố gắng bình tĩnh nói.

“Tôi muốn biết vì sao Bối Nhi không về nhà.”

“Chuyện này anh không có tư cách biết!” Dương Đạm Họa nổi trận lôi đình, nắm lấy cổ áo Âu Bằng, giọng nói muốn bao nhiêu tàn nhẫn liền có bấy nhiêu tàn nhẫn: “Tiểu tử, tôi cảnh cáo cậu nếu không đưa Bối Nhi trở về, cậu lập tức có thể lựa chọn một cách chết, tôi thành toàn cho cậu!”

Lam Thư Mặc ngồi bên cạnh, tựa lưng vào ghế, ưu nhã đốt một điếu thuốc, đối hành động của bà xã nhà mình sớm đã miễn dịch.

Âu Bằng nuốt nước miếng, anh nên nói di truyền ghen vĩ đại cỡ nào hay sao? Lam Bối Nhi quả thực chính là sự kết hợp hoàn mỹ của hai người này.

“Bối Nhi có trở về nhà hay không đó là do cô ấy tự chọn, tôi sẽ không can thiệp!”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng anh vẫn thấy hơi đau đớn, có lẽ chính là không nỡ, chờ đến khi Bối Nhi cũng rời đi, anh lại quay trở về một người nhưng mà để duy trì hiện tại, có cái gì phải sợ.

“Tránh ra! Đừng ép tôi động thủ!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 10

Từ cửa truyền đến một giọng nữ kiều ngạo bá đạo, không đợi cha mẹ Lam mở miệng đã nghe thấy vài tiếng “Bốp bốp bốp”, toàn bộ mấy người vệ sĩ cao lớn đã bị quật ngã.

“Keng~” một cây gậy bóng chày được đặt trên mặt bàn pha lê, Lam Bối Nhi mang theo khoảng mười mấy tiểu đệ, động tác nhất trí đứng phía sau lưng cô, mỗi người đều cầm gậy gỗ.

Tư thế của Lam Bối Nhi vô cùng lưu manh, một chân đạp lên bàn, khuỷu tay chống đầu gối, nhìn tay của Dương Đạm Họa vẫn đang bắt lấy cổ áo Âu Bằng, cười đến rợn người, giọng điệu dụ dỗ nhưng đáng sợ: “Hai người đang làm cái gì vậy?”

“Ha ha ha, mẹ thấy cổ áo của cậu ta hơi nhăn nên sửa sang lại giúp cậu ta, có phải hay không, hả?” Dương Đạm Họa rất xấu hổ, gượng cười hai tiếng, làm bộ làm tịch sửa sang lại cổ áo bị bà làm nhăn, lúc nói đến câu “Có phải hay không?” nhìn chằm chằm Âu Bằng, đến tận khi Âu Bằng gạt đầu mới thu hồi tầm mắt. Ngồi bên cạnh, Lam Thư Mặc thu hồi bộ dáng lười nhác lúc này, lưng ưỡn thẳng tắp, làm bộ đứng đắn.

“Anh không sao chứ? Bọn họ có làm gì anh không?” Bối Nhi dịu dàng hỏi đồng hỏi tây, đôi mắt còn không yên tâm rà quét trên người Âu Bằng: “Không có chuyện gì chúng tôi đi trước! Âu Bằng, chúng ta đi!”

“Bối Nhi...” Dương Đạm Họa thật không cam lòng nhưng mà lời nói còn chưa nói ra đã bị Lam Bối Nhi vô tình cắt đứt.

“Đừng rồi, lần sau tôi lại nhìn thấy hai người quấy rầy bạn trai của tôi, tôi không ngại phá hủy mấy nhà hàng trên đường Trung Hoa đâu!” Nói xong còn phát phát cây gậy bóng chày trong tay.

Nhìn thấy thái độ hoàn toàn trái ngược, cha mẹ Lam chỉ có thể nói là tan nát cõi lòng!

Mặc kệ biểu tình suy sụp của cha mẹ Lam ở phía sau, cô trực tiếp lôi kéo Âu Bằng chạy lấy người, mười mấy tiểu đệ cũng đuổi kịp sau lưng.

Lam Bối Nhi không phải động vật máu lạnh, sau khi rời đi trong đầu vẫn không ngừng thoáng hiện ra biểu tình của cha mẹ Lam, trong khoảng thời gian ngắn cô vô cùng bức bối, thói quen lấy thuốc ra định hút.

“Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, đừng hút.” Âu Bằng vẫn không nhin được, anh thật không thích bộ dạng này của cô, nhìn thấy cô như vậy trong lòng anh vô cùng chua xót.

Bàn tay của Lam Bối Nhi dừng một chút, sau đó giống như không có việc gì vò nát điếu thuốc còn chưa kịp hút, thuốc lá còn trong bao và bật lửa cũng bị ném cho tiểu đệ phía sau lưng.

Toàn bộ tiểu đệ phía sau đều bị hành động này làm cho kinh ngạc, ở trong ấn tượng của bọn họ, nếu ai mà dám khuyên lão đại như vậy, cơ bản sẽ bị đánh đến chết khiếp, nửa tàn nửa phế, người đàn ông không biết từ nơi nào nhảy ra lại không có việc gì!

Lão đại, xảy ra chuyện gì với cô vậy? Hoàn lương sao? Đây là tiếng lòng của toàn bộ đám tiểu đệ.

“Chúng ta đi trước, các người nên làm gì thì làm đi!” Bỏ rơi mọi người trực tiếp đi rồi.

Các tiểu đệ rất bất đắc dĩ, ta nhìn người, người nhìn ta. Lão đại, có phải cô quên mất chiều nay chúng ta còn một trận đánh hội đồng hay không vậy? Lão đại~

“Tôi nay muốn ăn cái gì? Từ từ về nhà nấu cho em ăn được không?”

Bàn tay bị nắm lấy trấn an, nụ cười dịu dàng và bao dung trên mặt anh khiến hốc mắt của cô lập tức đỏ lên. Thế là “à~” một tiếng, người đàn ông bị ấn lên tường, Lam Bối Nhi vòng lấy cổ anh, hôn lên môi anh.

Một nụ hôn ướt át nồng cháy, tay của Âu Bằng đặt ở hông cô không tự giác siết chặt, sau đó lại không phân rõ ai vội vàng hơn ai, trong khoảng thời gian ngắn hai người hôn nhau đến khó chia lìa.

Người qua đường cũng chỉ cảm thấy đây là một đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt, còn có người hiểu chuyện huyết sáo vỗ tay.

“Chúng ta về nhà tiếp tục được không?” Âu Bằng thở hổn hển, mũi đụng mũi vô cùng thân mật! Anh không thói quen ở trước công chúng làm những chuyện thân mật như vậy, huống chi bây giờ khuôn mặt của cô ửng hồng, đáng vẻ mê người lại ngon miệng như vậy, anh không muốn cho người khác nhìn thấy.

“Được.”

Này này này, có phải hai người đã quên cái gì rồi hay không? Tiếng lòng của cây gậy bóng chày bị vứt bỏ

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 11

Trên đường về nhà, mặc kệ là ai, tâm tình đều rất kích động, cũng may hai người còn hơi khác chế một chút, nhưng mà khi ở trong thang máy không có một bóng người lập tức không chịu nổi, lại là một nụ hôn sâu, dài đến mức cả hai hít thở không thông, hai người vừa ôm hôn vừa luống cuống tay chân mở cửa.

Dục vọng đột nhiên không nói rõ hoàn toàn bao phủ bọn họ.

Âu Bằng cũng thừa nhận anh thật sự thích làm tình với cô, dư vị một đêm kia đột nhiên quay về, trong đầu anh tất cả đều là làm tình.

Lam Bối Nhi đè anh lên sofa, khóa gối ở trên người anh, ôm đầu anh hôn sâu. Đôi môi trần trọc, đầu lưỡi truy đuổi lẫn nhau, nước bọt quyen với nhau cũng không phân rõ là của ai, mùi hương hoa hồng nồng nhiệt chính là mùi hương thúc tình tốt nhất, hai người càng hôn càng kịch liệt, chỉ muốn cứ gắn bó với nhau như vậy vĩnh viễn không xa rời nhau, vĩnh viễn chìm đắm trong cảm giác tốt đẹp này.

“Ừ... A...”

“Ừm. Ha...”

Từ đầu lưỡi truyền đến một cảm giác sung sướng tê dại lan tràn đến toàn thân, hai người đồng thời cất tiếng rên rỉ mới lưu luyến tách rời môi ra, tiếng thở dốc thô nặng không ngừng vang lên. Nhìn thẳng vào mắt nhau, Âu Bằng nhìn rõ thấy thâm tình trong mắt cô, tình yêu bên trong đủ để khiến anh chết đuối, anh không rõ vì sao hai người mới ở chung một thời gian ngắn, cô đã yêu anh tha thiết.

“Âu Bằng... Em muốn anh...”

Ngón tay hơi lạnh không biết đã chui vào áo sơ mi của anh từ khi nào, khẽ vuốt từ hông của anh đến bụng nhỏ, cơ bắp căng cứng rồi lên đến vòm ngực rắn chắc, giống như lông chim lướt qua khiến anh ngửa ngửa, nhưng nhiều hơn là khơi mào ngọn lửa dục vọng khiến nó lan tràn khắp toàn thân anh.

“Bối Nhi... Ừm a...”

Nhéo nụ hoa của anh, cố ý lôi kéo, thành công khiến Âu Bằng phát ra tiếng hô nặng nề. Bối Nhi cười giảo hoạt, ngón tay dưới ánh mắt khát vọng của anh từ từ nhấc một góc áo lên, hơi lộ ra một chút da thịt tuyết trắng.

Hầu kết Âu Bằng khẽ di chuyển lên xuống, anh bị cô mạnh mẽ khống chế, nhưng loại cảm giác này lại ngoài ý muốn không hề phản cảm, thậm chí còn có chút chờ mong cô bé sẽ khiến anh ngạc nhiên vui mừng như thế nào.

“Muốn nhìn sao?” Động tác của cô đột nhiên dừng lại, áo vén lên một nửa vừa vặn có thể thấy một góc áo ngực nhưng một chút màu đen kia lại khiến người khác không khỏi miên man suy nghĩ, nghĩ đến áo ngực màu đen bao bọc lấy cặp vú tuyết trắng và núm vú hồng hồng...

Âu Bằng vội vàng gạt đầu, Lam Bối Nhi lại nghịch ngợm buông áo xuống: “Không cho anh xem!”

Âu Bằng: “..”

“Nhưng mà có thể cho anh cái này...” Thuần thực cởi áo ngực nhưng không cần phải cởi áo ngoài, áo ngực màu đen rơi trên mặt người đàn ông, che khuất ánh mắt của anh: “Anh đừng nhúc nhích nha, em sẽ khiến anh rất sung sướng~”

Âu Bằng thật sự ngoan ngoãn không động đậy, trong lòng sốt ruột chờ mong nhưng cũng lại bất an chờ động tác kế tiếp của cô. Đôi mắt bị che khuất, những giác quan khác lập tức trở nên vô cùng nhạy bén, khoái cảm càng thêm mãnh liệt, càng đừng nói quanh quẩn chớp mũi đều ngửi thấy mùi thơm của cơ thể của cô toát ra từ chiếc áo ngực.

Anh có cảm giác ngón tay của cô linh hoạt cời cúc áo sơ mi của anh, vuốt ve bộ ngực đang để trần, tiếp theo chính là một thứ trơn trượt ẩm ướt di chuyển trên ngực anh, anh biết đó là đầu lưỡi của cô. Lam Bối Nhi hôn môi người mình yêu, để lại một đường nước kiêu diễm, cuối cùng dừng lại ở nụ hoa mãn cảm của anh.

Nhẹ nhàng thổi một hơi, nhìn núm vú màu nâu bị cô treu đùa, run rẩy đứng thẳng lên, lại cố ý búng búng, thân mình người đang ông phía dưới cứng đờ, hô hấp càng thêm dồn dập trầm trọng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 12

Editor: QR - diendanlequydon

“Bối Nhi... Anh muốn sờ em...”

“Đừng nóng vội, sẽ cho anh sờ mà ~”

Đề lại bàn tay đang ngo ngoe rục rịch của anh, cô lại trêu đùa nóm vú của anh thêm một lúc nữa mới buông tha cho vật nhỏ đáng thương này, ngược lại một bàn tay phủ lên dục vọng sớm đã phồng lên giữa hai chân của anh.

Cách quần cũng có thể cảm giác được phân thân của anh đang nóng rực, Lam Bối Nhi cũng ngăn không được nội tâm đang nóng lên của mình, linh hoạt cời thất lưng, cời quần, cầm lấy dương vật nóng hằm hập di chuyển lên xuống. Cô từ đùi của anh trượt xuống, quỳ gối giữa hai chân anh, thông thả nuốt dương vật to lớn của anh vào trong miệng.

“Bối Nhi, không cần... Dơ...” Âu Bằng bị kinh sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, áo ngực trên mặt bị lấy ra, muốn ngăn cản cô khẩu giao với anh.

“Ngao ngoãn, đừng cử động, sẽ rất thoải mái!” Lam Bối Nhi chỉ xem như anh đang thẹn thùng, hoặc là sợ lần thứ hai lại tái diễn ‘một giây đã bắn’.

Vui đầu tiếp tục, đầu lưỡi tinh tế liếm láp từ dưới lên trên, ngâm quy đầu ở trong miệng, lần lượt liếm lỗ nhỏ ở đỉnh và khe mũi, Âu Bằng sung sướng, dương vật lần thứ hai lớn thêm một vòng. Nước bọt khiến toàn bộ dương vật đều ướt át trơn trượt, tay cầm những chỗ không thể nuốt vào di chuyển lên xuống, một tay khác thường thức hai viên trứng tròn nặng trĩu.

“A... A...”

Âu Bằng không cách nào hình dung cảm nhận của anh lúc này, khoái cảm bao phủ lấy anh khiến anh không có cách nào tự suy nghĩ được. Cô bé còn ngại như vậy không đủ kích thích, thay phiên ngâm hai viên trứng của anh, dưới kích thích liên tiếp đậm sâu đến cổ họng, cuối cùng anh nhịn không được bắn ra, sau khi phục hồi tinh thần lại nhìn thấy cô đang nuốt tinh dịch của anh.

“Sau này em không cần làm như vậy, không thoải mái cũng đừng làm...” Đau lòng ôm lấy cô, cẩn thận lau tinh dịch vương bên khóe miệng.

“Em thích bộ dáng sung sướng của anh, chỉ cần là anh, em đều thích!”

Lam Bối Nhi nhẹ nhàng cười, Âu Bằng nhìn đến ngây người, có thể nói nhất tiểu khuynh thành bất quá cũng chỉ như thế thôi.

“Vậy bây giờ đến phiên anh khiến em sung sướng!” Âu Bằng thích hơn chính là hai người đều động tình muốn người kia sung sướng chứ không phải một người sung sướng.

“Ừm... A... A... Ừm...”

Âu Bằng vén áo cô lên đến cổ, nắm lấy cặp vú mong muốn đã lâu, ngón tay buông lỏng, xoa nắn một bên vú biến hóa thành các loại hình dạng, bên kia bị miệng của anh ngâm lấy, hàm răng nhẹ nhàng nghiền quả anh đào nho nhỏ kia, đến khi thân thể cô tê tê dại dại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ không ngừng.

So với lần trước, tiến bộ của anh có thể nói là bay lên rất nhanh.

Quần thể thao rộng thùng thình cản bản không ngăn cản được người đàn ông, một bàn tay vói vào, xoa nắn hoa huyệt giữa hai chân cô thành các hình dạng, xoa đến khi cô cảm thấy vừa đau vừa tê dại, dâm thủy chảy ra liên tục. Âu Bằng hôn từ môi cô xuống vú, từ vú xuống bụng rồi đến cái rốn nho nhỏ, lưu lại một đường nước bọt ái muội, tận đến khi đi vào chỗ thần bí mỹ lệ kia.

“Thật đẹp...” Một tiếng tán thưởng lại khiến Lam Bối Nhi đỏ mặt, trên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của mỹ nhân như phủ kín mây hồng. Âu Bằng nhất thời nhìn đến mê mẩn, quên mất chính mình đang làm cái gì, cứ như vậy nhìn Lam Bối Nhi phát ngốc.

“Anh.. Anh còn không nhanh lên!” Thẹn quá hóa giận nói, nhưng câu nói kia không giống đang tức giận mà ngược lại càng giống hờn dỗi.

“Được, anh cũng sẽ khiến em thật thoải mái!” Mím cười cưng chiều, cúi đầu xuống, hơi thở nóng rực khiến môi thịt nắn cảm nhẹ nhàng rung động, anh không cần làm gì cũng đủ khiến cô trầm luân không có cách nào tự kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 13

Phòng khách, trên sofa.

“A a... Ha, thật thoải mái... Ừm a...”

Trong miệng Lam Bối Nhi không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, ngón tay vô lực nắm lấy đầu tóc của anh. Nửa người trên của cô, quần áo chỉnh tề còn nửa người dưới lại trần trụi, còn anh vùi đầu trong đó ra sức liếm láp, hai tay nắm lấy chân cô mở rộng sang hai bên, tiếng rên rỉ của cô và tiếng mút nước chập chập của anh đan xen vào nhau tạo thành một điệu nhạc dâm mãnh.

Người đàn ông liếm toàn bộ tiểu huyết của cô, từ trên xuống dưới không hề bỏ sót chỗ nào, thậm chí cả cục huyết phía sau cũng liếm một lần. Lam Bối Nhi được hầu hạ vô cùng thoải mái, dâm thủy không ngừng chảy ra, người đàn ông để sát miệng vào mút lấy, cổ ý phát ra tiếng nuốt nước dâm mãnh, kích thích khiến cô lại chảy ra dâm thủy. Mút một hồi lâu, anh dùng ngón tay vạch tiểu huyết ra, hai bên mị thịt bị tách ra, đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong, bắt chước hành động giao hoan, ra ra vào vào.

“A a a...” Chưa bao giờ nghĩ tới khẩu giao sẽ thoải mái như vậy, huyết thịt mẫn cảm của Lam Bối Nhi không ngừng mấp máy, khoái cảm một đợt lại một đợt đánh úp lại, thân thể càng ngày càng căng chặt, khi đầu lưỡi của anh đụng đến điểm nào đó thì cuối cùng cô cũng đạt cao trào.

“Thoải mái sao?” Môi và cảm của anh còn dính dâm thủy của cô, nhìn thấy chuyện này tuy là bình thường cô vô cùng cường hãn cũng nhịn không được đỏ mặt ngượng ngùng.

“Em còn chưa nói có thoải mái hay không?” Cảnh tượng cô ngượng ngùng khó gặp như vậy tất nhiên anh cảm thấy mới lạ, lại càng không buông tha cho cô, truy đuổi, ép hỏi muốn cô đưa ra đáp án.

“Thoải mái, thoải mái, thoải mái, thoải mái muốn chết, có được chưa?” Lam Bối Nhi gằm nhẹ, nói xong lập tức chặn miệng của anh lại không cho anh có cơ hội nói nữa.

Đang hôn, cái miệng đột nhiên không kịp đề phòng bị anh nâng lên, dương vật thật lớn ma sát ở cửa huyết, dính một chút dâm thủy lập tức cắm vào, toàn bộ dương vật hoàn toàn đi vào.

“Ừm...” Thân thể trống trải đã lâu bị lấp đầy thậm chí có chút căng, Lam Bối Nhi chỉ muốn cao giọng hét chói tai để phát tiết vào giây phút thoải mái như vậy, nhưng cô còn đang hôn anh, tiếng hét chói tai bị nuốt mất chỉ còn lại một tiếng hô nặng nề.

“Bạch bạch bạch.....”

Trong nhà không ngừng truyền đến âm thanh thân thể va chạm, Âu Bằng cũng không biết thế nào, rất muốn hung hăng va chạm vào cô bé đang nằm dưới thân, muốn cô tiến vào trong thân thể của anh, vĩnh viễn không bao giờ chia lìa.

“Âu Bằng.. Quá mạnh... A a a...” Tần suất đâm vào rút ra càng ngày càng nhanh, cô căn bản không thể nói thành lời, cuối cùng tiếng hét chói tai bị anh đâm vào thành những tiếng kêu rời rạc, dâm mãnh như vậy càng khiến cho anh càng thêm dừng mãnh vô cùng.

Người đàn ông cứ đứng thẳng ôm cô, dùng sức mà đâm vào như vậy, không có bất luận kỹ xảo gì, chỉ cậy mạnh, đâm mạnh đến mức cô liên tục kêu dâm mãnh.

“A a... Quá nhanh... Chậm một chút... A...”

Thét chói tai đạt cao trào nhưng mà anh căn bản không tính toán buông tha cho cô, vẫn hung hăng đâm vào như cũ. Thân thể đạt cao trào vốn mẫn cảm, anh lại khiến toàn bộ dâm thủy của cô chảy ngược vào bên trong, khi đâm vào rút ra lại phát ra tiếng nước “bộp bộp bộp”, không bao lâu sau cô lại đạt cao trào thêm một lần nữa.

Âu Bằng không biết mình đã làm bao lâu, đến tận lúc anh bán tinh mới cảm giác được bản thân có chút vô lực.

“Bối Nhi, đừng rời khỏi anh...”[QR][diendanlequydon]

Ôm cô vào lòng, anh vùi đầu ở hõm vai cô, ngửi mùi hoa hồng nồng đậm trên người cô, nhẹ nhàng nỉ non, trong giọng nói để lộ ra sự bàng hoàng và bất an của anh.

Chỉ tiếc người nên nghe thấy những lời này đã hôn mê từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 14

Editor: QR - diendanlequydon

Từ ngày ấy Âu Bằng giống như đã xác nhận được chuyện gì đó, đối với Lam Bối Nhi thiếu vài phần xa cách nhiều hơn vài phần thân mật, tất nhiên Lam Bối Nhi thấy vậy thì rất vui mừng, tuy rằng cô không biết vì sao anh đột nhiên thân mật với cô hơn nhưng mà như vậy vừa đúng lúc thuận tiện cho hai người trao đổi tâm ý.

Cô tìm một thời gian thích hợp nói thẳng ra ân oán giữa cô và cha mẹ, trên mặt mang theo thương cảm, giờ phút này nhìn cô cực kỳ giống người vô gia cư không nhà để về.

“Em cũng không phải hận bọn họ, em biết cuộc sống của em hiện tại đều là công lao của họ, nhưng em thật sự không thể nào tha thứ khi họ xem nhẹ ông nội và em. Bây giờ em ngộ nghĩnh với họ chẳng qua cũng chỉ là sự trả thù ấu trĩ của em mà thôi, em biết như vậy rất ngốc, nhưng em không biết ngoại trừ cách này em còn cách nào khác có thể trả thù bọn họ...”

Cô nói chuyện nghẹn ngào, cô muốn hút thuốc để áp chế sự buồn khổ không thể nói thành lời trong lòng lúc này, nhưng từ khi anh nói cô đừng hút thuốc, cô đã ném hết thuốc lá đi, sờ đến túi mới phát hiện, lập tức có chút xấu hổ.

“Anh quay mặt đi, không được nhìn!” Ngang ngược kiêu ngạo ra lệnh, cũng may Âu Bằng biết rõ tính cách của cô, biết cô không muốn bị thấy một mặt mềm yếu như vậy, vì vậy tiến lên ôm lấy cô.

Sau khi anh ở bên cô, động tác ôm cô đã làm rất nhiều, không đơn giản vì thân thể cô vừa thơm lại mềm, bết lên vô cùng thoải mái, hơn nữa rất nhiều lúc ở bên cô, anh luôn có một loại dự cảm muốn đụng chạm vào cô, đây là cảm giác anh không có khi ở cùng vợ cũ hơn nữa theo anh thấy, hiện tại cô rất cần cái ôm này.

“Em còn có cái gì mà anh không thể thấy? Muốn khóc thì khóc đi, anh sẽ ở bên cạnh em!”

Những lời này làm cảm xúc tích góp đã lâu trong lòng Lam Bối Nhi hoàn toàn bùng nổ, cuối cùng nhịn không được khóc lớn lên, khóc đến mức có thể nói là kinh thiên động địa, trong miệng còn nói chuyện gì đó nghe không rõ. Âu Bằng rất kiên nhẫn ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, đối với những lời nói làm nhảm của cô đều nhất nhất trả lời.

“Âu Bằng đừng rời khỏi em, đòi trước em đã yêu anh, cái gì em cũng có thể không cần nhưng mà không thể không có anh!” Lam Bối Nhi vô cùng đáng thương nhìn Âu Bằng, người lúc bình thường phi thường kiêu ngạo, một khi mềm yếu, nũng nịu căn bản khiến người khác không có cách nào cứng rắn được.

Đây không phải lần đầu tiên Âu Bằng nghe thấy Lam Bối Nhi cầu xin anh đừng rời khỏi cô, mỗi một lần nghe thấy tâm tình của anh đều không giống nhau, từ lúc bắt đầu hoài nghi đến sau bán tín bán nghi, đến bây giờ thì anh hoàn toàn tin tưởng. Bây giờ anh nhìn thấy cô thành bộ dạng này, trái tim anh co rút đau đớn, anh vẫn thích bộ dáng tự tin kiêu ngạo của cô hơn.

“Chúng ta kết hôn đi, như vậy anh sẽ không rời khỏi em!” Xúc động đột ngột xuất hiện khiến anh hạ quyết tâm, anh không biết có phải anh yêu Lam Bối Nhi hay không? Nhưng suy nghĩ muốn sống cạnh cô đã có từ rất lâu rồi, thậm chí càng ngày càng mạnh mẽ.

“Thật, thật sự?” Cô khó có thể tin được, người đàn ông này lại, lại muốn kết hôn với cô! Tiến triển nhanh như vậy quả thật khiến cô không thể tin được, cảm thấy chính mình đang nằm mơ, cô còn véo mặt mình, sự đau đớn truyền đến rõ ràng đã nói cho cô biết chuyện này không phải mộng!

“Ừ, là sự thật!” Âu Bằng gật đầu khẳng định, không đơn thuần chỉ là nói cho Lam Bối Nhi nghe, cũng là nói cho chính mình nghe.[QR][diendanlequydon]

Vì vậy hai con người xúc động này trực tiếp đến Cục Dân Chính nhưng mà bọn họ vừa không mang hộ khẩu lại ngốc nghếch quên mất Lam Bối Nhi mới mười tám tuổi còn chưa tới tuổi có thể kết hôn, vì vậy hai người đang phản chấn vui vẻ mà đến lại xấu hổ mà quay về, ánh mắt nhân viên công tác kia có thể dùng hai chữ khái quát, đó chính là “Ha ha”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 15

Tuy rằng trải qua một lần thật sự mất mặt nhưng ý cười trên mặt Lam Bối Nhi làm thế nào cũng không ngăn được, nụ cười kia xinh đẹp giống như trăm hoa nở rộ giữa ngày xuân, thật sự khiến cho mọi người chói mắt. Âu Bằng không biết cô đang cười cái gì, anh chỉ biết ánh mắt mơ ước của những người đàn ông đó khiến anh rất bức bối, vì vậy anh nắm tay cô bước nhanh hơn giống như chạy về nhà.

“Em đang cười cái gì?” Nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng anh cũng hỏi.

“Tạm thời chúng ta không thể kết hôn, vậy bây giờ có phải quan hệ của chúng ta là quan hệ yêu đương hay không?” Lam Bối Nhi mặc kệ sắc mặt vừa đen vừa trắng của anh, tự cô vui vẻ là được, hoàn toàn không biết bản thân đang cười giống như đồ ngốc.

“Ừ, đương nhiên là vậy.” Sắc mặt anh căng thẳng đã lâu cuối cùng cũng được thả lỏng, anh thân mật điểm nhẹ mũi cô, cười nói.

Một đôi tình lữ vừa mới ra lò, thân mật khăng khít đan mười ngón tay vào nhau, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện về tương lai, ấm áp lại hạnh phúc.

Những ngày tiếp theo thực sự chính là bình đạm, hai người ai đi làm thì đi làm, ai đi học thì đi học nhưng chính sự bình đạm như vậy càng khiến quan hệ của hai người thân mật rất nhiều. Mặc kệ lúc mới bắt đầu yêu đương như thế nào cuối cùng đều phải trở về cuộc sống bình đạm, chỉ cần hai người kiên trì ở bên nhau, như vậy sẽ có thể ở bên nhau cả đời.

Nhưng mà gần đây Lam Bối Nhi luôn cảm thấy Âu Bằng đang giấu diếm cô làm chuyện gì đó, từ trước đến nay trực giác của phụ nữ luôn chuẩn mà không lý do. Cho dù nhìn thoáng qua, Âu Bằng không có cái gì khác biệt nhưng cô vẫn nghi ngờ như cũ.

“Nói! Anh đang giấu em chuyện gì?”

Trong khoảng thời gian này Âu Bằng thật sự mệt mỏi, vì vậy anh xin nghỉ nửa ngày để nghỉ ngơi, không nghĩ tới trong lúc anh đang mơ màng ngủ bị người nhìn chăm chăm mà tỉnh! Cô bé đang đề ở trên người anh còn đánh đòn phủ đầu, bộ dáng hưng sư vãn tội, chất vấn anh.

“Bối Nhi đừng quậy nữa, anh rất mệt, chờ đến lúc anh tỉnh anh sẽ chơi với em nhé, ngoan nào!” Càng ở chung với cô lâu, anh càng dễ dàng bắt được nhược điểm của cô. Kiểu người nhìn như lão hồ kỳ nhưng thật ra là một con mèo tương đối hung hãn, chỉ cần sờ thuận lông là được, mà chỉ cần nói một tiếng ngoan lập tức sẽ thật sự ngoan ngoãn, rũ rồ tai để mặc người vuốt ve.

Quả nhiên, sắc mặt Lam Bối Nhi thả lỏng, phản xạ có điều kiện muốn cọ cọ vào bàn tay to lớn mà anh duỗi lại đây. Nhưng ngay lập tức cô nhớ tới mục đích của mình, lần thứ hai nghiêm mặt: “Em sẽ không mắc mưu của anh, tốt nhất anh nên thành thành thật thật nói ra toàn bộ, nếu không em sẽ tức giận!”

Uy hiếp yếu ớt như vậy đương nhiên vô dụng nhưng mà quan hệ giữa hai người yêu nhau chính là anh bao dung cho em, em bao dung cho anh, thỉnh thoảng cãi nhau một chút chính là tình thú, nếu không lâu dài sẽ biến thành mối lửa lớn dẫn đến chia tay.

Âu Bằng lập tức đỡ khóc đỡ cười, anh sờ đầu cô bé, bộ dáng ‘anh không còn cách nào khác’: “Anh nói anh nói, thật ra mọi chuyện rất đơn giản, bọn anh muốn em tham gia buổi tiệc sinh nhật lần thứ 48 của ba em!”

Anh lập tức nói tất cả mọi chuyện đã thương lượng tốt với ba mẹ Lam trước đó cho Lam Bối Nhi nghe, vốn dĩ lúc đầu anh cũng không định dấu diếm cô. Ngay từ đầu thái độ ba mẹ Lam rất cứng rắn, nhưng sau lại phát hiện Âu Bằng không ăn cứng hơn nữa con gái mình lại coi trọng cậu ta như vậy, sau mấy lần nói chuyện với nhau cũng phát hiện người đàn ông này rất đáng tin cậy, thái độ hơi mềm mại một chút, cầu khẩn Âu Bằng khuyên bảo Lam Bối Nhi về nhà.

Bà xã tới tay còn có thể chạy trốn? Nếu cô về nhà vậy ‘tính phúc’ của anh làm sao bây giờ?

Vì vậy đàm phán đi đàm phán lại rất nhiều lần, cuối cùng kết quả chính là Âu Bằng khuyên Lam Bối Nhi đến tham gia tiệc sinh nhật nhưng có trở về hay không gia hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của Lam Bối Nhi.

Sở dĩ trong khoảng thời gian này mệt như vậy, một phần là do khi nói chuyện với ba mẹ Lam dùng não quá độ, một phần là bởi vì ba mẹ Lam đặt chỗ anh làm việc làm toàn bộ điểm tâm ngọt phục vụ cho buổi tiệc sinh nhật

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 16

Editor: QR - diendanlequydon

“Anh biết trong lòng em vẫn còn oán trách ba mẹ em nhưng mặc kệ như thế nào em với họ đều chảy cùng một dòng máu, cho họ một cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội!”

“Chuyện khác không nói nhưng đến hôn lễ cũng muốn họ chúc phúc đúng không?”

“Hơn nữa, nếu sau này anh khiến em tức giận, em còn có thêm một chỗ để ngủ nữa!”

...

Hôm đó người đàn ông chống đỡ thân thể mỗi một khuyên bảo cô, ý định của cô chính là muốn Âu Bằng làm người trung gian, chỉ là không nghĩ tới anh sẽ làm được đến thế này. Ba mẹ Lam là người thế nào, có thủ đoạn thế nào cô là người rõ nhất. Khăng định mấy ngày nay, anh ăn không ít đau khổ nhưng mà một câu oán giận anh cũng không nói, yên lặng chấp nhận tất cả.

Chóp mũi cô cay cay, buồn bực dựa trước ngực anh, nhẹ nhàng gật đầu, chờ đến lúc ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt ngủ say của anh. Cô nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, an tâm nằm trong lòng ngực của anh nhắm mắt lại.

Cách sinh nhật của Lam Thư Mặc còn có một khoảng thời gian nữa, khoảng thời gian này chính là để chuẩn bị điểm tâm cho buổi tiệc và đặt may lễ phục. Cũng may sau khi ba mẹ Lam biết Lam Bối Nhi sẽ tới, vội vội vàng vàng tìm nhà thiết kế thiết kế lễ phục cho bọn họ, bọn họ chỉ cần chuẩn bị những chuyện còn lại thì tốt rồi.

Lam Bối Nhi đau lòng người đàn ông của mình, suốt ngày bận rộn ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, quang minh chính đại nghỉ học tới tiệm làm thợ thủ. Vốn dĩ Âu Bằng không đồng ý nhưng Lam Bối Nhi nói chuyện với hiệu trưởng, xin thi cuối kỳ trước, nếu đạt tiêu chuẩn sẽ nghỉ sớm, Lam Bối Nhi vừa vặn đủ điểm đạt tiêu chuẩn làm Âu Bằng muốn nói gì cũng không nói được, rốt cuộc hiệu trưởng cũng đã đồng ý.

Chỉ có thể nói, có tiền thật tốt.

Trên thực tế Lam Bối Nhi cũng không giúp được cái gì, cô chính là sát thủ phòng bếp, vì vậy cuối cùng lại trở thành Âu Bằng phụ trách làm, cô phụ trách ăn, như vậy cuối cùng có thể tưởng tượng ra tất cả bánh ngọt trong buổi tiệc đều là khẩu vị yêu thích của con mèo thêm ăn nào đó...

“Âu Bằng, anh làm bánh ăn ngon như vậy vì sao không tự mở cửa hàng vậy?” Lam Bối Nhi “ngoàm” một miếng, ăn xong một cái bánh kem nhỏ, ăn bánh ngọt thật là hạnh phúc nha ~~~

“Anh không thích hợp để mở cửa hàng, anh chỉ biết làm bánh ngọt kiểu Tây.” Vốn dĩ không phải Âu Bằng không nghĩ tới việc mở cửa hàng nhưng là bản thân anh giống như là người làm bằng kẹo đường, tính tình mềm mại lại dễ mềm lòng như vậy làm sao thích hợp để mở cửa hàng, cuối cùng còn không một chết hay sao?

“Không không không, bây giờ anh có em! Sau này chúng ta mở một nhà cửa hàng, anh làm bánh kem của anh, em coi như là bà chủ!” Cô cũng nghĩ kỹ rồi, cô muốn đem người đàn ông ưu tú như vậy giấu đi. Nếu sau này Âu Bằng nghiên cứu ra vị mới không có người ăn, cô sẽ kêu một đám tiểu đệ của cô đến đây ăn sạch sẽ! Nhưng mà Âu Bằng làm cái gì đều ăn ngon, như thế nào sẽ không có người mua chứ ~~~

“Được, nếu thật sự mở cửa hàng, anh sẽ chờ em phát tiền lương cho anh!” Âu Bằng cũng không coi lời này là sự thật, hai người đều không phải là người có tiền tiết kiệm chứ đừng nói là mở cửa hàng! Cho dù có mở cửa hàng cũng không biết kinh doanh!

Bạn nói dựa vào Lam gia? Không không không, muốn dựa vào thì đã sớm nói cần gì phải chờ tới bây giờ, hai người này đều có một tính giống nhau, đó chính là đều có sự kiêu ngạo, không dễ dàng tiếp thu sự bố thí của người khác.

Nhưng mà lúc này Âu Bằng thật sự coi thường Lam Bối Nhi, phải biết rằng Lam gia buôn bán đã lâu, Lam Bối Nhi lại là con cháu đời sau làm sao không di truyền một chút gen chứ?

Suy nghĩ của hai người bọn họ căn bản không ở cùng một kênh, nhưng nhìn qua ngoài ý muốn tốt đẹp.

Ô ô ô, lão đại! Cô đừng chỉ lo ăn, cô để chúng tôi cũng ăn một chút đi! Đã mang theo một đám cu li miễn phí lại còn không cho ăn cái gì ~~~ Lời của một đám tiểu đệ làm cu li miễn phí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 17

Ngay khi không khí giữa hai người bắt đầu ái muội, một người từ bên ngoài bước vào.

“Âu Bằng, có người tìm cậu!”

Ông chủ của Âu Bằng đi vào trong phòng bếp, trên mặt có hơi thẹn thùng, anh và Âu Bằng đã quen biết rất lâu, đương nhiên biết một ít chuyện gia đình của Âu Bằng. Nhìn thấy hiện tại bạn tốt lại bắt đầu yêu đương, tuy rằng tuổi của đối phương hơi nhỏ nhưng lại không thể hơn chuyện cô ấy đẹp lại nghe lời! Anh khẳng định sẽ duy trì tình yêu mới của anh ấy, nhưng không nghĩ tới người đàn bà kia lại còn dám tìm tới cửa, hơn nữa lúc nào không tới lại một hai phải tới lúc người ta đang khanh khanh ta ta.

“Anh đi ra ngoài một chút, em không được ăn quá nhiều đồ ngọt, còn phải ăn cơm tối nữa đó!” Không yên tâm dặn dò một lần, tuy rằng anh cũng biết đối phương khẳng định sẽ không nghe anh.

“Rời rời rời!” Cô dùng sức gật đầu tỏ vẻ đã biết nhưng mà khóe miệng còn dính một ít bơ, nhìn thế nào cũng không đáng tin cậy.

Âu Bằng bắt đầu mỉm cười, dáng vẻ không có cách nào với cô, lại cười một cái rồi mới đi ra ngoài.

Ông chủ tỏ vẻ đã chịu một vạn điểm thương tổn chỉ còn lại có một chút máu! Ai là người đã nói sẽ làm một con chó độc thân đâu? _Tiếng lòng của ông chủ còn độc thân.

Toàn bộ suy nghĩ của Lam Bối Nhi đều tập trung vào mẻ bánh kem mới ra lò, cô theo đuôi Âu Bằng nhiều ngày như vậy cái gì cũng không học được nhưng thật ra ăn đầy một bụng bánh ngọt, cho nên một chốc một lát cô còn không nhớ nổi ‘lúc này nữ chính cũng đã trở lại’.

Đang ăn say sưa lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, loáng thoáng nghe thấy cái gì mà em biết sai rồi, cho em một cơ hội. Trái tim Lam Bối Nhi lập tức đập mạnh, đầu óc bị bánh kem dán lại cũng thanh tỉnh. Ờm, đây còn không phải là người phụ nữ muốn đoạt người đàn ông của cô tới sao?

Triệu tập toàn bộ tiểu đệ trong bang đang khổ sở vì bị ép buộc làm cu li tới, định đồng thời đi ra ngoài ra oai phủ đầu với nữ chính, để cô ta biết đàn ông không phải dễ đoạt như vậy, nào biết đúng lúc Âu Bằng mở miệng nói chuyện. Cô nghĩ thầm cần phải biết phản ứng của Âu Bằng thế nào, vì vậy toàn bang vô cùng đáng khinh ngồi xôm ở cạnh kệ cửa phòng bếp.

“Thấm Tuyết, chúng ta đã kết thúc! Hơn nữa như thế nào kết thúc, rốt cuộc là ai sai, chúng ta đều rõ ràng, em cũng đừng dây dưa nữa, anh đã tìm được tình yêu mới!” Âu Bằng day day ấn đường, khi phụ nữ khóc nháo không hề để ý hình tượng thật sự rất phiền, anh không nhìn được suy nghĩ nếu là cô bé của anh khi gặp được chuyện như vậy chỉ sợ ngay cả gặp mặt cũng không gặp, trực tiếp khiến cho đối phương biến đi!

Nghĩ tới đó, khuôn mặt ôn nhuận lộ ra ý cười dịu dàng khiến Lý Thấm Tuyết nhìn thấy mà sững sờ.

“Âu Bằng, em biết đây lý do của anh, chúng ta kết hôn 5 năm, anh làm sao có thể nói kết thúc là kết thúc!” Lý Thấm Tuyết sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, cô nghĩ đến đời trước khi cô bỏ rơi người đàn ông này, cuộc sống sau đó không hề tốt đẹp. Mỗi lúc gặp khó khăn cô sẽ nhớ tới Âu Bằng, dịu dàng thiện lương anh tuân, mỗi năm bánh sinh nhật của cô đều do anh làm! Bây giờ nghĩ lại so với những đồng tiền lạnh như băng thì lãng mạn hơn nhiều, hơn nữa bây giờ cô đã sống lại dựa vào những ký ức đó, muốn kiếm tiền cũng rất dễ dàng!

“Được rồi, kết thúc chính là kết thúc! Anh rất thích bạn gái hiện tại, chờ cô ấy lớn, bọn anh lập tức sẽ kết hôn! Sau này em đừng tới nữa!” Đây là lần đầu tiên Âu Bằng dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy để nói chuyện với phụ nữ, thật sự do người phụ nữ này dây dưa khiến anh cảm thấy rất phiền, anh chỉ muốn trở lại phòng bếp ôm cô bé của anh một cái.

“Em không tin! Trừ phi anh nói cô ấy đến gặp em!” Lý Thấm Tuyết không dám tin tưởng, vì để vấn đề người đàn ông này cô có ý để bản thân nhìn có chút tiêu tụy, không nghĩ tới người đàn ông này không hề nể tình nói kết thúc!

“Gặp thì gặp, chính là tôi, cô định làm gì tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 18

Editor: QR - diendanlequydon

Lý Thấm Tuyết nghe thấy tiếng nói, nhìn qua, cô gái cầm đầu kiểu ngạo bá đạo, nếu không phải vết bơ dính trên khóe miệng phá hủy hình tượng có lẽ càng thêm uy vũ khí phách. Sau lưng một đám tiểu đệ đi theo cũng rất uy phong nhưng mà nếu một đám không phải đeo tạp dề thì chính là cầm chài cán bột hoặc là đeo bao tay tiết trùng hơn nữa toàn bộ trên người hoặc nhiều hoặc ít đều dính bột mì thì...

Lý Thấm Tuyết hít sâu một hơi, bình phục một chút tâm tình của mình, quay đầu cố gắng bình tĩnh nói với Âu Bằng: “Anh không cần gọi trẻ con tới lừa em..”

“Này! Tôi nói đại thẩm nè, tôi đã mười tám, đã thành niên! Đại thẩm mới là trẻ con, cả nhà cô đều là trẻ con!” Lam Bối Nhi gây khó dễ rất đúng mực, những lời cô cố ý nói đối với phụ nữ mà nói là vũ nhục nhưng đối với đàn ông mà nói chỉ là lời nói nghịch ngợm, thậm chí cô còn làm một cái mặt quỷ.

Lần này Lý Thấm Tuyết rõ ràng bị chọc tức không nhẹ, lồng ngực phập phồng thế kia có thể gọi là sóng gió mãnh liệt nha! Trái lại Âu Bằng còn mỉm cười cưng chiều, ý tứ trong ánh mắt rất đơn giản, đó chính là đừng quá đáng!

Nhân lúc người ta bệnh muốn mạng người ta, Lam Bối Nhi am hiểu sâu đạo lý trong đó. Thừa dịp Lý Thấm Tuyết còn đang cố bình phục tâm tình, nói không nên lời, cô tiến lên hai bước, lời kéo Âu Bằng, nhón chân hôn anh một cái, người đàn ông rất phối hợp mà cúi đầu hé miệng, hai người ở trước mặt Lý Thấm Tuyết biểu diễn một màn hôn lưỡi dài kiểu Pháp vô cùng hương diễm.

“Âu Bằng... Anh, hai người...” Lý Thấm Tuyết cũng không phải đờ ngốc, tình ý giữa hai người bọn họ trừ phi mất mù nếu không làm sao có khả năng nhìn không ra.

Trong khoảng thời gian ngắn cô chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, ông trời thấy đời trước cô thể lương như vậy cho cô một lần trùng sinh, vẫn là chậm, tất cả đều đã chậm.

Cô không biết quý trọng trân bảo sẽ tự có người tốt có ánh mắt hơn cô quý trọng, tất cả đều do cô tự làm tự chịu. Cô chỉ hận ông trời cho cô trùng sinh nhưng lại không cho cô về sớm hơn một chút nữa, nếu là lúc cô và anh vẫn chưa ly hôn thì tốt biết mấy!

Cô thất thần, ngây ngốc nhìn hai người còn đang ôm hôn.

Nhưng mà rất nhanh cô nghĩ tới chuyện gì đó, toàn bộ sắc mặt đều thay đổi, trở nên dữ tợn, vô cùng khủng bố, ánh mắt nhìn Lam Bối Nhi giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô!

Cô đã nhớ ra!

Đời trước khi cô bị bệnh, trên đường đi đến bệnh viện bị xe đụng phải, trong giây phút cuối cùng, toàn thân vỡ nát đau đớn, ý thức chậm rãi trôi đi, nhưng cô vẫn nhớ hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy!

Cô thấy Âu Bằng và một người con gái thân mật khăng khít, hai người quần áo gọn gàng, trên mặt còn mang theo nụ cười hạnh phúc!

Người con gái kia chính là cô ta!

Cô không cam tâm, làm sao cô có thể cam tâm!

Đời trước cô phải nhận lấy nhiều đau khổ như vậy chẳng lẽ đời này còn phải lặp lại hay sao?

Không, của cô liên nhất định sẽ là của cô! Bằng không ông trời hà tất phải để cô trùng sinh làm gì?

Suy nghĩ trong đầu cô loạn xạ giống như sắp nổ tung nhưng trên mặt cô lại lộ ra bộ dáng nhu nhược đáng thương giống như chịu đủ đã kích, nhẹ giọng nói ‘gạt người, đều là gạt người’ rồi sau đó bước chân lao đảo rời khỏi nơi này.

Trên mặt Lam Bối Nhi nở nụ cười đắc thắng nhưng mà trong ánh mắt của cô lại vô cùng cảnh giác. Cô vẫn là xem thường nữ chính trùng sinh này, nghĩ lại cũng đúng, đời trước trong cuộc sống của cô ta quen biết nhiều nhân vật muôn hình muôn vẻ như vậy còn có thể đứng giữa chu toàn, hơn nữa người đã tích lũy kinh nghiệm một đời cũng không có khả năng đơn giản!

Nhưng mà cô có bàn tay vàng của cô, không có nghĩa tôi không có!

Tất cả những việc cô đã làm với người đàn ông này, tôi sẽ trả cho cô từng chút từng chút một, khiến cô quay trở về cuộc sống vốn dĩ của mình!

Gà rừng chính là gà rừng, có bay cao thế nào cũng không thể biến thành phượng hoàng được

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 19

Khi quay trở lại phòng bếp một lần nữa, loại không khí thân mật ân ái lúc trước cũng không còn, trên mặt Lam Bối Nhi chỉ còn kém không viết mấy chữ to “Em rất không vui vẻ”, Âu Bằng luôn cẩn thận lại không hề phát hiện bởi vì anh đang đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Lam Bối Nhi vừa nhìn đã biết anh đang suy nghĩ cái gì, đơn giản chính là Lý Thắm Tuyết.

Người phụ nữ Lý Thắm Tuyết này tuy rằng nhân phẩm căn bản không có gì đặc biệt nhưng suy nghĩ và thủ đoạn hoàn toàn không kém, cô nhất thời sợ ý đã bị cô ta chui vào chỗ hổng.

Dáng vẻ lúc người phụ nữ kia đi hoàn toàn chính là đang diễn một người phụ nữ ly hôn muốn vãn hồi chồng của mình nhưng mà chồng mình không muốn quay đầu lại, cảm giác đó chính là đau lòng muốn chết, biết vậy chẳng làm, kỹ thuật diễn tốt như vậy cũng có thể làm được ảnh hậu!

Âu Bằng mềm lòng, Lý Thắm Tuyết cũng nhìn trúng điểm này, cho nên lấy bộ dáng yếu thế tới tác động đến suy nghĩ của anh. Âu Bằng càng nghĩ đến độ dạng lúc gần đi của cô ta sẽ càng suy nghĩ nhiều, cứ như vậy đến cuối cùng không chừng sẽ còn áy náy lúc ấy tại sao lại nói nặng lời như vậy.

Rồi còn cô bên này, nếu thật sự tuổi cô còn nhỏ không hiểu chuyện, lúc này sẽ gây chuyện ồn ào khiến Âu Bằng phiền lòng, có lẽ hai người sẽ cãi nhau một trận ầm ĩ.

Không thể không nói, chuyện này hoàn toàn chính là đặc biệt dùng để tấn công vào tính cách của Âu Bằng! Nhưng mà Lam Bối Nhi sẽ dễ dàng tùy ý để người đàn ông của mình nghĩ đến vợ cũ như vậy? Đương nhiên sẽ không, lúc này cách tốt nhất chính là trực tiếp một gậy đánh gãy suy nghĩ của anh!

Bất động thanh sắc nháy mắt ra hiệu cho tiểu đệ nhà mình, ý nghĩ trần trụi bên trong chính là nhanh chóng lẩn! Thế là các tiểu đệ lệ roi đầy mặt lẩn mất, tiếng lòng cuối cùng chính là ‘cuối cùng bọn họ vẫn là không ăn được bánh kem hu~’

“Âu Bằng, Âu Bằng!” Cô liên tục kêu hai tiếng, Âu Bằng mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn cô: “Anh có thể bị cướp đi hay không?”

Âu Bằng nhìn cô bé muốn khóc lại không dám khóc, lúc này mới kinh hoàng nhận ra bản thân đã xem nhẹ chuyện gì, anh dịu dàng lau nước mắt của cô: “Anh nhớ rõ Bối Nhi đã nói phải bảo vệ anh, làm sao lại khóc trước như thế?” Cho dù dịu dàng cũng không che giấu được sự đau lòng và khủng hoảng trong lòng anh, anh biết rõ tính tình của cô, nếu anh vẫn luôn quyến luyến không quên vợ cũ, cô tuyệt đối sẽ là người đầu tiên xoa người rồi đi.

Anh sẽ không quay đầu lại, với anh mà nói cô chính là thứ quý giá nhất, cho dù khi ở cùng vợ cũ cũng không cảm thấy cô ấy quý giá đến mức này, càng đừng nói bỏ thứ quý giá nhất đi ăn hồi đầu thảo!

“Làm sao sẽ như vậy? Anh chỉ là... Chỉ là có chút không tự tin. Anh cũng không biết rốt cuộc anh có gì tốt, đáng để một người con gái tốt như em yêu...”

Đôi mắt Lam Bối Nhi mở lớn, cô hoàn toàn không nghĩ tới anh lại đang sợ hãi chuyện này! Chỉ là không đợi cô mở miệng an ủi anh, anh đã tiếp tục nói về những bất an của mình.

“Em còn trẻ, mới mười tám tuổi, anh... Anh cũng đã ba mươi mấy, anh cảm thấy anh không đáng để em yêu. Em nhìn anh đi, sắp đến tuổi trung niên còn tầm thường vô vị như vậy... Còn từng ly dị... Anh...”

Đứt quãng giải thích, Lam Bối Nhi nghe được mà trái tim như thất lại, từ trước đến nay cô luôn trực tiếp, cũng không nói được những lời an ủi người khác.

“Âu Bằng chúng ta làm tình đi, em không biết làm như thế nào mới khiến anh an tâm, bằng không làm tình để em mang thai trước, dù sao chúng ta cũng đã quyết định muốn kết hôn!” Cô thuận tay cởi áo khoác của mình ra, đặt mông ngồi ở trên bàn, hai chân mở ra theo hình chữ M, mũi chân để trên mép bàn, một bộ tùy quần chọn lựa.

Âu Bằng mặt sung huyết phát hồng, chỗ này là chỗ nào! Là chỗ làm việc của anh, càng đừng nói bên ngoài còn có ông chủ của anh và một đám tiểu đệ của Lam Bối Nhi.

“Bối Nhi, đừng náo loạn, chỗ này...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 20

“Em biết đây là chỗ làm của anh. Nhưng mà anh không cảm thấy như vậy mới kích thích sao? Em chính là muốn xâm chiếm toàn bộ mọi thứ của anh, tưởng tượng đến việc sau này mỗi lần anh đi làm đều sẽ nghĩ đến tất cả mọi chỗ đều là dấu vết mà em lưu lại em lập tức cảm thấy rất hưng phấn nha! Như vậy anh sẽ không có cách nào nghĩ đến những người khác... Âu Bằng, chúng ta làm tình đi!”

Âu Bằng dựa theo những điều cô miêu tả, suy nghĩ miên man bất định, một bên cảnh cáo chính mình chỗ này không phải trong nhà không thể tùy tâm sở dục, một bên lại bị những lời nói thẳng ra của cô dẫn tới cảm xúc dâng trào... Nhưng không thể phủ nhận, như vậy thật sự rất kích thích, phân thân của anh đã hơi hơi ngẩng đầu.

Lam Bối Nhi còn tưởng rằng anh không dao động, cô trầm ngâm một lúc, nhìn thấy tô bơ đã được chuẩn bị sẵn ở bên cạnh, trong lòng nảy ra một ý kiến rất hay.

Gần như là trong chớp mắt, cô cởi ra áo của mình ra, ánh mắt quyến rũ chứa tình dục, bôi một ít bơ màu trắng lên xương quai xanh, trên ngực và bụng của mình, ngón tay dính một chút bôi lên trên môi, đôi môi dính bơ hôn lên môi của anh.

Bơ thơm mùi sữa, mềm mại lại không chán ngấy hòa quyện với da thịt mềm ẩm của cô bé tạo thành loại thuốc thúc tình thượng đẳng nhất. Anh nhìn không được liếm bơ trên miệng cô vào trong miệng mình lại mời cô cùng nhau nhắm nháp, mùi sữa ở tràn ngập trong miệng của hai người, hơn nữa còn khiến tình cảm của hai người bốc cháy mãnh liệt.

“Âu Bằng... Ừm... Còn chỗ này nữa...” Sau khi kết thúc hôn lười, cô còn nâng cặp ngực tròn căng của mình lên, muốn nam nhân nhắm nháp mỹ vị phía trên.

“Cô bé hư, em học được ở đâu?” Sau khi ở bên cạnh cô, ấn tượng về làm tình trong anh đã bị điên đảo, thì ra làm tình không phải nặng nề cứng nhắc, thì ra làm tình lại kịch liệt nhiệt tình như vậy, thì ra làm tình còn có nhiều cách làm như thế...

“Lừa đảo... Lừa đảo... Âu Bằng, anh chơi núm vú một chút...” Lam Bối Nhi càng thêm thờ dốt, bơ lạnh băng cũng sắp tan ở trên người cô, núm vú đã sớm bị kích thích cứng rắn, cô chỉ muốn anh dùng khoang miệng nóng rực an ủi cô.

“Thật là một cô bé hư hỏng...” Âu Bằng hôn từ cổ cô xuống phía dưới, liếm mút, thông thả dùng đầu lưỡi liếm sạch bơ ở xương quai xanh của cô từng chút từng chút một, khiến cô không nhìn được run rẩy, đến khi cô sắp nhìn không được mới ăn luôn bơ dính trên nụ hoa.

Làn da của cô rất trắng, không hề thua kém màu bơ, sau khi bị liếm sạch sẽ mới lặng lẽ lộ ra nụ anh đào màu hồng nhạt khiến cho anh chú ý. Đầu lưỡi liếm láp, đè ép nụ anh đào, thỉnh thoảng lại cuốn vào trong miệng mút một trận, bàn tay tùy ý đùa bỡn hai bầu vú, cọ xát đẩy chúng lại bên nhau, nhìn vô cùng sắc tình.

Anh không biết mình cởi váy và quần lót của cô ra khi nào, hạ thân trơn bóng không có lông lộ ra trong không khí, còn hơi run lên, chảy ra chất lỏng trong suốt khiến toàn bộ chân tâm ướt át.

“Còn thiếu cái gì đó, thêm chút bơ thử xem nhé?” Nhiều cách làm tình đa dạng của cô hoàn toàn khiến anh mở ra thế giới mới, thậm chí trong lòng Âu Bằng có một suy nghĩ đang ngo ngoe rục rịch chính là chơi hư cô bé.

“Cái gì? A...” Kỹ thuật của anh càng ngày càng tốt, Lam Bối Nhi càng ngày càng không có năng lực chống đỡ, hôn môi liên tiếp và vỗ về chơi đùa khiến thần trí của cô mơ hồ, căn bản không biết anh đang nói gì, sau đó tiểu huyết bị một thứ lạnh băng kích thích khiến cô la lên một tiếng.

Âu Bằng có ý xấu bôi tất cả chỗ bơ còn lại lên giữa hai chân của cô, ngay cả khe mông cũng không buông tha, hai cái lỗ nhỏ ở dưới hạ thân đều bị bơ bao phủ, bị bơ lạnh lạnh kích thích khiến chúng không ngừng co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 21

Editor: QR - diendanlequydon

Thiếu nữ trần trụi ngồi ở trên bàn, một cái đầu đen chôn giữa hai chân của cô liếm láp, toàn bộ phòng bếp vang lên tiếng thiếu nữ rên rỉ đan xen với tiếng liếm, tiếng nuốt tham lam của người đàn ông.

Vị bơ ngọt mịn và dâm thủy ấm áp của thiếu nữ quả thật so với món điểm tâm tốt nhất còn muốn thơm ngọt hơn, anh ăn sạch sẽ cả tiểu huyết còn cảm thấy không đủ, nhẹ đánh vào mông cô, kích thích thiếu nữ chảy ra càng nhiều dâm thủy để cho anh giải khát.

“Âu Bằng... Thật thoải mái...”

Anh nâng nhẹ mông cô, mười ngón tay in vào thịt, cái lưỡi nóng rục ra ra vào vào nơi đó của cô, hoa châu cũng bị cuốn lấy, nặng nề đùa bỡn, ngay cả hậu huyết mắc cỡ cũng không được buông tha. Lam Bối Nhi không ngừng rên rỉ, âm thanh trong trẻo kéo dài, nghe được âm thanh đó khiến anh càng thêm dùng sức, nhờ anh không ngừng nỗ lực khiến bụng cô co rút tiết ra toàn bộ tích tụ bên trong.

Một cơn sóng dâm thủy trong suốt phun tung toé lên miệng và cằm của anh, cổ tình anh còn dán sát vào cô, hôn lên moi cô, mỹ danh là muốn cô nếm thử hương vị của chính mình.

“Ưm... Anh...” Lam Bối Nhi đắm vào ngực ăn, ăn dâm thủy của mình thật sự là quá mắc cỡ nhưng cái đánh mềm như bông không hề có sức lực của cô không giống như tức giận ngược lại giống làm nũng nhiều hơn.

Âu Bằng đặt hai chân của cô lên cánh tay anh, không biết đã giải phóng cự vật thẳng tắp ra từ khi nào, chỉ thẳng vào tiểu huyết của cô, tay nâng mông cô lên, hơi dùng lực một chút, tiểu huyết lập tức nuốt toàn bộ dương vật vào.

Thân thể thiếu nữ bị gập lại hoàn toàn vừa khít với thân thể của anh, một cặp vú mềm mại trước ngực dán sát vào ngực anh, bị đè ép dẹp lại, cọ xát với nhau.

Người đàn ông ý vào sức lực lớn, bế nàng dựa vào cửa phòng bếp, người lúc bình thường càng theo khuôn phép cũ lúc điên cuồng lên cũng điên cuồng hơn người khác. Trong lòng anh thậm chí âm u suy nghĩ, nếu người khác nghe thấy được tiếng động lập tức sẽ biết cô bé là của anh, từ trong ra ngoài đều là của anh, chỉ có anh mới có thể chơi cô!

Phía sau Lam Bối Nhi là ván cửa lạnh băng, phía trước lại là thân thể vô cùng nóng rục của anh, cô bị kẹp ở giữa gần như là nóng lạnh đan xen. Thân mình còn treo trên không, chỉ dựa vào cánh tay hữu lực của anh và dương vật đang ra ra vào vào phía dưới để giữ thăng bằng, dưới tình huống như vậy cô chỉ có thể vô lực rên rỉ.

“Cậu nói lão đại đang làm cái gì?”

“Cậu nói còn có thể làm cái gì? Còn không phải là... Hắc hắc hắc...”

“Cũng đúng, hắc hắc...”

...

Hiệu quả cách âm của cửa gỗ không tốt lắm nên cô có thể nghe rõ ràng! Hắc hắc hắc, hắc em gái nguoi nha!

Lam Bối Nhi vừa âm thầm mắng mấy tên ngốc bức ngoài cửa kia như vậy vừa lo sợ chuyện này tùy thời sẽ bị phát hiện, cho dù ngày thường cô luôn trực tiếp bá đạo, bản chất vẫn là một cô thiếu nữ ra đời chưa lâu, cô vô cùng đồng ý ôm ôm ấp ấp với Âu Bằng nhưng không có nghĩa tình nguyện để người khác phát hiện bọn họ đang ôm ôm ấp ấp!

“Âu Bằng... Chúng ta không cần ở chỗ này được không...? A... Ừm ừm ừm...”

Người đàn ông cố ý dùng sức đâm mạnh lúc cô đang thất thần, quy đầu thật lớn đâm vào tận tử cung của cô, kích thích như vậy khiến cô đột nhiên không kịp phòng bị hô to ra tiếng, ngay sau đó lại ý thức được bọn họ đang ở trong hoàn cảnh nào, vội vàng che miệng lại, lấp kín tiếng rên rỉ của mình.

“Như thế nào? Em sợ à? Chẳng lẽ không phải chính em đề nghị làm ở chỗ này sao?” Anh buồn cười nhìn cô bé khó có được những lúc ngưng ngừng như thế này, trong lòng thương tiếc nhưng hạ thân vẫn cứng rắn như sắt ở trong thân thể của cô kiểm tra thí điểm như cũ, lại còn thường xuyên thay đổi góc độ đâm vào.

Lam Bối Nhi bị đâm thật sự sung sướng, cắn đầu ngón tay cũng không kìm được tiếng nức nở nặng nề đứt quãng. Tư thế như vậy lâu rồi, chân cô đã tê rần, hoa huyết bị đâm đến mức không ngừng co rút, rơi vào đường cùng đành phải cầu xin Âu Bằng buông cô xuống.

“Chân em tê lắm rồi, thật sự rất khó chịu... Em muốn xuống dưới... Ừm...”

Âu Bằng thấy cô thật sự khó chịu, hôn khỏe miệng của cô: “Ngoan, lập tức bắn rồi, sau đó anh mới thả em xuống dưới...”

Nói xong, anh nhanh hơn tốc độ, lại mãnh liệt đâm vào rút ra mấy chục lần mới bắn tinh dịch trắng đậm nóng bỏng vào trong tử cung của cô.

Đặt thân thể thiếu nữ đã mềm giống như nước lên trên bàn, anh còn cẩn thận lấy áo khoác của mình lót ở dưới để thiếu nữ không bị cảm lạnh. Vận động kịch liệt thời gian dài khiến hai chân của cô tê mỏi, không khép được, tiểu huyết cũng bị cấm thành một cái lỗ nhỏ tròn tròn chảy ra tinh dịch màu trắng sữa, dầm thủy giữa hai chân cô bị đánh ra thành bọt biển nhỏ mịn, toàn bộ lông trên bụng của anh đều dính bọt biển trắng mịn này, cảnh tượng này thật sự vô cùng dâm mỹ.

Dương vật của Âu Bằng rất nhanh lại cứng rắn lên lần thứ hai, anh nhìn thấy bên cạnh tô bơ còn có có tương chocolate, hầu kết khẽ động, cầm lấy bình tương chocolate kia.

Một cây côn thịt nóng hằm hấp lại dính đầy tương chocolate để sát vào miệng Lam Bối Nhi chậm rãi cọ xát, chocolate dính đầy miệng cô. Cô kinh ngạc nhìn anh, nghĩ thầm ‘người đàn ông này cũng học hư từ khi nào?’, lại thấy anh cười rất dịu dàng.

“Ngoan, không phải em thích ăn chocolate nhất sao?”

“Nhưng mà em mệt mỏi quá...”

“Ngoan, ăn xong cái này chúng ta sẽ không làm nữa!”

Vì thế Lam Bối Nhi cứ như vậy xuân manh mà nấc mư.

Âu Bằng không đơn thuần chỉ muốn cô ăn sạch sẽ chocolate trên dương vật, hơn nữa khi muốn bắn tinh lại đâm vào tiểu huyết của cô thẳng tới tử cung của cô lại bị lấp đầy tinh dịch, sau đó lần thứ hai cứng rắn trong cơ thể của cô...

Cuối cùng khi về nhà, bụng của cô còn hơi phồng lên, tiểu huyết bị anh nhét một cái nút lấp kín, nói là không muốn lãng phí tinh dịch, như vậy dễ mang thai...

Tóm lại, Âu Bằng xác thật như Lam Bối Nhi mong muốn, không nghĩ tới vợ cũ nữa chỉ nghĩ đến làm sao để cô nhanh chóng mang thai

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 22

Mấy ngày kế tiếp Lam Bối Nhi dùng tất cả thủ đoạn trên người quyển rũ Âu Bằng làm tình với cô, chính là không muốn để Âu Bằng rảnh rỗi, dấu vết hoan ái của hai người ở khắp mọi nơi, thậm chí rất nhiều lần nhân lúc Âu Bằng đang gọi điện thoại với nữ chính cũ, cô ngậm lấy dương vật của anh, khiến anh sung sướng đến mức nói không lên lời.

Cái giá phải trả cũng vô cùng nghiêm trọng, mấy ngày nay tiểu huyết bị anh trả thù, đâm vào rút ra quá nhiều đến bây giờ luôn có cảm giác bên trong có

dị vật nhét vào, dấu vết ân ái trên cơ thể cũng không thể tan được, mỗi đêm đều bị bắn đầy một bụng tinh dịch mới được đi vào giấc ngủ.

Còn Lý Thắm Tuyết... Thiếu chút nữa tức giận đến mức bị bệnh tim!

Chuyện ngày đó vốn định khiến cho bọn họ dù không cãi nhau thì ít nhất cũng nghi ngờ lẫn nhau, rồi sau đó cô nhân cơ hội gọi mấy cuộc điện thoại an ủi ừ ừ. Cho dù mục đích trước không đạt được, cô cũng có thể thừa dịp Âu Bằng mềm lòng lại càng mềm lòng, cuối cùng dùng quan hệ tình bạn phá hư tình yêu mới của anh!

Nhưng ai biết mỗi lần gọi điện thoại thật trùng hợp lúc nào cũng là lúc bọn họ cũng đang làm tình!

Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp và dáng người nóng bỏng của cô gái ngày hôm đó, da thịt trắng mịn như sứ, tuổi trẻ, xinh đẹp lại mềm mại, trong lòng cô vô cùng không thoải mái, trong miệng hung hăng phun ra ba chữ “Hỗ ly tinh”.

Nhưng mà cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy!

Cô lợi dụng ký ức đời trước đi đến thị trường chứng khoán vớt được một khoản, lại quen biết mấy người có uy tín có danh dự, sau đó điều tra được thông tin về cô gái kia. Thật sự không nghĩ tới cô gái đó không chỉ có tuổi trẻ mỹ mạo mà thân phận địa vị cũng rất cao, trong lòng cô cực kỳ ghen ghét.

Nhìn thấy trong tư liệu có viết, còn có mười ngày chính là sinh nhật của chủ nhân nhà họ Lam, cô nghĩ đến một kế, nếu Âu Bằng và cô ở nơi quan trọng như thế xảy ra chuyện gì, mặc kệ vì lý do gì thì nhà họ Lam cũng sẽ không đồng ý một người con rể như vậy đúng không?

Đương nhiên, người làm ra những chuyện như thế cũng không thể là cô đâu!

Ngón tay sơn màu đỏ tươi gõ lên tên một người, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Bên kia nữ chính cũ dùng sức muốn chia rẽ Lam Bối Nhi và Âu Bằng, bên này Lam Bối Nhi cũng không hề nhàn rỗi. Cô đã tìm thám tử tư tốt nhất giám thị nữ chính cũ, cô cũng sẽ không thiếu cảnh giác, để xảy ra một lần như vậy là đủ rồi, cần gì phải có lần thứ hai.

Nhưng mà thủ đoạn của Lý Thắm Tuyết cũng rất cao minh, thám tử tư chỉ biết cô ta lui tới chặt chẽ với vài người, trong đó có một người vẫn là đối thủ một mất một còn của Lam Bối Nhi.

Đối thủ một mất một còn này là tiểu thư nhà họ Bạch, Bạch Thu, vẫn luôn gây khó dễ cho Lam Bối Nhi, cô ta cũng chính là nữ phụ trong thế giới khi nữ chính chưa trùng sinh, tạo ra ngăn cản không lớn không nhỏ cho tình yêu của Lam Bối Nhi và Âu Bằng.

Lý Thắm Tuyết có quan hệ mật thiết với cô ta để làm cái gì?

Cô đột nhiên nghĩ đến buổi tiệc mấy ngày sau, lập tức hiểu rõ ý tưởng của Lý Thắm Tuyết, tuy rằng không biết thủ đoạn cụ thể của cô ta nhưng đơn giản cũng chỉ có vài loại như vậy.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy leo lên Bạch Thu, Lam Bối Nhi cũng thập phần bội phục nữ chính cũ, cũng may đây chính là sân nhà của cô bằng không thật đúng là sợ Lý Thắm Tuyết ra chiêu gây tổn hại lại không thể kịp thời phòng bị.

Rất nhanh đã đến buổi tiệc.

Mái tóc dài của Lam Bối Nhi xõa ra, phần đuôi hơi cuốn, một bộ lễ phục lệch vai màu xanh dài qua đầu gối, lộ ra cái cổ mỹ lệ và một bên vai ngọc mượt mà, phía dưới là một đôi chân thon dài cân xứng, đi một đôi giày cao gót rất đẹp.

Khó có dịp nhìn thấy cô trang điểm xinh đẹp như vậy, Âu Bằng trực tiếp nhìn đến ngây người, Lam Bối Nhi còn chê chuyện không đủ lớn, ở trước mặt anh xoay mấy vòng, cười vô cùng xinh đẹp rực rỡ.

“Âu Bằng, em có đẹp hay không?”

Anh dùng sức gạt đầu, anh cầm lấy ly nước trà trên bàn đã sớm lạnh lẽo, uống một hớp lớn, lại là phát hiện dục vọng đang sôi trào của mình làm cách nào cũng không biến mất được.

Anh thật nghi hoặc, từ lúc nào mà bản thân lại tưng dục như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 23

Nhà họ Lam cố tình khiêm tốn, chỉ mời một ít người có địa vị tương đương với nhà họ Lam cho nên khách đến không nhiều lắm nhưng còn coi như hải

hòa.

Ngay khi Lam Thu Mặc và Dương Đạm Hòa thấy Lam Bối Nhi dắt Âu Bằng chậm chậm bước tới, tâm tình hai người kích động thật lâu cũng không thể bình phục, khỏe mặt Dương Đạm Hòa thật ra cũng đã hơi ướt át.

“Chào bác trai, chào bác gái!” Âu Bằng chủ động kéo Lam Bối Nhi lên phía trước chào hỏi.

Tuy rằng bọn họ không thích người đàn ông trung niên lại còn ly dị này, nhưng không thể không thừa nhận cậu ta và Lam Bối Nhi đứng chung một chỗ cực kỳ xứng đôi, càng quan trọng hơn vẫn là Lam Bối Nhi thích, bọn họ cũng không quản được.

Ánh mắt ba mẹ Lam tha thiết nhìn Lam Bối Nhi, nhìn thấy dáng vẻ kia lòng Âu Bằng cũng mềm nhũn. Anh chọc chọc cô bé, nháy mắt ra hiệu cho cô nói gì đó.

Lam Bối Nhi cũng hiểu ý tứ của anh, khỏe miệng nhếch lên, cực kỳ không tình nguyện mở miệng: “Chào ba, chào mẹ!”

Cho dù giọng điệu lạnh nhạt, ba mẹ Lam cũng không chê, phải biết rằng Lam Bối Nhi đã thật lâu không có gọi bọn họ là ba mẹ!

Dương Đạm Hòa tiến lên, kéo Lam Bối Nhi qua, khó có được dịu dàng hỏi han cuộc sống hàng ngày. Tuy rằng vẻ mặt của Lam Bối Nhi tâm không cam tình không nguyện nhưng trong lòng cũng vô cùng khát vọng, bắt đầu từ cô nhìn về phía Âu Bằng xin giúp đỡ. Âu Bằng tự nhiên hy vọng mọi người hòa hảo, hơi cười gật đầu, vẫn dịu dàng trước sau như một.

Lúc này Lam Bối Nhi mới rời đi với mẹ, đi đến một góc hai mẹ con nhẹ nhàng nói chuyện.

Cô bé vẫn luôn ở bên cạnh anh, dù chỉ rời đi một thời gian ngắn mà anh đã vạn phần nhung nhớ, anh có vẻ không hợp với buổi tiệc này, chỉ có thể một mình nhâm chán uống chút rượu, ăn một chút điểm tâm tổng cổ thời gian.

“Anh chính là người đàn ông mà Lam Bối Nhi coi trọng? Cũng không có gì đặc biệt, ánh mắt Lam Bối Nhi càng ngày càng kém.” Bạch Thu cũng là người đẹp khó có được, nếu bình thường không nói người khác sẽ nhìn nhiều hai lần, nhưng nếu từ xưa đến nay người đẹp này và anh không quen biết, vừa mở miệng đã trào phúng, mặc kệ là ai cũng sẽ không vui vẻ.

Cho rằng cô lớn lên xinh đẹp tôi sẽ không đánh cô?

Âu Bằng tỉnh tỉnh tốt, còn mỉm cười rồi mới xoay người bước đi.

Nhìn thấy người đàn ông chuẩn bị rời đi, Bạch đại tiểu thư cảm thấy chán nản, ngoại trừ Lam Bối Nhi vẫn không có người nào dám trực tiếp làm lơ cô như vậy, không nghĩ tới người đàn ông Lam Bối Nhi coi trọng cũng như vậy!

“Này, chẳng qua tôi có lòng tốt nhắc nhở anh! Lam Bối Nhi ở bên ngoài lẩn lộn lâu như vậy có thể nói là 『duyệt người vô số』, người đàn ông đang hoàng như anh cũng không nên bị lừa gạt!” Nói xong những lời cần nói, Bạch Thu đắc ý dào dạt rời đi trước, cô không muốn lại một lần bị người khác làm lơ trước.

Nếu không phải lần đầu tiên của Lam Bối Nhi đích đích xác xác cho anh, nói không chừng anh thật sự sẽ tin tưởng những lời nói rõ ràng muốn châm ngòi này.

Xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không có tâm tình để ăn uống gì nữa, anh xoa xoa ấn đường, định đi chỗ khuất nghỉ ngơi một chút chờ Lam Bối Nhi trở về.

“Âu Bằng, anh có chuyện gì thế?” Lý Thâm Tuyết nhìn thấy sắc mặt mỗi một của anh, trong lòng vui vẻ, nghĩ là những lời nói của Bạch Thu đã có tác dụng nên mới kích thích anh thành bộ dạng này.

“Tại sao em lại ở đây?” Lần này sắc mặt Âu Bằng mới thật sự là không tốt, hôm nay là sinh nhật của bố Lam Bối Nhi cũng là cha vợ anh, vợ trước của anh tới tham gia náo nhiệt làm gì, này không phải càng thêm phiền hay sao?

“Em... Em tìm bạn có quan hệ dẫn em vào, chỉ muốn nhìn một chút... Chỉ muốn biết anh có tốt không...?” Khuôn mặt cúi xuống cực kỳ dịu ngoan, sự chua xót và thâm tình trong lời nói mặc kệ là ai cũng sẽ vì những lời này mà xúc động.

Âu Bằng mỉm môi, anh không biết nói cái gì. Anh rất rõ ràng cắt đứt là cắt đứt nhưng sự thiện lương khiến anh không thể nói những lời nghiêm khắc với phụ nữ, đặc biệt là người phụ nữ này đã sống với anh lâu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 24

Lý Thắm Tuyết thấy anh chậm chạp không đáp, gấp không chờ nổi hơi nức nở khóc lên, Âu Bằng thấy vậy càng giống như cười lên lưng cộp khó leo xuống, đi cũng không được, không đi cũng không được, vô cùng xấu hổ tiếp nhận ánh mắt chăm chú của mọi người.

“Âu Bằng, xảy ra chuyện gì thế?” Lam Bối Nhi giống như muốn tuyên bố chủ quyền, kéo tay Âu Bằng.

Người bên cạnh lập tức hiểu ra trong nháy mắt, đây là hai người phụ nữ tranh giành một người đàn ông nha! Xem diễn không chê chuyện lớn, mọi người làm bộ vừa nói vừa cười, trên thực tế không dấu vết tới gần ba người họ, khóe mắt quan sát mọi chuyện xảy ra.

Nhưng mà hai người phụ nữ vừa đứng cạnh nhau lập tức đã thấy rõ cao thấp! Một người là hoa lan quý phái, một người là hoa dại ven đường. Mặc cho là ai đều sẽ chọn Lam Bối Nhi tuổi trẻ xinh đẹp hơn rất nhiều chứ không phải nhìn về mặt vô cùng tiêu tụy Lý Thắm Tuyết.

“Lam tiểu thư, không có chuyện gì, tôi chỉ tới... Tôi chúc hai người hạnh phúc...” Ánh mắt rung rung lại vô cùng thâm tình nhìn Âu Bằng, giống như có vài phần thâm tình, vài phần không nở lại thêm vài phần chua xót, khi nhìn thấy Lam Bối Nhi bày ra sự kiêu ngạo, thần hình đơn bạc của cô hơi run lên, giống như nhớ tới chuyện gì vô cùng sợ hãi.

Trong nháy mắt mọi người xung quanh bỗng ra một câu chuyện về một thiên kim nhà giàu xinh đẹp cường thế, ý mình nhiều tiền đoạt đi ông xã nhỏ đẹp trai của một cô gái đang hoàng như nhu nhược, lẻ loi hiu quạnh, không nơi nương tựa, yên lặng cảm thán tại sao bản thân lại không gặp được chuyện tốt như vậy chứ! Rồi sau đó càng vui vẻ xem diễn, nếu có hạt dưa thì tốt biết mấy ~

“Vậy sao? Hiện tại cũng đã nhìn thấy, cô có thể đi rồi, cửa lớn ở bên kia, không tiễn!” Ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, lời nói hào phóng không hề khách khí khiến Lý Thắm Tuyết run lên, nhưng mặc kệ là ai cũng đều nhận ra trong lời nói của Lam Bối Nhi chỉ có khinh thường và khinh thường.

Những người đứng xem diễn đều không phải người thường, phần lớn cũng đều là người quen biết Lam Bối Nhi, đối với tính nết của cô cũng hiểu sơ sơ. Đối với những người như bọn họ mà nói, có rất nhiều chuyện bọn họ không nói chẳng qua không nghĩ so đo, sợ làm mất thân phận, xem tình hình như thế này xem ra là người tới gây chuyện mà Lam Bối Nhi tự giữ thân phận, không tiện so đo trong buổi tiệc hôm nay.

Lúc này Âu Bằng cũng đã nhận ra, tuy rằng anh không thích bắt nạt phụ nữ nhưng so sánh với nhau, anh càng không thích cô bé của mình tức giận, chịu ủy khuất.

“Anh tin tưởng anh và Bối Nhi ở bên nhau sẽ càng hạnh phúc! Sau này em hãy tìm một người tốt, sống thật tốt cạnh người ta, đừng... Bỏ đi, em đi đi!”

Những lời nói này của Âu Bằng có thể nói bôi đen rất đáng căp, lời nói tinh lược kia thế nào cũng nghe ra người phụ nữ này làm sai nên mới khiến bọn họ không thể ở cùng nhau!

Lúc này cuối cùng trên mặt Lý Thắm Tuyết nhìn không được có chút vận vẹo, cô thế nào cũng không thể tưởng được bọn họ lại có phản ứng này, còn bôi đen hình tượng của cô! Nhưng đã diễn vẫn phải diễn tròn vai, trong mắt cô chứa đựng nước mắt rồi đi, trong lòng lại hung hăng nhớ kỹ lúc này! Nghĩ đến những thứ cô đã chuẩn bị phía sau, cô không khỏi đắc ý nhìn Lam Bối Nhi, cô cũng không tin cô trị không được đứa con nít ranh này!

Lam Bối Nhi cũng mặc kệ những suy nghĩ đang quay cuồng của Lý Thắm Tuyết, đối với biểu hiện của Âu Bằng, cô thật sự quá vừa lòng! Có thể khiến người đàn ông này nói ra những lời vô tình kia chứng minh trong lòng anh, cô càng quan trọng hơn, nghĩ đến sự thật này cô đi đường cũng nhẹ nhàng bay bổng.

“Âu Bằng, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ bảo vệ anh thật tốt!” Thần sắc Lam Bối Nhi kiên định, vỗ ngực bảo đảm: “Sau này anh phải ở nhà giúp vợ dạy con, em sẽ nuôi anh!”

Âu Bằng dở khóc dở cười, những lời này chẳng lẽ không phải nên do anh nói sao? Nhưng trong lòng ngăn không được sự ảm áp khiến anh cười càng dịu dàng: “Được, anh chờ em nuôi anh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 25

Lam Bối Nhi biết Lý Thắm Tuyết có khả năng sẽ còn hậu chiêu nhưng mà không nghĩ tới Lý Thắm Tuyết lại dùng phương pháp cũ kỹ như vậy, chính là bắt cóc Âu Bằng. Từ khi phát hiện Âu Bằng không thấy đến bây giờ, anh đã mất tích ít nhất hai giờ.

Giữa những ngón tay cô có một cây bút đang nhảy múa, trong đầu không ngừng tính toán những thủ đoạn mà Lý Thắm Tuyết có khả năng sử dụng với Âu Bằng, có lẽ cũng chỉ có như vậy mới có thể hơi áp chế được sự nóng nảy trong lòng cô.

“Lão đại, đã xác định được địa điểm, anh rẽ đang ở trong một trường học bỏ hoang ở ngoại ô!”

Lam Bối Nhi nhìn qua người thủ lĩnh của đám tiểu đệ, trường cô học cũng không phải là trường học bình thường, tiểu đệ tụ tập lại đương nhiên cũng không phải người thường, nhân tài các lĩnh vực đều có.

Ngay khi gặp được nữ chính cũ, Lý Thấm Tuyết, cô đã vô cùng không yên tâm, trộm để thiết bị truy tìm trên người Âu Bằng để phòng ngừa vạn nhất, cuối cùng bây giờ cũng có tác dụng.

“Rất tốt, đi!”

Ra lệnh một tiếng, các tiểu đệ đều rất hưng phấn! Phải biết rằng sau khi lão đại yêu đương bọn họ cũng chưa hề đánh được một trận nào ra hồn, hôm nay bộ dáng này của lão đại là thật sự tức giận, đối phương không chết cũng tàn! Làm sao bây giờ, bọn họ thật kích động!

Bởi vì đường xá và trường học đều bỏ hoang nên bọn họ chậm trễ gần một tiếng rưỡi, Lam Bối Nhi biết Lý Thấm Tuyết sẽ không tổn thương Âu Bằng nhưng trong lòng vẫn ngăn không được lo lắng. Đã nói sẽ bỏ thuốc kết quả vẫn hút hết thuốc này đến thuốc khác khiến mặt đất đầy tàn thuốc.

“Lão đại, tìm được rồi!” Một tiểu đệ thở hồng hộc chạy tới, chỉ về một phương hướng, vừa ngẩng đầu đã không thấy ai trước mặt: “Anh rề... Tình huống không tốt lắm...”

Lúc Lam Bối Nhi đuổi đến, tình huống của Âu Bằng thật sự không tốt, gương mặt đỏ bừng, quần áo hỗn loạn, càng đừng nói trên người anh còn nằm bò một người phụ nữ không ngừng dùng thân thể cọ lên người anh!

Một sợi dây thần kinh trong đầu đứt đoạn, Lam Bối Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: “Lời người phụ nữ này ra cho tôi!”

Người phụ nữ này đúng là Lý Thấm Tuyết, cô ta cũng là bộ dáng bị hạ xuân dược, thần chí không rõ. Có lẽ là vì không muốn cho Âu Bằng hoài nghi, cho nên cũng nhẫn tâm tự hạ thuốc chính mình.

Không thể không nói, Lý Thấm Tuyết tính kế khá tốt, thủ đoạn cũng không kém, đáng tiếc có một Lam Bối Nhi biết cốt truyện khiến cô ta thua toàn bộ!

Tìm được Âu Bằng rồi phải giải xuân dược cho anh mới là trọng điểm, Lam Bối Nhi cũng mặc kệ người phụ nữ giống như một bãi bùn lầy trên mặt đất, trực tiếp khiêng người đàn ông của mình lên rồi rời đi.

“Bối Nhi... Bối Nhi...”

Giống như biết Lam Bối Nhi đang ở bên cạnh, người đàn ông vốn dĩ đang cắn răng nhẫn nại không nhúc nhích bắt đầu các loại quấy rầy với Lam Bối Nhi, trong miệng không ngừng kêu tên Lam Bối Nhi, hạ thân cứng rắn như sắt còn đỉnh bên hông Lam Bối Nhi khiến cô ngồi bên cạnh cực kỳ không thoải mái.

Hung tợn trừng mắt nhìn mấy tiểu đệ muốn xem náo nhiệt vài lần, đến khi bọn họ cụp mi cúi mắt cô mới thu hồi ánh mắt, trấn an người đàn ông cực kỳ không an phận: “Ngoan, về đến nhà thì tốt rồi...”

“Bối Nhi... Bối Nhi... Anh nhớ em... Chỉ cần em...”

Tác dụng của thuốc khiến lời nói của anh cũng mơ hồ không rõ, chỉ có Lam Bối Nhi ngồi sát mới nghe rõ, trái tim vốn dĩ nóng nảy đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Chỉ cần người đàn ông này không rời khỏi cô, cô lập tức cảm thấy mỹ mãn.

Bị bỏ lại ở trong phòng học, một người phụ nữ vẫn đang bị xuân dược tra tấn như cũ, quần áo trên người cô đã bị chính mình cởi ra gần như sạch sẽ, ngón tay ở giữa hai chân không ngừng đâm vào rút ra...

“A? Lão đại, ở đây có một người phụ nữ đang phát xuân!”

Một đám học sinh nhuộm tóc nhìn qua như thanh niên bất lương vây quanh Lý Thấm Tuyết, sau đó một người nhuộm tóc màu đỏ, vẻ mặt phách lối, tính khí nóng giận bước vào.

Nếu Lam Bối Nhi ở chỗ này lập tức sẽ phát hiện ra người đàn ông này không phải ai khác, đúng là người đàn ông nhỏ tuổi nhất của Lý Thấm Tuyết sau khi trùng sinh, Âu Dương Phong[QR][diendanlequydon]

Chương 26

Hiện tại Lý Thấm Tuyết gặp ai, sau đó sẽ như thế nào, Lam Bối Nhi không biết cũng không muốn biết, toàn bộ tinh thần của cô đều tập trung trên người Âu Bằng, sợ Âu Bằng ghen hông nên cô cũng chỉ có ở trên xe giải quyết một lần cho anh trước.

Xe hơi màu đen, từ bên ngoài nhìn không thấy cái gì nhưng bên trong thỉnh thoảng truyền ra một ít âm thanh nặng nề và chấn động quy luật vẫn đủ để cho người khác suy nghĩ miên man bất định...

Một đám tiểu đệ: A ~~~ Thời tiết đêm nay thật tốt ~~~ Mặt trời thật lớn nha ~~~ bọn họ cái gì cũng không biết nha ~~~

“Ừm... A...”

Lam Bối Nhi ôm đầu Âu Bằng, Âu Bằng thần trí không rõ, khi làm tình dựa hoàn toàn vào bản năng, đầu chui vào trong ngực cô lập tức găm cắn trên cổ và xương quai xanh của cô, da thịt lỏa lồ bên ngoài bị găm toàn bộ, có lẽ ngày hôm sau sẽ thấy một trận xanh tím.

Cô có chút không thích ửng hờ nhẹ ra tiếng, hơi hơi ngửa đầu chấp nhận động tác của anh, mặt mày phong tình vô hạn, chỉ tiếc nuôi duy nhất có thể nhìn ra chính là người đàn ông lại bị bỏ thuốc.

“Bối Nhi... Bối Nhi... Anh khó chịu... Thật là khó chịu...”

Người đàn ông không ngừng cọ vào cô, sự nóng bỏng từng chút từng chút chiếm lĩnh cô, cổ tình lúc này người đàn ông sống chết cũng không rời được thất lung của mình, chỉ có gọi tên người mình yêu.

“Ngoan, em lập tức cho anh...”

Ngón tay linh hoạt cời bỏ thất lung, vói vào trong quần lót, nhẹ nhàng vuốt ve dương vật đã sưng to đến mức sắp nổ mạnh. Ngón tay cảm thân gây di chuyển trên dưới, móng tay nhẹ nhàng gãi mạnh vào lỗ nhỏ không ngừng chảy ra chất lỏng, mỗi khi chọc vào đỉnh, anh thoải mái đến mức thân mình run rẩy.

Cặp môi thơm tới gần bên tai anh, nhẹ nhàng thổi một hơi, không nhẹ không nặng cắn vành tai anh: “Thoải mái hay không?”

Không đợi anh trả lời, một tay cời quần áo anh ra, trên đó nồng nặc mùi nước hoa, cô vô cùng ghét bỏ, cảm quần áo vứt xuống nền xe, ngón tay nheo nụ hoa, xoa tròn lõi kéo nó, hàm răng nhẹ nhàng cắn vào cơ bắp rắn chắc của anh, cắn ra một loạt dấu răng nhàn nhạt vô cùng sắc tình.

“A... Thoải mái, quá thoải mái... Bối Nhi... Còn muốn...”

Đôi mắt mở to tràn ngập sương mù, cực kỳ giống con thú cưng bé nhỏ chờ đợi yêu thương, trái tim Lam Bối Nhi mềm nhũn: “Thật là không có cách nào với anh...”

Ấn anh lên ghế, ngồi khóa ở bên hông anh, chân tâm hơi hơi ướt át nhẹ nhàng nâng lên, trên dưới nghiền nát dương vật còn bị trói buộc. Đôi tay vuốt ve sau lưng, trước ngực, bụng nhỏ của anh... Nhưng mà chậm chạp không chịu an ủi đồ vật càng thêm phần chán bưng bưng kia...

Bốn môi tương điệp, cái lưỡi thơm tho chui vào miệng của anh, trêu chọc quấy nhiễu cho đến khi anh đuổi theo cái lưỡi nhỏ thơm tho, hút dẫn một trận mới bỏ qua. Sau khi hôn môi, khoe miệng hai người tất cả đều là nước bọt tràn ra nhưng không kịp nuốt xuống.

Cảm giác được thân thể của anh căng thẳng, cô dùng sức nheo nụ hoa của anh, chân tâm ngồi thật mạnh lên dục vọng của anh. Cách mấy lớp vải, đỉnh của dương vật cực lớn hơi hơi đâm vào hoa huyết của cô, thậm chí Lam Bối Nhi còn cảm giác được của huyết bị đâm mở ra một chút.

Bị kích thích như vậy, cuối cùng anh nhịn không được, toàn bộ tinh dịch bắn ra bên trong quần, ngực phập phồng, không ngừng phát ra tiếng thờ đóc trầm trọng.

“Bối Nhi...” Giọng nói khàn khàn vẫn bao hàm tình dục nồng đậm như cũ, Âu Bằng chỉ khôi phục một chút thần trí nhưng tác dụng của thuốc vẫn chưa hết, đồ vật ở hạ thân giống như thổi bong bóng, lần thứ hai phồng lên, thậm chí so với lúc trước càng có tinh thần hơn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 26

Hiện tại Lý Thâm Tuyệt gặp ai, sau đó sẽ như thế nào, Lam Bối Nhi không biết cũng không muốn biết, toàn bộ tinh thần của cô đều tập trung trên người Âu Bằng, sợ Âu Bằng ghen hông nên cô cũng chỉ có ở trên xe giải quyết một lần cho anh trước.

Xe hơi màu đen, từ bên ngoài nhìn không thấy cái gì nhưng bên trong thỉnh thoảng truyền ra một ít âm thanh nặng nề và chấn động quy luật vẫn đủ để cho người khác suy nghĩ miên man bất định...

Một đám tiểu đệ: A ~~~ Thời tiết đêm nay thật tốt ~~~ Mặt trời thật lớn nha ~~~ bọn họ cái gì cũng không biết nha ~~~

“Ừm... A...”

Lam Bối Nhi ôm đầu Âu Bằng, Âu Bằng thần trí không rõ, khi làm tình dựa hoàn toàn vào bản năng, đầu chui vào trong ngực cô lập tức găm cắn trên cổ và xương quai xanh của cô, da thịt lỏa lồ bên ngoài bị găm toàn bộ, có lẽ ngày hôm sau sẽ thấy một trận xanh tím.

Cô có chút không thích ửng hờ nhẹ ra tiếng, hơi hơi ngửa đầu chấp nhận động tác của anh, mặt mày phong tình vô hạn, chỉ tiếc nuôi duy nhất có thể nhìn

ra chính là người đàn ông lại bị bỏ thuốc.

“Bối Nhi... Bối Nhi... Anh khó chịu... Thật là khó chịu...”

Người đàn ông không ngừng cọ vào cô, sự nóng bỏng từng chút từng chút chiếm lĩnh cô, cổ tình lúc này người đàn ông sống chết cũng không cời được thất lung của mình, chỉ có gọi tên người mình yêu.

“Ngoan, em lập tức cho anh...”

Ngón tay linh hoạt cời bỏ thất lung, vói vào trong quần lót, nhẹ nhàng vuốt ve dương vật đã sưng to đến mức sắp nổ mạnh. Ngón tay cảm nhận gầy di chuyển trên dưới, móng tay nhẹ nhàng gãi mạnh vào lỗ nhỏ không ngừng chảy ra chất lỏng, mỗi khi chọc vào đỉnh, anh thoải mái đến mức thân mình run rẩy.

Cặp môi thơm tới gần bên tai anh, nhẹ nhàng thổi một hơi, không nhẹ không nặng cắn vành tai anh: “Thoải mái hay không?”

Không đợi anh trả lời, một tay cời quần áo anh ra, trên đó nồng nặc mùi nước hoa, cô vô cùng ghét bỏ, cầm quần áo vứt xuống nền xe, ngón tay nhéo nụ hoa, xoa tròn lõi kéo nó, hàm răng nhẹ nhàng cắn vào cơ bắp rắn chắc của anh, cắn ra một loạt dấu răng nhàn nhạt vô cùng sắc tình.

“A... Thoải mái, quá thoải mái... Bối Nhi... Còn muốn...”

Đôi mắt mở to tràn ngập sương mù, cực kỳ giống con thú cưng bé nhỏ chờ đợi yêu thương, trái tim Lam Bối Nhi mềm nhũn: “Thật là không có cách nào với anh...”

Ấn anh lên ghế, ngồi khóa ở bên hông anh, chân tâm hơi hơi ướt át nhẹ nhàng nâng lên, trên dưới nghiền nát dương vật còn bị trói buộc. Đôi tay vuốt ve sau lưng, trước ngực, bụng nhỏ của anh... Nhưng mà chậm chạp không chịu an ủi đồ vật càng thêm phần chán bưng bưng kia...

Bốn môi tương đập, cái lưỡi thơm tho chui vào miệng của anh, trên chọc quấy nhiễu cho đến khi anh đuối theo cái lưỡi nhỏ thơm tho, hút dẫn một trận mới bỏ qua. Sau khi hôn môi, khoe miệng hai người tất cả đều là nước bọt tràn ra nhưng không kịp nuốt xuống.

Cảm giác được thân thể của anh căng thẳng, cô dùng sức nhéo nụ hoa của anh, chân tâm ngồi thật mạnh lên dục vọng của anh. Cách mấy lớp vải, đỉnh của dương vật cực lớn hơi hơi đâm vào hoa huyết của cô, thậm chí Lam Bối Nhi còn cảm giác được của huyết bị đâm mở ra một chút.

Bị kích thích như vậy, cuối cùng anh nhịn không được, toàn bộ tinh dịch bắn ra bên trong quần, ngực phập phồng, không ngừng phát ra tiếng thờ đóc trầm trọng.

“Bối Nhi...” Giọng nói khàn khàn vẫn bao hàm tình dục nồng đậm như cũ, Âu Bằng chỉ khôi phục một chút thần trí nhưng tác dụng của thuốc vẫn chưa hết, đồ vật ở hạ thân giống như thổi bong bóng, lần thứ hai phồng lên, thậm chí so với lúc trước càng có tinh thần hơn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 27

Editor: QR -

“Còn có thể chịu đựng sao?” Lam Bối Nhi cũng mất tiếng, cô cũng bị cọ ra cảm giác, phía dưới toàn bộ đều ẩm ướt, nhưng cô vẫn muốn về nhà lại nói tiếp.

“Không thể... Anh chỉ muốn em...” Tuy Âu Bằng khôi phục một chút thần trí nhưng càng nhiều hơn vẫn là muốn vội vàng giải quyết dục vọng, cũng không để ý tới bây giờ đang là lúc nào, đang ở chỗ nào.

Bàn tay to của Âu Bằng thâm nhập vào trong quần áo của cô, đẩy ra áo ngực vương bận, cách vài dẹt có chút gắng gượng ngâm lấy nụ hồng anh, một bên bị anh mạnh mẽ vuốt ve, bầu vú trắng nõn lộ ra từ khe hở ngón tay, bị xoa nắn thành các loại hình dạng, khi buông ra tay phía trên hiện rõ dấu tay của Âu Bằng.

“A a a... Thật sướng... Ừm...”

Lam Bối Nhi cũng không cam lòng yếu thế, tay nhỏ mò vào trong quần anh, cầm lấy phân thân đầy tinh dịch di chuyển trên dưới, tinh dịch trơn trượt khiến Lam Bối Nhi căn bản cảm không được đại gia hỏa trong tay, chỉ chốc lát đã trượt khỏi tay cô. Âu Bằng bị cảm giác nửa vời như vậy làm cho khó chịu, trực tiếp cời quần ra, lấy quần lót lau tinh dịch phía trên, một lần nữa để cô bé giúp anh chuyển động.

“A... Thật sướng... Chính là như vậy... Dùng sức một chút...”

Eo Âu Bằng truy đuổi theo động tác của bàn tay cô, anh cời hết quần áo trên người cô chỉ còn dư lại quần lót, ngón tay cách quần lót vuốt ve khiêu khích hoa huyết của cô. Lam Bối Nhi bị anh trêu chọc vô cùng thoải mái, vận vẹo eo nhỏ muốn càng nhiều khoái cảm hơn, một đôi vú non mịn trước ngực cũng dao động theo.

Trong lúc nhất thời, tiếng thở dốc nặng nề của anh và tiếng rên rỉ lâu dài của cô hòa quyện bên nhau, trở thành thánh được thúc tỉnh tốt nhất với hai người.

“Âu Bằng... Chơi một chút... Chơi vú một chút...”

Khoái cảm thật lớn bao phủ cô, loại cảm giác này quả thực làm người trầm mê, càng động tình, cặp vú của cô càng trưởng đau, núm vú cứng rắn muốn được bàn tay của anh vuốt ve, được miệng lưỡi của anh thương thức...

Nâng hai bầu vú nặng trĩu để sát vào người anh, cùng lúc đó một mùi hương hoa hồng xông vào mũi, anh vui đầu ở giữa hai bầu ngực, hít ngửi mùi hương thơm ngát, thuận miệng ngậm một bên núm hoa, hàm ở trong miệng đùa bỡn.

“Thật thoải mái... A... Dừng sức...”

Ngón tay Lam Bối Nhi vỗ về chơi đùa dương vật, đặt nó ở giữa hai chân, quy đầu thật lớn hơi hơi tiến vào bên trong huyết thịt mềm mại, nhét quần lót vào tiểu huyết, vài dẹt cọ xát mị thịt kiều nộn, quy đầu không ngừng truyền đến nhiệt khí hòa tan thân thể cô, trong tiểu huyết trào ra dâm thủy và chất lỏng do đỉnh quy đầu phân bổ ra hoàn toàn làm lớp mái mỏng manh ướt nhẹp, trong suốt.

“Có muốn không?” Giọng nói khàn đặc, vô cùng ảm đạm, lý trí không nhiều lắm khiến anh chịu đựng không thể thương tổn cô bé.

“Muốn... Em muốn anh chơi em... A...”

Lời nói trắng ra khiến dục vọng của anh lần thứ hai bốc lên, anh không muốn nhìn nữa, ném quần lót sang một bên, “Phập” một tiếng, toàn bộ dương vật hoàn toàn đi vào.

“A a... Thật lớn, thật căng...”

“A... Thật chặt...”

Hai người đồng thời thoải mái lớn tiếng rên rỉ, dương vật lớn bởi vì tư thế nên tiến vào càng sâu, đâm vào cửa tử cung, cọ xát vào cửa khẩu non mềm bằng nhiều góc độ khác nhau, thậm chí ở bên trong còn nhảy dựng lên vô cùng nhiệt tình...

Lam Bối Nhi đỡ ba vai anh, chậm rãi chuyển động, dùng tiểu huyết của mình vuốt ve dương vật của anh, không chế lực đạo và góc độ hầu hạ bản thân và anh đến mức không ngừng phát ra tiếng kêu thoải mái

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 28

“Phụt phụt phụt” tiếng nước không ngừng truyền đến từ chỗ hai người tương liên, dâm thủy bắn ra tung toé khi đâm vào rút ra khiến bụng của hai người ướt nhẹp, lỏng bị ướt tạo thành từng đám, mỗi một lần va chạm đều sẽ cọ xát đến huyết thịt kiều nộn mang đến càng nhiều ngứa ngáy.

Trong tiểu huyết của cô chặt chẽ mà trơn trượt, tầng tầng mị thịt đè ép đan chéo tạo ra một đám nếp gấp giống như những bàn chải nhỏ bao vây, cọ xát dương vật của anh, đâm đến chỗ sâu nhất có một khối thịt nhô lên vừa lúc lấp kín lỗ nhỏ trên đỉnh dương vật, mỗi khi chạm vào khiến anh kích thích đến mức muốn bắn tinh còn cô thì không ngừng phát ra tiếng nói mê thoải mái.

“A a a... Quá sâu... Thật lớn, thật sâu...”

Càng về sau thể lực của phụ nữ chung quy không thể so sánh được với đàn ông. Lam Bối Nhi bị chơi đến mức mềm cả người, vô lực ôm cổ anh, Âu Bằng bắt đầu ra sức đâm về phía trước, đâm mạnh khiến cả người cô nâng lên cao rồi lại nặng nề rơi xuống, những lúc như vậy huyết thịt của cô lập tức sẽ co rút vô cùng lợi hại kẹp mạnh dương vật khiến anh suýt nữa không có cách nào nhúc nhích.

“Ừm... Kẹp thật chặt, hút thật giỏi...” Âu Bằng thở mạnh bên tai Lam Bối Nhi, hơi thở cực nóng tràn đầy hormone nam tính bao phủ toàn bộ giác quan của Lam Bối Nhi: “Có phải rất thích dương vật lớn của anh chơi em đúng không?”

“A... Ừm... Âu Bằng... Anh học hư...” Không dám tin tưởng người đàn ông luôn luôn vẫn nhả lại có thể nói ra nhưng từ ngữ dâm đẳng như vậy nhưng cô lại vẫn bị những lời nói như vậy mạnh mẽ kích thích, nhục huyết co rút càng thêm kịch liệt.

“Học hư cũng là do em dạy hư, em phải phụ trách!” Anh điều chỉnh cơ thể cô một chút, đầu hướng tới cửa sổ xe, tay vịn phía trên, từ phía sau mạnh mẽ thâm nhập.

Anh rút dương vật của mình ra, lúc quy đầu vẫn còn sót lại ở trong cơ thể cô lại mạnh mẽ cắm vào, hai viên trứng đánh mạnh vào cái mông tuyết trắng của cô chỉ chốc lát đã xuất hiện vết đỏ, một đôi vú treo lủng lẳng, dưới sự va chạm hai nụ hoa vô cùng đỏ thắm lác lác giống như muốn anh đuổi tay vồ về chơi đùa.

“A a a...” Từ góc độ này, Lam Bối Nhi vừa vặn có thể thấy rõ ràng đám tiểu đệ đang canh giữ ở bên ngoài, tuy rằng biết rõ bọn họ nhìn không thấy cô nhưng mà trong lòng vẫn sẽ sợ hãi...

Lúc làm chuyện cảm thấy then thưng nhất còn tùy thời sẽ bị phát hiện, suy nghĩ như vậy không ngừng tuần hoàn ở trong đầu cô, thân thể vui thích và đạo đức lý trí không ngừng đánh sâu vào đầu cô, cuối cùng khi anh dùng sức đâm vào điểm kia, cô đạt cao trào...

Trong đầu giống như có ngàn ngàn vạn vạn pháo hoa nổ tung, bụng nhỏ còn đang không ngừng co rút nhưng mà anh cũng không hề dừng lại mà là thay đổi một tư thế khác tiếp tục đâm vào.

Cô gái trần trụi ngồi ở trên ghế, hai chân mở ra, dương vật màu sắc thâm trầm ở trong đó đâm vào rút ra, dâm thủy bị kéo dài theo từng lần ra vào, bị đánh thành bọt biển thật nhỏ, mị thịt bên trong tiểu huyết không ngừng bị cắm lòi ra ngoài, có thể thấy được tiểu huyết của cô đã sung đỏ đến không chịu nổi, thậm chí còn có chút vết thương bị nứt ra rất nhỏ.

“Ừm... A...” Lam Bối Nhi cố gắng chịu đựng sự khó chịu đó thời gian làm tình quá dài, hai chân vẫn mở rộng ra như cũ bao dung động tác thô bạo của anh, người đàn ông đang cúi người ở trên người cô chảy những giọt mồ hôi gọi cảm xuống cặp vú của cô, cuối cùng hòa với mồ hôi của cô hội tụ ở bên nhau, vĩnh không chia lìa.

Không biết qua bao lâu, chờ đến khi đám tiểu đệ đứng bên ngoài sắp đông cứng thành khối băng, lão đại của bọn họ cuối cùng cũng lên tiếng cho bọn họ đi vào, giọng nói khàn khàn gọi cảm kia khiến người nghe được cũng cảm thấy động lòng muốn làm một pháo.

Nhưng mà bọn họ cũng không dám động lòng, nếu thật muốn làm như vậy tiểu đệ phía dưới của bọn họ có thể khó giữ được!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 29

Editor: QR - diendanlequydon

Trong yến hội, anh đột nhiên bị ai đó dùng tay chặt vào sau gáy, bất tỉnh nhân sự, chờ đến khi anh tỉnh lại, anh đã bị người trói lại nhét vào trong vali, không có cách nào nhúc nhích.

Anh nghe thấy có người nói muốn đổi phó với anh như thế nào, còn nghe thấy bọn họ nói kẻ thù của nhà họ Lam thuê bọn họ bắt cóc anh để trả thù nhà họ Lam, sau đó một người nói nếu anh quan hệ với một người phụ nữ khác, không biết sắc mặt của Lam đại tiểu thư sẽ như thế nào?...

Trong lòng anh luôn luôn có cảm giác không thích hợp, nếu thật sự là kẻ thù của nhà họ Lam, họ sẽ ngu ngốc để anh nghe thấy những lời này hay sao? Đã vậy bọn họ còn không hề có suy nghĩ muốn giết anh giết khâu!

Nhưng mà chuyện anh càng thêm lo lắng chính là bọn họ nói muốn tìm một người phụ nữ để ngủ với anh, nếu thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn này, anh không biết phải dùng tâm trạng như thế nào để đối mặt với cô bé của mình...

Anh nhanh chóng bị đưa tới một trường học bị bỏ hoang, những người đó tiêm cho anh một thứ thuốc gì đó rồi mở trói, ném anh vào trong một phòng học rồi lập tức ra ngoài, sau đó lại có một người phụ nữ bị ném vào.

Lúc này anh còn chút lý trí, làm thế nào cũng không nghĩ tới người phụ nữ bị ném vào lại là vợ trước của anh! Sự nghi ngờ trong lòng càng nhiều nhưng ngay sau đó chuyện khiến anh sợ hãi đã xảy ra, thuốc bắt đầu có tác dụng, toàn bộ máu trong cơ thể anh bắt đầu sôi trào...

Đúng lúc này, Lý Thâm Tuyết cũng bò lại đây, dùng thân thể của cô cọ lên người anh...

Lý trí còn sót lại nói cho anh biết, nhất định phải nhịn xuống, cho dù như thế nào cũng không thể cùng những người khác phát sinh quan hệ... Anh không thể tưởng tượng được cuộc sống của mình sau khi mất đi cô bé...

Cuối cùng... cuối cùng, anh không còn biết gì nữa, chỉ biết khoái cảm bao phủ toàn bộ thân thể...

Âu Bằng xoay người, ngồi bật dậy, anh đã làm? Chẳng lẽ anh thật sự đã làm chuyện có lỗi với cô?

“Ừm... Âu Bằng, anh ngồi dậy làm gì?”

Đột nhiên quay đầu lại, bên cạnh anh là cô, vẻ mặt còn buồn ngủ.

“Không có việc gì, ngủ đi!” Anh ôm lấy cô, thật tốt, anh không mất đi cô...

Sau khi Âu Bằng biết được chân tướng một ngày kia, trong lòng càng thêm áy náy với cô. Ngày hôm sau, trên da thịt trắng nõn tất cả đều là dấu vết xanh xanh tím tím khiến anh đau lòng không thôi, cho nên đối với việc cô định trả thù người nào đó, anh chỉ trầm mặc, cũng đã tỏ rõ thái độ của anh.

Nhưng mà trước đó, Lam Bối Nhi tặng cho Âu Bằng một món quà lớn, một cửa hàng bánh ngọt Tây Âu vừa mới được trang trí xong.

Cửa kính lớn sát đất có thể từ bên ngoài nhìn thấy rõ bên trong, bàn tròn nhỏ tinh xảo, ghế mây độc đáo ưu nhã phù hợp với giấy dán tường tông màu ấm tạo nên cảm giác ấm áp thoải mái, thậm chí có một cái quầy bar nho nhỏ để khách chọn lựa nước uống...

“Bối Nhi... Đây, đây là?” Âu Bằng rất kích động, anh kích động đến nỗi nói cũng không nên lời.

“Ừ, đây chính là cửa hàng bánh ngọt của chính chúng ta, có muốn cùng nhau vào xem phòng bếp hay không?” Lam Bối Nhi mỉm cười, biểu tình này của Âu Bằng rất vừa lòng cô.

“Bối Nhi, nếu đây là của ba mẹ em... Chúng ta vẫn đừng nhận...” Tham quan xong phòng bếp, trái tim kích động tha thiết của Âu Bằng đã hơi bình phục, bắt đầu nghĩ đến một số chuyện lúc trước mà anh đã quên.

Không phải Âu Bằng làm ra vẻ mà anh không nhớ vì một cửa hàng khiến cô phải trao đổi bất cứ điều kiện gì với ba mẹ của cô, suy cho cùng quan hệ của cô với ba mẹ cũng không thấy được có bao nhiêu thân mật, hơn nữa bọn họ còn đặc biệt lợi hại.

“Không phải nha, đây là tài sản lúc trước em tiết kiệm được, em đã mua cửa hàng này, hiện tại nó hoàn toàn thuộc về chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 30

Vì vậy chờ đến khi Âu Bằng biết tài sản thực sự của Lam Bối Nhi, im lặng, anh luôn có cảm giác nửa đời người sau com áo vô ưu.

Thôi được, được người bao dưỡng cảm giác thật tốt.

Bên này, Âu Bằng và Lam Bối Nhi mở cửa hàng bánh ngọt, việc làm ăn chậm rãi rục rờ mà cuộc sống của nữ chủ cũ Lý Thắm Tuyết thật sự không phải quá tốt.

Vốn dĩ Lý Thắm Tuyết trùng sinh, trong lúc đầu cơ cở phiêu gặp được mấy người đàn ông, sau đó phát sinh mâu thuẫn với Âu Dương Phong khi đã trở thành chủ của một công ty thành công đến diễn thuyết ở trường, cuối cùng cũng thuận thuận lợi lợi ở bên nhau.

Tóm lại một câu, khi tương ngộ với những người đàn ông đó đều là lúc Lý Thắm Tuyết tương đối xinh đẹp, mà không phải bộ dáng trũng xuân được giống như đám phụ.

Nhưng mà vai nam nữ chính luôn sẽ hấp dẫn nhau một cách thần kỳ, chính sự hấp dẫn kỳ này khiến Âu Dương Phong giữ Lý Thắm Tuyết lại, hưởng dụng một phen, sau khi hưởng dụng xong rồi, tiểu bá vương nhà Âu Dương cũng cảm thấy chán, ném ở khách sạn không thèm quan tâm.

Phải biết rằng Lý Thắm Tuyết còn chưa trở thành người phụ nữ thành công lại một lòng nghĩ muốn níu kéo Âu Bằng, tự nhiên không có dư thừa tiền tài và thời gian bảo dưỡng bản thân. Mà Âu Dương Phong làm tình phần lớn lại là những cô bé trẻ tuổi xinh đẹp, so với Lý Thắm Tuyết trẻ không biết bao nhiêu lần.

Bất quá cũng may cuối cùng chỉ là 1V1, không phải cả đám hơn nữa còn là làm tình với soái ca, tóm lại vẫn là kiếm lời.

Sau khi Lý Thắm Tuyết tỉnh lại, trên người tất cả đều là dấu vết làm tình kịch liệt nhưng cô chỉ có một mình nằm ở trên giường, chính vì thế cô đương nhiên cho rằng Âu Bằng và cô đã xảy ra quan hệ, chẳng qua chịu không được đã kích cho nên đã chạy mất.

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái tại sao Âu Bằng lại chạy trốn mà không có trách nhiệm như vậy nhưng cô cũng không vội vàng nhất thời, lần này thuốc cô dùng có thể gia tăng tỷ lệ thụ thai, đến lúc đó vác bụng to đi tìm Âu Bằng, không sợ Âu Bằng quýt nợ, cho dù vận may không tốt, không thể mang thai cũng có thể tạo ra một cái, dù thế nào cô cũng muốn chia rẽ bọn họ!

Chờ đến khi Lý Thắm Tuyết xác nhận chính mình thật sự mang thai, cô lập tức gấp không chờ nổi mang theo kết quả khám thai đi tìm Âu Bằng, đúng lúc Âu Bằng và Lam Bối Nhi đều không ở trong cửa hàng mà ở nhà... Thế là Lý Thắm Tuyết đành phải đi đến nhà.

Trong khoảng thời gian này, Lý Thắm Tuyết ở nhà chờ đợi nhưng cũng không hề thuận lợi, đầu tiên là Bạch đại tiểu thư Bạch Thư lúc trước hỗ trợ hãm

hại bôi nhọ bị đưa ra nước ngoài nói là du học, sau đó cô dựa vào ký ức đời trước leo lên một ít kẻ có tiền nhưng họ cũng sôi nổi làm lơ cô tập thể, càng đứng nói đám lưu manh du côn đêm đó phụ trách đánh ngất rồi bắt cóc Âu Bằng còn đang tìm cô chờ trả tiền!

Cô cũng muốn cho bọn họ tiền, không muốn sống cuộc sống bị người đuổi theo nhưng mấu chốt là cô không có tiền! Cho dù cô có ký ức đời trước, có thể xào cổ kiếm tiền nhưng tiền đề là trước có cô phải có tiền vốn, mà những người cô có thể mượn đều không để ý tới cô, vì vậy cuộc sống chỉ có ráng vượt qua, càng lúc càng túng quẫn.

Nhưng cô vẫn yên lặng nhẫn nại như cũ, cô biết Âu Bằng còn có tiền tiết kiệm, còn biết Lam Bối Nhi tặng cho anh ấy một cửa hàng mặt tiền, đó chính là cửa hàng mặt tiền ở trung tâm thành phố, chỉ cần Âu Bằng và cô cùng nhau bán đi, cô lập tức có tiền!

Lý Thâm Tuyết ngồi ở trên sofa nhìn phòng khách sạch sẽ ấm áp, cầm ly trà nóng, hốc mắt nóng lên, nước mắt gần như muốn rơi xuống, sau khi trùng sinh cô nhớ nhất chính là ngôi nhà không lớn này, chỉ tiếc hiện giờ nữ chủ nhân không phải là cô!

Sờ sờ bụng, chỉ cần có đứa nhỏ này, cô không sợ cô không được quay về, vì vậy lúc Âu Bằng rót nước cho cô, đảo tay một cái đã bắt được tay Âu Bằng, ngẩng đầu lên giống như hoa lê đài vũ, thẹn thùng ngọt ngào nói:

“Âu Bằng, em mang thai!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 31

Editor: QR - diendanlequydon

“Ha ha!”

Một tiếng cười nhạo khiến không khí Lý Thâm Tuyết thật vất vả tạo ra biến mất sạch sẽ, cô tròn mắt, gập giữ nhìn qua, nhìn thấy càng thêm khó thở.

Thiếu nữ trước mắt chỉ mặc một cái váy ngủ rộng thùng thình vừa chạm đầu gối, da thịt lóa lờ bên ngoài gần như toàn bộ đều là dấu vết sau khi hoan ái, lúc đi lại dấu vết giữa hai đùi cũng không hề ít, không khó tưởng tượng người đàn ông như thế nào hung hăng yêu thương thiếu nữ.

“Lam tiểu thư, tôi biết cô thích Âu Bằng nhưng hiện tại tôi đã có thai với Âu Bằng, cô có thể... Có thể giờ cao đánh khẽ với chúng tôi hay không?” Trong lòng Lý Thâm Tuyết khó thở nhưng trên mặt lại càng nhu nhược đáng thương, cô im lặng không hề nhắc tới chuyện Lam Bối Nhi và Âu Bằng đều có tình cảm với nhau, trong lời nói ý chỉ Lam Bối Nhi đơn phương thích Âu Bằng, nói đến chuyện có thai càng giống như đang khoe ra, hơi ưỡn cái bụng căn bản không hề lộ rõ.

“Thâm Tuyết, em đừng nói nữa! Cái thai của em...” Âu Bằng vội vội vàng vàng tránh khỏi tay Lý Thâm Tuyết, môi của anh hơi mấp máy, cuối cùng vẫn không cứng rắn hạ quyết tâm vạch trần đứa nhỏ này không phải là con của anh.

“Âu Bằng...”

“Âu Bằng là người mềm lòng, nói không nổi những lời không dễ nghe, tôi đành thay anh ấy nói, đứa con trong bụng cô căn bản không phải là của Âu Bằng! Buổi tối hôm đó Âu Bằng căn bản không có phát sinh quan hệ với cô!” Lam Bối Nhi giành trước cắt đứt lời Lý Thâm Tuyết muốn nói, đối với nữ chủ cũ này, cô nhìn nhiều một cái cũng cảm thấy ghê tởm nhưng mà cô vẫn bận tâm đến Âu Bằng nên không nói ra những lời nói khó nghe hơn.

“Cái gì...?” Lý Thâm Tuyết giống như cầu cứu nhìn về phía Âu Bằng, lại thấy đối phương không có phản bác mà trầm mặc, kết hôn với anh mấy năm cô cũng biết rõ tính cách của đối phương, sẽ không nói giỡn với những chuyện như thế này.

Lý Thâm Tuyết chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, phảng phất giống như trở lại ngày cô mới trùng sinh, cũng bị hai người này đả kích y như vậy, chẳng lẽ thật sự mọi chuyện đều chậm rồi hay sao?

“Ngày đó tôi vội vàng mang Âu Bằng đi, không để ý đến cô, thật là ngại ngùng nhưng mà sau đó tôi có tra xét một chút, cô bị tiểu thiếu gia nhà Âu Dương, Âu Dương Phong và đám tiêu đệ của anh ta mang đi, phát sinh quan hệ với cô có lẽ là Âu Dương Phong, nói cách khác cô đang mang đứa con của nhà Âu Dương.” Trên mặt Lam Bối Nhi tỏ vẻ xin lỗi, bình đạm giải thích cho cô ta đứa bé của cô ta cỡ nào quý giá, cô cũng tin tưởng Lý Thâm Tuyết nhất định sẽ hiểu được ý của cô.

“Cho nên, cô không ngại thì nên tìm Âu Dương Phong phụ trách...”

Lam Bối Nhi thật sự có lòng tốt như vậy? Không, trên thực tế cô biết Âu Dương Phong đối với Lý Thâm Tuyết bất quá chỉ là bị hấp dẫn nhất thời, nếu không tại sao ăn xong lập tức chạy?

Hơn nữa theo như cô biết, Âu Dương Phong đang ở theo đuổi một cô bé tính cách đơn thuần lại nóng nảy như lửa, nếu như bị Lý Thâm Tuyết phá hư...

Tuy rằng thủ đoạn và suy nghĩ của Lý Thắm Tuyết đều không thấp nhưng lúc trước Lý Thắm Tuyết bị cô chen ép đến nóng nảy lại đang cần tiền dùng gấp, Âu Dương Phong lại không phải đứa ngốc, làm sao sẽ thích những người phụ nữ tham tiền, cuối cùng khẳng định sẽ ghét cô ta...

Sao, dù sao cô chỉ cần xem diễn là tốt rồi ~

Quả nhiên, Lý Thắm Tuyết bắt được tin tức quan trọng trong lời nói Lam Bối Nhi, lập tức vội vàng rời đi, đối với chỗ khiến cô mất mặt này, một phút cô cũng không muốn ở lại. Cô chỉ muốn hồi phục lại rồi mới quay trở về báo thù.

“Âu Bằng, em đói bụng!”

“Vừa vận com mới nấu xong, rửa tay đi rồi chúng ta ăn com!”

“Dạ!” [QR][diendanlequydon]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 32

Không bao lâu sau Lam Bối Nhi và Âu Bằng tổ chức hôn lễ, dưới sự không ngừng nỗ lực của Âu Bằng, Lam Bối Nhi mang thai, tuy rằng chưa đến tuổi pháp luật cho phép, không thể đăng ký kết hôn nhưng ý tứ hai bên chính là tổ chức hôn lễ trước, chờ đủ tuổi rồi lại đi lãnh chứng là được.

Còn về kết cục của Lý Thắm Tuyết, cuối cùng vẫn trốn không thoát, trở về vận mệnh vốn có, vấn đề chẳng qua là thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Cô ta cho rằng mang thai là có thể dây dưa với Âu Dương Phong, ai biết Âu Dương Phong vốn không hề dễ bụng. Anh ta gặp được rất nhiều chuyện như vậy, mỗi lần chỉ cần cho ít tiền để cho các cô xoá sạch đứa bé là được, thật sự không được anh ta không ngại dùng biện pháp mạnh.

Nhưng mà nữ chính cũ dù sao cũng là nữ chính, cô ta dùng một chút thủ đoạn đã đuổi cô bé bên cạnh Âu Dương Phong đi, nhưng mà sau đó mọi chuyện vẫn bị bại lộ, Âu Dương Phong tức giận ép buộc cô ta xóa bỏ đứa bé, ngay cả một đồng cũng không cho cô ta.

Sau khi sinh non, thân thể của Lý Thắm Tuyết không bằng lúc trước, lại không có tiền để điều dưỡng thân thể, hơn nữa còn mắc tội một gia tộc lớn căn bản không có một công việc nào tốt để làm, bắt buộc phải làm công việc đòi trước để duy trì cuộc sống.

Nhưng mà những người hơi có thể diện đều biết cô ta mắc tội nhà Âu Dương và nhà họ Lam, ai dám muốn cô ta? Chính vì vậy cho dù cô ta làm em gái sò pha cũng nghèo khó hơn so với đời trước, có thể duy trì một ngày ba bữa cơm đã không tồi.

Cô ta già nua đặc biệt nhanh, sau đó cũng không có người nào muốn nữa, cái ngày cô ta bị chủ nhà đuổi ra, quần áo tả tơi như một bà lão bảy tám chục tuổi, đứng ở dưới ánh mặt trời run bần bật.

Một đứa nhỏ nghịch ngợm chạy tới cho cô ta một cái hamburger, cô ta cảm động không thôi, ngồm ngoàm ăn cái bánh, nhìn đứa bé chạy đến trước mặt ba mẹ. Bánh hamburger trong tay cô ta lập tức rơi xuống mặt đất, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

“Mẹ ơi, con vừa mới cho bà lão kia một cái hamburger đó nha!”

“Đừng tưởng rằng làm ít chuyện tốt là có thể khoe khoang, đêm nay vẫn phải chếp sách!”

“Bối Nhi, em để cho con chơi một chút đi!”

“Không được, anh như vậy là nuông chiều con!”

Một nhà ba người chậm rãi đi xa..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 1: Thế giới thứ 5: Quyển rũ cao thủ võ lâm si tình

Editor: QR - diendanlequydon

Nhiệm vụ đời này của Hải Bối Nhi là ở cổ đại, họ Mộ, tên Bối Nhi.

Thế giới là một thế giới võ hiệp, một lời không hợp, vung tay đánh nhau là chuyện thường. Hải Bối Nhi nhìn thế nào cũng cảm thấy thế giới này rất nguy hiểm, lúc này cô còn không biết sau này sẽ còn có thế giới càng nguy hiểm hơn.

Lần này người mà Mộ Bối Nhi muốn quyến rũ là một nhân vật nổi danh giữa chốn võ lâm, được mệnh danh là quân tử nhẹ nhàng, Quân Nhất Ngôn. Quân Nhất Ngôn này có thể nói hoàn toàn xứng đáng được gọi là quân tử giữa võ lâm, mới chỉ ba mươi mà võ công cũng đã rất ít địch thủ, khắp nơi trừ bạo giúp kẻ yếu, ngay cả bá tánh bình thường cũng biết có việc thì tìm Quân Nhất Ngôn còn có tác dụng hơn so với tìm quan phụ mẫu.

Nhưng bên trong tư liệu hệ thống cung cấp về nam chủ rất kỹ càng tỉ mỉ, bên ngoài Quân Nhất Ngôn là quân tử, trên thực tế là một tên trộm ngọc trộm hương được mọi người gọi là “Kẻ trộm hương”!

Vì sao lại gọi là “Kẻ trộm hương”, chủ yếu vì người nam nhân này không thích trộm mỹ nhân mà lại thích trộm áo yếm hay y phục trong của mỹ nhân!

Chiến tranh vừa mới kết thúc, võ lâm hiệp sĩ xưa nay không câu nệ tiểu tiết, huống chi Quân Nhất Ngôn chỉ trộm hương không hái hoa, cho nên rất nhiều mỹ nữ thậm chí lấy chuyện “Kẻ trộm hương” trộm hương lấy làm tự hào, ai bảo tên trộm hương này chỉ trộm hương của mỹ nữ chứ?

Hoàn thành nhiệm vụ trước, hệ thống khen thưởng cho cô chính là “Lần da hoàn mỹ”, hơn nữa những khen thưởng trước và điều kiện của nguyên thân, cô không tin không thể làm “Kẻ trộm hương” phá giới không hái hoa!

Biết niềm đam mê của nam chủ, cô đã biết làm cách nào quyến rũ người nam nhân này chủ động tới tìm cô!

“Thanh Nhi, ngồi đi!”

Một người thanh niên cực kỳ tương tự nàng đi đến, hành lễ, ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái của nàng, đây là đệ đệ long phượng thai của nàng, Mộ Thanh.

“Tỷ tỷ, không biết tỷ tìm đệ tới có gì chuyện quan trọng?” Mộ Thanh nhấp một ngụm trà, âm thầm quan sát tỷ tỷ của mình, nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy tỷ tỷ nhà mình lại xinh đẹp hơn rất nhiều... Dù sao thì vốn dĩ bọn họ chính là những người xinh đẹp nhất thiên hạ, mỹ nam giống hần như vậy nếu không có tỷ tỷ hần ở bên cạnh, cuộc sống sẽ cỡ nào tịch mịch như tuyết a!

“Thanh Nhi, Thanh Nhi, Thanh Nhi!” Liên tục kêu vài tiếng mới đánh thức thanh niên đang bành chợp phía dưới, song sinh hoặc nhiều hoặc ít đều có thể cảm ứng được suy nghĩ của đối phương, nàng cũng đoán được sơ sơ những nhớ nhưng suy nghĩ của Mộ Thanh, bắt đầu dĩ lặc đầu.

“Khụ khụ, tỷ tỷ có chuyện gì sao?”

“Tỷ kêu đệ đến là muốn nói, thời điểm chúng ta rời đảo đã tới!” Trên khuôn mặt trắng tinh như ngọc không có một chút cảm xúc nào, chỉ làm người khác cảm thấy nàng thánh khiết giống như tiên nữ.

“Rời đảo! Có phải hay không...?” Bất đồng với tỷ tỷ thần tiên luôn đạm nhiên, Mộ Thanh có vẻ... Hoạt bát rất nhiều, vừa nghe thấy được rời đảo, cả người hần đều nhảy lên, ngay sau đó không dám tin tưởng mà chỉ chỉ phía trên, nhìn thấy Mộ Bối Nhi gật đầu, hần mới lộ ra một nụ cười hưng phấn, hai mắt tỏa sáng.

“Thanh Nhi, sau khi rời đảo vẫn nên ôn trọng, thỏa đáng!” Mộ Bối Nhi nhẹ nhàng nhún mày, đối với đệ đệ, nàng thật sự không biết nói cái gì mới tốt.

“Được, được, được, tỷ tỷ yên tâm đi, Thanh Nhi chỉ ở trước mặt tỷ mới tương đối trẻ con một tý!”

“Vậy đệ đi chuẩn bị mọi việc để rời đảo đi!”

“Được, tỷ tỷ.”

Đến tận khi trong phòng không một bóng người, Mộ Bối Nhi mới lộ ra một nụ cười rất nhẹ rất lạnh nhạt.

Rời đảo bất quá chỉ là một mệnh lệnh từ miệng Mộ Bối Nhi nhưng lại giống như ném một quả bom vào võ lâm khiến mọi người bị nổ tung, ồn ào huyên náo.

Đảo Tiêu Dao xưa nay luôn thần bí nhưng mỗi một lần xuất thế đều không ngoài việc có chuyện lớn sắp phát sinh, khoảng cách lần trước đảo chủ đảo Tiêu Dao xuất thế không đến ba mươi năm, vừa lúc bình ổn chiến tranh, bảo vệ địa vị hoàng triều.

Nghe nói cho dù là nam hay nữ trên đảo Tiêu Dao đều là mỹ nhân!

Nghe nói tất cả mọi người đảo Tiêu Dao đều là cao thủ đòi đòi!

Nghe nói đảo Tiêu Dao có quan hệ với yêu ma tinh quái!

...

Một nam tử ngồi vị trí tốt nhất ở lầu hai của khách điểm, tai nghe tám phương, tất cả nghe được đều không ngoài những chuyện nghe đồn về đảo Tiêu Dao, hẳn chỉ cười không nói, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó uống trà.

Mỹ nhân sao...? Thật đúng là khiến người chờ mong nha~~~

Gió nhẹ vừa động, mũi hân nhanh chóng khẽ động, lấy kinh nghiệm nhiều năm của hân, loại mùi hương này tuyệt đối không phải là do hương liệu tạo thành nhưng hân lại không có cách nào nhận ra đây là mùi hương nào, giống như một hỗn hợp mùi hương lạnh nhạt không biết tên, hân bị mùi hương này quấy nhiễu khiến trong lòng ngứa ngáy.

Rất nhanh hân đã thấy nơi phát ra mùi hương, đó là một cái kiệu nhỏ, đỉnh kiệu màu trắng.

Xung quanh kiệu còn có mấy người thị nữ mặc y phục màu lam và một thanh niên có diện mạo tuấn tú, bắt quả ở trong mắt hân cũng chỉ có mấy thị nữ và cỗ kiệu kia, một mực làm lơ với sinh vật giống đực.

Hân ngắm ‘hoa’ nhiều năm, tự nhiên đối với việc nhận xét mỹ nhân như thế nào trong lòng đều có tiêu chuẩn, làm hân kinh ngạc chính là mỗi người thị nữ đều có tư sắc không tầm thường, còn mỗi người có một nét đẹp riêng, chuyện này khiến hân càng thêm chờ mong mỹ nhân trong cỗ kiệu trắng kia.

Trà trong ấm thật nhanh đã thấy đáy, như vậy vẫn không che dấu được sự kích động, chờ đợi khẩn trương trong lòng hân.

“Tỷ tỷ chính là chỗ này!” Chỉ thấy thanh niên kia đặt tay ở trước màn che của cỗ kiệu, một bàn tay nhỏ như ngọc nhẹ nhàng đặt ở phía trên, dưới ánh mặt trời thậm chí có chút trong suốt.

Chờ đến khi mỹ nhân hoàn toàn ra khỏi kiệu, hân không khỏi há hốc mồm hút khí, thật sự do lúc trước nín thở quá lâu, trong đôi mắt hân tất cả đều là sự vui vẻ. Mỹ nhân mặc một bộ váy lưu tiên, tha thướt yêu kiều, dáng người đó quả thật là vô song, chỉ tiếc khuôn mặt mỹ nhân được một lớp vải mỏng che chắn nên không có cách nào nhìn lên được diện mạo nhưng mà mày liễu thon dài và đôi mắt ngập nước lộ ra cũng đủ làm người kinh diễm, hân chỉ hận bây giờ không thể lập tức kéo khăn che mặt của mỹ nhân xuống.

Mỹ nhân như vậy thật sự là trăm năm khó gặp, hân không thể chọn ra một chút xiu chỗ không hoàn mỹ dù là nhỏ nhất. Hân cảm lấy cái ly muốn áp chế một chút trái tim đang đập kịch liệt lại bất đắc dĩ phát hiện nước trà đã sớm bị hân uống hết.

“Ừ, vào đi thôi!”

Mỹ nhân thấp giọng nói một câu với thanh niên bên cạnh, hân cách khá xa nghe không rõ lắm nhưng giọng nói nhỏ nhẹ giống như điểm tâm, ngọt như mật loáng thoáng truyền đến càng làm cho tim hân ngứa ngáy khó nhịn.

Đến tận khi bóng dáng mỹ nhân biến mất trong mắt hân, hân mới có chút tiếc nuối hồi phục lại tinh thần, ly trà trong tay đã bị hân biến thành bột phấn nhỏ vụn, hân thất thần nhìn cái ly đã bị vỡ nát, trong chốc lát lại lộ ra một nụ cười nhất định phải có được.

Mỹ nhân như vậy, hân làm sao có thể bỏ qua chứ?

“Thanh Nhi.”

Đoàn người Mộ Bối Nhi tiến vào, sớm đã chuẩn bị tốt tiểu viện lịch sự tao nhã, tiểu viện này đúng lúc ở bên cạnh khách điểm, nàng biết đại khái lúc này nam chủ sẽ xuất hiện ở chỗ này, thế nên nàng đã mua tiểu viện bên cạnh khách điểm lớn nhất trong thành.

Trong khách điểm nhiều người như vậy, nhiều người như vậy thấy nàng, không tin người nam nhân thích nghe hương tìm mỹ sẽ không chủ động tới tìm nàng! Bất quá ngay cả nàng cũng không nghĩ đến chuyện đúng lúc Quân Nhất Ngôn đang ở trong khách điểm, đã bị nàng lay động tâm tư.

“Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì?” Mộ Thanh ở bên ngoài nhìn có vẻ ổn trọng chút nhưng ánh mắt kia rõ ràng đã bán đứng tính tình của hân.

“Đệ đi tra xem hiện nay giang hồ sắp phát sinh chuyện quan trọng gì?” Đảo Tiêu Dao có con đường đặc biệt để biết được chuyện xảy ra trong thiên hạ nhưng bất đắc dĩ có một người đảo chủ thân mình mảnh mai, không thích hỏi đến thế sự, một người thì cả lo phát phơ, cho nên rời đảo vài ngày Mộ Bối Nhi mới nhớ tới chuyện hỏi thăm những ngày gần đây có chuyện quan trọng sắp phát sinh.

“Được, tỷ tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 2

Editor: QR - diendanlequydon

Nơi sâu nhất trong tiểu viện chính là chỗ ở của Mộ Bối Nhi, bên ngoài canh gác nghiêm ngặt, hơn nữa còn có mấy thị nữ mỹ mạo, võ công cao cường hầu hạ bên người, theo lý mà nói cho dù là tuyệt thế cao thủ cũng không thể đi vào trong phòng Mộ Bối Nhi, càng đừng nói ở trên xà nhà nhìn lên Mộ Bối Nhi tắm gội.

Nhưng trên đời này có một thứ được gọi là vòng sáng của nhân vật chính, Quân Nhất Ngôn chính ngồi trên xà nhà như vậy lại không bị bất cứ kẻ nào phát hiện, hẳn tới rất đúng dịp, vừa lúc Mộ Bối Nhi muốn tắm gội, nhưng mà bởi vì vị trí nên mỹ nhân luôn luôn đưa lưng về phía hắn.

Chỉ thấy mỹ nhân hần tâm tâm niệm niệm đưa lưng về phía hắn, bàn tay mềm mại vung lên khiến thị nữ lui ra, đợi đến khi thị nữ an an tĩnh tĩnh lui ra toàn bộ, nàng tự đi đến trước thùng tắm, bàn tay trắng nõn đặt ở nút thắt trên đai lưng, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, kéo ra từng chút từng chút một.

Quân Nhất Ngôn vẫn không nhúc nhích, đôi mắt ngay cả chớp cũng không dám chớp một cái, sợ trong nháy mắt bỏ qua dáng người của mỹ nhân sau khi thoát y. Hần tung hoành bụi hoa nhiều năm, dạng mỹ nhân nào mà không từng gặp qua nhưng mà luôn không gặp được mỹ nhân mà hắn cảm thấy hoàn mỹ nhất, thật vất vả mới gặp được một người, làm sao sẽ bỏ qua dù chỉ là một ít.

Đai lưng buông xuống mặt đất, tầng tầng y phục nháy mắt từ vai ngọc mượt mà trượt xuống, mái tóc dài xinh đẹp xõa xuống, che khuất lưng của mỹ nhân, hắn đang lo không thể thấy được lưng ngọc của mỹ nhân, lại thấy một đôi tay ngọc mờ rộng, vén một đầu tóc đen lên, cố định lại bằng một cây ngọc trâm, da thịt trắng nõn hiện ra trước mắt, dưới ánh đèn và ánh nước giao nhau càng có vẻ non nớt, lần đầu tiên trong cuộc đời Quân Nhất Ngôn nảy sinh suy nghĩ muốn phá hư quy tắc của bản thân, đến chạm vào mỹ nhân này.

Ánh mắt nóng rực khiến động tác của Mộ Bối Nhi hơi dừng lại, tuy nàng không có võ công nhưng cảm giác của nàng nhanh nhạy, chính xác hơn người thường, trong lòng nàng đã biết Quân Nhất Ngôn đang ở trong bóng tối nhìn trộm, trên mặt lại lộ ra một tia nghi hoặc, xoay người lại, nghi ngờ nhìn chăm chăm xà nhà.

“Là ai?”

Quân Nhất Ngôn không nghĩ tới mỹ nhân này lại còn cảnh giác như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút hoảng loạn, nhưng mà chung quy hắn vẫn là nam chủ, chỉ trong nháy mắt hơi thờ đã ổn định lại, che giấu bản thân càng thêm kín mít, ánh mắt thoáng che dấu nhưng vẫn dấu không được sự kinh diễm trong đó.

Thật sự chỉ có bốn chữ khuynh quốc khuynh thành mới có thể hình dung mỹ nhân trước mắt, những từ khác không cách nào hình dung ra ý của câu trước, cặp mày đang nhíu lại khiến trong lòng hắn thương tiếc, đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn duỗi tay vuốt phẳng nó, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại, nhớ mình đang ở trong hoàn cảnh nào.

Mộ Bối Nhi cau mày, cánh tay vây quanh ngực của mình, cặp ngực mượt mà cao vút bị một thứ tơ lụa nhỏ màu trắng bao bọc lấy lại bị cánh tay ép lại tạo ra khe rãnh càng sâu hơn, đây đúng là áo ngực có chút giống hiện đại, sau khi nàng đến nơi này gọi người khâu vá cho nàng.

Vòng eo thon dài không chịu nổi một vòng tay hắn, cái rốn nhỏ xinh tinh xảo trang điểm trên bụng nhỏ bằng phẳng, cặp mông tròn trịa cũng bị một mảnh tơ lụa màu trắng che lấp, hai chân phía dưới thon dài cân xứng, Quân Nhất Ngôn không khỏi liên tưởng đến ‘nếu khi hoan ái được một đôi chân mềm người như vậy kẹp ở bên hông...’

Ngón chân mượt mà đạp trên sàn nhà, Quân Nhất Ngôn càng xem càng muốn nắm trong tay thưởng thức, thậm chí dùng đầu lưỡi liếm từng ngón chân một, ngậm ở trong miệng..

Bất tri bất giác, hắn nhất trụ kinh thiên (cuong cứng).

Quân Nhất Ngôn là người thích cái đẹp, đặc biệt là mỹ nữ. Hắn gặp qua rất nhiều mỹ nhân, không có chỗ nào mà không phải là chỗ hoàn mỹ tinh xảo nhưng trước sau đều không gặp được nữ tử giống Mộ Bối Nhi như vậy, toàn bộ đều hoàn mỹ, hoặc là nói nữ tử có mọi thứ đều phù hợp với tâm ý của hắn.

Cho nên hắn trộm mỹ trộm hương lâu như vậy cũng không hề chạm qua bất nữ tử nào chưa chắc không phải do chủ nghĩa hoàn mỹ của hắn quá phá, không phải hoàn mỹ trong lòng không hạ thủ được, thế là hắn chỉ trộm y phục ở những chỗ tương đối hoàn mỹ của các nàng để lưu luyến.

Lúc này hắn lại không nghĩ chỉ đơn giản trộm đồ vật rồi đi, hắn... Muốn sờ một chút...

Đúng lúc này Mộ Bối Nhi xoay người, có lẽ cho rằng đây là ảo giác của nàng cho nên nàng đơn giản coi như không có xảy ra chuyện gì, tiếp tục tắm gội.

Thân thể hoàn toàn chìm vào trong nước, làn nước ấm áp vây quanh Mộ Bối Nhi, nhiều ngày lên đường, thân mình ở trong nước hoàn toàn thả lỏng, chỉ cảm thấy giống như trở lại cơ thể mẹ, thoải mái an toàn, Mộ Bối Nhi ngáp một cái rồi bất tri bất giác ngủ mất.

Mỹ nhân ngủ say không có một chút phòng bị, Quân Nhất Ngôn nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn không địch lại khát vọng trong tim, hiện thân đến gần mỹ nhân.

Khuôn mặt Mộ Bối Nhi bởi vì tắm gội thời gian dài bị nước ấm khiến mặt đỏ bừng, đôi môi thủy nhuận càng có vẻ ngon miệng. Quân Nhất Ngôn ngừng

thở, sợ làm mỹ nhân bưng tỉnh, vờn một ngón tay muốn chọc một chọc vào da thịt mịn màng vô cùng kia, nửa đường lại dừng lại, lấy ra một chiếc khăn lụa, tỉ mỉ lau sạch sẽ tay của mình rồi mới nhẹ nhàng chạm vào một chút.

Thật mềm... Thật mịn... Thơm quá...

Ngón tay nắn vuốt, hít mát cảm nhận xúc cảm lúc này, chớp mũi nhẹ ngửi mùi hương trên đầu ngón tay, thậm chí còn bỏ vào trong miệng nhắm nháp một phen, hô hấp của hắn bắt đầu trở nên dồn dập, rõ ràng là do tâm tình kích động đến không có cách nào khống chế.

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, đầu ngón tay khẽ chạm không cách nào thỏa mãn hắn, một bàn tay to vuốt ve trên mặt nàng, ánh mắt càng ngày càng tham lam, hắn còn muốn càng nhiều hơn nữa.

Thế là hắn duỗi tay, điểm huyệt ngũ của Mộ Bối Nhi.

Bé mỹ nhân lên, vận chuyển nội lực đem hong khô tất cả bọt nước trên người nàng đặt ở trên giường, ngọc thể nằm ở trước mắt, nam nhân kiềm chế sự kích động không thôi trong nội tâm hắn, đôi tay và đôi môi mang theo một loại cảm giác tôn thờ du tẩu trên người Mộ Bối Nhi.

Da thịt trơn trượt làm hắn yêu thích không buông tay, thậm chí nam nhân không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng nhẹ nhàng lướt qua trên mặt nàng. Đôi môi dán ở xương quai xanh của nàng, thu hồi hàm răng, chỉ dùng đầu lưỡi miêu tả.

“Đẹp quá... Thật sự rất đẹp...”

Quân Nhất Ngôn có chút thất thần ni non, lúc này trong nội tâm hắn có một loại xúc động, muốn nhốt nàng lại, chỉ cho hắn ngắm, vuốt ve, hắn không thể chịu đựng được một mỹ nhân hoàn mỹ như vậy chung quy có một ngày sẽ nằm ở dưới thân người khác.

Càng nghĩ như vậy, nội tâm của hắn lại càng nóng nảy, ngón tay dùng một chút lực đã lưu lại trên da thịt tuyết trắng của nàng một dấu vết hồng hồng khiến cho Mộ Bối Nhi đang ngủ say ngấm khẽ một tiếng làm hắn bưng tỉnh.

“A, nàng là của ta... Tiểu mỹ nhân... Nàng vĩnh viễn đều chỉ có thể là của ta...”

Hắn thành kính lưu lại một nụ hôn trên môi Mộ Bối Nhi, đầu lòng nhìn dấu vết hồng hồng kia, đồng thời trong lòng cũng có một loại cảm giác thỏa mãn khi để lại ấn ký của riêng mình.

Hạ thân sung to khiến hắn không có cách nào tiếp tục chịu đựng, vì vậy hắn cầm lấy tay nhỏ của Mộ Bối Nhi nhẹ nhàng nắm lấy hạ thân của hắn...

Sau khi Mộ Bối Nhi luôn luôn cảm thấy có cái gì không thích hợp, lúc nào cũng cảm giác trên tay dính dính nhão nhão, hơn nữa y phục nàng mới mặc qua đều không thấy!

Cho dù đã làm công tác chuẩn bị tâm lý cũng không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu cảm thù, người tốt xấu cũng nên để lại bộ lưu tiên vậy ta thích nhất chứ, tên hỗn đản!

Mộ Bối Nhi còn đang tức giận nhưng mặt khác động tác Quân Nhất Ngôn lại cực nhanh thông đồng với Mộ Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 3

Editor: QR - diendanlequydon

Thân là nam chủ làm sao có thể không phải là một người có vô cùng sức quyến rũ chứ? Chỉ với dăm ba câu hắn đã bắt lấy Mộ Thanh, hai người uống rượu một phen chính là huynh đệ, vì vậy Ngôn chẳng qua Quân Nhất oán giận vài câu khách điểm bí mật khó giữ dễ khiến nhiều người biết, Mộ Thanh lập tức hào phóng, tỏ ý có thể cho hắn vào tiểu viện của mình ở.

Mộ Thanh tiểu đệ à, người đang dẫn sói vào nhà đấy ~~~

Chờ đến lúc Mộ Bối Nhi biết chuyện này, Quân Nhất Ngôn đã bao lớn bao nhỏ vào ở, còn vừa lúc ở Tây viện tương đối gần chủ viện của Mộ Bối Nhi.

Có lẽ do Quân Nhất Ngôn trộm đi váy lưu tiên nàng yêu nhất, dù thế nào nàng nhìn Quân Nhất Ngôn cũng thấy không thuận mắt, một khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, viết hoa mấy chữ ‘ta không chào đón ngươi’.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị mỹ nhân chán ghét như vậy, Quân Nhất Ngôn tự nhận tướng mạo, khí chất không người nào có thể vượt qua hắn, ngay cả võ công cũng đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao, lại không nghĩ tới mỹ nhân hắn đặt ở đầu quả tim lại đối với hắn chán ghét có thêm.

“Tỷ tỷ, đây là hào kiệt nổi danh giang hồ, Quân Nhất Ngôn. Quân huynh, đây là gia tỷ.” Mộ Thanh cười gượng hai tiếng, hẳn cũng biết bản thân làm sai, nhất thời đầu óc nóng lên lại quên mất Mộ Bối Nhi không thích nhất chính là người lạ, nhưng người là do hẳn mời đến, cũng chỉ có thể căng da đầu giới thiệu.

Hu hu hu, tỷ tỷ à, đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn đệ, Thanh Nhi từ từ diện bích tư quá có được không?

“Tại hạ Quân Nhất Ngôn.” Quân Nhất Ngôn phong độ nhẹ nhàng hành lễ, cử chỉ lời nói đều nho nhã lễ độ, cũng không hề liếc mắt nhìn Mộ Bối Nhi nhiều một cái, hoàn toàn giấu tiêu tâm tư của mình đi. Theo lý mà nói hẳn như vậy càng có tính lừa gạt, bằng không cũng sẽ không có danh hiệu quân tử nhẹ nhàng như vậy, nhưng mỹ nhân trước mắt vẫn cứ không thèm nhìn hẳn, hẳn uể oải đồng thời ý chí cũng bốc cháy hừng hực.

Nam nhân sao? Chính là có chút phạm tiện, người ta không thích hẳn, hẳn lại càng hăng hái.

Mộ Bối Nhi lạnh nhạt gật đầu rồi lập tức lấy cơ thân thể không thoải mái rồi đi, không hề cho Quân Nhất Ngôn mặt mũi.

Rồi sau đó Quân Nhất Ngôn phát hiện Mộ Bối Nhi hoàn toàn làm lơ hẳn, mấy ngày nay hẳn hoàn toàn không nhìn thấy mặt mỹ nhân dù chỉ một lần, chỉ có ban đêm trộm đến xem mỹ nhân thuận tiện lấy vài món y phục tạm an ủi bản thân.

Quân Nhất Ngôn đang suy nghĩ không biết dùng phương thức gì tiếp cận mỹ nhân lại không nghĩ tới mỹ nhân nhi chủ động tìm tới cửa!

“Quân Nhất Ngôn, người cái tên tiểu nhân vô sỉ này!” Mộ Bối Nhi vừa tới gần đã trực tiếp mắng Quân Nhất Ngôn khiến hẳn không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì?

“Tại hạ đã làm chuyện gì?” Trên mặt Quân Nhất Ngôn có vài phần thương tâm, khuôn mặt của hẳn làm ra biểu tình khổ sở này lại dễ dàng khiến người khác mềm lòng và phản: “Cho tới nay Mộ cô nương đều chán ghét tại hạ, không nghĩ tới lần này lại...”

Hoàn toàn chính là một bộ dáng bị ức hiếp khiến Mộ Bối Nhi càng tức giận đến ngứa răng.

“Người còn nói. Người... người, chính là người làm!” Mộ Bối Nhi một cô nương, cũng không tiện nói loại chuyện này ra ngoài, khuôn mặt như ngọc tức giận đến đỏ bừng, ngay cả đôi mắt cũng hồng, cắn răng nói không nên lời.

“Ta đã làm chuyện gì?” Giọng nói của Quân Nhất Ngôn cũng mềm vài phần, mặc cho ai đối với bộ dáng hiện tại của Mộ Bối Nhi cũng không tiện tiếp tục ức hiếp nàng, móc ra khăn lụa đưa cho Mộ Bối Nhi lau nước mắt.

“Ta không cần!” Bàn tay đánh rớt khăn lụa của nam nhân xuống mặt đất, còn không đợi Quân Nhất Ngôn tức giận, lời nàng nói tiếp theo vạch trần bí mật kinh thiên của Quân Nhất Ngôn: “Đừng cho là ta không biết, y phục bị mất của ta đều đang ở chỗ người! Người nói thử người có phải! Kê trộm hương! Đáng xấu hổ kia hay không?”

Quân Nhất Ngôn vốn tưởng rằng Mộ Bối Nhi được nuông chiều tới lớn, có chút tùy hứng và vô cơ gây rối, cho dù xinh đẹp, tính cách không tốt cũng sẽ khiến người khác không vui. Ai ngờ mỹ nhân này chỉ một lời đã nói ra bí mật hẳn dấu diếm nhiều năm, cũng may tổ chất tâm lý của hẳn cường đại, không đến mức lộ ra sơ hở lớn hơn nữa.

Mộ Bối Nhi tới vội vàng hơn nữa việc này không thích hợp để cho người ngoài biết được, nàng một mình đi vào Tây viện, vẫy lui hạ nhân, chất vấn Quân Nhất Ngôn, cho nên Quân Nhất Ngôn rất dễ dàng chế phục được nàng, ôm nàng lên trên giường, kéo rèm xuống.

Không giống với lần trước lúc nàng ngủ say, dù chạm vào nàng thế nào nàng đều không có chút phản ứng, tuy rằng Mộ Bối Nhi chán ghét phản kháng nhưng vẫn tốt hơn so với nằm bất động, thậm chí Quân Nhất Ngôn có chút mê muội nhìn biểu tình thẹn quá hóa giận của Mộ Bối Nhi.

“Ngao nào, nói cho ta làm sao nàng biết ta cảm y phục của nàng?” Ngón tay lưu luyến trên khuôn mặt, chân mày, đôi môi... của mỹ nhân. Sau đó không có gì bất ngờ, bị cắn một cái, chảy máu.

Quân Nhất Ngôn không thèm để ý chỉ mỉm cười, ngậm ngón tay bị thương vào trong miệng, mang theo vài phần sắc tình liếm láp. Mộ Bối Nhi nhìn thấy, mặt đỏ tai hồng, không muốn nhìn tiếp, ai ngờ Quân Nhất Ngôn lại lấy một bàn tay khác vuốt ve mặt nàng, có một loại suy nghĩ nếu nàng không nói, ta sẽ tiếp tục sờ.

“Trên y phục của có mùi hương của ta, Tiểu Tử có thể ngửi được.” Mộ Bối Nhi rơi vào đường cùng đành phải mở miệng, thuận tiện giải thích một chút Tiểu Tử là một con chồn tía được nàng nuôi dưỡng.

Quân Nhất Ngôn nghe vậy thờ dài nhẹ nhõm, tiếp theo lại hỏi: “Vì sao nàng nói ta là Kê trộm hương?”

“Hừ, ta đoán!”

Quân Nhất Ngôn hoàn toàn buông xuống tảng đá trong lòng, trên mặt mang theo vài phần ý cười tới gần Mộ Bối Nhi: “Ta cảm y phục của nàng, đó còn không phải do ta thích nàng hay sao? Ta cũng không phải là Kê trộm hương, ta chỉ trộm y phục của một mình nàng thôi!”

Nghe vậy, trên mặt Mộ Bối Nhi buông lỏng vài phần, bất quá lời tỏ tình thẳng thắn của Quân Nhất Ngôn cũng làm nàng hơi ngượng ngùng, đỏ mặt: “Vậy người cũng không thể trộm y phục của ta nha, còn trộm đi bộ y phục ta thích nhất...”

... Cho nên nguyên nhân chân chính khiến mỹ nhân băng sơn tức giận là bởi vì y phục nàng thích nhất bị hẳn trộm đi?

“Được được được, là ta sai, ta trả lại cho nàng được không?” Quân Nhất Ngôn cũng không nghĩ tới là do mình “Lòng tham không đáy” khiến mỹ nhân tức giận, nhưng mà...

“Ta cũng đã làm như vậy vài ngày rồi, tại sao nàng lại không đuổi ta đi?”

Mộ Bối Nhi vốn định nói một câu ‘nàng mới không cần những bộ y phục đó’, chưa nói thành câu đã bị câu nói tiếp theo của nam nhân khiến nàng bị đứng hình tại chỗ, không thể nhúc nhích, khuôn mặt lúc đỏ lúc hồng, đôi môi khẽ nhếch nhưng một câu cũng không nói nên lời.

“Vì sao? Hừm? Rốt cuộc nguyên nhân vì sao vậy?” Nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, nữ nhân càng biểu hiện như thế này càng khiến hấn khẳng định, dưới tình huống như thế nào sẽ khiến cho một nữ nhân ngầm đồng ý một người nam nhân lấy đi y phục của nàng chứ?

“Ta, ta, ta... Ta phải đi! A...”

Làm sao Quân Nhất Ngôn có thể để làm nàng rời đi, xoay người một cái đè nàng ở dưới thân, dục vọng bị kìm nén hồi lâu lại một lần nữa nảy lên trong đầu, nếu mỹ nhân cũng có ý tứ kia với hấn, vậy hấn còn chờ cái gì nữa?

“Nàng còn chưa nói đâu! Nói nguyên nhân cho ta được không~~~~?” Âm cuối của chữ không bị kéo dài, khuôn mặt anh tuấn dương cương nam nhân ở ngay trước mắt, hô hấp nóng rực đánh trên mặt nàng, thậm chí nàng không dám mở mắt, lông mi run rẩy bại lộ sự bất an trong lòng nàng.

Mộ Bối Nhi cực lực trấn định, cố gắng duy trì vẻ mặt lạnh băng thánh khiết, lại không biết bản thân sớm bị Quân Nhất Ngôn nhìn thấu, ngón tay ở trên mặt nàng càng thêm tùy tiện di chuyển.

“Nàng có biết không, ánh mắt đầu tiên khi ta thấy nàng đã muốn làm nàng, nàng xinh đẹp như vậy cũng chỉ có ta mới có thể làm!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 4

Editor: QR - diendanlequydon

“Người...” Mộ Bối Nhi bị lời nói hạ lưu này dọa sợ tới mức sững sờ, từ trước tới nay chưa từng có người nào nói những lời như vậy với nàng.

Quân Nhất Ngôn nhìn thấy nàng như vậy lại càng muốn dùng từ ngữ dơ bẩn đâm loạn nàng, làm bẩn nàng. Mỹ nhân băng thanh ngọc khiết, xinh đẹp như tiên, nếu bị dọa xuống phạm trần như vậy cũng không tồi đúng không?

“Ta cái gì? Nàng có biết y phục của nàng đều được ta dùng để làm gì không? Ta sẽ gửi mùi hương phía trên rồi dùng nó bao lấy côn thịt của ta, cọ xát nó, tưởng tượng giống như ta đang chơi nàng rồi bắn tinh đầy lên phía trên, nàng nói xem nhiều tinh dịch như vậy có thể khiến bụng nhỏ của nàng phồng lên hay không?”

Quân Nhất Ngôn nói cực kỳ hạ lưu, Mộ Bối Nhi đáng thương chưa bao giờ nghe qua những lời này, đối với ý tứ trong đó cũng cái biết cái không, Quân Nhất Ngôn nhìn thấy bộ dáng ngây thơ vô tội của nàng, nở nụ cười tà ác, kéo tay nàng qua, đặt hạ thân đang ngoe ngoạc rục rịch của hấn.

“Cái này chính là chim lớn, dương vật, côn thịt, có thể khiến nàng dục tiên dục tử, ngày ngày mở tiểu huyết ra cầu ta chơi nàng!”

Côn thịt của nam nhân vô cùng nóng bỏng, Mộ Bối Nhi muốn rút tay về nhưng bắt đầu dĩ nam nhân nắm chặt không thả, thậm chí còn cố gắng hoạt động hạ thân, cố gắng cọ xát đồ vật vào bàn tay của nàng, nàng vừa tức vừa vội, bị nam nhân ức hiếp, đôi mắt hồng hồng càng thêm đáng thương đáng yêu.

“Người, tên khốn khiếp...” Mộ Bối Nhi nhìn như kháng cự nhưng thật ra cũng đang khiêu khích nam nhân, giọng nói mềm mại run rẩy khiến thân thể nam nhân tê dại, làm nam nhân càng muốn ngừng mà không được, mạnh mẽ cuốn nàng vào trong lòng ngực, nhiệt độ nóng rực bá đạo trên người nam nhân bao phủ cảm quan của nàng, nàng chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng mềm giống như sắp mềm hoá thành một vũng nước xuân.

“Ngoan nào, thích nàng nên mới ức hiếp nàng, để ca ca thương nàng thật tốt được không?” Lời nói tràn đầy tình ái, ngọt ngào dỗ dành, đôi môi gấp gáp không chờ nổi hôn từ vành tai xuống cổ nàng, giọng nói mang theo vài phần vội vàng.

“Ừm, không cần...” Đôi tay đầy thân thể nam nhân ra, giống như vô tình xẹt qua nụ hoa mẫn cảm và cơ bụng của nam nhân, hai chân quấy đạp lung tung lại thường xuyên lúc nặng lúc nhẹ cọ qua đồ vật của nam nhân.

“A... Tiểu đồng tây không nghe lời! Ca ca phải trừng phạt nàng mới được!” Bị nữ nhân đụng chạm như vậy, dục hỏa càng mãnh liệt, hấn trực tiếp dùng nội lực chấn động khiến y phục của mỹ nhân rách nát lại tà ác cố ý để lộ áo trong của nàng.

Lúc này Mộ Bối Nhi không mặc mặt ngực mà hấn thấy đêm đó mà mặc một cái yếm màu đen lông lẻo, phía trên thêu mẫu đơn lông lầy huy hoàng càng

tôn lên làn da trắng như tuyết, trong suốt long lanh của mỹ nhân, hạ thân cũng mặc một cái tập quần lỏng lẻo nửa trong suốt, thậm chí có thể thấy chân tâm trắng nõn của nàng.

“Á!” Mộ Bối Nhi hét lên một tiếng, co hai chân của nàng lên, tuy rằng còn có một chút tác dụng che đậy thân thể nhưng ánh mắt coi gian của nam nhân làm nàng cảm giác bản thân căn bản trần truồng, nàng bao bọc chính mình, khóc nức nở nói: “Người cái tên xấu xa này!”

Giọng chỉ trích ngọt ngào đương nhiên không có bất cứ tác dụng gì, huống chi cánh tay đang che đậy của nữ nhân trong lúc vô tình khiến cho một bên nụ hoa càng thêm nhô cao, vừa lúc trở thành nhị hoa một đóa hoa màu đơn. Nam nhân lại gần ngậm lấy, nước miếng thấm ướt áo yếm khiến nụ hoa càng thêm rõ ràng, nam nhân càng thêm ra sức liếm láp, bàn tay cũng càng thêm dùng sức xoa nắn một bầu vú khác.

Thân thể Mộ Bối Nhi vốn kiều quý, cho dù trên người mặc vải dệt mềm mại nhất vẫn cảm thấy thô ráp, nam nhân còn không biết nặng nhẹ như vậy khiến nụ hoa của nàng nóng rất đau đớn, nhưng đau đớn như vậy lại xen lẫn một loại khoái cảm chưa bao giờ thể nghiệm qua, khiến nàng càng thêm không biết nên làm thế nào, chỉ có thể mềm mại khóc kêu.

“Quân, Quân Nhất Ngôn... Đau, nhẹ, nhẹ chút...”

“Gọi ta là gì?” Nam nhân ngừng đầu, rõ ràng đối xưng hô như vậy rất không vừa lòng.

“Sao? Quân Nhất Ngôn? Ừm... Đau quá...” Không gọi tên thì gọi là gì? Nhưng mà nam nhân lại không hài lòng câu trả lời như vậy, dùng sức nhéo nụ hoa của nàng để trừng phạt.

“Gọi ta là phu quân hoặc là ca ca tốt, tự nàng chọn một cái!” Thái độ của nam nhân rất kiên quyết, phải gọi một xưng hô trong đó mới buông tha Mộ Bối Nhi.

“Hừ!” Mộ Bối Nhi quay đầu đi, nàng mới không kêu nam nhân này là phu quân hay ca ca tốt!

“Không gọi? Vậy thì đừng có trách ta nha!” Quân Nhất Ngôn muốn chính là Mộ Bối Nhi không nghe lời, không như vậy làm sao có thể trừng phạt nàng?

Yếm là một loại áo trong cực kỳ không an toàn, bàn tay của nam nhân rất dễ dàng chui vào, vỗ về chơi đùa bầu vú và bụng nhỏ của nàng, một tay khác hoạt động trên lưng trơn nhẵn của nàng. Bàn tay của nam nhân cực kỳ nóng bỏng, từ phía sau lưng không ngừng truyền đến độ ấm làm thân thể nàng tê dại, khi nam nhân chạm vào những chỗ mẫn cảm của nàng, trực tiếp khiến vòng eo của nàng mềm nhũn, ngã vào trên ngực của nam nhân.

Cắn đầu ngón tay, nàng cố nén suy nghĩ muốn rên rỉ thành tiếng, nàng vẫn không muốn dễ dàng nhận thua với hắn như vậy.

Không biết rằng, nàng càng như vậy càng làm cho nam nhân muốn hung hăng ức hiếp nàng, muốn nàng khóc la cầu xin hắn.

Ngón tay vân vê nụ hoa nhỏ xinh, thẳng đến khi nó run rẩy cứng rắn, sung đỏ, nam nhân thậm chí kéo sát hai bầu vú của nàng lại, nụ hoa cọ xát với nụ hoa, cách áo yếm ngậm vào trong miệng, nhìn biểu tình nhăn nheo bằng mọi cách của nữ nhân, hắn đùa giỡn càng thêm tận hưởng.

Một cái tay khác nhẹ lướt qua phần lưng, theo cột sống đột kích vào trong tập quần, trượt vào giữa khe mông, ấn thử xung quanh cục huyết nhỏ nhỏ thậm chí còn đâm vào một nốt ngón tay, Mộ Bối Nhi bị dọa đến, thân thể lập tức cứng đờ.

“Không cần, xin người...”

“Vậy nàng có nghe lời hay không?”

Mộ Bối Nhi sao có thể không đáp ứng, dùng sức gạt đầu, sợ lần đầu tiên đã bị nam nhân bạo hoa cục.

“Vậy nàng muốn gọi ta là gì?”

Trên mặt nam nhân nở nụ cười tà mị đắc ý, Mộ Bối Nhi không thể không cúi đầu, lí nhí gọi một tiếng “Phu quân”.

“Bốp” một tiếng, nam nhân dùng sức đánh vào mông nàng: “Kêu lớn tiếng chút!”

“A... Phu quân...”

Cuối cùng lần này cũng khiến nam nhân vừa lòng, xoa xoa cánh mông bị đánh sưng đỏ: “Ngoan, nương tử phải nghe lời phu quân nói, phu quân mới có thể chơi nàng sung sướng, biết không?”

Không đợi Mộ Bối Nhi trả lời, nam nhân trực tiếp kéo tập quần của mình xuống, lộ ra côn thật vô cùng lớn, nói nàng: “Đây là cái gì của phu quân?”

“...” Mộ Bối Nhi xấu hổ đến mức, vốn dĩ không dám nhìn cự vật kia, càng đừng nói trả lời vấn đề càng mắc cỡ hơn này.

“Không trả lời ta sẽ trực tiếp làm nàng!” Một tay cầm cự vật của mình, khổng chế đỉnh côn thật vuốt ve khuôn mặt hoàn mỹ không tí vết của nữ nhân, chất nhầy tràn ra dính ở trên môi, cảm giác từng bước từng bước làm bản tiên tử như vậy làm nam nhân càng thêm khó có thể tự giữ, lần thứ hai khổng chế sức lực, đánh vài cái ở trên mặt nàng, lưu lại vài dấu vết hồng hồng.

“Ta nói, ta nói, đây là côn thịt lớn của phu quân... Hu hu hu... Người cái tên xấu xa này, người đã vừa lòng chưa? Vì sao người lại nhục nhã ta như vậy?” Câu trả lời dè dặt khiến Mộ Bối Nhi suy sụp, nàng thẹn thừng đến mức muốn chui xuống đất, cuối cùng nhịn không được khóc lớn lên, tay nhỏ liên tục đánh vào nam nhân.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù không hề có hình tượng khóc lớn như vậy cũng vô cùng động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 5

Editor: QR - diendanlequydon

“Đừng khóc, không phải ta đã nói sao? Thích nàng nên mới ức hiếp nàng, nương tử ngoan phu quân sẽ yêu thương nàng thật tốt!” Mỹ nhân thương tâm cũng làm người khác tan nát cõi lòng, Quân Nhất Ngôn dỗ dành nửa ngày cũng không thấy nàng dừng lại, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ kia, đầu lưỡi lấp đầy khoang miệng khiến nàng không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể ở trong cổ họng phát ra tiếng nức nở càng thêm mê người.

Sau một nụ hôn sâu, Quân Nhất Ngôn đè Mộ Bối Nhi ở dưới thân, nâng chân nàng lên, không ngừng vuốt ve bập chân, bàn tay thô ráp thường thức chân ngọc tinh xảo đáng yêu của nàng, hơn nữa còn làm trò trước mặt Mộ Bối Nhi ngậm lấy ngón chân của nàng, ngay cả kẽ chân cũng không buông tha, còn liếm ướt gót chân của nàng.

“A... Không cần như vậy, thật dơ...” Mộ Bối Nhi muốn ngăn cản nam nhân, nhưng mà nam nhân càng chơi càng quá đáng, đè nàng xuống, nâng chân ngọc còn lại lên cũng liếm một lần, mỹ nhân vốn mắc cảm bị đùa giỡn như vậy, thân thể mềm không nói, chỗ kia cũng đã ướt, còn khiến tập quần ướt đầm, trong lúc nhất thời mùi hương càng thêm nồng đậm.

Mùi hương này vô cùng say lòng người, nam nhân ngửi khắp nơi trên người mỹ nhân, cuối cùng hắn phát hiện mùi hương truyền đến từ nơi riêng tư, chôn ở chân tâm Mộ Bối Nhi, hít sâu một hơi: “Chắc chắn chắc, không nghĩ tới nương tử của ta vẫn là một bảo bối thơm ngon!”

“A... Đừng như vậy, thật... thật xấu hổ...”

Biết đùa giỡn quá đáng, mỹ nhân lại muốn khóc, vì vậy Quân Nhất Ngôn không trêu đùa nàng nữa, mà để một đôi chân ngọc hoàn mỹ kẹp côn thịt chính mình, ngón chân vuốt mà đáng yêu chống vào trứng dái, chân tâm cọ xát thân gáy.

“Nương tử ngoan ngoan kẹp cho phu quân, không tiết một lần phu quân sợ sẽ khiến nàng bị thương!” Chân ngọc non mềm yếu ớt cọ xát côn thịt, lực đạo nhẹ nhàng như vậy không hề khiến dục hỏa của nam nhân yếu bớt ngược lại khiến trong lòng hắn càng thêm ngứa.

Mộ Bối Nhi cũng biết phân thân của nam nhân lớn như vậy, thô như vậy thật sự sẽ dễ dàng khiến nàng bị thương, cho nên nàng nương theo lực đạo của nam nhân, nâng đùi ngọc lên, cọ xát dục vọng của nam nhân, đến tận khi hai chân ẽ ẩm ướt nhũn ra cũng không thấy nam nhân bắn tinh. Chính giữa hai chân lấy dính dịch thể của nam nhân càng thêm trơn trượt, càng dễ trượt sang một bên, cái có cái không như vậy lại khiến nam nhân càng thêm khó chịu, thờ hồn hên xé rách tập quần của nàng, mở chân nàng ra, một tay cầm côn thịt thật lớn của hắn nhét vào chính giữa hai chân, cách tiểu huyết một khoảng rất gần.

“A! Không cần... Phu quân, ta sợ...” Đại gia hỏa này trực tiếp tiến vào như vậy thật sự sẽ chết người! Mộ Bối Nhi khóc kêu giãy giụa, lại không phát hiện thần sắc của nam nhân càng thêm dữ tợn.

Quân Nhất Ngôn áp chế dục hỏa hùng hục, một tay chế trụ đôi tay của nàng, một tay đè chân nàng xuống: “Ngao ngoan, nếu không ta thật sự sẽ chơi hư tiểu huyết của nàng!”

Thấy Mộ Bối Nhi an tĩnh lại, nam nhân mới bắt đầu di chuyển giữa hai chân nàng, thân gáy cực nóng không ngừng cọ xát ở cửa huyết, quy đầu thường thường cọ qua tiểu trâm châu, tiểu huyết bị kích thích, co rút lại vài cái, phun ra càng nhiều hoa dịch dính nhớp làm nam nhân hoạt động càng thêm thông thuận.

“A...” Cứ việc côn thịt không hề cắm vào trong tiểu huyết nhưng ‘chân giao’ đã làm hắn sung sướng, không có cách tự kiềm chế, hắn càng thêm dùng sức ở trong đó đâm vào rút ra, có ý xấu dùng quy đầu thật lớn, kích thích tiểu huyết mắc cảm của mỹ nhân ra càng nhiều nước, quy đầu rất nhiều lần chui vào cửa huyết, mỹ nhân sợ tới mức nhai chặt tiểu huyết, hơn nữa nước chảy ra không ngừng.

“Ô ô ô... A... Ừm...” Thân thể mắc cảm không ngừng bị kích thích như vậy, Mộ Bối Nhi rất nhanh đã đạt cao trào, dâm thủy chảy ra nhiều như suối phun, chất lỏng trong suốt phun tung toé vào côn thịt của nam nhân, trên bụng của nam nhân cũng toàn là dâm thủy, trong lúc nhất thời cả phòng đều tràn ngập mùi hương.

“A a a... Thật sướng...” Nhờ dâm thủy nam nhân nhanh hơn tốc độ, đâm vào rút ra hơn mười lần mới bắn tinh dịch trắng đậm ở trên người Mộ Bối Nhi, trên yếm càng đặc biệt nhiều.

Cả người Mộ Bối Nhi bần rần vô lực, ngay cả khi thấy Quân Nhất Ngôn cúi yếm dính đầy tinh dịch gấp lại, giấu kỹ, nàng cũng không có sức lực ngăn cản, chỉ có thể là suy yếu mất một tiếng ‘hỗn đản’, đây chính là cái yếm nàng thích nhất.

“Nuơng tử ngoan, nàg xem nàg chảy thật nhiều nước!” Hấn gấp chân của mỹ nhân lại, toàn bộ chân tâm hiện ra trước mắt, buộc nàg thấy rõ ràng dâm huyết của mình dính tinh dịch của nam nhân còn không ngừng lúc đóng lúc mở chảy ra dâm thủy thơm ngát.

Còn không đợi Mộ Bối Nhi kịp cảm thấy thẹn, nam nhân quỳ hai chân xuống, cầm côn thịt của mình để ở cửa huyết, quy đầu rất lớn gian nan xâm nhập vào trong đó, muốn để Mộ Bối Nhi trơ mắt nhìn tiểu huyết của mình bị chơi.

“A a a... Không được... Quá lớn, sẽ hư mất...” Mộ Bối Nhi không ngừng giãy giụa, côn thịt của nam nhân ước chừng thô to giống như cánh tay của trẻ con, gần như chỉ cái quy đầu xâm nhập cũng không thể chống đỡ được, nhưng mà nàg càng giãy giụa ngược lại khiến nam nhân tiến vào càng sâu, hoa huyết nho nhỏ bị căng đến trắng bệch, cửa hoa huyết chỉ bằng lỗ kim cũng chịu đựng đến cực hạn, cảm giác thiếu chút nữa sẽ bị rách ra.

“Hò, thật chặt... Bảo bối ngoan, sẽ không căng hư, hoa huyết của bảo bối sẽ ăn được!” Nam nhân không hề có ý định dừng lại, kiên định tiến vào từng chút một, Mộ Bối Nhi nhìn côn thịt thô dài bị tiểu huyết ăn gần xong, trong cơ thể bị dị vật to lớn lấp đầy, ngay cả thời gian đau đớn cũng không có, hoa huyết bị căng đến chết lặng, không có cách nào co rút lại, Mộ Bối Nhi khẽ nhếch cái miệng nhỏ thờ dốt, nhìn như vậy thật sự cực kỳ đáng thương.

Nam nhân nhanh chóng gặp phải một tầng lá chắn, hấn thẳng tắp đâm thủng tầng chắn mỏng manh tượng trưng cho sự thuần khiết của nữ nhân, quy đầu thật lớn tiến vào đến chỗ sâu nhất, chạm vào cửa tử cung, thân thể hai người hoàn toàn hợp nhất. Có thể bắt lấy mỹ nhân tư sắc nhi toàn diện như vậy, trong lòng nam nhân có thể nói là đắc ý đến cực điểm, cũng may hấn vẫn còn thương hương tiếc ngọc, dừng động tác lại, chờ nữ nhân thích ứng côn thịt lớn của hấn.

“Ưm... Đau quá... Thật căng...” Mộ Bối Nhi rên rỉ rất nhỏ không thể nghe thấy, trên mặt vụn vẹo thống khổ. Quân Nhất Ngôn đè chặt hai chân của nàg không ngừng xoa nắn chân tâm của nàg, một tay vỗ về chơi đùa cặp ngực của nàg, môi ở cổ nàg không ngừng hôn khẽ: “Bảo bối rất tuyệt, nàg xem này không phải đã ăn xong sao?”

Quân Nhất Ngôn cũng nhăn nhó rất thống khổ, mồ hôi không ngừng chảy xuống, nhìn thấy Mộ Bối Nhi có chút thích ứng, hấn mới nhẹ nhàng đâm vào rút ra, đối với nàg dịu dàng như trên bảo, như vậy khiến nàg rất nhanh động tình lần thứ hai, hoa huyết chảy ra dâm thủy.

“Ưm ưm ưm... Phu quân...” Mộ Bối Nhi bị đâm đến ánh mắt mê ly, cánh tay ôm cổ nam nhân, nàg dần dần cảm nhận được thú vị trong đó, hơn nữa còn lắc cái mông đón ý nói hòa động tác của nam nhân.

“Thật lẳng lơ! Mới như vậy đã muốn ta chơi hư nàg?” Vốn dĩ hấn nhớ đây là lần đầu tiên của Mộ Bối Nhi, định dịu dàng một chút, ai ngờ nữ nhân này còn chủ động quyến rũ hấn, như thế rất tốt, nam nhân không tiếp tục nhẫn nại, bắt đầu dùng sức, mở rộng hoa huyết, ra sức hoạt động ở trong đó.

“A a a... Phu quân, ta sai rồi... Chậm một chút, chậm một chút... Ta chịu không nổi...”

Mộ Bối Nhi xin tha càng như thêm một cành củi khô vào đục hỏa của nam nhân, đôi mắt của nam nhân hoàn toàn biến đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 6

Editor: QR - diendanlequydon

Bên trong phòng ngủ, hương diễm vô biên.

Nữ tử tuyệt mỹ nhất nằm quỳ, đầu và bầu ngực dính vào đệm chăn, cái mông lại bị một đôi tay hữu lực nâng lên cao, một cây côn thịt to lớn, màu sắc thâm trầm ra vào giữa đùi tuyết trắng của mỹ nhân, cửa huyết vốn dĩ chỉ lớn bằng lỗ kim lại bị đâm thành một cái cửa động tròn tròn.

“A... Quá sâu... Ưm...” Mộ Bối Nhi không ngừng bị nam nhân đâm tới đình, mỗi lần đều thiếu chút nữa đụng phải trụ giường rồi lại bị kéo trở về, lặp đi lặp lại như thế.

“Không thích? Nhưng mà cái miệng nhỏ phía dưới của nàg lại đang kêu sung sướng đó!” Phía dưới hạ thân chỗ đang kết hợp với nhau không ngừng phát ra tiếng nước ‘phụt phụt phụt’, hai cái trứng dái của nam nhân đánh vào cánh mông của nữ nhân phát ra tiếng ‘bạch bạch bạch’, đan chéo với tiếng nữ nhân rên rỉ tạo thành một khúc nhạc dâm đảng.

“Đừng... Đừng nói...” Những lời nói dâm đảng này không ngừng kích thích nàg, toàn bộ thân thể xấu hổ đều nhuộm hồng, hai bàn tay nhỏ che khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, vùi vào trong đệm chăn, chọc nam nhân cười lớn, ngực không ngừng rung động.

“Ta cảm thấy nàg rất thích nha, nàg xem nàg cắn ta cắn chặt như vậy khiến ta muốn đâm vào cũng đâm không được!” Trong cơ thể nữ nhân vô cùng chặt chẽ, chơi lâu như vậy cũng không thấy thả lỏng, vẫn chặt chẽ như cũ, một khi nữ nhân xoắn chặt, hấn thậm chí có ảo giác chính mình sẽ bị bầm gãy.

Nghe vậy, Mộ Bối Nhi lại một trận co rút lại, kẹp chặt đến mức nam nhân thoải mái gằm nhẹ.

“Tê, nằng đây là muốn bấm gãy ta sao?” Quân Nhất Ngôn bị kẹp đau đớn đồng thời lại cảm thấy sáng khoái, hấn dùng sức đâm vào rút ra, cự vật đâm vào chỗ sâu nhất bị một khối thịt mềm mại chặn lỗ nhỏ trên đỉnh côn thịt, lại hai người đồng thời cảm thấy sáng khoái.

“A a a ~ ~ ~”

“A ~ ~ ~”

Hai người đồng thời đạt tới cao trào, trong nháy mắt đại não trống rỗng, thần trí giống như bay bổng lại thoải mái chịu không nổi, Quân Nhất Ngôn ôm Mộ Bối Nhi ngã xuống giường, côn thịt nửa mềm vẫn cắm ở trong cơ thể nữ nhân như cũ, bắn toàn bộ tinh dịch vào bên trong.

“Nương tử có thoải mái hay không, hửm?” Quân Nhất Ngôn cười xấu xa vuốt ve ngực của Mộ Bối Nhi, một tay thăm dò đến chỗ đang tương liên, sờ đến một tay dính nhớp.

“Ừm...” Ngón tay dính chất nhầy ở nơi riêng tư vẽ vòng tròn, vừa nhẹ vừa ngứa, cuối cùng xâm nhập vào bên trong hoa huyết vốn là bị căng lớn đến cực hạn: “A... Không cần... Thật sự sắp hỏng rồi...”

“Vậy nằng trả lời ta, thoải mái hay không? Phải trả lời tốt thật tốt nha!”

Nhấn mạnh hai chữ tốt, rõ ràng là không cho phép phủ nhận, nam nhân này thật hư hỏng đến tận cùng!

“Thoải mái, thoải mái muốn chết... A, nguoi như thế nào... Như thế nào...”

“Nếu thoải mái chúng ta lại đến một lần đi!”

Côn thịt của Quân Nhất Ngôn ở trong cơ thể của nữ nhân lần thứ hai cứng lên, nghiêng thân thể, nâng một chân của nằng lên, kích thích cái miệng của nằng, đâm vào rút ra từng chút từng chút, lực đạo thông thả hòa nhã hoàn toàn không hung mãnh như lúc nãy. Hấn cũng không phải là nam nhân nửa người trên bị nửa người dưới chi phối, tiểu huyết của nữ nhân đã sung đỏ bất kham do lần làm tình lúc nãy, hơn nữa đây là lần đầu tiên của nằng, làm thế nào cũng không thể chơi hỏng rồi.

Bàn tay to lớn cầm trẻ bú sữa xoa nắn, nam nhân dựa vào cổ nằng, hơi thở cực nóng phun vào cổ nằng, ở bên tai nằng nói những lời khiến người ta cảm thấy xấu hổ, khiến Mộ Bối Nhi run rẩy từng đợt nhưng không thể phủ nhận làm tình thoải mái như vậy càng khiến nằng sung sướng.

“A... Ừm... A... A...” Cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng uyển chuyển, bụng nhỏ không ngừng run rẩy, Mộ Bối Nhi lại một lần bị nam nhân đưa lên cao trào, tất cả dâm thủy xối ở trên côn thịt của nam nhân, tiểu huyết bởi vì đạt cao trào không ngừng co rút nhưng nam nhân còn không ngừng kích thích nằng.

“Bảo bối, nằng là của ta, chỉ có thể là của ta!”

Lúc này, Quân Nhất Ngôn làm vô cùng tận hứng, một mỹ nhân hoàn mỹ như vậy, từ đầu đến chân hấn đều không buông tha, cuối cùng khi thả nằng trở về, hấn thu hồi toàn bộ y phục lúc nằng mặc tới lại mặc cho nằng vậy lưu tiên lần đầu tiên hấn trộm đi.

“Nương tử không cho ném bộ y phục này, phu quân vốn luôn ôm bộ y phục này để nhớ nằng đó!” Nam nhân nói xong còn làm động tác ưỡn thẳng hạ thân, Mộ Bối Nhi còn có cái gì không hiểu, từ trong kẽ răng nói ra hai chữ “Cảm thú”, chỉ hận thân thể mình bủn rủn, không có cách nào tránh thoát trời buộc của nam nhân.

Mộ Bối Nhi sau khi rời đi lập tức bị bệnh, ngược lại không phải thật sự bị bệnh mà do nằng không nghĩ nhanh chóng nhìn thấy Quân Nhất Ngôn như vậy, tưởng tượng đến kia đó nam nhân kia làm nằng như vậy, chân nằng lập tức mềm, chỗ kia cũng có chút ướt, nằng đương nhiên sẽ không thừa nhận chính mình muốn giống nam nhân muốn.

Hơn nữa, lúc này thân phận của nằng sẽ có xung đột với nhiệm vụ quyền rừ Quân Nhất Ngôn, nhưng mục đích càng quan trọng hơn là muốn Quân Nhất Ngôn yêu nằng, như vậy treo ngược người nam nhân này lên thì đã sao?

Mộ Thanh rất đơn thuần, hấn hoàn toàn không hề phát hiện tỷ tỷ bằng thanh ngọc khiết của mình đã bị nam nhân chuyển trò vui vẻ với hấn trước mặt đùa bỡn, càng đừng nói lúc này nam nhân này còn đang cố ý vô tình hỏi thăm hấn để muốn biết tình huống của Mộ Bối Nhi.

“Đúng rồi, mấy ngày gần đây Mộ cô nương cáo ốm, chẳng lẽ bệnh tình của nằng còn không có chuyển biến tốt đẹp hay sao?”

Mộ Thanh cũng không phát hiện lời nói của Quân Nhất Ngôn có chút nôn nóng, chuyện này cũng không thể trách Quân Nhất Ngôn. Vốn dĩ mỹ nhân hấn luôn tâm duyệt tự mình đưa tới cửa thể nên thuận lý thành chương bọn họ làm luôn, một ngày không thấy mỹ nhân, hấn có thể nói do mỹ nhân nhi có chút tức giận nhưng cũng đã nửa tháng, mỹ nhân còn bệnh, thậm chí điều động rất nhiều cao thủ và thị nữ canh gác tiểu viện của nằng, mặc cho hấn có võ công cao cường hơn nữa cũng không thể cứng rắn xông vào, đành phải tới trước mặt Mộ Thanh làm bộ hỏi thăm.

“Xưa này thân thể tỷ tỷ luôn yếu ớt nhưng mà ta đi thăm tỷ tỷ thật ra thấy tỷ đã đỡ hơn một chút. Đúng rồi, Quân huynh có cần phải tham gia đại hội võ lâm lần này không?” Mộ Thanh hứng thú bưng bưng thảo luận về đại hội võ lâm, cũng không phát hiện Quân Nhất Ngôn thất thần.

Bị bệnh? Thân thể không tốt?

Hắn có chút hối hận, hắn cũng biết ngày ấy bản thân quá đáng, đè ép mỹ nhân muốn vài lần không nói, còn để tay nhỏ, bộ ngực sữa của nàng... Cho hắn... Đã nhiều ngày hắn tưởng tượng đến một ngày mất hồn kia rất nhanh lại cứng, nhưng mà đã nếm thử mỹ vị tốt nhất, dùng tay mình hoặc dùng y phục của mỹ nhân hoàn toàn không có cảm giác, thử vài lần nhưng không chỗ nào không nghĩ thân thể của mỹ nhân đành để hạ thân cứng rắn đi ngủ.

Mộ Thanh nói nhìn tốt hơn một chút, vậy nói cách khác Mộ Bối Nhi đang giả bệnh trốn tránh hắn, không chịu gặp hắn, hắn càng ngày càng nóng, nhưng cố tình đầu sỏ gây tội còn không chịu gặp hắn, hắn cũng không có cách nào gặp nàng.

“Quân huynh, tỷ tỷ muốn ta đi Ngu Thành chuẩn bị trước, huynh xem huynh muốn cùng ta đi hay vẫn là...”

“A? Mộ cô nương cũng phải đi Ngu Thành sao?”

“Đúng vậy, tỷ tỷ cũng muốn đánh giá thời đại hoàng kim của võ lâm.”

“Nói như vậy, để ta lưu lại đi, vừa đúng lúc có chút việc cần xử lý, xong rồi có thể hộ tống Mộ cô nương tiến đến Ngu Thành!”

“Một khi đã như vậy, vậy làm phiền Quân huynh!”

“Mộ đệ khách khí.”[QR][diendanlequydon]

Trong lòng Quân Nhất Ngôn cười thầm, đây chính là cơ hội lớn trời cho, Mộ Thanh rời đi tất nhiên mang đi một nhóm người, như vậy hắn lập tức có cơ hội thừa nước đục thả câu, hắn cũng không tin lúc này Mộ mỹ nhân đây còn có thể trốn tránh hắn!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 7

Editor: QR - diendanlequydon

Động tác của Mộ Thanh rất nhanh, trên thực tế cũng là do có người thúc giục hắn đi, thúc giục gấp rút, Quân Nhất Ngôn còn đặc biệt công hiến biệt phù của mình ra, chỉ vì Mộ Thanh nhanh chóng rời đi một chút, hắn không nghĩ mỗi ngày đều bị mộng tỉnh.

Vì vậy Mộ Thanh đi rồi, Quân Nhất Ngôn nở nụ cười.

Đêm khuya.

“Tiểu thư, những ngày gần đây y phục của người thiếu rất nhiều, có cần phải làm thêm một ít?” Một tỷ nữ cung kính nói, các nàng cũng biết những y phục này biến mất rất không bình thường, nhưng các nàng càng hiểu được lời nào không nên hỏi, không thể hỏi. Tuy rằng chuyện của tiểu thư nhà mình và nam nhân nào đó các nàng cũng biết một ít.

Mộ Bối Nhi nghe vậy ngừng lại, không thể ức chế nhớ tới Quân Nhất Ngôn, người nam nhân này càng ngày càng quá phận, hắn trộm đi y phục của nàng thì thôi, rất nhiều lần còn trả lại nhưng phía trên tất cả đều là uest vật của hắn, quá đáng như vậy khiến ngay cả thị nữ của nàng cũng đã biết một chút chuyện.

Nàng hơi thất thần một lúc, lại thấy khuôn mặt mỹ nhân trong gương như hoa đào, rõ ràng nàng nghĩ đến những chuyện đó không tự giác lại đỏ mặt, làm bộ không có chuyện gì xảy ra, nàng nhàn nhạt phân phó: “Người đi định chế một ít y phục đi!”

“Tuân lệnh.” Tỷ nữ giống như hoàn toàn không phát giác chủ tử của mình từng ngăn người, nhận được mệnh lệnh, lập tức tay chân nhẹ nhàng đi ra.

“Chờ một chút, biết Quân Nhất Ngôn đang làm cái gì sao?” Mộ Bối Nhi nghĩ nàng thờ ơ lạnh nhạt với nam nhân kia lâu như vậy, có lẽ hắn đã không kiên nhẫn, lại tiếp tục lạnh nhạt người này sẽ không vui vẻ.

“Những ngày gần đây Quân công tử thường đi khách điểm cách vách, nói là gặp bạn tốt, hạ nhân hầu hạ nói mỗi khi trở về luôn có một ít mùi phấn son.” Người trên đảo Tiêu Dao đều không đơn giản, nếu tỷ nữ biết tiểu thư của mình để ý nam nhân nào đó tự nhiên chú ý đến hắn nhiều hơn.

Mùi phấn son? Đó chính là đi gặp nữ nhân, không nghĩ tới Quân Nhất Ngôn không có kiên nhẫn lại còn hoa tâm như vậy!

Trong tiềm thức nàng vẫn không tin người nam nhân này, suy cho cùng hắn là ‘kẻ trộm hương’ đã duyệt tẩm mỹ nhân trong thiên hạ, làm sao có thể biết hắn có thể động tâm với một người trong số đó hay không? Hơn nữa nàng cũng không biết nữ chủ là ai, đối thủ tiềm tàng này cũng làm cho nàng cực kỳ lo lắng.

Nghĩ nghĩ nàng vẫn nên chủ động một chút cho thỏa đáng, nếu không thể giữ chắc người nam nhân này, nàng lập tức sẽ bị trừng phạt.

Ngày thứ hai, Quân Nhất Ngôn vẫn định đi đến chỗ Mộ Bối Nhi nhìn một chút trước rồi mới theo lễ thường ra cửa gặp bạn, ai ngờ nửa đường nhìn thấy Mộ Bối Nhi thần sắc đậm đăm đứng trong đình.

Trong lòng Quân Nhất Ngôn vui vẻ, trên mặt vẫn vẫn đậm phong khinh.

“Mộ cô nương, những ngày gần đây thân thể có tốt hơn chút nào không? Nếu còn không đỡ, Quân mỗ có quen biết mấy người bạn tốt tinh thông y thuật có thể vì Mộ cô nương kiểm tra thân thể một chút.” So sánh lúc ở trên giường, tên này không biết văn nhã hơn bao nhiêu lần.

“Không cần.” Mộ Bối Nhi không làm được như người nào đó, kỹ thuật diễn ca thâm như vậy, mặt nàng lạnh nhạt nhưng móng tay lại đâm vào trong lòng bàn tay, chỉ chốc lát đã nắm chặt đến trắng bệch.

Quân Nhất Ngôn không biết thế nào, có chút đau lòng.

“Mộ cô nương có chuyện phiền lòng sao?”

Hắn hỏi chân thành nhưng Mộ Bối Nhi lại bị hắn làm tức giận rồi, người nam nhân này thật có ý tốt hỏi nàng vì sao phiền lòng? Chẳng lẽ hắn không biết nguyên nhân là hắn và nàng mới có một đoạn tình duyên mong manh ngăn ngui, hắn đã hẹn hò với nữ nhân khác? Thật sự coi nàng là kẻ ngốc cái gì cũng không biết sao?

Vì thế nàng cực kỳ, cực kỳ lạnh nhạt trả lời: “Có hay không có quan hệ gì với ngươi chứ? Bằng hữu của Quân công tử có lẽ đã chờ sốt ruột, công tử mau đi đi!”

Nói xong, phát tay áo bỏ đi, để lại cho Quân Nhất Ngôn một bóng dáng yếu đuối.

Quân Nhất Ngôn rất tức giận, cố nén lửa giận trong lòng, nữ nhân này sung sướng xong rồi lập tức lạnh nhạt, ném hắn một bên không quan tâm, thật vất vả mới thấy mặt, thái độ còn ác liệt như vậy, đều nói mỹ nhân như rắn rết, xem ra một chút đều không sai, quan hệ gì với ta đâu? Ở trên giường lúc bị ta chơi, lúc kêu ta phu quân làm sao không nói có quan hệ gì với ta đâu? Còn muốn ta nhanh đi gặp bằng hữu đi. Ha, ta gặp hay không gặp có quan hệ gì với nàng chứ?

Từ từ, bằng hữu? Trong đầu Quân Nhất Ngôn linh quang chợt lóe, tức khắc hiểu rõ vì sao thái độ của Mộ Bối Nhi lạnh nhạt nhưng cứ lại quái dị!

“Ha ha ha ha!” Hắn ngửa mặt lên trời cười to, kỳ thật hắn cũng không biết vì sao trong lòng lại vui vẻ như vậy nhưng khi biết Mộ Bối Nhi không phải không hề có cảm giác với hắn, hắn nhìn không được sự vui mừng!

Một ngày này, Quân Nhất Ngôn rất ngoan không hề ra ngoài gặp người gọi là bạn tốt.

Buổi tối.

“Quân Nhất Ngôn đâu?”

“Hôm nay Quân công tử ở trong phòng cả ngày để vẽ tranh, còn phái người tặng tiểu thư một bộ.” Tỳ nữ nói xong lấy bức tranh của Quân Nhất Ngôn ra, hai tay dâng lên.

Mộ Bối Nhi tiếp nhận bức tranh kia, chậm rãi mở ra một nửa, lập tức nhìn thấy một mỹ nhân lộ nửa vai ngọc, nàng lập tức khép lại, gương mặt đỏ bừng, trong lòng phi nhỏ, đã biết Quân Nhất Ngôn không có ý tốt, người này lại tùy tiện đưa xuân cung đồ cho nàng như vậy, cũng không sợ hạ nhân phía dưới nhất thời tò mò nhìn thì làm sao!

Tuy rằng trong lòng Mộ Bối Nhi cũng biết thuộc hạ nàng dạy dỗ sẽ không nhiều chuyện như vậy nhưng trong lòng vẫn không nhận được sự hài, trái tim đập đặc biệt nhanh, giống như đang ăn trộm.

Bất quá không đáp lễ cũng không tốt, vì vậy nàng dùng giấy viết thư nàng tự nhuộm ra tùy tiện viết hai chữ, giao cho tỳ nữ.

Chờ đến khi hạ nhân cuối cùng đều lui xuống, nàng mới trộm mở bức tranh kia ra, rất giống như đang làm chuyện trái với lương tâm.

Quân Nhất Ngôn là người toàn tài, văn thao võ lược không gì không giỏi, quan trọng nhất chính là võ công của hắn đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao, văn cang tài giỏi hơn được những nhà nho lớn thường thức.

Cho nên bức họa này không phải đẹp bình thường.

Trong bức tranh, y phục của nữ tử nửa cởi, mặt nửa che nửa lộ nhưng Mộ Bối Nhi lại có thể khẳng định đó chính là nàng, Quân Nhất Ngôn vẽ chính là nàng. Bên cạnh còn có một bàn tay, nhìn đáng vẻ là tay của nam nhân, cái tay kia chui vào phía dưới váy của mỹ nhân, tuy nhìn không thấy bàn tay kia đang làm cái gì nhưng Mộ Bối Nhi đã bắt đầu tự tưởng tượng.

Nàng nghĩ đến một ngày kia, ngón tay của nam nhân đùa giỡn nàng..

Nàng nhanh chóng kẹp chặt hai chân, nàng lại bị một bức tranh của nam nhân khiêu khích ra cảm giác, còn ướt! Nàng cắn môi, trong lòng nghĩ kia hai

chữ kia quá tiện nghi cho Quân Nhất Ngôn!

Bên này Quân Nhất Ngôn thu được hai chữ cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu nàng không trả lời hẳn vậy mới kỳ quái.

Mở ra đã thấy hai chữ ‘cầm thú’.

Hắn cười ha ha, thậm chí có thể tưởng tượng nữ nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này nhưng trời sinh giọng nói của nàng mềm mại đáng yêu, khiến người lại càng như làm nũng nhiều hơn, nam nhân tự động nghĩ rằng nữ nhân đang cùng hắn ve vãn đánh yêu, vì thế lại tặng một bức tranh nữa qua.

Bức tranh này giống như làm tiếp việc của bức tranh trước, toàn bộ y phục của nữ nhân đã bị cởi ra, trong bức tranh chính là bộ dáng của Mộ Bối Nhi, trên mặt còn chứa xuân sắc, một đôi tay làm loạn ở trên cơ thể nàng, một cây côn thịt màu sắc thâm trầm để ở chân tâm của nữ nhân, tuy rằng vẫn nhìn không thấy hình dáng của nam nhân nhưng Mộ Bối Nhi biết khẳng định trên mặt nam nhân treo một nụ cười không có ý tốt.

Bởi vì một ngày kia, bộ dáng nam nhân chính là như vậy!

Nàng cúi mặt xuống, sừng mặt ở dưới ánh đèn xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, hai chân cọ sát ở dưới váy, nàng cắn môi, bị hai bức họa khơi gợi tình dục, không biết làm thế nào để nó biến mất, người nam nhân này thật sự là quá đáng giận!

“Nương tử đang nhớ vì phu hay đang nhìn tranh thất thần?”

Vừa ngừng đầu còn không phải là Quân Nhất Ngôn sao!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 8

Editor: QR - diendanlequydon

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Mộ Bối Nhi bị dọa, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, luống cuống tay chân, muốn nhanh chóng cuộn bức tranh lại, lại bị nam nhân bế lên, ngồi ở trên đầu gối của hắn.

“Trốn cái gì, hửm?” Quân Nhất Ngôn thân mật cọ vào người nàng, ngón tay chỉ vào mỹ nhân trong bức tranh: “Có phải rất giống nàng hay không? Ta tốn thời gian rất lâu mới có thể vẽ được, phải biết rằng bảo bối của ta đẹp như vậy cũng không phải đơn giản có thể vẽ xuống được!”

Lời Quân Nhất Ngôn không nói ra là, từ trước đến giờ hắn chỉ vẽ hoa, vẽ núi, vẽ sông vẽ nước cũng không vẽ người nhưng Mộ Bối Nhi là người lần đầu tiên hắn muốn vẽ, hai bức tranh này là tác phẩm hắn dụng tâm nhất từ trước tới nay.

“Tên hỗn đản này, ai bảo ngươi, ai bảo ngươi vẽ?” Mộ Bối Nhi có chút thẹn quá thành giận, không thuận theo, không tha đắm vào ngực nam nhân.

“Bảo bối ngoan, vì phu mang đến một quyển sách rất hay cho nàng, chúng ta cùng nhau xem có được không?” Quân Nhất Ngôn chế trụ đôi tay nhỏ đang đánh loạn kia, cũng không đợi nàng trả lời đã mở quyển sách được gọi là rất hay kia, Mộ Bối Nhi vừa thấy rõ ràng là một nam một nữ thân thiết khăng khít ôm ôm ấp ấp, đây rõ ràng là một quyển xuân cung đồ! Đã thấy bức tranh của Quân Nhất Ngôn lúc trước, Mộ Bối Nhi cảm thấy rất ghét chất lượng của quyển sách này, tuy thế nàng vẫn thấy xấu hổ, đầu vùi vào ngực Quân Nhất Ngôn rồi lại lên lút mở mắt nhìn quyển xuân cung đồ kia.

Quân Nhất Ngôn thấy nàng như thế thì cười thầm, thật sự lúc Mộ Bối Nhi làm ra vẻ ta đây cực kỳ đáng yêu, cực kỳ giống con chuột nhắt đang ăn vụng.

Hắn lại lật một tờ, nữ nhân đối mặt với nam nhân, ngồi ở trên đầu gối của hắn, cây côn thịt ở chính giữa vô cùng nổi bật, một bàn tay của nữ nhân đặt ở phía trên.

Mộ Bối Nhi có chút đứng ngồi không yên, nàng khẽ di chuyển cái mông, Quân Nhất Ngôn lại ôm nàng càng chặt hơn, nhỏ giọng nói một câu bên tai nàng ‘đừng nhúc nhích’, giọng nói khàn khàn từ tính lộ ra tình dục nồng đậm, hơi thở ấm áp phun ở phía sau nàng, Mộ Bối Nhi lập tức không dám động đậy. Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, nàng luôn cảm giác càng ngày càng nóng, thân thể Quân Nhất Ngôn cũng nóng như lửa, nàng khăn trương liếm liếm môi, đầu lưỡi nhỏ đỏ búng nhấp ướm miệng mình, nàng không chú ý tới ánh mắt của Quân Nhất Ngôn lập tức trở nên thâm thúy trầm trầm.

Hầu kết của Quân Nhất Ngôn giật giật, hơi run rẩy lật sang trang sau.

Lúc này nữ nhân không còn ngồi ở trên đùi nam nhân nữa mà ngồi quỳ giữa hai chân nam nhân, tay cầm cây thân gậy của nam nhân, miệng phun ra nuốt vào quy đầu, một tay lại duỗi vào giữa hai chân mình.

Mộ Bối Nhi càng thêm bất an, nàng cảm giác được giữa hai chân của mình đã ướt át không chịu nổi, hô hấp có chút nặng nề, thân mình cũng mềm đến kỳ cục, ngón tay vô lực đặt trên cánh tay hữu lực của nam nhân: “Quân... Quân Nhất Ngôn, ta muốn uống nước!”

“Nàng nên gọi ta là gì?” Chỉ sợ tiểu mỹ nhân trên người hắn không biết tiếng nói của mình cỡ nào mềm mại ngọt ngào đi, thiếu chút nữa khiến cho hắn không khống chế được.

“Phu... Phu quân!” Mộ Bối Nhi vừa nghe Quân Nhất Ngôn nói như vậy, phản xạ có điều kiện gọi ‘phu quân’, lúc sau trong lòng âm thầm phi nhỏ chính mình, mới như thế đã nhanh chóng đầu hàng.

“Thật ngoan, tới đây vì phu rót nước uống!” Quân Nhất Ngôn cầm lấy ấm trà trên bàn, sờ sờ thành ấm: “Ai nha, có chút lạnh, vì phu giúp nàng hâm nóng!”

Mộ Bối Nhi vốn tưởng rằng hâm nóng là dùng nội lực hâm nóng, ai ngờ nam nhân trực tiếp uống một ngụm từ miệng ấm, ngậm miệng nhỏ của nàng rồi nuốt xuống. Mộ Bối Nhi ngửa đầu nhận lấy nụ hôn bất thành linh của nam nhân, nước trà là lạnh băng, môi lưỡi của nam nhân lại cực nóng, đầu lưỡi nóng bỏng và nước trà lạnh băng cùng nhau lấp đầy toàn bộ khoang miệng của nàng, nàng nuốt nước trà hơi sặc, đầu lưỡi bị nam nhân mút đến tê dại. Nàng bị đầu lưỡi của Quân Nhất Ngôn quấy nhiễu khiến đầu óc choáng váng, hoàn toàn không có cách nào tự suy nghĩ.

“Còn muốn hay không?”

Mộ Bối Nhi không biết Quân Nhất Ngôn nói cái gì, mơ mơ màng màng gật đầu, lại một lần nữa bị nam nhân hôn đến tối tăm mờ mịt.

“Bảo bối ngoan, chúng ta tới học quyền sách này đi!” Quân Nhất Ngôn nói nhỏ bên tai nàng, phun toàn bộ nhiệt khí vào trong lỗ tai của nàng, ngậm lấy rồi liếm hôn vành tai tinh tế của nàng, đầu lưỡi còn ở bên trong lỗ tai, bắt chước hành động giao hoan, ra ra vào vào: “Được không, chúng ta thử một lần có được không?”

Thấy Mộ Bối Nhi không đáp ứng, hắn lập tức dùng sức dây dưa với nàng, liếm láp xong lỗ tai lại hôn cổ của nàng, ở những chỗ dễ thấy nhất gieo từng quả dầu tây nhỏ, Mộ Bối Nhi thật sự không có cách nào đành phải đáp ứng hắn. Quân Nhất Ngôn lập tức thả côn thịt của mình ra, nắm tay của nàng bao lấy thân gầy: “Ng ngoan, sờ cho ta đi!”

Mộ Bối Nhi nghe lời, sờ hai cái, ngay lúc nam nhân sắp khoái đến mức rên rỉ lại ngừng lại, Quân Nhất Ngôn thấy bộ dáng vô tội không biết nên làm thế nào của nàng, biết ngay tiểu bảo bối đang thay đổi phương pháp xử trí hắn, vội vàng nói vài lời hay, bàn tay to khống chế được tay nhỏ giúp hắn tiết dục, nhưng mà Mộ Bối Nhi lại bất động như vậy cũng gây không đúng chỗ ngứa, căn bản không hề có tác dụng: “Bảo bối muốn như thế nào mới bằng lòng nghe lời, hửm?”

“Ta muốn ngày mai đi kết bạn cùng với người!” Mộ Bối Nhi bĩu môi, bộ dáng tiểu nữ nhi ghen tuông như vậy như vậy, nhìn thấy cũng khiến Quân Nhất Ngôn yêu thích không chịu nổi, làm sao lại không đồng ý.

Mộ Bối Nhi nhìn thấy nam nhân gật đầu thề mới khẽ động bàn tay, Quân Nhất Ngôn một bên hưởng thụ khoái cảm do bàn tay nhỏ trơn mịn của nàng mang đến, một bên chỉ đạo bên tai nàng:

Vốn dĩ nàng đang giúp nam nhân giải trừ dục vọng, ai ngờ hạ thân của nàng cũng vui sướng đến chảy nước, nàng lắc lắc mông nhỏ, khó có được chủ động cầu hoan với nam nhân: “Phu quân, ta muốn người sờ cho ta!”

Quân Nhất Ngôn căn cứ vào suy nghĩ ‘nàng làm ta thoải mái, ta cũng có thể làm nàng thoải mái’ nên cũng trực tiếp duỗi tay thăm dò vào, sờ tiểu huyết của nàng, quả nhiên cả tay trơn trượt, tâm tình của hắn còn đặc biệt tốt, cố tình dùng ngón tay lấy một ít dịch nhầy ăn vào miệng: “Thật thơm, nàng có muốn thử xem hay không?”

Đương nhiên Mộ Bối Nhi ghét bỏ, nũng nịu nói không muốn, kết quả nam nhân lại bế nàng lên, trực tiếp xé váy của nàng, ngậm lấy tiểu huyết của nàng, nuốt ăn toàn bộ dịch nhầy. Tiểu huyết của Mộ Bối Nhi nhiễm u hương, ngửi được mùi hương này, lửa tình của nam nhân càng thêm mãnh liệt, động tác môi lưỡi càng lúc càng lớn, càng ngày càng kịch liệt, đầu lưỡi đè ép tiểu trâm châu, thối qua môi âm hộ, còn đâm vào, quấy động tường thịt bên trong, tiểu huyết của Mộ Bối Nhi bị liếm láp, không ngừng co rút, miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái, ngón tay chui vào trong tóc của nam nhân, rõ ràng đã động tình đến cực điểm.

“A a a... Phu quân... Không cần, nơi đó không cần...” Khi đầu lưỡi nam nhân lướt qua điểm nào đó, toàn bộ vòng eo Mộ Bối Nhi hơi run rẩy, nàng lắc lư đầu, cắn sợi tóc muốn ngăn cản nam nhân tiếp tục công kích vào điểm mẫn cảm kia nhưng động tác của nam nhân lại càng lúc càng nhanh, khoái cảm đạt được càng ngày càng nhiều, ở lần liếm cuối cùng Mộ Bối Nhi đã đạt tới cao trào, âm thủy trực tiếp phun ra bị nam nhân nuốt vào miệng.

“Thoải mái sao?” Nam nhân dùng hạ thân đâm đâm nàng: “Hiện tại có phải là lúc khiến ta thoải mái hay không?”[QR][diendanlequydon]

“Không cần, ta mệt mỏi quá!” Thật quá rõ ràng ngay từ đầu Mộ Bối Nhi đánh chủ ý chính là chính mình sáng khoái là được, ai quản người sáng hay không sáng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 9

Editor: QR - diendanlequydon

Lúc này tốc độ của Mộ Bối Nhi cũng cực nhanh, bọc chính mình lại, hai tay ôm cổ Quân Nhất Ngôn, mềm mại nói nàng buồn ngủ lắm rồi, cứ như vậy thật sự ngủ rồi!

Quân Nhất Ngôn: “....”

Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng ngực đang cố gắng giả bộ ngủ, trong lòng hắn vừa bất đắc dĩ lại không biết nói gì, đồng thời còn có một chút nhân nhật sùng nich.

“Một khi đã như vậy, vậy tạm thời buông tha cho nàng đó.”

Quân Nhất Ngôn ôm Mộ Bối Nhi cùng đi vào giấc ngủ cho dù hạ thân của hắn vẫn cứng rắn như sắt.

Ngày thứ hai.

Mộ Bối Nhi ngủ giấc ngủ này vô cùng thoải mái nhưng vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của nam nhân vẫn khiến nàng cực kỳ không vui, thiếu chút nữa sợ tới mức thét chói tai.

Nhân cơ hội này nàng mới cẩn thận đánh giá nam chủ ở thế giới này.

Nói thật, vẻ bề ngoài của Quân Nhất Ngôn làm nam chủ tuyệt đối qua kiểm tra, mắt sáng mày kiếm, hơn thế nữa hắn còn hàng to xài tốt, làm sao lại không khiến mọi người mê muội? Ngón tay vô thức lưu luyến ở trên mặt hắn, đột nhiên nàng mỉm cười, nghĩ ra một chủ ý, nàng khẽ sát vào cổ nam nhân, học nam nhân, cũng gieo một quả dâu tây ở chỗ dễ thấy nhất.

“Tiểu phối đản đang làm cái gì?” Giọng nói ngái ngủ của nam nhân trầm thấp, hắn siết chặt cánh tay, ôm Mộ Bối Nhi chặt thêm một chút: “Ngoan, chúng ta ngủ tiếp một lúc đi!”

Chuyện này cũng không thể trách Quân Nhất Ngôn, thân thể của Mộ Bối Nhi thơm tho mềm mại, hắn ngửi mùi hương trên người nàng, ngủ vô cùng an ổn, phải biết rằng một mình hắn lang bạt giang hồ đã lâu, đêm nay lại là đêm hắn ngủ an ổn nhất, thẳng đến khi có người làm hắn tỉnh, hắn cũng lưu luyến không muốn dậy.

“Quân Nhất Ngôn nên dậy thôi, đợi lát nữa hạ nhân sẽ tới, ngươi còn không nhanh chóng rời đi!” Mộ Bối Nhi dùng sức đẩy Quân Nhất Ngôn, không hề lưu tâm đá nam nhân xuống giường.

“Tiểu phối đản, tối hôm qua chính mình sáng xong liền gạt ta qua một bên, sáng nay cũng muốn như thế sao?” Trong lòng Quân Nhất Ngôn cực kỳ ủy khuất, hắn nhìn không thấu Mộ Bối Nhi đang nghĩ cái gì. Nói nàng không thích hắn nhưng nàng lại quan tâm đến hắn, còn vì hắn tranh giành tình cảm. Nói nàng tâm duyệt hắn, nàng lại hoàn toàn không hề lưu tình với hắn, dùng xong lập tức ném. Nhưng cổ tình càng như vậy hắn lại càng không bỏ được nàng, đối với bộ dáng lạnh lẽo của nàng như vậy lại càng mê muội, thật là điên cuồng.

“Ngươi nhanh chóng rời đi, đợi lát nữa người nhiều càng không đi được!” Trên mặt Mộ Bối Nhi có chút ghét bỏ, ném từng cái từng cái y phục của nam nhân xuống dưới đất, nhìn dáng vẻ của nàng khiến Quân Nhất Ngôn chán nản.

“Chúng ta đều có phu thê chi thật, sợ hãi cái gì? Chẳng lẽ không phải nàng tâm duyệt ta sao? Chẳng lẽ nàng không định gả cho ta sao?” Khi nói đến từ ‘gả’ trong lòng hắn có cái gì đó được thả lỏng, nếu có mỹ nhân như Mộ Bối Nhi gả cho hắn, hắn nên vui vẻ, tiền đề là nàng ngoan một chút.

“Quân Nhất Ngôn, ta từng nói ta tâm duyệt ngươi lúc nào? Có phu thê chi thật lại như thế nào? Ngươi cảm thấy với xuất thân, tướng mạo và tài năng của ta, ngày sau nhà chồng sẽ để ý đến chuyện ta không còn tấm thân xừ nữ sao?”

Lời nói này trực tiếp khơi lên lửa giận của Quân Nhất Ngôn, hắn cũng không biết nữ nhân này lúc trên giường gọi hắn là phu quân lại còn muốn gả cho người khác, còn muốn gọi người khác là phu quân?

“Nếu nàng lại nói ra những câu như muốn gả cho người khác, ta sẽ giúp nàng, cột nàng trên giường, ngày ngày đêm đêm không ngừng nghỉ chơi nàng, đến tận khi chơi chết nàng mới thôi!”

Đôi mắt của nam nhân vô cùng u ám, cả người tản ra âm u thật sự dọa nàng nhảy dựng, đến tận khi nam nhân rời đi mới thanh tỉnh lại, bĩu môi, có chút không cho là đúng, nàng cũng không thể nghĩ được một ngày kia này những lời nói này được Quân Nhất Ngôn thực hiện.

Đợi đến Quân Nhất Ngôn ra ngoài, hắn phái người thông tri Mộ Bối Nhi. Nàng tỉ mỉ trang điểm rồi mới ra ngoài, nói cho cùng nàng cũng không biết người nàng phải đối mặt chuyện này có phải nữ chủ hay không? Phải chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Một bộ váy dài màu tím nhạt thêu hoa cỏ phức tạp vô cùng phiêu dật hơn nữa bản thân Mộ Bối Nhi giống như tỏa ra khí chất thần tiên, quả thực xinh đẹp mà không chói mắt, Quân Nhất Ngôn xem đến ngẩn ngơ sau đó chìm trong trong cơn giận dữ, nữ nhân này lại không định mang khăn che mặt, chẳng lẽ nàng muốn người khác nhìn thấy dung mạo của nàng, nhớ thương nàng rồi để cho người khác tới cầu hôn hay sao?

Cuối cùng, Mộ Bối Nhi vẫn bị cưỡng chế mang khăn che mặt, nhìn Quân Nhất Ngôn tuy sinh khí nhưng vẫn bận tâm bước chân của nàng như cũ, khoe miệng dưới khăn che mặt nhẹ nhàng nhếch lên.

“Nhất Ngôn ca ca!”

Đôi mắt Mộ Bối Nhi mới chớp hai cái, một bóng dáng màu vàng nhạt trực tiếp nhào lên người Quân Nhất Ngôn, ôm lấy vòng eo của Quân Nhất Ngôn, tiếng mắng vang dội như pháo nổ, ý tứ đại khái chính là ‘mấy ngày không gặp như cách tam thu, muội bị hùng hài tử nhà cách vách ức hiếp, huynh phải giúp muội đòi lại công đạo, chủ đề cuối cùng là khi nào chúng ta đi Ngu Thành tham gia đại hội võ lâm..’

Nàng không thêm so đo với người mất mùi, rốt cuộc khi dễ người tàn tật cũng không tốt!

Từ cách trang điểm của nữ tử trước mắt và kịch bản của tiểu thuyết võ công, Mộ Bối Nhi lập tức biết đây là nhị tiểu thư của gia tộc Thượng Quan, Thượng Quan Linh. Trong lòng nàng thoáng thả lỏng một chút, trải qua mấy thế giới nàng đã biết được cách để nhận ra nữ chủ, ở trên người Thượng Quan Linh, nàng hoàn toàn không cảm nhận được cái gọi là hơi thở của nữ chủ, vì vậy nàng rất bình tĩnh liếc Quân Nhất Ngôn một cái, ngồi ở bên cạnh nhìn bọn họ thân thiết.

Quân Nhất Ngôn bị cái liếc mắt kia nhìn đến mức toàn thân không thoải mái, bởi vì ý tứ trong mắt nữ nhân rõ ràng chính là ‘ngươi hoa tâm còn không biết xấu hổ muốn ta vì ngươi thủ tiết?’

“Linh Nhi, đây là Mộ Bối Nhi, Mộ cô nương.”

Kỳ thật Thượng Quan Linh sớm đã nhìn thấy nữ tử khí chất như tiên này, thân là nữ nhân, trực giác của nàng vẫn rất cường đại, liếc mắt một cái đã có dự cảm đây là đối thủ lớn nhất của nàng, vì vậy nàng nghiêng đầu cười, cười đến thiên chân lãng mạn: “Vị tỷ tỷ này nhất định rất đẹp, bằng không hà tất phải mang theo khăn che mặt, không chịu cho người khác xem gương mặt thật của mình đúng không?”

Lời này còn không phải đang ám chỉ diện mạo của nàng xấu cho nên không dám gặp người sao? Mộ Bối Nhi lạnh nhạt đáp lại: “Chẳng qua Quân công tử cảm thấy tướng mạo của thiếp thân sẽ mang đến một ít phiền toái không cần thiết, bởi vậy mới muốn thiếp thân mang khăn che mặt.”

Phương pháp đã kích nữ nhân tốt nhất chính là dùng nam nhân nàng thích đã kích nàng, tuy nói nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân nhưng người khác chủ động muốn tìm tra cũng không thể trách nàng phản kích.

Thượng Quan Linh cứng người, không nghĩ tới nữ nhân này lại khoe khoang quan hệ với Quân Nhất Ngôn trước mặt nàng? Chẳng lẽ Quân Nhất Ngôn cũng chỉ nhìn về bên ngoài sao? Trong lòng tức giận đến mức hận không thể xé nát khăn che mặt của Mộ Bối Nhi, cào vài nhát trên khuôn mặt đó nhưng trên mặt vẫn cười vô cùng ngây thơ hồn nhiên: “Mộ tỷ tỷ làm sao quen biết Nhất Ngôn ca ca vậy? Muội và Nhất Ngôn ca ca đã có mười mấy năm giao tình, nhớ rõ khi còn nhỏ thường xuyên quần lấy Nhất Ngôn ca ca đó!” Khi nói những lời này Thượng Quan Linh còn cố ý đậm đậm Quân Nhất Ngôn, ánh mắt vô cùng đắc ý nhìn Mộ Bối Nhi.

Muốn khoe giao tình với nàng? Lần này đúng như ý nguyện của Mộ Bối Nhi, nàng không e dè nhìn thẳng Thượng Quan Linh: “Quân công tử là bạn tốt gia đệ nhận thức, lần này cũng là Quân công tử thấy ta một mình buồn rầu trong nhà, muốn mang ta ra ngoài kết giao một vài người bằng hữu.” Người nam nhân là do người tự quần lấy hơn nửa người nam nhân này còn đối với người chỉ có tình cảm huynh muội, nhưng nam nhân người thích lại là chủ động tới tìm ta đó! [QR][diendanlequydon]

Nói ngắn gọn mấy câu nhưng chính là một trận giao chiến, Mộ Bối Nhi hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 10

Editor: QR - diendanlequydon

Thượng Quan Linh rất thông minh dời đi đề tài, nói đến chuyện đại hội võ lâm và đảo Tiểu Dao. Trong mắt nàng, Mộ Bối Nhi không phải là người trong võ lâm, biểu hiện cũng giống như tiểu thư khuê, tự nhiên đối với đề tài này sẽ không có cách nào xen miệng, bất quá mặc kệ là ai đều không thể tưởng được nữ tử không hề có võ công lại là đảo chủ đảo Tiểu Dao.

Ngón tay Mộ Bối Nhi cầm chén trà, da thịt trắng nõn và đồ sứ trơn nhẵn kết hợp bên nhau vô cùng đẹp mắt, loại nam nhân yêu thích nữ nhân hoàn mỹ như Quân Nhất Ngôn tất nhiên vừa thấy đã không có cách nào dời tầm mắt, miệng ứng phó với Thượng Quan Linh nhưng trong lòng lại nghĩ nếu chén trà kia đổi thành côn thú của hần thì sẽ mất hồn cơ nào...

“Nhất Ngôn ca ca, huynh nói có phải đảo Tiểu Dao thật sự có quan hệ với tinh quái hay không?” Thượng Quan Linh nói đến miệng đắng lưỡi khô, vừa nhắc đầu đã phát hiện Quân Nhất Ngôn nhìn chằm chằm tay Mộ Bối Nhi, trong lòng nàng lập tức không vui: “Có phải Mộ tỷ tỷ cảm thấy hơi nhàm chán đúng không? Thật ngại quá, muội và Nhất Ngôn ca ca đều là người trong giang hồ, cũng sẽ không nói những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đâu!”

“Không sao, nghe các người nói những việc này cũng rất thú vị.” Mộ Bối Nhi buông chén trà, nói với Quân Nhất Ngôn: “Quân công tử, sắc trời đã tối, cũng là lúc chúng ta nên trở về.”

“Sao? A, đúng, cần phải trở về.” Nên trở về thu thập tiểu nữ nhân không nghe lời nào đó.

“Ai, Nhất Ngôn ca ca! Đại ca muội nói đêm nay huynh ấy sẽ tới, chẳng lẽ huynh không ở lại chờ huynh ấy với muội sao?” Thượng Quan Linh lời kéo Quân Nhất Ngôn, vô cùng đáng thương nói: “Một mình muội ở chỗ này sẽ sợ!”

“Huynh...”

“Quân công tử ở lại đi, hạ nhân đều ở cửa chờ ta, ta có thể tự mình trở về.” Mộ Bối Nhi trực tiếp để nam nhân ở lại, lúc gần đi ánh mắt cười như không cười khiến Quân Nhất Ngôn có chút bất an nhưng cuối cùng hắn vẫn lựa chọn ở lại, suy cho cùng đại ca Thượng Quan Linh, Thượng Quan Lăng là bạn tốt nhiều năm của hắn, hắn cũng cảm thấy để Mộ Bối Nhi đi về trước không có chuyện gì, dù sao tiểu viện ở ngay bên cạnh.

Sự thật chứng minh, ngàn vạn lần không cần tùy tiện nói dối, bởi vì người sẽ phải dùng vô số lời nói dối để che giấu lời nói dối đầu tiên, nếu một trong những lời nói dối trong đó bị vạch trần, như vậy... Diễn hình của việc tự tìm đường chết nha~~~

Hiện tại Thượng Quan Linh đang gặp phải tình cảnh quần bách như vậy, lúc trước nàng nhất thời xúc động thả ra một lời nói dối, nói ca ca nàng sắp tới để giữ Quân Nhất Ngôn lại nhưng đến buổi tối, lúc đối mặt với ánh mắt thất vọng của Quân Nhất Ngôn, nàng bắt đầu luống cuống.

“Nhất Ngôn ca ca, muội có thể giải thích, muội chỉ muốn huynh ở bên cạnh muội!”

“Muốn ta ở bên cạnh muội? Vậy muội cũng không nên nói dối gạt ta!” Quân Nhất Ngôn dùng sức ấn huyết Thái Dương của mình một chút, lúc nào mà tiểu muội muội trong ấn tượng cũng thay đổi?

“Nhất Ngôn ca ca, muội sai rồi, muội sợ huynh thích Mộ tỷ tỷ mới như vậy! Nhất Ngôn ca ca, muội thích huynh, muội thích huynh thật lâu rồi, từ nhỏ muội đã thích huynh!” Thượng Quan Linh cũng không biết vì sao luôn cảm thấy nếu hôm nay nàng không cho huynh ấy thấy tâm ý của mình, sau này sẽ không có cơ hội nữa, cho nên nàng lớn mật ôm lấy hắn, dũng cảm bày tỏ tình yêu.

Nhưng không phải mỗi một lần dũng cảm đều sẽ có được hồi báo, Thượng Quan Linh cũng như thế.

Quân Nhất Ngôn đẩy nàng ra, nói cho nàng, hắn chỉ coi nàng là muội muội, rồi không hề lưu luyến rời đi.

Thượng Quan Linh ngồi sụp trên mặt đất, thất thanh khóc ròng, khóc xong trận này, sau đó nàng sẽ phải quên người nam nhân này, không phải của nàng, nàng sẽ không cưỡng cầu.

Quân Nhất Ngôn dùng tốc độ nhanh nhất trở lại tiểu viện nhưng Mộ Bối Nhi đã đi rồi.

Hắn đã dự cảm thấy, với tính cách làm sai phải trả giá của Mộ Bối Nhi khẳng định sẽ không ở lại chờ hắn, trong mắt Quân Nhất Ngôn đây là Mộ Bối Nhi trêu đùa tiểu tính tình, trả thù hắn.

“Thật là không nghe lời, ta nên trừng phạt nàng như thế nào đây?”

Quân Nhất Ngôn nhanh chóng đến Ngu Thành, năm lần bảy lượt Mộ Thanh đều nhắc tới nơi này, lúc này trong lòng Quân Nhất Ngôn có chút nghi vấn chột lóc qua, trên thực tế những nghi vấn này đã có từ rất lâu, hắn có dự cảm, chuyến này hắn có thể thật sự hiểu được Mộ Bối Nhi, mỹ nhân khiến hắn vừa yêu vừa giận.

“Mộ Thanh, lúc này có chuyện gì xảy ra sao?” Khoảng cách từ chỗ nàng đến Ngu Thành vốn dĩ không xa, tuy là như thế nhưng vẫn đi mất mười ngày, đúng lúc bỏ qua Quân Nhất Ngôn.

“Tỷ tỷ, vì sao không được ở tiểu viện của Quân Nhất Ngôn? Có phải hắn ức hiếp tỷ hay không?” Mộ Thanh đơn thuần nhưng không có nghĩa hắn ngốc, hắn vẫn nhìn ra Mộ Bối Nhi và Quân Nhất Ngôn có chuyện gì đó.

“Không phải, đừng quên chúng ta còn có nhiệm vụ quan trọng hơn phải làm!” Trong giọng nói Mộ Bối Nhi hàm chứa cảnh cáo: “Làm xong, chúng ta lập tức có thể giải thoát rồi!”

Đào Tiêu Dao cũng không phải thần bí giống như trong tưởng tượng, người sáng lập ra đảo Tiêu Dao và quân vương đời thứ nhất của hoàng triều là huynh đệ kết bái, hứa hẹn muốn nâng đỡ nhau, bởi vì nguyên nhân đặc biệt đảo Tiêu Dao vẫn luôn không suy bại nhưng hoàng triều lúc lên lúc xuống, có thể đứng vững 800 năm không ngã, một nguyên nhân rất lớn là bởi vì có đảo Tiêu Dao.

Lúc này Mộ Bối Nhi và quân vương đương nhiệm của hoàng triều có một giao dịch, đó chính là sau lần giúp đỡ này, đảo Tiêu Dao hoàn toàn thoát khỏi lời thề trời buộc, sau này không còn quan hệ gì với hoàng triều nữa.

Quân vương Hoàng triều đã đồng ý rồi, lần này chính là muốn đảo Tiêu Dao hoàn toàn giải quyết đám nhân sĩ võ lâm này.

Trước đó đã nói qua, hoàng triều mới trải qua chiến tranh không lâu, võ lâm nhân sĩ chính là một lưỡi dao sắc bén, dùng tốt có thể ngăn địch, dùng không tốt chính là tự diệt mình. May mà quân vương Hoàng triều rất có thủ đoạn, lung lạc rất nhiều cao thủ võ lâm có uy vọng, những võ lâm hiệp sĩ đó góp phần rất lớn giải quyết chiến loạn lúc ấy, hơn nữa đảo Tiêu Dao ra tay tra ra nội gian trong triều đình, giải quyết tai họa ngầm, hoàng triều mới dần dần ổn

định được.

Sau khi thế cục ổn định, những võ lâm nhân sĩ lại trở thành một tai hoạ ngầm.

Lúc ấy triều đình vì muốn lung lạc những cao thủ đó, các loại vinh dự, các loại bổng lộc tự tay hoàng thượng viết, các loại thánh chỉ đều có, hơn nữa còn cấp một số chức quan cho những người này. Tạo thành sự bành trướng và ưu việt ngày sau của nhân sĩ võ lâm, càng đừng nói Quân Nhất Ngôn bọn họ một lời không hợp sẽ vung tay đánh nhau, chung quy sẽ khiến bá tánh tạo thành khủng hoảng.

Đương nhiên quan trọng hơn đó chính là triều đình không thể chịu đựng lực lượng này thoát khỏi sự khống chế của mình.

Cho nên mới có chuyện Mộ Bối Nhi ra đảo.

Mộ Bối Nhi nghĩ muốn tìm được một phương thức đẹp cả đôi đàng để giải quyết vấn đề này mà trong đó người được chọn tốt nhất chính là Quân Nhất Ngôn, đây cũng là lý do ngay từ đầu nàng đã quyến rũ Quân Nhất Ngôn, nếu ngay từ đầu không phát sinh quan hệ với Quân Nhất Ngôn, như vậy ngày sau muốn lợi dụng Quân Nhất Ngôn, có lẽ hẳn sẽ thật sự không dễ ý tới nàng.

Mà tất cả những chuyện nàng làm lúc trước đều vì muốn Quân Nhất Ngôn cảm thấy hứng thú với nàng.

Quân Nhất Ngôn vừa tới Ngu Thành đã bị người Thượng Quan gia chặn đứng, mấy ngày sau mới biết Mộ Thanh và Mộ Bối Nhi căn bản không đến tiểu viện của hắn ở, mặc cho hắn vận dụng nhân mạch của mình và Thượng Quan gia cũng tìm không thấy hai tỷ đệ. Hắn thậm chí hoài nghi Mộ Bối Nhi bọn họ căn bản không hề tới Ngu Thành, Mộ Bối Nhi giống như một yêu tinh, tiêu chốc xong rồi liền chạy mất, ngay cả bóng dáng hắn cũng tìm không thấy. [QR][diendanlequydon]

Nếu lúc trước hắn biết cũng sẽ không hăm dọa như vậy nhưng hiện giờ hắn muốn ra cũng không ra được, giờ phút này cuối cùng hắn cũng biết một đạo lý, hồng nhan họa thủy!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 11

Editor: QR - diendanlequydon

Đại hội võ lâm sắp tới, Quân Nhất Ngôn vội vàng chuyện đại hội, ngay cả cơ hội nghỉ ngơi cũng không cho chính mình, chỉ có như vậy hắn mới có thể tạm thời quên tiểu yêu tinh Mộ Bối Nhi này.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Quân Nhất Ngôn vừa vào cửa, ngay cả trà cũng không uống một ngụm, trực tiếp mở miệng.

“Nhất Ngôn, người đảo Tiêu Dao xuất hiện.” Thượng Quan Lăng là nam nhân có tướng mạo và dáng người không thua gì Quân Nhất Ngôn, thấy bạn tốt lạnh lùng, trên mặt nổi lên một nụ cười: “Không biết lần này vì sao đảo Tiêu Dao lại đến.”

“Đến lúc đó sẽ biết.” Quân Nhất Ngôn có chút không cho là đúng, đến khi nhìn thấy người có thể tin nhiệm mới thả lỏng, đầy mặt mệt mỏi.

“Linh Nhi đã bị ta cảm xúc, chuyện này thật sự do muội ấy làm không đúng.” Thượng Quan Lăng công tư phân minh, tuy rằng đáy lòng hắn cũng từng hy vọng muội muội nhà mình và bạn tốt kết thân, nhưng sau đó hắn biết bạn tốt đối với Linh Nhi không có tình yêu nam nữ đã từ bỏ. Còn về phần Linh Nhi, hắn mặc kệ muội ấy, hơn nữa cũng muốn muội muội của mình học cách tự lớn lên, lại không nghĩ tới Linh Nhi sẽ nói dối gạt người, còn khiến cho nữ tử mà bạn tốt ái mộ vì thế mà tức giận: “Nếu người ở Ngu Thành, lấy thế lực của chúng ta không có khả năng tìm không thấy, ta đã tăng số người đi địa phương khác tìm thử.”

“... Cảm ơn, A Lăng.”

“Giữa huynh đệ hà tất khách khí như thế! Ngày mai đã có thể nhìn thấy người đảo Tiêu Dao, ta thật sự tò mò rất lâu đối với đảo Tiêu Dao này!”

Ngày thứ hai, đại hội võ lâm.

Đại hội võ lâm tồn tại ý nghĩa là tuyển ra thanh niên tài俊 ưu tú nhất và xử quyết những người cực kỳ hung ác. Đây cũng là nguyên nhân triều đình càng ngày càng khó có thể chịu đựng võ lâm, bởi vì triều đình căn bản không có cách nào khống chế những người này.

Mỗi năm một lần võ lâm thịnh thế, trừ bỏ những lão tiền bối đã lánh đời, trên cơ bản những người có võ công đều tới.

Ngồi ở chỗ cao đều là những người cực kỳ có uy vọng, Quân Nhất Ngôn cũng ở trong đó. Hắn dùng mọi thủ đoạn nói chuyện với Thượng Quan Lăng câu được câu không, cả người lười nhác vô lực, tuy là như thế vẫn có rất nhiều nữ tử hoặc hàm súc hoặc lớn mật liên tiếp nhìn về phía hắn và Thượng Quan Lăng.

Lúc đại hội sắp bắt đầu, đảo Tiêu Dao cuối cùng cũng tới.

Cũng chính lúc này Quân Nhất Ngôn ngồi ngay ngắn lại, giống như con báo vốn đang nằm lười biếng phơi nắng phát hiện con mồi, trong mắt lập lòe ánh sáng.

Mấy thị nữ mặc y phục trắng, tư sắc thượng thừa nâng một cái kiệu nhỏ, dẫn đầu là một người thanh niên anh tuấn, bốn phía của kiệu nhỏ đều che lụa mỏng, nhìn như thấy được rõ ràng rồi lại giống như mơ hồ, chỉ biết trong đó có một nữ tử ngồi ngay ngắn, dáng người yếu điệu, giống như tiểu thư khuê các đi ra từ thế gia cổ xưa.

Không biết vì sao, tất cả sinh vật giống đực trong sân đều thu liễm chính mình, tận lực trở nên không thô lỗ, muốn hiện ra phong phạm của bản thân.

Trong lòng Quân Nhất Ngôn dâng lên một con tức giận không hề khó hiểu, đồ vật của mình bị mơ ước, làm sao có khả năng không tức giận? Hắn đã sớm nghĩ thấy mùi hương đặc biệt chỉ có trên người Mộ Bối Nhi, một khắc nhìn thấy Mộ Thanh kia hắn lập tức xác nhận, chỉ không nghĩ tới bọn họ là người đảo Tiêu Dao.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm kiệu nhỏ, giống như là muốn nhìn chằm chằm cái kiệu vô tội ra một cái động. Thượng Quan Lăng ở bên cạnh thấy hắn thành cái dạng này có chút kỳ quái: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là ta đã tìm được vật nhỏ không nghe lời mà thôi.” Vốn định nói người trong kiệu nhỏ chính là người trong lòng hắn nhưng sau đó hắn lại không nói ra, vẻ đẹp của Mộ Bối Nhi một mình hắn biết là được, hà tất chia sẻ với nhiều người, cho dù người đó là huynh đệ tốt của hắn.

“Ừ.” Thượng Quan Lăng nhìn hắn một cái, cũng không vạch trần hắn, đứng dậy chấp tay với đoàn người Mộ Bối Nhi: “Các hạ là người trên đảo Tiêu Dao?”

“Đúng, chính là chúng ta, gia tỷ là đảo chủ đảo Tiêu Dao.” Mộ Thanh sang sảng cười khiến khuôn mặt vốn anh tuấn càng thêm có vài phần sức quyến rũ.

Lời này vừa nói ra, mọi người sôi nổi kinh ngạc, người có nhãn lực đều nhìn ra nữ tử trong kiệu kia vốn không biết võ nhưng một tiểu cô nương nũng nịu như vậy lại là đảo chủ đảo Tiêu Dao nổi tiếng đã lâu? Mọi người kẻ sát tai nhau, dùng giọng nói tự cho là rất nhỏ thảo luận với nhau, nội dung đại khái đều xoay chung quanh chủ đề vì sao đảo chủ đảo Tiêu Dao lại là một nữ tử yếu nhược.

Dưới sự chủ trì của Thượng Quan Lăng đại hội võ lâm lại được tiếp tục. Loại đại hội này đều giống nhau, trốn không khỏi chuyện luận võ, mà lần này luận võ chính là để giành hạng nhất, tiến hành bằng phương thức đấu loại đài.

Biểu hiện ưu tú còn được tiền bồi chi điểm, thanh danh càng vang dội, cho nên mọi người đều có chút không nhẫn nại, nóng lòng muốn thử.

Sau mấy vòng đấu, càng về sau càng có bản lĩnh cũng càng ngày càng xuất sắc, lúc này lại có người thỉnh giáo công phu của đảo Tiêu Dao.

“Tại hạ Tiết Tu Kỳ muốn thỉnh giáo đảo Tiêu Dao một chút!” Tiết Tu Kỳ đánh bại năm sáu người, đều giải quyết trong vòng vài chiêu, hơi có chút đắc ý bởi vậy mới có can đảm khiêu khích đảo Tiêu Dao, ánh mắt chỉ thẳng vào Mộ Thanh.

Mộ Thanh nhìn về phía Mộ Bối Nhi, nàng hơi suy tư: “Đi đi, đến điểm dừng thì dừng lại là được.” Giọng nói kiêu làm những người nghe được đều tê dại toàn thân, ở đây đều là người tập võ, tai mắt nhanh nhạy, thoáng gần một chút đều nghe thấy được, không khỏi càng thêm tò mò diện mạo của nàng, liên tiếp nhìn phía kiệu nhỏ.

“Răng rắc!” Một tiếng giòn tan vang lên, cái ly trong tay bị bóp nát, mảnh nhỏ đâm vào tay mà không tự biết, Quân Nhất Ngôn hoàn toàn nổi giận, cũng không biết phía dưới có bao nhiêu nam nhân đang ý dâm giọng nói của Mộ Bối Nhi, ánh mắt ngăm ngăm lướt qua những nam nhân đặc biệt làm cảm như vậy, trong lòng yên lặng ghi nhớ.

Đến lúc này Thượng Quan Lăng cuối cùng cũng hiểu rõ bạn tốt của mình có quan hệ với nữ tử từ ngồi trong kiệu nhưng mà Quân Nhất Ngôn tức giận như vậy thật đúng là hiếm thấy, hắn cũng bắt đầu tò mò nữ tử kia là thần thánh phương nào.

Tuyệt học của đảo Tiêu Dao không biết có bao nhiêu, còn không nói từng có một vị đảo chủ có sở thích nghiên cứu và thu thập võ công, chỉ bí tịch võ công đã có thể chứa đầy một tiểu viện, đây còn là vì hắn chọn chỉ lấy những bí tịch thuận mắt. Cho nên vừa giao thủ, Tiết Tu Kỳ lập tức biết nguy rồi, rồi sau đó càng ngày càng bị Mộ Thanh dắt mũi, toàn bộ chiêu thức đều bị không chế nhưng mà người đứng ngoài nhìn thấy lại là Mộ Thanh chỉ mạnh hơn Tiết Tu Kỳ một chút mà thôi, hai người nhìn có vẻ xuất sắc giằng co hồi lâu Mộ Thanh mới đánh một chưởng vào ngực Tiết Tu Kỳ, thở hắt ra ôm quyền, trong miệng liên tục nói đa tạ.

Trên mặt Tiết Tu Kỳ lúc trắng lúc xanh, nhưng hắn hiểu rõ ít nhất hắn có thể giữ được thể diện, nhìn ánh mắt khinh thường phía dưới, trong lòng hắn liên tục cười lạnh, trong lòng cười nhạo những người ngu xuẩn này.

Thế nhân đều thích bóp quả hồng mềm, ngay từ đầu Tiết Tu Kỳ cũng ôm mục đích như vậy, bằng không tại sao bọn họ không chọn Thượng Quan Lăng và Quân Nhất Ngôn? Cho nên nhìn bộ dáng Mộ Thanh có vẻ võ công không cao lập tức có rất nhiều người khiêu chiến, mỗi lần Mộ Thanh đều biểu hiện cố gắng hết sức, cứ như vậy sau khi đánh bại hai ba người thì ôm quyền nhận thua.

Trừ bỏ số ít một vài người, trong lòng những người khác không có chỗ nào không cười nhạo đảo Tiêu Dao, rõ ràng không có gì đặc biệt lại cố tình làm bộ làm tịch cao cao tại thượng hơn người.

Lôi đài luận võ dần dần khép lại bằng việc các bậc tiền bối lên tiếng chỉ điểm một số hậu bối đã thể hiện tài năng. Ngay khi Thượng Quan Lăng tuyên bố kết thúc lôi đài là lúc Mộ Thanh lên tiếng.

“Lần này đảo Tiêu Dao xuất thế là vì hôn sự của gia tỷ, ba ngày sau ở chỗ này luận võ chiêu thân!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 12

Editor: QR - diendanlequydon

Một câu này giống như bom nổ tung mặt nước bình lặng, nhắc lên từng cơn sóng thật lâu không thể trở lại bình lặng.

“Này, chúng ta lại không biết tỷ tỷ ngươi xấu hay đẹp, vạn nhất cưới về nhà lại là một mụ dạ xoa thì làm thế nào?” Đột nhiên bên trong đám người toát ra một câu khiến mọi người cười vang, thậm chí còn có vài giọng nói phụ họa.

Lúc này một người thị nữ tiến lên, thì thầm vài câu với Mộ Thanh, Mộ Thanh nghe xong, đậm nhiên cười: “Gia tỷ nguyện ý để các vị nhìn thấy diện mạo!”

Mấy thị nữ đồng thời vén màn che kiệu sang hai bên, Mộ Bối Nhi gỡ khăn lụa che mặt xuống, chỉ ngần ngừ một cái chớp mắt cổ kiệu đã khôi phục nguyên trạng nhưng những người có mặt đều vẫn duy trì bộ dáng trợn mắt há mồm. Mộ Thanh hơi có chút đắc ý nghĩ, hắn cũng không tin còn có người đẹp hơn bọn hân: “Ba ngày chính là ngày luận võ chiêu thân, người chiến thắng chỉ cần đánh bại ta là được!”

Người đảo Tiêu Dao đi rồi.

Sau khi Thượng Quan Lăng nhìn thấy diện mạo của Mộ Bối Nhi cũng không khỏi cảm thán một tiếng ‘mỹ nhân’, nói khuynh quốc khuynh thành cũng không quá, trách không được ngay cả Quân Nhất Ngôn cũng bị vây hãm. Hắn vừa nghĩ vừa quay đầu nhìn bạn tốt, lại phát hiện biểu tình phần mộ Quân Nhất Ngôn cũng đã biến mất, trên mặt mang theo nụ cười thường thấy, nhưng mà Thượng Quan Lăng nhìn như thế nào cũng thấy không được tự nhiên: “Nhất Ngôn...”

“Ta còn có việc, ta đi trước!” Quân Nhất Ngôn cắt ngang lời Thượng Quan Lăng nói, đứng lên, mũi chân nhẹ điểm vài cái đã biến mất.

“Sao?”

Quân Nhất Ngôn nhẹ như chim yến, nhanh như tia chớp, chỉ để lại vài đạo tàn ảnh ở không trung, đuổi theo đoàn người Mộ Bối Nhi.

Cuối cùng hân đã biết vì sao bọn họ luôn tìm không thấy Mộ Bối Nhi và Mộ Thanh, đảo Tiêu Dao nghênh ngang vào Ngu Thành nhưng ai có thể nghĩ đến Mộ Bối Nhi và Mộ Thanh chính là người đảo Tiêu Dao chứ? Cho nên, tất cả mọi người không hề hoài nghi đảo Tiêu Dao. Nhưng mà hiện tại hân đã biết, vậy sẽ không buông tha Mộ Bối Nhi, nếu không phải lần trước bị lừa, nhất thời sơ sẩy để Mộ Bối Nhi trốn mất, hôm nay làm sao sẽ có chuyện nàng muốn luận võ chiêu thân!

Đứng ở bên ngoài tiểu viện của đảo Tiêu Dao, đứng lúc Mộ Thanh đứng ở cửa, hân còn đang thấy lạ tại sao Mộ Bối Nhi muốn hân ở cửa đón khách, đã thấy Quân Nhất Ngôn dùng khinh công chạy như bay đến đây.

“Quân huynh?”

“Tỷ tỷ ngươi đâu?” Yên tâm đi, rất nhanh ngươi nên kêu ta là tỷ phụ!

“Tỷ tỷ đã vào, Quân huynh xảy ra chuyện gì thế này?”

“Ta có chuyện quan trọng muốn trao đổi với tỷ tỷ của ngươi, nhớ kỹ, chúng ta không lên tiếng đừng cho bất cứ kẻ nào đi vào!” Quân Nhất Ngôn nói vô cùng nghiêm túc, giống như thật sự sắp có chuyện lớn xảy ra.

Mộ Thanh ngờ ngác gật đầu, Quân Nhất Ngôn chợt lóe, tiến vào trong viện, theo mùi hương tìm được khuê phòng của Mộ Bối Nhi, đi vào nhìn thấy tiểu yêu tinh làm khổ người kia giống như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở bàn phẩm trà, tư thái nhàn nhã thông dong, nhìn thấy hân cũng chỉ hơi nâng mí mắt.

Hôm nay Quân Nhất Ngôn tích một bụng bực tức, bộ dáng Mộ Bối Nhi chẳng hề để ý như vậy chính là mối lửa khiến người nam nhân này hoàn toàn bùng nổ! Hân nhanh chóng tiến lên, bế Mộ Bối Nhi lên cường hôn, không hề bận tâm trong phòng còn có hạ nhân. May mà bọn hạ nhân biết điều, lặng yên không tiếng động lui xuống, còn có lòng tốt đóng cửa phòng lại.

“Úm ừm... Ngươi muốn làm cái gì...? Tên hỗn đản này... Úm ừm...” Thành linh bị cường hôn khiến nàng có chút trở tay không kịp, bàn tay không ngừng đánh vào ngực nam nhân, môi răng chạm vào nhau không hề gián đoạn, miệng không rõ tiếng mắng nam nhân, nhưng nàng càng bắt mặn nam nhân lại

càng thô bạo, hàm răng cọ xát vào đôi môi mềm mại của nữ nhân, lưỡi lớn quét ngang khoang miệng của nàng, cuốn cái lưỡi thom tho triền miên, bên mỗi hai người không ngừng tràn ra nước bọt không kịp nuốt, thật vất vả Quân Nhất Ngôn mới buông Mộ Bối Nhi ra nhưng một sợi chỉ bạc vẫn khiến hai người tương liên.

Mặt Mộ Bối Nhi đỏ bừng, trong ánh mắt là ánh nước rung động, môi sưng đỏ không chịu nổi, tóc mai hơi loạn, bộ dáng bị ức hiếp đáng thương. Nhưng nam nhân lại không có ý định buông tha nàng, chế trụ sau đầu nàng, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi hơi bị trầy da của nàng: “Luận võ chiêu thân, hửm? Muốn gả cho người khác, hửm? Còn cho người khác nhìn dáng vẻ của nàng, ngay trước mặt ta lại muốn quyến rũ nam nhân khác, có phải nàng rất đói khát hay không, hửm?” Ba từ ‘hửm’, một từ so với một từ càng trầm thấp hơn, một từ so với một từ càng nguy hiểm, không đợi Mộ Bối Nhi trả lời, hắn lần thứ hai cường ngạnh hôn Mộ Bối Nhi.

Khi nàng bị đè ở trên bàn, hôn đến mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng vải vóc bị xé rách, thân thể chợt lạnh, da thịt trắng nõn như ngọc không tỳ vết bại lộ trong tầm mắt nam nhân. Nam nhân xấu xa xé rách tất cả y phục trên người nàng nhưng chính mình lại y quan sạch sẽ, cao cao tại thượng thưởng thức thân thể của nàng: “Quân Nhất Ngôn! Người thật quá đáng!”

“Ta quá đáng? Nàng yên tâm, ta sẽ càng thêm quá đáng!” Quân Nhất Ngôn tức giận, trực tiếp phóng xuất ra cự vật của mình, không hề để nàng chuẩn bị, trực tiếp đâm vào chỗ sâu nhất, Mộ Bối Nhi thê thảm hét lên một tiếng ngay tại chỗ, vô cùng đáng thương nức nở: “Quân Nhất Ngôn người thật quá đáng... Rõ ràng chính người trâu hoa ghẹo nguyệt trước còn không cho ta luận võ chiêu thân, dựa vào cái gì?”

Quân Nhất Ngôn cũng không chịu nổi, phân thân to lớn của mình bị đường đi khô sập kẹt chặt, không thể nhúc nhích, mảy mảy dưới thân lại khóc thê thảm khiến người đau lòng, hắn thật sự không thể tưởng tượng được Mộ Bối Nhi chỉ vì hắn và Thượng Quan Linh vui đùa vài câu đã tức giận đến mức muốn luận võ chiêu thân: “Nàng, bình dấm chua nhỏ này, nếu không phải nàng đột nhiên luận võ chiêu thân dọa tới ta, ta sẽ làm như thế này sao? Là ai không để lại một lời đã lập tức rời đi? Sau này nếu có chuyện gì thì nói thẳng ra có được không? Đừng như vậy, ta đau lòng...”

“Hu hu hu... Rõ ràng chính là người sai...”

“Đúng, đều là ta sai... Sau này ta không như vậy nữa...” Quân Nhất Ngôn ôm Mộ Bối Nhi, để trấn an nàng không ngừng hôn ở cổ, lại ngâm xuong quai xanh liếm mát. Một tay vuốt ve bầu ngực, một tay trêu đùa tiểu trâm châu ở phía dưới, dần dần thân thể Mộ Bối Nhi bị khiêu khích ra cảm giác, tiểu huyết khô sập cũng chậm rãi trở nên ướt át khiến nam nhân có thể nhẹ nhàng hoạt động.[QR][diendanlequydon]

Nam nhân ôm nàng ngồi lên giường, để nàng đối mặt với hắn, hai chân tách ra ngồi ở trên đùi, tiếng nói khàn đặc: “Tới, tự mình động.” Quân Nhất Ngôn nghĩ để nàng tự mình chủ động sẽ nhanh chóng động tình, như vậy cũng tốt hơn để hai người cùng nhau khó chịu.

Đây vẫn là lần đầu tiên Quân Nhất Ngôn để Mộ Bối Nhi nắm giữ quyền chủ động, nam nhân bá đạo, dục vọng chiếm hữu siêu cường này từ trước đến nay lúc ở trên giường đều để nặng nàng, có bao giờ để nàng ở phía trên? Tưởng tượng đến chuyện có thể để nam nhân, tự mình chủ động, con tức giận lập tức biến mất, mặt mày cong cong: “Được nha!”

Đỡ vai nam nhân, cái miệng hơi nhấc một chút, Mộ Bối Nhi cũng muốn để mình sớm ướt át một chút, vì vậy nàng chín nồng một sâu phun ra nuốt vào cơn thịt của nam nhân, cặp ngực di chuyển lên xuống khiêu khích đôi mắt của nam nhân, Quân Nhất Ngôn nắm chuẩn cơ hội, ngâm một trong hai cái, đầu lưỡi dè dặt chơi đùa nụ hoa nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 13

Editor: QR - diendanlequydon

Mộ Bối Nhi ngẩng cổ, ôm lấy đầu Quân Nhất Ngôn. Nhũ thịt thom mềm lướt qua mặt Quân Nhất Ngôn, miệng rộng từng miếng từng miếng ngâm lấy nhũ thịt của nàng, một tay thưởng thức bầu ngực còn lại, một tay nắm chặt hông nàng: “Nhanh lên!” Giọng nói khàn khàn từ tính, vừa nham nạy lại kim nén.

“A... Không cần...” Nàng tiếp tục thông thả dùng miệng vẽ vòng tròn, khi nông khi sâu ngồi xuống, huyết thịt non mềm ma sát cơn thịt lớn của nam nhân nhưng lại không chịu để nam nhân sáng khoái.

“Thật là không nghe lời!” Mộ Bối Nhi không nghe lời khiến hắn rất buồn rầu, đôi tay dùng chút lực để nàng ngồi xuống, cơn thịt bởi vì tư thế nên đâm vào rất sâu, chạm vào cửa tử cung, làm nữ nhân vừa sướng vừa đau, ngẩng cổ ưỡn eo thét chói tai. “Chuyện này ta cũng sẽ không theo nàng!” Quân Nhất Ngôn cười tà ác, không chế hông của Mộ Bối Nhi lên xuống, đâm vừa nhanh lại sâu, làm miệng nhỏ của nàng chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ, cuối cùng không có cách nào nói ra lời giận dữ.

“A... A a... Quá sâu... Đừng dùng sức như vậy...”

“Như vậy nàng mới sướng không phải sao?” Quân Nhất Ngôn ngậm lấy thùy tai của nàng, xấu xa véo nụ hoa của nàng.

“A... Ngươi thật xấu... Ta ghét ngươi...”

“Ghét ta?” Quân Nhất Ngôn đột nhiên rút toàn bộ côn thịt ra, côn thịt thật lớn ướt đầm gât đầu với nàng, nam nhân đẩy ngã nàng xuống giường, hai chân gấp trước ngực, hai bầu vú bị đè ép biến hình, quy đầu nóng hầm hập hoạt động ở cửa huyết nhưng lại không chịu tiến vào. Huyết thịt không ngừng co rút lại, bên trong ngứa ngáy khiến Mộ Bối Nhi cực kỳ khó chịu, mộng muốn đuổi theo côn thịt nhưng mỗi khi nam nhân để nàng ăn một chút lập tức thối lui, càng làm cho nàng khó chịu.

“Hu hu hu... Cho ta... Xin ngươi...” Mộ Bối Nhi khóc lóc xin tha, nam nhân thật sự quá đáng giận.

“Còn muốn ghét ta hay không? Còn muốn gả cho người khác hay không? Còn muốn không nghe lời hay không?” Quân Nhất Ngôn hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, hấn keo kiệt lại mang thù như vậy làm Mộ Bối Nhi dờ khóc dờ cười, nàng chính là không muốn trả lời mấy vấn đề này của hắn, dùng sức thoát khỏi tay Quân Nhất Ngôn, nàng vùi vào trong chăn, run bần bật, cảm thấy cô chịu đựng một đợt lại một đợt xuân triều.

Vốn dĩ nam nhân cũng muốn tức giận nhưng vừa thấy nàng giấu đầu lòi đuôi như vậy lại muốn cười, thế là hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ cái mộng tròn bóng của Mộ Bối Nhi, ngón tay ái muội vẽ vòng tròn trên đó: “Vì cái gì không trả lời ta, hửm?”

“Không muốn... Ngươi là đồng tiền hư, ta không muốn...” Trón ở trong chăn nói chuyện thật không rõ ràng nhưng như vậy càng có vẻ đáng yêu, đặc biệt là cái mộng nhỏ đang muốn trốn tránh.

“A!” Nam nhân khẽ cười một tiếng, tách hai chân nàng ra, toàn bộ tiểu huyết bại lộ ở trong không khí khẽ run rẩy, ngón tay chạm nhẹ cửa huyết, khảy tiểu trần châu ở phía trên: “Có muốn ta đâm vào không, hửm?”

Thân thể Mộ Bối Nhi cứng đờ, lắc mộng, giữa giữa một chút giống như muốn cự tuyệt nhưng ở trong mắt nam nhân lại là muốn một cách trắng trợn.

“Muốn phải không? Vậy ta lập tức đâm vào nha!” Một ngón tay khớp xương rõ ràng đâm vào, hoàn toàn đi vào bên trong huyết thịt mị hồng, ở bên trong moi đào quấy loạn, đào càng nhiều đâm thui ra giữ ở trong tay, bôi vào trong cục huyết ở phía sau, vẽ vòng tròn xung quanh nếp uốn: “Có phải cái này cũng rất muốn được đâm vào hay không?”

“Không muốn... Không muốn...” Đầu nhỏ trong chăn dùng sức lắc lắc, lần trước khi nam nhân chơi đến tận hứng, thiếu chút nữa chơi hỏng nàng, nàng còn nhớ rõ cảm giác phía sau đau đớn đến mức đứng ngồi không yên.

“Nàng muốn... Bảo bối, lần trước không phải nàng thật sướng hay sao?” Nam nhân lại một lần làm lơ câu trả lời của Mộ Bối Nhi, nửa ngón tay đã hoàn toàn đi vào trong cục huyết, ngăn chặn vòng eo đang lẩn tránh của nữ nhân, cả ngón tay tiến vào. Cục huyết cũng chặt chẽ giống như tiểu huyết nhưng xúc cảm của hai chỗ khác nhau, cục huyết trơn bóng hơn một ít, bên trong tiểu huyết tầng tầng nếp gấp vô cùng có lực ma sát.

“Nàng biết không một ngón tay đã đi vào nha, kể tiếp hai ngón tay không biết có nuốt trôi hay không đây?” Hai ngón tay cũng cắm vào, Mộ Bối Nhi có thể cảm nhận rất rõ ràng đốt ngón tay của nam nhân, biết ngón tay kia ở bên trong tận tình quấy loạn, còn thường thường gấp ngón tay ấn vào nhục bích (tường thịt).

“Hu hu hu...” Trong chăn không ngừng truyền đến tiếng nức nở làm nam nhân càng thêm hưng phấn, một cái tay khác cắm vào trong tiểu huyết, đồng thời quấy loạn trong hai huyết, cả người Mộ Bối Nhi nằm liệt trên giường không có sức lực nhúc nhích.

Quân Nhất Ngôn nhân cơ hội này lật người nàng lại, tóc mai Mộ Bối Nhi toán loạn, mồ hôi thơm chảy khắp người giống như mới ngâm nước, mùi hương trên người càng thêm nồng đậm. Nam nhân hôn cái trán của nàng: “Có muốn không?”

“Muốn...” Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, không thể nghe thấy được, Mộ Bối Nhi thật sự bị nam nhân đùa giỡn đến vô lực.

“Vậy nàng còn nói ghét ta hay không?”

“Không... Không ghét...”

“Vậy nàng còn muốn gả cho người khác hay không?”

“Không muốn...”

“Sớm ngoan ngoan một chút không phải tốt sao?”

Quân Nhất Ngôn hôn miệng nàng giống như khen thưởng, côn thịt đã lâu không gặp lại một lần nữa lấp đầy tiểu huyết của nàng, cảm giác nóng bỏng trường cửu làm nàng thoải mái rên rỉ thành tiếng. Nam nhân ngồi quỳ ở trên giường để nàng giang rộng hai chân, nằm trên giường thừa nhận hấn yêu thương, từng cái từng cái đâm vào chỗ sâu nhất, mỗi khi đâm đến điểm kia, nữ nhân lập tức sẽ phát ra tiếng rên rỉ dễ nghe mê người, tiểu huyết hút càng chặt khiến hấn vô cùng sáng khoái. Nàng tùy ý để nam nhân mỗi lần đều thiếu chút nữa đâm nàng đến đầu giường, cặp ngực cũng bị động tác của nam nhân khiến chúng không ngừng lay động, đôi mắt nam nhân nóng lên, đuôi tay nắm lấy một bên ngực.

“Có thích hay không, hửm?”

“Ừm... A... Thật sâu, thật căng...”

“Có thích hay không, nói, có thích ta hay không?” Bị Mộ Bối Nhi dả kích nhiều lần, Quân Nhất Ngôn đối mặt với nàng đã không còn tự tin, hấn bức thiết muốn biết rốt cuộc trong lòng Mộ Bối Nhi có hấn hay không, lần thứ hai dùng động tác lại, ép buộc Mộ Bối Nhi trả lời.

“Ừm... Thật ngứa... A a a... Thích... Ta thích người... Mau động...”

“Thật ngoan!”[QR][diendanlequydon]

“A a a... Quá nhanh... Không được, không được... Quá nhiều...” Mộ Bối Nhi chỉ muốn nam nhân di chuyển, ai biết nam nhân lại đâm thật lợi hại, nàng bị lần yêu thương kịch liệt này làm cho không có cách nào nói chuyện, khoái cảm hết đợt này đến đợt khác tràn vào đại não khiến đại não hoàn toàn trống rỗng không có cách nào suy nghĩ, trong nháy mắt khi nàng cho rằng chính mình sắp bay đến bầu trời, trong đầu nổ tung thành ngàn ngàn vạn vạn pháo hoa, tiểu huyết buồng lông phun ra một lượng lớn máu tươi, chờ đến phục hồi tinh thần lại thân mình hoàn toàn bay bổng, âm áp dễ chịu, nàng thoải mái sắp ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 14

Editor: QR - diendanlequydon

Côn thịt của Quân Nhất Ngôn còn ở trong cơ thể nàng hoạt động kịch liệt, sau khi đạt cao trào, thân thể vốn mềm mại, mới đâm vài cái đã khiến cho nàng lần thứ hai động tình.

“A... Không được...” Mộ Bối Nhi mệt mỏi, cả người như ngâm mình ở trong mồ hôi, vô cùng đáng thương nhưng nam nhân không hề bị tác động, ngược lại để nàng thay đổi một tư thế khác, tiếp tục đâm vào rút ra.

Nàng nghiêng thân thể, một chân bị nam nhân nâng lên từ phía sau lưng hăng đâm vào, giữa hai chân đã lấy lợi không chịu nổi, huyết thịt bị đâm tràn ra ngoài, thời gian dài ma sát khiến máu tươi đánh thành bọt biển nhỏ vun đống đầy trên đùi trên bụng hai người. Nam nhân ngâm vành tai của nàng, không ngừng ở bên tai nàng nói những từ ngữ dâm dăng, phóng túng đầy xấu hổ.

“Như thế nào sẽ không cần chứ? Nàng nhìn xem nàng ăn thật sự rất vui sướng, mỗi lần đều ăn đến no, còn không thỏa mãn muốn ăn càng nhiều đó!” Mỗi lần côn thịt thâm nhập vào bên trong nhục bạch lập tức bị hút chặt, khi côn thịt rời khỏi tiểu huyết, cửa huyết sẽ không ngừng nhấp nháy giữ lại không tha, nam nhân thật sự yêu chết thân thể thành thật này.

“Không cần... Đừng nói... Thật... Thật xấu hổ... A...” Mộ Bối Nhi cảm thấy thẹn thùng rên rỉ, đối với việc nam nhân luôn thích nói những lời này vừa yêu vừa hận.

“Bảo bối nàng ăn ta thật chặt a, a ~~~ thật sự quá sung sướng!” Quân Nhất Ngôn bị Mộ Bối Nhi kẹp như vậy cảm giác bản tính càng ngày càng rõ ràng, hấn không hề ngần ngại, dùng sức đâm vào rút ra thêm vài cái, bản toàn bộ tinh dịch vào nàng chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, Mộ Bối Nhi cũng lần thứ hai đạt tới cao trào.

Côn thịt lớn của Quân Nhất Ngôn nửa cứng nửa mềm bịt kín tiểu huyết của nàng, nhiều chất lỏng ở trong bụng như vậy khiến nàng có chút không khỏe, nàng muốn đẩy nam nhân ra, nhưng lúc này Quân Nhất Ngôn lại phát hiện đồ vật thú vị gì đó.

Hắn phát hiện trên giường của Mộ Bối Nhi có một ngăn ngầm, hấn cảm thấy hứng thú đối với bí mật nhỏ của người mình yêu, vì vậy trực tiếp mở ra xem, lại thấy một thứ khiến hấn có chút kinh ngạc.

“A, người làm sao có thể...” Mộ Bối Nhi chậm một bước, nam nhân đã thấy, hơn nữa còn cầm trong tay.

“Nàng dùng cái này để làm gì, hửm?” Quân Nhất Ngôn thưởng thức ngọc thể (côn thịt giả bằng ngọc) trong tay, kích cỡ ngọc thể này đương nhiên không bằng hấn nhưng mà tưởng tượng đến chuyện mỹ nhân trong lòng ngực lấy nó tự an ủi, hấn lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

“Người để lại đi, ai cho phép người làm lộn xộn đồ vật của ta?” Mộ Bối Nhi cảm thấy cực kỳ xấu hổ, có chút thẹn quá hóa giận hô to.

“Không được, rốt cuộc nàng có nói hay không?” Lúc này, biểu tình của nam nhân chỉ có thể dùng từ tà ác để hình dung.

Bên ngoài, bọn hạ nhân mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, rồi rít làm bộ tai điếc, nhưng mà bọn họ cũng thật sự muốn tai điếc, thật sự phòng âm thanh trong truyền đến quá lớn quá rõ ràng.

Cả người Mộ Bối Nhi trần trụi nằm ở trên giường, đôi tay và đôi chân đều bị cột lại, thần trí của nàng càng ngày càng mơ hồ. Quân Nhất Ngôn ép hỏi như thế nào nàng cũng không chịu nói ngọc thể kia dùng để làm cái gì, vì vậy hấn trực tiếp trói nàng lại, hạ chút thôi tình hương cho nàng, nàng vẫn cắn răng không chịu khuất phục như cũ nhưng một đợt lại một đợt ngứa ngáy làm nàng vô lực chống cự, nàng chỉ có thể lác lác cái mông, ma sát với đệm

chấn phía dưới nhưng như vậy cũng không có cách nào giải quyết.

“Còn không chịu nói sao?” Quân Nhất Ngôn đặt ngọc thể ở cửa huyệt, thân thể nóng bỏng bị ngọc thể lạnh băng kích đến mức nhảy dựng, nhưng ngay sau đó lại khát vọng, khát vọng ngọc thể lạnh băng có thể giảm bớt sự kêu gào trong thân thể.

“Ngươi, tên xấu xa này...” Mộ Bối Nhi nghiêng răng nghiêng lợi mắng nhỏ, rõ ràng.. Rõ ràng hắn đã biết, vì sao nhất định bắt nàng phải nói ra... Thật quá xấu xa...

“Được rồi, nàng không nói thì thôi, vậy nàng làm cho ta nhìn có được hay không?” Quân Nhất Ngôn giả bộ bất đắc dĩ phải nhượng bộ nhưng trên thực tế mục đích của hắn chính là như thế, chính là muốn nữ nhân tự an ủi cho hắn xem.

“Ừm... Được...” Mộ Bối Nhi muốn cự tuyệt nhưng nam nhân thả đôi tay nàng ra, đặt ngọc thể vào vào trong tay nàng, lùi sang bên cạnh, vô cùng hứng thú đứng nhìn.

Bị dục vọng tra tấn đã lâu, lý trí của Mộ Bối Nhi căn bản không có cách nào ngăn cản nhu cầu của thân thể, nàng thờ hồn hèn, cầm ngọc thể ma sát tiểu huyệt dưới hạ thân, cửa huyệt liên tục tràn ra dâm thủy không ngừng khiến ngọc thể ướt nhẹp, thân thể sớm đã chuẩn bị tốt gần như không hề phản kháng để cho ngọc thể trượt vào chỉ để lại tay cầm được Mộ Bối Nhi nắm lấy, nàng đã mất đi lý trí, căn bản không hề để ý chuyện nam nhân đứng ở một bên làm khán giả, nắm ngọc thể bắt đầu ra ra vào vào, cái miệng nhỏ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“A... Thật thoải mái... Ừm... Thật sướng a~~...”

Quân Nhất Ngôn nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Mộ Bối Nhi, hầu kết không ngừng di chuyển lên xuống. Nữ nhân cầm ngọc thể tự an ủi ở trước mặt hắn, một tay vuốt ve bộ ngực sữa của mình, tự thưởng thức nụ hồng anh, so với trong tưởng tượng mê người hơn rất nhiều. Hạ thân của hắn sớm đã cứng rắn như sắt, nữ nhân này chính là xuân dược của hắn, mỗi lần gặp được nàng, dục vọng của hắn lập tức nhảy lên cao, dục hóa làm thể nào cũng không ngăn được.

“Thoải mái sao?” Giọng nói khàn khàn truyền đến, Mộ Bối Nhi thần chí không rõ gập đầu. Quân Nhất Ngôn để sát quy đầu to lớn của hắn vào miệng của nàng, nàng theo bản năng liếm môi, ừm, có chút mặn mặn. Dù hoặc như vậy làm sao nam nhân có thể ngăn cản, thừa dịp nữ nhân không chú ý, quy đầu đâm vào trong miệng nữ nhân, Quân Nhất Ngôn hơi giật vòng eo: “Bảo bối ngoan, giúp ta liếm một chút!”

Đầu vùi vào trong chùm lông rậm rạp của nam nhân có chút ngửa ngửa, cả chớp mũi đều bảo phủ hương vị nồng đậm trên người nam nhân, trùng trùng hương vị hoàn toàn không thể ngăn cản loại hương vị này ăn mòn lý trí của nàng, vì vậy ngoan ngoãn cầm côn thịt lên liếm láp.

Miệng của nữ nhân so với tưởng tượng còn muốn thoải mái hơn nhiều, cái lưỡi trơn trượt di chuyển trên thân gầy, khoang miệng âm áp dịu dàng ngậm lấy hắn, bàn tay thưởng thức hai quả trứng, một cái tay khác còn đang không chế ngọc thể đâm vào tiểu huyệt. Hắn nhất thời kích động chế trụ phía sau đầu của nữ nhân, côn thịt ở trong miệng nàng đâm vào rút ra, có rất nhiều lần quy đầu đâm đến cổ họng của nàng khiến Mộ Bối Nhi nôn khan không ngừng. Nam nhân rút côn thịt ra, nâng cầm nữ nhân lên, nhìn nàng đôi mắt của nàng chứa chan nước mắt, trong lòng có chút đau lòng nhưng trong miệng lại vô cùng lãnh khốc nói: “Có muốn côn thịt đâm nàng không?”

Mộ Bối Nhi đương nhiên muốn, ngọc thể không thể so với côn thịt vô cùng nóng bỏng của nam nhân, khi nàng khẩu giao cho nam nhân, càng muốn côn thịt của nam nhân hung hăng đâm nàng, nàng gập đầu, biểu tình vô cùng khát vọng.

“Vậy nàng phải kêu ta là gì, hửm?” Nhìn thấy nữ nhân bị hắn đùa bỡn thành cái dạng này, nói không kiêu ngạo là giả, lần này hắn chính là muốn trừng phạt nàng thật nặng, làm sau này nàng ngoan ngoãn nghe lời.

“Phu quân... Phu quân... Ta muốn ngươi đâm ta, nhanh dùng côn thịt lớn đâm ta!” Mộ Bối Nhi tự mình mở hai chân ra, lộ ra tiểu huyệt và mị thịt màu đỏ bên trong tiểu huyệt: “Ta muốn ngươi... Nhanh...”

Tiền nữ dọa phàm, lây dính tình dục, cũng đẹp đến mức làm người ta không có cách nào tự kiềm chế được! [QR][diendanlequydon]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 15

Editor: QR - diendanlequydon

Cuối cùng Quân Nhất Ngôn trêu đùa Mộ Bối Nhi đủ rồi mới nâng toàn bộ mông của nàng lên, đỡ côn thịt đâm vào, trong nháy mắt hoàn toàn lấp đầy Mộ Bối Nhi và hắn đồng thời phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn, hai người nhắm mắt đã lâu, đối với đối phương đều nhiệt tình kịch liệt đòi hỏi, tiếng thân thể va chạm “Bạch bạch bạch” vang vọng khắp căn phòng.

Dâm thủy của Mộ Bối Nhi rất nhiều, nhiều đến mức chảy dọc theo kẽ mông xuống dưới đệm, cúc huyệt phía dưới bị nước chảy vào tỏa sáng lấp lánh, ngón tay nam nhân vẽ vòng xung quanh cửa động nhỏ, cảm giác muốn đâm vào lại không đâm thật sự là làm Mộ Bối Nhi hoảng hốt: “Phu, phu

quân... Không cần... Phía sau không cần, không thể... A...”

“Ngoan, nằng nhìn xem cái miệng nhỏ này của nằng cũng rất đói khát đó!” Cúc huyết phía sau cũng không ngừng đóng mở, ở trong mắt nam nhân thế này không phải đói khát thì là gì?

Quân Nhất Ngôn rút côn thịt ra, để ở cúc huyết, phía trên côn thịt đều là đâm thủy dính vào khi giao hợp với nữ nhân, toàn bộ thân gây bóng loáng, trơn trượt. Màu sắc thâm trầm để cạnh cúc huyết trắng nõn sinh ra cảm giác đối lập rõ ràng, nhìn thấy trên mặt nữ nhân vô cùng hoảng loạn, trong lòng nam nhân lại ần ần khát vọng đùa giỡn cúc huyết của nằng.

“A a a... Đau quá... Ừm, ăn không nổi...” Cúc huyết vốn chật hẹp không thường dùng, nam nhân lại không khuếch trương cẩn thận cho nằng, trực tiếp đâm vào trong, chỉ mới ăn xong quy đầu đã tưởng đau không chịu nổi, nếp gấp phía trên bị căng ra tron nhẵn, Mộ Bối Nhi cảm nhận được cúc huyết từng chút từng chút ăn xong toàn bộ phần thân của nam nhân, cúc huyết không ngừng mấp máy cảm thụ cực nóng của nam nhân.

“Nằng xem này không phải nằng đã ăn xong rồi sao? Ừm, hút thật tốt nha, ba cái miệng của bảo bối đều hút rất tốt đó!” Quân Nhất Ngôn thích dùng những lời nói đâm đả như thế này, càng thích biểu tình vừa xấu hổ vừa táo bạo của nữ nhân khi nghe thấy những lời này, giống như bị nghiền không có cách nào ngừng lại.

“A a... Đừng nói... Thật căng a... Ừm, cái tên xấu xa này... A...” Mộ Bối Nhi có thể cảm nhận rõ ràng hình dạng quy đầu của nam nhân không theo quy tắc ma sát quét qua nhục bích mẫn cảm của nằng, thân gây vô cùng nóng bỏng càng giống như muốn hòa tan cúc huyết của nằng: “Ừm a... Không cần như vậy, quá kích thích... A a a... Ta chịu không nổi...” Côn thịt của nam nhân kịch liệt đâm vào rút ra trong cúc huyết nhưng đồng thời ba ngón tay đâm vào trong tiểu huyết của nằng, cách một tầng thịt hơi mỏng, ngón tay và côn thịt của nam nhân cùng nhau công kích tới điểm yếu ớt nhất của nằng, nằng trực tiếp bị đùa giỡn đến cao trào, hai huyết đều bắt đầu co rút.

“Ừm a... Hút thật giỏi a, quá sung sướng...” Trong nháy mắt nữ nhân cao trào nam nhân kẹp chặt, kẹp thật sự sung sướng, côn thịt tron bóng trong khoảng thời gian ngắn lại không thể tự bảo vệ, trực tiếp bắn ở phía sau.

Mộ Bối Nhi bị đùa giỡn hoàn toàn vô lực, miệng nhỏ khẽ nhếch, ánh mắt mê ly, trên thân thể trắng nõn như ngọc tất cả đều là các loại dấu vết yêu thương mà nam nhân lưu lại, chính giữa hai chân tràn đầy đâm thủy và tinh dịch của nam nhân, hai chân vẫn đang mở ra, thấy hình ảnh như vậy, hạ thân của nam nhân lại nhất trụ kinh thiên.

“A... Ừm... Không cần...” Bị nam nhân bế lên rồi lại lần thứ hai lấp đầy, tứ chi của hai người quấn ở bên nhau, nam nhân nói nhỏ bên tai nằng: “Bối Nhi, gả cho ta được không?”

“Không... A... Quá nhanh, chậm... Chậm một chút...” Nam nhân oán hận đâm vào nữ nhân, một bộ nằng không đáp ứng, ta lập tức phải làm chết nằng.

“Muốn gả cho ta hay không?”

“Không... Không cần... A.... Thật căng, ăn không nổi... A a a...”

...

“Bây giờ thì sao? Có muốn gả cho ta hay không?”

“Ta gả, ta gả... Hu hu hu... Quân Nhất Ngôn... Chậm một chút...”

“Được.”

...

Ba ngày, suốt ba ngày Quân Nhất Ngôn đều ở trên giường làm tình với Mộ Bối Nhi, nằng không được ra ngoài, không được mặc y phục càng không được nói nằng không gả cho hắn.

Quân Nhất Ngôn thích nhất chính là kêu hạ nhân đặt đồ ăn ở cửa, để Mộ Bối Nhi lừa thế, cảm thấy vô cùng xấu hổ đi lấy, khi mỹ nhân đi lại, gương mặt ửng đỏ, bộ ngực rung động, lúc cong lưng hai cái miệng nhỏ đồng thời đều lộ rõ, hắn chỉ cần phiền não nên đâm vào miệng nhỏ kia thế nào là được, rồi lập tức đâm vào Mộ Bối Nhi khiến nằng run run rẩy rẩy dọn đồ ăn xong, nếu có làm đồ cái gì lại thành một cái cơ để trừng phạt nằng..

Khi ăn cơm cũng muốn đâm vào tiểu huyết của Mộ Bối Nhi, một bên đâm vào tiểu huyết, một bên miệng đối miệng đút cơm cho nhau, nhìn vô cùng ấm áp giống như một đôi tình lữ nhưng hạ thân hai người lại vô cùng kịch liệt...

Chờ đến ngày luận võ chiêu thân, sáng sớm hôm đó Quân Nhất Ngôn mới buông tha Mộ Bối Nhi, không cần người khác, tự tay rửa sạch thân thể cho nằng, mặc xong y phục, trang điểm cho nằng giống như trang điểm cho một đứa bé, sự dịu dàng khi vẽ chân mày so rượu ngon thuần hương càng thêm say lòng người, Mộ Bối Nhi cũng chìm đắm vào sự dịu dàng đó đến tận lúc nam nhân hôn vào trán nằng mới hồi phục lại tinh thần.

Rồi Quân Nhất Ngôn lại trò chuyện với Mộ Thanh, sau khi ra tới hai người lần thứ hai xưng huynh gọi đệ, ngoại trừ khóe miệng Quân Nhất Ngôn có vết xanh tím...

Từ trong ánh mắt Quân Nhất Ngôn liên tiếp nhìn về phía nằng, nằng biết nam nhân đối với nằng nhất định phải có được!

Nhưng mà kế tiếp... Mới thật sự là thời điểm khảo nghiệm, không biết Quân Nhất Ngôn sẽ lựa chọn như thế nào đây...?

Mấy ngày nay Ngu Thành sắp bị chen chúc muốn sụp đổ, đông đảo võ lâm hiệp khách kích động không thôi, đặc biệt là những người chưa đón dâu.

Trong mấy ngày nay tất cả bọn họ đều biết, đảo Tiêu Dao phú khả địch quốc (giàu có), hơn nữa đảo chủ không chỉ là mỹ nhân ngàn năm khó gặp, của hồi môn lại là toàn bộ đảo Tiêu Dao! Nói cách khác, cưới nữ nhân này tương đương với việc cưới một tòa kim sơn, càng đừng nói nữ nhân này còn có mỹ mạo quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

Có nhiều người biết rõ mình không cơ hội nhưng vẫn đi, vạn nhất mỹ nhân coi trọng bọn họ thì sao?

Cho nên sáng sớm hôm đó, lối đi chen đầy người, khung cảnh đặc biệt hoành tráng.

“Đảo Tiêu Dao tới!”

Tinh thần mọi người chấn động, mỗi người bày ra vẻ mặt mà bản thân cho là tốt nhất, nhìn về phía lối vào.

Vẫn là kiệu nhỏ kia, vẫn là những người đó nhưng cảm giác so với lúc trước lại không giống nhau.

“A Lãng.” Quân Nhất Ngôn điểm nhẹ mũi chân, thân thể lắc vài cái đã đến trước mặt Thượng Quan Lãng.

“Nhất Ngôn, ngươi đã đến rồi, ngươi muốn tham gia?” Thượng Quan Lãng chỉ chỉ phía dưới, ý trong lời nói không cần nói cũng biết.

“Đúng, cho nên ngươi không được tham gia!” Quân Nhất Ngôn bá đạo nói. Thượng Quan Lãng biết rõ tính nết của hắn, tất nhiên biết Quân Nhất Ngôn nghiêm túc, nếu hắn tham dự không chừng bạn tốt sẽ lập tức trở mặt với hắn, trong lòng hắn cười khổ một tiếng, xem ra mỹ nhân này hắn không có phúc tiêu thụ.

“Bang bang bang” vài tiếng gõ la hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

“Các vị, luận võ chiêu thân lập tức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 16

Editor: QR - diendanlequydon

Một câu bắt đầu, trong lòng vô số người không ngừng sôi trào, nhưng hiện thực nhanh chóng hất cho bọn họ một chậu nước lạnh, bởi vì trên đài đột nhiên có Quân Nhất Ngôn đứng đó.

Lặng ngắt như tờ, bọn họ kinh ngạc nhìn quân tử nhẹ nhàng đang đứng phía trên, không ai dám đi lên.

“Có phải đảo Tiêu Dao tự biết võ công của mình hổ thẹn không bằng người nên mới mời Quân công tử giúp bọn hắn thủ lối đài hay không? Vì không muốn cho ty tử xuất giá, làm thế này cũng đủ ác độc!” Lời này vừa nói ra, trong lòng rất nhiều người sôi nổi cảm thấy đây chính là chân tướng, ánh mắt nhìn về phía Mộ Thanh tràn ngập khinh thường. Trên thực tế, chuyện này rất có quan hệ với hình tượng của Quân Nhất Ngôn, phải biết rằng Quân Nhất Ngôn chính là người liên tiếp cự tuyệt sự theo đuổi của đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm, Lãnh Thu Thủy, phải biết rằng Lãnh Thu Thủy là người của Thu Thủy Các chính là tú các đệ nhất, giá trị con người cũng không thua gì đảo Tiêu Dao, cho nên tuy rằng Mộ Bối Nhi rất đẹp nhưng bọn hắn thật đúng là không nghĩ đến chuyện Quân Nhất Ngôn lại thích Mộ Bối Nhi.

“Tự biết hổ thẹn không bằng chính là các ngươi! Một câu, nếu muốn cưới nàng, trừ phi ta ngã xuống!” Hừ lạnh một tiếng, Quân Nhất Ngôn phất áo choàng, bóng dáng nam nhân cao lớn, trắng tấp như tuyết, nháy mắt mê đảo toàn bộ nữ nhân ở đây, chỉ hận chính mình không phải là đảo chủ đảo Tiêu Dao.

Hơi thở cường đại kinh sợ không ít người, qua nửa ngày vẫn không có ai dám lên đài.

Quân Nhất Ngôn niên thiếu thành danh, hiếm có bại tích, hiện giờ hắn càng nổi danh trong giới võ lâm nhưng không có người biết được chi tiết về hắn, ngay cả Thượng Quan Lãng cũng chỉ biết chính mình không phải đối thủ của hắn lại không biết rốt cuộc hắn đã đạt tới cảnh giới nào. Mọi người đợi thật lâu, cuối cùng vẫn có vài người ôm thử tâm thái tiến lên lối đi một lần.

“Tại hạ XX, đặc biệt tới thỉnh giáo Quân công tử!”

“Tại hạ XXX, đặc biệt tới thỉnh giáo Quân công tử!”

“Tại hạ XXX, xin Quân công tử chỉ giáo một phen!”

...

Càng ngày càng có nhiều người lên đài, Quân Nhất Ngôn đã ở trên đài ba canh giờ nhưng không có người nào có thể đánh bại người nam nhân này, mỗi lần đều bại trong vòng năm chiêu. Nhìn thấy thời gian càng ngày càng lâu, lại không thấy hấn thở dốc hay có vẻ kiệt sức, rất nhiều người trong lòng càng ngày càng không nắm chắc.

“Còn có ai nữa không? Nếu không còn ai nữa nghĩa là ta thắng!” Lâm công tử nhẹ nhàng đã lâu, từ trước tới nay hấn đều đối xử với mọi người nho nhã lễ độ, trên mặt vĩnh viễn đều nở nụ cười ấm áp như xuân nhưng hôm nay hấn lại không muốn cười. Một khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, suy nghĩ trong lòng hấn chính là ‘vì sao hấn phải thủ hạ lưu tình với những nam nhân muốn đoạt nữ nhân của hấn?’

...

“Còn có ta, tại hạ Khâu Trì, đặc biệt tới thỉnh giáo Quân công tử!”

Hừ, tên Khâu Trì thật ra có vài phần thực lực. Đôi mắt thoáng nhìn, người trong cổ kiêu hoi động, tâm tình của Quân Nhất Ngôn nháy mắt không tốt, tên Khâu Trì này nhân mô cầu dạng, Mộ Bối Nhi lại còn coi trọng hấn?

Quân Nhất Ngôn một lời cũng không nói mà bày ra một tư thế ý bảo Khâu Trì bắt đầu, Khâu Trì cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp đánh một quyền về phía Quân Nhất Ngôn, nắm đấm trong chớp mắt đã tới trước mặt, Quân Nhất Ngôn ngay cả chớp mắt cũng không có, chậm rãi xòe bàn tay ra giống như muốn tiếp một quyền này của Khâu Trì. Trong lòng Khâu Trì vui vẻ, một quyền này chính là chiêu thức thành danh của hấn, bình thường một quyền này có thể đánh chết một con trâu đực, hấn tự nhận một quyền này ít nhất có thể khiến Quân Nhất Ngôn bị thương nặng, ai nói Quân Nhất Ngôn muốn làm tình địch của hấn chứ, một quyền này có dễ dàng tiếp như vậy sao?

Nhưng sự thật luôn làm trái tim con người vỡ nát, chẳng những Quân Nhất Ngôn không thể bị thương một tí xú nào mà còn tiếp được một quyền này của hấn, hơn nữa còn trực tiếp cầm lấy nắm đấm của hấn, ném hấn bay ra khỏi đài!

Dưới lời đài là phiến đá xanh vô cùng cứng rắn, một lần quăng ngã này, Khâu Trì bị chấn thương nội tạng, trực tiếp phun ra một búng máu.

Một chiêu! Chỉ một chiêu!

Ánh mắt Thượng Quan Lăng phức tạp nhìn Quân Nhất Ngôn, không nghĩ tới bạn tốt của mình che giấu thực lực lâu như vậy, một chiêu này của Khâu Trì ngay cả hấn cũng phải cẩn thận, lại không nghĩ tới Quân Nhất Ngôn không chỉ tiếp được còn một chiêu đã đánh bại Khâu Trì.

“Còn có ai không?” Vỗ bàn tay, phui tro bụi trên người, giọng nói Quân Nhất Ngôn đậm đặc cảm giác vô cùng kiêu ngạo.

Một nén nhang, nửa canh giờ, một canh giờ... Đến tận khi sắc trời đã sắp tối, vẫn không có người lên đài!

“Một khi đã như vậy, Quân công tử là người thắng lợi cuối cùng, chỉ cần đánh thắng ta, lập tức có thể nghênh thú gia tỹ!” Mộ Thanh nói ra lời này không có người phản đối, ai cũng không nghĩ đi lên làm bao cát miễn phí cho Quân Nhất Ngôn, bọn họ đã tưởng tượng ra cảnh Quân Nhất Ngôn nghênh thú mỹ nhân.

Tưởng tượng sắp được đối chiến với nam nhân cường đại này, từng tế bào khắp toàn thân Mộ Thanh đều cảm thấy hưng phấn, trong ánh mắt tràn ngập ý chí chiến đấu. Quân Nhất Ngôn đứng thẳng bất động, hai người chỉ giao lưu ánh mắt cũng đủ làm toàn thân vô cùng hưng phấn.

Hai người đồng thời di chuyển, Mộ Thanh tốc độ cực nhanh đánh về phía Quân Nhất Ngôn, Quân Nhất Ngôn nghiêng người khó khăn lắm mới tránh thoát một chiêu này, cùng lúc đó ngón tay điểm về phía cổ họng của Mộ Thanh. Mộ Thanh phản ứng cực nhanh, ngón tay kẹp lấy hai ngón tay của Quân Nhất Ngôn, trong chớp lát hai người đã hoàn thành một chiêu thử thực lực của đối phương.

Một chiêu này khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào, đều có một loại cảm giác gặp được đối thủ.

Lại một lần nữa di chuyển, động tác của bọn họ nhanh khiến người khác hoa mắt, mọi người chỉ thấy một trắng một xanh không ngừng đối diện lại không ngừng tách ra. Dưới đài người xem nhập thần, trong bất tri bất giác đã là buổi tối.

Lúc này, bọn họ đã dừng lại.

Nhìn nhau, đối mặt thật lâu sau, Mộ Thanh lão đạo lùi lại vài bước. Một chiêu này, Mộ Thanh thua.

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha!”

Đều nói tri kỷ khó gặp, một đối thủ vừa lòng cũng là như thế. Hai người đều cao giọng cười to, vì chính mình tìm được đối thủ nên vui vẻ.

Qua ngày hôm nay, Quân Nhất Ngôn đã có chủ!

Đồng đạo mỹ nhân khi biết được tin tức này đều phần nộ tội đỉnh!

Nếu Quân Nhất Ngôn vẫn luôn độc thân, chưa lập gia đình, gả vậy còn tốt, mọi người đều ôm suy nghĩ ‘ta không có được hắn, người cũng không chiếm được hắn’ mỗi người đều an tĩnh không có việc gì, nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện gì? Quân Nhất Ngôn là hoa thơm có chủ! Vẫn là một nữ nhân không biết từ nơi nào chui ra, tới đoạt nam thân của bọn họ!

Khi chưa nhìn thấy Mộ Bối Nhi, trong lòng mọi người có một suy nghĩ đại khái chính là ‘nam thân nhà mình, một cây cỏ tiên xanh tươi, trong veo như nước bị heo ừn gấy!

Hai ngày này, Mộ phủ có thể nói đặc biệt náo nhiệt, luôn có nữ hiệp, tiên tử nào đó tìm tới cửa, muốn cùng Mộ Bối Nhi ganh đua cao thấp, từ trước đến nay Mộ Bối Nhi đều dùng một chiêu đối phó với các nàng, đó chính là cho các nàng xem diện mạo chân thật của mình, rồi sau đó lẳng lặng uống trà, sau một chén trà nhỏ bảo đảm các nàng lập tức đi rồi.

Nhưng mỗi ngày đều như thế, một ngày uống nhiều trà như vậy cũng rất phiền, vì vậy Quân Nhất Ngôn bị giận chó đánh mèo, mấy ngày đều không vào được phòng của nàng.

Khách không mời mà đến rất nhiều, nhưng lúc này đây này một người khác với những người khác, hắn là người của triều đình.

Mộ Bối Nhi và Mộ Thanh cùng tiếp đãi vị khách nhân này, đến khi Quân Nhất Ngôn biết được, hai người tiếp khách đã được nửa canh giờ.

Quân Nhất Ngôn là nam chủ, cho nên có lẽ nguyên tác giả trang bị cho hắn quang hoàn ‘Nghe lén sẽ không bị phát hiện’, tuy võ công của Mộ Thanh và hắn ngang nhau cũng không phát hiện Quân Nhất Ngôn đang ghé vào nóc nhà nghe lén nhìn lén.

“Thật ra ta muốn chúc mừng đảo chủ đã bắt lấy công tử nhẹ nhàng Quân Nhất Ngôn, kế tiếp có phải lập tức có thể tiến hành kế hoạch của chúng ta hay không? Lợi dụng Quân Nhất Ngôn diệt trừ những võ lâm nhân sĩ vương bận đó?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 17

Editor: QR - diendanlequydon

“Ta nghĩ ta làm việc còn không cần Tào công công phải chi bảo đi?” Mộ Bối Nhi sóng mắt lưu chuyển, trên mặt không có cảm xúc.

Nhưng thân thể Tào công công lại cứng đờ, lúc này mới nhớ tới người này cũng không phải là nhân vật hắc có thể tùy ý chỉ huy. Trước khi tới đây hắn đã được người cảnh cáo một trận, nói là ngàn vạn lần không cần đắc tội đảo Tiêu Dao, ở trong sử sách của hoàng gia ghi lại, đảo Tiêu Dao có một ít thủ đoạn thần thần bí bí. Tào công công càng nghĩ mồ hôi lạnh càng ứa ra, hắn cẩn thận cười lạnh: “Không biết đảo chủ có cần Tào mỗ trợ giúp hay không?”

“Không cần, người rồi đi đi!” Mộ Bối Nhi một chút thể diện cũng không cho hắn, trực tiếp hạ lệnh tiễn khách.

Trên mặt Tào công công một trận xanh một trận trắng, tốt xấu hắn cũng đại diện cho hoàng thất, không nghĩ tới ngay cả công phu mặt ngoài Mộ Bối Nhi cũng không làm, hắn cảm giác rồi đi, khi bẩm báo lên trên cũng không nên trách hắn!

Với nhãn lực của Mộ Bối Nhi tất nhiên biết được suy nghĩ nhớ nhung của Tào công công, tuy rằng rất nhiều thời điểm một nhân vật nhỏ có thể thay đổi rất nhiều chuyện nhưng nàng thật đúng là không thêm đề ý, dù sao hoàng thất cũng không tính toán buông tha cho nàng hay đảo Tiêu Dao!

“Tỷ tỷ, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

“Nên làm như thế nào đều ở bên trong, đệ đi xuống an bài đi!”

Đưa cho Mộ Thanh một tờ giấy đã được gấp lại, bên trong đúng là kế hoạch Mộ Bối Nhi tỉ mỉ an bài. Mộ Thanh mở ra đọc nhanh như gió, sau đó ghi nhớ, tiếp theo dùng nội lực làm tờ giấy vỡ nát, kế hoạch bên trong ngoại trừ Mộ Bối Nhi và Mộ Thanh, không có người nào biết được.

Trên mái nhà, sắc mặt của Quân Nhất Ngôn nháy mắt xanh mét, nữ nhân hắc thích muốn tiêu diệt toàn bộ nhân sĩ võ lâm, đó có phải nói rằng ngay từ đầu mục tiêu của nàng chính là hắc hay không? Cho nên từ lúc bắt đầu chính là hắc một bên tình nguyện? Trách không được nàng cũng không chịu nói nàng yêu hắn, mỗi lần đều do hắn phải dùng hết thủ đoạn ép buộc, nàng mới có thể nói một hai câu như vậy. Hắn chính là tên ngọc, một tên ngọc từ lúc bắt đầu đã bị đùa giỡn.

“Người còn không ra sao?” Sau khi Mộ Thanh rời đi, một mình Mộ Bối Nhi ngồi ở ghế, cầm lấy chén trà chậm rãi uống một ngụm, căn phòng to lớn, trống trải như vậy có chút lạnh lẽo, nên tới trước sau đều phải tới.

“Ta hỏi nàng, ngay từ đầu có phải... Có phải nàng có ý hay không?” Quân Nhất Ngôn hỏi cái gì trong lòng Mộ Bối Nhi biết rõ ràng. Sau khi trầm mặc

một lát, nàng nhẹ nhàng gật đầu, từ lúc bắt đầu nàng đã chủ động tìm hắn, hơn nữa cố ý làm hắn hiểu lầm nàng tâm duyệt hắn: “Ta biết người chính là 『Kẻ trộm hương』, lúc bắt đầu vô tình gặp mặt chính là ta cố ý.”

“Vậy người có thật sự từng động tâm hay không?” Vấn đề này Quân Nhất Ngôn hỏi đặc biệt gian nan, hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, muốn hỏi nàng vì sao phải trợ giúp triều đình đối phó với nhân sĩ võ lâm, muốn hỏi nàng rất nhiều rất nhiều... Nhưng buột miệng thốt ra lại là vấn đề này.

Kỳ lạ, Mộ Bối Nhi không trả lời mà hỏi ngược lại một câu: “Người đều đã biết mục đích của ta hà tất phải biết câu trả lời này làm gì?” Câu trả lời ba phải cái nào cũng được dễ dàng khiến người khác hiểu lầm nhất, Quân Nhất Ngôn theo bản năng cho rằng Mộ Bối Nhi đối với hắn vô tình, bàn tay nắm chặt, một người nam nhân như vậy cuối cùng đôi mắt lại đỏ.

“Bước đầu tiên của người là gì?”

“Nếu ta nói bước đầu tiên chính là diệt Thượng Quan gia thì sao?”

Gia tộc Thượng Quan chính là thế gia có uy vọng lâu đời trong chốn võ lâm, hơn nữa còn ở ngay Ngụ Thành, nếu một lần hành động đã tiêu diệt được gia tộc Thượng Quan, võ lâm khẳng định sẽ nguyên khí đại thương, những gia tộc còn lại đều không có mấy gia tộc có thể so được với gia tộc Thượng Quan.

Quân Nhất Ngôn thông minh hơn người, lúc hắn hỏi đã biết đáp án rất có khả năng là Thượng Quan gia nhưng trong lòng còn ôm có một chút hy vọng, nhưng câu trả lời của Mộ Bối Nhi lại là trực tiếp hung hăng đánh vỡ hy vọng của hắn.

Trước mắt Mộ Bối Nhi hiện lên một tàn ảnh, tiếp theo sau lưng bị va chạm mạnh mẽ khiến nàng đau đớn, nóng rát, mắt đầy sao xẹt. Cô bị một tay của nam nhân bóp chặt, nàng miễn cưỡng mở mắt thấy khuôn mặt dữ tợn của nam nhân, nàng không có cách nào hô hấp, sắc mặt đã xanh tím.

“Mộ Bối Nhi, ta cảnh cáo người, nếu thật sự Thượng Quan gia xảy ra chuyện, ta nhất định không tha cho người!” Cuối cùng hắn vẫn không hạ thủ được, sau khi bóp cổ nàng, trong đầu hắn không ngừng hiện ra toàn bộ những chuyện đã xảy ra giữa hắn và nàng, sự kinh diễm khi lần đầu tiên gặp nhau, liều chết trên miên trên giường, nàng vì hắn ăn dấm, vì hắn chơi tiểu tình tình...

Cảm giác sắp chết thật sự không mấy tốt đẹp, khi nam nhân buông nàng ra, thân thể của nàng mềm nhũn, té ngã trên đất, yết hầu và phần lưng nóng rát nhắc nhở nàng, lúc này người nam nhân này thật sự muốn giết nàng.

“Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì nữa!” Cắt một đoạn vải dệt trên y phục, mảnh vải nhẹ nhàng bay lơ lửng rồi dừng lại trước mắt Mộ Bối Nhi, nàng vô cùng chật vật nhìn Quân Nhất Ngôn rời đi, một giọt nước mắt chậm rãi chảy ra.

“Tên hỗn đản này...”

Quân Nhất Ngôn thật không dễ chịu, đây là lần phản bội đau lòng nhất mà hắn từng trải qua, lần đầu tiên trong đời hắn thích một nữ nhân, ai ngờ từ lúc bắt đầu đã bị tính toán.

Hắn không có cách nào phân rõ rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả nhưng hắn biết trái tim hắn rất đau.

“Quân đại ca? Quân đại ca, là huynh sao? Thật là huynh nha!”

“Người là... Văn Thư?”

...

“Tỷ tỷ! Cuối cùng tỷ cũng tỉnh!” Buổi tối lúc Mộ Thanh trở về mới biết được Mộ Bối Nhi bị thương hôn mê, thân thể Mộ Bối Nhi vẫn rất yếu ớt. Lần này sốt cao không ngừng, sốt cao khoảng hai ngày khiến Mộ Thanh sợ hãi, hai ngày này hắn không rời Mộ Bối Nhi một bước, sợ thân nhân duy nhất của hắn rời đi.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Mộ Bối Nhi uống một chút nước, giọng nàng vẫn nghẹn ngào, vết thương giữa yết hầu càng rõ ràng vô cùng, Mộ Thanh nhìn thấy mà trong lòng đau xót, hận chết Quân Nhất Ngôn.

“Yên tâm đi tỷ tỷ, vẫn đang tiến hành theo kế hoạch.”

“Hắn... Như thế nào?” Mộ Thanh biết người Mộ Bối Nhi nói là ai, nếu không phải tỷ tỷ của mình còn có bệnh trong người, hắn thật sự rất muốn mắng nàng một trận, nhưng... Hắn không nỡ.

“Những ngày gần đây, Quân Nhất Ngôn được một mỹ nhân... Tỷ tỷ, với điều kiện của tỷ cần gì sầu lo tìm không thấy người trong sạch, hãy quên hắn đi...” Ngày ấy sau khi Mộ Thanh biết, tức giận đi tìm Quân Nhất Ngôn, lúc ấy không phải hắn đang vui đùa với một tiểu nương tử sao? Sau khi đánh nhau với Quân Nhất Ngôn một trận, hắn lập tức trở lại, nam nhân như vậy thật sự không xứng với tỷ tỷ đẹp như thiên tiên của mình!

Sau đó Mộ Thanh nói cái gì nàng hoàn toàn không nghe thấy, nàng chỉ biết Quân Nhất Ngôn đã có niềm vui mới, tuy rằng có chút không thể tin bản thân thật sự không lưu lại dấu vết ở trong lòng nam nhân kia nhưng... Nàng thiếu chút nữa bị giết, chuyện này cũng làm nàng đối Quân Nhất Ngôn thật sự sinh ra hoài nghi.

“Ai... Tỷ đã biết, để yên tâm, nếu quân vô tình ta lập tức hưu, hiện tại tỷ chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt!” Nỗ lực nở một nụ cười để Mộ Thanh không

cần lo lắng cho nàng, nhưng nàng quên mất Mộ Thanh và nàng là long phượng thai, trời sinh đã có cảm ứng lẫn nhau, làm sao không biết tâm tư của nàng?

Nhưng cuối cùng Mộ Thanh vẫn không nói cái gì, loại chuyện như thế này vẫn muốn nàng tự mình nghĩ kỹ mới được.

“Tỷ tỷ, tỷ nghỉ ngơi cho tốt, đệ đi ra ngoài trước!”

“Ừ!”

Mộ Thanh chậm rãi đóng cửa lại, trong nháy mắt đóng cửa, hần dường như nghe thấy tiếng khóc đầy kim nén của Mộ Bối Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 18

Editor: QR - diendanlequydon

Trên giang hồ bỗng nhiên nhắc lên một con sóng trùng trị kẻ ác hướng tới cái thiện, phần lớn trùng trị một ít kẻ giang hồ ý vào việc bản thân có võ công, ức hiếp bá tánh. Hơn nữa đảo Tiêu Dao còn đứng ra thành lập một tổ chức gọi là Dương Thiện Đường, hoàn toàn do người trong giang hồ xây dựng, do mấy đại thế gia tọa trấn, hơn nữa còn kiến nghị Quân Nhất Ngôn làm Đường chủ.

Không sai, ngay từ đầu kế hoạch của Mộ Bối Nhi chính là như thế. Nàng giao dịch với triều đình sẽ giải quyết những người giang hồ không an phận nhưng không nói tiêu diệt toàn bộ, như vậy không phải là cách giải quyết thật hoàn mỹ hay sao?

Còn về Quân Nhất Ngôn, vị trí đường chủ Dương Thiện Đường này ngoại trừ hần thì không thể là người khác. Bản thân hần đã nổi danh bên ngoài, luận võ chiêu thân càng phô bày ra võ công của hần, cũng tạo nên uy vọng, có thể nói Mộ Bối Nhi từng bước từng bước đẩy hần đến vị trí này.

Ngày đó Mộ Bối Nhi cố ý chọc giận hần, giữa hai người yêu nhau bởi vì một chút việc nhỏ mà nảy sinh hiểu lầm sẽ bởi vì thái độ của một bên khiến cho hiểu lầm này càng tăng thêm. Mộ Bối Nhi và Quân Nhất Ngôn cũng là như thế, người không tin tưởng ta, vậy được người nói cái gì thì chính là cái đó, vì vậy... Quan hệ của hai người trở thành như thế này.

Những ngày gần đây Quân Nhất Ngôn cũng không mấy tốt đẹp, sau khi quyết liệt với Mộ Bối Nhi, hần đã bắt đầu hối hận. Lúc ấy đầu óc nóng lên, không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì, chỉ nghe thấy câu ‘diệt nhân sĩ vô lâm’ hần lập tức tự cùng cố những gì mình suy đoán, sau đó khi hơi chút thanh tỉnh mới nhớ lại. Thái độ Mộ Bối Nhi đối với tên công công triều đình phái tới lạnh nhạt không vui như vậy, hơn nữa với hiểu biết của hần về Mộ Thanh, Mộ Thanh khẳng định không thể hạ thủ với hần được, còn có quá nhiều quá nhiều điểm đáng ngờ...

Hần rất phiền lòng cũng không biết tìm ai để giải bày, nói cái gì với Thượng Quan Lăng? Nói nữ nhân của ta có khả năng muốn tiêu diệt người sao? Vì vậy khi Dương Văn Thư đứng lúc xuất hiện, bạn chơi từ nhỏ của hần xuất hiện, hơn nữa còn đề nghị hần đi du ngoạn, buông những chuyện đó xuống, ngồi xuống nói chuyện cẩn thận với Mộ Bối Nhi.

Nhưng mà hần thật sự quá xui xẻo, khi ra ngoài cùng với Dương Văn Thư, trùng hợp bị Mộ Thanh nhìn thấy, còn đánh một trận, câu nói trước khi Mộ Thanh đi càng khiến hần đứng ngồi không yên.

“Quân Nhất Ngôn, tỷ tỷ của ta nhọc lòng vì người vô ích rồi, người có biết đến bây giờ tỷ ấy vẫn hôn mê bất tỉnh hay không?”

Hôn mê bất tỉnh? Đúng rồi, cho dù làm tỉnh hơi mất liệt một chút nàng cũng chịu không nổi, càng đừng nói ngày hôm đó hần...

Mỗi ngày hần đều đi Mộ phủ, đáng tiếc nhiều lần bị sập cửa vào mặt, muốn dùng khinh công đi vào nhưng Mộ Thanh cũng học giáo hoạt, tầng tầng lớp lớp canh gác tiểu viện của Mộ Bối Nhi, quyết tâm không cho hần gặp Mộ Bối Nhi... Thậm chí hần nghe nói là do Mộ Bối Nhi hạ lệnh...

Đến tận hôm nay, Mộ Thanh xanh mặt tới tìm hần, để hần làm đường chủ của Dương Thiện Đường bỏ đi này, còn nói đây là ý nguyện của Mộ Bối Nhi.

Hần hoàn toàn hoảng hốt.

Có lẽ Mộ Bối Nhi thật sự ôm có mục đích tiếp cận hần, quyến rũ hần nhưng nàng đứng giữa có được chỗ tốt gì đâu?

Không có, hoàn toàn không có!

Bị hần phá thân thân không nói còn bị hần đối xử như vậy.

“Quân Nhất Ngôn, người tự cho là thông minh hơn người, trên thực tế người mới là tên ngốc ngốc nhất thiên hạ!”

Hắn muốn gặp nàng, rất muốn, rất muốn, rất muốn. Nhưng mà hắn không gặp được.

“Tỷ tỷ, nên uống thuốc!” Mộ Thanh cẩn thận thổi thổi cái muỗng đựng thuốc, từng muỗng từng muỗng đút cho Mộ Bối Nhi.

Hai ngày nay, người trong Mộ phủ đều rất cẩn thận, Mộ Bối Nhi bệnh đi bệnh lại đã lâu cũng không thấy đỡ, hai ngày trước gặp một con gió lại cảm lạnh. Đại phu đảo Tiêu Dao nói tuy Mộ Bối Nhi bị ngoại thương nhưng nàng ưu tư quá độ, tinh lực tiêu hao nhiều quá mức hơn nữa có tâm bệnh, cho nên bệnh mới tái đi tái lại, không khỏi hoàn toàn. Đại phu kiến nghị nên ở trên giường tĩnh dưỡng thật tốt, uống một ít thuốc an thần.

“Tỷ không yếu ớt như vậy, tỷ có thể tự mình uống.” Mộ Bối Nhi đối với đệ đệ thật đúng là bất đắc dĩ, không phải nàng chỉ làm đổ một lần thuốc thôi sao, lúc sau nhiều lần đều phải để đệ ấy đút, hơn nữa ngay cả một viên mứt hoa quả cũng không cho.

“Uống!” Mộ Thanh nghiêm mặt, Mộ Bối Nhi đành phải khổ sở uống từng muỗng từng muỗng thuốc đắng ngắt.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Uống xong thuốc, trong miệng thật sự quá đắng, nàng nhìn chăm chăm vào đĩa điểm tâm kia, tưởng tượng hương vị của nó, nhưng nàng rõ ràng quên mất miệng nàng đắng cho dù ứa nước miếng cũng vẫn đắng.

“Tỷ yên tâm, đã đi vào quỹ đạo, có mấy đại thế gia để tâm, chúng ta nói cho bọn họ biết ý định của triều đình, bọn họ tự nhiên sẽ an an phận phận, người kia vẫn đang xử lý tốt chuyện ở Dương Thiện Đường! Người đâu, bùng điểm tâm xuống! Mấy thứ này sẽ hòa tan được tính, chờ tỷ đã khỏe lại rồi ăn!” Mộ Thanh biết tâm bệnh của tỷ tỷ là gì, ngày thường cũng sẽ lơ đãng lộ ra một ít chuyện gần đây của người nào đó.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Những lời này Mộ Thanh biết là đang nói về chuyện Quân Nhất Ngôn tiếp quản Dương Thiện Đường, nhìn tỷ tỷ hắn thật sự bất đắc dĩ, càng không nói tới sẽ càng đề ý, cho dù tỷ nhắc tới một lần cũng tốt nhưng cổ tình làm bộ không thêm như vậy thực tế lại cực kỳ đề ý.

“Tỷ tỷ, ngày mai Dương Thiện Đường chiêu mộ rộng rãi các anh hùng hào kiệt thành lập phân đường, mời tỷ, tỷ có đi không?” Lời Mộ Thanh không nói là hoạt động này là kế hoạch của nam nhân nào đó.

“Ừ, đi cũng được, sau đó tỷ lập tức quay về đảo Tiêu Dao, đệ hãy lưu tại đến khi thành gia lại trở về!” Về mặt của Mộ Bối Nhi lạnh nhạt nhưng trong giọng nói làm thế nào cũng nghe thấy có một loại cảm giác nản lòng thoải chí.

“... Như vậy cũng tốt, tỷ có thể an tâm tĩnh dưỡng.” Mộ Thanh thở dài, trong lòng nhịn không được thăm mắng Quân Nhất Ngôn.

Sau khi uống thuốc, Mộ Bối Nhi muốn nghỉ ngơi, Mộ Thanh lập tức ra ngoài làm việc, đúng lúc ở cổng lớn gặp Quân Nhất Ngôn, ai ngờ bên cạnh hắn vẫn dẫn theo nữ nhân kia như cũ, lần này càng làm Mộ Thanh tức điên.

“Quân Nhất Ngôn, ngươi còn tới đây làm cái gì?”

“Mộ Thanh, ta chỉ muốn gặp nàng, nói chuyện với nàng!” Quân Nhất Ngôn vô cùng tiêu tụy, trên mặt râu ria xồm xàm, vừa thấy đã biết nhiều ngày không cạo cang chừng nói đến bông mắt màu xanh đậm kia nhưng Mộ Thanh vẫn không để ý đến hắn, lập tức muốn rời đi.

“Chờ một chút, vị công tử này, Quân ca ca chính là muốn gặp Mộ tỷ tỷ một lần, xin ngươi để huynh ấy gặp một lần có được không?” Dương Văn Thư và Quân Nhất Ngôn cũng coi như là thanh mai trúc mã, nhưng mà sau đó lúc Quân Nhất Ngôn niên thiếu đã được cao nhân dẫn đi học võ, bây giờ gặp lại đã có người trong lòng, nàng cũng bỏ xuống suy nghĩ trong lòng vốn đã bị thời gian hòa tan, một lòng mong muốn Quân Nhất Ngôn có thể hạnh phúc.

“Ngươi có tư cách gì gọi tỷ tỷ của ta là tỷ tỷ?” Như thế nào? Còn chưa tiến vào cửa đã bắt đầu gọi tỷ tỷ? Đáy lòng hắn coi thường Dương Văn Thư như vậy.

“Mộ công tử hiểu lầm, ta và Quân ca ca là thanh mai trúc mã, gọi tâu từ là tỷ tỷ không quá đáng, ngày đó Quân ca ca bắt quá nói đến Mộ tỷ... Mộ cô nương với ta, Quân ca ca muốn ta đưa ra lời khuyên để giúp đỡ mà thôi, Quân ca ca vẫn luôn rất nhớ mong Mộ cô nương!” Dương Văn Thư cũng là một nữ tử thông tuệ, rất biết dựa sắc mặt đoán ý, biết Mộ Thanh cũng chỉ hiểu lầm, năm ba câu đã giải thích rõ ràng mọi chuyện.[QR][diendanlequydon]

“Thật sự?” Trong lòng Mộ Thanh còn nghi vấn nhưng nữ tử trước mắt bình tĩnh chân thành làm hắn không thể không tin, không biết vì cái gì hắn luôn cảm thấy nữ nhân này rất giống tỷ tỷ của mình, thông tuệ đậm nhiên. Chính là tướng mạo kém một chút, nhưng mà cũng không có bao nhiêu người có thể so sánh được với tỷ đệ Mộ thị bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 19

Editor: QR - diendanlequydon

Mộ Thanh cũng cảm thấy sau khi Quân Nhất Ngôn và tỷ tỷ của mình bên nhau còn nhìn trúng nữ nhân khác mới thật sự gặp quỷ, hắn nhìn về mặt nôn nóng của Quân Nhất Ngôn, nhớ tới câu nói tâm bệnh của lão đại phu, cuối cùng hắn cũng không đành lòng nhìn thấy tỷ tỷ vì người nam nhân này mà

buồn bực không vui. Nói nữa Mộ gia bọn họ luôn luôn mang thù, hấn bên này thả Quân Nhất Ngôn vào còn không biết tỷ tỷ của mình muốn sửa trị người nam nhân này như thế nào đâu!

“Quân Nhất Ngôn, nếu ta phát hiện người gạt ta, ta lập tức đưa tỷ tỷ về đảo Tiêu Dao, cả đời này không gặp lại người!”

“Sẽ không, ta thề, nếu như trái với lời thề, thiên lôi đánh xuống, chết không được tử tế!”

Thế giới này vẫn rất coi trọng lời thề, Quân Nhất Ngôn phát lời thề cũng coi như đã tỏ thái độ, sắc mặt Mộ Thanh tốt hơn một chút.

“Tỷ tỷ mới uống thuốc đã ngủ, người đi vào nhỏ giọng một chút! Còn người... Người đi với ta!” Nói giỡn, nếu tỷ tỷ nhìn thấy nữ nhân này lại tức giận thì làm sao bây giờ, theo bản năng không muốn nói những lời ác độc với nữ nhân này, vẫn đề hấn trông coi là tốt nhất.

“Bối Nhi... Thân thể của nàng còn chưa khỏi hay sao?” Sắc mặt Quân Nhất Ngôn càng khó nhìn, không thể tưởng tượng được cũng sắp nửa tháng mà Mộ Bối Nhi vẫn chưa hết bệnh.

“Xì, người nói đi?” Mộ Thanh cười nhạo một tiếng, lời kéo Dương Văn Thư rời đi.

“...” Quân Nhất Ngôn tự biết là hấn sai, hoàn toàn không dám nói lời nào.

“Chờ một chút, người vì sao lại muốn kéo ta đi?” Dương Văn Thư bị một nam tử xa lạ, lời lôi kéo kéo vô cùng không được tự nhiên, trên mặt đỏ ửng, gương mặt hơi thanh tú lúc nhìn thoáng qua vô cùng động lòng người.

“Ta thích!” Mộ Thanh quay đầu lại cười, lại thấy bộ dáng Dương Văn Thư mặt đỏ thẹn thùng, tim hơi ngừng đập rồi lại đập càng thêm kịch liệt, hấn trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ mình bị bệnh hay sao?

“...” Nam nhân vô cùng anh tuấn, trên mặt nở nụ cười sang sảng, một khắc kia Dương Văn Thư cảm thấy giống như xuân về hoa nở.

Đi vào trong nội thất, Quân Nhất Ngôn thấy Mộ Bối Nhi đã gầy một vòng lớn, đầu tay máu bầm chưa tan trên cổ nàng, trong lòng đau xót, hấn tự trách bản thân, nhìn xem hấn đã làm cái gì kia!

“Thật xin lỗi... Là ta sai rồi... Bối Nhi, không cần nàng tha thứ cho ta, chỉ cần nàng đừng rời khỏi ta...”

Một đại nam nhân vô cùng đáng thương, cuộn tròn người nằm cạnh Mộ Bối Nhi, vươn tay muốn vuốt ve khuôn mặt của nàng, cuối cùng lại không dám đụng vào nàng, sợ khiến nàng bùng tình, chỉ có thể dùng đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, si ngốc nhìn nàng.

“Ừm...” Mộ Bối Nhi vừa tỉnh ngủ đã cảm thấy hoảng sợ, mặc kệ là ai, vừa ngủ dậy đã thấy một người nam nhân không chớp mắt, nhìn chăm chăm người, người cũng sẽ bị dọa, huống chi Quân Nhất Ngôn lúc này và hình tượng quân tử nhẹ nhàng phong lưu phóng khoáng vốn có khác nhau rất lớn, đến nỗi Mộ Bối Nhi thiếu chút nữa không có nhận ra được.

“Nàng tỉnh rồi, có muốn uống nước không?” Quân Nhất Ngôn tay chân nhẹ nhàng rời giường, bế nàng lên, thể trọng của nàng nhẹ vô cùng, không hề có sức. Trong nháy mắt chạm vào Mộ Bối Nhi, hấn cảm giác được thân thể nàng hơi cứng đờ, trong lòng hấn đau xót, trên mặt không thể hiện ra ngược lại càng thêm dịu dàng, bưng một chén nước, dùng nội lực hâm nóng nước tới nhiệt độ thích hợp, để ở bên miệng Mộ Bối Nhi: “Mộ Thanh nói nàng mới uống thuốc, bây giờ trong miệng chắc vẫn cảm thấy đắng, uống nước sẽ tốt hơn một chút.”

Vốn dĩ mùi thơm của cơ thể Mộ Bối Nhi là mùi thuốc cộng thêm một mùi hương lạnh lạnh, hai mùi hương dung hợp đậm nhạt thích hợp, nhưng hiện tại trên người nàng mùi thuốc nặng hơn, làm sao Quân Nhất Ngôn còn không biết chuyện như thế nào.

“...” Mộ Bối Nhi không cự tuyệt, một câu cũng không nói, uống hết ly nước, chẳng qua thần thái và động tác của nàng đều biểu đạt ra một loại lạnh nhạt.

Nam nhân không tin tưởng nàng... có thể, dù sao hiểu lầm giữa bọn họ sớm hay muộn đều sẽ coi bỏ. Nhưng ngày đó, thiếu chút nữa không thể hít thở mà chết vẫn để lại bóng ma cho nàng, hiện tại nàng đang khắc chế sự sợ hãi của bản thân nhưng động tác theo bản năng của nàng vẫn toát ra sự kháng cự.

Quân Nhất Ngôn hít sâu mấy hơi thở, không nói lời nào cũng được, kháng cự cũng tốt, mặc kệ thế nào hấn cũng sẽ không buông tay, hấn sẽ dùng hành động chứng minh mọi thứ: “Có muốn ăn hay một chút gì hay không, nàng gầy...” Ngón tay trêu miến vuốt ve nữ nhân ngày nhớ đêm mong, nhìn nàng hơi hoảng loạn muốn né tránh hấn, thật sự làm hấn đau lòng đến mức không có cách nào hô hấp, nhưng toàn bộ mọi chuyện đều do hấn tự tìm, cho nên hấn chỉ có thừa nhận.

Mộ Bối Nhi vẫn luôn bị ôm, Quân Nhất Ngôn không quan tâm, khi hạ nhân mang đồ ăn lên, hấn vẫn ôm nàng, từng miếng từng miếng dứt cho nàng, uống thuốc cũng là hấn ôm rồi dứt nàng, vẫn luôn một tác cũng không rời. Hấn làm như vậy thật ra là đang cưỡng chế Mộ Bối Nhi một lần nữa tập thói quen có hấn, muốn cứng rắn lau sạch kháng cự của Mộ Bối Nhi với hấn.

“Ừ....”

“Xảy ra chuyện gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Quân Nhất Ngôn vô cùng khẩn trương.

“...” Mộ Bối Nhi căn bản không thể nói chuyện, nàng thật sự muốn vẫn luôn không để ý tới Quân Nhất Ngôn, nhưng mà trên thế giới này có một việc cho dù như thế nào cũng không thể nhịn được, đó chính là ba việc cấp bách, nàng đã nhịn thật lâu, nhịn đến mức thật sự không nhịn được: “Ta muốn đi

xí...”

“Được được được, ta ôm nàng đi!” Quân Nhất Ngôn vừa thấy Mộ Bối Nhi chủ động nói chuyện với hắn, vui vẻ muốn hồng rồi, tuy rằng là vì chuyện này.

“Ta tự đi...”

“Không được, vạn nhất nàng té ngã thì làm sao bây giờ?” Mộ Bối Nhi còn không phải là búp bê sứ sao, cảm giác chỉ cần có một cơn gió thổi qua sẽ ngã.

Nam nhân thái độ rất cứng rắn, Mộ Bối Nhi cũng lười giải thích với hắn. Xem thì xem đi, dù sao hắn xem nàng cũng nhiều rồi.

Bồn cầu đặt ở một căn phòng khác, Quân Nhất Ngôn ôm Mộ Bối Nhi giống như xi cho hải tử, ôm Mộ Bối Nhi tách hai chân ra, thậm chí còn tri kỷ cỡi quần cho nàng. Mộ Bối Nhi nóng nảy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vết đỏ bừng động lòng người, trong lòng vẫn ngăn không được cảm thấy thẹn thùng.

Quân Nhất Ngôn thấy chân tâm trắng trẻo mịn màng của nàng, hô hấp hơi ngừng lại, hai cánh hoa điểm lệ ở trước mắt hắn lúc đóng lúc mở, hắn đã thật lâu không có chạm vào Mộ Bối Nhi, vừa thấy thân thể Mộ Bối Nhi, không khống chế được nổi lên phản ứng, hạ thân hơi cứng đăm vào Mộ Bối Nhi.

Nhìn hồi lâu nàng rất muốn xả ra nhưng nam nhân nhìn chăm chăm nàng, lại đăm vào nàng, nàng ngược lại làm thế nào cũng không thể tiểu được, cả nửa ngày cũng không có động tĩnh.

Quân Nhất Ngôn: “Xì~~~~ Xì~~~~ Xì~~~~”

Mộ Bối Nhi: “...”

Kết thúc việc đi xí gian nan, khắp chốn mừng vui a!

“Tiểu thư ngài nên bôi thuốc!” Thị nữ cung kính đưa thuốc cho Quân Nhất Ngôn rồi lập tức lui xuống, Mộ Bối Nhi lập tức trợn mắt há mồm, đây thật sự là thị nữ nhà nàng mà không phải thị nữ nhà Quân Nhất Ngôn sao?

“A, ta giúp người đi!” Quân Nhất Ngôn vừa thấy biểu tình của Mộ Bối Nhi đã biết nàng đang suy nghĩ cái gì, hắn cười nhạt một tiếng, nụ cười này hòa tan khói mù nhiều ngày trên mặt hắn, một lần nữa thu hồi về tiêu sái vốn có.[QR][diendanlequydon]

“...” Tùy người, người vui vẻ là được, ta chỉ nghĩ vì sao ta sẽ không dùng vũ lực chứ?

Sự thật chứng minh phương pháp của Quân Nhất Ngôn vẫn có tác dụng, ngay cả Mộ Bối Nhi cũng không phát hiện, nàng đã không bài xích hắn như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 20

Editor: QR - diendanlequydon

Ngày thứ hai Dương Thiện Đường tổ chức đại hội, nàng vẫn đi, cả người không hề phản kháng, bị Quân Nhất Ngôn bọc kín mít mang đến Dương Thiện Đường, người bên trong thấy dáng vẻ khấn trương của Quân Nhất Ngôn với nàng, sôi nổi ái muội cười rộ lên, quân tử nhẹ nhàng lại có một ngày thành bộ dáng như vậy thật sự làm người ta cảm thán.

Quân Nhất Ngôn nhìn chăm chăm Mộ Bối Nhi, hắn vô cùng khấn trương, tay chân đều đỏ mồ hôi, đại hội mới cử hành được một nửa hắn đã làm ướt ba cái khăn lụa.

“Xì!” Mộ Thanh thấy thế cười nhạt một tiếng, nhìn dáng vẻ của hắn kia!

“Mộ Thanh, người không cần như vậy!” Dương Văn Thư nhỏ giọng nói với Mộ Thanh, nàng cũng không biết người nam nhân này đã gấp mặt nàng vài lần, tại sao lại không chịu buông tha cho nàng, còn nói cho hay rằng phải trông coi nàng, không cho nàng gây thêm phiền phức cho tỷ tỷ của hắn!

Thêm cái gì mà thêm chứ? Nàng đã hoàn toàn buông xuống rồi có được không?

Mấy đại thế gia tụ tập ở bên nhau, khó khăn mới buông thành kiến, cùng xây dựng nên Dương Thiện Đường này, trên thực tế những người này đều là cáo già, đã sớm dự cảm triều đình sẽ tiến hành chèn ép đối với võ lâm nhưng mà lại không bỏ xuống được mặt mũi tập hợp ở bên nhau để đối kháng triều đình. Lúc này Mộ Bối Nhi xem như cho bọn hắn một cái bậc thang để bước xuống, lại tìm hậu bối bọn họ đều vô cùng thương thức để làm người

chủ sự, bởi vậy bọn họ rất bình thản tụ tập bên nhau.

Những thế gia lâu đời như bọn họ tụ bên nhau cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, nhưng mà triều đình muốn động bọn họ cũng không phải dễ dàng như vậy. Thử hỏi những thế gia lâu đời này người nào phía dưới không có sản nghiệp, không có một ít nhân mạch và lực lượng? Đây chính là động một cái mà liên quan đến toàn thân! Cho nên đây cũng là nguyên nhân mà triều đình tìm đảo Tiêu Dao đối phó với đám nhân sĩ võ lâm này, một khi bại lộ bọn họ cũng có thể trốn tránh trách nhiệm, đổ lỗi cho đảo Tiêu Dao.

Lại còn có một chỗ tốt chính là một khi đảo Tiêu Dao đối kháng với võ lâm thế gia, lập tức khiến hai bên suy yếu, như vậy đến lúc đó triều đình muốn cắn nuốt bọn họ cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng mà quân vương hoàng triều ngàn tính vạn tính không tính tới chính là, Mộ Bối Nhi, đảo chủ đảo Tiêu Dao thay đổi một trái tim, căn bản sẽ không bị cái gọi là hứa hẹn trời buột. Cái gì mà lão tổ tông kẻ ước, cái gì cam kết thiên thu vạn đại, Mộ Bối Nhi căn bản không thèm để ý, nàng lại không phải hậu đại của Mộ gia!

Cho nên nàng đương nhiên làm phản.

Chuyện này khiến quân vương hoàng triều tức điên nhưng hẳn lại không thể không truyền thánh chỉ tấn dương Dương Thiện Đường, suy cho cùng người ta cũng đang làm chuyện tốt.

Lúc này hội nghị tiến hành đến bước cuối cùng, đúng lúc triều đình phái người đến tặng một cái bằng hiệu do hoàng đế tự tay viết.

Mấy gia chủ của các thế gia lớn mặt mày hớn hở, treo bằng hiệu lên, trong lòng còn bí ối tưởng tượng lúc hoàng đế viết mấy chữ này có phải vẽ mặt thật ghen khuất hay không?

Ngay khi mọi người chuẩn bị giải tán, Quân Nhất Ngôn đột nhiên đứng lên, đối mặt với Mộ Bối Nhi thề.

“Ta, Quân Nhất Ngôn. Tại đây, có vài vị gia chủ và thiên địa làm chứng, đặc biệt xin thú nữ tử của Mộ thị đảo Tiêu Dao, Mộ Bối Nhi.

Cả đời này chỉ có duy nhất một mình nàng, cho dù như thế nào cũng không nạp thêm!

Dùng cả đời thương nàng, yêu nàng, bảo hộ nàng,

Buồn vì nàng buồn, vui vì nàng vui!

Cả đời chỉ nắm lấy tay nàng, cùng nhau đầu bạc!

Nếu có vi phạm, kiếp sau đầu thai làm súc sinh, đời đời kiếp kiếp gian lao cực khổ!”

Vài vị gia chủ kinh ngạc ngay tại chỗ, phải biết rằng bất luận như thế nào lời thề đều là hứa hẹn cực kỳ quan trọng, một khi người không làm được hoặc làm trái với lời thề, như vậy nghĩa là tất cả mọi người sẽ chỉ trích người, bởi vì người thề nhưng người không làm được.

Cho dù có yêu một nữ tử sâu đậm, bọn họ đều sẽ không phát lời thề nghiêm trọng như vậy nhưng không nghĩ tới Quân Nhất Ngôn, nam nhân có tiền đồ tốt nhất lại lập lời thề như thế!

Quân Nhất Ngôn nghĩ rất rõ ràng, hẳn yêu Mộ Bối Nhi, yêu đến mức có thể không thể cần bản thân.

Cho nên hẳn nguyện ý dùng toàn bộ mọi cách giữ lại nàng, cho dù muốn tính mạng của hắn cũng có thể.

Hắn khẩn trương không phải sau khi thề nếu thật sự không làm được sẽ như thế nào, hắn sợ Mộ Bối Nhi vẫn không chịu tha thứ cho hắn, vẫn muốn rời khỏi hắn.

“Bối Nhi, nàng có bằng lòng hay không?”

Đây là thời khắc Quân Nhất Ngôn khẩn trương nhất, thậm chí hắn cảm thấy sau này hắn sẽ không bao giờ có trải qua một lần khẩn trương sợ hãi nào như vậy nữa. Hắn tự động nhìn chăm chăm miệng nhỏ của Mộ Bối Nhi nhưng hắn phát hiện Mộ Bối Nhi đeo khăn che mặt, căn bản thấy không rõ lắm, vì vậy hắn chuyển hướng, nhìn về phía đôi mắt của nàng, cho dù chỉ có một chút vui vẻ cũng được.

Nhưng không có, Mộ Bối Nhi vô cùng bình tĩnh thậm chí ánh mắt cũng không có một chút dao động, trái tim Quân Nhất Ngôn lập tức như rút vào động băng.

Nhưng mà cuối cùng Mộ Bối Nhi vẫn nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý rồi.

Hôm nay chỉ sợ Quân Nhất Ngôn đã trải qua toàn bộ cảm xúc, lo lắng, khẩn trương, sợ hãi... Sau khi thấy Mộ Bối Nhi gật đầu, hắn hoài nghi đôi mắt của mình, thậm chí cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

“Thật vậy chăng?”

Mộ Bối Nhi lần thứ hai gật đầu.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên khiến mọi thứ đều trở nên không chân thật.

Sau ngày ấy Mộ Bối Nhi để Quân Nhất Ngôn chuẩn bị hôn lễ, còn cùng hắn tuyển định ngày lành tháng tốt, thậm chí lúc lựa chọn giá y từ đầu tới cuối đều phối hợp, phối hợp đến mức khiến trong lòng Quân Nhất Ngôn bất an, khủng hoảng.

“Bối Nhi, đáp ứng ta, đừng rời khỏi ta được không?” Quân Nhất Ngôn đã hèn mọn như rác rưởi, cuối cùng hắn cũng thể nghiệm cảm giác người hắn để ý không thêm để ý hắn.

“Yên tâm đi!” Mộ Bối Nhi cũng nhìn lại hắn, trong mắt luôn bình tĩnh trước sau như một.

Càng tới gần ngày thành thân, Quân Nhất Ngôn càng bất an, cũng càng trông coi Mộ Bối Nhi cẩn thận, căn bản không cho phép nàng rời khỏi hắn một bước, cuối cùng cũng đợi tới ngày bọn họ thành thân.

Ngày thành thân, hắn ngồi trên lưng ngựa đi nghênh thú tân nương tử của hắn, tưởng tượng có thể để Mộ Bối Nhi danh chính ngôn thuận gọi hắn là phu quân, nụ cười trên mặt hắn làm thế nào cũng không ngăn được.

Đi vào môn phái, gian nan đón được tân nương tử ra, đưa tân nương tử lên kiệu, vượt chấu than, khi hai người nắm trong tay dây lụa kết hoa, khi thực hiện xong nghi thức bái thiên địa, Quân Nhất Ngôn mới có cảm giác thật sự đã nghênh thú được Mộ Bối Nhi.

Trong phòng tân hôn, Quân Nhất Ngôn vén khăn trùm đầu, nói với dung nhan kiều diễm của Mộ Bối Nhi, chờ ta.

Trong đêm hoa chúc, Mộ Bối Nhi không thấy.

Quân Nhất Ngôn nhìn giường tân hôn trống rỗng, hắn cười tự giễu, hắn đã sớm biết là như thế.

Một tháng sau.

“Ta nói tỷ phu, rốt cuộc huynh muốn như thế nào?” Mộ Thanh muốn điên rồi, Quân Nhất Ngôn mỗi ngày đều giữ hắn lại, còn có thể để hắn vui vẻ đi tìm Dương Văn Thư hay không?

“Rất đơn giản, để biết ta muốn cái gì.” Một tháng này, Quân Nhất Ngôn chẳng những muốn bận rộn chuyện của Dương Thiện Đường còn phải tìm kiếm hỏi thăm vị trí đảo Tiêu Dao và ngăn chặn Mộ Thanh, hắn một khắc cũng không dừng lại.

“Tỷ tỷ không muốn gặp huynh đó là chuyện của tỷ tỷ!” Mộ Thanh ngửa mặt lên trời, liếc hai cái xem thường, trong lòng thâm thoải mái.

“Văn Thư phải về nhà!” Quân Nhất Ngôn sớm có chuẩn bị, khi biết Mộ Thanh tâm duyệt Dương Văn Thư, hắn đã chờ ngày này.

“Cái gì?”

“Nếu không có tin tức của Bối Nhi, ta cũng không ngại khiến đệ vĩnh viễn không tìm thấy Văn Thư.” So với lúc trước phong độ nhẹ nhàng, hiện tại nam nhân giờ tay nhắc chân đều vô cùng uy nghiêm, một loại cảm giác áp bách chỉ có khi làm lãnh đạo một thời gian lâu dài.

“Xem như huynh lợi hại!”

Một nơi nào đó trên đảo nhỏ.

Mộ Bối Nhi rất nhàn nhã nằm tắm nắng, trong lòng Quân Nhất Ngôn lập tức bất bình, hắn vì tìm nàng không biết có bao nhiêu đêm không có cách nào bình yên đi vào giấc ngủ nhưng nàng lại tự tại như vậy, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng.

Trong lòng hắn lập tức hiện lên rất nhiều thủ đoạn trừng phạt nàng nhưng mà khi ôm lấy thân thể mềm ẩm của Mộ Bối Nhi những ý tưởng kia lập tức không còn, còn có chuyện gì tốt đẹp hơn so với việc nàng ở bên cạnh hắn?

“Đoạn thời gian này, chàng rất khó chịu sao?” Mộ Bối Nhi cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn khi Quân Nhất Ngôn có thể tìm được nàng.

“Rất khó chịu.”

“Vậy chàng còn dám đánh ta hay không?”

Gia bạo là một hành động có tính chất rất nghiêm trọng, vì an toàn ngày sau Mộ Bối Nhi cần thiết khiến nam nhân biết được hậu quả của việc gia bạo.

“Không dám, sau này cũng không dám nữa!”

“Vậy là tốt rồi.”

“Bối Nhi.”

“Sao?”

“Ta yêu nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 21: Ngoại truyện: Sự ngọt ngào của Mộ Thanh và Dương Văn Thụ (thì ra là ta thích nàng)

Editor: QR - diendanlequydon

Đây là lần đầu tiên Mộ Thanh chú ý đến một nữ nhân ngoại trừ tỷ tỷ của hắn như vậy, đó chính là Dương Văn Thụ.

Hắn đã ngồi ở chỗ này nhìn Dương Văn Thụ hơn một canh giờ, kỳ quái chính là với tính cách thích bay nhảy đứng ngồi không yên của hắn lại không hề cảm thấy có bất cứ sự không kiên nhẫn nào, ngược lại xem đến hằng say.

Dương Văn Thụ mở một y quán, mỗi ngày đều dùng hai canh giờ chữa bệnh từ thiện cho những bá tánh nghèo khổ, một lần Mộ Thanh nhìn thấy bộ dáng Dương Văn Thụ chữa bệnh cho người ta, hắn giống như bị nghiện, mỗi ngày đều tới bên này xem nàng chữa bệnh.

Trên thực tế, Dương Văn Thụ chính là nguyên nữ chủ, nàng thông tuệ, thiện lương, kiên nghị... Nàng có tất cả những phẩm chất mà một nữ chủ nên có, mỗi khi hoàn toàn nhập tâm vào công việc, giữa khuôn mặt thanh tú thậm chí đều lấp lánh ánh sáng.

Cho nên bất luận là nam nhân hay nữ nhân, lúc chăm chú làm việc đều rất đẹp.

“Trời ạ, chữa bệnh chết người rồi!” Từng đợt âm ỉ truyền đến, rất nhanh có một đồng người vây quanh lại đây, cũng khiến Mộ Thanh bừng tỉnh.

Một nữ nhân quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, giọng nói the thé không ngừng mắng chửi, trước mặt nàng là một người nam nhân, sắc mặt đã biến thành màu đen, nam nhân kia đã chết lâu ngày. Từ những lời chửi bậy đứt quãng của nữ nhân, không khó biết được nam nhân trên mặt đất là trượng phu của nàng. Quê nhà của bọn họ gặp thiên tai vì vậy phu thê chạy trốn đến đây, mà trượng phu của nàng trong lúc đào vong thì bị bệnh, đúng lúc gặp được Dương Văn Thụ đang chữa bệnh từ thiện nên đến chữa bệnh, lại chưa từng nghĩ đến chuyện vì được chữa bệnh mà chết.

Dáng vẻ của nữ nhân đáng thương, giải thích tuy đứt quãng nhưng câu chuyện cũng rõ ràng, không ít người không tra hỏi đã tin, hơn nữa chung quanh cũng có người biết nơi đó bị thiên tai.

Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Văn Thụ thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Nàng giống như tên của nàng, lịch sự văn nhã, lại tuổi trẻ, lần đầu tiên trải qua chuyện như thế này, làm sao có thể là đối thủ của thôn phụ hương dã, vài câu đã bị nói đến á khẩu, không trả lời được, giải thích như thế nào cũng không đúng, khuôn mặt đỏ lên không biết làm sao, bị ép buộc đến nước mắt lưng tròng.

“Chắc chắn, thì ra ban ngày ban mặt còn có người lừa gạt bá tánh như vậy!” Mộ Thanh xâm nhập vào trong đám người, dáng người cao lớn tuấn lãng, khuôn mặt lạnh lẽo, trên người không ngừng truyền đến áp khí khiến người chung quanh tự giác nhường đường cho hắn.

Hắn đi thẳng đến trước mặt Dương Văn Thụ, che kín tiểu nữ nhân đang không biết làm sao.

“Ta hỏi ngươi, các người đào vong đến nơi đây được bao lâu?”

“Nửa... Nửa tháng trước.”

Tuy y phục của Mộ Thanh điệu thấp nhưng khí thế bất phàm, vừa thấy đã biết là không dễ chọc. Tuy thôn phụ này chữ to không biết mấy cái nhưng cũng biết được dạng người gì không thể đắc tội, lập tức thành thành thật thật trả lời các câu hỏi.

“Trượng phu của ngươi bị bệnh khi nào?”

“Khi... Trên đường đi đã bị bệnh.”

“Có nghiêm trọng không?”

“Lúc chưa đến thành này đã nghiêm trọng.”

“Khi nào tới nơi này chữa trị?”

“Là ngày thứ hai vào thành... Đáng thương chúng ta không xu dính túi lại bị người lừa gạt... Người là nữ nhân lòng dạ rắn rết, tại sao có thể hại hán tử nhà ta... Đây chính là trụ cột nhà ta a... Phu quân ơi...” Nữ nhân này vừa nói lại bắt đầu khóc lớn kêu to, người chung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ Dương Văn Thư, một ít lời nói không tốt cũng đứt quãng truyền vào trong tai nàng.

Dương Văn Thư cúi đầu, căn môi yên lặng rơi lệ, chẳng lẽ thật sự do nàng chữa bệnh làm chết người sao?

Đang nghĩ tới đó, một bàn tay dày rộng vỗ đầu nàng, Mộ Thanh rất ghét nhìn khuôn mặt đầy mặt nước mắt của nàng: “Tại sao nàng ta nói cái gì người lập tức tin tưởng, ngốc quá vậy?” Hán móc khăn lụa đưa cho Dương Văn Thư, trên mặt tỏ vẻ ghét bỏ nàng, động tác lại vô cùng dịu dàng.

“Được rồi, không được khóc!” Những lời này Mộ Thanh dùng một phần nội lực, ngay lập tức trấn trụ nữ nhân này: “Nam nhân của người trước khi vào thành đã bệnh rất nặng, chữa bệnh từ thiện ở chỗ này, sau đó còn kéo hơn nửa tháng, chẳng lẽ đại phu nào cũng có thể đảm bảo bệnh nào cũng chữa khỏi hay sao? Còn có, người cũng nói người không xu dính túi, nàng tham cái gì của người mà muốn đưa nam nhân của người đến chỗ chết? Nơi này chữa bệnh từ thiện đã hơn một tháng, mỗi ngày Dương đại phu không hề gián đoạn, trị liệu cho các người hai canh giờ, hơn nữa còn phát thuốc miễn phí, thử hỏi các người như vậy còn có cái gì không thỏa mãn? Chẳng lẽ chữa trị cho các người một tháng còn kém nữ nhân không biết lại lịch nói mấy câu hay sao?”

Mộ Thanh liên tiếp đặt câu hỏi, hỏi đến nữ nhân kia á khẩu không trả lời được, người chung quanh càng trầm mặc.

Thấy thế, Mộ Thanh lạnh lùng cười: “Thật là cực kỳ ngu xuẩn! Hôm nay chữa bệnh từ thiện đến đây là ngừng, Dương đại phu hành thiện tích đức lại không có người mang lòng cảm ơn, còn khiến tiểu nhân vu hãm, ngày sau chữa bệnh từ thiện sao dám mở tiếp nữa!”

Cuối cùng nở nụ cười lạnh trào phúng mười phần thâm ý, Mộ Thanh lập tức lôi kéo Dương Văn Thư rời đi.

“Này, tại sao người còn khóc vậy?” Sau khi quay về nhà Dương Văn Thư, nàng vẫn còn khóc, Mộ Thanh có chút phiền não đi vòng vòng, hẳn thật sự không biết làm cách nào dỗ nữ nhân vui vẻ: “Ta đánh một bộ quyền cho người xem, người đừng khóc!”

“Phụt!” Không nghĩ tới thấy hán tử đi tới đi lui, vẻ mặt nôn nóng nói phải đánh quyền cho nàng xem, chọc cười Dương Văn Thư, vừa khóc vừa cười khiến nàng rất ngượng ngùng, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng.

“Ài? Cái kia, chuyện vừa rồi đừng đặt ở trong lòng, không đáng.” Mộ Thanh khô khan nói một câu, trong lòng ảo não tại sao mình lại không biết nói chuyện như vậy.

“Ta... Ta chỉ là có chút thất vọng, không nghĩ tới...” Dương Văn Thư giống như quả bóng bị xì hơi, uể oải vô lực, nàng có chút mệt mỏi. Nhưng không phải thân thể mệt mỏi mà là tinh thần mệt mỏi.

“Nhưng mà Mộ Thanh, lần này thật sự cảm ơn người, không có người, ta cũng không biết làm sao bây giờ.”

Dương Văn Thư ngẩng đầu lên nhìn nam nhân cao hơn nàng một đoạn, đôi mắt vừa đen vừa lấp lánh, chân thành nhìn hán tử, khuôn mặt nhỏ hơi ngửa, từ góc độ của hán tử nhìn qua tình xảo đáng yêu, nho nhỏ mềm mại chọc người yêu thương.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Mộ Thanh ngượng ngùng, tìm một cái cớ vội vàng rời đi.

“Thanh đệ, xảy ra chuyện gì?” Gần đây Quân Nhất Ngôn thấy thế độ của hán tử mất hồn mất vía, tuy rằng hán tử không hề muốn biết Mộ Thanh đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng không muốn Mộ Thanh phiền não vì Mộ Thanh mà không để ý tới hán tử.

“A, tỷ phu.” Lúc này Mộ Thanh rất mê mẩn: “Huynh nói xem, huynh thời thời khắc khắc muốn thấy một nữ tử, không muốn người khác ức hiếp nàng nhưng bản thân lại thích ức hiếp nàng là như thế nào?”

“Được nha, tiểu tử đệ có ý trung nhân?” Quân Nhất Ngôn thật vui vẻ, ai nha, cuối cùng thế độ của hán tử cũng có thể gả ra ngoài, không cần lại dán vào thế độ của hán tử nữa rồi.

“Ý trung nhân?” Đúng rồi, nếu không phải thích nàng, tại sao hán tử sẽ vì một ánh mắt một động tác một câu nói của nàng vui mừng ưu sầu, thì ra đây là thích sao! Nhưng sau khi hiểu rõ những chuyện này thì thế nào, Mộ Thanh đặt câu hỏi lần thứ hai nghi vấn: “Đệ nên theo đuổi nàng như thế nào?”

“Chuyện này còn không đơn giản sao? Đệ trực tiếp thượng nàng, như vậy nàng lập tức không thể rời khỏi đệ!”

Thế là hai gia hỏa kinh nghiệm luyện ái bằng không thảo luận hơn một canh giờ... Như thế nào mạnh hơn để nữ tử có thể yêu người...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 22: Ngoại truyện 2: Mộ Thanh và Dương Văn

Thư (H, Thư Thư gả cho ta)

Ngày thứ hai Mộ Thanh đi đến tiểu viện của Quân Nhất Ngôn ở Ngũ Thành từ sớm.

Lúc này Dương Văn Thư bỏ nhà trốn đi, cũng may vận khí của nàng không tồi, vừa đến Ngũ Thành đã gặp Quân Nhất Ngôn, cũng thuận theo tự nhiên ở trong tiểu viện của Quân Nhất Ngôn. Vốn dĩ Mộ Thanh cảm thấy không sao cả nhưng hiện tại nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Giống như những thú đực để ý đến lãnh địa của mình, nữ nhân Mộ Thanh hẳn thích làm sao có thể ở tiểu viện của nam nhân khác, cho dù nam nhân kia là tỷ phu của hắn.

Là thời điểm nên mua một cái tiểu viện, một tiểu viện thuộc về bọn họ.

Càng muốn, nam nhân đơn thuần này càng khát khao và vui vẻ.

“Tại sao hôm nay đến sớm như vậy?” Dương Văn Thư mềm mại nói với Mộ Thanh, khi ngược mặt cười, một sợi tóc lướt qua cái cổ trắng nõn, bộ dáng nữ nhân mềm mại động lòng người, Mộ Thanh nhìn thấy, trong lòng nóng lên.

Thật sự rất muốn mỗi ngày đều được nhìn nàng như vậy, mỗi sáng sớm đều sẽ cười như vậy với hắn, nói câu chào buổi sáng.

“Khụ khụ, ta đến xem tâm tình của ngươi có tốt hơn chút nào hay không...? Ngươi, ngươi vẫn tốt chứ?” Vừa thấy quảng thâm dưới đôi mắt của nàng, hắn đã biết nàng không nghĩ ngơi tốt, Mộ Thanh nắm quyền, cố gắng giả bộ không thèm để ý, nói: “Chuyện này không phải ngươi sai, ta đã điều tra được có người cố ý.”

“Sao? Thật sự?”

Mộ Thanh nói kỹ càng tỉ mỉ toàn bộ mọi chuyện cho Dương Văn Thư biết, đó chính là y quán khác đồ mắt với danh khí của Dương Văn Thư, muốn ngáng chân nàng, chèn ép nàng một chút. Mộ Thanh không nói ra, hắn đã xử lý người chủ mưu phía sau. Nếu Dương Văn Thư muốn mở y quán ở Ngũ Thành, như vậy hắn cũng chỉ đành ở sau lưng ủng hộ nàng nàng được.

Có chút chuen hắc ám không cần thiết để nàng biết khiến nàng không vui vẻ.

“Khụ khụ, ta muốn mua một tiểu viện, ngươi giúp ta nhìn xem có được không?” Mộ Thanh đột nhiên nghĩ đến, nếu muốn mua một tiểu viện thuộc về hai người, như vậy tại sao không để nàng cùng nhau tham dự, ở trong phòng lưu lại cùng nhau dấu vết của bọn họ ở khắp mọi nơi.

“Nhưng ta... Được.” Vốn dĩ Dương Văn Thư vẫn muốn tiếp tục đi chữa bệnh từ thiện, nhưng mà chuyện hôm qua thật sự khiến nàng thương tâm, hôm nay nghĩ ngơi một chút đi cùng Mộ Thanh cũng tốt.

Một chỗ trong tiểu viện.

“Ta cảm thấy nơi này rất tốt nha!” Ai nói chỉ có nữ nhân mua đồ mới dây dưa dây cà? Nam nhân cũng vậy! Đây cũng là tiểu viện thứ mấy đi xem rồi, Mộ Thanh còn luôn ngại này ngại kia. Hiện tại sắc trời cũng có chút tối, Dương Văn Thư mệt mỏi chỉ muốn trở về nghỉ ngơi.

“Nhưng mà ánh sáng của chủ viện không tốt.” Chủ viện chính là nơi ở của bọn họ sau này, làm sao để ánh sáng không tốt được, như vậy không phải là ủy khuất Dương Văn Thư hay sao?

Nếu không phải muốn mua càng nhanh càng tốt, Mộ Thanh sẽ phải đi tìm một chỗ có phong thủy tốt, trực tiếp xây một cái, xem ra vẫn là mua một cái ở trước, sau đó lập tức đi tìm người xây một cái.

“Nhưng ta thích vườn hoa nhỏ trong viện này, nếu có một bàn đu dây thì tốt rồi.”

“Vậy được, chúng ta mua tiểu viện này đi!”

“Sao?”

Động tác của Mộ Thanh rất nhanh, thấy Dương Văn Thư thật sự thích tiểu viện này hắn lập tức mua, trả tiền tìm người tu sửa một lần nữa, đến tận khi bọn họ trở lại tiểu viện của Quân Nhất Ngôn, Dương Văn Thư vẫn mơ mơ màng màng.

“Tại sao ngươi lại mua?” Rõ ràng lúc đó còn ghét bỏ.

“Khụ, không phải... Nàng thích sao...?” Mộ Thanh mặt đỏ hồng, cuối cùng nói một câu rất nhẹ, lại rất rõ ràng truyền vào trong tai Dương Văn Thư.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không dám nhìn đối phương, cứ như vậy đứng ở cửa mặt đỏ, không nói gì.

“Ồ trong nhà nam nhân khác không tốt, sau khi tiểu viện tu sửa xong, nàng lập tức dọn qua đi.”

“Có thể... Ngươi cũng là nam nhân...”

“... Vậy nàng nói nàng dọn hay không dọn?!”

“Dọn...”

Dương Văn Thư đáp ứng chính là một tin tức, là một đôi ngây thơ, biểu đạt suy nghĩ ngắn gọn muốn ở bên nhau về phía đối phương.

“Ta đột nhiên có chút khát nước, có thể đi vào uống nước không?”

“Ừ, được.”

Dọc theo đường đi Mộ Thanh và Dương Văn Thư đều nhìn trộm nhau, mỗi khi phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, luôn nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trái tim nháy thình thịch cực nhanh, ngay cả không khí giữa hai người cũng là màu hồng phấn.

“Mộ Thanh...”

“Dương Văn Thư...”

Vô cùng ăn ý đồng thời mở miệng, tầm mắt cuối cùng cũng nhìn vào nhau, lặng im hồi lâu cũng không chịu dời đi.

“Chàng nói trước đi.” Cuối cùng vẫn là Dương Văn Thư đỏ mặt, dời ánh mắt, cầm lấy ly trà, định che giấu một chút.

“Ta, ta muốn cưới nàng!”

“Khụ khụ khụ... Cái gì?”

“Tại sao nàng ngốc như vậy chứ, uống trà mà cũng bị sặc!” Mộ Thanh nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, chờ nàng ho xong.

Bàn tay Mộ Thanh dày rộng hữu lực, cách y phục nàng cũng có thể cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay của nam nhân, trong nháy mắt đụng vào lưng nàng, nàng giống như bị điện giật, toàn thân đều tê dại. Nàng muốn né tránh, nhưng mà Mộ Thanh không muốn nàng né tránh mình.

“Dương Văn Thư... Thư thư... Ta muốn cưới nàng...”

Tiếng nói thâm tình níu non cuối cùng biến mất ở giữa đôi môi của hai người, gần như chỉ đơn thuần đụng vào cũng khiến hai người cả người nóng lên, giống như muốn hòa tan vào nhau. Dương Văn Thư nhẹ giọng ưm một tiếng, nếu không phải nhờ Mộ Thanh, nàng lập tức mềm xuống mặt đất. Nàng khấn trương ngượng ngùng nhắm mắt lại, lòng níu rung động, trong lòng Mộ Thanh nổi lên thương tiếc, ôm nàng, khẽ liếm cánh môi của nàng, đầu lưỡi lướt qua cánh môi, lưu lại một vệt nước phía trên.

“Mộ, Mộ Thanh... Ừm...”

Nam nhân thừa dịp nàng mở miệng nói chuyện, đầu lưỡi nhân cơ hội đi vào, đầu lưỡi lấp đầy toàn bộ khoang miệng của nàng, lướt qua lợi của nàng đến hàm trên mẫn cảm... Vừa mới bắt đầu động tác Mộ Thanh vẫn còn ngây ngô, gập ghềnh, nhưng hần nhanh chóng học được, biết thế nào khiêu khích nữ nhân. Không ngừng đoạt lấy không khí trong miệng nàng, hơi thở cực nóng xâm nhập vào nàng, ngón tay ở trên lưng nàng chậm rãi di chuyển, thẳng đến khi nữ nhân sắp hít thở không thông mới buông tha nàng.

“Thư Thư... Thích sao?”

“Ừm...”

Dương Văn Thư nằm ngửa ở trên giường, đầu óc trống rỗng, không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển thành như thế này.

Nàng nửa trên để trần nằm ở trên giường còn môi lưỡi và tay của nam nhân không ngừng di chuyển khắp người nàng, lưu lại một cái lại một cái ấn ký hồng nhạt, lúc này vai ngọc nửa lộ, đầu Mộ Thanh chôn ở hõm vai của nàng liếm láp xương quai xanh của nàng, một bàn tay xoa nắn ngực nàng, thỉnh thoảng nhẹ vỗ nụ hồng anh, trêu chọc khiến thân thể nàng không ngừng run rẩy, mảnh mai vô lực rồi lại rên rỉ vô cùng mê người.

“Mộ Thanh... Không cần như vậy... Ừm...” Nàng muốn kháng cự loại tình triêu xa lạ này, trong miệng cự tuyệt, nhưng thân thể lại vô cùng thành thật, không ngừng di chuyển vòng eo, làm toàn bộ bầu ngực rơi vào trong tay nam nhân.

“Thư thư, ta yêu nàng... Rất yêu, rất yêu, rất yêu...” Mộ Thanh nhìn đôi mắt nàng, vô cùng thâm tình nói ra tình yêu của mình.

“Ta, ta cũng tâm duyệt với chàng...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 23: Ngoại truyện 3: Mộ Thanh và Dương Văn Thư (chúng ta sinh hài tử sớm một chút nhé)

Editor: QR - diendanlequydon

Những lời này lập tức khiến Mộ Thanh nhiệt huyết sôi trào, không có gì vui vẻ hơn việc người mình thích cũng thích mình.

Mộ Thanh cúi đầu hôn sâu Dương Văn Thư, gấn bó như môi với răng, đầu lưỡi giao triền.

Hắn theo nàng cổ hôn xuống, ngửi hương vị sạch sẽ dễ chịu trên người nàng, đôi tay không ngừng cời y phục của nữ nhân ra. Toàn thân Dương Văn Thư trần trụi, nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác được ánh mắt cực nóng của nam nhân, nàng không được tự nhiên dùng tay che đậy thân thể của mình.

“Thư Thư... Nàng thật đẹp...” Mộ Thanh kéo tay nàng ra, một bàn tay to nhẹ nhàng ấn đôi tay của nàng trên đỉnh đầu, khiến cho cặp ngực của nàng càng thêm căng tròn, nụ hoa run rẩy đứng thẳng lên giống như một cái bánh kem thượng hạng phủ nước trái cây mê người.

Cả người Dương Văn Thư đều phủ một màu hồng nhạt ngai ngùng, một đôi chân thon dài trắng nõn, khó nhin mà sát vào nhau: “Đừng, đừng nhìn...” Giọng nói nhỏ nhỏ, lộ ra áp lực tình dục và không biết làm sao.

“Thư Thư, nàng thật sự rất đẹp... Ngoan... Ta sẽ rất dịu dàng...” Mộ Thanh hôn môi nàng, cúi đầu ngậm nụ hoa ở trong miệng, đầu lưỡi đè ép, khẽ khảy nụ hoa đang gồng gượng, hắn dùng sức hút nhũ thịt, đưa giôn một chút mới phun ra, đầu lưỡi vẽ vòng vòng theo quãng vú hồng nhạt.

“Ha... Ừm... Mộ Thanh... Ha...” Dương Văn Thư không biết nói cái gì, Mộ Thanh như vậy khiến nàng rất thoải mái nhưng rồi lại càng thêm khó nhin, nàng chỉ có thể bất lực kêu tên của nam nhân, thân thể ở dưới thân hắn đến vận vẹo càng thêm lợi hại. Nhưng thân thể xuất hiện một đợt lại một đợt hư không làm nàng càng thêm khó chịu, rên rĩ càng lúc càng lớn, thậm chí mang theo tiếng nức nở đáng thương: “Mộ Thanh... Cho ta... Hu hu...”

“Được, ta cho nàng...” Bàn tay lửa nóng di chuyển xuống phía dưới, vuốt ve đùi bóng loáng, lướt qua da thịt mịn màng, nhẹ nhàng giống như lông chim quét qua.

“A... A a a... Bên này cũng muốn...” Dương Văn Thư ưỡn bộ ngực, ý bảo Mộ Thanh không cần quan tâm chăm sóc một bên vắng vẻ một bên khác.

Mộ Thanh theo ý nguyện của Dương Văn Thư, hôn bên ngực kia. Bàn tay tách đôi chân của nàng ra, cái đùi thô trắng dăm vào chính giữa, ngón tay ở giữa hai chân sờ soạng sờ đến một tay ướt át.

“Nàng thật ướt.” Tách ngón tay ra, một sợi chỉ bạc chói lọi nổi chính giữa, hắn đặt ngón tay ở trước mắt nàng, để nàng xem dâm thủy của mình.

“Ồ ô... Mộ Thanh, chàng không cần, không cần như vậy... Ta cảm thấy mình thật, thật dâm dăng...”

“Đồ ngốc, cái này chứng minh nàng thích ta lắm như vậy với nàng... Ừm... Thật ngọt...” Mộ Thanh ăn xong dâm thủy dính trên ngón tay, còn mút ngón tay phát ra tiếng “chật chặt”, kích thích đến nữ nhân đơn thuần khiến thân thể nàng nóng lên, chảy ra càng nhiều dâm thủy.

“Thư Thư, ta muốn ăn nàng!” Hai tay Mộ Thanh giơ lên cao, tách hai chân nàng ra, nâng cái mông lên theo, nơi tư mật nhất cũng là nơi mỹ lệ nhất toàn bộ bại lộ ở trong mắt nam nhân. Chóp mũi vùi vào trong cánh hoa, đụng vào tiểu trần châu, hơi thở của nam nhân toàn bộ phun ở phía trên khiến đóa hoa không ngừng run rẩy.

Giống như cố ý, Mộ Thanh không hề nóng nảy trên đùi nàng cho dù trong mắt hắn toàn là dục vọng thâm trầm.

“Mộ, Mộ Thanh... Nhanh... Không cần chơi...” Nàng có thể cảm giác được môi của Mộ Thanh khoảng cách tiểu huyết rất gần nhưng hắn cố ý không hôn nó, ngược lại còn thổi khí về phía nó. Nàng đành phải làm nũng với nam nhân, giọng mũi nhẹ nhàng mềm mại, Mộ Thanh làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Tiểu huyết của Dương Văn Thư thật sự giống một đóa hoa, nước chảy ra thơm ngọt giống như mật, nam nhân ăn nghiền rồi, đầu lưỡi thô ráp liếm láp trên dưới tiểu huyết kiều nộn, kích thích cái miệng nhỏ chảy ra càng nhiều dâm dịch. Mộ Thanh để liếm láp càng tốt, không ngừng bẻ hai chân nàng ra bên ngoài, tiểu huyết nhỏ nhỏ thoáng mở ra một khe hở hẹp, nam nhân lập tức đưa đầu lưỡi vào liếm láp nhục bích nắn cảm bên trong, một ngón tay cũng dăm vào trong quấy loạn.

“A a a... Không cần... Nơi đó, nơi đó không cần... Quá kích thích, sẽ... sẽ hư mất...” Dương Văn Thư lắc đầu muốn chống cự cảm giác xa lạ nhưng lại dễ nghiện này, tiểu huyết càng hút chặt ngón tay của nam nhân.

“Làm sao hư được, nàng nhìn xem nàng cắn ngón tay của ta thật chặt, rõ ràng rất thích tại sao lại không thành thật như vậy chứ?” Tối hôm qua Quân Nhất Ngôn đã nói cho hắn biết, lời nữ nhân nói ở trên giường không thể tin tưởng, muốn nghe ngược lại, Mộ Thanh chấp hành hoàn toàn với những lời này. Cảm thụ được huyết thịt nữ nhân một tầng lại một tầng quấn quanh ngón tay của hắn, hắn không khỏi nghĩ nếu phân thân của mình được như vậy... Động tác của hắn càng thêm kịch liệt.

“Không cần... A a a... Muốn tiểu... A, thật sự muốn tiểu...”

Môi lưỡi và ngón tay cùng nhau làm loạn bên trong tiểu huyết của nàng, nàng sung sướng không biết mình là ai, cuối cùng đạt cao trào, con sóng dâm

thủy phun ra tung tóe, Mộ Thanh không kịp phòng bị, bị dính đầy mặt. Nhưng hắn không thèm để ý, còn dùng ngón tay vết sạch rồi đưa vào trong miệng nuốt hết, nhìn bộ dáng mơ màng sắp ngủ của nữ nhân lần đầu tiên đạt cao trào, cuối cùng hắn mới cời y phục của mình ra.

Một cục vật màu sắc thâm trầm nhảy ra, đánh vào chân tâm của Dương Văn Thư, quy đầu nóng rực chậm rãi ma sát cửa huyệt: “Muốn sao?”

Dương Văn Thư vừa mới trải qua lần cao trào đầu tiên trong cuộc đời nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ, giống như sự ngứa ngáy ở sâu trong thân thể không giảm mà còn tăng, cơn thịt của nam nhân ma sát tiểu huyệt của nàng. Đầu óc của nàng còn mơ mơ màng màng trong dư vị cao trào lúc này nhưng thân thể lại theo bản năng truy đuổi cây gậy nóng hầm hập kia của nam nhân, cửa huyệt lúc đóng lúc mở muốn nam nhân yêu thương.

Mộ Thanh nắm cơn thịt để ở huyệt khẩu, lại đánh vài cái khiến dâm dịch văng khắp nơi, hắn lại hỏi Dương Văn Thư: “Muốn sao? Không cần ta lập tức rời đi nha ~”

“Muốn, ta muốn... Cho ta... Mộ Thanh, cho ta...” Dương Văn Thư sợ nam nhân thật sự rời khỏi, thân thể mềm mại không xương leo lên nam nhân, bộ ngực sữa bị ngực của nam nhân đè ép biến hình, bốn viên tiểu đậu đỏ cọ sát với nhau mang đến khoái cảm không giống nhau, Dương Văn Thư đang thương vẫn là một tay non cán bản không biết làm như thế nào, chỉ biết lung tung cọ vào người nam nhân khiến dục hỏa của nam nhân càng cọ càng lớn.

“Um hừ, từ từ tí nữa nàng cũng không được xin tha!” Mộ Thanh vội vàng cầm cơn thịt nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên của hắn, không có kinh nghiệm, hắn thử rất nhiều lần đều không thật sự đi vào, hơn nữa chân tâm của nữ nhân toàn bộ ướt át mỗi khi cơn thịt đều trượt khỏi cửa huyệt, Dương Văn Thư còn tưởng rằng Mộ Thanh vẫn đang trêu đùa nàng.

Mộ Thanh chảy mồ hôi đầy đầu, đành phải kéo đuôi của nữ nhân ra gần như trở thành một đường thẳng tắp, nhìn chính xác cái lỗ nhỏ kia, động một cái tiến vào trong đó lại bị chặn giữa đường. Tiểu huyệt của nữ nhân thật chặt, một tầng một tầng mị thịt giống như cây nhục đậu khấu, giống y hệt hắn tưởng tượng, bao chặt lấy cơn thịt của hắn, thịt mềm mại lấp kín lỗ chuông của hắn, hắn vô cùng sáng khoái nhất thời không giữ được trực tiếp bắn.

Tuy rằng lần đầu tiên rất dễ dàng bắn nhưng hắn mới đâm vào đi một nửa không đến... Đã bắn... Thậm chí màng trinh của Dương Văn Thư còn chưa phá...

Một dòng tinh dịch đặc sệt từ chân tâm Dương Văn Thư chảy ra, mị thịt đỏ tươi và tinh dịch hồng trắng đánh hợp ở bên nhau, cảm giác đối lập đánh sâu vào thị giác như vậy, phản thân của nam nhân nhanh chóng lại cứng rắn như sắt, khi Dương Văn Thư còn không biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, Mộ Thanh trực tiếp đâm đến tận cùng, đâm thủng tầng trở ngại kia đến tận chỗ sâu nhất bên trong.

“A a... Đau quá... Ô ô ô...” Dương Văn Thư đau đến mức không ngừng đánh vào ngực Mộ Thanh, tiểu huyệt càng siết chặt muốn chết, trực tiếp khóa chặt nam nhân ở bên trong không cho nhúc nhích.

“Rất đau sao? Vậy có muốn ta rời khỏi hay không?” Mộ Thanh cũng không nghĩ tới nữ tử phá thân lại thống khổ như vậy, hắn không ngừng trấn an nữ hài đang đau đớn.

“Không cần... Cứ ở lại bên trong... Đừng rời khỏi.....” Trên thực tế Dương Văn Thư cũng không đau đớn như trong tưởng tượng, nháy mắt bị nam nhân lấp đầy tuy rằng rất đau nhưng cũng rất sung sướng, trong một khắc này cuối cùng nàng mới biết cả nước thân mật, nước sữa hòa nhau là như thế nào, cùng người âu yếm kết hợp thân mật khăng khít ở bên nhau cũng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Mộ Thanh nhẫn nại đến mồ hôi đầy đầu, cơ bắp trên người đều căng chặt, hắn còn muốn trấn an nữ hài bị hắn dọa đến, thật sự vất vả. Dương Văn Thư cảm động, tâm mềm nhũn, thử thả lỏng tiểu huyệt, nhẹ nhàng nói: “Chàng hơi chuyển động nhẹ đi...”

Lúc này nam nhân mới như được phóng thích, hơi hơi chuyển động nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt còn có chút đau đớn của Dương Văn Thư, trong lòng nam nhân vô cùng thương tiếc, chỉ hơi nhẹ nhàng đâm vào rút ra, tuy là như vậy nhưng trong cơ thể nữ nhân ướt nóng lại chặt chẽ cũng làm hắn sung sướng không chịu nổi.

“Thư Thư, nàng kẹp ta thật thoải mái!” Mộ Thanh ngâm thủy tai của Dương Văn Thư, bàn tay lại một lần nữa leo lên bộ ngực của nữ nhân, một tay vuốt ve chân tà, “Nàng xem nàng ăn ta thật vui sướng a!”

“A... Đừng nói... A a a...” Những lời này thật sự khiến nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chỉ thấy một cây cơn thịt như cánh tay trẻ con cắm ở trong tiểu huyệt của nàng, phần lông dưới hạ thể của hai người đã sớm ướt nhẹp kết thành từng chùm từng chùm, tất cả đều lây lội.

Mộ Thanh không ngừng khơi gợi càng nhiều tình dục của Dương Văn Thư, trong lúc cơn thịt vô tình va chạm đến một chỗ, nàng lập tức sẽ phát ra tiếng rên rì tựa như vui thích lại tựa như thống khổ, vòng eo đang đưa càng thêm mê người, vì vậy nam nhân bắt đầu toàn lực tiến công đến chỗ kia, đè nặng hai chân nàng biến hóa các loại góc độ khác nhau, hung hăng đâm đến điểm kia một chút.

“A a a, không cần... Không cần... Sẽ hư mất... A, sắp bị chơi hỏng rồi...”

Miệng nữ nhân nói không cần nhưng thân thể lại vô cùng thành thật, đoán ý nói đùa, mỗi khi nam nhân đụng vào chỗ kia nàng lập tức sẽ phối hợp xiết chặt cửa huyệt, hai người đồng thời đều vô cùng sáng khoái, trong miệng đồng thời phát ra tiếng gầm nhẹ thoải mái. Dương Văn Thư lại một lần đạt cao trào khi nam nhân đột nhiên mãnh liệt va chạm, tất cả dâm thủy xối trên quy đầu, nam nhân mãnh liệt đâm tiếp mấy chục cái, cuối cùng nhẹn không được bắn vào trong cơ thể của nữ nhân.

“Thư thư, làm thế tử của ta đi!” Mộ Thanh ôm Dương Văn Thư, trất nghiêm túc cầu hôn nàng.

“Được...”

“Nếu như vậy, chúng ta lại đến một lần, sinh con sớm một chút đi!”

“Sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 1: Thế giới thứ 6: Tình yêu và sự đấu tranh của cặp đôi đen tối - Bối Nhi mất trí nhớ

Editor: QR - diendanlequydon

“Chúc mừng ký chủ, khen thưởng ký chủ 『ánh mắt câu hồn』, có làm nhiệm vụ tiếp theo hay không?”

“Được!”

Hải Bối Nhi rất mệt, cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt, sự trống rỗng sau trải qua mấy thế giới, cô cũng sắp quên hết cuộc vì cái gì mà cô đi làm nhiệm vụ.

Cô bắt đầu hoài nghi chỉ vì kia hai tên cầu nam nữ đó có đáng giá để mình trả giá lớn như vậy hay không?

Vì trốn tránh, cô bắt đầu không ngừng nghỉ làm nhiệm vụ, giống như chỉ có như vậy cô mới có thể quên những người ở thế giới trước, quên toàn bộ.

Linh hồn càng ngày càng cường đại, mỗi lần Hải Bối Nhi xuyên qua đã rất ít khi cảm thấy đau đầu nhưng lần này tình huống lại không giống nhau.

Đầu cô giống như sắp nổ tung, giữa những cơn đau đầu, cô loáng thoáng nghe thấy vài tiếng cười âm thầm của đàn ông, còn nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, giống như còn có người sờ cô...

Thật ghê tởm... Vì sao...? Tôi không cam lòng... Vì cái gì lại là tôi... Tôi rất hận... Rất dơ bẩn...

“Bối Nhi, Bối Nhi, Bối Nhi!”

“A? Có chuyện gì sao?”

“Tôi đang nói cậu đó, tại sao luôn là phát ngôn như vậy chứ?”

“Không, tôi chỉ cảm thấy... Không có gì...”

Không biết vì sao, Y Bối Nhi luôn cảm thấy cô đã quên đi cái gì đó, hình như cô có mục đích mới đến đến thế giới này nhưng mà cô lại quên mất tất cả.

Ai, ngay cả ký ức trước mười sáu tuổi cô cũng hoàn toàn quên mất, cô chỉ nhớ những ký ức từ khi cô mười sáu tuổi đến hai mươi tuổi.

Hiện tại cô là sinh viên năm 2 của đại học Hoa Dương.

“Bối Nhi a, người nhìn kia, là nam thần Từ Dương!” Lưu Trúc Quân hưng phấn lắc lắc cánh tay của Y Bối Nhi, ánh mắt nhìn chăm chăm về một người thanh niên đẹp trai đang chơi bóng rổ, người thanh niên mặc quần áo thể thao, lộ ra dáng người rất đẹp. Lưu Trúc Quân nhìn gương mặt đẹp trai kia nhưng Y Bối Nhi lại theo bản năng nhìn về phía dáng người của Âu Dương Hạo và... Chỗ hơi phồng lên dưới bụng.

Nàng bủn rủn, chỉ cảm thấy miễn cưỡng còn có thể.

Từ Dương giống như phát hiện bọn họ, dưới ánh mắt trời nhếch miệng cười lớn, trong lúc nhất thời mê đảo toàn bộ các thiếu nữ, người được gọi là hoàng tử bạch mã bất quá cũng chỉ được như thế.

Nhưng Y Bối Nhi nhú mày, lại muốn tới.

“Bối Nhi, Bối Nhi, Bối Nhi! Cậu ấy tới! Tới! Tới!” Lưu Trúc Quân ôm mặt, vẻ mặt thèm nhèm dãi, tuy rằng biết nam thần không phải vì mình mà đến nhưng có thể đến gần như vậy cũng coi như là ‘chết cũng không tiếc’!

Y Bối Nhi: “...”

“Bạn học Y, hôm nay có thể cùng đi ăn cơm không?”

“Không thể!”

“Xem phim thì sao?”

“Không thể!”

...

Y Bối Nhi lôi kéo Lưu Trúc Quân đang phát hoa si đi nhanh về phía trước, giọng nói vô cùng có lý nhưng Từ Dương vẫn không có từ bỏ, cứ lái nhái như cũ.

“Bạn học Từ Dương, tôi thật sự không thích bạn, xin bạn bỏ cuộc đi!” Không thích thì chặt đứt là nguyên tắc Y Bối Nhi, cô cũng biết ngoại hình của cô được rất nhiều người không hiểu bản chất của cô thích, nhưng cô không khỏi cảm thấy... Chán ghét, chán ghét bàn tay của những người đàn ông đó đụng tới cô.

Mỗi khi có người đàn ông nào đụng tới cô, phản ứng đầu tiên trong lòng cô không phải là buồn nôn mà là muốn chặt đứt cái tay kia, thấy máu tươi từ chỗ bị đứt chảy ra...

Không có ai biết hoa khôi hệ máy tính đại học Hoa Dương lại có dạng suy nghĩ này.

Y Bối Nhi cũng biết bản thân rất không bình thường cho nên cô luôn nghĩ tránh được nên tránh, thật sự tránh không được cũng nên trực tiếp chặt đứt hy vọng.

Nhưng như vậy vẫn sẽ trêu chọc tới một ít người, ví dụ như Từ Dương, cô cũng nhìn ra được người thanh niên này đang giả vờ, chỉ là lòng hờn, muốn chinh phục cô quá phá thôi.

Từ Dương nhận được câu trả lời như vậy lập tức lộ ra vẻ mặt thương tâm, ngay sau đó lại thể hiện mình sẽ không từ bỏ, chờ đến khi Y Bối Nhi trợn mắt, lôi kéo Lưu Trúc Quân rời đi, khuôn mặt của Từ Dương mới trở nên âm trầm.

Mẹ nó, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Vậy không nên trách anh trai đây!

“IF YOU~~~~” Di động vang lên.

Bối Nhi lấy điện thoại ra xem, thấy tên người gọi là chú Âu Dương, trong lòng cô lập tức vui vẻ.

Nếu nói Y Bối Nhi ghét toàn bộ đàn ông trên thế giới này, như vậy chỉ có người đàn ông này là người duy nhất cô không ghét, thậm chí nếu không phải cô còn giữ lại một chút rụt rè, cô đã trực tiếp nhào lên rồi!

Âu Dương Hạo là ánh sáng trong cuộc đời cô.

Năm cô mười sáu tuổi kia, cô không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cô quên đi tất cả ký ức trước năm mười sáu tuổi, cha mẹ cũng cùng chết trong tai nạn xe cộ cùng năm đó, cô dựa vào tài sản cha mẹ để lại và tiền bồi thường để sinh hoạt.

Mà Âu Dương Hạo chính là người đàn ông cô thấy đầu tiên sau khi cô mờ mắt và bị mất hết ký ức, chú ấy là một người cảnh sát, là cảnh sát phụ trách vụ án của cô.

Còn cô lại không thể hiểu mà tin tưởng, không thể mà muốn tới gần chú ấy, một khi đến gần rồi lập tức muốn đè chú ấy xuống.

“Chú Âu Dương.” Cho dù cách điện thoại, Y Bối Nhi cũng cười vô cùng thanh thuần.

“Hôm nay ra ngoài cùng ăn cơm trưa đi, đã lâu không gặp.” Giọng nói của Âu Dương Hạo nghe thật thoải mái, tiếng nói cũng nghẹn ngào.

“Chú Âu Dương nghỉ ngơi trước đi, giữa trưa chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ là được.”

“Được.”

Đến tận khi điện thoại phát ra tiếng “Tút, tut, tut” Y Bối Nhi mới lưu luyến buông điện thoại xuống, nhấn ghi âm để lưu giữ lại.

Buổi trưa, chỗ cũ trên thực tế tên chính là ‘chỗ cũ’, một tiệm cơm nhỏ đã mở từ lâu.

Y Bối Nhi rất thuần thục chọn những món ăn Âu Dương Hạo thích, rất thực nữ ngồi chờ Âu Dương Hạo.

“Bối Nhi.” Một người đàn ông đi vào, thân thể cao lớn cường tráng khiến cái bàn nhỏ có vẻ chen chúc không chịu nổi, cũng khiến Y Bối Nhi nhìn vô cùng nhỏ xinh.

“Có phải chú Âu Dương lại không nghỉ ngơi đầy đủ đúng không?” Y Bối Nhi hờn dỗi, nhẹ giọng nói tên những đồ ăn đã gọi: “Còn có món nào chú muốn không?”

“Không cần, ăn xong lại nói. Gần đây bận điều tra một vụ án, đúng lúc điều tra xong.” Âu Dương Hạo cầm cái ly uống một ngụm nước, nước ấm rất thích hợp, động tác của anh hơi ngừng lại.

Một bữa cơm rất nặng nề, Âu Dương Hạo trầm mặc ít lời còn Y Bối Nhi muốn che dấu tâm tư của mình.

Sau khi cơm nước xong Âu Dương Hạo có thói quen định lấy thuốc và hộp quẹt ra, lại nhìn thấy Y Bối Nhi yên lặng ngồi cạnh bàn, mở miệng hỏi thăm tình huống những ngày gần đây của Y Bối Nhi.

Đây là thói quen của Âu Dương Hạo, từ khi cô mười sáu tuổi, mỗi tuần đều sẽ giành thời gian gặp mặt, hỏi thăm cuộc sống gần đây của Y Bối Nhi.

“Cháu nói nam sinh đang theo đuổi cháu sao?” Âu Dương Hạo nhíu mày.

“Chú Âu Dương yên tâm, hiện tại cháu lấy việc học làm trọng, cháu đã từ chối!” Y Bối Nhi nói ra chuyện phiền não có nam sinh theo đuổi cô, trên thực tế chính là cô nữ sinh nhỏ muốn dùng chuyện này để người đàn ông mình thích có thể để ý, ghen tuông nhưng Âu Dương Hạo cũng không phải là những nam sinh từng thích nàng, tất nhiên sẽ không có phản ứng gì.

“Bây giờ cháu là sinh viên, ở đại học quen biết thêm mấy người bạn trai, nói chuyện yêu đương thật ra cũng không có gì.” Âu Dương Hạo cười cười, rất có một loại cảm giác nữ nhi đã lớn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 2: Chú ơi, cháu nóng quá

Editor: QR - diendanlequydon

Trời đã gần tối, Y Bối Nhi một mình ngồi ở thư viện tự học.

“Bối Nhi, tối sân thể dục đón tớ đi, một mình người ta sợ quá à ~~~” Lưu Trúc Quân phát tới tin nhắn thứ nhất, Y Bối Nhi gần như có thể tưởng tượng đến hình ảnh cô làm nũng, giọng nói trẻ con kéo dài, mỉm cười trả lời: “Chờ tớ một chút”.

“Bạn học Từ Dương, Bối Nhi nói đợi chút cô ấy tới ngay!” Vốn dĩ Lưu Trúc Quân có chút khó xử nhưng cô đối với soái ca hoàn toàn không có sức chống đỡ, Từ Dương lại giả bộ thâm tình với Y Bối Nhi, cầu xin vài cái cô đã đáp ứng Từ Dương giúp cậu ấy hẹn Y Bối Nhi tới sân thể dục.

“Cảm ơn bạn học, vậy tớ đi đến sân thể dục đây!” Trong lòng Từ Dương âm thầm đắc ý, trên mặt lại tỏ vẻ cảm kích, nói xong trực tiếp rời đi.

“Ai... Có muốn tớ giúp đỡ hay không? Tớ cũng muốn xem thổ lộ nha...” Về mặt Lưu Trúc Quân đáng tiếc nhìn Từ Dương chạy đi.

Sân thể dục rất lớn, Y Bối Nhi đứng ở một bên đang định gửi tin nhắn hỏi Lưu Trúc Quân đang ở nơi nào, kết quả sau cổ đau đớn, cô bị người ta đánh hôn mê.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, cô không biết mình đang ở nơi nào, có lẽ đang ở bên trong một cái công trường bị bỏ hoang, ba người đàn ông đang ở bên kia thương lượng cái gì đó, cũng không phát hiện cô đã tỉnh.

Mà Y Bối Nhi nhân cơ hội, tính toán giải quyết như thế nào cho tốt, và mắng chửi người...

Hiện tại cô mới thật sự tỉnh lại, năm mười sáu tuổi kia cũng như thế này, cô vừa tỉnh tới đã gặp gỡ mấy người đàn ông muốn gây rối với cô.

Ở những thế giới trước, cô đã từng học làm thế nào để tự bảo vệ mình, cô giả vờ thuận theo, những tên đàn ông sống bằng nửa người dưới đã bị cô giải quyết.

Nhưng mà cô đã giết người, cô không không chế được mà giết mấy tên đàn ông ghê tởm kia.

Sau đó chờ đến khi cô chài vượt rõ ràng tư duy mới biết nguyên nhân như thế nào, mỗi thế giới cô đều sẽ chịu nguyên chủ ảnh hưởng nên cô mới lấy phương thức của nguyên chủ xử lý vấn đề.

Thế giới này cũng không ngoại lệ.

Cha mẹ của Y Bối Nhi đều không đơn giản nhưng lại đồng thời mất vì tai nạn xe cộ khi cô mười sáu tuổi. Y Bối Nhi hoài nghi nguyên nhân cái chết của cha mẹ không bình thường, vì vậy cô đơn thuần muốn một mình tìm kiếm chân tướng, mới phát hiện được một chút đồ vật lại bị bắt cóc.

Chủ mưu phía sau muốn cô chết nhưng mấy tên đàn ông kia lại coi trọng cô, muốn trước gian sau giết.

Chờ đến khi Y Bối Nhi giải quyết mọi việc, không hiểu sao cô bị nhốt ở trong thân thể nhưng cô lại biết rõ mọi chuyện, cô đành nhìn bản thân mất đi ký ức dùng thủ đoạn vụng về như vậy theo đuổi một lão nam nhân trung niên cầm dục nhiều năm, lại còn không thành công.

Rồi đến tận bây giờ Bối Nhi mới ra tới, hiện tại cô mới là cô hoàn chỉnh.

Cô cũng coi như hiểu rõ, phỏng đoán nguyên chủ cũng là như thế này, gặp được kích thích mới có thể hoàn chỉnh nhưng mỗi một lần hoàn chỉnh đều liên quan đến giết người.

Lần đầu tiên là do Âu Dương Hạo phụ trách, anh đã sớm biết cô không bình thường, cho nên Âu Dương Hạo mới có thể thời thời khắc khắc chú ý đến cô. Đáng thương cô cũng không biết nguyên nhân chỉ cho rằng Âu Dương Hạo là một người đàn ông chính nghĩa khó gặp nên yêu anh, yêu một người cảnh sát.

Cho nên nguyên chủ mới gặp bị kích.

Cô cũng không định thay đổi, Âu Dương Hạo phải yêu cô chân chính mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Y Bối Nhi tiếp tục làm bộ hôn mê, một người nam nhân đi tới tiêm cho cô một thứ gì đó.

“Chờ thuốc có tác dụng, chúng ta sẽ xem cô ta động dục, đến lúc đó chụp được hình thì có thể uy hiếp cô ta, ha ha ha!”

“Đúng, đến lúc đó chúng ta sẽ có một kỹ nữ miễn phí lại xinh đẹp cho chúng ta chơi mỗi ngày!”

“Nghe nói đứa con gái này còn rất có tiền.”

“Ha ha ha, vậy không phải chúng ta kiếm lời hay sao?”

...

Cô nghe thấy được giọng nói của Từ Dương, xem ra do cô chậm chạp không chịu đáp ứng kết giao với anh ta nên mới bị anh ta ám toán.

Y Bối Nhi cố nén ghê tởm, cô tự nói cho mình cơ hội còn chưa tới.

Những tên đàn ông đó sắp xếp camera xung quanh cô, hai người ngồi ở bên cạnh hút thuốc, một người đàn ông nói là muốn ra ngoài đi WC.

“Mẹ nó, tại sao thời gian lại lâu như vậy?” Từ Dương hình như chờ đến có chút không kiên nhẫn, sai một người đàn ông khác cầm camera dừng quay được mặt anh ta, đổi tay di chuyển trên người Y Bối Nhi xé quần áo của cô, trong không ngừng nói những lời ô uế.

“Hừ, ai bảo mày cự tuyệt tao, sau này mỗi ngày lão tử đều chơi mày, ha ha ha!”

Từ Dương cúi xuống định hôn, nhân lúc này người đàn ông đang ghi hình không nhìn thấy động tác của cô, Y Bối Nhi cầm dao cắt đứt yết hầu của Từ Dương.

Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Cô còn muốn giữ thể lực để chạy trốn, càng đừng nói trong người cô còn trứng xuân dục.

“Lão đại? Lão đại, anh xảy ra chuyện gì?” Người đàn ông cầm camera thấy Từ Dương chậm chạp không có động tác thì buồn bực, trời tối hắn không nhìn thấy máu của Từ Dương, trực tiếp đi lại đây.

Y Bối Nhi lập tức mở to mắt, con dao trong tay không chút do dự đâm vào trong bụng của người đàn ông, trong nháy mắt khi anh ta muốn hét chói tai, cô cắt vỡ yết hầu của anh ta.

Nhưng mà nói cho cùng đời này cô cũng chưa từng rèn luyện, làm xong mọi chuyện có chút thở hổn hển, nhưng bên ngoài còn một người đàn ông cần phải giải quyết.

Thân thể đột nhiên dâng lên một cơn sóng nhiệt, cô thầm mắng một tiếng, ném áo khoác dính máu xuống, đi ra ngoài.

Lúc sắp đi tới cửa thì người đàn ông này cũng trở về, cô làm bộ thuốc phát huy tác dụng, té ngã ở cửa, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ mê người. Người đàn ông kia không hề hoài nghi vì sao Y Bối Nhi sẽ xuất hiện ở cửa, còn tưởng rằng do Từ Dương bọn họ cố ý, nhanh chóng đến gần Y Bối Nhi, mắt hơi híp nhìn da thịt tuyết trắng lộ ra bên ngoài.

Chờ khi anh ta bế Y Bối Nhi lên, ngực đau đớn, cúi đầu nhìn thấy chỗ trái tim cắm một con dao, mà trên mặt Y Bối Nhi nhiễm huyết, nở nụ cười đơn thuần vô hại.

“Các ngươi là một lũ đều cang, đều đáng chết!”

Y Bối Nhi thừa dịp thuốc còn không hoàn toàn phát tác, cô còn có một chút lý trí cắt bỏ đoạn ghi hình bên trong camera, đập vỡ camera rồi giấu đi.

Cô tìm được di động trên người một người đàn ông trong đó, sau đó thuần thục ấn một dãy số.

“Chú ơi... Xin chú mau tới... A, cháu thật khó chịu... Nóng quá...” Tiếng giải thích đứt quãng xen lẫn với tiếng rên rỉ, trong nháy mắt cơn buồn ngủ của Âu Dương Hạo cũng không còn.

“Cháu đang ở nơi nào?” Anh nhanh chóng mặc quần áo, xuống lầu khởi động xe.

“Cháu không biết... Cháu nóng quá... A... Chỗ này là một cái công trường bỏ hoang... Cháu thấy một cái cột mốc XX... Hu hu, chú mau tới...” Sau khi để lộ ra tin tức cần thiết, Y Bối Nhi đập di động.

“Bối Nhi? Bối Nhi?” Trong lòng Âu Dương Hạo càng thêm sốt ruột.

Nói chuyện điện thoại xong, cô tự xé rách quần áo trên người, trần truồng, tùy ý để thuốc phát tác.

Âu Dương Hạo dựa vào năm ba câu của Y Bối Nhi thuận lợi tìm được cô, anh vừa đến đã thấy ba thi thể vẫn có nhiệt độ và Y Bối Nhi đang tự an ủi mình.

Cô gái nằm trên mặt đất, hai chân mở ra, một ngón tay cắm ở trong tiểu huyết, trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

“Bối Nhi?”

Y Bối Nhi theo tiếng gọi nhìn người đàn ông, trong lòng chỉ còn lại có một ý nghĩ, đẩy ngã anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 3: H, cháu thật sự muốn bị chơi có phải hay không?

Editor: QR - diendanlequydon

Âu Dương Hạo cởi quần áo, quần quanh người rồi ôm Y Bối Nhi đi về phía chiếc xe, môi mím chặt, biểu tình trên mặt càng âm trầm đến dọa người.

“Âu Dương... Thượng cháu... Cầu chú, cháu thật khó chịu... Hu hu...” Y Bối Nhi dựa vào trong lòng ngực, cọ xát vào thân thể của người đàn ông, cầm tay của người đàn ông vuốt ve ngực, giữa hai chân mình.

“Bối Nhi, bọn họ là do cháu giết sao?” Âu Dương Hạo ngăn cản động tác của cô, nhìn chằm chằm đôi mắt của Y Bối Nhi.

“Hu hu... Cháu thật sự khó chịu... Chú nhanh lên... Cháu muốn chú... Hu hu... Bọn họ tiêm thuốc cho cháu... Cháu sợ quá...”

Đáng tiếc, Y Bối Nhi đã trúng xuân dược, thần trí đã không rõ ràng lắm, hăng say cầu xin Âu Dương Hạo chơi cô mà Âu Dương Hạo cũng biết mấy người thanh niên này có mưu đồ gây rối với Y Bối Nhi.

Anh ở trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, đây có lẽ là tình huống khó khăn nhất mà anh gặp được, giống như năm Y Bối Nhi mười sáu tuổi.

Nhưng mà Y Bối Nhi cũng mặc kệ người đàn ông này có khó xử hay, cô chỉ biết chính mình rất muốn, muốn người đàn ông này mạnh mẽ chơi cô.

Cô hôn lên đôi môi mỏng của anh, cái lưỡi thơm tho lung tung liếm láp trên môi của người đàn ông, bàn tay càng tác loạn, tiến vào trong thân thể, vuốt ve cơ bắp của anh, lại thăm dò qua thăm dò lại bên hông mẫn cảm của anh.

Âu Dương Hạo còn phải ôm Y Bối Nhi, một bàn tay căn bản không khống chế được Y Bối Nhi không nghe lời.

Một người con gái xinh đẹp đã hoàn toàn cởi hết quần áo, hoạt sắc sinh hương loạn cộ trên người anh, một người đàn ông bình thường không thể chống cự, dục vọng của Âu Dương Hạo đã hơi cứng, người con gái này vẫn còn không ngừng dụ hoặc anh. Chờ đến khi anh mở được cửa xe đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Lúc này Y Bối Nhi dùng sức đẩy mạnh, người đàn ông bị cô đẩy ngã vào ghế sau, còn không đợi anh ngồi dậy, cả người cô đè trên người Âu Dương Hạo không cho anh đứng dậy.

“Âu Dương... Cháu thích chú... Ừm... Rất thích chú...”

Âu Dương Hạo nghe thấy câu nói mơ hồ không rõ này, động tác hơi ngừng lại, chính sự chần chừ này tạo cơ hội cho Y Bối Nhi, cô nhân cơ hội cời quần của anh ra, tay nhỏ vuốt ve dương vật đang nửa cứng, hơn nữa đùa bốn hai cái trứng phía dưới.

Chỗ yếu ớt lại mẫn cảm như vậy căn bản không chịu nổi sự đùa giỡn của cô, thoáng chạm vào một chút, nó đã cứng.

“Bối Nhi, cháu không cần... Ừm...”

Y Bối Nhi vươn đầu lưỡi liếm đỉnh quy đầu lớn một chút, giống như đang ăn kem, từng chút từng chút liếm láp phía trên. Hai bàn tay nhỏ cảm thân gây di chuyển lên xuống, dương vật nóng bỏng giống như muốn hòa tan cô cũng khiến đùi cô bắt đầu cảm thấy ngứa càng thêm nghiêm trọng. Tách hai đùi ra, cô cảm dương vật của người đàn ông ma sát tiểu huyết của mình, từ trong hoa huyết không ngừng chảy ra đâm thủy khiến côn thịt ướt nhẹp, nước chảy đầm dề.

“Ừm... Thật lớn... Nóng quá... Cháu muốn dương vật... Nhanh lên, Âu Dương nhanh chơi cháu...” Y Bối Nhi để dương vật hoạt động phía dưới hoa huyết của mình nhưng mà cô lại không biết làm như thế nào, vì vậy cô vô cùng đáng thương cầu xin người đàn ông này giúp cô.

Cả người Y Bối Nhi trần trụi ngồi ở trên đùi anh, nụ hoa đỏ thắm trên bầu ngực không ngừng nhảy lên, lướt qua mắt Âu Dương Hạo, tiểu huyết còn đang chảy nước, thậm chí anh có thể cảm nhận được huyết thịt không ngừng co rút lại. Nếu không phải Âu Dương Hạo còn xem như có khả năng kiềm chế, anh thật sự sẽ nhào lên nhưng anh cố nén dục vọng muốn mặc áo khoác vào cho Y Bối Nhi. Có lẽ đã nhận ra suy nghĩ của người đàn ông, Y Bối Nhi sốt ruột, cuối cùng để đứng cửa huyết, đặt mông ngồi xuống.

“A... Đau quá... Ừm, Âu Dương, chú thật lớn... Căng đến mức cháu thấy thật căng nha... Nhanh lên, nhanh chơi cháu... Cháu vẫn luôn muốn chú chơi chết cháu...”

Y Bối Nhi thoáng nâng thân thể lên để tự anh nhìn thấy bản thân anh chơi cô như thế nào, dương vật thật lớn căng đầy tiểu huyết, mị thịt ở cửa huyết bị kéo giãn đến trong suốt, một ít hỗn hợp máu tươi và đâm thủy làm ướt nhẹp lông, bụng nhỏ của người đàn ông, ăn được một nửa cô kêu thảm thiết, ăn không nổi, thật trưởng, nhìn người đàn ông vẫn nhẫn nại như cũ, Y Bối Nhi không hài lòng.

Cô nâng thân thể lên để dương vật rời khỏi tiểu huyết của mình, cô ngồi trên bụng của anh, khẽ mông cái được cái không cọ sát cực lớn của anh, cô ôm lấy đầu anh, một bộ ngực sữa chôn vùi khuôn mặt tuần tú của người đàn ông: “Âu Dương... Bây giờ chú có muốn không?”

“Ừm... Đi xuống...” Cảm giác nhấm nháp đến một nửa lại không cho nhấm nháp tiếp thật sự không dễ chịu, huống chi lúc này anh đã đâm thủng màng trinh của cô, trong lòng có một giọng nói luôn nói chơi cô, giống như cô nói vậy, mạnh mẽ dùng sức chơi cô.

Trên người Y Bối Nhi có một mùi hương nhàn nhạt, không giống nước hoa lại dễ ngửi hơn nước hoa gấp trăm lần, một viên nướm vú màu hồng nhạt kề sát bên miệng, hầu kết của anh giật giật, dục vọng trong ánh mắt đã sớm bán đứng anh.

“Ừm...” Đầu vú của anh bị cô véo chơi, Y Bối Nhi nghe thấy tiếng rên rỉ này lập tức chơi càng thêm vui vẻ. Cô ngồi thẳng người lên, khi người đàn ông còn đang đắm chìm trong mát mẻ khi nướm vú rời đi thì cô ngậm lấy nướm vú của anh. Dùng sức cắn một cái tạo thành một dấu răng nhàn nhạt, đầu lưỡi dụ dằng lướt qua, trong đau đớn mang theo tê dại, lại làm hạ thân của anh bành trướng càng thêm mãnh liệt.

“Đây là cháu tự tìm!” Lại bị cô tiếp tục khiêu khích nữa anh sẽ phải bắn, còn chưa đâm vào, cứ như vậy bị chơi đến bắn quả thật không thể nào chịu đựng được.

Anh xoay người, đóng cửa xe lại, tách rộng hai chân của cô ra, tiểu huyết hồng nhạt hiện ra trước mắt anh, lúc đóng lúc mở chảy ra đâm thủy: “Có phải rất muốn chú chơi cháu hay không?”

“A a... Đúng, Âu Dương... Chú... Cháu muốn chú chơi cháu... Chơi chết cháu... A.....”

Người đàn ông hơi dùng sức đâm nguyên cây vào, chỉ để lại hai viên trứng ở bên ngoài, xương mu của hai người chạm vào nhau, anh bắt đầu di chuyển, từng chút từng chút đâm vào càng sâu. Một tay xoa bộ ngực của cô, cảm xúc tốt đẹp như trong tưởng tượng, miệng anh cũng tiến lên ngậm lấy nướm vú của cô, ăn miếng trả miếng.

“A a a... Âu Dương... Thật lớn, thật căng... Âu Dương... Dùng sức, dùng sức chơi cháu... Thật ngứa... Bên trong thật ngứa...” Xuyên dục so với tưởng tượng có tác dụng mạnh hơn rất nhiều, Y Bối Nhi hoàn toàn luân hãm trong tình dục, hoàn toàn không biết bản thân đâm đả cỡ nào, cầu xin người đàn ông chơi cô.

Trên khuôn mặt thanh thuần khả nhân tràn đầy dục vọng, dương vật của anh làm cô căng đến khó chịu lại mang theo khoái cảm, biểu cảm của cô vừa sáng khoái lại thông khô, anh nhìn thấy khuôn mặt hơi hơi vận vận của cô lại càng thêm kích động, hạ thân càng thêm dùng sức đâm vào, bên trong cái xe nhỏ hẹp chỉ nghe thấy tiếng nước ‘phụt phụt phụt’, tiếng xương mu va chạm ‘bach bach bach’ và tiếng thờ dục, rên rỉ của hai người.

Âu Dương Hạo thật lâu không có hưởng thụ chuyện làm tình tràn đầy vui sướng như vậy, cũng chỉ có thời còn đi học anh mới có bạn gái nhưng mà cũng bởi vì anh thật sự quá lớn, khi làm tình với những người phụ nữ đó luôn phải bận tâm rất nhiều, chưa từng giống như bây giờ, có thể không màng tất cả làm tình, hơn nữa sau khi xảy ra những chuyện như thế, anh đã không còn cứng khi đối mặt với phụ nữ.

Nhưng mà anh không nghĩ tới có một ngày sẽ bị phụ nữ trêu chọc, có lẽ vừa rồi là hiện trường phạm tội, lại có lẽ cô gái trước mắt là kẻ giết người, cũng có lẽ cô thật sự rất đẹp, rất mê người. Đầu óc của anh bị mọi thứ đêm nay quấy thành hồ nhào, anh chỉ nghĩ hung hăng chơi chết cô gái trên người, thân thể trống trải từ lâu một khi chìm vào tình dục, một lần hoàn toàn không thể vãn hồi.[QR][diendanlequydon]

“Có phải cháu đã muốn chú chơi cháu từ rất lâu rồi hay không?” Ba một tiếng, người đàn ông rút dương vật ra, quy đầu hoạt động trên dưới ở bên ngoài tiểu huyết của cô nhưng lại không chịu đâm vào. Anh đang trả thù, trả thù việc lúc này Y Bối Nhi đùa giỡn anh.

“Đứng, đứng, đứng... Từ lâu rồi, mỗi lần cháu nghĩ đến chú đều ướt... Muốn chú sờ tiểu huyết của cháu... A... Trong mộng cũng muốn chú đâm cháu...”

Lời nói dâm dăng của Y Bối Nhi thỏa mãn nội tâm của người đàn ông, anh đâm vào thật sâu giống như khen thưởng: “Cháu nói xem nếu những người đàn ông trong trường Hoa Dương biết cháu dâm dăng như vậy, còn có thể thích cháu hay không? Không nghĩ tới mỗi đêm hoa khô của trường đều nghĩ đến việc bị đàn ông chơi cô để đi vào giấc ngủ!”

“Không cần, không cần bọn họ biết... Cháu chỉ dâm dăng với chú thôi... Âu Dương, cháu chỉ muốn chú đâm cháu...”

Dương vật đâm vào trong tiểu huyết, theo bản năng cô kẹp chặt tiểu huyết không cho anh rời khỏi cô nhưng chính động tác này lại chọc giận Âu Dương Hạo. Thiếu chút nữa đã làm anh bắn, lòng tự trọng của người đàn ông làm sao có thể chịu đựng được.

Vài tiếng đánh “Bạch bạch bạch” vang lên, mộng của cô lập tức in lại một dấu tay, đau đớn khi bị đánh vào mộng và cảm giác thẹn thùng kết hợp kỳ dị bên nhau, Y Bối Nhi bị mấy cái đánh này khiến cô đạt cao trào.

Khi đạt cao trào, huyết thịt kẹp anh càng chặt, một tầng lại một tầng mị thịt quấn quanh dương vật giống như có vô số cái miệng nhỏ mút chặt côn thịt, toàn bộ dâm thủy phun ra khi cao trào bắn tung toé trên quy đầu của anh, trong khoảng thời gian ngắn anh sung sướng chịu không nổi, lần thứ hai dùng sức đâm vào mấy chục lần, rút ra bên ngoài, bắn lên trên bụng nhỏ, trên ngực của cô.

Tinh dịch trắng đậm chính chứng cứ chứng minh anh không kìm chế được, cô gái trước mắt giống như tấm vải trắng tinh bị nhuộm những màu sắc khác, tuy rằng không còn thuần khiết nữa nhưng vẫn xinh đẹp, quyến rũ như cũ.

“Ừm... Đồ của Âu Dương...” Ngón tay Y Bối Nhi vệt lấy một ít tinh dịch dính trước ngực, ở trước mắt người đàn ông, vuron đầu lưỡi liếm một chút. Cô thấy anh lại cứng, cười đắc ý: “Ăn thật ngon... Âu Dương, của chú ăn rất ngon nha... Ừm ừm ừm...”

Không biết có phải bởi vì xuân dược hay không, Y Bối Nhi trở nên vô cùng dâm dăng, giống như yêu tinh hút nhân khí trong truyền thuyết khí, mị lệ quyến rũ lại dẫn người sa đọa.

Âu Dương Hạo không muốn nghe thấy cái miệng nhỏ này lại nói ra những lời dâm dăng nữa, dương vật trực tiếp đâm vào trong miệng cô: “Không phải muốn ăn sao? Liếm hết cho chú!”

Y Bối Nhi không chuẩn bị lại bị dục vọng của anh lấp đầy khoang miệng, lúc va chạm còn đụng đến yết hầu của cô, cô rất không thoải mái, dùng tay đẩy bụng của anh để diễn đạt ý của mình nhưng mà chỉ dựa vào chút sức lực mềm như bông của cô chẳng những không đẩy anh ra được mà ngược lại khiến cho dục vọng của anh càng thêm trường đại.

Âu Dương Hạo cũng dùng hai ngón tay đâm vào trong tiểu huyết, phát hiện tiểu huyết của cô tuy mới bị đâm nhưng vẫn còn chặt chẽ như cũ, hai đầu ngón tay bị kẹp chặt ở bên trong, quả thật chính là trời sinh muốn bị đàn ông cầm, anh còn lo lắng đây là lần đầu tiên của Y Bối Nhi sẽ không chịu nổi anh, vì vậy một vòng làm tình mới lại bắt đầu.

Một đêm này có một thứ gì đó đang lặng lẽ biến hóa.

Cuối cùng Y Bối Nhi bị đùa giỡn thật thắm, người đàn ông bị cầm dục đã lâu, một khi thả ra dục vọng mãnh liệt kia. Thật sự giống như muốn ăn luôn cô, cuối cùng bị anh đè nặng, lật qua lật lại, đâm vào rút ra bốn năm lần mới được buông ra.

Trên người không có một cái hoàn hảo địa phương, xương quai xanh, trước ngực, bụng, đùi và hoa huyết, tất cả đều lưu lại dấu vết găm cắn, trong đó hoa huyết đặc biệt thâm thiết, bị cự vật của người đàn ông trà thủ, cắm đến sung đỏ không chịu nổi, mở ra một cái lỗ nhỏ tròn tròn không có cách nào khép lại được. Chờ đến khi anh thật sự thỏa mãn, Y Bối Nhi đã hôn mê, trên mặt tràn đầy nước mắt, trong miệng còn nói những lời linh tinh mê mẩn như ăn không được, quá lớn, không cần.

Y Bối Nhi ở trong xe, đắp áo khoác của người đàn ông nằm ngủ mà Âu Dương Hạo dựa vào thân xe hút thuốc. Một lúc lâu sau, tàn thuốc bị ném xuống đất, để giày nghiền nát tàn thuốc, anh đi vào trong công trường.

Ngày thứ hai Y Bối Nhi tỉnh lại, cả người đau nhức, chỗ kia càng nóng rát.

Cô lập tức hiểu rõ bản thân đã xảy ra cái gì nhưng cô không có ký ức tối hôm qua còn tưởng rằng mình bị kia mấy tên cầm thú kia phá hoại, một cảm giác bị thương dâng lên trong trái tim, cô ôm chầm, không tiếng động khóc lớn.

Suy nghĩ duy nhất trong lòng chính là cô đã nhiễm bệnh, Âu Dương Hạo sẽ không thích cô nữa, cô cũng không xứng với anh nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Âu Dương Hạo bung bàn ăn, vừa vào đã thấy cô che mặt khóc thút thít, trong lòng thoáng qua sự đau lòng và hối hận.

“Chú... Âu Dương?” Y Bối Nhi càng thêm tuyệt vọng, chuyện này rõ ràng có nghĩa cô đã xảy ra chuyện còn bị người đàn ông này thấy được.

Tiếng gọi hơi khàn khàn của cô không khỏi khiến anh nhớ tới tối đủ loại hình ảnh hôm qua, đáng người quyến rũ, trên khuôn mặt thuần khiết nở rộ dục vọng kinh người... Anh lại cứng.

Nhưng mà câu nghi vấn không xác định của Y Bối Nhi lại khiến anh nổi lên nghi ngờ: “Cháu không nhớ rõ những chuyện xảy ra tối hôm qua sao?”

“Tối hôm qua... Cháu có phải hay không... Có phải hay không...?” Y Bối Nhi nắm chặt chần, đặc biệt sợ hãi câu trả lời của anh, giống như đã biết bản thân xảy ra chuyện lại hãi nghe thấy sự thật như cũ sợ.

“Đúng vậy nhưng mà là cùng với chú.” Âu Dương Hạo không phải là người không chịu trách nhiệm, giống như tối hôm qua...

“Cùng chú?” Đôi mắt âm trầm của Y Bối Nhi lập tức sáng lên. A, nếu là cùng Âu Dương Hạo vậy cô còn bị thương cái gì, cô còn ước gì tối nhiều vài lần.

“Đúng.” Âu Dương Hạo vừa thấy đã biết Y Bối Nhi thật sự không nhớ rõ chuyện xảy ra tối hôm qua, tiếp xúc nhiều năm anh không phải không biết tính tình của cô. Nếu cô bé thiện lương này biết bản thân đã giết người, sẽ không bình tĩnh như vậy.

Anh nhìn chằm chằm cô cũng vì ở trên người cô ngửi được hương vị quen thuộc, bởi vậy cho tới nay anh vẫn duy trì liên hệ với cô, thời thời khắc khắc quan sát cô thật kỹ.

Chỉ có đồng loại mới có thể phân biệt ra đồng loại từ ánh mắt đầu tiên.

Quả nhiên, tối hôm qua Y Bối Nhi lại giết người một lần nữa, năm cô mười sáu tuổi cũng như thế này, tối hôm qua cũng như thế này.

Cuối cùng Âu Dương Hạo cũng hiểu rõ, dưới tình huống đặc biệt Y Bối Nhi mới có thể giết người, hơn nữa người cô giết cũng không phải người tốt lành gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện tại Y Bối Nhi ở nhà anh mà không phải ở cục cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 4: Âu Dương, phía dưới của cháu đau quá

Editor: QR - diendanlequydon

Bên này Y Bối Nhi suy nghĩ có lẽ là bản năng muốn sống của mình đại triển thần uy, ở thời khắc cuối cùng tìm tới Âu Dương Hạo, chỉ là không biết mấy tên cầm thú kia như thế nào rồi, vì vậy cô nhẹ nhàng mềm mại hỏi: “Âu Dương... Hạo... Chú, bọn họ xảy ra chuyện gì?”

Giống như những cô bé bình thường vừa mới bắt đầu rơi vào lưới tình, luôn rối rắm một ít việc nhỏ, trên thực tế chỉ là râu ria nhưng ở trong lòng lại rất quan trọng, ngay cả cách xưng hô cô cũng rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn giả vờ bình tĩnh gọi một tiếng chú. Lại không biết một tiếng chú này lại làm người đàn ông này nhớ tới chuyện tối hôm qua, cảm giác tội ác trong lòng lần thứ hai bùng nổ, biểu tình trên mặt càng thêm đậm đặc.

Mà Y Bối Nhi ngây ngốc còn đắm chìm trong chuyện cô và người đàn ông cô yêu đã tới một phút, hoàn toàn không phát giác thái độ của anh.

“Bọn họ, bọn họ... Bối Nhi, chú xin nghỉ cho cháu, cháu hãy nghỉ ngơi thật tốt.” Âu Dương Hạo đặt bàn ăn xuống, đẩy cửa đi ra ngoài, dựa vào tường há miệng hít sâu một hơi.

Với kỹ thuật hiện tại, không có vụ án nào mà không phá được, trừ phi không muốn phá.

Tối hôm qua là chuyện ngoài ý muốn mà anh không nghĩ tới, nhưng nếu đã xảy ra chuyện như vậy, anh nên vì cô làm chút chuyện coi như bồi thường. Cho nên anh mới có thể nghĩ đến những phương pháp hủy thi diệt tích mà anh có thể làm, thậm chí nếu phát hiện thi thể, muốn lập án anh cũng có thể dùng hết mọi khả năng kéo dài thời gian để Y Bối Nhi rời đi.

Nhưng mà chuyện anh sợ hãi chính là một loại khả năng khác, đó chính là vạn nhất Y Bối Nhi thay đổi thì sao? Vạn nhất sau này Y Bối Nhi không chỉ giết loại người không bằng cầm thú này mà là người vô tội thì sao?

Theo như anh suy nghĩ, hiện tại Y Bối Nhi còn không xem như một tên tội phạm, cô không thương tổn người vô tội, hai lần này đều là tự vệ nhưng anh lại không làm được chuyện tro mắt thả một tên tội phạm tiềm tàng đi như thế.

Cho nên anh rất mâu thuẫn, hết sức mâu thuẫn.

“A ~~~” Một tiếng thét kinh hãi cắt đứt suy nghĩ của Âu Dương Hạo, anh vội vội vàng vàng vọt vào, lại thấy một bức tranh hoạt sắc sinh hương đang cuộn tròn.

Y Bối Nhi chỉ muốn đi đến phòng tắm nhưng lại vô ý té ngã ngồi ở trên nền gạch men lạnh băng, chần từ trên người cô hoàn toàn trượt xuống. Trên da

thịt trắng mịn như sữa của cô phủ kín dấu vết tím tím xanh xanh, cổ, hai bầu ngực, eo nhỏ, cái mông, đùi... Không có chỗ nào mà không phải là kết quả của tối hôm qua, một đêm cân rờ của người đàn ông, hoa huyết trong đôi chân kia càng thâm, vô cùng sung đỏ đối mặt với anh lúc đông lúc mờ. Anh muốn dời đi ánh mắt nhưng thân thể của cô với anh mà nói có lực hấp dẫn kỳ lạ, đôi mắt của anh không hề chớp, nhìn Y Bối Nhi đang ngồi trên mặt đất.

Không biết có phải mọi thứ tối hôm qua trong lúc vô ý đã mở ra một cánh cửa trong lòng người đàn ông hay không, anh không hề né tránh, đi thẳng đến trước mặt Y Bối Nhi, bế Y Bối Nhi đang trần trụi lên.

“A, Hạo.. Chú, chú nên để lại quần áo cho cháu mặc a!” Y Bối Nhi xấu hổ e thẹn, đôi tay vòng quanh cổ anh, cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Trong lòng còn tự vỗ tay khen chính mình, một lần té ngã đôi lấy sự thương tiếc của anh vẫn rất đáng giá.

Rồi sau đó có lẽ bạn cho rằng lúc này Y Bối Nhi sẽ nhân cơ hội quyến rũ anh, gia tăng địa vị trong lòng anh, sẽ chơi kiểu phòng tắm play hoặc nũng nịu để anh bôi thuốc ở nơi riêng tư cho cô rồi tới một trận bôi thuốc play... Dù sao chính là các loại lấy cớ để dẫn đến các loại play!

Ha ha, nghĩ như vậy bạn đã quá ngây thơ rồi!

Không có! Không có! Hoàn toàn không có!

Âu Dương Hạo ôm Y Bối Nhi đơn thuần giải quyết một chút sinh lý, rồi đơn thuần mà ôm cô lên giường, rồi đơn thuần mà đắp chăn cho cô, rồi thật sự đơn thuần nói ngủ ngon rồi rời đi!

Toàn bộ quá trình ngoại trừ bỏ Y Bối Nhi đang trần truồng không hề có thêm một chút xíu không đơn thuần nào!!!

Cho nên sau khi màn đêm buông xuống, Y Bối Nhi lần thứ hai mở mắt ra, thật sự không chịu không chế mà chửi nhỏ một tiếng, shit!

Tại sao ban ngày cô sẽ đơn thuần như vậy? Chẳng lẽ cô không biết hệ thống đã thêm vào cho cô dù chơi như thế nào cũng sẽ không chết sao? Chẳng lẽ cô không biết lúc này nên cẩn thận tới một lần với anh để thâm nhập giao lưu sao?

Được rồi, cô không biết.

Sau khi chịu đựng một lần kích thích, tình huống của cô thoát nhìn tốt hơn một chút, ít nhất buổi tối cô có thể xuất hiện.

Thế là cô ở phía dưới gối đầu để lại một tờ giấy, phía trên viết rất nhiều đồ vật kỳ càng tỉ mỉ, rồi sau đó cô mới thông thả ung dung mặc một cái áo thun to rộng của anh coi như áo ngủ, đi gõ cửa phòng Âu Dương Hạo.

“Âu Dương, chú ngủ rồi sao?” Giọng nói của Y Bối Nhi thấp thấp, mê mang lại nũng nịu sợ hãi.

Âu Dương Hạo không để ý đến.

“Âu Dương, cháu hơi sợ.”

Trở mình.

“Hu hu, Âu Dương, phía dưới của cháu đau quá...”

“Vào đi!”

Y Bối Nhi ở chỗ người đàn ông nhìn không thấy, cười giảo hoạt, cô đã biết cô nói cô đau anh sẽ nhịn không được, ai bảo đây là do anh tạo thành chứ?

Âu Dương Hạo hít sâu một hơi: “Chú đi lấy thuốc, cháu lên trên giường... Tách hai chân ra... Khụ khụ, chú đi lấy thuốc trước.” Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh nói chuyện lắp bắp, không nhanh nhẹn như vậy.

Cô gái trước mắt đúng là do anh tự mình biến cô thành một người phụ nữ chân chính. Cô mặc áo của anh, bên trong trống rỗng, trần như nhộng, nũng nịu mềm mại nói cô đau... Mà sự đau đớn đó lại do anh tạo thành... Anh cảm lòng không đau nghĩ đến chuyện tối hôm qua, nghĩ đến buổi sáng hôm nay...

Khoan hãy lấy thuốc vẫn nên đi uống ly nước lạnh trước đã.

Âu Dương Hạo là một người đàn ông rất tinh tế, đây cũng là nguyên nhân anh trở thành cảnh sát phá án nhiều nhất ở thành phố H từ trước tới nay. Cho nên thật ra thuốc bôi dành riêng cho chỗ riêng tư đã được anh chuẩn bị tốt từ buổi sáng nhưng Y Bối Nhi cũng không thể trông cậy vào chuyện tự anh nói ra chuyện bôi thuốc cho cô, anh còn không biết nên lấy suy nghĩ gì để đối mặt với Y Bối Nhi nữa.

Khụ khụ, kỳ thật trong lòng anh đương nhiên vẫn trông cậy Y Bối Nhi tự mình nói ra nữa kia...

Y Bối Nhi rất ngoan, cô ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, ngoan ngoãn ôm đùi của mình mở rộng ra hết cỡ. Loại ngoan ngoãn này làm cho người đàn ông vừa vào cửa đã thấy bộ dáng cô ôm chân của mình, đáng vẻ tùy ý anh muốn làm gì thì làm cũng sờ.

Âu Dương Hạo nuốt nước miếng, xem ra ly nước lạnh lúc này cũng không có tác dụng gì.

“Rất đau sao?” Xem gần mới biết được thật sự rất thâm, quanh cửa huyết còn có những vết rách thật nhỏ, háng cũng xanh xanh tím tím, thoát nhìn

cực kỳ dọa người.

Anh nhìn không được nhớ tới có một lần xử lý một vụ án cường gian rồi bị giết, hình như chỉ nghiêm trọng hơn Y Bối Nhi một chút.

“A... Rất đau, cháu không dám đi vệ sinh... Mỗi lần đi vệ sinh lại càng thêm đau đớn... Âu Dương, có phải rất nghiêm trọng hay không...? Hơn nữa, có phải rất xấu hay không?”

Khuôn mặt anh thật sự gằn, hô hấp nhót nhọt say lòng người đánh vào nơi riêng tư của cô, tiểu hoa nhi không khỏi co rút lại vài cái, mặt cô hồng hồng, đôi mắt nhắm lại, lông mi không ngừng run rẩy, nhìn qua vô cùng bất an rồi lại vô cùng tin tưởng anh.

“Yên tâm, chú sẽ giúp cháu, bôi thuốc xong rồi nghỉ ngơi thật tốt sẽ khỏi thôi... Cháu, không xấu...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 5: H, bôi thuốc, cháu là ai?

Editor: QR - diendanlequydon

Da thịt màu đồng trên cổ Âu Dương Hạo xuất hiện một chút màu đỏ khả nghi, đương nhiên cũng không phải thực sự bị xấu hổ, anh cũng không biết vì sao Y Bối Nhi vừa hỏi anh đã thật sự trả lời.

Kỳ thật, thật sự không xấu ngược lại còn vô cùng đẹp...

Y Bối Nhi là Bạch Hồ trời sinh, tối hôm qua quá tối anh còn tưởng rằng cô cạo hết lông của mình. Nhưng hôm nay nhìn thấy, tiểu huyết của cô nổi phồng lên giống như một cái màn thầu, che kín mít khe hẹp ở bên trong, bên ngoài tiểu huyết tinh tế bóng loáng, sạch sẽ không có lông. Anh tốn rất nhiều công sức mới tách được hai bên bôi thịt, lộ ra lỗ nhỏ và trần châu bên trong.

Hô hấp của Âu Dương Hạo lập tức trở nên thô nặng và dồn dập, hơi thở ấm áp phun lên nơi riêng tư mẫn cảm của Y Bối Nhi khiến bộ ngực của cô không ngừng phập phồng, tiểu huyết cũng không ngừng nhấp nháy, cô có chút bất an động đậy hai chân, người đàn ông lại bắt lấy cô: “Đừng nhúc nhích!”

Bàn tay Âu Dương Hạo rất nóng, mặt trên còn có vết chai hơi mỏng. Thân thể Y Bối Nhi rất mịn màng, bàn tay của anh lướt qua khiến cô có chút đau đớn nhưng từ chỗ bàn tay tiếp xúc với da thịt trên đùi cô không ngừng truyền đến một loại cảm giác tê dại. Cả người Y Bối Nhi càng thêm mềm mại, thật vất vả mới không chế được tiếng rên rỉ lại không có sức lực nắm chặt hai chân của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai chân của mình khép lại từng chút từng chút một, kẹp chặt đầu của người đàn ông ở bên trong.

“Sao thế?” Anh vừa ngẩng đầu đã thấy bộ dáng xuân sắc vô hạn của Y Bối Nhi. Gương mặt đỏ bừng, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao, cái miệng nhỏ khẽ nhếch lên dễ thở.

Âu Dương Hạo không phải là mao đầu tiểu tử chưa trải qua sự đời, trong lòng đã biết đây là do cô quá mẫn cảm nên mới động tình, chẳng qua... Anh thật sự đứng là chưa làm cái gì cái gì mà Y Bối Nhi đã trở thành bộ dáng mê người như thế này rồi.

Trong lòng anh khẽ động, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, ấn cập đùi đẹp đẽ ở trước ngực Y Bối Nhi, một đôi mềm mại cách một lớp vải bị đè ép, anh gần như lãnh khốc ra lệnh: “Tự mình ôm chặt, bằng không như thế nào bôi thuốc?”

“A... Ừm... Được...” Cuối cùng Y Bối Nhi vẫn không không chế được tiếng rên rỉ trong miệng tràn ra, vô cùng đáng thương ôm lấy chân mình nhưng toàn thân vô lực khiến cô thường xuyên làm chân rơi xuống.

“Chát!” Âu Dương Hạo nhấp môi, đánh một cái vào mông cô: “Chú nói ôm chặt!”

“A a... Đau quá, cháu sẽ ngoan ngoãn nghe lời... Chú đừng đánh cháu...” Vẻ mặt của Y Bối Nhi vô cùng sợ hãi, giọng nói mềm mại nũng nịu mang theo run sợ và tiếng gọi ‘chú’ kia càng dẫn ra sự tà ác ở sâu trong lòng người đàn ông.

“Bối Nhi ngoan ngoãn nghe lời, đợi lát nữa chú mua kẹo que cho cháu ăn!” Ngón tay Âu Dương Hạo tách mị thịt ra, lấy một ít thuốc mát lạnh bôi lên miệng vết thương nóng rát, Y Bối Nhi bị sự sáng khoái này kích thích đến run lên, cửa huyết lại chảy ra một ít nước trong suốt.

“A... Thật thoải mái a...”

Âu Dương Hạo nhấp môi, bôi một đồng thuốc xung quanh cửa huyết, một ngón tay lấy thuốc mỡ đâm vào trong tiểu huyết. Một đêm đùa giỡn chẳng những không thể làm hoa huyết của cô giãn ra một chút nào ngược lại vẫn chặt chẽ giống như xử nữ, mị thịt bên trong gắt gao cắn ngón tay của anh. Đầu ngón tay thô ráp thăm dò qua lại nhục bích, nhẹ nhàng khiến toàn thân Y Bối Nhi mềm mại xuống dưới, rên rỉ không ngừng.

“Chỗ này có đau hay không?” Ngón tay dùng sức đè ép một chỗ thịt mềm, vòng eo Y Bối Nhi khẽ nâng lên, càng nhiều mật dịch chảy ra, cô chỉ có thể

nữ nịu khóc rờng nỏi đau.

Kỳ thật không phải đau mà là ngứa, chỗ sâu trong tiểu huyết thật ngứa a.

“Chú ời, cháu rất ngứa a... Cái miệng nhỏ phía dưới muốn ăn dương vật lớn của chú...” Y Bối Nhi cắn đầu ngón tay của mình, cái lưỡi hồng nhật quẩn quanh đầu ngón tay ướt mà, nước bọt trong suốt theo ngón tay nhỏ giọt ở trước ngực khiến áo thun của anh ướt nhẹp, dưới cái áo thun ướt át là thân mình kiều mị của Y Bối Nhi.

Âu Dương Hạo gần như không ngừng kìm nén bản thân, hít sâu mấy hơi, đè thấp tiếng nói: “Cô không phải Y Bối Nhi, cô là ai?”

Động tác quỵên rũ của Y Bối Nhi ngưng lại, ngón tay của người đàn ông vẫn cắm ở trong tiểu huyết của cô, cơ thể hai người còn duy trì ái tư thế muội sắc tình nhưng sự nghi ngờ trong giọng nói của Âu Dương Hạo lại tổn thương người như vậy.

Y Bối Nhi rất ủy khuất, cô thật sự ủy khuất.

“Cháu chính là cháu, chính là Y Bối Nhi, là cô gái tối hôm qua bị chú chơi đến hôn mê, Y Bối Nhi! Không nghĩ tới chỉ chớp mắt chú đã quên mất người ta, thật là khiến người ta đau lòng nha!” Trong mắt còn chứa nước mắt ủy khuất, cô vừa nhắc mông làm ngón tay của người đàn ông rời khỏi tiểu huyết của cô, một tiếng “Ba” dâm mĩ đánh thật mạnh vào trong lòng anh.

“Y Bối Nhi? Những người đó là cháu giết?” Âu Dương Hạo xác nhận lần cuối cùng.

Năm cô mười sáu tuổi, năm người đàn ông có mưu đồ gây rối với cô, kết quả cuối cùng ngược lại còn bị giết, lần đó trong lúc vô tình anh đuổi tới, nhìn thấy năm thi thể vô cùng dơ bẩn và Y Bối Nhi, quần áo trên người cô bị xé, nằm hôn mê. Rồi anh mới động tay động chân một chút, đổ lỗi cho việc chia chác không đều, bọn họ xảy ra mâu thuẫn bên trong nên mới tàn sát nhau mà anh cứu ra cô bé thiếu chút nữa bị luân gian.

Anh trông coi Y Bối Nhi nhưng khi cô bé tỉnh lại đã quên đi tất cả mọi chuyện, vì vậy anh dùng lý do tinh thần của Y Bối Nhi không ổn định và muốn bảo vệ thanh danh của cô nên đã niêm phong vụ án, khi đó anh cho rằng Y Bối Nhi để lại di chứng khi bị thương, muốn tự bảo vệ bản thân nên lựa chọn quên đi những chuyện này.

Nhưng thông qua một đoạn thời gian quan sát, di chứng sau khi bị thương sẽ đi kèm với một ít cảm xúc không ổn định, hơn nữa cũng sẽ không quên đi tất cả mọi chuyện.

Thế là anh bắt đầu hoài nghi Y Bối Nhi thuộc về nhân cách phân liệt, khi gặp được tình huống nguy hiểm lúc ấy sẽ có một nhân cách cường thế xuất hiện bảo vệ nhân cách yếu ớt vô hại này. Nhưng Y Bối Nhi vẫn luôn rất ổn định, ổn định đến tận bây giờ mới xuất hiện nhân cách cường thế này.

“Là cháu giết, năm mười sáu tuổi kia cũng là cháu làm, lúc này cũng vậy! Chú, chú muốn bắt cháu sao?” Khi Y Bối Nhi kể về chuyện cô giết người không có một chút áy náy nhưng câu cuối cùng lại chất chứa càng nhiều bi thương, giống như chuyện quan trọng nhất trong lòng cô chính là Âu Dương Hạo.

“Tạm thời sẽ không.” Đây là điểm mấu chốt lớn nhất của Âu Dương Hạo, nếu Y Bối Nhi dẫm qua giới hạn, vậy anh...

“Âu Dương Hạo, chú phải tin tưởng cháu, cháu sẽ không thay đổi, cháu chỉ giết người nên giết... Cháu sẽ không vi phạm nguyên tắc của chú...” Y Bối Nhi ôm Âu Dương Hạo, mềm mềm mại mại nói, cuối cùng ấn một nụ hôn trên đôi môi mỏng của anh, giống như đóng dấu sau hứa hẹn, về mặt vô cùng nghiêm túc.

“Chú không tin lời hứa, chỉ nhìn kết quả!” Câu nói này của Âu Dương Hạo chứa đầy thâm ý, bàn tay lớn vô cùng dùng sức mà eo nhỏ của cô: “Từ giờ trở đi, cháu không được rời khỏi chú!”

“Được nha, cháu cũng không muốn rời khỏi chú, hơn nữa...” Y Bối Nhi cười thuần khiết mà vô hại, vuốt phân thân cực lớn của người đàn ông không biết đã cứng từ khi nào: “Hơn nữa bây giờ chú chỉ cứng với cháu, đúng không?”

“Chú ời, chú còn chưa bôi thuốc cho Bối Nhi đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 6: H, Bối Nhi thích dương vật của chú nhất

Editor: QR - diendanlequydon

Âu Dương Hạo hít sâu mấy hơi, ngón tay nắm chặt, vô cùng gian nan nói: “Tối hôm qua bất quá chỉ là ngoài ý muốn, cháu không cần phải như vậy, cho dù không phát sinh quan hệ với cháu, tạm thời chú cũng sẽ không bắt cháu!”

“Cháu lại không sợ chú bắt cháu. Cháu chỉ biết cháu rất thích chú nha, chẳng lẽ chú không thích cháu sao? Thật lâu chú không có làm tình đúng không? Ngày hôm qua chú làm cho người ta rất đau đó nha, ngày hôm qua người bị hạ thuốc chính là cháu đó!” Y Bối Nhi cười quyền rũ, hai bầu vú cách lớp vải mềm mại cọ vào cơ thể anh, Âu Dương Hạo chỉ cần cúi đầu đã có thể thấy đôi vú căng tròn dưới cổ áo kia.

Đôi môi đỏ thắm nói ra những câu nói đánh vào lòng Âu Dương Hạo. Tối hôm qua cô nhiệt tình có thể nói bị hạ thuốc. Nhưng mà anh không bị, anh ôm Y Bối Nhi làm không chỉ một lần, sau khi thuốc hết tác dụng còn cưỡng ép Y Bối Nhi lại muốn một lần.

Thân thể đã lâu không được thả lỏng, tối hôm qua đã hưng hăng phát tiết vài lần nhưng hiện tại lại bị Y Bối Nhi khiêu khích nổi lên dục vọng.

Anh nhắm mắt lại suy nghĩ, khi mở mắt ra, trong ánh mắt của người đàn ông là một mảnh dục vọng ám trầm: “Y Bối Nhi, không cần để chú phát hiện ngày đó cháu giết sai người!” Dứt lời, anh hưng hăng hôn lên cái miệng nhỏ đáng giận kia.

Bốn môi giao triền, anh khẽ liếm cánh môi của cô, đến tận khi đôi môi của cô ướt át, nhìn càng thêm ngon miệng. Đầu lưỡi nhẹ lướt qua hàm răng, không hề cố sức đi vào bên trong, cái lưỡi lớn cuốn cái lưỡi của cô cùng nhảy múa, lướt ngang mỗi bộ phận bên trong khoang miệng.

“Ưm ưm... Chú ơi...” Một tiếng gọi ‘chú’ mơ hồ không rõ làm người đàn ông càng thêm hưng phấn, anh lớn hơn Y Bối Nhi khoảng mười tuổi, hơn nữa khung xương của cô nhỏ xinh, khuôn mặt mềm mại, nhìn qua giống như thiếu nữ vừa mới thành niên, như vậy nhìn anh cực kỳ giống đang dụ dỗ thiếu nữ trẻ người non dạ.

“Lại gọi một tiếng!” Bàn tay to trực tiếp cầm một bên bầu ngực, tối hôm qua núm vú đã bị anh đùa giỡn, phía trên trái rộng nhiều dấu vết, sưng lớn một vòng, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo đã khiến Y Bối Nhi ngăn không được duyên dáng gọi to, nói đau.

“Chú không cần chơi vú của Bối Nhi... Đau quá... Tối hôm qua chú cũng đã làm người ta đau...” Đôi mắt tràn đầy sương mù, vô cùng đơn thuần, Y Bối Nhi tự mình nâng bầu vú từ cổ áo to rộng để người đàn ông nhìn thấy hành động tội ác của anh tối hôm qua: “Chú nhìn đi, đau quá, còn bị sưng lên...”

“Cháu... tiểu yêu tinh này!” Khuôn mặt và ánh mắt thanh thuần, lời nói và hành động lại vô cùng dâm dăng, vô cùng mâu thuẫn rồi lại kết hợp hoàn mỹ ở trên người Y Bối Nhi tỏa ra dụ hoặc vô hạn. Âu Dương Hạo bị động tác của cô kích thích đến, dục hỏa tăng vọt, anh trực tiếp đè cô xuống đầu giường, cách lớp quần áo mỏng manh ngậm lấy núm vú: “Rất đau sao? Chú ăn vú của cháu một lần sẽ không đau!”

Núm vú bị anh ngậm lấy, lớp vải vốn đã thô ráp, người đàn ông còn không dịu dàng nhưng vú bị đối xử như vậy lại khiến Y Bối Nhi vừa sướng vừa đau, cô liên tục nũng nịu la to: “Chú... Đừng dùng sức như vậy... Bối Nhi không có sữa cho chú uống đâu...” Đôi tay nhỏ của Y Bối Nhi còn không an phận, vuốt ve tấm lưng dày rộng của anh, ngón tay giống như lông chim lướt qua cột sống của anh, dừng lại sờ nắn xoa bóp vùng eo mẫn cảm sợ ngứa lại không đã ghiền.

“A... Đêm nay cháu muốn chú giáo huấn cháu thật cẩn thận hay sao?” Người đàn ông đứng dậy, đôi tay cầm lấy mép áo, một cái chóp mắt áo đã bị cởi ra, ném sang một bên, thân thể hùng tráng lộ ra trước mắt cô, từng khối cơ bắp cân xứng rắn chắc, Y Bối Nhi không chịu không chế, sờ soạng hai cái

“Có thích hay không, hửm?”

“Thích!”

Âu Dương Hạo mỉm cười, khuôn mặt bình thường luôn nghiêm túc, lúc cười lộ lên lại có hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, Y Bối Nhi nhìn thấy đã biết vì sao Âu Dương Hạo luôn xụ mặt.

“Lúc sau cháu càng thích, đừng nóng vội!”

Ai nói lúc phụ nữ cởi quần áo là lúc quyến rũ nhất, đàn ông cũng thế, thậm chí không thua gì phụ nữ.

Âu Dương Hạo thông thả ung dung cởi quần ngủ, quần lót màu đen hình viên đạn trói buộc cực vật của anh, đồng thời cũng khiến cái mông của anh nhìn càng rắn chắc đỉnh kiêu: “Còn muốn xem sao?” Âu Dương Hạo có ý hỏi những lời này, cô gái nhỏ này không ngừng quyến rũ anh, như vậy anh không ngại gây ông đập lưng ông.

Y Bối Nhi nuốt nước miếng, nhanh chóng gạt đầu. Muốn, như thế nào không muốn chứ!

Người đàn ông kéo quần lót xuống, dương vật nhảy lên nhảy xuống, khoảng cách giữa Y Bối Nhi và anh quá gần nên bị đồ vật thô dài này đánh vào, nhẹ nhàng “bang” một tiếng làm Y Bối Nhi đỏ mặt. Âu Dương Hạo nhìn thấy hứng thú, ai bảo lúc trước Y Bối Nhi khiêu khích quyến rũ anh thành thạo như vậy, lúc này khó thấy được cô thẹn thùng tất nhiên anh muốn xem cho đã ghiền.

Có lẽ hai người đều cùng một loại người, cho nên Y Bối Nhi tự động so sánh thắng thua với anh, mặc kệ là dưới giường hay là trên giường.

Cô hừ nhẹ một tiếng, không chịu thua kém cởi áo thun ra, một đôi vú chói lọi treo ở trước ngực, cực kỳ rõ ràng, ngón tay từ môi đỏ trượt xuống, nước bọt phía trên dính ở trên núm vú sáng lấp lánh, đầu ngón tay trắng nõn tự đùa giỡn núm vú đỏ búng, vẽ vòng tròn xung quanh rồi nhẹ vắn vẽ, khỏe mặt ửng đỏ, đôi mắt vô cùng mê hoặc: “Chú ơi... Chúng ta chơi trò vú kẹp dương vật lớn có được không?”

Trong lòng Âu Dương Hạo nóng lên, đầu óc lập tức bị lấp đầy bằng hình ảnh một đôi bầu vú trắng nõn của Y Bối Nhi kẹp chặt dương vật lớn của anh. Lúc anh còn trẻ không phải chưa từng có bạn gái nhưng khi đó bọn họ còn tương đối thẹn thùng, khi làm tình chưa bao giờ thả lỏng bản thân, tất nhiên không có dùng nhiều cách như vậy. Âu Dương Hạo đối với nữ giao chân giao cũng chỉ giới hạn với sách vở, căn bản không thể thực hành.

“Được, vậy cháu dùng vú kẹp cho chú bắn một lần, bằng không đêm nay chú sẽ chơi nát tiểu huyết của cháu!” Âu Dương Hạo lấy đăm thùy ở trong tiểu huyết của Y Bối Nhi bôi vào giữa hai bầu vú, một cây côn thịt thật lớn không chút khách khí chiếm cứ ở bên trong, bàn tay của anh dùng một chút lực, hai bầu vú lập tức kẹp lấy dương vật.

“Um um um... Dương vật của chú thật lớn... Thật nóng...” Y Bối Nhi ngoan ngoãn nắm chặt hai bầu vú của mình, trên dưới ma sát dương vật của người đàn ông, mỗi khi quy đầu thoát khỏi hai bầu vú, cô lập tức cúi đầu, cái miệng hôn lên lỗ nhỏ trên đỉnh, hơn nữa còn mở miệng nhỏ ra chờ dương vật của người đàn ông.

Đồng thời chơi cả vú bự và miệng nhỏ của người phụ nữ, người đàn ông vô cùng sung sướng, mông hẹp không ngừng dùng sức, chỉ thấy dương vật đậm màu như ả như hiện giữa hai bầu vú tuyết trắng. Nói cho cùng nhũ giao không mát chặt như tiểu huyết tuy như vậy cũng khiến người đàn ông sung sướng đến mức không có cách nào tự giữ, trực tiếp đâm vào miệng của Y Bối Nhi run rẩy vài cái rồi bắn.

Cũng may người đàn ông đâm vào không sâu, Y Bối Nhi cũng không bị sặc, cô nuốt tinh dịch trong miệng xuống nhưng vẫn có rất nhiều tinh dịch không kịp nuốt chảy ra khỏi miệng, thậm chí trước ngực bị ma sát đến trầy da đỏ bưng cũng bị dính một ít tinh dịch màu trắng.

Người đàn ông còn không kịp xem kỹ cảnh đẹp này, dương vật của anh đã được cô nâng lên, tí mỉ liếm láp, Y Bối Nhi ngẩng khuôn mặt lên, vô cùng thành kính nhìn Âu Dương Hạo: “Bối Nhi thích nhất dương vật của chú!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 7: H, lỗ sinh con thì tự cháu nuôi.

Editor: QR - diendanlequydon

Sự thành kính của Y Bối Nhi rõ ràng như thế nhưng vẻ mặt của cô lại không phù hợp với hành động dâm mĩ. Dương vật của Âu Dương Hạo lập tức đứng lên thẳng tắp, giường cung bật kiểem, gật đầu với Y Bối Nhi, định quy đầu cọ qua cánh môi kiều nộn như hoa.

“Chú cứng thật nhanh nha, có phải muốn tiểu huyết của Bối Nhi hay không?” Giữa hai chân của Y Bối Nhi đã sớm ướt át, giống như đã sớm biết người đàn ông này muốn yêu thương mình, không ngừng mấp máy, cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở giống như đang kêu gào chơi nó đi, nhanh chơi nó đi!

Cái trán của Âu Dương Hạo nổi lên gân xanh, anh cũng dùng hai ngón tay đâm vào trong đó, cảm thụ được huyết thịt chặt chẽ kẹp ngón tay của anh. Một tay ép hai bầu ngực sát bên nhau, há miệng ngậm lấy hai núm vú, đầu lưỡi đè ép núm vú, ở phía trên vẽ vòng tròn, dẫn ra dục niệm ả sâu trong cơ thể cô.

“A a a... Um um... Chính là như vậy, chú... Thật giỏi...” Y Bối Nhi nghiêng đầu kiều mị rên rỉ, một tiếng so với một tiếng càng thêm quyến rũ động lòng người, thân thể càng thêm nhiệt tình, trên khuôn mặt tràn ngập vui thích và đau đớn.

Ngón tay thăm dò bên trong huyết thịt chặt chẽ, khi thì khẽ gập đốt ngón tay ấn vào nhục bích, khi thì duỗi thẳng hai ngón tay đâm vào rút ra, hơn nữa còn chậm rãi tăng thêm một ngón tay để mở rộng tiểu huyết. Khi ngón tay chạm đến điểm mẫn cảm nào đó, Y Bối Nhi phát ra tiếng nói mê rên rỉ, eo nhỏ vận vẹo giống như rắn, tiểu huyết nhanh chóng mấp máy. Ánh mắt Âu Dương Hạo khẽ động, không quan tâm xung quanh chỉ mãnh liệt công kích điểm này, Y Bối Nhi hét lên một tiếng, tiểu huyết kịch liệt co rút sau đó một lượng lớn đăm thùy phun ra tung toé: “A a a... Chú... Chú ơi... Cháu muốn... Muốn... A a a...”

“Sao lại dễ dàng đạt cao trào như vậy?” Kinh nghiệm của Âu Dương Hạo không nhiều lắm nhưng cũng biết phụ nữ muốn đạt cao trào khó khăn hơn đàn ông nhiều, buổi tối hôm qua, anh cho rằng chẳng qua là do xuân được, ai biết thân thể của Y Bối Nhi lại mẫn cảm như vậy, tiểu huyết càng giống như một món ngon mọng nước.

“Um... Quá thoải mái... Thật thoải mái... Đừng làm nữa... Cháu mệt mỏi quá...” Sau khi đạt cao trào, thân thể càng thêm mẫn cảm, người đàn ông vẫn còn khuấy động bên trong tiểu huyết của cô, cô vận vẹo thân thể, phát ra tiếng lẩm bầm bầm nhưng cô cũng biết Âu Dương Hạo còn chưa phát tiết sẽ không có khả năng dễ dàng buông tha cho cô như vậy, cho nên nàng chỉ thoáng kháng cự tượng trưng một chút rồi mặc cho người đàn ông muốn làm gì thì làm.

“A... A... Um...” Y Bối Nhi ngửa đầu, cảm thụ bản thân được lấp đầy từng chút từng chút một, tiểu huyết bị một cây gậy thô dài đâm đến tràn đầy, Y Bối Nhi không biết làm sao lại có cảm giác người đàn ông này sẽ đâm thủng bụng cô.

“A, thật chặt... Bối Nhi, cháu thật chặt... Thật đẹp...” Âu Dương Hạo cũng đồng thời phát ra tiếng rên rỉ sáng khoái, tiểu huyết của cô chặt chẽ, nhỏ hẹp bị dương vật lớn xâm lược khiến cô không ngừng co rút tiểu huyết kháng cự anh, chỗ mẫn cảm nhất bị tiểu huyết không ngừng ma sát mát chặt thiếu chút nữa khiến cho anh bắn ra.

Chỉ mới một đêm ngắn ngủi mà cô đã khôi phục sự chặt chẽ giống như xử nữ, đôi tay Âu Dương Hạo nâng cặp mông mềm mại của Y Bối Nhi tới gần chính mình, dương vật thật lớn kiên định không đổi đâm vào trong đó, xương mu chạm nhau, quy đầu lớn chạm đến cửa tử cung nhỏ hẹp, tiểu huyết hoàn toàn bị căng ra, Y Bối Nhi sung sướng đến mức tròn to mắt, chỉ mới bị cấm một chút lại đã lần nữa đạt cao trào.

“Ừm... Dâm thủy của cháu thật nhiều...” Đinh quy đầu bị xối thật nhiều dâm thủy, nóng đến mức cảm giác bắn tinh càng ngày càng mãnh liệt. Một bụng dâm thủy bị giữ ở trong tiểu huyết thật không dễ chịu, dâm thủy mới phun ra lại bị người đàn ông đâm ngược vào trong tử cung, lúc đâm vào rút ra phát ra tiếng nước “phụt phụt”, vô cùng dâm mãnh.

“A... Thật căng a... Chú... Quá lớn... Căng khiến cháu thật no...” Y Bối Nhi không ngừng thét chói tai, giữa hai chân bị người đàn ông đâm vào như muốn tách ra, tiểu huyết bị dương vật của anh kéo căng, mông đến trong suốt: “A a a... Không cần như vậy... Quá kích thích...” Đột nhiên người đàn ông nắm chặt vòng eo cô, xoay tròn 180° ở không trung, để mặt cô nằm sấp ở trên giường, ngón tay nắm lấy đầu giường, dương vật thật lớn của anh cũng trực tiếp xoay tròn 180° bên trong tiểu huyết.

Thân thể mới cao trào mẫn cảm vô cùng, Y Bối Nhi không ngừng thét chói tai nhưng anh hoàn toàn không có ý định buông tha cho cô, đâm vào chín nông một sâu, mỗi lần đẩy cô đến đầu giường lại kéo ngược lại, cứ liên tục như vậy.

Cặp vú của Y Bối Nhi rù xuống phía dưới, nụ hoa tươi đẹp ướt át, theo động tác của người đàn ông không ngừng đong đưa. Thân thể rắn chắc cường tráng của Âu Dương Hạo nằm đè trên lưng trắng tinh như ngọc của cô, hai bàn tay lớn cầm vú cô sau đó là một trận mãnh liệt đâm vào rút ra. Ở chỗ Y Bối Nhi không nhìn thấy, trên cổ, cái trán, cánh tay của anh không ngừng nổi lên gân xanh, rõ ràng không chỉ có một mình cô đang hăm sâu trong tình dục.

“Thoải mái sao? Hừm? Thoải mái hay không?” Âu Dương Hạo mỗi lần hỏi đều đâm vào sâu thêm một chút, muốn bức cô thừa nhận cô rất sung sướng mới thôi.

“Thoải mái, thoải mái... Thật sự quá thoải mái... Chú ơi, không cần... Quá nhiều... Không cần...” Y Bối Nhi gật mạnh đầu, từ lúc bắt đầu cô rất sáng khoái đến sau lại không có cách nào thừa nhận, giờ đã có chút đau đớn, cô thật sự không còn sức lực thừa nhận sự hưng mãnh của anh.

Âu Dương Hạo gất gao nhấp môi, anh nhìn ra lúc này Y Bối Nhi có chút kiệt sức. Vốn dĩ thân thể của cô còn chưa khỏi, hiện tại còn bị anh làm tình kéo dài, khổ không nói nổi, vì vậy anh nhanh hơn tốc độ đâm vào rút ra trong tiểu huyết, không kim nén cảm giác muốn bắn tinh của bản thân.

“Bối Nhi... Bối Nhi... Bối Nhi...” Người đàn ông trầm thấp gọi tên Y Bối Nhi, cô mơ mơ màng màng quay đầu lại lại bị anh dịu dàng ngậm lấy đôi môi. Miệng nhỏ phía trên được đối xử dịu dàng, miệng nhỏ phía dưới lại bị mãnh liệt nhanh chóng đâm vào rút ra. Y Bối Nhi rên rỉ ưm ưm ưm, tiểu huyết không ngừng nhấp nháy, kẹp người đàn ông càng chặt.

Người đàn ông phát ra tiếng hô trầm thấp, trong nháy mắt sắp bắn tinh định rút dương vật ra muốn bắn ở bên ngoài cơ thể cô, lại không nghĩ tới Y Bối Nhi phản ứng rất nhanh, không cho anh rời khỏi cơ thể, Âu Dương Hạo nhất thời không nhịn được bắn vào sâu trong cơ thể Y Bối Nhi, tinh dịch nóng bỏng trực khiến Y Bối Nhi lại một lần cao trào.

“Ba” một tiếng, sắc mặt của anh khó coi rời khỏi cơ thể Y Bối Nhi, nâng gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô lên: “Cháu như vậy lỡ mang thai thì làm sao bây giờ?”

“Vậy sinh ra nha, chú nghĩ không muốn cháu và con của chú đúng không? Chú không cần cùng lắm thì một mình cháu nuôi!” Y Bối Nhi nâng cái mông lên, không cho tinh dịch chảy ra, cười giảo hoạt, giống như thật thích nhìn thấy bộ dáng không thể làm gì cô của anh.

Khuôn mặt Âu Dương Hạo trầm xuống, bé Y Bối Nhi lên đi về phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 8: Hoàn toàn tỉnh táo

Editor: QR - diendanlequydon

Chuyện này đã qua vài ngày, Âu Dương Hạo cũng dần dần quen với việc trong nhà có thêm một cô gái nhỏ, chẳng qua một Y Bối Nhi khác vẫn luôn không xuất hiện, có đôi khi bị Y Bối Nhi đơn thuần khơi lên dục vọng nhưng làm thế nào anh cũng không xuống tay được với Y Bối Nhi đơn thuần không còn ánh mắt giảo hoạt vũ mị nữa, chính là có loại cảm giác gì đó không đúng.

Nhưng mà Y Bối Nhi đơn thuần cũng không biết tính toán trong lòng anh, luôn cho rằng có thể ở lại bên cạnh anh chính là hạnh phúc lớn nhất, hướng chỉ anh còn để cho cô ở trong phòng của anh, anh không chạm vào cô có thể là thương tiếc, đau lòng vì hôm đó làm cô bị thương.

Cho nên phụ nữ mà, tên của cô chính là ‘nghĩ quá nhiều’ hoặc ‘tự mình đa tình’.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn ở trong nhà của Âu Dương Hạo, sau khi nghỉ ngơi tốt cô mới nhớ tới chuyện cô ăn không ở không nhà anh cũng không tốt lắm, như thế nào đi nữa hiện tại cô cũng đã là người của anh, cô lập chí phải làm người vợ hiền lành đảm đang của Âu Dương Hạo!

Cô vén tay áo lên, tỉ mỉ quét dọn toàn bộ căn nhà một lần, khi quét dọn đến căn phòng cô ở lúc ban đầu, cuối cùng cô cũng phát hiện được tờ giấy kia.

Y Bối Nhi che miệng mới tránh cho chính mình phát ra tiếng thét chói tai, nội dung trong tờ giấy quả thật không thể tin tưởng được nhưng không hiểu sao cô lại tin bên trong nói về chính cô, đột nhiên trong đầu từng đợt đau nhói, cô mất đi tri giác ngã xuống đất.

Trong thành phố đột nhiên có rất nhiều vụ báo án mất tích, việc không giống bình thường như vậy khiến cho phía trên chú ý, trong đó bao gồm cả mấy người đàn ông đêm đó.

Âu Dương Hạo rất bình tĩnh ngồi ở phía dưới nhìn mọi người phân tích những vụ báo án đó có liên quan gì hay không? Có phải cùng một người hoặc là một nhóm người gây án hay không? Anh nhìn rất bình tĩnh, rất trầm ổn, thậm chí chân mày nhử chặt giống như đang lo lắng về vụ án này nhưng trên thực tế anh như đang đi vào cõi thần tiên, anh hoàn toàn không có cách nào tập trung tinh lực xử vụ án này.

Anh nghĩ đến Y Bối Nhi.

Nhớ thân thể của cô, nhớ vẻ mặt của cô, nhớ tất cả về cô...

“Đội trưởng Âu Dương, anh có suy nghĩ gì sao? Đội trưởng Âu Dương, Đội trưởng Âu Dương?”

Âu Dương Hạo bị người bên cạnh đâm đâm mới hồi phục lại tinh thần, anh ho khan hai tiếng, tổ chức lại ngôn ngữ để trả lời vấn đề này: “Tôi cảm thấy vụ án này rất có khả năng là cùng một người hoặc là một nhóm người gây án, bởi vì thủ pháp bọn họ sử dụng tương đối giống nhau. Bất quá tôi cảm thấy có khả năng đây là đoàn thể gây án, trong những người bị hại có không ít người cùng nhau biến mất, đây không phải là chuyện mà một người có thể dễ dàng không chế.”

Những người trong cuộc họp sôi nổi gật đầu tỏ vẻ tán đồng cách nói của Âu Dương Hạo, kế tiếp chính là lúc vạch ra kế hoạch.

Âu Dương Hạo cầm tư liệu trong tay, sắc mặt của anh trầm trầm. Anh có dự cảm chuyện này sẽ không như vậy đơn giản.

Nửa đêm.

Âu Dương Hạo nâng thân thể mệt mỏi về đến nhà, trong lòng dâng lên sự không kiên nhẫn, xem ra anh thật sự càng ngày càng phiền chán cuộc sống như vậy.

“Chú? Chú đã về rồi?” Y Bối Nhi mặc tạp dề, tóc búi cao khiến gương mặt cô có một loại cảm giác làm vợ người ta, trong tay cầm một ly nước ấm làm trong lòng anh ấm áp, anh rất tự giác cầm lấy ly nước, uống một ngụm, đưa áo khoác cho Y Bối Nhi.

“Nước ấm vừa phải rất phù hợp, vất vả rồi.” Người đàn ông làm xong mọi thứ mới thấy trên mặt Y Bối Nhi có chút xấu hổ ngại ngùng.

“Đây là nước của cháu...” Giọng nói của Y Bối Nhi rất nhỏ nhưng lúc này là đêm khuya, một chút âm thanh đều sẽ được phóng đại vô hạn, Âu Dương Hạo tất nhiên cũng nghe được rõ ràng những lời này. Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều có chút xấu hổ, chẳng qua Y Bối Nhi thẹn thùng chiếm đa số.

“Cháu đi mở nước tắm cho chú nhé?” Y Bối Nhi mắc cỡ đỏ mặt tránh đi, không biết cái này có tính là hôn môi gián tiếp hay không?

Âu Dương Hạo: “...”

Anh nhìn bóng dáng Y Bối Nhi, cau mày, tại sao cảm giác không giống nhau?

Trong phòng tắm, cả người Âu Dương Hạo trần trụi nằm ở trong bồn tắm, anh đang muốn thả lỏng một chút, cửa mở ra.

“Chú ơi, cháu giúp chú mát xa một chút nhé?” Hai ngày này, Y Bối Nhi không có quay lại trường học lấy quần áo cho nên cô luôn chọn áo thun tương đối rộng rãi của Âu Dương Hạo coi như áo ngủ. Lúc đầu Âu Dương Hạo không quen còn thường xuyên cầm sai áo, khi mặc vào tràn đầy mùi hương của Y Bối Nhi. Mà lúc này, áo sơ mi trên người Y Bối Nhi cũng là của anh, khó khăn lắm mới che hết mông.

Anh có chút đau đầu, cũng không có khả năng nói cô không được mặc quần áo đúng không?

Y Bối Nhi thấy Âu Dương Hạo không trả lời, cô tự mình ngồi ở bên cạnh bồn tắm, một đôi chân thon dài trắng nõn để ở trong nước. Mái tóc đen dài vén sang một bên, vài sợi tóc buông xuống cổ, xương quai xanh. Tay áo được vén lên lộ ra cánh tay trắng như ngọc, ngón tay cầm khăn lông, hơi nước bốc lên, gương mặt của cô chìm trong sương mù mờ mờ: “Chú quay người lại, cháu chà lưng cho chú.”

Âu Dương Hạo ma xui quỷ khiến xoay người, lập tức cảm nhận được lực đạo mềm nhẹ của Y Bối Nhi.

Phần lưng của anh cũng có cơ bắp, lưng hổ eo ong bắt quả cũng chỉ như thế. Làn da của Y Bối Nhi trắng như tuyết, tay nhỏ trắng nõn và da thịt màu đồng của Âu Dương Hạo hình thành sự đối lập rõ ràng, cũng may anh không nhìn thấy. Chẳng qua lực đạo Y Bối Nhi thật sự quá nhẹ, tựa như lông chim lướt qua khiến cho không chỉ phần lưng của anh ngứa mà trong lòng cũng ngứa.

“Dùng sức một chút!” Tiếng nói trầm thấp hữu lực, cơ bắp phần lưng của anh ần ần dùng sức.

“Được.”

Trong phòng tắm nhất thời lặng im nhưng không khí lại đặc biệt tốt đẹp.

“Có thể chà phía trước.” Vừa dứt lời, anh lập tức xoay người lại, Y Bối Nhi liếc mắt một cái đã thấy phía dưới của anh, thiếu chút nữa không bị xấu hổ đến chết.

Âu Dương Hạo đã cứng.

“Chà đi.” Giống như hoàn toàn không thèm để ý đến phía dưới đang trường đau, anh cầm cánh tay của Y Bối Nhi, cổ tay mảnh khảnh như vậy gần như chỉ cần gấp lại sẽ đứt, không thể nào tưởng tượng được đôi tay này giết người như thế nào.

Y Bối Nhi nỗ lực bỏ qua thứ đang vênh cao trong nước, tay nhỏ tí mĩ chà sát cơ thể cho anh, có sữa tắm bôi trơn, khăn lông ở trên người anh hoạt động càng thuận lợi, khi chà đến cơ ngực anh không khỏi nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải cháu dùng sức mạnh quá hay không?” Y Bối Nhi lập tức buông khăn lông, đôi tay nhỏ sờ tới sờ lui trên cơ ngực săn chắc.

“Không phải, tiếp tục đi.” Thực tế là lúc này Y Bối Nhi cọ qua nụ hoa của anh, đau đớn mang theo sáng khoái nhất thời làm anh không thể kìm nén rên rỉ ra tiếng, nhưng mà thật ra anh không tiện nói với Y Bối Nhi do cô chà sát nụ hoa khiến anh sung sướng nên mới kêu ra tiếng.

Y Bối Nhi hoài nghi nhìn Âu Dương Hạo, trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức hiểu rõ chuyện như thế nào, cô cũng làm bộ giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cấp chà sát cơ thể cho anh.

“Cháu bây giờ là chuyện thế nào?” Âu Dương Hạo đột nhiên mở miệng hỏi Y Bối Nhi, hai mắt nhìn chăm chăm Y Bối Nhi.

Ánh mắt của người đàn ông khiến Y Bối Nhi có chút không thoải mái, giống như bọn họ không phải ở phòng tắm làm chuyện ái muội mà đang ở phòng thẩm vấn, cô là người anh nghi ngờ.

“Cháu đã tỉnh, chẳng lẽ cháu không vui về hay sao?”

“Tiếp tục chà cho xong.” Âu Dương Hạo nói xong câu đó, nhắm mắt lại ý bảo Y Bối Nhi tiếp tục vừa mới động tác.

Y Bối Nhi sững sốt, lập tức cười tươi như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 9: Cách thức giết người tương tự

Editor: QR - diendanlequydon

Đội của Âu Dương Hạo vừa đến đã bị người gọi lại, cách bờ sông không xa có một thi thể nằm lẻ loi.

“Đội trưởng, anh đến xem một chút.”

Âu Dương Hạo sắc mặt nghiêm túc đi qua, trong nháy mắt thấy thi thể, sắc mặt của anh cũng không phải chỉ khó coi đơn giản như vậy. Đây đã là thi thể thứ ba, những người mất tích không ngừng lấy hình thức thi thể xuất hiện, mặc kệ là ai, trong lòng cũng sẽ cảm thấy đặc biệt nghiêm trọng. Tất cả mọi người đều cho rằng Âu Dương Hạo vì hung thủ phía sau màn mà tâm tình bị phá hủy nhưng Âu Dương Hạo lại không nghĩ như vậy, cách những người này bị giết vô cùng đồng nhất mà Âu Dương Hạo đứng lúc quen thuộc người có thủ pháp giết người như thế này.

Tất cả nạn nhân là một đao đâm đúng chỗ trí mạng ở cổ. Sau khi pháp y nghiệm thi cũng đưa ra kết luận giết người chính là một người phụ nữ, toàn bộ miệng vết thương đều không phải rất sâu, lực đao không mạnh hơn nữa thông qua hình dạng vết thương, vị trí trên thi thể, hung thủ là một người phụ nữ khá gầy yếu cao khoảng 160-165cm.

Tất cả mọi thứ đều rất phù hợp với Y Bối Nhi.

Nhưng mà anh biết không phải do Y Bối Nhi làm, theo như độ hư thối của thi thể biểu hiện thời gian từ vong của thi thể phát hiện sớm nhất chính là năm ngày trước. Mà năm ngày trước Y Bối Nhi còn đang bị anh đè ở trên giường hung hăng làm tình, thương càng thêm thương căn bản không xuống giường được.

Âu Dương Hạo không biết làm sao, có hơi nghi ngờ có người nào đó có ý định giả họa cho Y Bối Nhi nhưng mà giả họa Y Bối Nhi có chỗ tốt gì sao?

Hơn nữa ai lại biết thói quen và thủ pháp của Y Bối Nhi chứ? Thậm chí thân hình, sức lực đều không chênh lệch!

Sắc mặt Âu Dương Hạo không tốt, phân phó điều tra những người đã chết lúc còn sống có quan hệ gì hay không, dùng những tư liệu để tìm ra quy luật

giết người và mục đích của hung thủ.

“Chú đã về rồi?”

Âu Dương Hạo vừa vào cửa đã thấy một cô gái nhỏ đeo tạp dề, nói nói cười cười chờ anh, đôi khi không phải cảm nài thì đang cảm giẻ lau, cứ thế Âu Dương Hạo luôn có loại ảo giác mình đã cưới vợ.

Âu Dương Hạo lên tiếng rồi vào thư phòng, Y Bối Nhi cũng không buồn rầu, mỉm cười xoay người vào phòng bếp tiếp tục bận việc.

Thư phòng là lãnh địa riêng tư của anh, Âu Dương Hạo đặc biệt coi trọng căn phòng này, cho dù là Y Bối Nhi hiện tại cũng không thể đi vào.

Ngón tay để trên tay ghế dựa, cái được cái không gõ gõ, đôi mắt nhìn chăm chăm tư liệu đội viên mới vừa gửi tới, bên trong là thông tin của mấy người bị hại.

Anh xem cực nhanh, hơn mười mấy trang giấy rậm rạp chữ viết, anh liếc mắt một cái, nhanh chóng xem xong tất cả tư liệu. Tất cả tư liệu không ngừng chồng chéo ở trong đầu, giống như vô số đường thẳng giao nhau, có những đường là đường thẳng song song không hề có giao thoa, có những đường thẳng chỉ có một giao điểm, còn có những đường là đường cong rắc rối phức tạp.

Rồi anh nhanh chóng phát hiện một vấn đề, trong cuộc đời của những người này, bạn bè xã giao, sở thích hình như thật sự không hề có điểm giống nhau nhưng cuối cùng Âu Dương Hạo vẫn là phát hiện bọn họ có sự giao thoa gần gũi, đó chính là nhà họ Y.

Năm đó nhà họ Y ở thành phố này thật sự có thể nói là xưng bá một phương, thương nghiệp chính trị đều có độc tin tức về họ. Nhưng mà cuối cùng chủ của nhà họ Y cũng chính là bố mẹ của Y Bối Nhi đồng thời mất đi chỉ để lại Y Bối Nhi tuổi còn nhỏ.

Cũng may bố mẹ của Y Bối Nhi sớm có chuẩn bị, để lại di chúc chuẩn bị con đường về sau cho Y Bối Nhi, nếu không một khối tài sản to lớn như thế kể cả Y Bối Nhi đều sẽ bị những họ hàng phương xa giống như sài lang đó ăn sạch không thừa lại một chút.

Một gia tộc lớn biến mất chỉ nổi lên một chút gọn sóng, lúc ấy Âu Dương Hạo vẫn chỉ là một cảnh sát nhỏ cũng đã phát hiện chuyện không đúng, ngay cả vụ tai nạn xe cộ kia anh cũng cảm thấy nghi ngờ. Chẳng qua chuyện này không phải chuyện anh cảm thấy hứng thú, bởi vậy chỉ ở trong đầu dạo qua một vòng anh đã buông xuống mặc kệ.

Lúc sau anh gặp Y Bối Nhi.

Lúc ấy Âu Dương Hạo kiên quyết hạ quyết tâm điều tra một lần lại bị cấp trên cảnh cáo vài lần. Nếu không phải cấp trên rất coi trọng anh vậy không phải chỉ cảnh cáo đơn giản như vậy, từ đó anh cũng biết chuyện của Y Bối Nhi cũng không phải đơn giản như vậy.

Nhưng mà chuyện này cũng không có nghĩa anh không thu hoạch được gì.

Anh nhấn máy, lấy đi động nhấn một dãy số.

“Là tôi, cậu giúp tôi tra vài người, phải nhanh.”

Ngoài cửa sổ bất tri bất giác đã xuất hiện ráng hồng, một vòng khói chậm rãi dâng lên ở không trung, ngón tay thon dài của anh kẹp điều thuốc, khuôn mặt tuần lẳng đầy nam tính như ẩn như hiện trong sương khói, yên ổn thêm một ít tối tăm.

“Nhà họ Y.”

Toàn bộ mọi chuyện, Y Bối Nhi đều hồn nhiên không biết.

Khi cô hoàn toàn thanh tỉnh, hai nhân cách hợp làm một, tính cách trở nên cực kỳ mâu thuẫn, giống như hiện tại nếu như theo tính cách bình thường của cô hẳn đã sớm nhào vào, ăn người đàn ông kia sạch sẽ mà không phải ở chỗ này rửa tay nấu canh.

Trong lòng cô tự an ủi chính mình, bên ngoài anh đã quá mệt mỏi nên nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống đầy đủ, bắt được dạ dày anh chính là bắt được trái tim anh.

Nhưng mà! Nhưng mà! Nhưng mà! Cô đã suốt một tuần không có ăn thịt đâu nha!!!

Khụ khụ, nhu cầu của cô cũng không phải mãnh liệt như vậy, đây không phải do sợ anh ghen hông hay sao? Chẳng lẽ bản thân cô không có sức quyến rũ? Bằng không một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương, mỗi ngày các loại ám chỉ câu làm tình, vì sao Âu Dương Hạo vẫn quân tử như Liễu Hạ Huệ vậy?

Tóm lại, cô chính là chán ghét cuộc sống không được ăn thịt!

Cho dù nghĩ đi nghĩ lại như vậy nhưng trong lòng cô cảm giác thẹn và rứt rứt còn sót lại vẫn khiến cô chỉ dám ý dâm Âu Dương Hạo như vậy, ở phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Âu Dương Hạo vì vụ án này mà lo lắng mấy ngày, ngay cả khi ăn cơm trong tay vẫn cầm tư liệu ở không ngừng lật xem, suy nghĩ quá độ khiến trong đầu anh không ngừng vang lên tiếng ong ong.

Lần đầu tiên anh lo lắng một vụ án như vậy, đồng thời trong lòng cũng ảm ảm có vài phần hưng phấn, nếu anh bắt được hung thủ phía sau...

Sau khi ăn xong cơm chiều, cô thuần thực dọn dẹp chén đĩa, giặt lau tung bay vài cái đĩa lau sạch mặt bàn tràn đầy vết bẩn thành sáng trắng như tuyết, anh nhìn chăm chăm bàn tay nhỏ bé linh hoạt kia như suy tư điều gì.

“Bối Nhi.”

“Sao?”

“Chú muốn biết ai dạy cháu cách giết người.” Bắt đầu từ khi cô mười sáu tuổi, lần đầu tiên giết người thủ pháp của cô cũng dứt khoát, lưu loát như vậy căn bản không giống như là tay mới mà ngược lại giống như sát thủ được huấn luyện đã lâu.

“Cái này sao? Ừm... Cháu đã hứa giữ bí mật với một người, không thể nói! Có phải có chuyện gì hay không?” Trong lòng Y Bối Nhi căng thẳng, cô trầm ngâm một hồi, nghiêng đầu ra vẻ thần thần bí bí nhưng lại không chịu nói thật cho Âu Dương Hạo.

Âu Dương Hạo nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, Y Bối Nhi vẫn không chịu thỏa hiệp, anh đành phải đẩy tư liệu trong tay về phía Y Bối Nhi: “Tự cháu nhìn xem đi.”

Y Bối Nhi bình tĩnh tiếp nhận tư liệu, bình tĩnh nhìn xong, cũng chỉ có một mình cô biết trong lòng cô đang sóng to gió lớn nhưng trên mặt lại mảy may không hiện. Âu Dương Hạo vốn tưởng rằng sau khi Y Bối Nhi xem xong lập tức sẽ sẽ thành thành thật thật nói ra, ai ngờ cô xem xong, vẻ mặt thoải mái rời đi, bụng mâm chén đĩa rời đi!

“Từ từ, câu trả lời của cháu đâu?” Bàn tay lớn nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, anh siết chặt bàn tay, sắc mặt càng thêm khó coi, vô cùng tức giận khi cô không nghe lời.

“Muốn biết? Đó chính là không có câu trả lời nha!” Y Bối Nhi nghịch ngợm chớp chớp mắt, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi bàn tay của anh, xoay người đi sang chỗ khác, trên mặt lại không có một chút cảm xúc nào

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 10: Bàn tay tội ác phía sau

Editor: QR - diendanlequydon

Về mặt Y Bối Nhi rất bình đạm, giống như cô cũng không hề quan tâm đến chuyện này. Nhưng cô càng như vậy, trong lòng Âu Dương Hạo càng nghi ngờ nhiều hơn, anh đã bắt đầu tra nhà họ Y.

Nhưng mà mới hai ngày ngắn ngủi lại có thêm hai thi thể, trong đó có một thi thể nữ là người hầu lúc trước của nhà họ Y, ngay khi cha mẹ Y Bối Nhi đồng thời xảy ra chuyện đã từ chức.

Âu Dương Hạo càng ngày càng khẳng định việc này có quan hệ với nhà họ Y và Y Bối Nhi, chẳng qua xuất phát từ suy nghĩ trong đáy lòng, anh không hề nói với bất cứ ai về manh mối mà anh đã phát hiện mà chỉ yên lặng tự mình điều tra chuyện đã xảy ra với nhà họ Y vào năm đó.

Ở cục cảnh sát lần lên bỏ lết nhiều năm nắn lực và nhân mạch của Âu Dương Hạo tất nhiên không phải ít nhưng năm đó những chuyện về nhà họ Y nên vui lấp đều đã vui lấp, cho nên một chút tư liệu đến được trong tay Âu Dương Hạo không để lại vẫn còn không toàn diện.

Giống như đi lại trong sương mù, mỗi khi bạn cho rằng đã đẩy ra được mây mù thấy bầu trời xanh lập tức sẽ có một màn sương mù dày đặc khác xuất hiện.

Càng ngày càng nhiều thi thể bị phát hiện, cấp trên ra lệnh nhất định phải nhanh hơn phá án, hơn nữa để không tạo thành khủng hoảng còn phong tỏa giới truyền thông. Nhưng thiên hạ này có chuyện gì có thể thật sự che giấu được chứ?

Âu Dương Hạo một bên điều tra án, một bên điều tra về nhà họ Y, một bên còn bị cấp trên thường thường gọi vào văn phòng báo cáo tiến độ rồi lại bị nắn hai câu.

Rồi sau đó dự cảm ảm sâu trong lòng Âu Dương Hạo cũng đã xảy ra, thi thể của đám người Từ Dương bị phát hiện.

Khuôn mặt cứng rắn của anh nhìn không ra vui buồn nhưng ít nhất có thể khẳng định một chuyện, đó là chuyện lần này chính là nhắm vào Y Bối Nhi. Thủ pháp giết người giống nhau và thi thể của những người bị Y Bối Nhi giết được phát hiện, chuyện này hoàn toàn chính là phải giả họa cho Y Bối Nhi, khiến cô không có cách nào cãi lại. Dựa vào quan hệ của anh và Y Bối Nhi, khả năng đến lúc đó ra tòa làm chứng, tỷ lệ tòa án tin tưởng cũng rất thấp.

Trong quán cà phê.

Tóc Y Bối Nhi rối tung, ngồi một góc, sợi tóc như thác nước buông xuống bên cổ, khuôn mặt nhỏ nhìn nghiêng vừa thuần tịnh lại tốt đẹp nhưng ánh mắt chuyển động lại tăng thêm vài phần yêu kiều.

Một người đứng ở trước mặt cô, cô nghiêng đầu, mỉm cười xinh đẹp: “Cậu đã đến rồi.”

Nếu nói một cái liếc mắt, một động tác của Y Bối Nhi lộ ra sự quyến rũ động lòng người, như vậy người phụ nữ này chỉ có thể nói toàn thân đều tản hai chữ ‘chơi tôi’.

Mái tóc màu đỏ sậm, cuốn xoắn lộn to dài chạm hông, khuôn mặt tinh xảo trang điểm đậm, trên người ăn mặc váy cúp ngắn màu đen hở ngực, bó sát người, hai bầu ngực lộ ra hơn phân nửa, tất cả đàn ông bên cạnh đều nhìn về phía tiểu yêu tinh câu hồn đoạt phách này, trong lòng không có chỗ nào mà không nghĩ nếu cái váy này nổ tung thì thật tốt.

Tiểu yêu tinh này còn làm ra hành động càng thêm câu nhân, đôi mắt quyến rũ ma mị nhẹ nhàng khẽ nhìn thoáng qua những người đàn ông đang ngắm cô, những người đàn ông đó lập tức cảm thấy máu trong người đều dồn xuống phía dưới. Cô vô cùng thông thả ngồi xuống, một cái chân thon dài đeo tất da mỏng màu đen nhẹ nhàng nâng lên, giày cao gót màu đỏ nâng lên khẽ cọ qua bắp đùi của chân kia, ngay khi phong cảnh phía dưới sắp lộ ra hai chân của người phụ nữ đã ưu nhã khép lại. Những người đàn ông đó thiếu chút nữa chảy máu mũi, nhìn thấy nụ cười như có như không trên mặt cô, lập tức có cảm giác bị người xuyên thấu, xấu hổ và cảm thấy thẹn thùng, mỗi người không dám nhìn chăm chăm chỉ có thể trộm ngắm một hai lần.

“Cậu vẫn thích đùa dai như vậy.” Y Bối Nhi cười nhẹ, rất quen thuộc tính nết của người này.

“Ai da, Tiểu Bối Bối, chán ghét quá đi ~~~ Nếu cậu làm như vậy, tôi tin tưởng bọn họ càng cầm giữ không được đâu nha ~~~” Âm cuối kéo thật dài, giọng nói trung tính khàn khàn ngoài ý muốn hấp dẫn người khác, ngón tay vờn ra muốn thưởng thức sợi tóc khiến người khác ngứa ngáy trong lòng trên cô Y Bối Nhi.

“Không cần nhiều lời vô nghĩa, tôi hỏi cậu có phải cậu làm hay không?” Y Bối Nhi không có tâm tình nói giỡn, lập tức dùng một tay ngăn động tác của cô ấy.

“Cậu đang nói cái gì? Người ta không biết đâu ~~~” Mỹ nhân trước mắt chớp chớp mắt, trên khuôn mặt trang điểm đậm xuất hiện sự ngây thơ và vô tội.

“Trâu Hàn Nguyên, tôi tới đây chính là nhìn vào giao tình trong quá khứ, nhắc nhở cậu một tiếng, thu tay lại đi nếu không... Cậu tự biết đấy!” Y Bối Nhi gọi nhân viên phục vụ, đóng gói một ly cà phê đen, định lập tức rời đi.

“Bối Nhi, cậu thật sự yêu tên cảnh sát kia?” Trâu Hàn Nguyên thấp giọng gầm lên, trên mặt giống như bị chọc giận.

“Xi, liên quan cái rắm gì đến cậu. Bắt đầu từ năm đó, chuyện của tôi đã không liên quan gì đến cậu nữa, Trâu Hàn Nguyên xin cô nhớ kỹ thân phận của mình!” Y Bối Nhi cười nhạt, lần này mới thật sự phát tay áo bỏ đi không hề lưu luyến.

“Không liên quan gì đến tôi? Như thế nào lại như vậy? Tiểu Bối Bối thật là không nghe lời đâu ~~~” Bi thương trên mặt Trâu Hàn Nguyên chợt thoáng qua, cô vỗ về chơi đùa tóc rối mỉm cười giả dối với người đàn ông ngồi bên cạnh: “Soái ca, muốn đi uống một chén không?”

Sau khi Y Bối Nhi về đến nhà phát giác không khí không đúng, Âu Dương Hạo trầm mặt nhìn Y Bối Nhi: “Cháu đi đâu?”

“Cháu đi mua cho chú một ly cà phê đen, có chuyện gì thế?” Y Bối Nhi mở nắp ra, trong nhà lập tức tỏa ra một mùi hương cà phê nồng đậm, đáng chết.

Âu Dương Hạo thấy túi trong tay cô, vẻ mặt mới hòa hoãn xuống, anh bước lên nhẹ nhàng ôm lấy Y Bối Nhi: “Gần đây bên ngoài rất loạn, không cần đi lung tung, chú lười phải tìm cháu.” Ngón tay vuốt dọc theo mái tóc đen của cô bé trước mặt, anh không nói lúc anh bắt đầu phát hiện không thấy Y Bối Nhi, đi động cũng không mang theo trong lòng anh sự hãi và bất an như thế nào.

Hơn phân nửa đời, nguy hiểm gì mà anh không từng trải qua? Anh không biết nguy hiểm càng không sợ chết, càng nguy hiểm càng là kẻ cận cái chết ngược lại anh càng hưng phấn, trước khi không gặp được Y Bối Nhi, loại hưng phấn này thậm chí có thể hưng phấn, sung sướng hơn khi đạt cao trào lúc làm tình.

Nhưng Y Bối Nhi dùng thân thể nói cho anh biết, đó là hai chuyện khác nhau. Lúc trước chỉ là anh không gặp được đúng người mà thôi.

Anh thử trốn tránh bởi vì không muốn bị trói buộc nhưng thân thể hết lần này đến lần khác luân hãm giống như đang cười nhạt anh không chịu nổi một kích. Những người phụ nữ khác cho dù khiêu khích như thế nào đi nữa, anh cũng rất bình tĩnh, nhưng chỉ một ánh mắt người con gái nhỏ xinh trước mắt cũng có thể khiến anh cứng rần.

Trước làm tình sau yêu có lẽ chính là Âu Dương Hạo.

“Có phải có chuyện gì hay không? Âu Dương... Chú, ngay cả cháu chú cũng muốn dấu điểm hay sao?” Y Bối Nhi bĩu đôi môi đỏ, trong giọng nói hơi bất mãn.

“Cháu còn nhớ rõ lúc trước nhà cháu đã xảy ra chuyện gì sao?” Cánh tay ôm cô dùng thêm một ít lực, rõ ràng là sợ cô nhớ lại chuyện cũ lại sẽ khiến cô đau lòng.

“Nhà cháu? Ý chú muốn nói chuyện của ba mẹ cháu hay sao?” Y Bối Nhi thật ra không có yếu ớt như Âu Dương Hạo tưởng tượng, trong lòng không

phải không đau buồng nhưng bị thương đã qua, hiện tại suy nghĩ của cô là tìm ra chủ mưu đứng phía sau để báo thù.

“Đúng, bọn họ có phải... đã xảy ra chuyện... rất kỳ lạ... hay không?” Âu Dương Hạo không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả, giống như dùng từ nào cũng không thích hợp, nói cho cùng đây cũng là ba mẹ vợ tương.

“Thật ra bọn họ bị người hại, nguyên nhân cụ thể thì cháu không biết nhưng cháu biết ba mẹ tuyệt đối không phải bị tai nạn xe cộ đơn giản như vậy!” Lúc này Y Bối Nhi nghĩ lại đều nghiêng răng nghiêng lợi: “Chú còn nhớ rõ chuyện năm cháu mười sáu tuổi hay không? Chính là do bọn họ muốn ngăn cản cháu tiếp tục điều tra, sợ gây náo loạn sẽ lộ đuôi, muốn giết người diệt khẩu!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 11: Kể phản bội

Editor: QR - diendanlequydon

“Bọn họ xuống tay tàn nhẫn như vậy?” Âu Dương Hạo nhíu chặt mày, có chút đau lòng cho cô bé trong lòng ngực.

Khi còn nhỏ Y Bối Nhi cũng được nuông chiều lớn lên, trong xương cốt cũng có một chút yếu ớt như vậy, có lẽ cảm nhận được sự cưng chiều của anh, sự yếu ớt của cô không ngừng tràn ra bên ngoài, cô lôi kéo quần áo của anh, thống thống khoái khoái phát tiết nỗi đau thống khổ khi mất người thân.

“Chờ giải quyết xong chuyện này chú sẽ lập tức từ chức.” Thật vất vả dỗ dành cổ gái nhỏ trong lòng ngực, anh lại thả ra một quả bom, nổ tung khiến Y Bối Nhi thật lâu không phục hồi được tinh thần.

“Vì cái gì?” Y Bối Nhi chấn động, không nghĩ tới chuyện anh lại định từ chức, phải biết rằng lúc này sự nghiệp của anh đang lúc thăng tiến.

“Không muốn làm, có em là đủ rồi.” Âu Dương Hạo đạm nhiên nói, chỉ có cô bé trước mắt mới có thể giảm bớt chỗ trống trong lòng anh. Một khi lỗ trống được lấp đầy cũng không cần phải tìm vật thay thế nữa.

“Anh... Anh...” Mặt Y Bối Nhi đỏ bừng, vẻ mặt của anh nói cho cô biết anh đang rất nghiêm túc, như vậy cô cũng nên xử lý tốt một số chuyện rồi sau đó sẽ cùng anh thanh thản ổn định sống bên nhau.

Hai người vô cùng phù hợp ôm nhau, sưởi ấm trái tim đối phương.

Đêm dài, Y Bối Nhi mở to mắt, hô hấp của anh vững vàng, khuôn mặt lúc ngủ an bình, cô tiến lên nhẹ nhàng hôn một cái, rón ra rón rén xuống giường.

Cô mặc quần áo rộng rãi có thể thoải mái vận động, cô giãn gân cốt một chút rồi đi ra ngoài.

Chân mày Âu Dương Hạo khẽ giật giật.

Sâu trong một ngõ nhỏ, không ngừng vang lên tiếng đàn ông thờ dục và tiếng rên rỉ yếu ớt của phụ nữ hỗn loạn ở bên nhau.

“A a... Tên đàn ông thú vị, vì sao nóng vội như vậy... A a a... Vú cũng bị anh niết đau, thật là xấu...” Tiếng nói trung tính thanh thúy như chuông, người đàn ông nghe được không ngừng dùng hạ thân chống đỡ hai chân cô. Hai bầu vú đã nháy ra khỏi sự trói buộc của quần áo bị người đàn ông niết trong tay, nhũ thịt đầy đặn không ngừng từ trong lòng bàn tay tràn ra, người đàn ông cắn nếm vú đỏ thắm, khó nhịn đói khát mà liếm hút.

“A a... Tiểu yêu tinh... Anh muốn chơi chết em... Đồ đàn bà lẳng lơ vẫn luôn đang quyến rũ đàn ông có phải hay không...? Đêm nay anh sẽ đâm chết em, thỏa mãn em...” Trong miệng người đàn ông không ngừng nói ra lời ô uế, anh ta gấp không chờ nổi phóng xuất hạ thân ra, muốn đâm một cái vào trong tiểu huyết của người phụ nữ.

“A a a... Vậy anh còn không mau chơi chết em... Em gái muốn con gà lớn đi chơi đâm huyết của em...” Trâu Hàn Nguyên hòa theo lời nói của người đàn ông, ánh mắt lại vô cùng lạnh băng, quả nhiên đàn ông đều ghê tởm như vậy!

Trâu Hàn Nguyên nhìn người đàn ông hoàn toàn phóng xuất hạ thân xấu xí không chịu nổi ra, sau đó cô vén váy ngăn lột quần lót của cô ra, nhìn người đàn ông đang hóa đá.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Có phải rất khiếp sợ hay không?” Trâu Hàn Nguyên cười vô cùng tà ác, lúc này khuôn mặt trang điểm đậm nhìn qua giống hệt như Tu La dưới địa ngục, một tay cô cầm hạ thân của người đàn ông: “Anh nói tôi cứ bóp gãy như vậy hay là cắt đứt đây?”

Người đàn ông bắt đầu phát run, vẻ mặt từ ghê tởm lúc bắt đầu đến bây giờ lại sợ hãi bất quá chỉ ngăn ngừa một phút đồng hồ mà thôi nhưng Trâu Hàn Nguyên lại nhìn đến vui vẻ, trong lòng càng ngày càng cảm thấy khát máu khiến cô xuống tay không hề cố kỵ, một cây đao ngắn đặt trên cổ người đàn ông. Không nghĩ tới người đàn ông này còn không dùng được lại bị dọa hôn mê, Trâu Hàn Nguyên chán ghét nhìn người đàn ông đã ngất xỉu.

“Kiếp sau làm phụ nữ đi!”

Lúc lưỡi dao của Trâu Hàn Nguyên sắp xẹt qua yết hầu của người đàn ông, một cây phi đao chuẩn xác không sai bay về phía Trâu Hàn Nguyên, động tác của Trâu Hàn Nguyên dừng lại, ném người đàn ông xuống, nhanh chóng né tránh. Khó khăn lắm mới tránh thoát phi đao tinh xảo công kích bộ phận quan trọng của cô, trơ mắt nhìn một sợi tóc của mình bị cắt xuống.

“Tôi đã cảnh cáo cậu, vì sao không nghe?” Y Bối Nhi từ trong bóng đêm đi ra, đầu ngón tay còn đang thương thức tiểu đao.

“Ai nha nha ~~~ Chán ghét quá đi, là anh ta động thủ trước mà ~~~ Người ta chỉ là tự vệ thôi nha ~~~” Trâu Hàn Nguyên khó mới xuất hiện một loại cảm xúc tên là thẹn thùng, cô cắn răng, vô cùng đáng thương nhìn Y Bối Nhi, trong ánh mắt lên án sờ sờ.

“Nếu không phải cậu lăng lơ quyến rũ bọn họ như vậy, bọn họ sẽ mắc mưu sao?” Y Bối Nhi cười trào phúng, không biết chừng người đàn ông hôn mê đã biết bản thân thiếu chút nữa thương một người đàn ông khác, cũng không biết lúc này bóng ma tâm lý của anh ta đã bao lớn rồi.

“Đàn ông sao ~~~ Còn không phải chỉ như vậy sao?” Trâu Hàn Nguyên châm một điếu thuốc, dáng vẻ như vậy đáng chết lại rất hấp dẫn người.

Trâu Hàn Nguyên là một người đàn ông, khi cô ta còn nhỏ bị người ta bắt cóc bán đến một gia đình kinh doanh một thứ rất đặc biệt là tình ái, khi đến tuổi thiếu niên, anh ta chạy trốn thành công trở thành thủ hạ của người nào đó, cũng thuận tiện làm một cuộc giải phẫu thay đổi giới tính không hoàn toàn, chỉ tạo ngực và chỉnh sửa khuôn mặt, nửa người trên là một người phụ nữ hoàn mỹ, nửa người dưới lại vẫn là nam nhân.

Cô ta hận nam nhân, từ nhỏ cô bị đủ loại đàn ông dâm bạo, lớn lên cũng không thể chạy thoát. Cho nên cô vẫn luôn rất cố gắng, cố gắng thay đổi bản thân, không nghĩ lại trở thành một tính nô bị chơi đùa, chịu đủ loại dâm loạn.

Mà có thể nói Y Bối Nhi chính sự thuần khiết không nhiều lắm trong cuộc đời cô.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phản bội cô bé đó, cho nên bây giờ cô cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Y Bối Nhi lao vào vòng tay ôm ấp của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 12: Bạn bè có mục đích

Editor: QR - diendanlequydon

Đây là tình huống đối diện nhau nhưng không biết nói gì, Trâu Hàn Nguyên hút thuốc, Y Bối Nhi nghịch phi đao.

“Bối Nhi, chúng ta có thể cùng nhau chạy trốn.” Trâu Hàn Nguyên hít sâu một hơi thuốc, cô chưa bao giờ từng nghiêm túc như bây giờ.

“Nói như vậy chính là cậu làm, thủ pháp giết người tương tự với tôi và người tuôn ra thi thể của mấy người kia cũng là cậu?” Từ khi Âu Dương Hạo đưa tư liệu cho Y Bối Nhi, cô đã lập tức biết là ai làm, ngay từ đầu cô không suy nghĩ đến bản thân cô, rồi sau đó cô nhìn lên Âu Dương Hạo đánh dấu thi thể và việc mấy tên cận vệ kia bị cho ra ánh sáng cô đã biết.

Đây là một sự kiện giết người nhằm vào cô, không chỉ muốn đổ oan cho cô hơn nữa còn muốn diệt khẩu tất cả những người có quan hệ với nhà họ Y.

Vì vậy cô càng ngày càng khẳng định, vốn dĩ có một vài điểm còn nghi hoặc cũng rộng mở thông suốt, ví dụ như năm đó ngày cha mẹ xảy ra chuyện vì sao Trâu Hàn Nguyên nhất định muốn gặp mặt cô.

Cô không hề nghi ngờ sự thật tình của Trâu Hàn Nguyên với cô nhưng lại không nghĩ rằng cô ấy có quan hệ với chủ mưu phía sau tất cả mọi việc, thậm chí là tay sai làm việc cho bọn họ.

“A Nguyên, tôi không ngờ rằng mọi việc lại có quan hệ với cậu, nếu vậy lúc trước hà tất cậu lại để tôi tránh được vụ tai nạn xe cộ kia?”

Một tiếng A Nguyên giống như khiến cho thời gian quay về năm mới gặp, Y Bối Nhi ở trong hoa viên chơi đùa, khi Y Bối Nhi nhìn thấy cô trong mắt chỉ có tò mò, nghi hoặc và một chút ghen ghét, cô nghe thấy Y Bối Nhi nói: “Vì sao ngực cậu lớn như vậy?” Cô bật cười vui vẻ, không nghĩ được rằng cô gái nhỏ này lại đang ghen ghét với bộ ngực nhân tạo của cô.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô dạy cô bé dùng dao, bàn tay nhỏ bé mềm mại không khống chế tốt dao, nũng nịu phát giận: “Vì sao nó không thể nghe lời một chút? Tôi không muốn học nó, tôi muốn học thương!” Cô cầm đôi bàn tay nhỏ bé kia, lần đầu tiên thân cận da thịt với Y Bối Nhi, cô rất kích động, tay cũng phát run: “Thương không dễ đâu hơn nữa động tĩnh rất lớn, tin tưởng tôi, dao nhỏ sẽ khiến cô càng dễ dàng tự bảo vệ mình!”

Cô còn nhớ rõ khi đó cô thường xuyên ôm Y Bối Nhi dụ dỗ cô ấy uống sữa bò, nói với cô ấy, nếu không uống sữa bò sau này ngực sẽ không lớn được như cô.

Cô nhớ rõ rất nhiều chuyện nhưng mà sau đó phía trên yêu cầu... Cuối cùng cô cũng vi phạm mệnh lệnh bảo vệ Y Bối Nhi, cái giá phải trả là bị giam cầm và tra tấn trong ba năm, sau khi cô nghỉ ngơi hồi phục lại, mệnh lệnh thứ nhất lại chính là trừ khử Y Bối Nhi...

Nếu Y Bối Nhi vẫn luôn không nhớ mọi chuyện như vậy bọn họ còn có khả năng sẽ không muốn trừ khử Y Bối Nhi nhưng cố tình Y Bối Nhi nhớ ra mọi chuyện lại còn cùng tên cảnh sát kia điều tra lại chuyện xảy ra với gia đình họ Y, cô không chỉ phải giết Y Bối Nhi còn phải giết Âu Dương Hạo.

Cô có rất nhiều lần có thể xuống tay, mặc kệ là Y Bối Nhi hay là Âu Dương Hạo, nhưng cô không xuống tay được.

Một người là người cô yêu còn một người là người cô yêu yêu.

“Bối Nhi, tôi sẽ giúp đỡ cậu tránh thoát lần này...”

“Nhưng cậu muốn giết Âu Dương Hạo phải không?” Y Bối Nhi cắt đứt lời Trâu Hàn Nguyên muốn nói: “A Nguyên, cậu có biết vì sao tôi lại mất trí nhớ lâu như vậy sao? Thiếu chút nữa tôi đã bị cưỡng gian rồi giết!”

Bàn tay cầm thuốc của Trâu Hàn Nguyên run lên, tàn thuốc rơi trên mặt đất, cô làm bộ không thèm để ý, dùng mũi chân nghiền tàn thuốc nhưng cô vẫn không thể khống chế thân thể của mình run rẩy, đôi mắt giấu ở trong bóng đêm không khống chế được mà chảy nước mắt.

“A Nguyên, nói cho tôi biết bọn họ là ai?” Y Bối Nhi lạnh lùng nhìn Trâu Hàn Nguyên tự lâm vào trong hồi hận, cô cố gắng ép buộc bản thân phải cứng rắn, Trâu Hàn Nguyên là người duy nhất nàng biết có liên hệ với chủ mưu phía sau.

“Vô dụng thôi Bối Nhi, cô có biết lại như thế nào? Cô lại không thể thật sự báo thù!” Trâu Hàn Nguyên vẫn không chịu nói ra, cô có chút khó chịu mà cong lưng: “Bối Nhi, tôi muốn ôm cô một lần cuối cùng...”

Y Bối Nhi nghe vậy do dự một lúc cuối cùng vẫn đi tới ôm lấy Trâu Hàn Nguyên người đàn ông năm đó đối với cô mà nói cũng vừa là thầy vừa là bạn, cuối cùng lại thiếu chút nữa hủy diệt cô...

“Bối Nhi, có câu nói tôi chưa nói với cô, tôi yêu em... Nếu tôi sớm gặp được em một chút thì thật tốt...” Trâu Hàn Nguyên ở bên tai cô nói ra thật khẽ câu nói chôn giấu đã lâu, cô... Không phải, là anh, lần cuối cùng dùng thân phận một người đàn ông nói ra mọi chuyện.

Tay bị Trâu Hàn Nguyên bắt lấy, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay hơi ngứa, thân thể Y Bối Nhi run lên: “Cảm ơn cậu, A Nguyên.”

“Cậu cần phải trở về.” Trâu Hàn Nguyên dùng sức đẩy cô ra, nhìn về phía người đàn ông đi tới dưới ánh đèn, tuy rằng người đàn ông này cũng không phải là người bình thường, nhưng so với cô thì tốt hơn nhiều, thân hình cô nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, chỉ để lại một câu: “Anh hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.”

“Bối Nhi, chúng ta về nhà đi.” Âu Dương Hạo ôm Y Bối Nhi còn đang phát run, cũng không hỏi chuyện gì, không nói câu nào, giống như một lá chắn vô hình để cô dựa vào, bảo hộ cô.

“Anh sẽ giúp em sao?”

“Sẽ.”

Y Bối Nhi ôm chặt lấy Âu Dương Hạo: “Em chỉ còn anh!”

Ngày hôm sau.

“Bối Nhi, cuối cùng cậu cũng gọi điện thoại cho tớ? Tại sao cậu lại xin nghỉ thời gian dài như vậy? Tớ gọi điện thoại cho cậu cũng không gọi được...”

“Quân Quân, đêm nay chúng ta có thể thấy gặp nhau sao?”

Sau khi hẹn thời gian địa điểm, Y Bối Nhi buông điện thoại, sắc mặt lạnh lẽo như băng sương.

“Bối Nhi, gần đây cậu xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại xin nghỉ thời gian dài như vậy? Có phải cậu và chú cảnh sát... a um...hay không?” Lưu Trúc Quân luôn luôn thể hiện ra sự liễu lĩnh và ngu ngốc, nói đến cuối sắc mặt cực kỳ ái muội, còn chọc chọc bả vai Y Bối Nhi.

“Tôi không nghĩ được cô lại giỏi đóng kịch như vậy, đúng không, con gái tư sinh lưu lạc bên ngoài của nhà họ Lưu.” Y Bối Nhi nhìn ngón tay của mình, không chút để ý nói.

“A, cô đã biết?” Cuối cùng Lưu Trúc Quân không duy trì được vẻ mặt ngu ngốc nữa, trào phúng nhìn Y Bối Nhi: “Cho dù tôi là con gái tư sinh lại như thế nào, tôi cũng không giống người nào đó ba mẹ cùng chết! Đúng rồi, Từ Dương đối với cô dịu dàng sao?”

“Thật sự là cô, nhưng mà cô có biết kết cục của Từ Dương sao?” Y Bối Nhi vẫn không nhìn cô ta như cũ.

Lưu Trúc Quân nhìn khuôn mặt xinh đẹp không có cảm xúc của Y Bối Nhi, không biết vì sao trong lòng đột nhiên bắt đầu sợ hãi, cô cố gắng nói cho bản thân, cả hai đều là phụ nữ, cho dù có đánh nhau thì thể lực cũng ngang nhau: “Cậu ấy xảy ra chuyện gì? Nhưng mà cho dù cậu ấy đã xảy ra chuyện cũng từng làm cô hưởng thụ một lần chứ?” Cô ghét nhất Y gương mặt xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã và gia thế bất phàm của Bối Nhi, cho dù ba mẹ của cô ta đã cùng chết đi cũng có thể dựa vào tài sản ba mẹ để lại mà sống thoải mái dễ chịu, vừa nhìn thấy Y Bối Nhi cô lập tức sẽ nhớ tới cái đứa kiêu ngạo nhà

họ Luru kia, đại tiểu thư tội tệt của nhà họ Luru.

“Tôi tin tưởng đợi lát nữa cô cũng sẽ rất dễ chịu, Từ Dương ở phía dưới rất buồn đó nha ~~~” Y Bối Nhi thường thức một thanh đao nhỏ trong tay, nhìn về mặt sợ hãi Luru Trúc Quân cười cười, đầu lưỡi khẽ liếm mặt đao: “Yên tâm, tôi sẽ thật dịu dàng ~~~”

“A... A... A...”

...

“Tôi nói, tôi nói, bọn họ muốn tôi lấy một cái chìa khóa của cô, tôi chỉ biết đó là ba mẹ cô cho cô, là đồ vật rất quan trọng... Cầu xin cô, giết tôi đi...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 13: Kết thúc. H, tâm tình không tốt tới một lần? Chủ mưu phía sau

Editor: QR - diendanlequydon

Y Bối Nhi mở cửa, để lại một căn phòng đầy máu, Âu Dương Hạo đứng ở bên ngoài chờ cô.

“Cô ta nói?” Âu Dương Hạo sờ khuôn mặt dính đầy máu, anh không chế không được bản thân nổi lên phản ứng với Y Bối Nhi cả người dính máu, hơi thở giết chóc, hạ thân cứng rắn đâm vào Y Bối Nhi, tiếng nói khàn khàn tràn ngập tình dục: “Tâm tình không tốt sao? Chúng ta tới một lần đi, làm xong tâm tình sẽ tốt thôi!”

“Anh là tên cảm thú tùy thời đều động dục!” Tuy nói như vậy nhưng Y Bối Nhi vẫn nhón chân, hôn lên đôi môi của Âu Dương Hạo.

Mùi máu tươi ngoài ý muốn khiến tình dục của hai người tăng vọt, đôi môi chạm nhau chính mồi lửa, kịch liệt thiêu đốt hai người. Hơi thở của Âu Dương Hạo tràn ngập xâm lược, mạnh mẽ hôn Y Bối Nhi, đầu lưỡi trực tiếp đi vào trong miệng Y Bối Nhi, vờ vét chơi đùa khoang miệng của cô, hấp thu nước bọt của cô, buộc cô nuốt xuống nước bọt của anh.

Y Bối Nhi mềm cả người nhưng cô không muốn nhận thua, bàn tay từ vạt áo đi vào trong quần áo của anh, vuốt ve cơ bụng, cơ ngực cảm xúc thật tốt, một đường hương lên trên tựa như một con rắn nhỏ linh hoạt, cuối cùng dừng lại ở nụ hoa màu nâu trước ngực anh, ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, anh gầm lên một tiếng trầm thấp, miệng càng thêm vội vàng.

“Ừm...”

Người đàn ông như muốn trừng phạt hành động nghịch ngợm của cô, anh dùng sức hút cuống lưỡi của cô, giữa sự tê dại lại ản ản hơi đau, bàn tay cô chôn vào ngực anh hơi đẩy đẩy, nụ hoa cứng rắn của anh lại vừa vặn ở trong lòng bàn tay cô, chẳng những không đẩy được anh ra ngược lại khiến cho anh càng thêm mãnh liệt, đến tận khi môi cô sưng đỏ mới buông cô ra.

“Còn muốn nghịch ngợm nữa hay không?” Anh cẩn thận ma sát đôi môi sưng đỏ của cô, trong mắt ám trầm tràn đầy dục vọng.

“Cái đó sao gọi là nghịch ngợm chứ? Cái đó gọi là khiêu khích... Khiêu khích người đàn ông cháu thích...” Cô cách quần sờ dục vọng đã cứng rắn của anh, đầu lưỡi liếm đôi môi, vô cùng quyến rũ hỏi: “Anh muốn em sao?”

“Rất muốn, anh chỉ muốn em...” Cái lưỡi phản nộ giống như móng vuốt nhỏ cào một chút vào lòng anh, anh dùng sức đè bàn tay nhỏ đang làm loạn giữa hai chân anh, phân thân cứng rắn cách một lớp vải vẫn cảm giác được hưng phấn và sung sướng, giọng nói vội vàng: “Giúp anh, giúp anh một chút, Bối Nhi!”

Y Bối Nhi ngồi xổm xuống, kéo quần của anh xuống, nhiệt khí và hương vị dục vọng của anh đập vào mặt cô, cô lại gần dùng khuôn mặt nhỏ cọ cọ phân thân to lớn đang bị trói buộc ở bên trong quần, đầu lưỡi liếm liếm khiến quần lót của anh ướt nhẹp, hình dáng dương vật càng thêm rõ ràng dễ thấy. Âu Dương Hạo lộ ra vẻ mặt khát vọng, trong đôi mắt đen càng thêm thâm trầm, Y Bối Nhi yêu muốn chết người đàn ông bị dục vọng không chế như vậy, cô định trêu đùa anh, tay nhỏ vô cùng thông thả kéo quần lót của anh ra, đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

“Ừm... Tiểu yêu tinh này, em cố ý!” Người đàn ông làm sao có thể chịu được sự trêu đùa như vậy, anh gầm nhẹ một tiếng, tự mình kéo quần lót ra, phụt một tiếng cắm vào trong miệng Y Bối Nhi: “Bây giờ phạt em khẩu giao cho anh!”

Y Bối Nhi trợn mắt, lúc này dương vật thẳng tắp cắm vào khoang miệng khiến cô có chút không thoải mái. Cô hòa hoãn, hai má đột nhiên lõm vào, hút dương vật của anh, đầu lưỡi phác họa hình dạng quy đầu, khe rãnh, hàm răng ma sát đỉnh của anh. Hai tay nâng trướng nặng trĩu, đè ép, vồ về chơi đùa.

“Liếm chúng nó một chút.” Có lẽ là khát vọng trong mắt anh đặc biệt nồng đậm, trái tim Y Bối Nhi mềm nhũn, ngoan ngoãn làm theo, thay phiên liếm

mút, chơi đùa hai viên trứng phía dưới, ngón tay loát thân gầy.

Âu Dương Hạo sáng khoái không thôi, một lần nữa cắm vào trong miệng Y Bối Nhi, siết chặt cái mông hung hăng di chuyển ở trong miệng cô, sau khi ra vào mấy chục cái mới phóng thích trong miệng cô.

Một đoạn thời gian không làm tình, tinh dịch của anh vừa nhiều lại đặc, cũng may anh còn nhớ rõ khổng chế lực đạo lúc này mới không khiến cô bị sặc. Dưới ánh mắt của anh, cô từng chút từng chút một nuốt xuống tinh dịch trong miệng, lại duỗi đầu lưỡi liếm tinh dịch dính bên môi đưa vào trong miệng.

Trong nháy mắt dương vật của Âu Dương Hạo lần thứ hai đứng thẳng, anh trực tiếp bế Y Bối Nhi lên, đè cô lên tường, phía sau vách tường vô cùng lạnh lẽo, phía trước lại là thân hình vô cùng nóng bỏng của anh, cô tránh cũng không thể tránh, tùy ý để anh liếm mút bên ngoài cổ, xương quai xanh của cô, một bàn tay to chui vào áo ngực, vuốt ve bầu vú, một bàn tay khác chui vào trong quần sờ soạng hoa huyệt.

“Đã ướt như thế sao?” Âu Dương Hạo cười như không cười, giống như đáp lại sự trêu đùa của cô lúc này, ngón tay dính một ít chất lỏng trong suốt, cực kỳ rõ ràng.

“Vậy chứng minh em cũng thích anh, cũng động tình với anh!” Y Bối Nhi hừ nhẹ một tiếng, nếu không phải lỗ tai ửng đỏ kia đã bán đứng cô, anh thật sự sẽ cho rằng cô không hề thẹn thùng một chút xíu nào đâu.

Anh cùng lúc kéo cả quần và quần lót của cô xuống, giữa hai chân cô vô cùng ướt át khiến anh sung sướng vô cùng, thô ráp đầu ngón tay xoa nắn bôi thịt, một ít bôi trơn này còn không đủ để giao hoan, lại không có thứ khác để bôi trơn lập tức, đành phải làm Y Bối Nhi càng thêm động tình, càng thêm nhanh chóng phân bổ ra mật dịch.

“A a a... Đừng lộng.. Thật tê... Ưm...” Thân thể của Y Bối Nhi so với những lúc khác cũng càng thêm nhiệt tình, chẳng qua anh chỉ xoa nắn vài cái cô đã cảm lòng không đậu mà chảy ra càng nhiều chất lỏng, toàn bộ hoa huyệt vừa tê lại mềm, sung sướng đến mức các ngón chân đều cuộn tròn bên nhau, tưởng thật bên trong hoa huyệt kẹp ngón tay của anh càng chặt, bụng nhỏ co rút vài cái tiết ra càng nhiều mật dịch.

“Thật ngoan, nhiều nước như vậy anh thực thích!” Anh hôn trán Y Bối Nhi, dương vật của anh ma sát ngoài cửa huyệt, cắm một cái đi vào, không nghĩ tới bị kẹt ở giữa đường, tiến lùi đều không được, nếu không phải lúc này mới phát tiết một lần, anh chỉ sợ đã bị người con gái này này kẹp một cái đã bắn ra: “Thả lỏng, kẹp thật chặt.”

“A... Ai kêu chú lớn như vậy, thô như vậy... A a... Đều do anh, ngày thường cứ giữ giá không chịu chơi người ta... Đã vậy còn không giúp em giãn tiểu huyệt đã tiến vào a...” Y Bối Nhi ngâm lấy lỗ tai của người đàn ông, an hoàn toàn khác lúc bình thường luôn tỉnh thanh tao lịch sự, lúc này cô giống như ma mị như yêu nữ.

“Lại muốn anh chơi em như vậy sao, hửm? Có phải ngày thường đều nghĩ đến chuyện muốn anh chơi em đúng hay không?” Bộ dáng lớn mật nhiệt tình buông thả của cô làm anh hoàn toàn mất đi lý trí, từng chút từng chút đắm vào càng sâu, giống như thật sự muốn chơi chết cô, dùng dùng dương vật đỉnh cô lên tường.

“A a a... Đúng, ngày thường, ngày thường em đều là nghĩ làm sao để anh chơi em... A... Quá sâu... Thật thoải mái...” Tay chân cô giống như dây mây mềm mại quấn quanh trên người anh, gắt gao xâm nhập vào cơ thể anh, hai người ôm chặt giống như muốn đối phương tiến vào chỗ sâu trong thân thể không bao giờ tách ra.

Trong nháy mắt Âu Dương Hạo sắp bắn tinh, anh ôm chặt Y Bối Nhi, ở bên tai cô nỉ non nói ra lời âu yếm: “Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh!”

Sau khi tra hỏi vòng vèo, dựa vào những lời Lưu Trúc Quân nói, Y Bối Nhi đã biết rõ cuộc nhà họ Lưu muốn cái gì, ngày hôm sau cô và Âu Dương Hạo cầm chìa khóa kia đến lấy được chứng cứ phạm tội của nhà họ Lưu mà ba mẹ Y Bối Nhi để ở ngân hàng.

Nhà họ Y và nhà họ Lưu vào thế hệ của ông nội Y Bối Nhi là quan hệ thông gia, quan hệ của hai nhà vẫn luôn không tệ, chỉ không nghĩ tới mặt ngoài nhà họ Lưu là gia đình thư hương nhưng lại âm thầm buôn lậu ma túy, mua bán mại dâm, nuôi dưỡng tử sĩ. Sau khi ba mẹ Y Bối Nhi biết được cũng càng hiểu rõ chỗ khó xử của một dòng họ lớn nhưng không nghĩ tới nhà họ Lưu sẽ vì những chứng cứ này mà muốn diệt bọn họ, hơn nữa trong lúc nhà họ Y đang gặp khó khăn đã tham gia một chân khiến nhà họ Y nhanh chóng tiêu vong, tiếp thu toàn bộ mọi thứ của nhà họ Y.

Càng làm cho trái tim Y Bối Nhi băng giá chính là Lưu Trúc Hình là khuê mật từ nhỏ đến lớn với cô, cũng chính người bạn khuê mật này tự mình tìm người thu thập cô, sau đó còn sắp xếp Lưu Trúc Quân đến bên cạnh giám thị cô.

Tuy rằng Âu Dương Hạo tỏ vẻ có thể cùng nhau ám sát người nhà họ Lưu với cô nhưng Y Bối Nhi lại không đồng ý.

“Em muốn nhà họ Lưu mất đi toàn bộ bằng pháp luật, nhìn thấy bộ dáng thân bại danh liệt của bọn họ!”

Âu Dương Hạo và Y Bối Nhi nặc danh nộp lên những chứng cứ này, một tháng sau toàn bộ người nhà họ Lưu bao gồm chủ mưu và Lưu Trúc Hình bị bắt giam.

“Người đàn ông này bị xâm phạm từ khi còn nhỏ bởi vậy muốn trả thù xã hội, sau khi phẫu thuật tạo ngực, thường xuyên trang điểm đi dụ dỗ đàn ông rồi sau đó giết hại bọn họ, trước mắt anh ta đã thừa nhận giết mười sáu người, người bị hại có Từ Dương, Dương Đông...” Người dẫn chương trình không cảm tình thông báo tin tức, đối diện màn ảnh là Trâu Hàn Nguyên mặc áo tù, mang còng tay.[QR][diendanlequydon]

Trong phòng bếp đột nhiên Y Bối Nhi bị người đàn ông đè trên bàn bếp, toàn bộ đầu óc mơ mơ màng màng không có cách nào tự hỏi, Âu Dương Hạo cực kỳ không biết xấu hổ nói muốn làm giãn huyết cho cô, đây rõ ràng là muốn trả thù câu nói lần trước của cô.

Ngoại truyện: Nguyên nhân khiến Âu Dương Hạo trở nên biến thái

Âu Dương Hạo không phải trời sinh biến thái, khi còn nhỏ chính mắt anh nhìn thấy mẹ mình chết, nói đúng ra là tự sát.

Cuối cùng mẹ anh cũng không thể chịu đựng được việc bị ba anh bạo hành, cái ngày ba anh say rượu, sau khi về nhà hành hung mẹ anh, toàn bộ cái nhà này đều thay đổi.

Tiếng cười nói vui vẻ ngày xưa biến thành tiếng mắng thò tục của đàn ông, âm thanh quát đánh vào thân thể hỗn loạn với tiếng khóc kêu thê lương của phụ nữ, mà mỗi lần anh chỉ có thể đề mẹ giấu vào trong tủ quần áo, nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra.

Một ngày kia thái độ của mẹ anh rất khác thường, bà mặc vào bộ quần áo bà yêu thích nhất, trang điểm nhẹ, lộ ra nụ cười dịu dàng, dẫn anh đi ăn bánh kem anh thêm nhỏ dãi đã lâu, rồi chờ đến lúc anh tỉnh ngủ đã nhìn thấy bà ăn mặc bộ đồ này rồi đi.

Anh bưng tỉnh nhớ lại mẹ anh đã từng nói, muốn giữ thể diện rồi đi thế giới này.

Không có mẹ, ba anh càng thêm táo bạo, đối tượng bị đánh biến thành anh, đến tận khi anh mười lăm tuổi, chạy ra khỏi nhà, báo cảnh sát mới có thể rời khỏi căn nhà này.

Bởi vì thân thể bị ngược đãi và thiếu dinh dưỡng trường kỳ, sau khi thoát ly khỏi căn nhà đó cấp tốc trưởng thành, anh lập tức cao hơn 1m8, khuôn mặt dương cương kiên cường rất được nữ sinh hoan nghênh. Nhưng mỗi lần thấy những nữ sinh trang điểm xinh đẹp anh đều không nhắc nổi hứng thú, hơn nữa mỗi lần làm tình bởi vì bọn họ khó có thể chịu đựng được dương vật của anh, mỗi một lần làm tình đều kết thúc qua loa.

Đến một lần, anh thấy một người phạm tội trước mặt anh.

Người đàn ông kia từng nhát từng nhát dao đâm chết người phụ nữ, máu văng khắp nơi. Anh nhớ tới cảnh tượng khi mẹ anh và anh bị quát, cũng từng cái từng cái như thế này, rồi sau đó máu văng khắp nơi.

Anh hưng phấn nhưng cuối cùng anh vẫn là báo cảnh sát.

Anh biết bản thân không bình thường, hơn nữa từ khi nhìn thấy án mạng, anh không có cách nào cương cứng như bình thường, giống như làm tình còn không hưng phấn bằng lúc nhìn thấy người khác giết người.

Âu Dương Hạo rất thông minh lại giỏi về nguy trang, sau đó anh ghi danh làm cảnh sát.

Có người khi ý thức được bản thân không bình thường sẽ biến thành một tên tội phạm, có người lại là sẽ trở thành người chấp pháp để che dấu cùng nguy trang.

Đến tận khi anh gặp được Y Bối Nhi, đến một ngày cô thành công đánh vỡ sự hiểu biết của anh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 1: Thế giới thứ 7: Chó đánh người và mèo kiêu ngạo - Biến thành một con chó tên là Bối Bối

Editor: QR - diendanlequydon

“Ta đáp ứng giúp ngươi nuôi nấng lớn lên, điều kiện chính là nội đan của ngươi và Trường Sinh Diệp, ngươi cho rằng giao dịch này thế nào?” Nam nhân mặc trường bào màu đen, một con rồng thêu chỉ vàng như ẩn như hiện vô cùng âm trầm nhưng thần sắc đầu rồng nổi trên vai lại vô cùng dịu ngoan.

Một con vật thân hình khổng lồ hồ tựa vào một cành khô thô to, sau lưng có sáu cái đuôi thật dài, trên bộ lông tuyết trắng dính đầy tro bụi, lúc này nàng vô cùng suy yếu, kêu ô ô vài tiếng với nam nhân trước mặt.

Nam nhân nghiêng tai lắng nghe, tự hỏi một hồi lâu mới trả lời: “Cũng được, ta có thể giữ nội đan của ngươi để lại cho nàng nhưng Trường Sinh Diệp ngoại trừ ta thì không thể cho ai.” Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng chuyển động trên không trung, nơi ngón tay đi qua xuất hiện kim quang lấp lóe: “Nguyện ý thì ký đi.”

“Ồ ~~~” Một tiếng kêu dài như vui như buồn. Nàng bức ra một chút máu từ giữa trán, kỳ dị dung hợp với khế ước, tầng mây bị phá ra, ánh sáng màu vàng chiếu xạ trên người nàng, chỉ thấy nàng từng chút từng chút một hóa thành hư vô, một cái đuôi dài vẫn chưa biến mất cuốn lên cái gì đó đưa cho

người nam nhân.

Nam nhân nhẹ nhàng tiếp nhận, giữa tay hắn là một con hồ ly nho nhỏ trắng như tuyết giống như một con sói, nàng mảnh mai nằm ở trong tay hắn nhỏ giọng nức nở, trên cổ đeo một mảnh lá cây xanh biếc đang lóe sáng.

Ngay khi con hồ ly to lớn sắp biến mất, nam tử nhẹ giọng nói với nàng một câu: “Sau này, nàng tên là Bối Bối.”

Hồ ly gật đầu, hoàn toàn biến mất trong thiên địa, chỉ còn lại một viên đan màu bạc chậm rãi dừng ở lòng bàn tay nam nhân.

Bối Nhi vẫn luôn rất suy yếu, mắt mờ to bị người ta đút cho cái gì rồi lập tức ngủ say lần nữa, cuộc sống giống như sâu gao như vậy trong lúc cô mơ mơ màng màng lại còn cảm thấy vô cùng thích ý.

Đến cuối cùng khi tinh thần của cô cảm thấy tốt hơn một chút, ánh mặt trời chiếu ở trên người ấm áp dào dạt, chẳng qua...

Vì sao cô có bốn chân!!!

Bốn, cái, chân!!!

Cô sụp đổ vô cùng, chạy đến chỗ chậu nước, soi bóng mình trong nước, rồi sau đó cô nhìn thấy cái gì?

Một con vật toàn thân tuyết trắng giống như một con chó? Lỗ tai hình tam giác, đôi mắt màu lam nhạt và cái đuôi giống tựa hồ ly. Ở thế giới cũ của cô, cô rất muốn nuôi chó vì vậy đã nghiên cứu thật lâu, đây rõ ràng là chính là chó tuyết Siberia toàn thân màu trắng, tên là Husky!

Được rồi, cô sống không còn gì luyến tiếc nhìn chính mình trong nước, đến tận khi có một giọng nam dịu dàng vang lên:

“Ngốc bên chậu nước sao lại không uống nước?”

Phần nộ ngẩng đầu, ảnh ngược trong đôi mắt màu lam nhạt là bộ dáng của người đàn ông, ngoài ý muốn hình ảnh cô nhìn thấy lại không phải là trắng đen mà giống như con người, là thế giới có nhiều màu sắc. Mà người đàn ông này, cô lại không có cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả ra.

Cô chỉ có thể nghĩ đến một câu, đây là một người đàn ông bước ra từ tranh thủy mặc.

“Tại sao lại ngốc như vậy chứ?”

Lông trên đầu bị người đàn ông vuốt ve, cô thật đáng xấu hổ bởi vì thoải mái mà đôi mắt si mê, trong miệng phát ra tiếng ư ừ giống như làm nũng.

Rồi sau đó cô cứng lại rồi.

OMG! Cô đang làm gì? Xuyên vào trong thân thể một con chó cũng đã rất mất mặt, thế nhưng cô còn chìm đắm trong những cái vuốt ve của người đàn ông?

Tự cho mình một chữ SB viết hoa, không giải thích!

“Có phải đói bụng hay không? Phải nhanh lớn lên nha ~” Người đàn ông đứng dậy, ngón tay ở không trung điểm vài cái, một chậu cơm bay tới trước mặt cô, một chậu đồ ăn toát ra mùi hương nồng đậm: “Ăn cơm cho giỏi như vậy mới có thể sớm giữ nhà một chút nha ~”

Vốn dĩ đang đắm chìm trong mùi hương của đồ ăn và những cái vuốt ve dịu dàng của người đàn ông, Bối Nhi lập tức cứng đờ.

Gi? Giữ nhà? Bối Nhi xoay người đưa lưng về phía người đàn ông, chỉ còn kém không viết ở trên lưng viết bốn chữ “Tôi không vui”!

“Mau ăn nha, lạnh rồi ba lập tức đồ đi nha ~”

Lỗ tai Bối Nhi giật giật, không quá mười giây đồng hồ vẫn rất không có cốt khí xoay người lại, từng miếng từng miếng nuốt xuống.

Cốt khí cái gì, ở trước mặt đồ ăn ngon đều đi gặp quỷ đi!

Một căn nhà trang hoàng cực kỳ cổ kính, hai bên trái phải cửa hàng đồ cổ đều là cửa hàng mặt tiền vô cùng hiện đại hoá, hòa hợp với nhau vô cùng quý dị. Mà bên ngoài cửa hàng kỳ quái này còn có một con Husky màu trắng canh cửa, chuyện này càng thêm kỳ quái.

Lần này Bối Nhi tên là Bối Bối, đặt tên thú cưng tùy ý như vậy có thể thấy được quả thực có người muốn làm nhục đời cô, không, là đời chó.

Cô trưởng thành rất nhanh, mới chỉ có ba tháng cũng đã phát triển thành một con chó cỡ trung, hơn nữa vẫn còn đang lớn lên! Cô nâng móng vuốt của mình lên, liếm liếm, a ~ Có lẽ cô không phải một con Husky bình thường, là hệ thống lựa chọn có thể bình thường sao?

A, cô sống quá an nhàn, cũng quên mất chuyện làm nhiệm vụ. Chẳng qua, làm một con chó, cô phải làm nhiệm vụ như thế nào? Người thú play? Thú thú play?

Ai, mấu chốt nhất chính là nam chính của cô còn chưa xuất hiện đâu.

“Gâu ~~~” Cuộc sống của chú chó đáng thương như thế nào vượt qua đây ~~~

“A, Bối Bối đang phơi nắng à? Thật là đáng yêu quá a ~~~” Bên trái cửa hàng đồ cổ là một tiệm trang điểm, mỗi ngày chuyện bà chủ thích trang điểm đậm và nhân viên cửa hàng thích nhất chính là chảy nước miếng với Bối Bối.

Bối Bối toàn thân màu trắng, màu lông dưới ánh mặt trời lóe ngấn quang, trên người không có mùi lạ còn thơm ngào ngạt, thoang thoang mùi sữa, hơn nữa cho dù lúc này cô là một con chó cỡ trung cũng không ngăn được khuôn mặt ngốc manh và khí chất thích phạm tội lại vờ ngớ ngẩn, dùng từ của người trong tiệm trang điểm hình dung tới nói chính là ngốc manh.

Đối với những lời ca ngợi của nhân loại này, Bối Bối rất khinh thường quay đầu.

Sao? Cô vô cùng xinh đẹp, sức quyến rũ vô biên chính là như vậy đó ~~~ Mỗi ngày đều được ca ngợi như vậy, cô ngược nhìn trời, là một con chó xinh đẹp áp lực thật lớn nha ~~~

Cách đó không xa truyền đến một trận xôn xao, nhờ thị lực tốt cô thấy mấy đứa bé đuổi theo một con mèo không bỏ, dùng nhánh cây đánh mèo con còn liên tục dùng cục đá ném vào người mèo con. Bối Bối thấy trên người mèo con có vết thương sâu có thể nhìn thấy được cả xương, những vết cắt, vết bầm tím nhiều vô số kể, thậm chí trên lỗ tai còn có vết bông!

Cô nhe răng, cong chân chạy về phía mèo con.

Ghét nhất chính là người ngược đãi động vật và trẻ con!

Bối Bối tung người nhảy đến, che ở trước mặt mèo con, giúp nó che chắn những cục đá và cành cây, nhe răng thấp giọng rít gào, móng vuốt bén nhọn để lại vết cắt trên mặt đất.

Đám con nít kia chưa từng gặp qua chuyện như vậy, toàn bộ cả đám phát run, sợ tới mức nước mắt cũng sắp chảy xuống.

Bối Bối làm bộ muốn cắn bọn nhỏ, cái này khiến bọn nhỏ hoàn toàn tan vỡ, mỗi đứa chạy trốn như bay, trong miệng còn kêu gào ‘ba ơi, mẹ ơi, cứu con’!

Hừ, ghét nhất loại trẻ con như vậy!

Liếm móng vuốt, móng vuốt xinh đẹp của cô bị phá hỏng rồi, thật khó chịu a ~~~ Vì móng vuốt của cô kêu hai tiếng, sau đó cô mới nhớ tới mèo con sau lưng.

“Gâu?” Cậu có sao không?

“Miao....? Rất có chuyện, con chó ngu ngốc này...”

Không đợi Bối Bối tức giận, con mèo trước mắt thẳng tắp ngã xuống. Bối Bối để sát cái mũi ướt át của mình ngửi ngửi thân thể của mèo con, thế mới biết so với tưởng tượng, vết thương của mèo con nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Cô không dám chậm trễ, lập tức ngậm mèo con chạy như bay về cửa hàng đồ cổ.

A~ Cô phải về nhà để ba ba tẩy hăm răng cho cô, làm một con chó ưu nhã, cô không muốn thúu thú ~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 2: Nhặt về mèo rừng (linh miêu) không phải mèo

Editor: QR - diendanlequydon

Bối Bối chạy vào tiệm, thả mèo con xuống, sau đó tru lên một tiếng.

“Gâu gâu gâu ~~~” Ba ba mau tới nha, có người bị thương a!!!

“Bối Bối! Bữa tối hôm nay đã không còn nữa!” Cảnh Diệp Thu, cũng chính là ba ba của Bối Bối, vẻ mặt khó chịu nhìn Bối Bối, mặc kệ là ai bị quấy rầy giấc ngủ trưa đều sẽ không dễ chịu, nhìn một người đàn ông ưu nhã trở nên táo bạo như vậy là sẽ biết.

“Gâu? Oăng ừ ừ ừ ~~~” Không có bữa tối? Không thể nha a ba ba, Bối Bối không muốn đói bụng!

Bối Bối cũng biết sinh tử (đồ ăn) của mình nằm ở trong tay Cảnh Diệp Thu, cô rất sợ hãi ngấm mèo con đến dưới chân ba ba, làm nũng lãn lộn bán manh với ba ba một trận.

“Gâu ~~~” Ba ba mau đến xem xem cho mèo con, thật đáng thương ~~~ Ba ba, con xoay tròn cho ba, ba ba vui vẻ sao?

Cảnh Diệp Thu vô lực che mặt mình lại, rốt cuộc là do vấn đề ghen hay là vấn đề khí hậu, tại sao mình lại dường ra một con chó ngu ngốc như vậy? Dù sao Cảnh Diệp Thu kiên quyết không thừa nhận do cách chăn nuôi của mình có vấn đề!

Cảnh Diệp Thu bước lên hai bước, trực tiếp dùng tay xem xét con mèo mà con chó ngu ngốc của mình nhặt về.

“Thật tốt, vết bong, vết dao, bị đánh, cảm mạo, dinh dưỡng không đầy đủ, bỏ chó... Tuy rằng thứ con nhặt cũng không đơn giản nhưng nếu nó thật sự chết đi như vậy còn có thể trở lại chỗ vốn dĩ thuộc về nó... Con xác định muốn cứu?” Cảnh Diệp Thu ý vị thâm trường nhìn đứa con ngu ngốc nhà mình, lời nói đầy ẩn ý.

“Gâu? Gâu gâu ~~~” Ba ba, tại sao lại có thể không cứu? Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh cứu mèo con đáng thương đi mà ~~~ Cô lăn vòng tròn tại chỗ mấy lần, gấp đến độ muốn cắn cái đuôi!

“Vậy được, ba ba cứu.” Cảnh Diệp Thu vừa nhìn đã biết cô nghe không hiểu mình giải thích cái gì, chẳng qua thật sự không nghĩ tới đứa con ngốc nhà mình nhặt đồ, ánh mắt cũng liêu mạng giống ba nó, nhưng mà sau khi cậu ta biết chân tướng mọi chuyện thật sự sẽ không oán hận đứa con ngốc nhà mình chứ?

Thôi kệ, mỗi người đều có số mạng. Nói không chừng cậu ta còn vì vậy mà có phúc ấy chứ, cũng không biết phúc này cậu ta có tiêu thụ nổi không.

“Gâu gâu ~~~” Ba ba là tốt nhất ~~~

Cảnh Diệp Thu phát giác đứa con ngốc nhà mình đối với con mèo nó nhặt về đặc biệt chú ý, một ngày đến bên cạnh mèo con xem xét rất nhiều lần. Cái mũi đầy mèo con vẫn còn hôn mê, cái mũi lúc lắc thật sự vui sướng không nói, vừa nhìn thấy Cảnh Diệp Thu lập tức làm ra vẻ mặt trách cứ, trong ánh mắt tràn trề biểu đạt ba ba thật vô dụng, vì sao mèo con còn không tỉnh, có phải ba không được việc như lời nói hay không?

“Răng rắc” Ly sứ có lịch sử 300 năm trong tay vỡ nát, rồi sau đó Cảnh Diệp Thu mới đau lòng nâng cái ly lên, đầu ngón tay khẽ động lập tức sửa xong cái ly, Cảnh Diệp Thu tuyệt đối không thừa nhận đang ghen ghét con mèo kia cướp đi lực chú ý của con gái nhà mình!

“Gâu ~~~ Gâu gâu ~~~” A a a, cậu tỉnh rồi! Mèo con tỉnh! Ba ba, mèo con tỉnh!

“Răng rắc” Ly sứ mới được chữa trị không lâu lúc này rơi trên mặt đất, Cảnh Diệp Thu không thể nhịn được nữa, nhắc nhở Bối Bối: “Lại để ba nghe thấy con tru lên lần nữa, con sẽ bị nhện đói ba ngày!”

“Gâu?” Ba ba vào thời mẫn kinh sao?

Bỏ qua, người đàn ông vào thời mẫn kinh không đáng chú ý, cô vẫn nên chú ý tới mèo con cô nhặt đi!

Mèo con được nhặt về nhờ Cảnh Diệp Thu chữa trị đã khôi phục rất nhiều, hôn mê lâu như vậy cũng bởi vì bản thân đang tự chữa trị.

Bối Bối vẫn luôn kiêu ngạo với ánh mắt của mình, cô tùy tiện tiện nhặt về một con mèo cũng xinh đẹp không thể tưởng tượng được. Phần lưng có lông màu vàng xám, trên người có hoa văn đậm màu xinh đẹp, bụng lại là màu trắng mềm mại. Mấy ngày nay ăn ngon uống tốt, màu lông của mèo con đẹp hơn rất nhiều, lộ ra thân thể và bốn chân cường tráng hơn rất nhiều so với những con mèo bình thường, cái đuôi rất ngắn cuộn thành hình tròn, khiến Bối Bối thích nhất chính là hai lỗ tai nhọn đứng thẳng và những sợi lông dựng thẳng như ngòi bút, điều này tỏ rõ mèo con cô nhặt về không giống bình thường.

Cảnh Diệp Thu rất tốt bụng không có nói tỉnh Bối Bối, cô nhặt về nói đúng ra tên khoa học của nó là linh miêu, là động vật cấp hai được quốc gia bảo vệ, thuộc về mãnh thú cỡ trung...

“Gâu ~~~” Cậu tỉnh rồi!

Cung Thừa ngủ một giấc tỉnh lại đã nhìn thấy một con chó ở trong mắt không ngừng phóng đại...

“Miao...!” Đừng tới gần tôi!

Cung Thừa nhe răng, cái đuôi ngắn nhỏ vung lên, tư thái cao ngạo tiếp tục bá chiếm chậu nước của Bối Bối để uống nước.

“Ầng~~~” Bối Bối vô cùng đáng thương nức nở một tiếng, đó là bồn nước nhỏ công chúa màu hồng nhạt chuyên dụng của cô, nhưng mà mèo con thật hung dữ cô thật không dám đến gần. Vì vậy hai chân trước và cằm của cô hoàn toàn chấm đất, mũi vênh cao, ánh mắt trông mong nhìn Cung Thừa một bên ghét bỏ một bên dùng bồn nước nhỏ của cô.

Có lẽ do con chó trước mắt thật sự quá đáng thương, hoặc bởi vì nó cứu anh, vì vậy Cung Thừa khó có được làm ra một hành động, chờ anh uống nước xong, anh đẩy đầy chậu nước, ý bảo con chó ngu ngốc này có thể dùng.

“Gâu?” Cho tôi?

Cung Thừa vẫn là lần đầu tiên biết giữa động vật có thể nghe hiểu được ý nhau, hơn nữa con chó gốc ghêch còn biểu đạt cực kỳ rõ ràng, vì vậy anh ngừng đầu, chân trước chỉ vào bồn nước.

“Miao...” Đứng.

“Gâu gâu ~~~” Bối Bối thật vui vẻ khi bồn nước nhỏ đã trở lại, cô vui vẻ nhảy hai cái. Nhưng cô vẫn nhớ rõ ba ba đã dạy, cho dù là một con chó cũng phải ăn com một cách ưu nhã. Liếm hai miếng nước, cô cảm thấy không thích hợp, có phải cô đã cùng một con động vật nguyên sinh cùng uống nước trong một chậu hay không? Ba ba, cứu con!

“Meo meo?” Tại sao lại không uống?

Mèo con trước mắt nheo đôi mắt xinh đẹp màu hổ phách lại, trong nháy mắt Bối Bối cảm thấy lưng chợt lạnh, vô cùng túng quẫn, không có tiền đồ. Cô cúi đầu liếm một ngụm nước, nhìn mèo con một cái, liếm một ngụm nước lại nhìn mèo con một cái...

Cung Thừa: ... Thật ngu ngốc!

“Gâu, gâu, gâu gâu ~~~” Mèo con, chúng ta đi chơi đi, đi chơi đi!

Mới qua một lúc, Bối Bối đã quên mất mèo con không thích cô quẩn lấy nó. Cô đi xung quanh Cung Thừa chỉ để mèo con đáp ứng cùng cô đi chơi, cắn cái đuôi, xoay vòng vòng, lăn lộn, ca hát... Cung Thừa bình tĩnh nhìn con chó ngu ngốc còn đang mua ngốc trước mắt, đột nhiên chùm lông thẳng như ngọn bút trên chóp tai giật giật, bước vào trong trạng thái đề phòng.

Bối Bối rõ ràng là nhất trí đối ngoại, biết mèo con nhà mình không thích cái người mới từ ngoài vào này, cô cũng bày ra vẻ không thích, nhe răng nhếch miệng thấp giọng gầm gừ.

Linh miêu là mãnh thú cỡ trung khi nhe răng nhếch miệng vẫn dọa người nhưng là Husky...

Cho nên Cung Thừa vừa đến đã nhận đại lễ như thế này, theo bản năng lựa chọn phương hướng của Bối Bối để đi vào.

“Nha, có khách sao ~ Bối Bối không được dọa khách, nếu không...” Cảnh Diệp Thu nở nụ cười dịu dàng nhưng Bối Bối và Cung Thừa nhìn thấy trong lòng căng thẳng. Đặc biệt là Cung Thừa, anh mờ mịt tiếp thu được cảnh cáo của người đàn ông này.

Bối Bối vừa nghe đã biết ba ba muốn nói cái gì, vội vàng vàng ngậm mèo con lên, đứng sang bên cạnh, phe phẩy cái đuôi, vô cùng ngoan ngoãn, đương nhiên đối với người khách mà mèo con không thích này, cô cũng khinh miệt thoáng nhìn qua, lỗ mũi hừ một tiếng [QR][diendanlequydon]

Cung Thừa vốn không cao hứng lại tự nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 3: Cậu quan trọng hơn vịt nướng rất nhiều

Editor: QR - diendanlequydon

“Ngài chính là Cảnh tiên sinh đúng không?” Trong lòng Cung Thừa rất không thích con chó lớn màu trắng này nhưng ngại với Cảnh Diệp Thu, anh vẫn cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, nỗ lực nặn ra một nụ cười thân thiện.

“Đúng vậy, không biết Cung tiên sinh có gì chuyện quan trọng?”

“Tôi muốn ngài tìm giúp một người, xem anh ta còn sống hay không?”

Cung Thừa lười biếng nằm lên sofa nghe bọn họ nói chuyện, thế anh mới biết người đàn ông có chút nguy hiểm này là Cảnh Diệp Thu tiếng tăm lừng lẫy. Ánh mắt anh trào phúng nhìn Cung Thừa, trong lòng đã biết mục đích của Cung Thừa.

Bối Bối nghiêng đầu nhìn mèo con nhảy một cái đã lên sofa, ghé vào sofa nhàn nhã tự đắc, cái đuôi ngắn lắc tới lắc lui.

Àng ~~~ Cô cũng rất muốn đi lên a, rất muốn rất muốn ~~~

Cái đuôi sau lưng lắc trái lắc phải, đầu lười trong miệng vươn thờ dốc ha ha, động tĩnh lớn đến mức Cung Thừa không thể không nhìn về phía Bối Bối, vừa thấy khoe miệng lập tức giật giật.

Con chó ngu ngốc, muốn nghe bọn họ nói chuyện không biết đi vòng đến phía trước sao?

Anh nhẹ nhàng nhảy xuống đầu Bối Bối, bởi vì chưa quen thuộc với thân thể này, anh trượt chân thiếu chút nữa ngã xuống, cũng may lúc này Bối Bối lại không ngốc, kịp thời tiếp được Cung Thừa mới không làm anh mất mặt. Cung đại thiếu gia đứng ở đỉnh đầu của Bối Bối rất tán thưởng nhìn thoáng qua Bối Bối, thời khắc mấu chốt ít nhất còn đáng tin.

“Meo? Meo meo!” Không phải muốn nghe bọn họ nói chuyện sao? Chúng ta đi lên phía trước đi!

Cảnh Diệp Thu và Cung Hàn giống như đang nói chuyện phiếm, nói chuyện vô cùng vui vẻ. Hai người người tới ta đi giống như đánh Thái Cực, bất quá không khí lại càng ngày càng quỷ dị, thử hỏi bên cạnh ngồi xổm một con Husky thân hình được coi như khổng lồ nhưng lại xuân mãnh, đỉnh đầu của nó còn có một con linh miêu, khí thế uy mãnh, ánh mắt không khỏi khiến người ta cảm giác được sự trào phúng, bạn thật sự có thể an tâm nói chuyện phiếm hay không?

Dù sao Cung Hàn không thể, cuối cùng anh ta cũng nhận không được: “Cảnh tiên sinh chỉ cần hỗ trợ, tất nhiên Cung gia sẽ không bạc đãi tiên sinh!”

Trong cuộc đàm phán có một quy luật rất rõ ràng, một khi bạn dao động, như vậy bạn sẽ là người thua.

Cảnh Diệp Thu mỉm cười đạm nhiên, ngón tay xinh đẹp thon dài chống cằm: “Muốn tôi giúp cậu tìm được đại thiếu gia nhà họ Cung Cung Thừa, cái giá phải trả rất đơn giản, đó chính là làm Bối Bối thích cậu.”

Cung Hàn có chút ngốc lảng, khi vào cửa khi anh rõ ràng nghe thấy Cảnh Diệp Thu gọi con chó kia là Bối Bối! Tuy anh không phải là người thừa kế được lựa chọn đầu tiên, cũng không phải con vợ cả của nhà họ Cung nhưng Cung Hàn anh thật đúng là không hề muốn ăn nói khép nép đi lấy lòng một con chó!

Vì vậy anh vỗ án, đứng lên, đôi tay đột nhiên chấp lại, hành lễ: “Cảnh tiên sinh có thể đổi một điều kiện khác hay không?”

Bối Bối: Động tĩnh lớn như vậy hù chết bốn bảo bảo ~~~

Cung Thừa: Phế vật chính là phế vật, ngay cả tức giận cũng không dám, ai!

Cảnh Diệp Thu: “Ngại quá, không thể.”

Cung Hàn ghen đỏ mặt khuôn mặt: “Bối Bối? Mày muốn như thế nào mới có thể vui vẻ?”

“Gâu? Gâu gâu, gâu gâu gâu?” Gì vậy? Mèo con, người này có phải tên ngốc hay không? Cho dù bốn bảo bảo cười nhạo anh ta, anh ta cũng không biết a!

“Miao ~~~” Đừng để ý tên phế vật này, không phải nói muốn phơi nắng, chơi đồ chơi hay sao? Chúng ta đi thôi ~~~

Cung Hàn vẫn luôn cảm thấy súc sinh chính là súc sinh, cho dù chủng loại sang quý hay hiếm có vẫn là súc sinh. Chúng nó biết nói tiếng người sao? Chúng nó hiểu ý người hay sao?

Nhưng hôm nay, anh cảm giác chính mình bị xem thường, lại còn là bị một con cầu và một con mèo xem thường.

Anh thấy con mèo và con chó kia đối diện nhau một cách quỷ dị một chút, giống như đạt thành một cái hiệp nghị gì đó, đồng thời xoay người rời đi, lúc gần đi còn không quên cho anh một ánh mắt khinh bỉ trần trụi.

Cung Hàn nhìn thấy con chó quan trọng nhất muốn rời đi, cái khó ló cái khôn nói: “Bối Bối, tôi biết có một nhà bán vịt nướng Bắc Kinh ăn rất ngon, Bối Bối muốn ăn không?”

“Gâu?” Vịt nướng Bắc Kinh?

Bối Bối nghĩ đến hình ảnh vịt nướng Bắc Kinh mỗi một đời cô từng gặp qua, da vịt nướng giòn tan, thịt vịt mềm mại, còn có mỡ vịt mềm mại béo ngậy... Chỉ mới nghĩ lại hình ảnh cô lập tức cảm giác được hạnh phúc tràn đầy, hu hu hu, cô muốn ăn, thật sự muốn ăn a ~~~

Cung Hàn thấy Bối Bối dừng lại, trong lòng vui vẻ, càng thêm ra sức tuyên truyền về vịt nướng.

Bối Bối đưa lưng về phía Cung Hàn, cho nên anh không nhìn thấy con chó nào đó chỉ kém chảy nước miếng lên tám tám quý giá, cũng may cô còn nhớ rõ gia quy, kịp thời hút lại toàn bộ nước miếng về trong miệng, rồi không ngừng lặp lại động tác đó...

Nhưng Cung Thừa thấy, một đôi mắt mèo lớn hơi nheo lại, chòm lông ngọn bút màu đen trên tai run rẩy, anh đang suy xét có nên ngay tại chỗ đánh tỉnh con chó đang nằm mơ nào đó hay không? Anh thật sự rất khó chịu, bộ dáng xuân mãnh của cô lúc này có tốt sao!

Chẳng qua không đợi anh hành động, Bối Bối hút thật mạnh nước miếng vào miệng một lần nữa, đi hai bước rồi dừng lại, quay đầu lại vô cùng nghi hoặc nhìn Cung Thừa.

“Gâu?” Không đi phơi nắng chơi đồ chơi sao?

Miêu đại gia lập tức sung sướng, cao ngạo nâng chân trước lên, quay đầu lại nhìn Cung Hàn đang há hốc mồm, cười nhạo một tiếng, tư thái vô cùng ưu nhã thong thả cất bước đuổi kịp Bối Bối.

Cung Hàn: Có phải anh bị trào phúng hai lần hay không?

Cảnh Diệp Thu: Vì sao khi thấy Bối Bối từ bỏ đồ ăn ngon chỉ vì muốn chơi với con mèo chết kia mình lại cảm thấy thật khó chịu chứ?

Cung Thừa bắt quả chỉ tùy tiện nói chứ làm sao anh lại muốn cùng chơi đồ chơi và phơi nắng với con chó ngu ngốc Bối Bối này chứ, Bối Bối không biết chủng loại của anh, anh còn không biết sao? Anh là linh miêu đó! Là mãnh thú cỡ trung cao ngạo dũng mãnh đó! Linh miêu trời sinh thích rét lạnh đó! Làm sao anh có khả năng cùng chơi đồ chơi và phơi nắng với con chó ngu ngốc này được!

Nhưng mà khi Bối Bối bày ra vẻ mặt ngốc nghếch ngậm từng món từng món đồ chơi đến trước mặt anh, vĩnh viễn phe phẩy cái đuôi, vẻ mặt vui mừng nhìn anh... Anh, vẫn nhắm mắt lại nghĩ, tùy tiện chọn đại một cái đi!

Sự thật chứng minh, những lúc cần đưa ra lựa chọn quan trọng ngàn vạn lần không được nhắm mắt, giống như bạn vĩnh viễn không biết viên chocolate tiếp theo sẽ có hương vị gì... Khụ khụ, nói xa quá. Bởi vì anh nhắm mắt lại, chọn tùy tiện, cuối cùng Miêu đại gia chọn được một con thỏ con phấn phấn nộn nộn...

Miêu đại gia: Là thâm mỹ của con chó ngu xuẩn này có vấn đề, không phải nhân phẩm của anh có vấn đề!

Những món đồ chơi Bối Bối yêu nhất trên cơ bản đều có thể phát ra âm thanh, cho nên Bối Bối rất thích để đồ chơi thành từng đống rồi nhảy lên phía trên... Ngay từ đầu Miêu đại gia cảm thấy hồng mắt, ai bảo cảm quan của linh miêu vô cùng nhanh nhạy, một chút âm thanh đều sẽ bị phóng đại, mà tạp âm này thật sự muốn tai điếc luôn có được không?

Vì vậy Miêu đại gia tức giận, nhảy vọt một cái nhưng nhảy không chuẩn, đáp xuống đống đồ chơi kia, rồi sau đó...

“Gâu gâu?” Chơi rất vui đúng không? Đúng không?

Lúc Cảnh Diệp Thu tới gần bọn họ lại, một chó một mèo chơi nhảy trên đống đồ chơi vui vẻ vô cùng.

Đến khi Cung Thừa thấy Cảnh Diệp Thu mới phản ứng lại, ba ngày trước anh vẫn là một con người đó, vì sao lại còn chơi trò chơi mà một đứa bé vài tuổi cũng không thèm chơi kia chứ!

Miêu đại gia: Đều tại con chó ngu ngốc này sai!

Đồ chơi bị tịch thu, Bối Bối chơi một mình nằm dưới ánh mặt trời, lông toàn thân màu trắng như tuyết, xinh đẹp không thể tưởng tượng được. Lần đầu tiên miêu đại gia cảm thấy con chó ngu xuẩn này cũng có đất dụng võ, đó chính là lúc không có tiền, lột da ra có lẽ có thể bán một cái giá tốt!

Linh miêu trời sinh thích lạnh lẽo, Cung Thừa hoặc nhiều hoặc ít bị ảnh hưởng một chút, không quá thích ánh nắng vô cùng ấm áp này. Nhưng mà anh lại không định rời khỏi Bối Bối, thế là anh cuộn tròn thân thể nằm ở chỗ ngược sáng, đầu dựa vào Bối Bối.

Ba ngày trước anh vẫn là con người, hiện giờ lại là một con mãnh thú.

Cho dù lúc anh còn là con người có mạnh mẽ hơn nữa, có là thiên tài đi nữa, anh vẫn thấy sợ hãi.

Sự bất cần đời bên ngoài chỉ để che dấu một trái tim bất an, tang thương, cũng may bây giờ anh không phải người.

Cung Thừa ngửi mùi sữa nồng đậm trên người Bối Bối, miên man nghĩ không dứt, Bối Bối nhìn qua đã bốn năm tháng, tại sao toàn thân vẫn thơm mùi sữa ngọt ngào như vậy.

“Meo meo?” Hôm nay vì sao lại từ chối vịt nướng?

“Àng àng...” Cảm thấy cậu so vịt nướng quan trọng hơn một chút, ăn vịt nướng sẽ thật hạnh phúc nhưng mà cậu không vui, tôi ăn vịt nướng cũng không thể đền bù được loại cảm giác hạnh phúc này...

Trước khi đi vào giấc ngủ Cung Thừa nghe thấy tiếng khóc mơ mơ màng màng này. Nếu như vậy, một ngày nào đó bốn đại gia sẽ cho cậu ăn vịt nướng, rất nhiều rất nhiều vịt nướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 4: Biến lại thành người

Editor: QR - diendanlequydon

Tất cả chó mèo ở gần khu này đều biết ở cửa hàng đồ cổ thần thần bí bí tới một lão đại, những con vật lão làng nhận ra được, thiếu chút nữa bị dọa đến bệnh tim phát tác!

Kia chính là linh miêu đó!

Tuy rằng anh ta sẽ cùng chú chó rất ngốc nghếch, rất ngây thơ, mùi hương rất dễ ngủ mà bọn họ rất thích kia chơi những món đồ chơi nhuộc trí, phơi nắng, bán manh, nhưng anh ta vẫn là một con linh miêu nha!

“Meo?” Linh miêu là cái gì? Có thể ăn được sao?

“Meo~~~~ Meo meo ~~~~” Ăn? Có phải cậu bị choáng váng hay không? Anh ta ăn luôn cậu cũng không sai biệt lắm! Người ta là mãnh thú còn chúng ta là thú cưng a! Khi anh ta bắt đầu đi săn thì mẹ cậu cũng còn đang chờ người ta lấy sữa cho đó!

Uy danh của linh miêu to lớn dữ dội, những con vật mới sinh đều bị cảnh cáo và phở cập khoa học. Trong khoảng thời gian ngắn chung quanh cửa hàng đồ cổ không có một con vật còn sống nào, ngay cả chuột cũng không có.

Đương nhiên Cung Thừa không biết đây là do uy lực của anh, có biết cũng hợp tâm ý của anh.

Cuộc sống không bị ai tới quấy rầy thật quá sung sướng, ngoại trừ con vật nào đó.

Nhưng mà Cung Thừa cũng sẽ không thừa nhận, gần đây số lần con vật nào đó quấy rầy anh ít đi khiến anh cảm thấy không vui, Cung Thừa khó chịu, tất nhiên con vật nào đó bị xui xẻo.

Lúc Bối Bối hạnh phúc chạy về phía chậu com, phát hiện bên trong trống không. lúc định đi ngủ lại không thấy cái chăn nhỏ màu hồng nhạt in hình mèo Kitty mà cô thích nhất, lúc nằm chán muốn chơi đồ chơi cũng không thấy!

Bối Bối vô cùng ủy khuất, tại sao cô lại không muốn tìm Cung Thừa chơi chứ? Ba tháng nay cô đã có thói quen có Cung Thừa bên cạnh, rồi đi một lúc lập tức sẽ thấy nhớ vô cùng.

Nhưng cô không thể tới gần Cung Thừa được, một khi tới gần lập tức cảm thấy thân thể kỳ lạ còn nóng lên.

Thiếu chút nữa hù chết cô nhưng trong lòng cô lại không thể hiểu được cảm thấy thẹn thùng khiến cô không có cách nào mở miệng nói với ba ba hay Cung Thừa.

Cho nên cô chỉ có thể hết tránh lại né Cung Thừa, nguyên nhân gây ra mọi chuyện.

Cung Thừa tức giận, cô cũng có thể lý giải nhưng lại không nghĩ Cung Thừa sẽ tức giận như vậy. Hơn nữa mỗi khi nhìn thấy cô sẽ lập tức nhảy lên chỗ cao, khinh miệt nhìn cô rồi tránh ra.

Trái tim chó bé nhỏ của cô rầm rầm rơi đầy đất.

Cung Thừa cũng cảm thấy thân thể của mình có chút khác thường, giống như có cái gì muốn phá xác mà ra chỉ là cảm giác không kịch liệt giống như Bối Bối mà thôi.

Lúc Bối Bối dính anh, anh cảm thấy phiền, lúc cô không dính anh, anh lại càng phiền. Vốn ba tháng trước Cung Thừa vẫn là nhân loại, là đại thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của nhà họ Cung, hiện giờ thành linh miêu, Miêu đại gia tại sao có thể vì một con chó ngu ngốc mà phiền não chứ? Nhưng mà anh thấy phiền nha, chính là rất phiền rất phiền nha!

Này này này, con chó ngu ngốc, rốt cuộc cô có bao nhiêu ngu ngốc?

Bổn đại gia trêu cợt cô như vậy, vì sao cô không tức giận! Vì sao? Không biết chúng ta cứ như vậy cãi nhau một trận càng dễ dàng làm lạnh hay sao?

Bổn đại gia cũng đã nhảy đến chỗ cao để nghe cô giải thích, cô bày ra vẻ mặt ngốc manh nhìn tôi làm cái gì? Không biết ngẩng cổ lâu cổ sẽ đau sao?

Một con ngốc nghếch về đến nhà, một con ngạo kiều về đến nhà, lần chiến tranh lạnh này kéo dài đến tận giữa mùa xuân, tháng đó là tháng đẹp nhất.

Đồng thời sự khác thường trong cơ thể hai con vật càng thêm kịch liệt, bọn họ còn đang vì thân thể khác thường mà giãy giụa, hoàn toàn quên một từ gọi là thời kỳ động dục.

Gần đây Bối Bối ưỡ ưỡ oải không phấn chấn, cô lười biếng ghé vào chân Cảnh Diệp Thu, tùy ý để bàn tay ấm áp của ba ba vuốt ve bộ lông tuyết trắng của cô.

Ở chỗ tối, con vật nào đó cắn răng.

“Ủ~~~~” Ba ba, đến khi nào con mới có thể khỏe lại, bảo bảo muốn cùng chơi với mèo con.

Cảnh Diệp Thu hơi khựng lại, hận không thể hung hăng đánh cô một trận để hả giận, thật là con gái lớn không thể giữ! Trong mắt Cảnh Diệp Thu chột lóe tà quang nhưng lại cười dịu dàng trước sau như một: “Muốn chơi chung với con mèo kia như vậy sao?”

“Gâu~~~~” Dùng sức gật đầu.

“Thật ra ba có thể giúp con, cũng không biết cậu ta có thể hay không... Ha ha, nếu thật sự không muốn ba sẽ... Ha ha...” Cảnh Diệp Thu tự nói với mình, tiếng cười ha ha cuối cùng thật sự làm Bối Bối hơi run lên.

“Gâu?” Ba ba đang nói gì? Mỗi lần đều không hiểu ba ba đang nói cái gì, trong lòng con rất mệt, ba ba có biết không? Ba ba, chúng ta có sự khác nhau đó~~~~

Ở chỗ mọi người nhìn không thấy, Cảnh Diệp Thu khẽ điểm vài cái trên người Bối Bối, một ánh sáng chột lóe trên người Bối Bối.

Ban đêm, Bối Bối nằm trên giường.

Phía trên cửa hàng đồ cổ chính là chỗ ở của Cảnh Diệp Thu, sau khi Bối Bối đến, Cảnh Diệp Thu tìm người lại trang hoàng thêm một căn phòng, lúc này Bối Bối đang nằm ở trong phòng thật lâu không người ở.

Cô cực kỳ khó chịu, Cảnh Diệp Thu lại nói cô cố chịu đựng, qua thì tốt rồi.

Ba ba nói cái gì cũng đúng, cho nên cô yên lặng chịu đựng đau đớn, thỉnh thoảng chống đỡ không được mới nức nở một tiếng nho nhỏ.

Cung Thừa lặng yên không tiếng động nhảy lên giường, ngày thường bạn chơi cùng luôn sinh long hoạt hổ chỉ trong một buổi sáng lại trở nên suy yếu như vậy khiến anh đau lòng cực kỳ.

“Miao miao ~” Anh thấp thấp gầm gừ một tiếng, anh không rảnh lo lắng về sự khác thường càng ngày càng muốn thoát ra khỏi thân thể, đầu nhỏ cọ cọ vào đầu Bối Bối.

“Gâu ~” Bối Bối giống như biết được hành động của Cung Thừa, cũng đáp lại một tiếng, bất quá nếu không phải thính lực của linh miêu nhanh nhạy, căn bản nghe không thấy tiếng kêu suy yếu đáng ghét này.

Chỗ bị Cung Thừa đụng vào giống như bị bỏng, trong nháy mắt toàn thân cô như bị thiêu đốt, cô cuộn tròn thân thể, nhịn không được cao giọng tru lên, nhưng trên thực tế cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở mỏng manh. Có cảm nhận giống cô còn có Cung Thừa, hai người đồng thời bị đau đớn này bao phủ, trong khoảng thời gian ngắn bị mất đi tri giác, nằm ở trên giường lớn.

Qua một lúc lâu, Cung Thừa mới từ từ tỉnh lại, xúc cảm mềm mại trong khuỷu tay khiến anh nhịn không được dùng tay nhéo nhéo, ngay lập tức nghe thấy một tiếng rên rỉ mềm mại của phụ nữ.

Phụ nữ a ~ Từ từ, phụ nữ? Phụ nữ!

Cung Thừa lập tức mở to mắt, lại bị cảnh đẹp trước mắt khiếp sợ đến không có cách nào tự suy nghĩ.

Thân mình nhỏ nhắn, kiều mỹ, trắng nõn, mềm mại, cả người trần trụi cứ như vậy lẳng lẳng cuộn tròn nằm trong khuỷu tay của anh, hai bầu ngực không lớn không nhỏ tựa như thạch trái cây đông lạnh, co dãn mềm mại đè lên ngực anh, tứ chi thon dài mảnh khảnh quấn quanh thân thể anh. Điều càng khiến máu trong người anh muốn phun trào chính là trên đầu cô còn có hai cái lỗ tai xù xù trắng trắng mềm mại, trên mõng có một cái đuôi lắc lắc theo thói quen.

Khoan đã, anh cũng biến trở về hình người?

Anh quay mặt đúng lúc nhìn thấy một cái gương, khuôn mặt trong gương chính là mặt anh nhưng mà trên lỗ tai anh cũng có một đôi tai mèo, trên mõng cũng có một cái đuôi ngắn. Anh có chút uể oải, cũng có chút may mắn. Tuy rằng không phải là thể xác của anh, nhưng tốt xấu là nửa người!

“A? Hóa hình thành công?” Cảnh Diệp Thu dựa ở cửa, cười như không cười.

Phản ứng đầu tiên của Cung Thừa là lấy chăn che cô gái lại, hành động vô thức này khiến Cảnh Diệp Thu âm thầm gật đầu.

“Ha, đây chính là lần đầu tiên Bối Bối hóa hình, thể chất của nó đặc biệt, cần một người đàn ông có nhiều dương khí truyền dương khí cho nó, nếu không nó sẽ luôn khó chịu, nếu cậu không muốn tôi cũng không ngại giúp Bối Bối tìm một người khác, với bộ dáng của nó như vậy chỉ sợ đàn ông nguyện ý chết dưới thân nó sẽ có rất nhiều...”

Thì ra cô gái này là Bối Bối, cô thật sự là phụ nữ sao? Phản ứng đầu tiên của Cung Thừa là lúc trước anh luôn trộm đồ ăn, chăn nhỏ và đồ chơi của Bối Bối như vậy có phải quá không thân sĩ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 5: H, dần dần trở thành cực cưng của anh

Editor: QR - diendanlequydon

“Ưm... Mèo... con.... Đứng, đứng tức giận... Chơi, chơi...” Bối Bối lật người, cái miệng nhỏ lắm bảm cái gì đó, có lẽ là lần đầu tiên nói tiếng người, cô nói từng chữ không rõ lại chậm chậm giống như trẻ con bị bắt tập nói, mềm mềm mại mại. Trong lòng Cung Thừa mềm nhũn, thân thể khẽ động để cô nằm càng thêm thoải mái.

Cả khuôn mặt nhỏ vui vào vùng bụng mẫn cảm của Cung Thừa, anh có thể cảm giác rõ ràng hơi thở thơm tho mềm mại đánh vào làn da của anh, ngứa ngáy lại tê dại. Khi ở trong hình dạng chó Husky không lúc nào Bối Bối không xuẩn manh, khi ở hình người cô lại cực kỳ yêu mị nhưng cố tình cô lại có khí chất thuần khiết giống như trẻ con mới sinh.

Mâu thuẫn rồi lại cực kỳ mê người.

Cảnh Diệp Thu nói không sai, người con gái như vậy sẽ có rất nhiều người đàn ông, người sau kế tiếp người trước tình nguyện chết ở dưới thân cô.

Tương tượng đến người ngu xuẩn lại vô cùng yêu mị nào đó nằm ở dưới thân người khác, Cung đại thiếu gia khó chịu. Đây chính là người hầu của anh, mặc kệ bộ dáng gì đều là người hầu của anh, đều là của anh!

“Ông còn không ra đi sao?” Cung Thừa nhếch miệng, lộ ra hàm răng sáng như tuyết, cảm giác uy hiếp mười phần.

“Nói như vậy là cậu đồng ý? Nếu cậu không thể thỏa mãn Bối Bối, chớ có trách tôi tìm cho Bối Bối...”

“Rầm!”

Đột nhiên Cảnh Diệp Thu không kịp phòng ngừa bị đẩy ra ngoài cửa, cái mũi thiếu chút nữa bị cửa đập vào, thậm chí còn mơ hồ nghe thấy một câu “Ông già dong dài!”

Gi? Dong dài? Ông già?

Mẹ nó! Có biết người cậu muốn ngủ chính là con gái của tôi hay không? Có biết tôi là cha vợ của cậu không?

Cảnh Diệp Thu trừng mắt với cánh cửa thật lâu, cuối cùng vẫn xám xịt rời đi.

Bên trong cánh cửa.

Cung Thừa cười đắc ý, ai bảo người đàn ông này thiếu chút nữa nhìn thấy thân thể Bối Bối!

“Mèo... con?”

Cung Thừa quay đầu lại, lập tức trên mặt không ngừng dâng lên nhiệt khí, một khuôn mặt tuần mỷ đỏ ửng.

Bối Bối mơ mơ màng màng bị đánh thức, ngồi dậy, bàn tay trắng nõn nắm lại, xoa đôi mắt của mình, còn vô cùng đáng yêu xinh xắn ngáp một cái, lỗ tai xù xù trên đỉnh đầu uể oải rũ xuống. Đây vốn là hình ảnh một thiếu nữ mới tỉnh ngủ đáng yêu nhưng tiền đề là thiếu nữ này không được lừa thế!

Ánh mắt Cung Thừa không chịu khống chế nhìn về phía thân thể Bối Bối, hai bầu vú trắng như tuyết chuyển động theo động tác của cô, trên bụng nhỏ bằng phẳng được trang điểm bằng một cái rốn tinh xảo đáng yêu. Hai cái chân kẹp chặt, vừa vận che đây nơi riêng tư, nhưng toàn bộ cẳng chân lộ ra bên ngoài, ngón chân mượt mà khép kín, làm người ta nhìn không được muốn ngậm ở trong miệng thưởng thức.

“Khụ khụ, Cung Thừa, tên của anh. Đây, em thật ngu ngốc, đắp chăn lại cho chàng hoàng đế!” Cung Thừa ho hai tiếng, kéo chăn che Bối Bối lại, đầu nghiêng sang một bên, lại tiếp tục nhìn nữa anh thật sự không biết chính mình có thể nhìn được hay không.

Bối Bối lại theo thói quen dùng đầu đi cọ bàn tay của người đàn ông, tóc đen mượt mà quấn quanh ở đầu ngón tay, lỗ tai xù xù nằm trong lòng bàn tay dày rộng của anh, Bối Bối được thuận mao, híp mắt, bong bóng hạnh phúc không ngừng tràn ra: “Ưm ưm ưm ~~~”

Bộ dáng làm nũng của cô gái bé nhỏ trong lòng ngực khiến mặt anh càng đỏ hơn, trong mắt hiện lên sự cung chiêu: “Em xem em đi, biến về hình người vẫn ngu ngốc như vậy!”

“Biến thành người?” Bối Bối chậm rì rì nói ra nghi vấn, nhìn thoáng qua chính mình lại nhìn thoáng qua Cung Thừa, lúc này mới phát hiện cô và Cung Thừa đều biến thành hình người. Con buồn ngủ lập tức không còn, đôi mắt Bối Bối phát sáng giống như phát hiện món đồ chơi mới lạ, tò mò sờ sờ nơi này lại sờ sờ nơi đó: “Biến... thành... người... nha ~”

“Em có thể không cần ngốc nghếch như vậy hay không? Còn không phải là biến thành người thôi sao?” Kỹ năng trào phúng của Miêu đại gia lần thứ hai click mở, rõ ràng anh đã quên bản thân lúc mới tỉnh cũng từng kích động. Cung Thừa cực kỳ ghét bỏ bắt lấy hai bàn tay nhỏ của Bối Bối, xúc cảm non mềm làm trái tim anh rung động, một bàn tay ngăn chặn ánh mắt hoàn toàn tin cậy của cô, môi tới gần môi: “Sao em lại ngu ngốc như vậy, vì không để

sau này em bị bắt cóc, anh đành cố chăm sóc em thôi!”

“Bối Bối... không... ngốc!” Cô ghen đỏ khuôn mặt mới nghĩ ra một câu cãi lại mềm mại như vậy, lại tức giận muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của anh nhưng ngược lại hãm càng sâu. Hai người đều đang ở kỳ động dục, khi dựa gần trên người anh tất cả đều là mùi xạ hương nồng đậm. Cô dự cảm đến chuyện sắp sửa phát sinh, trong lòng vừa chờ mong lại bất an.

“Bé ngốc, gần đây có phải em rất khó chịu hay không? Anh có thể giúp em nha, em muốn anh giúp em hay không?” Thân thể non mềm vẫn luôn cọ xát trên người anh, dục hóa của anh cũng bị cọ càng thêm tăng vọt, Cung Thừa sợ chính mình nhịn không được sẽ làm bị thương cô.

Lời này vừa nói ra, Bối Bối lập tức ngừng giãy giụa nhưng cô vẫn rất bất mãn với cách xưng hô kia: “Không... muốn... ngốc~”

“Bé ngốc là cách gọi yêu thương của anh giành cho em, em dám không thích?” Răng nanh sắc nhọn ma sát vành tai cô, cảm giác đau đớn đến ngay sau đó, nhưng càng nhiều hơn vẫn là khoái cảm tê dại như điện xẹt qua. Bối Bối nhẹ kinh hô một tiếng môi đã bị ngậm lấy, Cung Thừa cực kỳ thích vị non mềm này, cắn một cái rồi lại liếm một cái, bắt được cái lưỡi hút dẫn một trận. Bối Bối thật sự chịu không nổi mới mềm mại hừ nhẹ một tiếng, nào biết người đàn ông này lại yêu tiếng rên rỉ vừa vô lực vừa mê người này, càng thêm dùng sức chà đạp cái lưỡi trong miệng cô, hút đến khi đầu lưỡi tê dại không có cách nào hô hấp mới buông tha cho cô.

“Không cần ăn Bối Bối ~” Nụ hôn kịch liệt khiến đầu óc cô hôn hôn trầm trầm, nhìn tư thế như muốn nuốt cô vào bụng của anh khiến cô có chút sợ hãi, sợ hãi khiến cô nói chuyện thuận lợi hơn rất nhiều, dựa vào trong lòng ngực của người đàn ông, nũng nịu khóc lóc.

Bộ dáng như hoa lê dính hạt mưa này đích xác làm anh mềm lòng nhưng Cung Thừa luôn tuân theo nguyên tắc ‘thích ai thì phải ăn hiếp người đó’ cắn bản không định buông tha cho Bối Bối đáng thương: “Tại sao lại không ăn, hương vị của Bối Bối không tệ nha!” Cung Thừa còn ác ý liếm cổ của cô, răng nanh dùng lại ở mạch máu nhẹ nhàng cắn một cái, quả nhiên khiến Bối Bối sợ tới mức cả người không ngừng run rẩy.

“Ha ha ha, thật ngốc!”

“Anh ăn hiếp Bối Bối ~” Cô hoàn toàn bị anh chọc cho tức giận, cô xoay người một cái, chặn trên người anh, học động tác lúc trước của anh, một cái răng nhỏ kẻ sát vào cổ của Cung Thừa chỗ không hề có lực sát thương, đầu lưỡi nho nhỏ trong lúc lơ đãng xẹt qua làn da của anh.

Thân thể Cung Thừa càng căng chặt, con ngươi nguy hiểm dựng thẳng lên. Ngón tay lướt qua cái lưng non mịn bóng loáng của cô, theo lưng đi xuống sờ lên cái mông, tay dùng sức nhấc lên, toàn bộ thân thể của Bối Bối ngã về phía trước nhào lên người anh. Hai bầu vú cứ như vậy đánh thẳng vào mặt Cung Thừa, một mùi sữa thơm đập vào mặt, hô hấp của anh thêm phần dồn dập, há miệng ngậm tiều anh đào.

“Ừm... Ừm... A a...” Bàn tay của Cung Thừa dùng sức đè chặt sống lưng của cô không cho cô đứng dậy, bởi vì trọng lực núp vú bị treo ngược càng thêm nhô ra, tư thế như vậy khiến anh không tốn chút sức nào cũng có thể nhắm nháp bầu vú của cô, nhũ thịt xung quanh cũng bị ngậm vào trong miệng tùy ý đùa bỡn.

“Bé ngốc, em nói anh dùng sức như vậy có thể hút được sữa của em ra hay không?” Bàn tay xoa xoa bầu vú, Cung Thừa thưởng thức các loại cảm xúc phức tạp đan xen trên mặt Bối Bối hoảng hốt, bất an, tràn ngập tình dục, anh càng thích dùng từ ngữ dâm đẳng uy hiếp cô.

“Không cần, đừng nói... A a...” Không phải nói muốn giúp cô sao, vì sao càng ngày cô lại càng khó chịu, những chỗ bàn tay của anh đụng tới cũng tưởng đau: “Khó chịu... Hu hu... Thật khó chịu...” Cô cũng không biết biểu đạt cảm giác của mình như thế nào, chỉ có thể khóc lóc kể với anh.

“Chỗ nào khó chịu?” Anh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, cảm nhận được sự dịu dàng trong đó, Bối Bối nhất thời quên khóc thút thít, nũng nịu chỉ vào phía dưới và bầu vú nói: “Chỗ này... Nước chảy, khó chịu... Chỗ này... Bị bóp, đau...”

Hô hấp của Cung Thừa càng thêm thô nặng, vẻ mặt của cô đơn thuần ngây thơ nhưng hành động lại dâm mãnh hương diễm. Anh không khống chế được lực đạo trong tay, lực đạo lớn đến mức giống như muốn xoa cô tiến thân thể của anh.

“Anh có thể giúp em nhưng em phải đợi một chút, đừng nói không cần nha!”

Anh ở bên tai cô nói một câu gì đó mà cô cũng không nghe rõ, đột nhiên trời đất quay cuồng, cô bị anh đè xuống, tách đùi ra, chỉ cảm thấy hạ thân truyền đến đau đớn kịch liệt. Thân thể cô giống như bị bỏ ra vô cùng đau đớn khiến cô nhịn không được cất tiếng khóc và bắt đầu giãy giụa nhưng anh lại tiến vào càng sâu.

“Bé ngốc ngoan, đừng nhúc nhích, từ từ thì tốt rồi...” Cung Thừa cũng rất khó chịu nhưng anh càng đau lòng Bối Bối. Những nụ hôn trấn an không ngừng dừng ở trên mặt cô, bàn tay to lại vuốt ve bầu vú, không ngừng vỗ về bụng cô.

Thân thể Bối Bối thật sự mất cảm, vốn dĩ tiểu huyết bị đau đớn chiếm cứ dần dần lại cảm thấy ngứa ngáy, đại gia hỏa dừ tợn trong tiểu huyết run rẩy nhảy dựng, cô nhịn không được kẹp chặt tiểu huyết hơn một chút, lại rước lấy tiếng găm nhẹ của anh, ngay sau đó dương vật trong tiểu huyết chậm rãi chuyển động.

“Ừm...” Hoa huyết của cô chặt chẽ trơn trượt, tầng tầng mị thị hình tạo thành từng nếp gấp đè ép, hút dẫn dương vật của anh. Không biết tốn bao nhiêu sức lực anh mới khống chế được suy nghĩ muốn mãnh liệt chơi cô, từng giọt từng giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống. Nhưng mà Bối Bối không biết suy nghĩ của anh, thông thả ma sát khiến cô thoải mái đến mức ngón chân cũng cuộn tròn lên nhưng cô vẫn cảm thấy bất mãn, sự ngứa ngáy ở sâu trong thân thể không những không giảm bớt ngược lại càng nhiều hơn.

“Muốn... Còn muốn... Hu hu... Thật ngứa...” Cô diễn tả mơ hồ không rõ nhưng sớm chiều ở chung, làm sao Cung Thừa lại không biết suy nghĩ của cô.

Nhưng người đàn ông xấu xa không định nhanh chóng thỏa mãn cô như vậy, anh vẫn vô cùng thông thả đắm vào nhục huyết như cũ: “Muốn cái gì? Có phải muốn anh dùng sức đâm em hay không?”

“Đứng, đứng, đứng... Dùng sức... Dùng sức đâm...” Cô không biết mục đích của anh, đơn thuần gạt đầu, đơn thuần lặp lại lời anh nói.

“Vậy em có muốn dương vật lớn của A Thừa dùng sức đâm vào tiểu huyết của bé ngọc không?” Cung Thừa vỗ cái mông vô cùng co dãn, khuôn mặt tuần tú tràn ngập tình dục vô cùng gợi cảm.

“A a... Bối, Bối Bối muốn dương vật lớn của A Thừa... Dùng sức... Đâm tiểu huyết của Bối Bối... A...” Cô tự tiện bóp méo lời anh nói, cô thật sự không nói cái tên bé ngọc kia thành lời được.

“Ba” một tiếng, Cung Thừa rút dương vật ra, huyết thịt mị hồng không ngừng mấp máy muốn giữ anh lại, Cung Thừa hít vào một hơi thật sâu, cuối cùng cũng kìm nén được suy nghĩ muốn đâm vào, vờn ngón tay xoa nắn, chơi đùa hạt châu: “Bé ngọc không nghe lời nha!”

“Không cần... Không cần đi... Khó chịu, Bối Bối khó chịu...” Khi dương vật rút ra khỏi tiểu huyết, Bối Bối lập tức cảm giác được từng trận trũng trũng trống rỗng mãnh liệt ập đến, cô không ngừng buộc chặt huyết thịt nhưng lại không có tác dụng gì, nỉ non làm nũng, khóc thút thít nhưng anh vẫn như cũ không chịu trả nợ, sự ngứa ngáy và trống rỗng trong cơ thể sắp bức cô điên rồi: “Muốn dương vật lớn của A Thừa dùng sức mà đâm... Đâm tiểu huyết của bé ngọc... Hu hu... Nhanh tiến vào...”

Lúc này Cung Thừa mới vừa lòng, nắm đầu thật lớn cọ xát hai cái ở của huyết sau đó dùng sức lập tức cả dương vật hoàn toàn đi vào trong tiểu huyết, tiện đà mãnh liệt đâm vào. Cái miệng vốn dĩ chỉ nhỏ như lỗ kim bị căng lớn đến trong suốt, mỗi lần đâm vào rút ra đều sẽ khiến mị thịt trong tiểu huyết lật ra ngoài, hạ thân hai người đều ướt nhẹp.

“Thoải mái hay không, hửm? Thoải mái hay không?” Mông hẹp chấn động, xương mu chạm vào nhau, hai viên trứng dái đánh cái mông tuyết trắng thành màu hồng. Người đàn ông còn không ngừng hỏi những câu thẹn thùng bên tai cô, nếu là Bối Bối không trả lời, anh lập tức sẽ mọi thủ đoạn ăn hiếp cô.

“A a... Thoải mái... Rất thoải mái...” Cung Thừa hôn cô, từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng ngọt ngào bị đổ ở trong cổ họng, tiếng nước nở nặng nề lại càng thêm mê người. Lỗ tai mềm mại trên đỉnh đầu gần không được run rẩy, Cung Thừa tò mò sờ sờ, thân thể Bối Bối cứng đờ rồi sau đó càng thêm run rẩy.

“Không cần... Lỗ tai không cần... A a...” Đôi tay nhỏ vô lực đặt ở trên vai anh, không bao lâu đã giao ra mật dịch của bản thân, một làn sóng âm thủy xối ở quy đầu của anh. Sau khi đạt cao trào, thân thể bị tình dục nhiễm ra màu hồng nhạt xinh đẹp, ngon miệng như vậy tất nhiên là lại đưa tới một lần tấn công mãnh liệt của Cung Thừa.

Hơn nữa khi biết được lỗ tai là chỗ mẫn cảm của cô, mặc kệ cô gãy giữa như thế nào, anh cũng không chịu buông tha cho cô. Ngón tay thường thức vuốt ve thì thôi lại còn ngậm ở trong miệng, nước bọt làm ướt lông mềm mại phía trên. Sau khi đạt cao trào lúc, thân thể mềm yếu vô lực, cô chỉ có thể khóc thút thít bị anh đè ở dưới thân, tận tình đâm loạn, chơi đùa.

“A ~” Không biết đâm vào bao lâu, cuối cùng anh mới bắn tinh, tinh dịch nóng bỏng bắn đầy toàn bộ tử cung, Bối Bối lại bị lửa nóng này khiến cô đạt cao trào một lần nữa.

Toàn thân hai người toàn là mồ hôi, Cung Thừa cũng không chê dính, ôm Bối Bối không có sức vào trong lòng, thân mật khăng khít ôm nhau. Bối Bối thật ra mệt mỏi đến mức mí mắt cũng không mở ra được nhưng Cung Thừa vẫn rất hưng phấn.

“Ừm... Không cần... Mệt mỏi quá... Muốn ngủ...” Một chân bị anh nâng lên, dương vật lớn kia lần thứ hai bỏ huyết thịt ra, xâm nhập vào sâu bên trong. Cô nhẹ giọng kháng nghị nhưng đáp lại cô là một trận đâm vào mạnh mẽ.

“Bé ngọc ngoan, em ngủ của em, anh làm là được!”

Hu hu hu làm sao cô có thể ngủ được! Anh chỉ biết ăn hiếp cô, từ giờ trở đi cô sẽ ghét anh nhất!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 6: Em còn còn giận hay không?

Editor: QR - diendanlequydon

Bối Bối tức giận, là thật sự tức giận, hơn nữa rất tức giận, rất rất tức giận.

Ngay khi mặt trời mọc, bọn họ lại biến trở về hình thú. Rồi sau đó Miêu đại gia lập tức phát hiện bé ngọc nhà mình tức giận, không bao giờ để ý đến anh nữa!

“Miao ngao!” Miêu đại gia gầy gầy móng vuốt một chút, ngăn không được bức bối.

Quan hệ của anh và Bối Bối lập tức điên đảo! Vốn dĩ chính là Miêu đại gia về mặt ngạo kiêu nhìn Bối Bối lấy lòng anh nhưng mà hiện tại thì sao? Hiện tại là anh ăn nói khép nép, lúc muốn đi cọ cọ cô bị cô né tránh! Né tránh!

Ai có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì khiến Bối Bối tức giận? Dù sao cũng phải cho anh biết vì sao anh bị phạt chứ?

Từ khi Miêu đại gia đi vào cửa hàng đồ cổ, sau đó cũng chưa từng đi ra ngoài đi dạo, thứ nhất là do anh ghét mặt trời, thứ hai là Bối Bối không đi, thứ ba là Bối Bối không đi...

Thế là có một ngày, từ sáng sớm Miêu đại gia đã vội vã bước ra khỏi cửa hàng.

“Meo meo meo!” Trời ạ, trời ạ, trời ạ, cái tên cầm thú kia, a, không đúng, là... Mặc kệ, cầm thú tối, mọi người nhanh chạy mau nha! Anh ta muốn ăn thú cưng!

“Meo meo meo!” Vì sao vị đại gia này lại muốn ra cửa chứ a a a!!!

“Gâu gâu gâu ~” Mẹ ơi, anh ta thật đẹp ~ Con có thể cho sinh khi con cho anh ấy không?

“... Ưông!” Chúng ta vẫn nên đi làm xét nghiệm ADN đi, mẹ không có đưa con SB như vậy!

Hôm nay ánh mặt trời rất lớn, Miêu đại gia đi lại một lúc lâu chỉ nhìn thấy những con thú cưng ngu xuẩn đứng xa xa nhìn anh lại không chịu tới gần chút nữa, trời mới biết ánh mặt trời chói chang như thế này ngay cả động anh cũng không muốn động.

“Miao ngao!” Một con vật nào đó nhanh lăn lại đây, bằng không tôi lập tức tức giận!

...

Cuối cùng một con chó Corgi bị đẩy ra, lý do là vạn nhất linh miêu thích những đứa mộng lớn thì sao?

“Ặng~” Đại gia, có chuyện gì từ từ nói, tôi có thể cung cấp phục vụ đặc biệt, chỉ cần không ăn tôi là được ~

Cung Thừa:... Cậu như vậy tôi cũng chướng mắt có được không? Mời đến một người chân dài, da trắng như tuyết! Hoặc là bé ngọc cũng có thể ~

Xem ra nên sớm một chút dẫn bé ngọc rời đi, nơi này toàn một đám thú cưng ngu xuẩn, đừng để bọn họ làm trẻ con đi trật!

“Miao ngao!” Làm sao có thể dỗ một con chó đang tức giận?

“Ưông?” Ngài đang nói con chó ngọc ngém ở cửa hàng đồ cổ kia sao?

Con chó Corgi nhỏ ngây ngọc nói ra biệt danh mà ngày thường bọn họ hay gọi Bối Bối, trước mắt tối sầm, nó bị phác gục trên mặt đất, Cung Thừa từ trên cao nhìn xuống, nhẹ nhàng nhanh ra.

“Ngao ngao!” Ai cho phép cậu gọi cô ấy như vậy?

Hừ, bé ngọc của bọn đại gia mà các người cũng có thể ức hiếp sao?

“Ưông ~” Mọi người đều gọi như vậy, đại gia ngàn vạn không cần ăn tôi!

Linh miêu đại gia hung mãnh giống như một con báo nhỏ, thông thả ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén lướt qua đám thú cưng, đàn thú cưng này ngày thường kiêu ngạo cực kỳ, cả ngày sai sử mọi người cung chiều, hốt phẫn cho mình đồng thời run lên.

“Ngao ngao!” Sau này nếu như để tôi lại nghe được mấy người nói Bối Bối như vậy, mấy người nhất định phải chết!

“Meo meo ~”

“Ặng~”

Được đại gia, đúng vậy đại gia, chúng ta sai rồi đại gia, sau này sẽ không như vậy đại gia!

(Nội tâm: Chân ngắn, cậu chết chắc rồi!)

Linh miêu đại gia cao ngạo không biết sau khi anh đi, con chó Corgi nhỏ bị đánh hội đồng, bắt quá cho dù biết anh cũng không để bụng, anh vội vàng trở về để bé ngọc nhà mình vui vẻ đây!

Lúc này trong tiệm, Bối Bối bày ra vẻ mặt sống không còn gì lý luận tiếc nhìn ngoài cửa sổ.

Vì sao anh ấy lại đi chứ? Có phải mình thật quá đáng hay không? Nhưng mà mình cũng chỉ tức giận có một lần! Thật sự chỉ có một lần! Có phải anh ấy không yêu mình hay không? Tên đàn ông cặn bã, ăn xong liền ném! Trở về mình muốn cắn chết anh ấy! Tại sao lại có thể đối xử với phụ nữ như vậy! Hu

hu hu, vì sao còn không quay lại? Em có thể không tức giận, trở về được không?

Bối Bối phục hồi lại tinh thần đã thấy Miêu đại gia ưu nhã đi trở về, linh miêu tắm mình dưới ánh mặt trời quả thực đẹp trai ngây người.

“Miao miao!” Bé ngốc.

Gâu gâu gâu, tiếng kêu trầm thấp cũng thật dễ nghe! Làm sao bây giờ, cô có nên tức giận nữa hay không? Không được, không cho anh ấy một cái giáo huấn, sau này lại ăn hiếp mình thì phải làm sao bây giờ? Vạn nhất mình tức giận, anh ấy lại đi rồi thì làm sao bây giờ? Thật rồi rắm a ~~~ Thật phiền ~~~

“Miao ~” Bé ngốc, đừng nóng giận, chúng ta đi ăn ngon được không?

Miêu đại gia có chút thấp thỏm, đây vẫn là lần đầu tiên anh dỗ phụ nữ... Ách, mặc kệ, chính là phụ nữ đi! Từ trong miệng những con thú cưng ngu ngốc kia, anh nghe được rất nhiều thứ Bối Bối thích, đây cũng là lần đầu tiên anh biết thì ra Bối Bối thích nhiều như vậy, nhưng anh cũng không biết...

Rốt cuộc Bối Bối chịu đựng không nổi, nhào về phía Cung Thừa, cái mũi ướt át trơn bóng cọ tới cọ lui ở lông cổ mềm của Miêu đại gia.

“Uông ~” Em không tức giận, Cung Thừa, chúng ta làm hòa đi ~ không nói chuyện với anh thật khó chịu ~

“Miao miao... Miao miao ~” Đúng vậy... Làm lành đi, anh cũng rất khó chịu, sau này không cần chiến tranh lạnh!

“Gâu ~” Vậy có phải chúng ta có thể đi ăn ngon rồi hay không?

“....Miao ngao!” Ngu ngốc!

Sau khi chiến tranh lạnh một lần, cảm tình của hai người thật ra con tốt hơn so trước kia, ban ngày cùng nhau vui vẻ chơi đùa, buổi tối cùng nhau vui sướng bạch bạch bạch, cuộc sống hài hòa hạnh phúc như vậy thật không thể tốt hơn ~~~

Mặc kệ là người hay là thú cưng xung quanh đều có thể thường xuyên thấy một con mèo hình thể tương đối khổng lồ và một con Husky xuẩn manh nhào nhào dính dính. Không phải người cọ cọ ta chính là ta ngửi ngửi người, người giúp ta thuận thuận mao, ta giúp người gãi ngứa.

Quản chúng vậy xem tỏ vẻ: Thật mạnh, thật ân ái ~~~

Thú cưng vậy xem tỏ vẻ: Độc thân chịu không nổi a! Tôi đi, tôi đi, tôi đi còn không được sao!

Chẳng qua ân ái không lâu, Cung Hàn lại tới nữa, lúc này anh ta càng thêm nôn nóng, tỏ vẻ chỉ cần tìm được Cung Thừa cho dù gọi Bối Bối là ông nội đều có thể.

Bối Bối: Tôi là phụ nữ!

Cung Thừa: Mẹ nó, cái tên phế vật này không cần rối loạn bối phận!

Cảnh Diệp Thu liếc mắt nhìn hai con vật hoàn toàn không bắt lấy trọng điểm, quả nhiên chỉ số thông minh sẽ lây bệnh: “Cậu nên nói thẳng, có gì việc gấp nhất định phải tìm được Cung Thừa.”

Cung Hàn hoàn toàn không dám đắc tội người đàn ông trước mắt, thế là anh quy quy củ củ nói ra toàn bộ mọi chuyện.

Cung gia lập nghiệp từ hắc đạo, cũng coi như là long đầu lão đại trong thành phố này. Vị trí lão đại này ngồi lâu rồi cũng khiến cho rất nhiều nguyên lão trong gia tộc dưỡng thành thói hư tật xấu, luôn cảm thấy lão tử là thiên hạ đệ nhất những người khác đều là rác rưởi. Sau khi Cung Thừa nắm quyền hạ quyết tâm chỉnh đốn một lần, Cung Hàn là anh em cùng một mẹ sinh ra tự nhiên sẽ duy trì anh trai mình. Nhưng mà không nghĩ tới có người mặt ngoài thuận theo nhưng lại đâm sau lưng, thừa dịp Cung Thừa ra ngoài bàn chuyện làm ăn, động tay động chân trên xe của anh, làm Cung Thừa xảy ra tai nạn xe cộ, sống không thấy người chết không thấy xác, từ đây không có tin tức.

Ngay từ đầu Cung Hàn không phát hiện ra đây là một âm mưu, anh còn ở lo lắng tìm kiếm tin tức của anh hai. Nhưng mà chờ đến khi Cung Thừa biến mất được khoảng hai tháng, ngay cả Cung Hàn cũng tuyệt vọng, cuối cùng đám nguyên lão kia cũng ngồi không yên, cậy già lên mặt nói muốn đổi gia chủ. Càng làm cho Cung Hàn tức giận là gia chủ bọn họ tuyên không phải là anh mà lại là một đứa con riêng!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 7: Về nhà, dẫn em đi ăn vịt nướng

Miêu đại gia ở bên cạnh, vênh tai nghe rõ toàn bộ mọi chuyện, trong lòng anh suy nghĩ, sau đó tổng kết thành một câu chính là ‘phế vật vĩnh viễn là phế vật’.

Đời trước nhất định Cung Thừa anh đã hủy diệt thế giới! Khi anh 18 tuổi, vừa thành niên, cha mẹ lập tức ném toàn bộ gánh nặng cho anh, anh đếm kỹ những chuyện anh muốn gánh vác một chút. Một đứa em trai phế vật chẳng làm nên trò trống gì, chỉ số thông minh ít mà tiêu xài thì nhiều, một gia tộc vỡ nát tràn đầy sâu mọt, một đám anh em không đáng tin cậy, mười sáu vị trưởng lão không phải người của mình...

Thật vất vả chuẩn bị tốt hơn phân nửa, đang định về nhà thu thập những người hai mặt đó, kết quả anh bị chính em trai mình hãm hại.

Không sai chính là bị Cung Hàn hãm hại! Cái tên phế vật nói ra được âm mưu như vậy, kỳ thật lúc này thật sự oan uổng bọn họ, lần tai nạn xe cộ này thật đúng là không phải bọn họ giở trò quỷ.

Người anh mình thân vô giống như Cung Thừa anh làm sao có khả năng sẽ sơ xuất trong những thứ có liên quan đến đến an toàn tính mạng của mình như vậy! Nguyên nhân gây ra mọi chuyện thật ra rất đơn giản, chính là Cung Hàn uống rượu, rồi sau đó anh ta lái chiếc xe thể thao đã được cải tạo của Cung Thừa mà anh ta vẫn luôn chảy nước dãi ba thước, để lại cái xe bị phá hoại của anh ta cho Cung Thừa.

Lúc ấy thật ra Cung Thừa đã cự tuyệt nhưng lại có việc gấp muốn trở về... Cung Hàn không biết đã bao lâu không đi kiểm tra xe, trở về nửa đường phanh lại không nhạy, anh nhất thời vô ý trực tiếp cả người cả xe lao xuống dốc núi.

Lần thứ hai mở mắt, anh đã biến thành một con linh miêu. Lúc ấy phản ứng đầu tiên của anh chính là, còn may không phải là con mèo nhà chi biết làm nũng lại mềm như bông mà là linh miêu mãnh thú cỡ trung.

Quan trọng nhất chính là mèo nhà không phù hợp với hình tượng của anh.

Nhưng mà có một câu tục ngữ nói ‘hổ xuống đồng bằng bị chó khinh’. Một con linh miêu uy mãnh khí phách, anh tuần xinh đẹp vào trong thành phố thật đúng là không có gì khác với mèo nhà, tùy lúc đều có người có mưu đồ gây rối với anh. Cung Thừa đầy ngao khí, tình nguyện đối chết cũng không muốn lục thùng rác cuối cùng bị đối đến mức không còn sức lực bị một đám trẻ con bắt nạt phải nhờ Bối Bối bảo vệ.

Anh vẫn luôn nhớ kỹ món nợ này, chờ có một ngày lột da Cung Hàn.

Chẳng qua tên phế vật này còn tự tìm tới cửa, nhìn bộ dáng không tiền đồ này của cậu ta, lại nghe những lời cậu ta nói!

Cậu ta lại còn tức giận vì những ông già đó cất nhắc một đứa con riêng lại không cất nhắc cậu ta? Đối lại là anh, anh cũng không muốn cất nhắc một tên phế vật a! Không đúng, phải nói tên phế vật còn muốn làm gia chủ sau lưng anh?

Miêu đại gia hí hóp đôi mắt mèo xinh đẹp lại, móng vuốt cào lên sàn nhà tạo ra âm thanh soàn soạt khiến người nghe được sồn tóc gáy.

Cung Hàn vừa thấy lập tức toàn bộ lông tơ dựng thẳng lên, vì sao anh luôn cảm thấy con mèo này giống anh hai của anh như vậy!!!

Bối Bối rất chán ghét âm thanh như vậy, cô nhào vào trên người Cung Thừa, toàn bộ đầu cọ vào Cung Thừa, mềm mại làm nũng thấp giọng sủa hai tiếng. Cung Thừa bị chơi đùa như vậy, tính tình lập tức không còn.

“Ngao ngao!” Từ trên người bốn đại gia tránh ra, thật chịu không nổi loại hành động nhào nhào dính dính này của em.

“Gâu gâu ~” Không sao không sao không sao ~

Cung Hàn chưa từng thấy Bối Bối và Cung Thừa dính nhau, cứ thế anh thấy kinh ngạc vô cùng, phong cách hung mãnh lập tức biến thành ngọt sủng. Cuối cùng chỉ có thể trong lòng an ủi chính mình, Cảnh Diệp Thu không giống bình thường, thú cưng anh ta nuôi cũng là không giống bình thường.

“Cung nhị thiếu gia, Cung Thừa vẫn luôn sống sót, chỉ xem anh ta có nguyện ý quay trở lại nhà họ Cung hay không?” Cảnh Diệp Thu thông thả ung dung nói, đối với hai đứa không có lúc nào mà không túm túm ái, Cảnh Diệp Thu nhìn thấy cùng đã miễn dịch, nói cho cùng con gái lớn lên phải gả cho người ta a!

“Anh hai còn sống? Vậy tại sao anh ấy lại vứt bỏ tôi?” Cung Hàn chìm vào sự sung sướng khi Cung Thừa còn sống và sự bi thương khi Cung Thừa vứt bỏ anh không muốn về nhà, hai loại cảm xúc luân phiên trên mặt anh, nhìn qua Cung Hàn có vẻ... Đặc biệt ngốc.

Miêu đại gia: Vứt bỏ một đứa phế vật thì như thế nào?

Đêm dài, một bóng đen linh hoạt chọt lóe qua.

Cảnh Diệp Thu giống như đã sớm đoán trước được, bưng chén trà thổi hai cái: “Cậu đã đến rồi.”

“Miao miao!”

Một con linh miêu từ trong bóng đêm xuất hiện, vừa ưu nhã lại khát máu.

“Bé ngốc, dậy thôi nha ~” Lỡ tai bị ai đó xoa xoa, Bối Bối càng thêm thoải mái không nghĩ mở mắt.

“Lại không dậy nữa, vịt nướng sẽ không còn đó!”

Vịt nướng!!!

“Vịt nướng ~”

Bối Bối ngồi dậy mới phát hiện bản thân và Cung Thừa lại biến thành người nhưng hiện tại rõ ràng là ban ngày ban mặt tại sao lại biến thân?

“Chỉ là anh và Cảnh Diệp Thu làm một giao dịch mà thôi.” Cung Thừa bế cô lên, cảm quần áo trong tay: “Biết tự mặc không?”

Bối Bối mơ hồ như cũ, đó là cái gì?

“Haiz, thật ngốc!” Cung Thừa mở ra từng cái, lấy nội y màu hồng nhạt trong đó ra, trên mặt hiện lên mặt đỏ ửng khả nghi: “Đến đây, giơ tay ra.” Cung Thừa mặc áo ngực lên cho cô, ngón tay linh hoạt móc khóa phía sau, anh còn cẩn thận hỏi cảm giác của cô, thậm chí còn điều chỉnh bầu vú cho cô. Lúc ấy Cung Thừa không biết xuất phát từ suy nghĩ gì mà lại muốn loại áo lót nâng ngực, hai bầu vú trắng như tuyết bị áo lót trói buộc, khe rãnh chính giữa càng thêm sâu thẳm.

Hô hấp của Cung Thừa trở nên hơi dồn dập, giọng nói cũng khàn khàn: “Ngoan, bước chân vào.” Quần lót cũng màu hồng phấn đáng yêu như áo ngực, từng chút từng chút che đậy nơi riêng tư sạch sẽ không có lông của Bối Bối nhưng bối thịt phồng lên giống như hai cái màn thầu khấp chặt ở bên nhau càng thêm rõ ràng. Cung Thừa ôm lấy Bối Bối, trao cô một nụ hôn sâu, kịch liệt lại áp lực, đầu lưỡi bắt chước vũ điệu giao hoan ở miệng cô ra ra vào vào, phân thân cực nóng đâm vào mông cô khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi Cung Thừa buông Bối Bối ra, nhắm mắt lại, hòa hoãn một lúc lâu mới mở mắt, tiếp tục cảm lấy bộ váy công chúa kia lên mặc vào cho Bối Bối. Bối Bối không quá quen với việc mặc quần áo, giây giữa một lúc lâu, lại bị Cung Thừa dụ dỗ nửa ngày mới chu miệng đáp ứng.

Sau khi Bối Bối mặc xong quần áo giống như một cái công chúa thiên chân đơn thuần không ràng sự đời, khi được Cung Thừa ôm ra khỏi phòng, cô mới phát hiện đây không phải cửa hàng đồ cổ. Cô tò mò đánh giá xung quanh, đôi mắt mở thật lớn, bộ dáng lại nhận lấy một câu ngu ngốc và một cái hôn khẽ của anh.

Ngày đó Bối Bối từ chối vịt nướng của Cung Thừa, anh đã nghĩ có một ngày anh sẽ mời Bối Bối ăn rất nhiều, rất nhiều vịt nướng. Cho nên hôm nay anh đã sai người đi mua về rất nhiều vịt nướng, cho đến khi bọn họ ngồi vào bàn bàn, toàn bộ cái bàn để đầy vịt nướng.

Đúng vậy, ngoại trừ vịt nướng vẫn là vịt nướng, không còn một món đồ ăn nào khác.

Bối Bối nuốt nuốt nước miếng, thật nhiều ~~~ Cô nên ăn phần nào trước đây?

Cũng may cô không cần rồi rằm lâu lắm, Cung Thừa trực tiếp gấp cho cô một miếng, rồi sau đó cả người cô lập tức đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc mà vịt nướng mang đến, không phát hiện trong mắt anh tràn ra sự cung chiều đủ để làm người khác chết chìm.

“Anh... Anh hai!” Một tiếng tru trực tiếp phá hư không khí hầu như không còn, Cung Thừa cau mày nhìn về phía đầu sỏ gây tội.

Lại là tên phé vật này!

Cung Thừa nghe nói anh hai đã về nhà không biết có bao nhiêu vui vẻ, lập tức nhảy nhót chạy về, rồi lập tức quỳ gối trước mặt Cung Thừa kể rõ mấy ngày nay chính mình có bao nhiêu vất vả và nhớ nhung với Cung Thừa, lại nhai một hồi anh mới phát hiện sắc mặt Cung Thừa rất khó coi, giọng nói càng ngày càng thấp càng ngày càng thấp, cuối cùng trực tiếp im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 8: Cung Thừa thực sự biến thành linh miêu

“Anh... Anh hai...” Hu hu, anh hai, xin anh không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn em có được không?

Lúc này Cung Thừa gần như tan vỡ, anh thu hồi móng vuốt đặt ở đầu gối Cung Thừa, cúi đầu an an tĩnh tĩnh chờ đợi Cung Thừa dạy dỗ.

Bộ dáng ngoan ngoãn dễ bảo này cuối cùng làm Cung Thừa hài lòng một chút, anh nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt mở miệng.

“Nghe nói, tai nạn xe cộ của tôi là một âm mưu?”

“Nghe nói, cậu tận tâm tận lực tìm tôi nhưng mà cậu ở trên trời làm sao tìm được tôi chứ?”

“Nghe nói, cậu tương đối tức giận khi những nguyên lão cất nhắc một người xa lạ mà không phải là cậu?”

“Nghe nói...”

Cung Hàn nghe được một câu lại một câu “Nghe nói” thân thể run rẩy càng thêm lợi hại, giống như máy điều hòa làm đầu anh càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp. Trong lòng ngăn không được muốn quỳ lạy các thần xin tha, nhưng mà hôm nay thần không có thời gian quan tâm đến anh, bởi vì tốc độ của anh hai anh càng nhanh hơn, định đoạt kết cục của anh.

Tài khoản bị đông lại, tiền mặt bị tịch thu, một tuần xem xong một quyển sách hay kèm theo một vụn từ cảm nhận những đoạn đặc sắc sau khi xem xong đi đến địa bàn nhỏ hẹp bất kỳ ở ba tháng hơn nữa muốn hoàn thành nhiệm vụ mở rộng địa bàn...

Giờ phút này nội tâm Cung Thừa giống như pha lê, vỡ nát thành từng mảnh nhỏ... Nhưng mà anh vẫn hơi thờ phào nhẹ nhõm, ngay từ lúc biết được Cung Thừa trở về, anh đã sớm có dự cảm nên đã giấu một số tiền, xài tiết kiệm chắc cũng đủ dùng trong ba tháng rồi... Chắc là đủ rồi...

“Nghe nói...” Giọng nói lạnh băng đầy từ tính lần thứ hai truyền đến, Cung Hàn lại run lên, trong lòng cầu nguyện Cung Thừa đừng nói những lời khiến anh càng thêm tuyệt vọng: “Cậu đã cất dấu một khoản tiền mặt?”

Cung Thừa cười lạnh vỗ tay, một người phụ nữ có thân thể quyến rũ không biết từ nơi nào xuất hiện, trong tay cầm một xấp tiền mặt, Cung Hàn vừa thấy thiếu chút nữa muốn chết ngất.

Đây... Đây... Đây còn không phải là khoản tiền riêng bảo bối của anh sao!!! Vì sao lại bị tìm ra??? Anh chính là mỗi ngày giấu đi một ít, tại sao lại bị tìm được???

“Ông xã, thật xin lỗi! Anh cũng biết đó, anh hai...” Người phụ nữ này đúng là con dâu được cha mẹ Cung đính thân từ bé cho Cung Hàn, tiểu thư nhà họ Diệp, Diệp Nhiêu, dùng lời Cung Thừa tới nói đó chính là một tên phế vật, một đứa phá sản, quả thực chính là trời sinh một đôi.

“Em... Em... Em...” Ngón tay Cung Hàn chỉ vào vợ của mình không ngừng run rẩy, không dám tin tưởng vợ anh cứ như vậy bán đứng anh, đã nói tốt cùng nhau chống lại sự thống trị thiết huyết của anh hai anh đâu!

“Nhiều Nhiêu, lần này làm được không tồi, sau khi gả vào đây 5 năm cuối cùng cũng làm được một chuyện đúng đắn! Tự đi nhận khen thưởng đi!” Cung Thừa không khỏi cảm thán một tiếng, chẳng qua người được khích lệ lại không có cảm giác được vinh hạnh, đối mặt với những người hầu chung quanh muốn cười lại không dám cười, xấu hổ đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

“Anh hai! Anh thật sự muốn đối xử với em như vậy sao? Đây chính là mạng sống của em trai anh đó!!!” Cung Hàn phát ra một tiếng tru thảm thiết, anh khóc vô cùng đáng thương giống như đã trải qua chuyện đau khổ nhất trên thế giới này.

“Keng” một tiếng, Bối Bối bị tiếng tru này làm hoảng sợ đến mức tay run lên, cái muỗng rơi trên mặt đất, đang muốn nhặt lên thì Cung Thừa đã nhặt lên trước một bước, giao cho quản gia đứng bên cạnh, lại nhanh chóng cầm một cái muỗng mới đưa cho cô. “Tại sao lại ngốc như vậy chứ, cái muỗng cũng cầm không được!” Vừa thấy Bối Bối chu miệng không vui, Cung Thừa lại quen cửa quen nẻo gấp một miếng thịt dứt cho cô, nhảy mất đã trấn an được Bối Bối.

Bên đó động tác của Cung Thừa có thể nói là thuần thực như nước chảy mây trôi, bên này Cung Hàn và Diệp Nhiêu lại bị hành động đó hù chết. Phải biết rằng Cung Thừa chưa từng đối xử với người khác dịu dàng như vậy! Cung Hàn có thể nói là do một tay Cung Thừa nuôi lớn, 25 năm đó không đánh thì nể? Chính là Diệp Nhiêu gả lại đây 5 năm cũng không từng nghe thấy anh hai nói ra một lời hay nào!

Chuyện này khiến hai người đồng thời tan nát ra sự ghen ghét với Bối Bối, sau đó lại bị ánh mắt lướt qua của Cung Thừa làm kinh sợ.

Bối Bối nâng tay lên chủ động dứt cho Cung Thừa một miếng thịt, đối với Bối Bối mà nói đồ ăn chính thứ trân quý nhất, có thể cùng chia sẻ với cô khẳng định là người cô thích nhất, là người quan trọng nhất. Cung Thừa tất nhiên biết điều đó, hành động này của Bối Bối làm anh yêu thích đến không chịu được, lại là một trận ôm ấp hôn hít, không coi ai ra gì túm tụm ái.

“Lúc này cậu dọa đến chị dâu rồi, dâu trưởng như mẹ, bắt kính với chị dâu chính là bắt kính với mẹ, đi xuống chép gia quy một trăm lần. Nhớ kỹ, dùng bút lông viết, viết bằng chữ Khải tinh tế, mười ngày sau giao cho tôi. Được rồi, hai đứa phế vật lăn xuống đi!” Ngay cả một con mắt Cung Thừa cũng không nhìn bọn họ, trực tiếp để cho bọn họ chạy lấy người.

“Khụ khụ, vậy anh cố gắng bảo trọng nha!” Tuy nói làm vợ không nên vui sướng khi chồng mình gặp tai họa nhưng cô thật sự rất muốn cười a!

Cung Hàn... Đòi trước nhất định anh đã hủy diệt địa cầu!

Lúc này Cung Thừa có thể quay lại nhà họ Cung cũng không dễ dàng, đến tận lúc này anh mới biết được, lúc mới sinh đã có người đoán mệnh cho anh, nói trong sinh mệnh của anh số trời đã định vào năm anh 30 tuổi sẽ lọt vào tử kiếp.

Cha mẹ dùng hết mọi cách cũng muốn bảo vệ anh nhưng bất đắc dĩ nhà họ Cung lập nghiệp từ hắc đạo, trong tay dính không biết bao nhiêu máu. Đây là nhân quả tuần hoàn, báo ứng ở trên người Cung Thừa, căn bản không có cách nào có thể tránh thoát, cuối cùng bọn họ chỉ đành tìm Cảnh Diệp Thu làm giao dịch.

Biện pháp của Cảnh Diệp Thu chính là kim thiền thoát xác, giữ được linh hồn, tìm một con vật sắp hết dương thọ. Nếu như không có gì trở ngại, chờ đến khi lại tự nhiên chết đi lập tức có thể trở lại thân thể chính mình.

Cha mẹ Cung cũng hiểu rõ bản tính của con trai mình, cho nên tìm một con linh miêu cho Cung Thừa, vốn dĩ mọi chuyện phát triển rất tốt không bao lâu sau Cung Thừa đã có thể trở lại thân thể của mình. Nhưng mà, không sai, chính là Bối Bối.

Cảnh Diệp Thu thật sự coi Bối Bối như con gái, cho nên khi Bối Bối yêu cầu cứu linh miêu hơi thờ thối, Cảnh Diệp Thu lập tức đáp ứng rồi. Đây cũng là nguyên nhân khiến Cung Thừa chậm chạp không trở lại thân thể của mình, cứ thế thân thể bị hủy, rốt cuộc không cách nào trở về.

Chẳng qua họa phúc vĩnh viễn gắn bó với nhau, Cung Thừa cũng bởi vậy quen biết Bối Bối, sau đó Cảnh Diệp Thu lại cho con rết này nhiều chỗ tốt hơn. Bối Bối là đời sau của cừu vĩ thiên hồ, tuy rằng huyết mạch không thuần nhưng sau khi trưởng thành cũng có thể là bá chủ một phương, vậy bạn đời của cô tất nhiên không thể là một người chỉ có thọ mệnh trăm năm. Cũng may cha mẹ Cung tìm được một con linh miêu tư chất không tồi, Cung Thừa chỉ cần nỗ lực tu luyện cũng có thể xứng đôi với Bối Bối.

Sau khi Cung Thừa biết tất cả mọi chuyện, lập tức cảm thấy áp lực gấp bội, chẳng những anh phải xử lý tốt mọi chuyện trong nhà họ Cung, còn muốn nỗ lực tu luyện. Bối Bối không tu luyện đã có thể dựa vào huyết mạch thân thủ tồn tại mấy trăm năm, anh là một con yêu thú thay đổi giữa chừng làm sao có thể thả lỏng.

Chờ đến khi anh xử lý tốt những chuyện lung tung rối loạn của nhà họ Cung cũng đã khuya, sau khi trở lại phòng thấy trong chăn mặt nổi lên một cục tròn vo, vén chăn lên thấy Bối Bối ở trong chăn ngủ ngon lành.

“Ừm, Cung Thừa ~~~”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 9: H, em cũng thích anh, so với vịt nướng còn thích hơn nhiều

Editor: QR - diendanlequydon

Giống như đã nhận ra Cung Thừa đã trở lại, Bối Bối nhắm mắt lại, mơ mơ hồ hồ kêu một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào kéo thật dài, giống như lông chim lướt qua trái tim của Cung Thừa, tê dại ngứa ngứa.

“Ừ, có phải hôm nay bé ngốc thấy nhầm chán hay không?” Cung Thừa sờ khuôn mặt ngủ say ửng hồng của cô, trong lòng rất chán nản, trở lại nhà họ Cung anh luôn bận rộn nên lơ là Bối Bối, bình thường tính tình của Bối Bối trôi chảy hoạt bát, chỉ nghĩ cũng thấy cực kỳ nhầm chán.

“Không có nha ~~~” Bối Bối nghiêng đầu, mặc dù đã biến trở về hình dạng con người, cô vẫn còn giữ lại tập tính vốn có, không tự giác vươn đầu lưỡi liếm liếm ngón tay của Cung Thừa.

Vốn dĩ Cung Thừa không có bất cứ suy nghĩ tà niệm nào bị hành động này trên choker đến phát hỏa, hình ảnh sáng nay giúp cô mặc quần áo không chịu không chế phóng đại hết lần này đến lần khác ở trong đầu anh, anh cứng.

“Bé ngốc.” Bất tri bất giác giọng nói của Cung Thừa trở nên khàn khàn trầm thấp, nhìn đôi mắt tin cậy lại đơn thuần trong sáng của Bối Bối, anh mang theo vài phần lừa gạt, hứng thú nói nhỏ: “Chúng ta cùng chơi một trò chơi rất thú vị được không? Ngày mai anh lại dẫn em đi ăn ngon!”

Bối Bối vừa nghe được ăn ngon đôi mắt đều phát sáng, vội vàng gật đầu, sợ Cung Thừa thay đổi chủ ý.

“Lè lưỡi ra.” Giọng nói của Cung Thừa càng thêm trầm thấp, ánh mắt nhìn cô càng thêm thâm trầm, giống như muốn ăn luôn cô vào bụng. Bối Bối như bị mê hoặc, ngoan ngoãn mở miệng vươn cái lưỡi phấn nộn ra.

Cung Thừa tiến lên ngậm lấy đầu lưỡi, hàm răng nhẹ cắn, đầu lưỡi cũng vươn ra về vòng xung quanh, sau đó mạnh mẽ kéo đầu lưỡi nhỏ vào trong miệng. Miệng không khép được khiến cô không nuốt được, nước bọt chảy xuống cổ. Cuống lưỡi bị kéo có chút đau, Bối Bối chỉ có thể phát ra um um từ trong cổ họng tỏ vẻ kháng nghị, nhưng đây cũng chỉ là hành động giả vờ vô ích, đến tận khi anh kết thúc đùa giỡn mới buông cô ra.

Khi kéo dài nụ hôn, Cung Thừa đã sớm cởi quần của mình ra, cầm dương vật cương cứng để sát vào miệng Bối Bối, giọng nói mang theo vài phần vội vàng: “Bé ngốc ngoan, ngậm lấy nó cho anh đi.”

Số lần hai người làm tình không tính ít nhưng nhìn dương vật của Cung Thừa ở khoảng cách gần như vậy vẫn là lần đầu tiên, cô tò mò ngắm nghía, thật cẩn thận kẻ sát vào đại gia hỏa dữ tợn này ngủ, miệng nhỏ còn không cẩn thận cọ đến hoạt dịch phân bố ở trên đỉnh, hô hấp của anh đột nhiên trở nên càng thêm dồn dập, bàn tay ấn đầu của cô một cái, toàn bộ quy đầu cắm vào trong miệng cô.

“Ừm... Ừm muốn... Hu hu...” Quy đầu thật lớn khiến cái miệng nhỏ căng ra, khoe miệng bị căng ần ần làm đau, bàn tay của cô đẩy bụng của anh, rất không thoải mái gãy giữa. Bụng của Cung Thừa vốn nấn cầm, lại bị tay nhỏ sờ loạn không theo tiết tấu, khiến dục hỏa càng thêm bành trướng: “Bé ngốc ngoan, liếm mát đến khi anh xuất tinh, anh sẽ buông tha cho em!”

Bối Bối nghe thấy những lời này cũng biết hiện tại anh sẽ không bỏ qua cho cô, cô đành phải ừ ừ khua khua dùng miệng mình từng cái từng cái hút dần quy đầu lớn, đầu lưỡi nhỏ liếm hết góc cạnh của quy đầu, liếm lỗ nhỏ ở trên đỉnh. Bối Bối không hề có kinh nghiệm, trúc trắc khẩu giao cho anh, có đôi khi hàm răng còn không cẩn thận cắn dương vật đang ở trong miệng.

“À Ừm...” Cung Thừa vẫn sung sướng đến mức ngửa đầu hừ nhẹ, đề đầu cô lại, thông thả ra vào trong miệng cô, Bối Bối không thoải mái dùng đầu lưỡi nhỏ không ngừng chống đẩy nhưng như vậy ngược lại càng khiến cho anh thêm sáng khoái. Tốc độ ra vào trong miệng cô càng lúc càng nhanh, thường thường chậm đến cổ họng cô. Cầm bàn tay của cô loét thân gầy, hai viên trứng nặng trĩu có khi sẽ va chạm vào cầm cô, đánh ra dấu vết màu hồng.

Bối Bối bị động tác thô lỗ của anh làm chảy nước mắt, tiếng kêu ừm ừm có vẻ đáng thương, nhưng bộ dáng này càng khiến Cung Thừa muốn hung hăng chà đạp cô. Đến tận khi cái miệng của cô chết lặng cũng khép không được anh mới rút dương vật ra ra dùng tay loét vài cái cuối cùng cũng bắn tinh, tinh dịch dính vào khuôn mặt nhỏ của cô, dăm mĩ lại thuần khiết.

“Ăn hết đi!” Ngón tay của Cung Thừa vết tinh dịch, ra lệnh cho cô.

Bối Bối ngoan ngoãn ngậm lấy ngón tay của anh, cuốn tinh dịch vào trong miệng, ngoan ngoãn nuốt xuống, bộ dáng này lại khiến dục hỏa của anh bị đốt cháy, lột váy ngủ của cô ra, lập tức nhìn thấy nội y sáng nay anh mặc cho cô.

“Tại sao lại không cởi ra?” Nội y màu hồng phấn mặc ở trên người cô vô cùng thích hợp, anh dùng đôi mắt một lần lại một lần coi gian cô, nhìn chăm chú đến mức trong lòng Bối Bối sinh ra cảm giác thẹn thùng, yên lặng cầm chân che chắn.

“Ừm, người khác chạm vào, em không thoải mái...” Cô giúp việc luôn muốn giúp cô thay quần áo mãi nhưng bắt đắ dĩ Bối Bối không thích bị người khác đụng vào cũng không thích bị người khác nhìn, vì vậy đành phải để cô giúp việc dạy cô cách mặc quần áo rồi cô tự mình thay, cũng may chỉ là váy ngủ đơn giản nhất bằng không Bối Bối thật sự phải cần Cung Thừa giúp đỡ. Nhưng mà cô giúp việc dạy cô làm sao cởi váy, làm sao mặc váy ngủ lại quên dạy cô làm sao cởi nội y, cho nên hiện tại cô còn mặc bộ nội y này.

“Vậy anh giúp em cởi được không?” Tay anh vòng ra phía sau cởi bỏ nút thắt kia, tự nhiên trong lòng anh dâng lên từng đợt kích động, bầu vú bị trói buộc một ngày được thả ra hơi nhẩy lên một chút, Bối Bối thấp giọng hô đau.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Vú có hơi đau...” Tất cả mọi thứ Bối Bối biết đều do Cung Thừa dạy, cô đơn thuần lại trực tiếp nâng vú của mình lên, ở trước mặt anh xoa xoa.

Động tác giống như tự an ủi này làm anh kiềm chế không được, một đôi tay lớn nhẹ nhàng mát xa hai bầu vú mềm mại: “Bé ngoan, anh giúp em xoa xoa nha!” Hai bầu vú căng đầy, cảm xúc mềm mại co giãn thật tốt, Cung Thừa yêu thích không buông tay, mỗi lần đều thương thức thật lâu, anh há miệng ngậm nụ hoa và một khối nhũ thịt to hết liếm mát lại cắn, hầu hạ đến khi hô hấp của Bối Bối dồn dập, rên rỉ liên tục.

Anh lật người cô một cái để cô quỳ dựa vào giường, vú treo ngược càng thêm rõ ràng, cái mông tuyết trắng vênh lên, hoa huyết bại lộ trong mắt anh. Chỉ thấy tiểu huyết nhỏ như lỗ kim kia hơi hơi mở ra, mị thịt bên trong chậm rãi mấp máy, chảy ra hoa dịch, dính vào cửa huyết sáng lấp lánh, dăm mĩ mười phần.

Người đàn ông tiến lên nhẹ nhàng ngậm lấy cửa huyết, đầu lưỡi phác họa hình dạng cánh hoa, ngón tay cũng gia nhập cùng nhau bắt nạt hoa huyết đang run rẩy. Anh nhẹ nhàng đùa bỡn một chút làm vòng eo Bối Bối cũng mềm, hai bầu vú ở trên giường bị ép ra nhiều hình dạng dâm dăng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mềm mại. Tiểu huyết của Bối Bối sạch sẽ không có lông lại còn có hương vị thơm ngọt, Cung Thừa nhất thời hứng thú muốn khẩu giao cho cô không nghĩ tới anh lại yêu muốn chết hương vị thơm ngọt như vậy của người đẹp.

“Bé ngoan, em thật ngọt nha!” Cung Thừa nhẹ giọng tán thưởng khiến cô xấu hổ không không chế được, toàn thân nhuộm đầy tình dục chuyển sang màu hồng nhạt, cô chịu không nổi sự đùa bỡn của anh như vậy, nhẹ nói không cần.

Chẳng qua Cung Thừa cũng sẽ không nghe cô, lần thứ hai nâng cái mông của cô lên, ăn hoa huyết của cô, nuốt toàn bộ dâm dịch vào trong bụng vẫn còn không thỏa mãn, bàn tay nhẹ đánh cánh mông tạo thành một dấu tay màu hồng. Một trận đau đớn truyền đến nhưng lại có một cảm giác tê dại từ chỗ mông chạy thẳng đến cột sống, cô cảm thấy thẹn thùng đồng thời lại có một cảm giác mất khống chế mãnh liệt, Bối Bối nhịn không được khóc thút thít xin tha: “Không cần đánh... Hu hu... Cung Thừa, em muốn đi tiểu...”

“Vậy tiểu đi!” Cung Thừa cười khê, bàn tay càng thêm dùng sức đánh bốp bốp vào mông, miệng cũng dùng sức gặm cắn. Bối Bối thật sự nhịn không được, bị anh đùa giỡn đạt cao trào, dâm dịch phun tung toé ra như một con sóng bị anh há miệng toàn bộ nuốt vào.

“Anh, anh, anh chỉ biết ức hiếp em!” Bối Bối nũng nịu chỉ trích anh, thật sự tức giận mỗi lần anh đều trêu chọc cô như vậy.

“Bé ngoan, đây là do anh thích em nên mới ức hiếp em...” Cung Thừa nằm ở trên lưng cô, lồng ngực nóng rực làm ấm áp lưng của cô, lời âu yếm ní non vang lên bên tai cô khiến cô vui mừng không thôi. Đây chính là lần đầu tiên Cung Thừa nói anh thích cô: “Thật vậy chẳng? Cung Thừa... Em cũng thích anh... Rất thích, rất thích... So với vị nường còn thích hơn...”

Cái này so sánh thật khiến Cung Thừa cười khổ nhưng anh vẫn là rất vui vẻ khi Bối Bối thành thật như vậy, anh khẽ hôn dọc theo sống lưng của cô như để khen thưởng. Ngón tay loét dương vật không biết đã cứng từ khi nào, chậm rãi đâm vào trong hoa huyết, đẩy mị thịt ra hai bên, kiên định thâm nhập vào trong huyết đạo.

“A a... Cung Thừa... Cung Thừa...” Dương vật vô cùng to lớn đâm vào trong hoa huyết nhỏ xinh, hoa huyết bị căng ra đến mức tận cùng, cảm giác vừa

đau vừa sung sướng khiến cô chỉ có thể dùng đưa cái mông rên rĩ, không biết là muốn Cung Thừa dùng sức hay là nhẹ một chút, cho nên cô chỉ có thể nũng nịu gọi tên Cung Thừa.

“Bé ngốc ngoan, em thật chặt, cần anh thật thoải mái a....” Tiếng thờ dốc thô nặng của anh ở ngay bên tai cô, cô nhin không được lại kẹp chặt hoa huyết thêm một chút làm anh phát ra một tiếng rên rĩ khàn khàn, nghe được tiếng rên rĩ này Bối Bối càng thêm động tình, nhin không được dùng đưa vòng eo, không tiếng động mời gọi anh.

Cung Thừa khẽ cười một tiếng, mông hẹp dùng sức cố gắng chuyển động, quy đầu thâm nhập nghiền nát hoa tâm, hoa huyết róc rách chảy ra đâm thủy làm dương vật càng thêm dễ dàng đâm vào rút ra trong tiểu huyết. Tốc độ của Cung Thừa càng lúc càng nhanh, hành động đâm vào rút ra khiến đâm thủy bắn tung tóe khắp nơi, tiếng kêu của Bối Bối cũng bị âm thanh va chạm phá thành từng mảnh nhỏ.

“A a a a... Cung.. Cung Thừa... Chậm một chút... Quá nhanh... A a a... Không cần, không cần đâm vào nơi đó...”

Anh chạm đến một khối thịt mềm, khối thịt nho nhỏ kia thể nhưng lại có thể đâm vào đỉnh lỗ nhỏ, không chỉ có Bối Bối cả người mềm mại sung sướng vô cùng mà vòng eo của Cung Thừa cũng tê rần, cảm giác bắn tinh càng ngày càng mãnh liệt nhưng anh vẫn cố nén không bắn tinh, tiếp tục đâm vào Bối Bối.

“A a a... Cung Thừa... Không cần...”

Bối Bối càng xin tha anh càng là dùng sức, hô hấp thô nặng từng chút từng chút đánh vào bên tai cô, cũng đánh vào trong lòng cô, eo cô từng trận tê dại, khi anh mãnh liệt đâm sâu vào, cô lần thứ hai cao trào, đâm thủy nóng hằm hập xối tất cả lên đỉnh quy đầu, đỉnh quy đầu bị nóng co rút vô cùng lợi hại, anh rống lên một tiếng cũng muốn bắn tinh.

Mông cô lại lần nữa bị nâng lên, cuối cùng Cung Thừa cũng không chịu buông tha Bối Bối, đâm vào trong tiểu huyết của cô không dưới mấy chục lần mới bắn tinh dịch vào tử cung, dương vật nửa mềm rút ra khỏi tiểu huyết.

Nhin thấy cửa hoa huyết bị dương vật của anh kéo căng không khép lại được, để lại một lỗ nhỏ như tiền xu, một ít tinh dịch màu trắng chảy ra huyết khẩu nhưng phần lớn vẫn là bị giữ ở trong tiểu huyết.

Anh vừa thấy cảnh này, dục hỏa lần thứ hai thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 10: Nhìn khó chịu trực tiếp đánh

Editor: QR - diendanlequydon

Cung Thừa đúng là đang tuổi long tinh hồ mãnh hơn nữa bây giờ thú thân của anh có thể tu tiên, tất nhiên so với những người đàn ông khác càng thêm dũng mãnh, làm tình đến mức vòng eo Bối Bối bủn rủn không dậy được giường, tiểu huyết càng sung đỏ bất kham. Nếu không phải cô là đời sau của thần thú, thể chất cường hãn, năng lực trị thương cũng cường hãn, đổi lại là một người phụ nữ bình thường chỉ sợ sẽ thật sự bị chơi chết.

Tối hôm qua, sau khi biểu lộ tình cảm, hai người càng thêm nhào nhào dính dính hơn lúc trước, Bối Bối đang ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác được anh phải rời khỏi, nhắm mắt lại ôm eo anh càng chặt, làm nũng một trận. Cô co cọ ôm ôm một cái lại còn nũng nịu yếu ớt khóc lên làm anh cảm thấy thật đau lòng, cũng không muốn rời đi, cuối cùng còn hầu hạ Bối Bối mặc quần áo, ôm đi đàm phán.

Lúc này anh đi đàm phán với những người cây già lên mặt của nhà họ Cung, trong lòng Cung Thừa cực kỳ không kiên nhẫn. Hiện tại anh cũng coi như hiểu rõ vì sao cao nhân luôn không muốn tham gia vào thế tục phàm trần, bởi vì không muốn lãng phí thời gian. Thời gian đàm phán này mà dùng để ân ái với Bối Bối thì thật tốt, nếu không dùng để tu tiên cũng tốt hơn nghe bọn họ cãi nhai.

Nhưng hiện tại Cung Thừa vẫn không làm được việc trực tiếp từ bỏ nhà họ Cung không màng, dù sao đây cũng là tâm huyết của ba mẹ, dù thế nào anh cũng muốn bồi dưỡng một người thừa kế mới có thể rời đi, cho nên dù không kiên nhẫn cũng phải đi.

Nơi đàm phán là một căn nhà cổ kính, nghe nói tổ tiên nhà họ Cung xuất hiện một Trạng Nguyên đồng thời là Đại tướng quân, sau đó mới có ngôi nhà này. Đương nhiên nhà họ Cung cũng có những lúc khó khăn, cho nên ngôi nhà này là sau khi ba mẹ Cung dốc sức tạo ra thành tựu lúc sau mới mua lại.

Năm vị nguyên lão ngồi ở chỗ cao, một người trẻ tuổi râu mi cúi đầu an tĩnh đứng ở phía sau bọn họ. Theo lý mà nói, anh là gia chủ phải ngồi ở vị trí trung tâm, hành động của bọn họ đã vượt qua anh, càng đừng đến người trẻ tuổi còn đứng ở phía sau chủ vị, ần ần có tư thế giọng khách át giọng chủ.

Lúc Cung Thừa ôm Bối Bối đến chính là đại trận như vậy, trong lòng anh cười lạnh, đây là đang oai phủ đầu với anh sao?

Từ trước đến nay anh luôn kiệt ngạo khó thuần, sau khi bám vào linh miêu càng nhiều thêm vài phần dã tâm và khát máu của mãnh thú, làm sao có thể sợ chiến trận nho nhỏ này. Lập tức sai người lấy một cái ghế dựa ngồi ở trước cửa phòng, chỉnh cái chân mông đắp cho Bối Bối, lúc này mới nhìn về phía

bọn họ, rất có một loại khí thể một người giữ ải vạn người khó vào.

Năm vị nguyên lão cảm thấy rất bức mình, vốn dĩ ra oai phủ đầu không thành công ngược lại còn biến thành Cung Thừa ra oai với bọn họ. Hai bên đối mặt, một vị trưởng lão tuổi còn trẻ thiếu kiên nhẫn nhất trong năm người, Cung Ngũ, mở miệng trước.

“Cung Thừa, cậu mang người ngoài tới làm cái gì?” Bởi vì đều là trưởng bối, cho dù Cung Thừa là gia chủ bọn họ cũng có thể gọi thẳng tên.

“Vậy các người mang người ngoài tới làm cái gì?” Cung Thừa không đáp mà hỏi ngược lại, nụ cười lạnh lùng càng thêm trào phúng. Làm lơ sắc mặt khó coi của bọn họ, dịch góc chân cho Bối Bối.

“Cung Thành không phải người ngoài, cậu ấy là em trai cậu!” Cung Ngũ tức giận mặt cũng đỏ lên. Vốn dĩ khuôn mặt đã xấu, có nhiều nếp nhăn khi trưởng lên, nhìn vô cùng buồn cười.

“Sao? Tôi đương nhiên không phải người ngoài, nhưng bản thân tôi lại không phải em trai tôi! Có phải ông nội Cung Ngũ nên đi đến khoa não khám hay không? Tránh cho sau này bị bệnh alzheimer sẽ không tốt lắm đâu? A, loại này bệnh còn có một cái tên chính là bệnh si ngốc của tuổi già!” Cung Thừa thông thả ung dung nói những lời trào phúng. Ngón tay Cung Ngũ run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Không biết vì sao, trong lòng Cung Thừa nghĩ đến mỗi lần Cung Hàn bị anh trừng phạt, ngón tay cũng run rẩy chỉ vào anh như thế này lại không nói ra lời, quả nhiên đây là ghen sao? Khó trách, chắc không phải Cung Hàn là con cháu của Cung Ngũ được ôm về cho anh giải sầu chứ?

Cung Thừa càng nghĩ càng khẳng định, bộ dáng như đi vào cõi thần tiên lại khiến một đám nguyên lão cảm thấy chán nản.

“Đủ rồi! Cung Thừa, cậu không cần giả bộ hồ đồ! Cung Thành là đứa bé này, đứa bé này cũng không thua kém cậu, còn trẻ hơn cậu, cùng là huyết mạch Cung gia. Cậu cũng nên dịu dặt cậu ấy nhiều hơn, ít nhất cậu ấy so với tên ngốc Cung Hàn kia khá hơn nhiều.” Cung Nhất uy nghiêm mở miệng, trật tự rõ ràng nói ra toàn bộ những điều cần nói, mạnh mẽ hơn Cung Ngũ nhiều, chẳng qua Cung Thừa cũng không để ở trong mắt.

“Cung Hàn có ngốc cũng là em trai ruột của tôi, cái người ngoài không biết từ nơi nào chui ra có họ giống tôi, tôi vẫn không tin được, nói anh ta là huyết mạch Cung gia có chứng cứ gì?” Cung Thừa không có bao nhiêu tin tưởng chuyện ba anh ngoại tình, đặc biệt là ngoại tình sau khi có anh.

“Cung Thành, cậu ngừng đầu lên cho cậu ta nhìn một cái.”

Người trẻ tuổi kia vâng lời ngừng đầu, khuôn mặt vô cùng giống ba Cung, thật sự rất giống bộ dáng ba Cung lúc còn trẻ, cũng trách không được bọn họ sẽ tìm anh ta tới.

“Làm xét nghiệm ADN sao?”

“Đã làm, chính là cốt nhục của ba cậu.”

“Vậy được.” Cung Thừa nhìn lướt qua mọi người, không chút để ý nói: “Vậy các người muốn cái gì?”

Vài vị trưởng lão có chút kinh dị. Lúc trước Cung Thừa rất thích đánh Thái Cực với bọn họ, thích từng bước từng bước chậm rãi cắn nuốt kẻ địch, nói chính xác là cậu ta hưởng thụ cảm giác cắn nuốt kẻ địch như vậy. Nhưng sau khi xảy ra tai nạn xe cộ lại trở nên trực tiếp, như thế khiến trong khoảng thời gian ngắn họ không kịp phản ứng lại.

“Các người muốn cái gì?” Cung Thừa lại không kiên nhẫn lặp lại một lần, anh còn muốn dẫn Bối Bối đi ăn hải sản đó.

“Chỉ cần cậu không đuổi cùng giết tận, cung cấp tiền dưỡng lão mỗi năm cho chúng ta thì tốt rồi.” Lợi ích trước mặt, mỗi người đều nghĩ đến bản thân, những nguyên lão này cũng không ngoại lệ. Mỗi người đều tính toán những thứ mà mình muốn, trực tiếp quên mất người trẻ tuổi bọn họ mới vừa cất nhắc kia.

Sắc mặt Cung Thành xanh mét, ngón tay xiết chặt nghe răng rắc, đáng tiếc cũng không có người để ý. Anh nhìn chằm chằm vào Cung Thừa, sự âm u trong mắt như sắp tràn ra.

Cung Thừa không hề sợ hãi cũng không khách khí nhìn lại, sự khinh bỉ và xem thường trong mắt anh gần như làm Cung Thành điên cuồng.

Chờ đến khi các trưởng lão nói xong những thứ mà họ muốn, ánh mắt trông mong nhìn Cung Thừa, Cung Thừa nhẹ nhàng liếc mắt, miệng khẽ nhếch, nói ra một câu: “Mơ tưởng.”

Còn không đợi đánh trả, Cung Thừa lại nói tiếp một câu: “Các người ăn uống cũng không ít nha, năm người các người không làm gì cả mà lại muốn bốn phần năm tổng thu vào? Các người nằm mơ đi!”

“Cung Thừa, chúng ta vì Cung gia đã lao tâm lao lực cả đời!”

“Cung Thừa, ba mẹ cậu cũng không dám đối xử với chúng ta như vậy!”

“Cung Thừa, làm người không cần quá tuyệt tình!”

...

Đối với những lời này, Cung Thừa vẫn cười lạnh như cũ: “A, nhẹ nhàng một chút tôi sẽ còn cho các người một chút tiền đường lão, hiện tại các người một đồng cũng đừng mong lấy được. Không phục? Vậy tới đánh tôi nha!”

Khí thế kiêu ngạo như vậy quả thực khiến người khác tức chết, Cung Thừa không hề sợ bọn họ phá hoại. Nhà họ Cung lập nghiệp từ hắc đạo, tin tưởng đạo lý chính là nắm tay cứng mới là người thắng, không phục tới đánh nhau là được, lại nhai cái gì.

Cũng do nhà họ Cung sống những ngày yên lặng an nhàn lâu quá rồi, tất cả mọi người quên mất những ngày gió tanh mưa máu đỏ đó, như vậy Cung Thừa thật sự không ngại giúp bọn họ nhớ lại một chút.

“Linh Nhất, Linh Nhị!”

“Có!”

“Kéo cái người làm tôi khó chịu kia ra ngoài đánh!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 11: Cung Thừa, con người ta!

Ngày đó có lẽ là ngày mà tất cả những người ở đây cả đời khó quên.

Cung Thừa đạm nhiên ngồi ở chỗ đó, khoe miệng nở nụ cười cung chiêu, ôm Bối Bối đang ngủ say. Mà sau lưng anh, Cung Thành bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, từ lúc bắt đầu còn kêu gào từ từ trở thành rên rỉ, đến sau đó lại thành không thể rên lên một tiếng.

Đối với những người đã từng vật lộn trong hắc đạo mà nói, đây không phải là trường hợp thật đáng sợ, bọn họ thấy được rất nhiều, đáng sợ chính là tính tình lạnh nhạt của Cung Thừa. Chỉ một câu thấy khó chịu lập tức đánh em trai cùng cha khác mẹ của mình đến không ra hình người, thậm chí anh còn mỉm cười nhìn các vị trưởng lão, giống như người tiếp theo bị đánh vì làm anh khó chịu chính là bọn họ, cứ thể cho dù trong lòng bọn họ sợ hãi cũng không dám nói lời nào.

“Xem ra các vị trưởng lão đều không còn chuyện gì muốn nói nữa đúng không? Vậy tôi đi trước nha!” Lúc Cung Thừa phải đi còn quay đầu lại giả mù sa mưa hỏi một câu, Cung Ngũ giống như có chuyện muốn nói lại bị một tiếng ho khan của Cung Nhất nghẹn trở về. Cung Thừa hài lòng nhìn bọn họ giận mà không dám nói gì, lúc này mới vừa lòng đi rồi.

Với anh mà nói, tiêu phí thời gian trên người những phạm nhân ngu xuẩn thật đúng là không đáng.

“Cung Thừa ~~~” Đến tận khi người thấy được mùi đồ ăn, Bối Bối mới từ từ tỉnh lại, bày ra bộ dáng thèm nhỏ dãi.

“Heo lười cuối cùng tỉnh ngủ rồi?” Nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Bối Bối, trước khi cô tức giận lại thành công dùng đồ ăn ngon dỗ dành cô, còn việc ức hiếp cô anh cũng không bỏ được, Cung Thừa sẽ không nói anh thích ức hiếp cô như vậy đâu.

“Ưm ưm ưm... Vừa nhìn đã thấy ăn rất ngon a ~~~” Bối Bối hạnh phúc nhìn những món ngon trước mắt nhưng cô ngốc lại không biết cách lột vỏ tôm tách cua, chỉ có thể vừa nhìn đồ ăn ngon vừa nhìn Cung Thừa, cái mũi nhỏ đáng yêu hít hít ngửi ngửi, đáng vẻ luống cuống rất đáng yêu.

“Thật ngốc!” Cung Thừa mỉm cười cung chiêu, cầm lấy một con tôm trứng, chỉ vài đã bóc xong vỏ tôm, chấm nước tương rồi đút vào miệng Bối Bối. Lúc hai người vẫn trong hình thức vẫn thường xuyên đút cho nhau, cho nên Bối Bối rất quen với việc anh đút cho cô. Quai hàm phồng lên giống như là con chuột nhỏ vô cùng đáng yêu, Cung Thừa nhìn cô mà trong lòng ngứa ngáy: “Em ăn ngon như vậy có phải nên khao anh một chút hay không?”

“Muốn khao như thế nào?” Bối Bối có chút khó hiểu.

“Hôn anh một chút a! Phải hôn chỗ này!” Cung Thừa chỉ vào môi mình, nở nụ cười xấu xa.

Bối Bối chu miệng, ngoan ngoãn hôn lên môi anh, chẳng qua cô hôn rất giống một con chó nhỏ đang liếm người, vuron đầu lưỡi liếm từng chút từng chút, sau khi liếm xong còn bày ra vẻ mặt vô tội nhìn Cung Thừa muốn anh lại bóc tiếp một con tôm trứng cho cô.

Cung Thừa thật là dở khóc dở cười với hành động khôn vặt của cô nhưng nhìn thấy ánh mắt “tại sao anh còn không lột tôm” của đối phương cũng chỉ có thể nhận mệnh, anh dùng sức hôn hôn đôi môi đỏ đầy dầu lấp lánh của cô: “Chờ đến đêm nay xem anh sẽ trừng trị em thế nào!”

Đôi tình lữ khoe ân ái quả thật chính là khiến người khác mù đôi mắt, thậm chí những người xung quanh đều có thể cảm nhận rõ ràng được bong bóng màu hồng nhạt giữa hai người, hơi thở tình yêu thật sự có thể khiến người khác chết chìm.

Lúc này một đoàn người đi lên lầu, đẩy cửa phòng ra, người đàn ông đi đầu thấy Cung Thừa và Bối Bối ân ái lập tức hoài nghi dụi dụi mắt, lùi lại hai

bước nhìn bốn phía, sau đó càng không xác định hỏi người bên cạnh: “Cậu xác định đây là Cung Thừa?”

Ngay cả thủ hạ của anh cũng cảm thấy hoài nghi lắc đầu rồi lại gật đầu, ai mà biết có một ngày trên mặt đại ma vương nhà họ Cung lại xuất hiện sắc mặt khiến người khác chết chìm như vậy, chẳng lẽ tai nạn xe cộ khiến đầu óc bị hỏng rồi hay sao?

“Ồ cửa đi tới đi lui làm cái gì? Đầu óc bị ngu giống Cung Hàn rồi hay sao?” Cung Thừa lại lột một con tôm đút cho Bối Bối, đối với Bối Bối ôn nhu dị thường nhưng đối với Đường Bác lại là không có cảm xúc gì, khinh bỉ trong mắt cũng không quá rõ ràng.

Trong nháy mắt Đường Bác xác định đây là Cung Thừa chân chính, cũng chỉ có Cung Thừa chân chính mới có thể vĩnh viễn bày ra vẻ mặt ghét bỏ bọn họ. Cho dù anh đã thành công đập anh trai của anh xuống đê thượng vị, Cung Thừa cũng chỉ nói một câu ‘cậu đỡ phế vật hơn anh trai cậu một chút’.

Cung Thừa vĩnh viễn đều là cái dạng này, từ trước tới nay đều là ‘con nhà người ta’, trên cơ bản khi ba mẹ giáo huấn bọn họ câu cửa miệng chính là ‘con nhìn xem Cung Thừa người ta blah blah blah...’ Rồi chờ đến khi bọn họ may mắn tiếp xúc với Cung Thừa còn thâm hại hơn, ở trong miệng Cung Thừa sẽ không có ai nghe được một lời hay, vĩnh viễn đều ánh mắt khinh bỉ và một câu phế vật rác rưởi.

Bọn họ không phải chưa từng phản kháng nhưng nói thế nào đi nữa, thần vĩnh viễn là thần, mỗi một lần đều biến thành Cung Thừa chèn ép bọn họ. Có tình đây là chơi đùa giữa trẻ con với nhau, người lớn sẽ không để ý tới chuyện cáo trạng của bọn họ. Bởi vì chỉ chút chuyện này mà con còn xử lý không tốt, ngày sau làm sao có thể gánh vác gia đình?

Cho nên bọn họ một bên ngược nhìn sùng bái Cung Thừa, một bên lại ghen ghét tại sao anh ta lại ưu tú như vậy, cuối cùng bọn họ đối với Cung Thừa quả thực chính là một loại tâm tình phức tạp vừa yêu vừa hận.

Đương nhiên điều duy nhất an ủi bọn họ đó chính là còn may bọn họ không phải Cung Hàn.

“Anh Cung nói đùa, em làm sao lại là Cung Hàn chứ?” Vốn dĩ anh không có khả năng là cái tên phế vật Cung Hàn kia có được không? Trong lòng yên lặng chửi thề, đương nhiên anh cũng không dám nói ra.

Đừng nhìn Cung Thừa giống như thật sự ghét bỏ Cung Hàn nhưng anh thật đúng là không cho người nào khi dễ Cung Hàn, bênh vực người mình vô cùng.

“Tôi cũng không nói giỡn.” Cung Thừa ý vị thâm trường mà nói một câu, sau đó không để ý tới Đường Bác.

Cung Thừa hiểu nhất chính là đùa giỡn tâm kế, cho dù bây giờ anh thật khinh thường những trò lừa bịp thế này nhưng thói quen nhiều năm vẫn khiến anh không dễ dàng mở miệng trước trong lúc đàm phán.

Tất nhiên Đường Bác hiểu rõ tính nết của Cung Thừa, cũng biết một ít thói quen của anh ta, cho nên anh cũng không định cứ mở miệng như vậy.

Nhưng mà không nói chuyện chỉ ngồi uống trà cũng thật nhàm chán, vì vậy anh cũng chỉ có thể nhìn Cung Thừa tán tỉnh tiểu mỹ nhân trong lòng ngực. Ngay từ đầu anh chỉ nghĩ cuối cùng Cung Thừa thông suốt, học được những chuyện như đùa giỡn, dụ dỗ phụ nữ. Nhưng càng xem càng hoảng sợ, nhìn nhất cử nhất động của Cung thể nào cũng thấy là cũng là thật sự động tâm.

Vì vậy anh thử thăm dò: “Anh Cung, tiểu mỹ nhân này là niềm vui mới của anh sao?”

Cung Thừa liếc qua: “Niềm vui mới?”

Đường Bác cười ha ha: “Chính là dùng để đùa giỡn nhưng mà nhìn thấy cô ấy thật không hồ là người có thể khiến anh mê đắm!”

Đường Bác đã nhìn kỹ Bối Bối, hấp dẫn anh nhất chính khí chất thanh thuần và đáng người quyến rũ Bối Bối, hơn nữa vẻ mặt ngây thơ ngu ngốc rất tự nhiên, nhan sắc như vậy quả thật rất hấp dẫn đàn ông.

Thế là Đường Bác hồn nhiên không biết nguy hiểm mở miệng: “Nếu anh Cung chơi chán rồi, một ngày nào đó cũng có thể đưa cho đàn em nha, thật sự không được đàn em có thể lấy mấy miếng đất ở khu thành Tây đổi với anh!”

Cung Thừa không nói hai lời, cái ly trong tay nháy mắt bẻ nát thành tro, khí thế đè ép thẳng về phía Đường Bác, Đường Bác kêu lên một tiếng lại bị khí thế này áp bách nói không nên lời, bên miệng tràn ra màu đỏ tươi.

Trong lòng Đường Bác vô cùng kinh hãi, anh cảm thấy nếu không phải anh và Cung Thừa còn có một chút giao tình, không chừng hôm nay sẽ phải giao phở ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 12: Thái độ càng ngày càng nghiêm trọng

Đường Bác là một người rất không có cốt khí, đương nhiên anh cũng chỉ ở trước mặt vài người mới không có cốt khí, Cung Thừa chính là một người trong số đó. Cho nên anh thật sự hoàn toàn túng, lập tức thừa nhận sai lầm với Cung Thừa, cũng chỉ kém quỳ xuống.

“Anh hai, em sai rồi, em không nên mạo phạm... Mạo phạm chị dâu, xin anh trách phạt!”

Cung Thừa đối này với phản ứng này của anh chính là: “Cậu đắc tội với chị dâu cậu, cứ như vậy thôi sao?”

Đường Bác: ... Đã biết tên quý hút máu sẽ không bỏ qua cho anh mà.

Cung Thừa vừa nhìn đã biết anh ta suy nghĩ cái gì, anh cũng không thêm đề ý: “Mấy miếng đất ở thành Tây bên kia đều không tôi, hơn nữa đây cũng là lúc trả lại cho nhà họ Cung khu chợ ở phố Tường Hòa bên kia. A, thuận tiện gần đây có một công ty của nhà họ Cung đang thiếu vốn quay vòng, cậu giúp đỡ một chút, tôi cũng không làm khó cậu, lấy vốn riêng của cậu giúp đỡ, tôi không muốn bác Đường tới tìm tôi nói tôi ý lớn hiếp nhỏ, cậu cảm thấy thế nào?”

Trong lòng Đường Bác khóc không ra nước mắt... Vì sao miệng anh lại tiện như vậy chứ?

Cung Thừa: “Không nói lời nào? Vậy...”

Đường Bác nóng nảy: “Đừng đừng đừng, em đồng ý! Em đồng ý còn không được sao!”

Lúc này Cung Thừa mới vừa lòng gật đầu, Đường Bác còn tỉnh thức thời, nghĩ đến chuyện vì anh không có mặt, nhà họ Cung bị người bắt nạt còn không có ai dám đi đòi lại, anh lập tức cảm thấy thật sự nhà họ Cung đã an ổn quá lâu rồi.

“Đúng rồi, lúc này trong lòng cậu đang chửi thầm tôi là quý hút máu đúng không?”

Đường Bác bắt đầu nói lắp: “Anh, anh, anh hai... Không, không, không có việc này, em làm sao, làm sao dám chứ...?”

Cung Thừa cười lạnh: “A, phải không?”

Đường Bác lập tức nhận sai: “Em sai rồi anh hai!”

Cung Thừa cười lạnh một tiếng: “Vậy cậu cắt đi, nhớ rõ nói với hai tên phế vật nhà họ Chu và nhà họ Vương nhớ những thứ đã ăn của nhà họ Cung ra, nhớ không ra tôi cũng không ngại tạo sát nghiệt!”

Sát ý trong lời nói vô cùng nồng hậu, lòng to của Đường Bác lập tức dựng thẳng lên, nhanh chóng lẫn mất. Vừa lẫn còn vừa nghĩ, chẳng lẽ tai nạn xe cộ có thể làm cho một người càng thêm lợi hại hay sao?

Bối Bối rất không thích bộ dáng giống như Tu La dưới địa ngục của Cung Thừa lúc này, lôi kéo tay anh: “Sát nghiệt không tốt, ba ba nói sẽ có lời kiếp!”

Cung Thừa sùng sốt, lúc này sát ý mới tan đi, cung chiều cười: “Bé ngọc của anh!”

Đối với người tu tiên mà nói, thật sự không nên tạo quá nhiều sát nghiệt, nếu có nhân quả còn tốt nhưng nếu tạo sát nghiệt oan uổng vậy lời kiếp có thể không phải đơn giản như vậy. Tích phúc giữ thiện đây là phần lớn cách làm của người tu tiên chính thống, Thiên Đạo không có ở đây nhưng tất nhiên vẫn biết được, lực sát thương của lời kiếp sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Nhưng mà mọi việc đều không nhất định ví dụ như Cung Thừa.

Bản thể hiện giờ của anh là linh miêu, loại bản tính của loại mãnh thú này chính là hung mãnh khát máu, sẽ có phương pháp tu tiên của chính mình, huống chi đây là người khác mạo phạm anh trước, cũng coi như không phải là tạo sát nghiệt oan uốc.

Mà Bối Bối lại không giống, tuy nói phần lớn lưu truyền đều nói hồ ly tinh tác oai tác quái, mị hoặc lòng người nhưng cô lại là con cháu của cửu vĩ thiên hồ. Phải biết rằng, lúc ban đầu cửu vĩ thiên hồ chính là thần, hơn nữa còn là thần trừ tà. Cho dù huyết thống không thuần, Bối Bối cũng con cháu của cửu vĩ, huống chi bản tính của cô thiện lương.

Mỗi người một tính chính là đạo lý này.

Hai người lại là một phen ân ái, ăn uống no đủ mới về nhà.

Lúc Cung Thừa chinh đồn toàn bộ nhà họ Cung cũng không hề lưu tình, nên đánh thì đánh nên giết thì giết, trong khoảng thời gian ngắn lòng người hoảng sợ chỉ có thể cố hết sức làm tốt chuyện của mình, chỉ cầu mong không bị trừng phạt.

Cùng lúc đó, Cung Thừa tuyên bố tin tức Bối Bối đó là vợ sắp cưới của anh, hơn nữa bỏ qua nghi thức訂 hôn trực tiếp tuyên bố kết hôn.

Những địa bàn bị mất cũng lục tục được trả lại, có lẽ sợ Cung Thừa, mấy tên tiểu tử kia rất có ánh mắt biết phải lấy lòng ai, vì vậy mỗi người đều tặng quà cho Bối Bối. Bối Bối cười, trong lòng Cung Thừa vui vẻ, cũng không so đo với bọn họ quá nhiều.

Cung Hàn bị điều đến nơi “đất cằn sỏi đá” lại không có cuộc sống tốt như vậy. Từ trước đến nay Cung Hàn ăn xài phung phí, suy cho cùng phế vật cũng nên có bộ dáng của phế vật, không tiêu xài một trận làm sao không làm thất vọng thân phận nhị thế tử của chính mình.

Nhưng hiện tại anh lại không có khả năng tiêu xài, dưới tình huống tài chính bị hạn chế gắt gao anh làm sao có thể tiêu xài thoải mái? Vì vậy anh ngồi xổm trước cửa khách sạn ăn cơm hộp hai mươi mấy đồng, nhìn Diệp Nhiều ở bên trong cơm ngon rượu say thật không được tự nhiên. Diệp Nhiều nhìn thấy ánh mắt trông mong của anh, cười cực kỳ vui vẻ nhưng lại cứ nhìn như thể không cho anh ăn một miếng.

Vì sao anh lại có người vợ như vậy chứ? Vì sao anh lại có anh trai như vậy chứ? Vì sao anh được sinh ra trong nhà họ Cung còn không thể tốt đẹp mà làm một nhị thế tử?

Có lẽ do Cung Hàn quá mức đáng thương, ông trời nhìn không thuận mắt nên khiến anh càng xui xẻo thêm một chút.

Cung Hàn bị bắt cóc.

Nghe thấy tin tức này, Cung Thừa không có chút ngoài ý muốn nào, anh xuống tay quá độc ác tự nhiên sẽ nhận lấy rất nhiều người bất mãn, muốn nhà họ Cung phải ra ít máu đây cũng là chuyện bình thường.

Chẳng qua những người đó đều là phế vật giống Cung Hàn, bằng không vì sao mất công bắt cóc một tên phế vật?

“Anh hai, em đã điều tra rõ chỗ Cung Hàn bị giam giữ, muốn cứu anh ấy trước không?” Giọng nữ trong điện thoại không có cảm giác quyến rũ mà vô cùng cứng rắn.

“Đừng để nó bị thương đến tính mạng đồng thời ăn chút đau khổ.”

“Dạ.”

Cung Thừa cau mày, buông điện thoại, vào thời điểm quan trọng đồng dạng đều là phế vật Cung Hàn còn không có khả năng bằng Diệp Nhiều. Xem ra cũng nên để Cung Hàn và Diệp Nhiều sớm sinh con một chút, bằng không anh phải làm gia chủ của cái nhà này đến khi nào.

Chỉ trong một ngày, Cung Thừa cũng đã điều tra xong rốt cuộc là ai ở sau lưng xuống tay với Cung Hàn, không ngoài dự đoán chính là cái tên một hai phải cùng họ đồng âm với tên anh, Cung Thành.

Anh lập tức phái người điều tra Cung Thành, chẳng qua người của anh lại hoàn toàn không biết gì về Cung Thành. Người này đột nhiên chui ra hơn nửa còn thông qua xét nghiệm ADN của nhà họ Cung. Trong lòng anh còn nghi vấn, anh tăng số người theo dõi chặt Cung Thành.

Đối với những người không muốn anh sống tốt, từ trước đến nay thái độ của anh luôn rõ ràng, đó chính là người cũng đừng hòng sống tốt.

Thế là anh gọi điện thoại cho mẹ Cung... A, không phải nói là cậu là em trai cốt nhục cùng cha khác mẹ của tôi sao? Vậy cậu hãy tự mình giải quyết đi!

Còn chuyện hành trình du lịch tình yêu của ba mẹ sau đó có thuận lợi hay không thuận lợi, ngọt ngào hay không ngọt ngào, vậy cũng không liên quan đến anh!

Vốn dĩ sau khi Cung Thừa quay lại, chỉnh đốn nhà họ Cung một lần, tình trạng tốt xấu lẫn lộn của nhà họ Cung tốt hơn rất nhiều, hơn nữa lại lần nữa phát triển không ngừng. Nhưng sau khi Cung Hàn bị bắt cóc, chưa đến ba ngày các loại tình huống bất lợi để lại cho Cung Thừa có thể nói là bay đầy trời. Chuyện bất lợi còn ở phía sau, thủ hạ đắc lực của Diệp Nhiều và Cung Thừa cũng lần lượt mất tích.

Sau khi những nguyên lão đó biết được cũng bắt đầu nhảy ra đối đầu với Cung Thừa, phản đối quyết sách của Cung Thừa, thậm chí thả ra ý tứ muốn Cung Thừa xuống đài. Nhân viên cũng đều là cỏ đầu tường, xem hướng nào mạnh hơn lập tức nghiêng về hướng đó. Phần lớn nhân viên đã hoàn toàn nghiêng về phía nguyên lão bên kia, chỉ có số ít người còn đang quan sát, bảo trì trung lập.

Lúc này, trong mắt mọi người Cung Thừa hẳn nên vô cùng lo lắng nếu không cũng thành bộ dáng táo bạo như sấm.

Nhưng đều không phải

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 8 - Chương 13: Hôn lễ và người phá hủy hôn lễ

Cung Thừa rất bình tĩnh chuẩn bị hôn lễ với Bối Bối, lúc này anh đang nhân nhả tự tại đi thử áo cưới với Bối Bối. Anh nhanh chóng chọn được một bộ âu phục màu đen khiến cho đáng người của anh càng thêm cao dài, đẹp trai tuấn lãng lại thêm một chút cuồng dã càng thêm mê người.

Anh ung dung ngồi bên cạnh chờ Bối Bối, cũng không nhân rồi tiếp tục xem báo cáo trong tay. Chẳng qua chân mày nhíu chặt lại là nói cho người khác

việc này cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, Cung Thừa cũng không phải nhẹ nhàng như vậy.

“Cung Thừa...” Bối Bối hơi vén rèm lên một chút, trên mặt hồng hồng vô cùng ngượng ngùng, cất giọng gọi Cung Thừa cũng nho nhỏ ngọt ngào.

“Có chuyện gì?” Cung Thừa ngẩng đầu, mỉm cười, nhìn phía Bối Bối, trong nháy mắt sự lo lắng lúc nãy biến mất không thấy. Anh nhìn thấy vẻ mặt Bối Bối như vậy thì biết Bối Bối đang thẹn thùng, tiến lên vài bước dắt Bối Bối từ trong phòng thay đồ đi ra.

Áo cưới dài màu trắng như tuyết, vạt áo tựa như cánh hoa tán ra tầng tầng lớp lớp, càng lên trên eo càng siết chặt, vòng eo của cô gái nhỏ không đủ một vòng tay anh, áo cưới cúp ngực khiến bộ ngực càng thêm lớn, hơn nữa khe rãnh chính giữa càng thêm sâu thẳm, vài ren ở ngực bên trái kết thành một đóa hoa phức tạp, xương quai xanh và cổ đều lộ ra, mái tóc dài như thác nước được tạo thành một búi tóc cổ xưa rất đẹp, mấy sợi tóc đen rủ xuống.

Mỹ nhân thẹn thùng cúi đầu nhìn rất đẹp. Khi nhân viên cửa hàng cất tiếng cười đầy thiện ý mới khiến Cung Thừa bừng tỉnh, anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ mềm mịn của Bối Bối: “Xoay một vòng cho anh xem.”

Bối Bối gật đầu, chậm rãi xoay một vòng tròn, làn váy xòe ra tung bay, một làn gió thơm thoảng qua.

Tuy rằng thời gian rất ngắn nhưng Cung Thừa vẫn thấy rõ ràng, sau lưng Bối Bối là lớp ren mỏng in hoa văn, làn da trắng như tuyết như ẩn như hiện, mỏng lung lại càng thêm mê người.

Không thể không nói, Bối Bối như vậy thật sự rất đẹp nhưng mà... Vì sao áo cưới lại lộ nhiều như vậy!!!

Nhân viên cửa hàng vẫn đứng bên cạnh khen cô dâu, với bọn họ ánh mắt tất nhiên nhận ra được Cung Thừa có tiền có thế, hơn nữa nhan sắc của Bối Bối thật sự bất phàm, áo cưới của họ cũng không tính là bị vùi dập, hơn nữa còn có thể nói Bối Bối khiến áo cưới của họ càng thêm mỹ lệ.

Tâm tình của Cung Thừa không tính là quá tốt, chẳng qua bộ áo cưới Bối Bối mặc thật sự rất đẹp: “Tôi mua bộ này.”

“Cung Thừa... Khó coi sao?” Bối Bối nhìn vẻ mặt khó coi của anh có chút thấp thỏm, không biết có phải cô mặc vào khó coi nên chọc giận Cung Thừa hay không?

“Không phải, rất đẹp, bé ngọc của anh xinh đẹp nhất!” Cung Thừa lại nhẹ nhàng nói một câu bên tai Bối Bối, khiến cô càng thêm thẹn thùng.

“Anh muốn buổi tối em mặc cho anh xem.”

Hôn lễ đúng ngày cử hành, ngày hôm đó ánh mặt trời rực rỡ.

Cung Thừa tổ chức hôn lễ đặc biệt long trọng, có người thật tình, có người chế giễu, có người đến xem náo nhiệt.

Chẳng qua người chế giễu nhất định phải thất vọng rồi, từ đầu đến cuối Cung Thừa đều không lộ ra sự bức bối, ngược lại luôn nở nụ cười không phù hợp với tính cách của anh.

Nụ cười dịu dàng như vậy... Thật đúng là khiến người nhìn thấy sồn tóc gáy.

Nhưng mà chuyện càng sồn tóc gáy hơn đã xảy ra, có thể tham gia hôn lễ của Cung Thừa đều là những người ở trong thành phố này, tùy tiện một câu nói cũng có thể thay đổi rất nhiều người. Tất nhiên bọn họ dễ biết chuyện công tử thư hai nhà họ Cung và vợ của anh ta bị bắt cóc. Nhưng mà bây giờ bọn họ lại đang thân nhiên đứng ở bên cạnh Cung Thừa, rõ ràng chính là cách ăn mặc của phù dâu phù rể.

Ai có thể nói cho bọn họ biết đã xảy ra cái gì? Vì sao người không nên ở lại ở? Chuyện chê cười nên nhìn thấy lại nhìn không thấy?

Bọn họ có chút phiền muộn, nhìn không được chuyện chê cười, hôn lễ vẫn là hôn lễ sao?

Đồng dạng khiếp sợ còn có người nào đó. Cung Thành mặt dày mày dạn yêu cầu các vị trưởng lão dẫn anh tới, vì thế các trưởng lão đạo gàn đây đang có lòng tin bành trướng cũng làm bộ nhớ ngày đó là ngày gì rồi dẫn anh tới.

Cung Thành nhìn chằm chằm Cung Hàn và Diệp Nhiêu, rõ ràng anh đã bắt cóc hai người kia rồi, vì sao bọn họ còn xuất hiện? Theo lý mà nói kết giới được anh bố trí, người bình thường sẽ không thể đánh vỡ, nhưng cố tình... Cố tình bọn họ xuất hiện ở chỗ này...

Ngay khi cha xứ tuyên bố cô dâu bước vào, mọi người đều quay đầu nhìn phía cửa. Cô dâu mặc một bộ áo cưới kín mít nhưng vô cùng mỹ lệ, khoác tay một người đàn ông mặc trường bào màu đen thêu rồng vàng.

Trong lễ đường phát ra một tiếng ồ, rồi dưới ánh mắt tràn đầy uy hiếp của Cung Thừa lại nghẹn trở về.

Đây, đây, đây còn không phải ông chủ tiệm đồ cổ thần bí kia sao? Ông ta còn có con gái sao? Con gái còn gả cho Cung Thừa?

Trong khoảng thời gian ngắn bọn họ đối với việc Cung Hàn và Diệp Nhiêu xuất hiện ở chỗ này cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu có ông chủ Cảnh giúp đỡ, vậy thật đúng là không phải chuyện gì lớn.

Cung Thừa ghét bộ áo cưới lần trước vì quá lộ liễu, vì vậy anh tìm nhà thiết kế may riêng một bộ cho Bối Bối, bộ váy cưới này bao kín mít Bối Bối từ đầu tới chân, ngay cả bàn tay cũng đeo bao tay bằng ren không lộ ra một chút da thịt nào.

Bối Bối tay khoác tay Cảnh Diệp Thu đi đến trước mặt Cung Thừa, Cảnh Diệp Thu đặt tay Bối Bối vào trong tay Cung Thừa, hơi hơi mỉm cười: “Nếu cậu phụ Bối Bối, tôi cũng không ngại làm cậu hôn phi phách tán!”

Cha xứ:... Đây là hôn lễ, nói những lời này thật sự tốt sao!!!

Cung Hàn và Diệp Nhiêu: Chúc mừng anh hai có một người nhạc phụ như vậy! Đây là ở ác gặp ác mà!!!

Mọi người... Không hổ là ông chủ Cảnh, ông chủ Cảnh uy vũ hùng tráng!!!

Cung Thừa cũng không yếu thế, nhếch miệng cười: “Đương nhiên con sẽ không phụ Bối Bối, nhưng thật ra cha vợ nên cưới vợ sớm một chút mới được, đừng để về già không ai phụng dưỡng!”

Cha xứ:... Đây thật là hôn lễ sao?

Cung Hàn và Diệp Nhiêu... Ngạo tào, anh hai chính là anh hai!

Mọi người... Có thể thấy trường hợp như vậy cũng không tồi, không đến vô ích!

Cha xứ chậm rãi đọc lời thề, Cung Thừa cũng không nghe rõ, anh vẫn luôn nhìn cô gái nhỏ bên cạnh, ngón tay ma sát bàn tay nhỏ nhắn trong tay, mỉm cười dịu dàng nhìn Bối Bối.

“Con có đồng ý cưới người phụ nữ bên cạnh làm vợ, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo hộ cô ấy, yêu cô ấy giống như yêu chính bản thân mình. Trong cuộc sống sau này, cho dù cô ấy nghèo khổ hay giàu có, ốm đau hay khỏe mạnh, trước sau trung thành với cô ấy, tương thân tương ái cho đến rồi đi thế giới này hay không?”

“Con đồng ý!”

“Con có đồng ý gả cho người đàn ông bên cạnh làm chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo hộ anh ấy, yêu anh ấy giống như yêu chính bản thân mình. Trong cuộc sống sau này, cho dù anh ấy nghèo khổ hay giàu có, ốm đau hay khỏe mạnh, trước sau trung thành với anh ấy, tương thân tương ái cho đến rồi đi thế giới này hay không?”

“Con đồng ý!”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, thâm tình trong ánh mắt không cần nói cũng biết.

“Hai con hãy trao đổi nhẫn cho nhau.”

Bối Bối vươn tay, ngay lúc Cung Thừa đang muốn đeo nhẫn cho cô, một giọng nói từ cửa truyền đến:

“Thật là ngại quá, xem ra tôi tới không đúng lúc. Nhưng mà con người của tôi thích nhất chính là phá hư hạnh phúc của người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 14: Đại chiến! Biến thành thành hồ ly chín đuôi!

Editor: QR - diendanlequydon

Người đàn ông không mời mà đến ăn mặc rất chỉnh tề nhưng toàn thân lộ ra tà khí, đặc biệt trên mặt còn có hình xăm màu đen nhìn rất tà ác. Bối Bối rất không thoải mái nhũn mày, mạnh mẽ trốn sau lưng Cung Thừa.

Lúc này Cung Thành lại nhanh chóng đi về phía người đàn ông kia, hành lễ, miệng cung kính gọi: “Chủ thượng!”

Sắc mặt năm nguyên lão đồng thời tái đi, phải biết rằng Cung Thành là do bọn họ dẫn vào, như vậy còn không phải là trực tiếp đánh vào mặt bọn họ sao?

Lúc này người đàn ông đắc ý cười: “Cung Thừa nhìn xem hiện tại nhà họ Cung các người phế vật thành bộ dáng gì? Ha ha ha!”

Lúc này cũng đã có người nhận ra người đàn ông này chính là người nhà họ Ngô, đối thủ một mất một còn của nhà họ Cung. Lúc trước bị một lần hành động của Cung Thừa bóp chết toàn bộ, cuối cùng một nhà họ Cung phải lưu lạc đầu đường, mà người này đúng là con vợ cả của nhà họ Ngô, Ngô

Trường Thanh.

Lại nói tiếp, thật ra Cung Thừa cũng chỉ chèn ép nhà họ Ngô một chút mà thôi. Nhà họ Ngô đắc tội cũng không ít người, địa vị không bằng trước tất nhiên sẽ có rất nhiều người bỏ đá xuống giếng. Cuối cùng gia chủ nhà họ Ngô nghiện ma túy, mẹ của Ngô Trường Thanh còn bị gia chủ nhà họ Ngô bán đi làm gái, ngay cả Ngô Trường Thanh cũng thiếu chút nữa bị bán.

Muốn nói bên trong chuyện này không có một chút mờ ám ai cũng không tin, còn về việc ai ra tay trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói ra, suy cho cùng nhà họ Ngô cũng không dậy nổi bọt sóng. Chẳng qua Ngô Trường Thanh đã trở lại, hình như người chơi nhà họ Cung một trận chính là anh ta.

Mọi người sôi nổi ngồi nghiêm chỉnh xem náo nhiệt. Lúc này tại sao lại không có ít hạt dưa hay bánh ngọt chứ? Hôn lễ này của nhà họ Cung nên cho bình chọn kém!

Cung Thừa ôm Bối Bối chặt hơn, hơi hơi híp mắt: “Cậu là ai?”

Câu hỏi này vừa được nói ra trực tiếp bóp chặt tiếng cười của Ngô Trường Thanh, dù thế nào đi nữa anh cũng không nghĩ tới Cung Thừa lại có thể quên mất anh! Anh không dám tin tưởng, trong mắt lửa giận ngập trời: “Anh không nhớ rõ tôi?”

Cung Thừa cho là đương nhiên: “Vì sao tôi phải nhớ kỹ cậu?”

Ngô Trường Thanh: “Rất tốt, Cung Thừa, anh đã hoàn toàn chọc giận tôi! Anh có biết em trai và em dâu của anh còn ở trong tay tôi hay không? Có tin chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng, hai người bọn họ sẽ cùng nhau bị luân gian hay không? Đương nhiên, tôi sẽ nhớ rõ gửi một phần video cho anh để anh chậm rãi thưởng thức!”

Trên mặt Ngô Trường Thanh lộ ra một nụ cười bệnh hoạn, giống như anh ta đang thật sự tra tấn Cung Hàn và Diệp Nhiêu, nghe được bọn họ kêu thảm thiết anh ta lập tức cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Làm đương sự, Cung Hàn và Diệp Nhiêu đồng thời cảm thấy cúc hoa căng thẳng, nổi da gà đầy người.

Cung Thừa cười lạnh một tiếng: “Cậu nên đi khám lại mắt, không phát hiện hai tên phế vật đó đang đứng ở bên cạnh tôi hay sao?”

Lúc này Ngô Trường Thanh mới nhìn thấy Cung Hàn và Diệp Nhiêu mạnh khỏe không có việc gì đứng bên cạnh Cung Thừa, trong mắt không dám tin tưởng. Anh vô cùng tức giận, bàn tay vung lên, ném Cung Thành đang đứng sau lưng bay đi thật xa.

“Phế vật!”

Cung Thành đáng thương đã chết.

Ngô Trường Thanh lạnh lùng cười, trên mặt vẫn còn có vài phần tà ý: “Vừa đúng lúc, hôm nay cùng nhau giải quyết hết đi!”

Lúc này trong lễ đường lại nổi lên một trận gió ma quái, đám sương mờ ảo lại chậm rãi trở nên dày đặc. Cảnh Diệp Thu hơi không vui, bàn tay vung lên, toàn bộ mọi người có mặt lễ đường đều ngã thiếp đi nhưng lại “không cần thận” không làm phép với những người trong nhà họ Cung.

Đợi đến khi đám sương mù tự tan đi, một con quái vật khổng lồ đứng ở cửa, cực kỳ giống một con thần lân lớn, đôi mắt đỏ rực như máu nhìn Cung Thừa.

Ngoại trừ Cung Thừa, Bối Bối, Cảnh Diệp Thu, những người khác đều vô cùng kinh ngạc, thậm chí Cung Hàn còn hét lên một tiếng.

Bối Bối kéo kéo góc áo của Cung Thừa, Cung Thừa cúi đầu, nghe thấy Bối Bối nói: “Thật xấu!”

Cung Thừa nhìn, gật đầu, thật sự rất xấu.

Cung Hàn:... Đó là quái vật, nữ sinh bình thường chẳng lẽ không phải sẽ hét chói tai sao?

Lúc này Cung Hàn lại nghe thấy Diệp Nhiêu bên cạnh phát ra một tiếng tán thưởng, trong giọng nói lại vô cùng vui sướng: “Ngọa tào, con thần lân thật lớn, nếu nuôi được nhất định rất khỏe!”

Cung Hàn:... Không có một người phụ nữ bình thường nào sao?

Này này này, các người nên chú ý trọng điểm ‘tại sao người bình thường sẽ biến thành thần lân chứ’?

Chỉ thấy con thần lân vô cùng xấu xí mở cái miệng to như bồn máu bốc ra mùi tanh tưởi: “Cung Thừa, hôm nay chính là ngày chết của mày!”

Cung Thừa lạnh lùng cười: “Chỉ cậu biết biến hình thôi sao?”

“Ngao ngao!” Móng vuốt bén nhọn từ đệm thịt xòe ra lại thu vào, từ khe răng nanh phát ra tiếng gầm nhẹ nặng nề, một đôi tai như ngọn bút dựng lên thẳng tắp, đồng tử nguy hiểm ngáng lên.

Nếu so về thân hình, Cung Thừa thật sự kém một đoạn nhưng nếu luận về khí thế, Cung Thừa tuyệt không thua con thần lân to đầu kia.

“Gâu gâu ~~~” Bối Bối thấy Cung Thừa biến trở về hình thú cũng chen lẫn một chân, biến trở về thành... Một con Husky...

Cung Hàn và Diệp Nhiêu... Đây là anh hai anh minh thần võ và chị dâu mỹ lệ hồn nhiên của bọn họ sao? Thật sự đây không phải cuộc so tài của động vật chứ?

Năm vị nguyên lão: Đây là cái gì? Bọn họ đã già tới mức mắt mờ hay sao?

Ba người, ách, động vật đồng thời gào rống một tiếng, trong tiếng kêu ẩn chứa pháp lực trực tiếp làm vỡ óc nhà mà con thần lẫn đầu to kia lui về sau một bước.

“Miao ngao!” Bối Bối đi đến chỗ ba vợ, chờ anh trở lại!

Thân thể linh miêu so sánh với thần lẫn thật nhỏ xinh nhưng anh nghĩa vô phân cổ (làm việc nghĩa không lùi bước) nhằm về phía con quái vật kia, tư thế oai hùng khắc vào trong lòng Bối Bối, Bối Bối giống như nghe thấy trong lòng mình truyền đến một trận nở hoa nhưng cô vẫn ngây thơ không biết ý nghĩa của âm thanh này.

Cuộc chiến giữa linh miêu và thần lẫn có thể nói là đơn phương ấu đả, móng vuốt của thần lẫn không thể bằng được móng vuốt sắc nhọn của linh miêu. Linh miêu khắp nơi hạ đòn hiểm, không phải đao đôi mắt chính là cào vào bụng, nơi nào mềm mại thì cào vào nơi đó.

Thần lẫn dần dần kiệt lực, thân thể cao lớn rất cần thể lực nhưng thân hình linh hoạt của linh miêu lại trêu đùa khiến thần lẫn xoay quanh tại chỗ. Cái đuôi vung lên, cửa lớn lễ đường âm âm hy sinh mà lúc này Cung Thừa cũng phát hiện..... Cúc hoa... màu đen của thần lẫn..

Thế là thần lẫn hét thảm một tiếng, bị bạo cú! Còn không đợi thần lẫn bảo vệ tiểu cúc hoa chịu khổ bị tàn phá, bụng bị cào một cái... Xin tự tưởng tượng ra cảnh tượng máu me nội tạng đầy đất..

Thế này cũng chưa tính xong, Cung Thừa căn cứ vào nguyên tắc nhân lúc người bệnh muốn lấy mạng người, tiến lên cào phé đi hai mắt của thần lẫn.

Linh miêu nhẹ nhàng không tiếng động nhảy xuống đất, anh dừng ngồi xổm trên mặt đất, tư thái thong dong liếm móng vuốt... Ọe, cái hương vị gì vậy... Khụ khụ, tư thái thong dong đi về phía Bối Bối.

Nhưng mà lúc này chuyện kỳ lạ đột nhiên xảy ra, Ngô Trường Thanh biến trở hình người vốn dĩ hơi thờ thoi thóp lấy ra một thứ màu đen giống như súng, hòng súng tập trung ánh sáng màu đen, khi linh miêu quay đầu nhìn lại muốn né tránh đã không còn kịp rồi.

“Gâu ~~~” Một tiếng tru dài, trên người Bối Bối phát ra ánh sáng lóa mắt, thân thể phồng lên cực nhanh, vốn dĩ bề ngoài Husky lại chậm rãi gần bằng con hổ. Một cái đuôi dài lay động ở không trung, lại lấy tốc độ cực nhanh biến đổi thành ba bốn năm.. chín cái, chín cái đuôi dài trắng như tuyết mỹ lệ xòe thành hình quạt trong không trung, nhìn thấy Cung Thừa sắp bị ánh sáng hắc ám đánh trúng, một cái đuôi dài quấn lấy anh.

Ánh sáng màu đen nhanh chóng bao phủ toàn bộ, đám người Cung Hàn dùng tay che khuất đôi mắt, chờ đến ánh sáng màu đen tàn đi, một cái hồ thật lớn xuất hiện ở chính giữa.

Ngô Trường Thanh không ngừng thờ dốc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, ngay khi Ngô Trường Thanh đắm chìm trong vui sướng khi giết chết kẻ thù, lại là nghe thấy một tiếng kêu ngao mạn “Miao ngao!”. Ngô Trường Thanh trợn to hai mắt, một con linh miêu vô cùng cao ngạo đứng ở trên đầu một con hồ ly chín đuôi, tư thế kia giống như đang cười nhạo.

“Không có khả năng, tại sao anh không chết!”

Trả lời Ngô Trường Thanh chính là một tiếng rú đầy tức giận hồ ly chín đuôi.

Hồ ly chín đuôi là sinh vật mỹ lệ lại thần bí, từ trước đến nay chỉ tồn tại trong tranh vẽ và vật trừ tà, là vị thần lương thiện nhất. Nhưng rồng cũng có vảy ngược, người đứng vào nhất định phải chết. Cô làm sao không như vậy, Cung Thừa chính là vảy ngược của cô.

Chín cái đuôi dài nhảy múa trong không trung, tựa như cánh hoa bao vây, đập mạnh vào thân thể Ngô Trường Thanh. Một cái đuôi dài cuốn cái súng màu đen lên, dùng lực một chút, một tiếng “Răng rắc” vang lên, cái súng đứt đoạn, một thứ tà ác bị hủy như vậy.

“Ai nha nha, Bối Bối, tại sao con lại có thể hủy hoại nó chứ? Cho ba ba nghiên cứu không được sao?” Cảnh Diệp Thu rất hối hận, ông yêu nhất nghiên cứu mấy thứ này, đều do động tác của Bối Bối quá nhanh.

“Ặng ~~~” Không cần, con không thích nó!

“Được rồi, vậy quên đi. Ai, thật đáng tiếc a!”

“Mời hai con trao đổi nhẫn.”

Mọi người tỉnh lại, vừa vặn tới lúc trao đổi nhẫn. Tuy rằng nghi hoặc tại sao mình lại ngủ gật còn có cảm giác hình như bản thân đã quên mất cái gì nhưng bọn họ cũng không dám nói ra. Tự nhiên có một cảm giác Cung Thừa rất đáng sợ, không thể chọc giận anh ta.

Ai cũng không phát hiện vài vị trưởng lão đang run như cây sậy, mồ hôi rơi xuống như mưa, vài vị lão đáng thương bị chuyện khủng bố phát sóng trực

tiếp tại hiện trường làm kinh sợ.

Một đôi bích nhân vô cùng xứng đôi trao đổi nhẵn cho nhau cùng với một nụ hôn hương diễm lâu dài.

Bối Bối cười rục rờ: “Cung Thừa, em, em yêu...”

“Bối Bối!”

Áo cưới trắng tinh nhiễm một ít tro bụi.

Lúc này Bối Bối té xỉu là bị thương vì huyết mạch thần thú bùng nổ.

Huyết mạch thần thú cũng rất bá đạo, đây cũng là nguyên nhân khi mẹ Bối Bối sinh Bối Bối bị nguyên khí đại thương. Toàn tộc cửu vĩ thiên hồ dần dần suy thoái, muốn tiếp tục tồn tại trên cơ bản đều kết hợp với những yêu thú khác để sinh hạ đời sau, huyết mạch thần thú một thể hệ so một thể hệ càng bị pha loãng.

Nhưng có một loại hiện tượng gọi là phản tổ, huyết mạch đặc trưng của thần thú dần dần bắt đầu bùng nổ, mẹ của Bối Bối chính là một trong số đó, tuy không phải chín đuôi hoàn mỹ nhưng sáu đuôi cũng cực kỳ hiếm thấy, uy lực của nó không thể giải thích.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không thể khống chế nó hệt tốt. Có loại huyết mạch không có phương pháp học tập và rèn luyện, chỉ có thể ở lúc huyết mạch thần thú bùng nổ lần lượt đánh sâu vào, thân thể bị thương nặng. Mẹ của Bối Bối khó có được thiên tư ưu tú, nếu không phải vì sinh hạ Bối Bối, thành tựu ngày sau không ngừng là sáu đuôi.

Mà giao dịch của Cảnh Diệp Thu và mẹ Bối Bối chính là ông có biện pháp có thể để cho Bối Bối hoàn toàn tái hiện phong cảnh của tộc cửu vĩ thiên hồ nhưng điều kiện đó là Trường Sinh Diệp mà mẹ Bối Bối có được trong lúc vô ý.

Vốn dĩ kế hoạch của Cảnh Diệp Thu chính là ở khi Bối Bối còn nhỏ ức chế huyết mạch thần thú trong cơ thể cô. Bởi vì lúc mẹ Bối Bối sinh Bối Bối bạo phát một lần huyết mạch, cho nên từ nhỏ Bối Bối đã suy nhược. Vì vậy mỗi lần Cảnh Diệp Thu đều mài một ít bột phấn từ yêu đan, lại lấy linh tuyến nuôi nấng Bối Bối. Tuy làm vậy nhưng cũng rất khó khăn, phải nuôi dưỡng Bối Bối một trăm năm sau mới để cô tỉnh táo lại, khai thần trí.

Cùng Cung Thừa giao hợp cũng không nằm trong kế hoạch của Cảnh Diệp Thu nhưng mà Cảnh Diệp Thu ngẫu nhiên biết được một loại pháp thuật song tu. Thuật song tu là linh khí của hai người thông qua giao hợp chuyển sang thân thể đối phương đạt tới hiệu quả đồng thời tăng lên tu vi của cả hai, lúc này Cung Thừa lại tự nhiên có thể có được lực lượng của huyết mạch.

Đây kín không bằng tản ra, chờ đến khi lực lượng của huyết mạch di chuyển một lần khắp trong thân thể kia vừa có thể tăng lên thực lực của một bên khác vừa giảm bớt thuộc tính cuồng bạo của thân thể yếu hơn, cố sao không làm. Càng thêm tuyệt diệu chính là, linh miêu trời sinh tính thích cuồng dã hung mãnh, loại cuồng bạo này đối với Cung Thừa bổ ích hơn rất nhiều.

Chẳng qua, ngàn tính vạn tính không bằng trời tính. Cuối cùng Bối Bối vẫn bạo phát một lần, cũng may phương pháp của Cảnh Diệp Thu hữu dụng, làm yếu bớt uy lực của nó, sau khi bùng nổ tính hướng của Bối Bối cũng coi như là ổn định, chẳng qua nội thương lại muốn chính mình tự phục hồi như cũ, nếu dùng ngoại vật sẽ khiến tu hành Bối Bối trở thành vô ích.

Cuối cùng hôn lễ của nhà họ Cung kết thúc bằng việc cô dâu mới thỉnh linh choáng váng ngất xỉu, sau đó phía nhà họ Cung giải thích đương gia chủ mẫu thể nhược, chỉ nhất thời vô cùng mệt mỏi mà thôi.

Sau đó Cung Thừa lấy thủ đoạn càng thêm bạo liệt sửa trị nhà họ Cung, nếu là ngày thường vài vị nguyên lão chỉ sợ muốn đi ra lái nhai một phen, nhưng lúc này thái độ lại khác thường mà an tọa ở trong nhà, cầu thần bái phật Cung Thừa không cần nhớ tới bọn họ.

Năm sau, dưới sự đốc thúc của Cung Thừa cuối cùng Cung Hàn và Diệp Nhiều sinh hạ một đôi song sinh.

Mười lăm năm sau, dưới sự giáo dục mà quý của Cung Thừa, đôi song sinh khỏe mạnh trưởng thành.

Cùng năm, Cung Hàn viết xuống di chúc để đôi song sinh kế thừa gia nghiệp, mất đi cùng ngày với vợ.

Có người nói, có một ngày bọn họ thấy một con linh miêu chạy ra khỏi nhà họ Cung.

Trăm năm sau.

“Ưm...” Cửu vĩ hồ xinh đẹp chậm rãi mở to mắt, một con linh miêu canh giữ ở bên cạnh.

“Miao miao!”

Cuối cùng em cũng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 15: Ngoại truyện: Bồi sung hôn lễ cho em

Editor: QR - diendanlequydon[/b]

Lần này Bồi Bồi ngủ chính là trăm năm, thành công dung hợp hoàn toàn huyết mạch thần thú nhưng mà lực lượng này cho Bồi Bồi thật đúng là khiến cho người tiếc hận, bởi vì cô... Ngu xuẩn đến không biết nên dùng như thế nào... Thậm chí còn tức giận vì hình dáng hồ ly của cô còn không đẹp mắt bằng hình dạng Husky mà ba ba đặt ra cho cô... Sau khi Bồi Bồi tỉnh lại, trong phòng náo nhiệt rất nhiều, bởi vì tùy thời có thể nhìn thấy một con hồ ly chín đuôi nho nhỏ đi vòng tròn bắt cái đuôi của mình...

Hơn nữa bởi vì Bồi Bồi không thể nắm chắc lực lượng trong tay mình, thời gian duy trì hình người cũng không nhất định, có khi Cung Thừa muốn thân thiết với Bồi Bồi một chút cô lại đột nhiên biến thành một con hồ ly... Lúc ấy trong lòng Cung Thừa có một vụn con ngựa có chấp chạy qua...

Hình dáng hồ ly này một chút cũng không đáng yêu, một chút cũng không!

Sau đó rốt cục có một ngày Cung Thừa không chịu nổi, lên vào cửa hàng đồ cổ làm một giao dịch với Cảnh Diệp Thu vẫn không già không chết như cũ.

Đan dược trong tay tản ra mùi thơm nhàn nhạt, Cung Thừa cười rục rờ, trên thế giới có loại đồ vật này thật tốt!

Một con hồ ly chín đuôi màu trắng cuộn thành hình tròn ngủ say sưa, khoe miệng còn chảy ra chất lỏng khả nghi, thỉnh thoảng chép cái miệng nhỏ nói rõ con hồ ly nhỏ này đang nằm mơ thấy chuyện gì tốt.

Một bóng đen lặng lẽ đến gần, con hồ ly nhỏ giống như cảm thấy nguy hiểm mở to mắt nhưng đã không còn kịp rồi. Cung Thừa cười gần ôm lấy cô, một tay bóp cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, đan dược trong tay bay thẳng vào trong miệng cô, sau đó Bồi Bồi buồn bực phát hiện cô đã nuốt xuống rồi!

"Ưm ưm ưm!" Cung Thừa, tên xấu xa này, anh cho em ăn cái gì? ? ?

"Đồ tốt, em sẽ thích, anh đã mua về một bình lớn!"

Bồi Bồi chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, lần nữa mở mắt đã biến trở về hình người, lần này cuối cùng cô đang biết được dụng tâm hiểm ác của anh.

"Phi, tên sắc lang này!"

Cung Thừa vẫn cười vui vẻ như cũ, hoàn toàn không để tâm đến quyền đâm cước đá của cô: "Bé ngoan, anh dẫn em đi một chỗ nha!"

Cung Thừa vừa dứt lời lập tức làm phép với Bồi Bồi, đôi mắt của cô tạm thời không nhìn thấy nhưng cô tin tưởng anh cũng không kinh hoảng. Cô có thể cảm giác bàn tay của anh không ngừng di chuyển trên người cô, có cái gì đó một tầng một tầng phủ lên người cô. Bồi Bồi cũng không cảm giác khó chịu nhưng cảm thấy ngựa ngựa một chút, muốn tránh né.

"Bé ngoan, không nên cử động!" Bồi Bồi nghe được giọng điệu dè dặt ẩn nhẫn của anh, cô bị dọa sợ cũng không dám động đậy nữa chỉ sợ anh cứ như vậy làm cô.

Cung Thừa dịu dàng lại ản ản mặc quần áo cho cô, đeo vớ, đi giày, lại còn những động tác dịu dàng êm ái trên mặt cô, cô thật sự không nhịn được lòng hiếu kỳ: "Cung Thừa, rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Xuyt! Ngoan ngoan, đợi một chút nữa là được!"

Cung Thừa dắt bàn tay nhỏ bé của cô. Bồi Bồi không nhìn thấy, sợ ngã xuống, anh cẩn thận che chở, dẫn dắt Bồi Bồi đi tới. Nhìn qua vừa ảm áp lại ngốc nghếch, hai người đều quên mình là yêu thú có pháp lực cao cường, cho dù ngã xuống cũng sẽ không có chuyện gì...

Không biết đi bao lâu, Cung Thừa mới thu lại pháp thuật. Một lúc lâu sau Bồi Bồi mới chậm chạp mở mắt, cô vừa mở mắt đã bị hình ảnh trước mắt làm cho kinh hãi.

Đó là một cây đại thụ, một cái cây vô cùng to lớn, tán mát ra hơi thở nhu hòa không giống những cây khác, hơi thở này hấp dẫn rất nhiều động vật. Bồi Bồi nhận ra, phần lớn bọn họ đều đã khai thông linh trí.

"Cảnh Diệp Thu nói với anh, đây là cây chúc phúc duy nhất. Nó rất hòa thuận, cũng sẽ chúc phúc cho những tiểu tử này."

"Chúng ta tới đây làm gì?" Bồi Bồi quay đầu nhìn Cung Thừa, lúc này mới phát hiện người đàn ông bên cạnh đang mặc hi phục cổ đại, phía trên thêu mây trắng tinh xảo, tóc búi thật cao. Nhìn lại cô một chút, cô cũng đang mặc hi phục xinh đẹp, trên đầu đội mũ phượng, khuôn mặt được anh trang điểm tinh xảo.

Cô nghi ngờ nhìn anh, mặc đồ này khiến cô không hiểu chuyện gì.

"Lần trước hôn lễ bị phá hư, lần này chỉ có hai chúng ta, em để ý sao?" Trăm năm trước, trừ hai vợ chồng Cung Thừa Hân cũng không có họ hàng hay bạn bè thân thiết gì nhưng anh vẫn muốn bổ sung cho cô một hôn lễ. Hơn nữa bởi vì Bối Bối là đời sau của thiện thần nổi danh thời cổ đại, cho nên anh mới để cô mặc hi phục cổ đại, thực hiện một hôn lễ truyền thống.

"Cảnh Diệp Thu còn nói, có thật nhiều yêu tinh yêu thú sẽ tới nơi này thề nguyện. Thiên địa làm chứng, chúng ta nắm tay một đời, bất ly bất khí. Em có bằng lòng hay không?"

Lúc này cười trên mặt Cung Thừa nụ không biết có bao nhiêu dịu dàng, đơn giản hòa tan lòng cô. Trong mắt ngập tràn nước mắt, làm sao cô có thể không đồng ý với anh, dùng sức gặt đầu.

"Đừng khóc, hư lớp trang điểm thì làm sao bây giờ?" Ngón tay vuốt ve gương mặt mềm mại của cô, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu kiêu: "Vậy chúng ta bắt đầu đi."

Cây chúc phúc rất có linh tính, để một cành cây trước mặt bọn họ, Cung Thừa và Bối Bối cùng chạm vào, đồng thời cảm nhận được cây chúc phúc đang chúc phúc bọn họ. Một đóa hoa lặng lẽ nở ra trên đỉnh cành cây, ý của cây chúc phúc là muốn đưa bọn họ đóa hoa này, hi vọng tình yêu của hai người giống như đóa hoa này luôn nở rộ xinh đẹp.

Cung Thừa hái một đóa hoa, cắm ở trên búi tóc của Bối Bối, hôn giữa trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 1: Trở thành nữ chiêm tinh

Editor: QR - diendanlequydon

Không biết vì sao, số lần hệ thống xuất hiện càng ngày càng ít, ngay cả lúc bắt đầu nhiệm vụ mới ở thế giới trước nó cũng không xuất hiện khen thưởng cô. Lúc này cũng giống vậy, cô trực tiếp truyền tống đến thế giới nhiệm vụ nhưng lại không có âm thanh máy móc kia cất lên.

Không biết thế nào cho nên cô đành phải chuyên tâm xem xét ký ức và nhiệm vụ, tin tưởng một ngày nào đó nó sẽ xuất hiện.

Chẳng qua lúc này cô cũng giống một thế giới trước lại bắt đầu làm trẻ con, còn nhiệm vụ cũng giống lần trước, tự mình dò xét.

Trên khuôn mặt nho nhỏ của hài tử xuất hiện biểu cảm khó có thể hình dung, bộ dáng kia thật buồn cười. Bối Nhi cảm giác được có người bế nàng lên, lập tức thu hồi biểu tình, ngậm ngón tay nhìn người tới, là hai người nam nhân một già một trẻ vây quanh nàng.

"Sur phụ, đây là một nữ hài, người xác định sao?"

"Ai, những năm gần đây hài tử được đưa vào tư chất đều không phù hợp cũng chỉ có đứa nhỏ này, thân thể của ta ngày càng lụn bại chờ không nổi, tuy là nữ hài nhưng cũng chỉ có biện pháp này."

"Tuân lệnh, sur phụ."

Nữ hài giống như không hiểu bọn họ đang nói gì, ngậm ngón tay ê ê a a kêu to, bộ dáng như vậy khiến cho lão nam nhân tràn lan tình thương của phụ thân: "Ta lấy nữ danh cho con là Bối Nhi đi nhưng ngày sau con là nam tử, vậy lấy đại danh là Mặc Khanh."

Năm tháng như trôi đưa, chỉ chớp mắt mà đã tám năm.

Trong lúc Bối Nhi trưởng thành cũng biết được, nàng là hài tử bị vứt bỏ đồng thời cũng biết vận mệnh và sứ mệnh sau này của mình.

Mặc Quốc tôn trọng tình tượng cho nên địa vị của các chiêm tinh sư có thể từ tình tượng biết được thiên mệnh ở Mặc Quốc không cần nói cũng biết. Trong đó người trong Vọng Tinh Các là người xuất sắc nhất, mỗi một thế hệ các chủ đều được tôn sùng là quốc sư, từ nhỏ đã có thể tiếp thu sự dạy dỗ giống như các hoàng tử.

Từ trước đến nay người trong Vọng Tinh Các đều là hài tử bị vứt bỏ hoặc từ nhỏ phụ mẫu đều song vong, không thân không thích, không có bất cứ ràng buộc nào. Người có tài lại không có bất cứ ràng buộc về ích lợi nào sẽ chú tâm vì quốc gia bói toán, đây chỉ là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là cả đời không được kết hôn, lý do cũng như trên. Thứ ba tốt nhất chính là thiên khuyết hoặc không sau này cũng sẽ như vậy.

Cái gọi là thiên khuyết chính là tàn tật bẩm sinh. Muốn có được một ít đồ vật thì phải làm tốt chuẩn sẽ mất đi một thứ khác, bói toán cũng không ngoại lệ. Biết trước thiên mệnh cũng không phải một chuyện bình thường, thông thường chiêm tinh sư phải trả giá bằng thọ mệnh của chính mình. Nếu biết trước đại sự, thọ mệnh mất đi sẽ càng nhiều, ngược lại cũng thế. Mà tàn tật bẩm sinh hoặc tàn tật sau đó so với người bình thường sẽ ít tổn hại thọ mệnh hơn một ít, hơn nữa đối với tình tượng càng thêm miễn cảm mà thôi.

Bối Nhi bị sự phụ của nàng phong bế đôi mắt, hai mắt không có cách nào mở ra, rất lâu mới có thể đi lại, làm việc giống như người bình thường. Ở học đường càng phải nỗ lực học tập hơn người khác gấp trăm lần mới có thể đuổi kịp tiến độ của bọn họ, dù sao thì thể giới này còn chưa có chữ nổi.

Từ nhỏ nàng đã bị dạy dỗ giống như một nam hài, người thừa kế của Vọng Tinh Các chưa từng suy xét đến nữ nhân, bởi vì từ xưa nữ nhân dễ dàng xử lý theo cảm tính càng là dễ dàng bị dụ dỗ. Nhưng các chủ đời này của Vọng Tinh Các già cực nhanh, càng thêm cấp bách tìm kiếm người thừa kế. Bất đắc dĩ những hài tử mới sinh không có một người nào phù hợp tiêu chuẩn của hắn, đến tận khi ngẫu nhiên gặp được Bối Nhi. Nếu không phải được tuyển làm người thừa kế của Vọng Tinh Các, sau khi Bối Nhi lớn lên sẽ được huấn luyện thành thị nữ trong Vọng Tinh Các.

Bối Nhi không bị nhìn lầm, thiên tư của nàng thật tốt, cảm ứng tinh tượng so với những các chủ đời trước của Vọng Tinh Các càng thêm rõ ràng. Tuy hai mắt bị phong bế nhưng nàng đã có thể dựa vào cảm ứng vẽ ra một bộ tinh tượng hoàn chỉnh, hơn nữa có thể dự cảm được những chuyện đại sự sắp phát sinh trong vòng 5 năm tới.

Nàng cũng từng nghĩ tới dùng chiêm tinh tìm kiếm người nàng muốn tìm nhưng mà đến tận khi nàng tám tuổi, nàng mới thật sự gặp người nàng muốn tìm

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 2: Thiếu niên cừu thị Vọng Tinh Các

Bối toán đều mơ mơ hồ hồ thể hiện người nàng muốn tìm ở trong vương cung nhưng nàng tìm một lần lại một lần mãi vẫn không tìm được.

Thân phận của Bối Nhi rất đặc biệt, người trong vương thất đều phải lễ độ với nàng ba phần, bạn chơi cùng của nàng cơ bản đều là con cháu vương thất hoặc là con cháu trọng thần trong triều. Những người này ô môn kính sợ, tò mò hoặc là có mục đích tiếp cận nàng. Nàng càng lớn lên, tâm tư của những người này càng rõ ràng. Hai mắt nàng nhìn không thấy nhưng nội tâm vô cùng nhanh nhạy, rất không thích những loại ánh mắt này, vì thế rốt cuộc nàng chịu đựng không được trốn đi.

Trong lúc đang trốn trốn tránh tránh, vô tình nàng tìm được một cung điện an tĩnh. Cung điện lâu ngày không được tu sửa truyền ra hơi thở cũ nát, mùi hương của các loại hoa cỏ cây cối hỗn loạn ở bên nhau, nàng cảm thấy cung điện này đã hoang phế thật lâu không người xử lý nhưng kỳ quái lại có người ở trong đó.

Bối Nhi có thể cảm nhận rõ ràng đối phương là một thiếu niên, hơi thở trên người rất tối tăm hơn nữa hắn không chào đón nàng đến.

Đây là người nàng đã tìm tám năm.

“Meo!” Một con mèo nhỏ màu đen từ trong bụi cỏ nhảy ra, vui mừng đảo quanh chân của thiếu niên. Giống như tò mò về người mới tới, nó nhảy đến bên chân Bối Nhi ngửi ngửi, lại nhảy về bên cạnh thiếu niên.

“Ngươi là ai?” Thiếu niên vừa mở miệng giọng nói đã không tốt, nhưng đối với con mèo nhỏ lại vô cùng dịu dàng. Ngón tay một lần lại một lần vuốt ve bộ lông của mèo con, mèo con thoải mái đến mức trong yết hầu vẫn luôn phát ra tiếng rên hưởng thụ.

“Ngươi lại là ai? Ngươi không tinh thần vậy ngươi chính là hoàng tử? Nhưng vì sao ta chưa từng gặp ngươi? Còn có nơi này vì sao lại bỏ hoang?” Nam hài nho nhỏ nhắm hai mắt, giọng nói mềm nhẹ nhưng mỗi một vấn đề đều chuẩn xác đến dọa người, điều này làm cho thiếu niên không khỏi ngẩng đầu nghiêm túc nhìn kỹ nàng.

Chỉ chớp lát, bước chân tiến tới, sự u tối trên người thiếu niên càng ngày càng nồng đậm, giống như muốn chấn thần giết phạt. Bối Nhi bất an lui về phía sau một bước, trong lúc mơ hồ nàng cảm nhận được sự cừu hận. Nàng nghi hoặc, rõ ràng đây mới là lần đầu tiên gặp mặt?

Ngón tay có vết chai nâng lên muốn đụng vào mặt nàng, rồi lại dừng lại ở chỗ rất gần. Bối Nhi nghe thấy thiếu niên nói không mang theo chút tình cảm nào: “Người của Vọng Tinh Các? Xem ra ngươi là các chủ đời kế tiếp?”

Thiếu niên cũng không đơn giản, quan sát vài cái đã đoán ra thân phận của nàng. Không biết làm sao, rõ ràng giọng nói của thiếu niên không chứa cảm tình nhưng nàng vẫn nghe ra sự không vui khi thiếu niên nhắc đến Vọng Tinh Các. Không, đã không phải là không vui mà là chán ghét, là cừu hận.

Vì thế nàng lập tức hỏi: “Ngươi hận Vọng Tinh Các? Vì sao?”

Bối Nhi nhìn không thấy, nàng vừa hỏi ra câu đó, trong nháy mắt thiếu niên nguy hiểm nheo lại hai mắt, che lại cảm xúc vô cùng phức tạp chợt thoáng qua.

“Cút đi, nơi này không chào đón ngươi, đừng ép ta đánh hài tử!” Thiếu niên nói xong lập tức mang theo con mèo đen nhỏ rời đi, chỉ còn lại một mình Bối Nhi đứng tại chỗ.

“Ai ~” Bối Nhi thở dài một hơi, thấy thế nào nhiệm vụ lần này cũng rất khó giải quyết a.

Mày đẹp nhìn lại thật sâu, nếu thiếu niên có thể đụng tới nàng thì tốt rồi, như vậy nàng lập tức có thể biết.

Không có ai biết, một khi Bối Nhi chạm vào một người sẽ có thể biết được suy nghĩ trong lòng người đó, đây cũng là nguyên nhân nàng cực kỳ ghét người khác đụng tới nàng. Một khi đụng vào, toàn bộ mọi suy nghĩ của người kia sẽ ủa vào trong đầu Bối Nhi mà càng nhiều thời điểm nàng cảm nhận được nhân tâm hiểm ác mà không phải thiện ý.

Ngay từ đầu nàng tưởng là lễ vật hệ thống tặng kèm nhưng sau đó nàng mới biết được mỗi một thể hệ các chủ Vọng Tinh Các sau khi được xác định là người thừa kế đời kế tiếp sẽ trải qua quá trình nước thánh lễ rửa tội, sau đó lập tức được ban cho một năng lực đặc biệt nhất, cái này được xưng là trời cho.

Nhưng đối Bối Nhi mà nói, đây là ác mộng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 3: Mặc Khí, đưa con bị Mặc Vương vứt bỏ

Editor: QR - diendanlequydon

Vọng Tinh Các tọa lạc không xa tâm cung của vương thượng, mỹ danh rằng đây là vương thượng đối với Vọng Tinh Các tín nhiệm, nhưng bất quá là dò vào hoàng cung để dễ dàng giám thị mà thôi. Ngay cả người bên cạnh Bối Nhi cũng đều là người của Mặc Vương, luôn cố ý hay vô tình nói Mặc Vương cỡ nào anh minh thần võ, muốn tẩy não Bối Nhi để ngày sau nguyện trung thành với Mặc Vương.

Mà lão các chủ dùng thái độ mặc kệ để xử lý những chuyện này, chút việc nhỏ này cũng không giải quyết tốt, vậy cũng không xứng là người thừa kế đời sau.

“Sur phụ.” Bối Nhi cung cung kính kính hành lễ với lão các chủ, cúi đầu chờ lão các chủ ra chỉ thị.

Thế giới này rất coi trọng hiếu đạo, từ đáy lòng Bối Nhi cũng cảm kích ân dưỡng dục của lão các chủ, mỗi ngày dù sớm hay muộn cũng đến thỉnh an chưa bao giờ đứt đoạn.

“Ngồi đi. Hôm nay gặp được chuyện gì?” Lão các chủ trời sinh mất đi khứu giác, vị giác và xúc giác, nhưng không biết vì sao hần vẫn già đi nhanh chóng hơn nữa còn dự cảm được ngày mình chết không xa.

“Sur phụ, hôm nay con gặp được một người thiếu niên.”

“Chỗ nào?”

“Một tòa cung điện hoang phế đã lâu, có lẽ ở phía Tây Nam.”

Thật lâu, lão các chủ cũng không nói gì.

“Sur phụ?”

“Ngày sau không cần cùng hần tiếp xúc nhiều, đã biết?”

Bối Nhi cảm giác sur phụ giống như biết thiếu niên này là ai, đối với hần còn có chút mắc nợ, chẳng qua vì sao không đồng ý nàng tiếp xúc?

Nàng vẫn luôn rất ngoan ngoãn hiểu chuyện nhưng thật vất vả gặp được người muốn tìm dù thế nào cũng không thể buông tha: “Sur phụ, đây là vì sao? Khanh Nhi luôn cảm thấy sau này bản thân và hần sẽ cùng một nhịp thở.”

Sau này Bối Nhi nhất định sẽ đi tìm thiếu niên này, làm sao có khả năng không cùng một nhịp thở.

Người của Vọng Tinh Các đều tin thiên mệnh, Bối Nhi vừa nói ra lời này, lão các chủ lập tức coi trọng, tâm tình càng thêm trầm trọng và phức tạp.

“Cũng là lúc con nên biết được những việc này.”

Thiếu niên này tên là Mặc Khí là vị hoàng tử thứ tư. Bất quá ý tứ của Mặc Vương lại rất rõ ràng, đây là hần muốn vứt bỏ, không thích hài tử mà nguyên nhân lại có quan hệ với Vọng Tinh Các.

Các triều đại Mặc Vương đều thích làm một việc, đó chính là gọi người của Vọng Tinh Các tới bói toán cho hoàng tử hoàng nữ mới sinh ra. Loại bói toán này xưa nay đều là bả ấn, chỉ có các chủ Vọng Tinh Các và Mặc Vương biết được.

Mà nguyên nhân Mặc Vương vứt bỏ Mặc Khí chính là bởi vì sau khi lão các chủ bối toán cho Mặc Khí kết quả là ‘mệnh giết phụ mẫu’. Huyết mạch vương triều Mặc thị sẽ vì hấn mà suy bại, ngay cả Vọng Tinh Các có một ngày cũng sẽ bị hấn hủy diệt.

Mặc Vương vừa nghe xong, vô cùng tức giận, ngay lập tức muốn đim chết hài tử này, lão các chủ nhất thời không đành lòng nên ngăn trở.

Chẳng qua, chân tướng lão các chủ nói với Bối Nhi lại là ‘Mặc Khí sẽ hành thích vua, huyết tẩy toàn bộ Mặc thị’.

Lúc ấy hấn đã chán kinh rồi, khi nói với Mặc Vương còn tương đối uyển chuyển, cũng từng nghĩ tới tùy ý để Mặc Vương nhẫn tâm giết đứa nhỏ này, nhưng nhìn Mặc Khí vẫn là trẻ mới sinh, hấn lại không đành lòng.

Sau đó Mặc Vương đặt tên cho hài tử là Mặc Khí, hơn nữa bỏ mặc Mặc Khí và mẫu phi của hấn đang được sủng ái nhất lúc bấy giờ, tùy ý bọn họ ở cung điện kia tự sinh tự diệt. Thái độ của Mặc Vương rất rõ ràng dứt khoát, sau khi biết được nội dung bối toán, lập tức hạ lệnh toàn bộ con cháu hoàng thất bất kể là ai cũng không được tới gần Mặc Khí, hơn nữa bất cứ ai cũng không được dạy dỗ Mặc Khí bất cứ kiến thức nào. Toàn bộ vương cung đều biết Mặc Vương không thích hai mẫu tử này, bất cứ cung nữ hay thái giám nào cũng có thể đối tùy ý ức hiếp bọn họ.

Lão các chủ cũng bởi vì hài tử này ngày sau sẽ hủy hoại Vọng Tinh Các nên với những việc đó đều dùng thái độ làm lơ nhưng tuổi tác càng cao dưới gối lại nhận nuôi một hài tử, lão các chủ bắt đầu hối hận lúc trước có phải hấn đã làm sai hay không?

“Ta thường xuyên nghĩ, đó vẫn chỉ là một hài tử, có phải tàn nhẫn quá hay không?”

Bối Nhi lẳng lặng quay đầu, đối mặt với ánh nắng ngoài cửa sổ, tự nhiên lại cảm giác rét lạnh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 4: Mặc Khanh nguyện cả đời đi theo chủ nhân của ta, Mặc Khí!

Bối Nhi nhớ tới kiếp trước đã nghe qua một câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp, nhân vật chính rất giống Mặc Khí, vừa sinh ra đã bị tiên đoán ngày sau sẽ giết phụ cưới mẫu, vì thế bị đưa đến một đất nước xa xôi hy vọng có thể tránh được lời tiên đoán này nhưng ai ngờ nam chính vẫn trở lại, cuối cùng lời tiên đoán kia vẫn được thực hiện.

Nàng không khỏi nghĩ như vậy tất cả mọi chuyện được tạo thành từ đâu? Là tiên đoán hay do hành động của con người? Nếu không có lời tiên đoán thì sao? Có lẽ Mặc Khí có thể cùng nhau đọc sách với những hoàng tử khác, mẫu phi cũng sẽ không buồn bức không vui mà chết ở lãnh cung, có lẽ hấn có thể giống một thiếu niên bình thường, thoải mái cười to.

Nhưng đã quá muộn, nàng đã cảm nhận được oán giận nồng đậm từ trên người thiếu niên, hấn oán hận Vọng Tinh Các cũng oán hận Mặc Vương.

Trên thực tế thiếu niên sẽ như thế nào, nàng đại khái có thể không quan tâm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ theo như yêu cầu. Nhưng nàng làm không được, trải qua mấy đời cảm tình của nàng cũng không bị phai nhạt, cho dù nàng cũng không biết rốt cuộc nàng có phải là “Người” hay không? Cho nên nàng vẫn có thể cảm giác trong lòng mình nổi lên một cảm giác tên là “Đau lòng”, nàng đau lòng cho thiếu niên này.

“Sur phụ, chuyện cũng đã xảy ra.” Bối Nhi lẳng lặng nói một câu, biểu tình trên mặt lão các chủ càng thêm âm trầm.

Nếu mọi chuyện đã xảy ra lại nghĩ nhiều lúc trước tại sao làm như thế cũng không có tác dụng gì.

Ngày thứ hai, sau khi tan học.

“Meo!” Hình như mèo đen nhỏ cũng không chán ghét nàng, cọ chân nàng, mềm mại kêu to.

Bối Nhi nhấp môi cười nhưng nàng cũng không tùy tiện bế mèo đen nhỏ lên. Ngày đó nàng đã biết mèo đen nhỏ đối với thiếu niên nhất định rất quan trọng, lỡ mắng hấp tấp tiếp xúc quá đáng khả năng sẽ có hiệu quả ngược lại, khiến cho thiếu niên càng thêm chán ghét nàng.

Bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng đi về phía cung điện, dưới chân rậm rạp bụi cỏ cắt rách y phục tinh xảo trên người nàng, trên giày dính đầy bùn đất. Mèo đen nhỏ giống như đang dẫn đường cho nàng, ở phía trước chạy chạy nhảy nhảy, nếu nàng đi chậm còn quay đầu lại kêu meo meo thúc giục.

Bối Nhi ngửi được một mùi khen khét, giống như... Giống như mùi khét khi đồ ăn bị cháy. Vì thế nàng chậm rì rì mở miệng: “Người đang nấu đồ ăn sao?”

Đôi mắt nhìn không thấy chính là chỗ hổng rất lớn, Bối Nhi nhìn không thấy sự ngại ngùng chột thoáng qua trên mặt thiếu niên. Thiếu niên đứng lên, dùng sự chất vấn che dấu sự ngại ngùng: “Không phải đã nói nơi này không chào đón người sao?”

“Đúng, chuyện này là ta sai rồi. Nhưng mà ta biết nấu nướng một chút, muốn ta hỗ trợ sao?” Bối Nhi biết nghe lời nhận sai, nàng ngửi được mùi này thì biết Mặc Khí sẽ không biết nấu cơm, chẳng qua nàng không nghĩ tới trong vương cung lại có thể giấy xéo hần như thế, cả cơm cũng không cho.

“Không...” Lời nói còn chưa nói xong, bụng Mặc Khí lập tức cực kỳ không phối hợp phát ra tiếng vang thật lớn. Thiếu niên vội vàng vàng nhìn về phía Bối Nhi, thấy trên mặt nàng không có chút xú trào phúng nào mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, giống như làm bộ ban ân nói: “Vậy ngươi tới hỗ trợ đi.”

Tuy rằng không nhìn thấy nhưng nàng có thể cảm giác được động tác của thiếu niên, không khỏi thở dài trong lòng: ‘Vẫn là một đứa nhỏ thôi’.

Nguyên liệu nấu ăn thiếu niên có ít đến đáng thương, cũng may trù nghệ của Bối Nhi tạm được, một bữa cơm làm xong, Mặc Khí ăn đến thiếu chút nữa đầu lưỡi cũng nuốt mất. Chờ đến hần thấy Bối Nhi lịch sự vẫn nhả ăn cơm và sự ưu nhã khi giơ tay nhắc chân, nhìn lại chính mình lung tung rối loạn ngay cả cách cầm chiếc đũa cũng không tốt, đôi mắt đẹp trầm xuống.

“Vi sao ngươi còn muốn tới?”

“Mặc Khí, ngươi là người ta muốn tìm.”

“Vi sao ta phải tin tưởng ngươi?”

Bối Nhi ngừng lại, chậm rãi đứng dậy quỳ xuống, hành lễ quân thần: “Mặc Khanh nguyện cả đời đi theo chủ nhân của ta, Mặc Khí!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 5: Giương cánh bay cao

Editor: QR - diendanlequydon

Mặc Khí ngơ ngác nhìn Bối Nhi đang quỳ trên mặt đất, hần nín thở cuối cùng vẫn lặp lại câu hỏi: “Vi sao lại là ta?”

“Ngài là người Mặc Khanh muốn tìm.” Bối Nhi cúi đầu càng thấp.

“Ta hận Vọng Tinh Các.”

“Ta biết.”

Sau ngày ấy, Bối Nhi bắt đầu dạy dỗ Mặc Khí làm sao để trở thành một vị quân vương.

Sau khi nói chuyện với lão các chủ, Bối Nhi nhìn tình trạng một đêm, tình trạng về tương lai Mặc Khí rất mơ hồ nhưng Bối Nhi nhìn đến một tia kim quang âm ỉm. Hơn nữa lúc sau nàng còn mơ một giấc mộng, trong mộng nàng thấy núi cây biển xương, Mặc Khí lẻ loi đứng một mình trên đỉnh núi nhưng còn có vô số người đứng ở phía đối diện muốn thảo phạt hần.

Nàng không muốn cuối cùng Mặc Khí bị vạn người phi nhổ, hơn nữa mặc kệ cuối cùng Mặc Khí có thể xưng đế hay không, học nhiều một chút tóm lại cũng không sai.

“Vi sao phải luyện chữ?”

“Vi sao không luyện? Luyện chữ có thể tổng cổ thời gian, ngô chủ (chủ nhân của ta) ngày sau cũng không cần rảnh rỗi như vậy.”

“Ta không rảnh rỗi, chơi với tiểu hắc, trồng rau, nấu cơm...”

Mặc Khí nói xong một từ, sắc mặt Bối Nhi lập tức trầm một phần, đáy lòng tự nhiên chột dạ khiến Mặc Khí cuối cùng không nói được nữa.

“Ngô chủ cần phải luyện chữ!”

“Luyện...”

Bởi vì vấn đề luyện chữ này, quan hệ giữa Mặc Khí và Bối Nhi có chút không được tự nhiên. Đương nhiên sự không được tự nhiên này là do Mặc Khí đơn phương cảm thấy.

Bối Nhi nói cười nhẹ nhàng như cũ giống như không có việc gì, dạy dỗ Mặc Khí văn học, võ thuật, thuật đế vương... Thậm chí ôm một chút bất an, ngay cả cách chạy trốn nàng cũng dạy.

Có lẽ Mặc Khí cảm thấy bị một tiểu hài tử làm hấn không còn mặt mũi, tuy rằng không dám nói chính mình không học, nhưng trước sau luôn không cho Bối Nhi sắc mặt tốt.

Một người dụng tâm dạy dỗ, một người học rất nhanh chóng. Từng ngày từng ngày qua đi, quan hệ giữa hai người dần dần thâm hậu, lại ăn ý không hề đề cập đến đề tài Vọng Tinh Các.

Bốn năm qua đi, sự tối tăm trên người Mặc Khí dần dần tan đi, càng thêm ôn nhuận như ngọc. Dáng vẻ này đi ra ngoài có lẽ ai cũng cho rằng đây là lang quân anh tuấn thư sinh nhà ai nhưng Bối Nhi lại biết chẳng qua Mặc Khí đã học xong cách ngụy trang.

Đáy lòng nàng thờ dài một tiếng, vốn tưởng rằng oán giận của Mặc Khí sẽ giảm bớt một chút, ai ngờ...

“Mặc Khanh, khi nào ta có thể đi ra ngoài?”

“Đầu tháng sau.”

Ngoài cửa sổ, một con chim giương cánh lao ra ngoài bức tường.

Đưa Mặc Khí ra cung là chuyện cần thiết, Mặc Khí không nên vượt qua cả đời trong lãnh cung, cho dù có nguy hiểm lớn hơn nữa Bối Nhi cũng muốn đưa Mặc Khí ra cung, cho dù có khả năng Mặc Khí ra ngoài cung sẽ không bao giờ trở về.

Chuyện này cần thiết gánh vác nguy hiểm rất lớn nhưng Bối Nhi vẫn tình nguyện như lúc đầu.

“Ngô chủ, ta đi về trước.”

“Ừ... Từ từ, người bị thương? Chỗ này có rất nhiều máu...”

Mặc Khí đi lại đây, chỉ vào một vết máu to ở sau hông của nàng, nhờ lại nàng nhìn không thấy, nghĩ thầm đều là nam nhân sợ cái gì, bản tay lập phủ lên...

Bối Nhi còn không kịp phản ứng lại, trên hông đã nhiều thêm một bàn tay, Mặc Khí còn nghi ngờ tại sao trên hông của nàng lại có máu, thậm chí muốn vén áo choàng lên xem xét thân thể của nàng.

Lúc này cuối cùng nàng cũng phục hồi tinh thần, đây là lần đầu nàng có quỷ thủy, sớm như vậy đã tới rồi! Khuôn mặt nhỏ hoàn toàn đỏ rực, thừa dịp mượn một cái áo ngoài của Mặc Khí, mặc vào xong lập tức chạy như bay rồi đi.

Đây vẫn là lần đầu tiên Bối Nhi mặt đỏ kinh hoàng như vậy, Mặc Khí nhìn bóng dáng nàng hoang mang rồi loạn rồi đi tự nhiên lại cảm thấy buồn cười... Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy thì ra Bối Nhi đẹp như vậy. Hai má trắng nõn kia như áng mây tung bay làm tâm thần hắn thoáng hoảng loạn, thiếu chút nữa đã muốn đuổi tay dụng vào

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 6: Đau bụng kinh lần đầu tiên

“Người không sao chứ?” Nhìn Bối Nhi hồi lâu, Mặc Khí đã nhìn nửa ngày, cuối cùng hỏi ra những lời này.

Bối Nhi cắn môi lắc đầu, nàng cũng không nghĩ tới lần đầu tiên thấy quỷ thủy sẽ đau như vậy, bụng quặn đau lợi hại. Nàng không biết sắc mặt của mình tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, bộ dáng yếu ớt cỡ nào, một loại ảo giác sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Cách đầu tháng sau chỉ có bốn ngày, còn rất nhiều chuyện cần phải sắp xếp, nàng chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Mặc Khí nhìn người thiếu niên nho nhỏ chỉ cao đến trước ngực hắn, đây là chuyện Bối Nhi nên làm vì hắn, lúc trước chính Bối Nhi đã nguyện trung thành với hắn, hiện giờ làm những việc này là chuyện đương nhiên.

“Ai...” Mặc Khí thờ dài một hơi, bế ngang Bối Nhi lên: “Nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục không có việc gì chứ?”

“Nhưng mà... Ừm...” Con đau bụng lần thứ hai ập tới, Bối Nhi ở trong ngực hắn cuộn tròn thành một khối nho nhỏ.

“Được rồi, cũng đã thành dạng này, người vẫn nên nghỉ ngơi một chút đi!” Chân thật, đáng tin ôm nàng vào giữa phòng ngủ, nam nhân thô lỗ ném chăn lên người nàng: “Ngủ đi.”

Trong lúc đau đớn Bối Nhi còn chút thời gian suy nghĩ, đứa nhỏ này vẫn không được tự nhiên như cũ a, rõ ràng rất quan tâm nàng...

Trên giường đều là đệm chăn Bối Nhi sợ Mặc Khí lạnh mang đến cho hắn, thoải mái ấm áp mềm mại, thân thể nhỏ xíu rơi vào trong đó. Vốn dĩ Bối Nhi

chỉ định ngủ một lúc để đôi mắt nghỉ ngơi một chút, dần dần ngủ thật say, nhịp hô hấp đều đều.

Mặc Khí cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với bản thân, lại canh giữ ở trước giường không động đậy cũng không muốn động, nhìn chăm chăm khuôn mặt đang ngủ Bối Nhi đến nhập thần.

Bối Nhi kém hẳn tám tuổi nhưng mà chính thiếu niên so với hẳn nhỏ hơn rất nhiều này đã thay đổi hẳn rất nhiều, nhưng hẳn vẫn như cũ không quên Bối Nhi là người nào, không quên cừu hận với Vong Tinh Các như cũ và ánh mắt ôm hận mà chết của mẫu phi..

“Ừm... Mặc Khí... Mặc Khí...”

Một tiếng nỉ non nho nhỏ đánh thức thần trí hẳn, hẳn tò mò Bối Nhi sẽ nói cái gì, dựa vào rất gần rất gần mới nghe thấy một tiếng Mặc Khí nho nhỏ, xem bộ dáng của nàng hình như đang mơ thấy hẳn, không biết vì sao tâm tình của hẳn tốt hơn một chút.

Thật cẩn thận vươn ngón tay ra chạm đến khuôn mặt nàng, rồi sau đó... Dùng sức nhéo nhéo.

Hắn muốn làm chuyện này thật lâu, tại sao một nam hài lại có khuôn mặt phần nộn như vậy, đụng vào lại mê người như vậy? Sau khi chạm đến hẳn mới biết được so với hẳn tưởng tượng còn muốn tròn mềm hơn rất nhiều, cứ thế hết nhéo lại niết, lại giống như bị nghiền rồi, nhéo vô cùng vui vẻ.

“Ta đã xảy ra chuyện gì?” Lúc Bối Nhi tỉnh ngủ sờ sờ mặt mình, vì sao nàng chỉ ngủ một giấc, tỉnh dậy lại có cảm giác mặt hình như... Có hơi sưng?

“Khụ khụ, nếu đã tỉnh thì tiếp tục đi.” Mặc Khí dùng sức ho khan vài cái, che dấu sự ngại ngùng.

Vì chiếu có thân thể Bối Nhi, toàn bộ quá trình hẳn đều để nàng nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Chẳng qua lúc sau trong toàn bộ quá trình hẳn đều có chút thất thần, thường thường nhìn chăm chăm Bối Nhi phát ngọc, khi Bối Nhi hỏi chuyện hẳn mới hoàn hồn, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm Bối Nhi phát ngọc, như thể tuần hoàn.

“Ngô chủ? Ngài xảy ra chuyện gì?”

Mặc Khí phát ngọc thật sự càng ngày càng rõ ràng, nàng không thể không dừng lại lên tiếng dò hỏi.

“Khụ khụ, không có việc gì.”

“Nếu có việc nên nói đi, lần từ biệt này không biết khi nào mới có thể gặp nhau.”

Bối Nhi hơi hơi mỉm cười, Mặc Khí không khỏi nhớ tới cái ngày nàng nguyện trung thành với hẳn.

“Nếu ta đi rồi, ngươi có thể nguyện trung thành với một người khác hay không?”

“Cuộc đời này ngô chủ chỉ có một, người đó chính là ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 7: Mặc Khí rời khỏi vương cung

Editor: QR - diendanlequydon

Thế giới bên ngoài vô cùng đặc sắc chưa từng có từ trước tới nay.

Mặc Khí dùng bạc Bối Nhi cho hẳn chuẩn bị kiểm bạc, sau đó chiêu binh mãi mã. Trừ lần đó ra hẳn còn không dấu vết đánh tốt quan hệ với đại nho và trọng thần trong triều, thu mua nhân tâm.

Lúc này cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ tầm quan trọng của viết chữ đẹp, trong ngàn người vào học, chữ của hẳn vừa liếc mắt một cái đã được nhìn trúng, sau đó được đại nho gọi tới đàm đạo, toàn bộ quá trình hẳn đều ứng đối tự nhiên, cũng nhận được đại nho thưởng thức, hẳn mới có thể nhận thức trọng thần trong triều.

Biểu tượng khiêm tốn dưới cái nhìn của hẳn lại vô cùng nhàm chán, hẳn cảm thấy những vị đại nho này còn kém hơn Bối Nhi. Thao thao bất tuyệt một vài lời làm nhảm bỏ đi như vậy, lúc sau mới nói một hai câu triết lý về cuộc đời mà những chuyện này Bối Nhi trong lúc nhàn rỗi đã giảng giải cho hẳn bằng cách kể chuyện xưa từ lâu.

“Từ Khanh cảm thấy chuyện này thế nào?” Một người thanh niên trong đám người cười nói, bọn họ đã được mời đi thưởng thức trà đạo của một vị cô nương tên là Thanh Vũ.

Từ Khanh đúng là tên tự của hấn, lúc người khác hỏi tên tự của hấn, hấn buột miệng thốt ra tên Khanh, Từ Khanh. Nói thật ra cảnh vật nơi này so ra không bằng một góc vương cung chẳng qua Mặc Khí giới về ngự trang mới không nói ra ý nghĩ trong lòng: “Cũng không tệ lắm, ta thật chờ mong vị cô nương Thanh Vũ này.”

Đề tài của nam nhân một khi đã đề cập tới nữ nhân vậy không biết sẽ lệch đến nơi nào, mặc kệ bọn họ là mãng phu hay là những công tử nhìn qua vô cùng thanh tú này. Chỉ chốc lát đề tài từ trên người cô nương Thanh Vũ lệch đến trên người nữ nhân khác, thậm chí không thiếu kỹ nữ thanh lâu, khi nói chuyện thường thường phát ra tiếng cười ái muội.

“Này, Từ Khanh, ngươi sẽ không vẫn là...” Ánh mắt mấy nam nhân nhìn nhau vài cái đã biết ý tứ trong đó, trêu chọc đến khi Mặc Khí đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

“Trong nhà ta quân rất nghiêm, khụ khụ...” Mới không phải quân rất nghiêm, hấn vẫn luôn không được dạy dỗ chuyện cuộc sống mà người duy nhất dạy dỗ hấn, Mặc Khanh, lại nhỏ tuổi hơn hấn rất nhiều... Sao có thể sẽ dạy dỗ những chuyện đó.

“Không sao đâu Từ Khanh, hiện tại ngươi cũng nên biết những chuyện đó.”

“Đúng vậy, với tướng mạo và tài hoa của Từ Khanh không chừng cô nương Thanh Vũ sẽ khuynh tâm với ngươi!”

“Từ Khanh, nếu được lọt vào mắt xanh của Thanh Vũ, đừng quên mời chúng ta ăn cơm!”

“Ha ha ha, đúng.”

...

Mặc Khí cười thân nhiên không nói, chẳng qua trong lòng rất không kiên nhẫn.

Thanh Vũ thật sự là một mỹ nhân, nàng biểu diễn cũng rất xinh đẹp nhưng Mặc Khí vẫn luôn nghĩ đến Mặc Khanh.

Sau khi ra khỏi vương cung, hấn kiến thức nhiều, đi theo nhiều người, gặp qua những người gọi là mỹ nhân, mới biết được Mặc Khanh mới là mỹ nhân khó có được. Dường lời nói không thể hình dung ra, bất cứ từ ngữ gì dùng ở trên người nàng có vẻ cứng nhắc. Chỉ tiếc một đôi mắt hàng năm đều nhắm chặt, nếu một ngày kia có thể mở ra không biết có bao nhiêu xinh đẹp.

“Ai, ngươi biết gần đây trong cung xảy ra chuyện gì sao?”

“Phát sinh chuyện gì?”

“Ngươi có biết Vọng Tinh Các?”

“Biết biết, ngươi mau nói, Vọng Tinh Các làm sao vậy?”

“Lão các chủ Vọng Tinh Các đã chết, các chủ đời kế tiếp lại bị nhốt lại!”

“Vì sao? Nghe nói vị đó đã trải qua lễ rửa tội bằng nước thánh mà? Trải qua nước thánh rửa tội ít nhất trước khi lực lượng của hấn suy bại không có cách nào thay đổi đời kế tiếp, rốt cuộc vì sao lại bị nhốt lại?”

“Nghe nói vị này chọc giận vương thượng, làm một vương tử đào tẩu khỏi vương cung.”

“Người vương tử có gì quan trọng?”

“Ngươi không biết? Hấn chính là hài tử bị vứt bỏ, là tai tinh!”

...

Mặc Khí che dấu bàn tay nắm chặt thành quyền trong ống tay áo to rộng, con ngươi màu đen cuộn cuộn lửa giận kinh thiên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 8: Ngươi đã đến rồi

Bối Nhi đứng trước cửa sổ, gió nhẹ truyền đến một mùi máu tươi, đó là người trong Vọng Tinh Các đang bị tra tấn.

Nàng mím môi, không nghĩ tới Mặc Vương sẽ sớm phát hiện Mặc Khí rời đi như vậy. Thì ra Mặc Vương vẫn luôn giám thị Mặc Khí, cũng không bởi vì

Mặc Khí sống ở lãnh cung mà bỏ qua hẳn.

Là lão các chủ đánh yểm hộ cho nàng, đây cũng là lý do vì sao nàng có thể bình bình an an dạy dỗ Mặc Khí bốn năm trời. Nàng đã không thèm nghĩ lão các chủ là vì nàng hay là vì một phần áy náy trong lòng kia, bởi vì người chết như đèn tắt.

Trước khi Mặc Vương tìm tới cửa, lão các chủ dùng hết chút sức lực cuối cùng bói cho nàng một quẻ.

Con đường phía trước rất mê mang, một niệm thành ma một niệm thành Phật.

Rồi sau đó nàng bị giam lỏng. Bị giam lỏng bên trong Vọng Tinh Các, ăn mặc chi phí đều bị cắt xén.

Bởi vì người thừa kế Vọng Tinh Các rất đặc biệt, Mặc Vương cũng không thể làm gì nàng. Cho nên chuyện Mặc Vương có thể làm chính là một bên ép hỏi nàng, một bên tìm kiếm các loại hải tử muốn tiến hành lễ rửa tội bằng nước thánh làm nàng suy bại trước thời gian. Nhưng hải tử thích hợp không phải dễ tìm như vậy, Mặc Vương đã không ngừng một lần lại một lần nổi trận lôi đình, nàng nghe thấy cung nhân ngoài cửa nhân thoai để lộ ra chuyện Mặc Vương muốn tìm kiếm một gia tộc có thể xem tinh tượng để thay thế Vọng Tinh Các.

Hai ngày nàng đã bói toán một lần, toàn bộ thành đều dán đầy bức họa của Mặc Khí, tiền thưởng kếp xù. Cũng may nàng sớm có chuẩn bị, dạy Mặc Khí thuật dịch dung đơn giản, trên thực tế chính là cách hoá trang. Nàng yêu cầu Mặc Khí thời thời khắc khắc đều phải hóa trang, không thể dễ dàng bại lộ diện mạo chân thật của mình.

“Các chủ, vương sai ta đến hỏi ngài, ngài vẫn không nói sao?” Giọng nói lạnh lạnh chói tai làm nàng nhú mày, đưa lưng về phía người tới, nàng nhẹ giọng đáp: “Muốn ta nói cái gì?”

“Hải tử bị vứt bỏ kia, ngài biết hẳn ở nơi nào hay không? Vương còn muốn biết, ngài có dạy dỗ hẳn hay không? Dạy dỗ những cái gì?”

“Ta không biết hẳn ở nơi nào. Còn việc dạy dỗ, ta dạy rất nhiều.”

“Ngài tội gì phải như vậy? Nếu sớm nói ra, ngài vẫn là các chủ Vọng Tinh Các, quốc sư của Mặc Quốc.”

“Ta không biết rốt cuộc vương thượng muốn ta nói cái gì, mỗi các chủ Vọng Tinh Các chỉ biết nguyện trung thành một vị vương, ta đã tìm được rồi.”

Phía sau tiếng bước chân dần dần đi xa, mỗi một ngày nàng đều bị dò hỏi chẳng phân biệt ngày đêm như vậy. May mà nàng cũng không ngủ, dù sao một canh giờ sau còn muốn đến hỏi một lần.

“Cộc cộc...”

“Muốn nói, ta đã nói... Bỏ đi, người tiếp tục hỏi đi.” Trong giọng nói của Bối Nhi vô cùng mệt mỏi, thậm chí có vài phần suy yếu.

Hồi lâu, Bối Nhi cũng không nghe thấy người sau lưng nói một câu. Trong đầu chợt thoáng qua một suy nghĩ, nàng xoay người, cứng đờ tiến lên hai bước, vươn đôi tay ôm lấy hẳn, dùng giọng nói chỉ có hai người mới nghe thấy được: “Ngô chủ, người đã đến rồi.”

Mặc Khí tưởng nói rất nhiều điều, hẳn muốn hỏi nàng vì sao muốn giúp hẳn, hẳn muốn hỏi nàng vì sao lại chọn hẳn, hẳn còn muốn hỏi nàng đã chịu ủy khuất sao...? Nhưng một bụng lời muốn nói lại miễn cưỡng nghẹn trở về, hẳn cảm giác được Bối Nhi đã ngủ rồi.

Hai người còn vẫn duy trì tư thế ôm đứng thẳng nhưng Bối Nhi đã ngủ rồi, hẳn thậm chí cảm giác được hô hấp nhẹ nhẹ của nàng và nước dãi không chịu khô khan chảy ra...

“Thật là...” Một bụng hỏa khí của hẳn cứ như vậy bị dập tắt, thậm chí còn cười khổ không thôi. đành phải bế Bối Nhi lên đi đến bên giường, nghe hô hấp của nàng, nhắm mắt lại.

Chờ đến Bối Nhi tỉnh lại, nàng nghe thấy Mặc Khí cách tấm rèm nửa trong suốt bóp tiếng giả giọng của nàng có lẽ những cung nhân đó, Mặc Khí học giọng nàng giống vô cùng, chọc nàng nhìn không được cười khế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 9 - Chương 9: H, ta muốn dẫn người đi

Editor: QR - diendanlequydon

“Cười cái gì?” Vì không để cung nhân bên ngoài phát hiện có người khác trên giường, hai người bọn họ dựa vào nhau thật gần, gần đến mức hô hấp cũng hòa vào nhau.

“Không có.” Bối Nhi nhỏ giọng trả lời nhưng ý cười trên mặt làm thế nào cũng ngăn không được. Mặc Khí thấy vậy, đôi tay vòng đến eo nàng, một trận gãi ngứa thiếu chút nữa làm hai người bại lộ.

Tình tình đùa giỡn của hai người nổi lên, thật vất vả đuổi đi cung nhân, bọn họ cuốn chăn chen chúc trong không gian nhỏ hẹp đùa giỡn, đùa giỡn đến mồ hôi đầy đầu mới từ trong chăn chui ra.

“Ta dẫn ngươi đi.” Mặc Khí luôn tự hỏi mãi, vẫn quyết định muốn mang Bối Nhi đi. Trong lòng hắn vì mình tìm có, Bối Nhi rất có tài hoa, ở bên ngoài có thể giúp hắn không chỉ một hai chuyện, lại còn có thể phòng ngừa nàng không chịu nổi quy phục Mặc Vương.

Nhưng chỉ có chính hắn rõ ràng, những chuyện này đều là lấy có, hắn thực sự không bỏ nàng được, muốn mang nàng rời đi.

“Không thể, một khi ta đi ra ngoài mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.” Một khi nàng mất tích, đến lúc đó Vọng Tinh Các nhất định là máu chảy thành sông, chết không phải chỉ một hai người như hiện tại. “Ngô chủ yên tâm, Mặc Vương tạm thời còn không động đến ta được.”

Đúng vậy, tạm thời nhưng nếu thời gian lại lâu thêm một chút nữa, kiên nhẫn của Mặc Vương dùng hết thì thật sự không nhất định.

“Vì sao, ngươi biết rõ theo ta là lựa chọn tốt nhất.” Mặc Khí thật sự đối với nàng hận sắt không thành thép: “Ta biết ngươi muốn ở lại đây để bảo vệ Vọng Tinh Các, bảo vệ những người này. Nhưng hình như ngươi đã quên mất, ta hận nơi này.”

Mặc Khí nói xong câu đó, nàng còn không kịp phản bác đã cảm thấy trời đất quay cuồng, hoàn toàn hôn mê ở trong ngực hắn.

Hắn bế Bối Nhi lên, người trong lòng ngực gầy ốm không biết bao nhiêu lần so với lúc trước, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác hơi đau lòng. Nhưng tiếp theo hắn lại tự nói cho bản thân không cần bỏ ra cảm tình quá nhiều, nếu một ngày nào đó...

Mùi hương nhàn nhạt truyền vào trong mũi, khiến người trong ngực nhìn qua càng giống như một nữ tử nhu nhược, mà xui quỷ ám khiến hắn dựa sát vào người đang hôn mê, ngậm lấy cánh môi anh đào phân nộn.

Đầu lưỡi mềm nhẹ miêu tả hình dáng môi của nàng, đôi môi ướt át càng thêm no đủ mê người, xúc cảm mềm mại làm hắn muốn càng nhiều. Đầu lưỡi tiến quân thần tốc, mở ra khớp hàm, lướt qua lợi và hàm trên. Có lẽ không khí trong miệng bị đoạt lấy khiến Bối Nhi không thoải mái, phát ra tiếng ‘um’ nhẹ nhàng, thân thể nhỏ nhỏ trong lòng ngực vặn vẹo, giãy giụa. Mặc Khí bá đạo đè nàng dưới thân, mạnh mẽ ngăn chặn tay nàng, động tác môi lưỡi càng thêm kịch liệt, Bối Nhi gần như không thể hô hấp.

Trong lòng Mặc Khí lửa cháy thành đoàn nhưng không biết làm thế nào mới có thể dập tắt chỉ có thể dựa vào bản năng cọ xát lung tung vào thân thể nàng, giữa hai chân trướng đau, cứng rắn đâm vào giữa hai chân non mềm của Bối Nhi. Không biết qua bao lâu, giống như một sợi dây đàn cuối cùng đứt đoạn, cự vật dưới đũng quần bị thấm ướt thuyết minh rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Hắn lập tức buông Bối Nhi ra, muốn làm bộ không phát sinh bất cứ chuyện gì. Nhưng dục vọng trên mặt còn chưa hết ửng hồng, thân thể còn có dư vị sau khi đạt cao trào. Hắn có dục vọng với Mặc Khanh nhưng Mặc Khanh là nam tử, cũng là người Vọng Tinh Các mà hắn chán ghét nhất.

Lý trí của Mặc Khí nói cho hắn biết, hắn phải rời xa nàng, hắn không nên sinh ra cảm tình với nàng. Hắn là người muốn thành đại sự, nàng chỉ là mưu sĩ của hắn mà thôi, sau này thành công hắn vẫn muốn báo thù, nhiều nhất chỉ buông tha cho nàng.

Mặc Khanh thật sự cũng chỉ là một người mưu sĩ của hắn mà thôi.

Gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, cuối cùng hắn vẫn bế Bối Nhi lên, từ cửa sổ nhảy ra, biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 10: H, tại sao lại là nữ nhân

Sau ngày ấy Mặc Khí tốn rất nhiều thời gian để muốn biết rõ ràng, rốt cuộc hắn đối với nam hài có tính thú hay là đối Bối Nhi có tính thú. Sau đó hắn tránh Bối Nhi, đưa tới cả nam lẫn nữ, hắn cũng không rõ ràng lắm vì sao lại muốn tránh nàng, giống như hắn đang làm chuyện gì trái với lương tâm.

Nam hài cùng tuổi với Bối Nhi lớn lên quá mức non nớt, trên người bọn họ không có loại cơ trí giống nàng, không có cảm giác bình tĩnh thông dong. Tuổi hơi lớn lại có dáng người cứng đờ, vòng eo của Bối Nhi luôn nhu nhược như cành liễu. Mà nữ tử càng không được, các nàng người thì riu rít hiền người, người thì trang điểm rất đậm, trên người luôn có mùi son phấn.

Bọn họ đều không phải là Bối Nhi, đều không thể giống nàng dễ dàng khơi lên cảm xúc của hắn, hắn đối với bọn họ thậm chí ngay cả nụ cười giả tạo nhất quán cũng cười không nổi.

Sau khi mê mang hắn sẽ đi xem trộm Bối Nhi, nhìn nàng ở bên cửa sổ cảm nhận hương hoa, cho dù nàng đang ngủ hắn cũng có thể vừa nhìn đã nhìn mấy canh giờ thậm chí càng lâu hơn. Thế là hắn đã biết, hắn không phải có tính thú với nam hài mà vừa vận Bối Nhi là nam hài mà thôi.

Đêm khuya, hắn đi vào phòng.

Tầng tầng rèm cửa màu tím nhạt dưới ánh nến nhu hòa có vẻ ái muội, ở chỗ sâu nhất có từng tiếng thở gấp hấp dẫn hắn không ngừng đi sâu vào trong đó. Tiếng thở gấp lúc cao lúc thấp, tựa như thống khổ lại tựa như vui thích.

Hắn bước nhanh hơn, động tác vén rèm càng ngày càng vội vàng nhưng những tấm rèm đó giống như càng ngày càng nhiều, làm thế nào cũng đi không đến cuối.

“A... A... Mặc Khí... Mặc Khí... A...”

Đợi đến cuối cùng sau khi hắn nghe rõ kia từng tiếng than nhẹ kia, cả người chấn động, kích động không thôi. Hắn nhận ra được đây là giọng nói của ai, là Mặc Khanh, hắn vô số lần nhớ lại lần đó trong lúc ngủ mơ Mặc Khanh ní non tên hắn như thế nào.

“A... A a... Mặc Khí... Nóng quá... Ta nóng quá...”

Chờ đến khi hắn cuối cùng nhìn thấy người ngày đêm nhớ nhung, máu trong toàn thân hắn đều không ngừng sôi trào.

Người trước mắt mặc một thân tập y đơn bạc màu trắng, bởi vì quá nóng nàng đã xé rách bộ y phục không còn lại bao nhiêu. Nửa người trên lộ ra vai ngọc, một tảng lớn da thịt trắng nõn lộ trong không khí, trên bộ ngực bằng phẳng điểm xuyết một nụ hồng mai, một núm vú lộ bên ngoài một núm vú còn bị quần áo nửa che nửa đậy. Nửa người y phục bị vén lên đến đùi, đôi chân trắng tấp mướt mà đeo vớ màu trắng, hai chân bắt chéo ma sát với nhau.

“Mặc Khí... Mặc Khí... Mặc Khí...”

Bối Nhi giống như phát hiện người tới, từ trên giường ngồi dậy, nụ hồng mai nho nhỏ run run. Ngón tay mảnh, dài lòi kéo xiêm y của hắn, khuôn mặt nhỏ dán chặt trên bụng hắn, không ngừng nũng nịu gọi tên của hắn.

Dục hỏa trong lòng nháy mắt bị châm lửa, cánh tay và cổ nổi đầy gân xanh, không có chỗ nào không phải đang chứng minh nam nhân cố nhẫn nại nhưng Bối Nhi lại còn không ngừng khiêu chiến điểm mấu chốt của hắn. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn hắn, khóe mắt ửng đỏ, vô cùng quyến rũ nhìn hắn, cánh môi phàn nộn khẽ nhếch: “Mặc Khí... Giúp ta... Ta muốn người...”

Những lời này hoàn toàn thiêu đốt nam nhân, lý trí gần như không còn, hắn bế thân thể nhỏ nhỏ của nàng lên. Y phục trên người nàng thuận theo động tác của hắn trượt xuống dưới, hình ảnh bụng nhỏ trắng trắng nộn nộn thu hết vào đáy mắt nam nhân, tập quần ngắn ngắn lộ ra cái đùi trắng như tuyết.

Nàng quá trắng quá non mềm, giống như chỉ cần véo một cái sẽ véo ra nước. Hắn cố hắng hết sức, thật cẩn thận phóng nhẹ lực đạo, ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng nhưng tuy vậy hắn vẫn không cẩn thận để lại dấu vết trên da thịt trắng nõn.

Dấu vết xanh tím kia ở trên da thịt như ngưng chi của nàng cực kỳ rõ ràng, có loại cảm giác mỹ lệ sau khi bị làm nhục. Loại mỹ lệ này thả ra sự bạo ngược trong lòng hắn, hắn hận không thể lập tức xoa nát người trước mặt, từng chút từng chút nuốt vào bụng, làm người luôn tra tấn hắn vĩnh viễn cũng không thể rời khỏi hắn.

“Có phải muốn ta hay không? Có phải muốn ta hay không, hửm?” Hô hấp của nam nhân cực nóng mang theo ngọn lửa, dồn dập lặp lại câu hỏi, giống như đang muốn chứng minh cái gì.

“Muốn... Muốn... Mặc Khí... A... Nhanh lên... Nhanh lên...” Mỹ nhân nũng nịu nói, đôi mày tình tứ nhíu lại, đối với thái độ không nóng không lạnh của nam nhân bất mãn cực kỳ. Bàn tay trắng xanh tự xoa nụ hồng mai, đầu ngón tay mướt mà ngắt véo chơi đùa, màu sắc phàn phàn nộn nộn không một khắc nào không tỏ rõ nàng ngây ngô và mê người.

“Có phải muốn ta ăn núm vú nhỏ hay không, có phải hay không?” Trong lòng hắn nhảy lên một cảm giác đang dâm loạn hải tử, lòng bàn tay to rộng nắm lấy tay Bối Nhi, dẫn nàng cùng chơi đùa hai núm vú.

“Đừng... Muốn người ăn một lần... Dùng sức ăn một lần...” Nàng dùng sức ưỡn bộ ngực nhỏ lên phía trên, không biết có phải ảo giác của Mặc Khí hay không, bộ ngực nho nhỏ kia hình như hơi hơi phồng lên, phồng lên không rõ lắm tạo thành một đường cong. Giọng nói như hải tử của Bối Nhi non nớt nói ra những lời nói dâm đẳng như vậy, trong lòng Mặc Khí yêu thích vô cùng, lập tức làm theo lời nàng nói dùng sức ăn cái vú nhỏ của nàng.

Bàn tay to nắm chặt bầu vú, núm vú và nhũ thịt nổi lên đều bị nam nhân ăn vào trong miệng, đầu lưỡi trơn trượt ướt át quần quanh đè ép, Bối Nhi bị đùa giỡn ê a kêu to, thân thể khó chịu không những không giảm ngược lại càng thêm mãnh liệt.

“Mặc Khí... Phía dưới thật khó chịu... Thật khó chịu... Người sờ sờ được không...?” Nàng cực kỳ khó chịu, cầm theo bàn tay của nam nhân đi xuống, chui vào trong tập quần sờ soạng tiểu hoa huyết thần bí kia. Ngón tay chạm vào một mảnh ướt át, trơn trượt, mềm dính. Đại não Mặc Khí lập tức trống rỗng, hắn cũng không phát hiện có vấn đề gì, ngón tay thẳng tắp đâm vào giữa hai mảnh bối thịt, cảm nhận được cái miệng nhỏ kia đang mút hắn từng chút từng chút một.

“Thật ướt... Thật chặt...” Nam nhân tán thưởng ra tiếng, một ngón tay ở trong đó di chuyển cũng vô cùng khó khăn, hắn không khỏi nghi hoặc cái miệng nhỏ này thật sự có thể cất chứa hắn sao?

Dựa vào bản năng của nam nhân, hắn xé mở tập quần, tách ra hai chân nàng ra hết cỡ. Ngón tay di chuyển trong đường đi ướt nóng, nhục bích co dãn thật tốt rất nhanh đã có thể cất chứa hắn, vì vậy một ngón tay nữa gia nhập trong đó, cuối cùng tiểu huyết căng ra thành một cái lỗ tròn nho nhỏ, dâm

dịch không ngừng chảy ra, dính vào cửa huyết phát ra ánh sáng óng ánh.

“Thật đẹp.... Thật đẹp, Mặc Khanh...” Nam nhân cời bỏ dây quần của mình, côn thịt kích cở khinh người thẳng tắp bắn ra, đánh vào cửa huyết, bắn ra không ít vệt nước. Như vậy nam nhân làm sao có thể nhẫn được nữa, rống lên một tiếng lập tức thẳng tắp đâm vào, huyết đạo căng chặt kẹp hấn gắt gao...

Nam nhân đỏ đầy mồ hôi, trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh, giữa hai chân ướt đẫm, hấn thất thần nhìn đôi tay của mình, trong miệng lẩm bẩm tự nói:

“Tại sao sẽ là... Là nữ tử...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 11: Hôm nay ánh trăng thật đẹp, chúng ta ngủ cùng thế nào?

Editor: QR - diendanlequydon[/b]

Ngày ấy, sau khi nàng hôn mê tỉnh lại đã ở trong căn phòng này, nàng biết bên ngoài vì chuyện nàng mất tích nhất định sẽ có một trận gió tanh mưa máu. May mà nàng cũng không thích những chỗ đông người, ra ngoài cũng đã nửa tháng nàng vẫn luôn an an tĩnh tĩnh ở trong phòng. Hôm nay nàng ngồi ở trước cửa sổ đã nửa canh giờ, ngày xưa nàng có thể rất nhanh nhạy phân biệt được tất cả tiếng kêu của chim chóc nhưng hiện giờ nàng một chút âm thanh nàng cũng không nghe ra.

Một khi trái tim nóng này, cái gì cũng nghe không ra.

Ngày gần đây Mặc Khí vẫn luôn tránh nàng, vừa hỏi tiểu nha hoàn và hạ nhân xung quanh, bọn họ luôn nói sẽ bẩm báo chủ tử, vừa chuyên lời vừa viết thư, nhưng lần lượt cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Mặc Khí, nàng cũng đập tắt suy nghĩ muốn gặp Mặc Khí.

Ai nói trái tim nữ nhân như kim đáy biển? Rõ ràng tâm tư người nam nhân này càng thêm khó đoán. Mọi thủ đoạn của nàng đã dùng hết, người nam nhân này vẫn không gặp nàng. Suy nghĩ hiện tại của Bối Nhi chính là nếu người không muốn gặp ta, ta đây cũng không gặp người, càng khỏe.

“Ai ~~~” Nàng lại một lần nữa thở dài, thậm chí có cảm giác nhàm chán đến cực điểm.

Bởi vì nữ giả nam trang, từ nhỏ nàng đã có thói quen không cho người khác đến gần hầu hạ, cho dù nhìn không thấy, nàng cũng có thể tự mình dùng xong bữa, tự tắm gội. Cho nên hạ nhân chung quanh đều cách khá xa, cũng không ai phát hiện Mặc Khí đang ẩn thân ở trong rừng cây.

Những ngày gần đây Mặc Khí cũng rất bức bối, nguyên nhân bức bối là Bối Nhi không tìm hấn.

Hấn đã hoàn toàn hiểu rõ bản thân có dự vọng với nàng, chỉ có nàng. Từ lần nằm mơ thấy giấc mộng vô cùng hương diễm kia, mỗi đêm hấn đều nằm mơ thấy một giấc mơ giống nhau, rèm trường màu tím nhạt, mỹ nhân nửa thân trần chờ hấn yêu thương. Nhưng hấn luôn luôn không thể làm được bước cuối cùng, lần nào cũng dừng lại trong nháy mắt đâm vào.

Hấn cực kỳ nhớ nàng, chỉ cần nàng lại một lần sai người tìm hấn, hấn bảo đảm lập tức xuất hiện ở trước mặt nàng. Nhưng ai biết khoảng thời gian trước người liên tiếp tìm hấn đến thời điểm hấn muốn gặp nàng nhất đột nhiên lại không có một chút động tĩnh nào, dự vọng thân thể đã tích lũy đến sắp nổ mạnh, cũng làm cho tính tình của hấn đoạn thời gian đặc biệt táo bạo.

Gió thổi vào mặt dần dần trở nên lạnh thấu xương, Bối Nhi đứng dậy định đóng cửa sổ, vào nhà tiếp tục ngồi.

Nhìn thấy Bối Nhi lập tức phải rời đi, hấn đã nhẫn nại tới cực hạn. Nhưng mà vừa mới bước ra bước đầu tiên, đã có thuộc hạ tới tìm.

“Chủ thượng.”

Hấn biết cảm quan của Bối Nhi đặc biệt nhanh nhạy, hấn còn không muốn bị nàng biết được chuyện hấn nhìn lên nàng mất mặt như vậy. Vì vậy dẫn theo thuộc hạ không có mặt, mũi chân điểm nhẹ rồi đi như yển, chỉ dư lại nhánh cây không ngừng lay động.

“A?” Bối Nhi nháp môi, cuối cùng vẫn nhìn không được cười lên tiếng.

Thật là vẫn luôn không được tự nhiên như vậy.

Lúc trước người của Mặc Vương một đêm lại một đêm quấy rầy giấc ngủ của nàng, hiện giờ nàng ngủ rất không tốt, đốt hương an thần cũng không có tác dụng, chỉ cần một chút động tĩnh nàng vẫn dễ dàng bừng tỉnh, ngủ không được nàng lại hạnh phúc rời giường đọc sách. Sách của nàng đều được đặc chế, tất cả chữ đều hơi hơi lõm xuống, chỉ cần chạm đến là có thể đọc.

“Ngô chủ.” Bối Nhi vẫn chuyên tâm với quyển sách như cũ, nam nhân bị bại lộ hành tung, trên mặt lộ ra một chút xấu hổ.

“Khụ khụ, nghe nói trước đó vài ngày ngươi tìm ta? Khi đó ta đang bận rộn cho nên không tới...” Trong chớp mắt Mặc Khí lập tức nói bừa một cái cớ, không thể không nói hấn càng ngày càng giỏi nguy trang, ngay cả Bối Nhi cũng không thể nghe ra sự giả dối trong đó, lời nói chân thành đến mức nàng thiếu chút nữa đã tin.

“Ừm, ta biết. Hôm nay ngô chủ đến có gì chuyện quan trọng?” Bối Nhi cũng không vạch trần hấn, mỉm cười đạm nhiên hỏi.

“Khụ khụ, đêm nay ánh trăng thật đẹp, chúng ta ngủ chung một giường thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 12: Chiến tranh nổ ra

Hai người cùng nhau nằm ở trên giường, hai thân thể đồng thời cứng còng, chính giữa có một khoảng cách thật lớn khiến cho hai người không khỏi xấu hổ, đều không mở miệng nói chuyện.

“Ai ~~~” Cuối cùng vẫn là Bối Nhi mở miệng trước, nàng không biết Mặc Khí đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết Mặc Khí rất khản trương, khản trương đến mức nàng cũng cảm giác được cả người hấn đang phát run. “Ngô chủ, tình hình bên ngoài như thế nào?”

Bối Nhi ở bên cạnh xoay người một cái, khuôn mặt nhỏ đối diện với hấn, thậm chí khi nói chuyện, hơi thở thơm ngát giống như hoa lan lại như xạ hương, vô cùng dụ hoặc khiến hấn si ngốc nhìn chằm chằm, luyến tiếc chớp mắt.

“Ngô chủ?”

“Sao? A, bên ngoài... Bên ngoài còn tốt, người yên tâm đi, mọi chuyện đã có ta.”

Bối Nhi không cần bói toán cũng biết được tình huống bên ngoài nhất định hồngбет, nàng càng sợ quấy rầy kế hoạch của Mặc Khí, hơn nữa từ chỗ hấn tạm dừng, nàng cảm giác được hình như Mặc Khí có chuyện gì không thuận lợi.

“Ngô chủ.”

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, ở chung nhiều năm Mặc Khí vừa nghe đã biết ý tứ của nàng.

“Mặc Quốc khai chiến với Tề Quốc.”

Thế giới này cũng không phải chỉ có một Mặc Quốc, mà có năm quốc gia lớn cùng tồn tại, những quốc gia nhỏ đông đảo cũng không đếm hết được. Quan hệ giữa những quốc gia đó càng rắc rối phức tạp, kết thân lẫn nhau, đếm kỹ quan hệ mà nói Mặc Vương còn muốn kêu Tề vương là cậu.

Mặc Quốc vốn lấy chuyện nhìn sao bói toán để nổi danh, cũng nhờ có Vọng Tinh Các biết trước mọi chuyện, Mặc Quốc mới có thể từng bước phát triển lớn mạnh.

Nhưng hôm nay, các chủ Vọng Tinh Các không thấy.

Nàng chú ý tới giọng nói của Mặc Khí có một chút hưng phấn, có lẽ tin tức nàng mắt xích truyền bá ra ngoài cũng có phần của người nam nhân này, bằng không nửa tháng ngăn ngừa Tề Quốc làm sao sẽ tấn công Mặc Quốc.

“Ngô chủ muốn làm cái gì?” Thái độ của Bối Nhi thật rõ ràng, đó chính là duy trì Mặc Khí.

“Ta muốn đi đến chiến trường!” Có lẽ thái độ Bối Nhi khiến hấn sung sướng, hoặc là ánh trăng vừa đúng lúc, hấn ôm lấy Bối Nhi giọng nói ngăn không được hưng phấn: “Ta muốn tòng quân, ta muốn Mặc Quốc không cần dựa vào chuyện nhìn sao bói toán vẫn trở thành đại quốc!”

Bộ dáng tràn ngập dã tâm của nam nhân nhất định rất soái khí, nàng chỉ tiếc hai mắt của mình bị phong bế, nhìn không thấy bộ dáng của hấn. Đôi tay cảm lòng không được xoa mặt hấn, ngón tay cẩn thận từng chút miêu tả ra bộ dáng của nam nhân: “Ngô chủ muốn làm thì làm, Mặc Khanh vẫn luôn ở phía sau ủng hộ ngươi.”

Mặc Khí bắt lấy tay nàng, hấn nuốt nước miếng: “Mặc Khanh đi cùng ta được không?”

Bối Nhi gật đầu: “Được.”

Mặc Khí cười, bàn tay vòng ra sau lưng nàng, mang theo một chút tiểu tâm tư bí mật của nam nhân, hoàn toàn ôm Bối Nhi vào trong hơi thở của hấn:

“Không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi đi.”

Lúc này Bối Nhi lại có vẻ hơi chán chờ, cho dù nàng cũng rất mệt nhọc nhưng còn có một việc nàng còn không biết rõ ràng: “Ngô chủ, Vọng Tinh Các... Ta muốn biết bọn họ...”

Động tác của Mặc Khí hơi dừng lại nhưng không trả lời câu hỏi của nàng, nhắm mắt lại ôm nàng thật chặt.

Bối Nhi đợi thật lâu cũng không đợi được câu trả lời của nam nhân, trong lòng nàng chợt lạnh, đã biết được câu trả lời, hơn nữa vẫn là câu trả lời kém cỏi nhất.

Đôi mắt nhắm chặt chậm rãi tràn ra một giọt nước mắt trong suốt, nàng không tiếng động rơi lệ, cuối cùng cũng không thắng nổi sự mỏi mệt tích lũy những ngày gần đây nên ngủ rồi.

Một lúc lâu sau Mặc Khí mới mở mắt, hưng phấn và cuồng nhiệt trong mắt đã sớm tắt, chỉ còn lại một chút phức tạp và áy náy.

“Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.”

Ta thật sự không có cách nào bỏ qua cừu hận, không có cách nào để bọn họ không phải trả giá vì cái chết của mẫu phi, thật sự rất xin lỗi.

Ở chỗ Mặc Khí không nhìn thấy, Bối Nhi run rẩy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 13: Quan tâm sẽ bị loạn, tin lầm gian kế

Editor: QR - diendanlequydon

Từ trước đến nay chiến trường luôn là nơi tàn khốc nhất, da ngựa bọc thây, sinh tử khó dò.

Mặc Khí nói là để Bối Nhi đi cùng hắn nhưng trên thực tế lại để nàng ở một thành nhỏ gần chiến trường, chính hắn một mình đến chiến trường. Mặc Khí nói sẽ thường xuyên về nhà nhưng vừa đi đã nửa năm, thư nhà cũng rất ít.

Nàng thật sự lo lắng, chỉ có thể liên tục xem tinh tượng kiểm tra bình an. Tinh tượng thể hiện Mặc Khí bình an không có việc gì, càng ngày càng đi lên. Long khí trên người Mặc Khí càng ngày càng thâm hậu, ần ần có xu hướng muốn lướt qua Mặc Vương, qua không lâu nữa Mặc Quốc cũng nên đổi quân chủ. Nàng luôn chờ mong bởi vì có nàng ở đây, Mặc Khí không cần trở thành một bạo quân mới được, nếu không đến lúc đó lại máu chảy thành sông.

Cũng không biết có phải liên tiếp sử dụng thuật bói toán hay không, thân thể nàng càng ngày càng dễ mệt mỏi, thời gian ngủ cũng càng ngày càng dài, cả người giống như sắp thối rữa ở trên giường. Hơn nữa sau khi quý thủy tới, đặc trưng nữ tính của nàng từng ngày lại càng thêm rõ ràng, nếu không phải nàng không để người khác tới gần, chuyện nữ giả nam trang chỉ sợ đã sớm bị phát hiện.

Bối Nhi nghĩ, chờ Mặc Khí trở về nên cho hắn biết nàng là nữ nhi, chỉ tiếc nàng cũng không chờ đến một ngày này.

Lại một lần nữa chiến sự nổi lên, một thiếu niên mặc khôi giáp khốc lóc vào cửa, quý gối trước mặt Bối Nhi nói tướng quân một mình trúng mai phục của quân địch, sinh tử chưa biết.

Bối Nhi biết nàng nên bình tĩnh, tinh tượng vẫn biểu hiện đây là thời điểm Mặc Khí tung bay, cũng không có nguy hiểm sinh tử. Nhưng nàng vẫn ngăn không được nghi ngờ, nghi ngờ chính thuật xem bói của mình. Nàng không thể không được mà nghĩ cảnh tượng một mình Mặc Khí bị quân địch mai phục như thế nào, vạn nhất... vạn nhất...?

Giờ phút này nàng không phải các chủ đời thứ mười bốn của Vọng Tinh Các, nàng là một nữ nhân, một nữ nhân bình thường nhớ mong người nhà.

“Hắn ở nơi nào?”

“Bẩm thiếu gia, lần cuối cùng tướng quân xuất hiện là ở trong rừng Vị Hà.”

Bối Nhi nhấp môi, nàng biết trận chiến này ở khu vực xung quanh Vị Hà, chẳng qua tại sao Mặc Khí ngốc như vậy, luôn thích xông vào tuyến đầu. Nàng không biết tình trạng hiện tại như thế nào nhưng nàng muốn đi tìm hắn, cho dù như thế nào đều phải thấy hắn mới được.

“Dẫn ta đi.”

“Nhưng mà ngài...”

Binh sĩ do dự nhìn đôi mắt Bối Nhi, nhìn không thấy đến chiến trường không phải tìm chết sao?

“Dẫn... ta.. đi...!” Nàng gằn từng chữ một, giọng nói kiên quyết khiến binh sĩ không dám do dự, nàng nhanh chóng chuẩn bị y phục gọn nhẹ lập tức lên đường.

Dọc theo đường đi, binh sĩ liên tiếp nhìn Bối Nhi với ánh mắt tò mò, thật sự không thể trách hần, tốc độ của hần đã xem như tương đối lợi hại, đi ngang trong quân doanh nhưng Bối Nhi đều chuẩn xác không sai đâu kịp hần, tốc độ cũng không phân cao thấp với hần.

Chẳng lẽ người trong gia đình tướng quân đều là quái vật sao? Hần nghĩ như vậy, dưới chân lại không dám chậm trễ, giữ chặt tốc độ dẫn Bối Nhi đi.

Gió nhẹ thổi tới, Bối Nhi dừng lại.

“Thiếu gia mệt rồi sao? Nếu không đi nữa, tướng quân thật sự sẽ có chuyện bất trắc!” Binh sĩ rất sốt ruột, mồ hôi đầy đầu muốn Bối Nhi nhanh đuổi kịp, chỉ tiếc Bối Nhi vẫn đứng bất động như cũ. Lòng hần trầm xuống từng chút từng chút đến khi nàng từ mở miệng.

“Người là người nào? Phía trước không hề có mùi máu tươi, nơi đây không phải chiến trường.” Nếu là ngày xưa nàng đã sớm phát hiện nhưng quan tâm sẽ bị loạn, nàng nhất thời không kiểm tra đã trúng gian kế, hy vọng lúc này nàng phát hiện được cũng không phải quá trễ.

“Thật không hổ là đệ đệ của Mạc Tử Khanh, nhanh nhạy giống hệt hần.” Binh sĩ thu hồi sự cung kính trên mặt, ánh mắt lạnh băng: “Chỉ tiếc, hiện tại đã quá muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 14: Cùng nhau tắm rửa đi

“Tướng quân, phía trước có một nữ tử khả nghi nằm ở ven đường.”

Người cưỡi con ngựa trắng vô hồng, tay cầm dây cương đứng là Mạc Khí. Hần dùng tên giả là Mạc Tử Khanh, ở trong chiến trường tàn khốc này từng bước chế tạo chiến tích thuộc về hần, chức vị tướng quân của hần là danh xứng với thực.

Thị lực của hần rất tốt, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng gầy yếu kia, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất quen thuộc, hần mở miệng nói: “Nàng nằm lại đây.”

Nàng kia toàn thân đầy máu, một khắc Mạc Khí nhìn thấy mặt nàng, trong lòng run sợ, lập tức xuống ngựa đẩy mấy tên quân sĩ thô lỗ kia ra, ôm nàng vào trong ngực.

“Mạc Khanh... Khanh Nhi...”

Bối Nhi không có cách nào mở mắt, mí mắt vô cùng nặng nề nhưng lại có thể cảm giác được bản thân vẫn đang dần dần chìm xuống, chìm xuống. Ánh sáng mờ mờ hồ hồ từ nơi xa truyền đến, nàng vươn tay muốn chạm đến nhưng thân thể lại nặng nề làm nàng không thể động đậy.

“Mạc Khanh... Khanh Nhi... Khanh Nhi...”

Mạc Khanh? Khanh Nhi? Đó là ai? Nàng không phải Mạc Khanh cũng không phải Khanh Nhi, vì cái gì giọng nói này vẫn luôn gọi nàng như vậy.

“Khanh Nhi... Khanh Nhi...”

Mạc Khí vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đang lộn xộn giữa trán nàng, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Quân y đã chuẩn bị cho nàng, tiêu hao thể lực quá mức mới té xỉu, nghỉ ngơi đầy đủ là được, cũng không có gì đáng ngại.

Đương nhiên bởi vì vị tướng quân nào đó như hồ rình mồi, nhóm quân y cũng không dám nói trên người Bối Nhi còn có một ít ngoại thương rất nhỏ, phải biết rằng bọn họ đều là nam nhân, bôi thuốc cho nàng đối với thanh danh nữ nhân sẽ có tổn hại, hiện tại trong quân lại không có nữ tử, bọn họ không nghĩ bị ánh mắt của tướng quân giết chết.

Trời xui đất khiến, Mạc Khí vẫn không biết Bối Nhi là nữ nhi.

Ngoại trừ đánh giặc, chuyện quan trọng nhất chính là canh giữ bên cạnh Bối Nhi vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, ở bên tai nàng nhẹ giọng gọi tên nàng, một lần lại một lần.

Đến tận ngày thứ năm, Bối Nhi mới từ từ tỉnh lại.

Trên người ngoại trừ không ngừng đau nhức chính là nhào nhào dính dính, nàng đã bao lâu không tắm rửa? Đúng rồi, hình như nàng nghe thấy giọng nói

của Mặc Khí, chẳng lẽ Mặc Khí cứu nàng?

“Khanh Nhi?” Mắt thấy người mình yêu thương đã tỉnh lại, Mặc Khí mừng như điên, đi nhanh tới, ôm lấy người yêu thương: “Thật tốt quá, cuối cùng người cũng tỉnh!”

“Ngô chủ?” Hơi thở quen thuộc khiến nàng an tâm, chẳng qua... “Ngô chủ, ta muốn tắm gội.” Trên người nàng thật sự rất bẩn, hơn nữa nàng còn cảm thấy có mùi hôi, Mặc Khí không cần ôm chặt như vậy được không, vạn nhất người thấy được thì làm sao bây giờ?

“Được, ta sai người đi chuẩn bị.” Bối Nhi thật vất vả tỉnh lại, tất nhiên nàng nói cái gì chính là cái đấy, nam nhân lập tức sai người chuẩn bị, cũng mặc kệ hiện tại đang hành quân đánh giặc, chuẩn bị nước ấm cỡ nào không tiện.

Bối Nhi cau mày cực kỳ khó chịu, nàng hiện tại vẫn mặc nữ trang lại ở trong quân của hân, có lẽ Mặc Khí đã biết được thân phận nữ nhi của nàng rồi, chẳng qua nàng ngủ mấy ngày cũng không lau mình cho nàng, thật là quá đáng! Không biết nữ nhi thích sạch sẽ sao?

“Khanh Nhi, đã chuẩn bị tốt, ta cũng đã lâu không tắm gội, chúng ta cùng nhau tắm đi!” Mặc Khí muốn tắm gội là thật nhưng cũng mang theo chút ý tưởng dơ bẩn trong lòng, hơn nữa suy nghĩ cùng là nam nhân, muốn ở trước mặt Bối Nhi khoe ra hùng phong, Bối Nhi nên nhanh chóng thích ứng với hân mới được.

“Người xác định? Vậy người không cần hối hận.” Nếu Mặc Khí đã biết nàng là nữ tử còn yêu cầu cùng nhau tắm gội, vậy...

Ngón tay mảnh khảnh cời bỏ đai lưng, y phục từ trên người trượt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 15: H, ta giúp người tắm có được không?

Editor: QR - diendanlequydon

Từng mảnh y phục rơi xuống, hiện ra lại là thân thể nữ nhân. Dáng người mảnh khảnh, hai bầu vú hơi hơi phồng lên, bụng nhỏ bằng phẳng trơn trượt, hạ thể sạch sẽ không lông, đôi chân thẳng tắp nhỏ bé yếu ớt, không một chỗ nào không tỏ rõ nàng là một người nữ tử xinh đẹp.

Một người thanh niên, một người sư phụ trong khoảnh khắc biến thành một nữ tử kiều mị, Mặc Khí ngây ngẩn cả người ngay tại chỗ.

“Ngô chủ, xảy ra chuyện gì?” Ba ngàn sợi tóc đen rũ xuống, dài đến giữa hai chân, thân thể ngây ngô bị che đậy một chút, dáng vẻ mỏng lung càng thêm mê người.

“Khanh Nhi... Người, người là...” Quá mức chấn động khiến cho nam nhân nói cũng không rõ, lắp bắp không biết nói cái gì.

“Không phải muốn tắm gội sao? Cứ như vậy nữa nước cũng muốn lạnh.” Nhắc chân đi về phía nam nhân, hoa huyết như ẩn như hiện. Lúc này nam nhân chỉ hận tại sao thị lực của mình lại tốt như vậy, thậm chí còn có thể thấy hai bối thịt trắng nõn chính giữa khép chặt tạo thành một khe hẹp.

“Tắm gội... Tắm gội... Đúng, chúng ta muốn tắm gội.” Có lẽ Bối Nhi phản ứng quá bình thản làm cho hân cũng hơi không nên lời loại vấn đề ‘vì sao người lại là nữ nhân’, chỉ có thể buồn bực đi tới, bế nàng lên để nàng khỏi té ngã.

Xúc cảm mềm mại làm hân tâm viên ý mãn, hoàn toàn không ý thức được cho dù Bối Nhi nhìn không thấy hành động tự nhiên như cũ.

Hai người ngồi chung một thùng tắm, thùng tắm vốn dĩ rất lớn lập tức trở nên nhỏ hẹp. Cũng không biết có phải ảo giác của Bối Nhi hay không, hình như Mặc Khí vẫn luôn tiến sát về phía nàng, hai người dựa sát vào nhau.

“Nóng quá, ta nóng quá đi.” Bối Nhi nho nhỏ oán giận một câu, không biết là nước quá nóng hay là nhiệt độ cơ thể nam nhân quá nóng, giống như muốn hòa tan nàng.

Câu nói này lập tức khiến tâm tư nam nhân nghĩ về cái mộng xuân hương diễm vô cùng lúc trước kia, Bối Nhi cũng như thế này, vừa nói nóng vừa quyến rũ hân. Nhảy mất tim hân đập nhanh hơn, không chế không được càng dựa sát vào Bối Nhi, để nàng tiến vào trong ngực mình, tất cả hơi thở phun trên cổ nắn cảm của Bối Nhi, da thịt trắng nõn nhảy mất biến thành màu hồng nhạt mê người: “Nóng sao? Ta cũng nóng, Khanh Nhi... Ta cũng nóng quá, trên người của người tại sao lại thoải mái như vậy?”

Cũng không sai, một khi tới gần nàng luôn ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, thấm vào ruột gan, hơn nữa thân thể nàng bằng cơ ngọc cốt, tại sao lại không phải càng chạm đến càng thoải mái.

Nhưng Bối Nhi khó chịu, vốn dĩ nàng đã nóng, thể này lại càng nóng, đẩy đẩy nam nhân nào đó đang làm xằng làm bậy: “Không phải muốn tắm gội sao? Còn chưa tắm xong đâu!”

“Được được được, ta giúp người tắm.” Trong lòng nam nhân lại tự động phiên dịch những lời này thành tắm rửa xong muốn làm sao thì làm, hấn lấy bò kết cẩn thận xoa lên mái tóc đen của Bối Nhi.

Bối Nhi dựa lưng vào nam nhân, sợi tóc của nàng vừa dày lại nhiều. Ngón tay hữu lực thon dài của nam nhân xuyên qua đó, ấn niết da đầu nàng vô cùng thoải mái khiến nàng muốn ngủ. “Ừm...” Một tiếng rên rỉ dài lâu để lộ ra sự sung sướng của nàng, thân thể mềm mại dựa vào trên người nam nhân, giống như một búp bê sứ tinh xảo.

Cổ họng nam nhân căng thẳng, thoáng đung vào cũng có thể khiến hấn tâm động không thôi, huống chi lại thân mật như vậy: “Thoải mái sao?”

“Ừm, thật thoải mái.” Đầu nhỏ khẽ gật, nàng thật sự muốn ngủ rồi.

“Vậy ta tẩy chỗ khác cho nàng được không?” Giọng nói từ tính nhẹ nhàng vô cùng mỉa mai, nhất thời đầu óc Bối Nhi không kịp suy nghĩ gạt đầu, nam nhân lập tức lộ ra nụ cười gian kế thực hiện được.

Bỏ kết đánh ra bọt biển nhỏ mịn, Mặc Khí bôi một chút lên trên da thịt mịn màng của Bối Nhi. Bàn tay lớn nhẹ nhàng hoạt động ở cổ, xương quai xanh, Mặc Khí hít sâu một hơi, nắm lấy hai bầu vú tinh xảo.

Thân thể Bối Nhi còn rất ngây ngô, hoàn toàn không thể so sánh với thân thể của nữ nhân thành thực hấn đã gặp qua nhưng chính thân thể như vậy cố tình lại khiến hấn thần hồn điên đảo, hận không thể xoa nàng vào trong thân thể của mình không bao giờ tách ra.

Hai bầu vú miễn cưỡng chống đỡ bàn tay của hấn, núm vú phấn nộn nổi lên, chạm vào lòng bàn tay. Mặc Khí không biết phí bao nhiêu sức lực mới không chế được xúc động muốn hung hăng vuốt ve nàng.

Bối Nhi ở trong ngực hấn không hề phản ứng, rõ ràng đã ngủ say.

Nam nhân thật vất vả mới tẩy xong vú và bụng nàng, ai ngờ chuyện khảo nghiệm lực tự khống chế nhất còn ở phía sau. Bàn tay đâm vào giữa hai chân, thoáng đung vào lập tức sờ đến bối thịt tinh tế, hấn tẩy tẩy thiếu chút nữa đã để ngón tay đâm vào trong đó.

Hấn không phải không muốn Bối Nhi mà hiện giờ không thích hợp, thân thể Bối Nhi còn chưa hoàn toàn khỏi hấn, hấn không muốn giằng co bím leo.

Tắm rửa xong cho Bối Nhi, hấn mới thật sự ra một thân đồ mồ hôi, lau tóc và thân thể cho nàng sau đó mới lo tắm rửa cho mình, nhìn qua có bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật, không nghĩ tới hấn vừa đi, Bối Nhi lập tức cười trộm.

Mặc Khí như thế này thật là khó gặp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 16: Làm sao một mình có thể ra khỏi doanh trại địch

Ngày thứ hai Mặc Khí cứng rắn muốn Bối Nhi nói tỉ mỉ từ đầu đến cuối lý do vì sao nàng sẽ xuất hiện ở chỗ này, Bối Nhi không lay chuyển được hấn đành phải nói ra toàn bộ.

Ngày ấy nàng không hề nghi ngờ binh sĩ kia, cho rằng Mặc Khí thật sự xảy ra chuyện, vốn dĩ nghĩ rằng nàng phát hiện sớm có thể sớm chạy thoát, ai biết đã chậm một bước, nàng bị một tiểu đội hơn một trăm người của Tề Quốc vây quanh.

Mà binh sĩ kia chính là chủ tướng lần này của Tề Quốc, Tề Hiến, hơn nữa là nhân tài khó phân cao thấp với Mặc Khí trên chiến trường.

Hấn đã đưa tai mắt vào trong thành từ lâu, biết được tiểu viện Mặc Khí đã ở trước khi ra chiến trường, khi đó Mặc Khí nói Bối Nhi là đệ đệ hấn. Lại nói tiếp Tề Hiến cũng là một người có mắt nhìn xa trông rộng, khi Mặc Khí còn chưa trở thành tướng quân, đã cứng rắn cài tai mắt vào làm hạ nhân trong tiểu viện dưới sự xét duyệt cẩn thận của Mặc Khí, ngày ngày thám thính tin tức có quan hệ với Mặc Khí.

Chẳng qua Bối Nhi chưa bao giờ để hạ nhân đến gần, vì vậy khi chiến sự diễn ra ác liệt, Mặc Khí lại trở nên nổi bật vẫn không có một chút tin tức hữu dụng nào. Chẳng qua về sau Tề Hiến biết Mặc Khí rất coi trọng nàng, tuy bên ngoài rất ít thư từ nhưng ngầm chiếu cố cũng không ít, thậm chí có một lần Mặc Khí còn suốt đêm đuổi tới thành nhỏ chỉ để nhìn nàng một cái rồi lập tức rời đi.

Cũng đến lúc này Bối Nhi mới biết được, Mặc Khí không thường viết thư trở về là để người khác cảm thấy hấn không coi trọng nàng, nhờ vậy làm giảm bớt nguy hiểm xảy ra với nàng. Chẳng qua Tề Hiến vẫn có thể từ một chút dấu vết để lại phát hiện Mặc Khí coi trọng nhất vẫn là nàng, vì vậy lúc này mới có kế hoạch bắt nàng, mục đích chính là muốn uy hiếp Mặc Khí.

Khi bị trăm người vây quanh Bối Nhi không hề có một chút hoảng loạn, ngược lại trấn định thông dong tùy ý để Tề Khiên xích tay chân nàng lại, giống như phạm áp tải về doanh trại quân địch.

Nói đến ba chữ ‘xích tay chân’ giọng nói Bối Nhi lạnh nhạt, không cảm nhận được cảm giác bị vũ nhục. Nhưng Mặc Khí lại tức điên, nắm chặt tay, khớp xương kêu rộp rộp.

Cũng may Bối Nhi vẫn được đối xử không tồi, tuy không có tự do nhưng tất cả chi phí ăn mặc vẫn rất tốt. Bối Nhi từ nhỏ đã không thể nhìn thấy, bởi vậy nàng rèn luyện những giác quan khác, gần như chỉ dựa vào tiếng bước chân tuần tra ban đêm và các tướng sĩ nói chuyện, trong lòng nàng đã phác họa ra đại khái bố trí của doanh trại địch, bình tĩnh chờ cơ hội chạy trốn.

Cũng không biết nên nói Tề Hiên thông minh hay là tự phụ, hẳn lại không hề tiết lộ cho Mặc Khí một chút tiếng gió nào, định đợi đến lúc hai quân giao chiến, lợi dụng Bối Nhi nhiễu loạn tâm trí Mặc Khí, một lần giải phóng sự tức giận vì nhiều lần chiến bại.

Cũng chính như vậy tạo cho Bối Nhi cơ hội chạy trốn tốt nhất, trước đó nàng đã giấu kỹ một bộ nữ trang của doanh kỹ trong doanh trại. Phương pháp thật sự đơn giản, bất quá nàng chỉ nói với Tề Hiên nàng muốn nữ nhân, lúc ấy Tề Hiên còn cười nhạo nàng, tuổi còn nhỏ râu chưa dài đã muốn nữ nhân tới. Doanh kỹ kia dễ ứng phó hơn Tề Hiên nhiều, nàng giả vờ đáng thương khiến tình mẫu tử của nàng ấy tràn lan, lập tức để nàng thuận lợi lấy được một bộ nữ trang.

Lúc sau nàng bị bệnh, bệnh đột nhiên phát ra lại vô cùng kịch liệt, vừa nôn lại ói, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bộ dáng kia nhìn qua giống như không sống được bao lâu. Nếu để nàng thành dạng này đi tiền tuyến, lỡ Mặc Khí nhìn thấy cá chết lưới rách làm sao bây giờ.

Cho nên Tề Hiên đành phải tìm quân y tới chữa bệnh cho nàng nhưng làm thế nào cũng không có tác dụng, nàng giả bộ gần chết, cố gắng hết sức xin Tề Hiên cởi xích tay chân cho nàng. Tề Hiên cũng nghĩ thiếu niên nhỏ bé bị cuộc chiến của huynh trưởng khiến cho mệt mỏi không lâu nữa sẽ bỏ mạng ở hoang tuyến, nhất thời mềm lòng nên đồng ý.

Tề Hiên ngàn không nên vạn không nên xem thường nàng, phải biết rằng một thân bản lĩnh của Mặc Khí đều do nàng dạy dỗ, chẳng lẽ việc chạy ra khỏi địch doanh lại làm khó nàng? Chỉ tiếc lúc trước nàng bói toán quá nhiều, nguyên khí đại thương, chạy trốn không bao lâu đã bị phát hiện, cũng may một thân nữ trang có thể giúp nàng che giấu một chút, nhưng chuyện nàng có bệnh về mắt không thể che dấu, việc này chẳng sớm thì muộn cũng sẽ bị phát hiện.

May mắn chính là người tìm được nàng trước là Mặc Khí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 17: Mặc Khí, không màng danh lợi, không tranh với đời?

Editor: QR - diendanlequydon

Chờ sau khi Bối Nhi nghỉ ngơi tốt, Mặc Khí lại để nàng mặc nam trang, càng không đồng ý nàng ra khỏi chủ doanh này. Tâm tư của hắc Bối Nhi liếc mắt một cái đã xem thấu, thân nhiên cười đáp ứng.

Trống trận lần thứ hai vang lên, Mặc Khí dặn dò Bối Nhi tình đường xong mới rời đi. Cười trên con ngựa trắng, nam tử anh tuấn vô song, ánh mắt sắc bén, trong lòng Mặc Khí âm thầm thề hắc tất nhiên muốn cho Tề Hiên đẹp mặt.

Xích tay chân? Cầm tù? Thậm chí để doanh kỹ tới gần nàng?

Không có việc gì, hẳn sẽ giúp Tề Hiên nhớ kỹ, lúc này nhất định phải để Tề Hiên trả lại đây đủ!

Sự thật chứng minh, nam nhân tức giận uy lực của nó cũng liều mạng không kém nữ nhân ghen tuông.

Lần chiến đấu này Mặc Khí bắt được Tề Hiên, xích lại tay chân, xe chở tù cũng đã chuẩn bị tốt, hẳn thậm chí ưu đãi Tề Hiên có thêm, người gặp qua tên tù binh nào có thể triệu được doanh kỹ, hơn nữa một lần triệu chính là vài người! Tề Hiên chính là người nhận được vinh quang đệ nhất này.

Tề Quốc chiến bại, chủ tướng bị bắt. Đặc biệt chủ tướng này còn không phải người bình thường, là hoàng tử có danh vọng nhất Tề Quốc, hơn nữa là người được chọn tốt nhất để làm trư quân tương lai. Hắc cũng giống Mặc Khí đều là hoàng tử, nhưng một người là khí tử, một người là trư quân tương lai, bọn họ đều muốn lấy được quân công, cuối cùng lại rơi vào kết cục một người quang vinh về triều một người trở thành tù nhân.

Từ sau khi Mặc Khí tự mình rời cung, không hề làm bất cứ một chuyện vô dụng nào, hẳn ở trong mắt đại nho và trọng thần trong triều là một người thanh niên học thức tài đức vẹn toàn, ở trong lòng võ tướng là chủ tướng đáng tin cậy, ở trong miệng bá tánh càng khoa trương hơn là thần tiên cứu quốc.

Thanh danh uy vọng quân quyền đầy đủ, có thể nói Mặc Khí chỉ cần chuẩn bị lên kế hoạch thả ra tin tức chính mình là hoàng tử, vậy vị trí quân chủ Mặc Quốc còn không dễ như trở bàn tay?

Nhưng chính lúc này hần lại giao lên quân quyền, thanh thân ổn định ở trong một tiểu viện vùng ngoại ô vương thành, mỗi ngày nói chuyện với Bối Nhi.

Hiện tại hần thật sự rất nhàn rỗi, tất cả khách đến thăm đều bị từ chối ở bên ngoài, ngẫu nhiên ra cửa bãi phóng một vài vị đại nho hoặc là đại thần, tham thảo một chút học thức, quả nhiên là không màng danh lợi, không tranh với đời.

Thời gian còn lại toàn bộ hần đều quần lấy Bối Nhi, cố tình Bối Nhi một không hỏi hai mặc kệ, quả thực chính là thờ ơ.

Trong lòng Mặc Khí ngứa ngáy giống như bị mèo cào, hần muốn biết phản ứng của Bối Nhi, cố tình một chút phản ứng nằng cũng không có.

Đại khái chính là cảm giác người muốn được người nào đó chú ý nhất nhưng cố tình người đó lại làm lơ người.

Từ sau khi Bối Nhi theo Mặc Khí trở lại vương thành, nàng đã thay nữ trang, nam nhân này càng khoa trương, mời đến rất nhiều tú nương khâu vá y phục cho nàng, làm cho hiện giờ nữ trang của nàng mặc một năm cũng mặc không hết.

Khi Bối Nhi mặc nam trang, vô cùng lạnh đậm quả nhiên là một tiểu nhi lang tướng mạo tinh xảo mà Bối Nhi mặc nữ trang lại kết hợp anh khí với vũ mị, đại khí giữa hai chân mày không thua bất cứ một người nam tử nào, mâu thuẫn rồi lại mê người như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Mặc Khí biết được Bối Nhi là nữ nhi, chấp niệm với nàng càng sâu, thử hỏi trong nhà có một bảo vật thiên hạ vô song người còn nhìn trúng hoa đại ven đường hay sao?

Người nói tướng mạo, Bối Nhi tuyệt sắc vô song. Người nói tài tình, Bối Nhi tiếp thu nền giáo dục như vương tử. Người nói trí tuệ, Bối Nhi dạy dỗ ra một chiến thần. Cho nên Mặc Khí vẫn luôn giấu Bối Nhi thật kỹ, không muốn nàng ra cửa gặp người.

Trên thực tế sau khi trở lại vương thành, trong lòng Bối Nhi có dự cảm thật không tốt, điềm xấu hiện ra không phải của Mặc Khí mà là của nàng. Thân thể càng thêm mệt mỏi đây là dấu hiệu lực lượng bị suy yếu, chẳng qua ngay từ đầu nàng cho rằng do bản thân bói toán quá nhiều tạo thành.

Xem ra Mặc Vương đã tìm được hài tử thích hợp rồi hơn nữa thông qua nghi thức rửa tội bằng nước thánh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 18: H, gọi ta là phu quân

Editor: QR - diendanlequydon

Bối Nhi dễ dàng một mối, vừa ngủ cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, tỉnh lại xương cốt toàn thân đều có cảm giác tê dại.

Tóc mai hơi loạn, khuôn mặt nhỏ vẫn còn ửng hồng, tay nhỏ che miệng, ngáp một cái, y phục cũng bị đè nhăn lộn ra một chút cảnh xuân.

Bộ dáng này ở trong mắt Mặc Khí lại có một loại kinh diễm, nam nhân còn chưa nếm thử cảm giác cá nước thân mật, mỗi ngày đều bị Bối Nhi trêu chọc đến dục hỏa khó nhịn, vì thế trực tiếp đè nàng nằm xuống giường một lần nữa: “Tiểu yêu tinh, nàng có ý quyến rũ ta có phải hay không?”

Bối Nhi vừa mới tỉnh ngủ, còn không có phản ứng lại đã bị đè lại lên giường, một đôi mày đẹp nhăn lại, rất bất mãn, tay nhỏ chống vào ngực muốn đẩy nam nhân ra: “Đây là muốn làm gì?”

“Làm gì? Tự nhiên là làm chuyện thoải mái nhất!” Nam nhân nói xong, đôi môi phủ lên môi nàng, liếm mát một trận.

Mặc Khí chưa từng được dạy dỗ về việc nam nữ, sau khi rời vương cung cũng từ trong miệng của những tài tử đó hiểu biết phiến diện, lại ôm ấp đã tâm, tự nhiên không muốn lãng phí thời gian ở những chỗ hần cảm thấy nhàm chán. Thật sự là hần vẫn luôn tiếp xúc với khuôn mặt xinh đẹp vô song của Bối Nhi, gặp được mỹ nhân bất luận nam nữ đều kém nàng một hai điểm, vì vậy hần rất ít khi động tình.

Ngoài mẫu phi mắt sớm, Bối Nhi là người tốt với hần nhất, càng như vậy chấp niệm của hần đối với Bối Nhi càng sâu, càng không chấp nhận được việc Bối Nhi phản bội. Khi chấp niệm dần dần biến chất, mặc kệ Bối Nhi là nam hay nữ hần cũng không bỏ xuống được, chỉ muốn giam cầm nàng bên cạnh, cả đời không rời không bỏ.

Từ sau khi biết được Bối Nhi là nữ nhi, Mặc Khí càng thêm quang minh chính đại động tay động chân, nhưng đều dừng lại với việc nắm tay, sờ eo hoặc là nhiều nhất chính là ôm một cái, còn muốn hôn môi cũng phải chờ mỹ nhân ngủ, hần áp chế khát vọng và dục vọng trong lòng từ lâu.

Có thể là do Bối Nhi rất giống búp bê sứ dễ vỡ.

Dục vọng càng ngày càng sâu, nam nhân bắt đầu làm những việc hấn vốn khinh thường nhìn lại, nào là xuân cung đồ nào là nam nữ hoan ái hấn đều tìm hiểu kỹ càng, thậm chí còn đi thỉnh giáo một vài danh kỹ làm thế nào để khiến nữ nhân cảm thấy sung sướng... Khụ khụ, tuy rằng thật sự rất mất mặt, nhưng mà hấn nghĩ loại chuyện này vẫn nên khiến hai người cùng cảm thấy thoải mái mới tương đối tốt.

Chính là nộ hôn này lại làm hấn không có cách nào tiếp tục khống chế chính mình, trong miệng ngậm đôi môi mềm mại lại thom tho, khiến hấn muốn càng nhiều, đầu lưỡi gấp không chờ nổi đi vào quấy loạn. Nam nhân không hề có kinh nghiệm chỉ biết đầu đá lung tung, Bối Nhi chỉ cảm thấy trên môi truyền đến một trận đau đớn nhưng nàng vẫn mở miệng tùy ý nam nhân làm càn.

“Khanh Nhi... Khanh Nhi...” Có lẽ do thiên phú dị bẩm, Mặc Khí nhanh chóng không thầy dạy cũng hiểu biết được làm thế nào khiêu khích nữ nhân động dục. Đầu lưỡi dịu dàng đảo qua hàm trên mẫn cảm của Bối Nhi, câu lấy đầu lưỡi nhỏ thom tho cùng nhảy múa, còn kéo vào trong miệng hấn tí mĩ liếm mát, đến tận khi đầu lưỡi bị mát đến tê dại.

“Bối Nhi, nhũ danh của ta là Bối Nhi.” Mặc Khí nghiêng đầu ngửi, hôn thủy tai và sau cổ của nàng, nghe nàng nho nhỏ nói một câu, ngẩng đầu nhìn thấy Bối Nhi ngại ngùng, thật sự khó gặp, toàn bộ khuôn mặt giống như bị nhuộm thành màu hồng phấn, kiều diễm đến không gì sánh được.

“Bối Nhi... Ta muốn nàng!” Còn không đợi nàng trả lời, nam nhân cực kỳ bá đạo nói tiếp một câu: “Nàng không đồng ý nàng cũng là của ta, chỉ có thể là của ta!”

“Mặc Khí, chàng muốn làm vương sao?” Bối Nhi không đáp ứng cũng không từ chối chỉ lạnh nhạt hỏi vấn đề này.

“Ta nhất định là vương.”

“Vậy ngày sau hậu cung 3000 giai lệ, đâu chỉ thiếu một mình ta?”

Đây là khúc mắc của Bối Nhi, nàng biết người nam nhân này nhất định sẽ trở thành quân vương nhưng nàng không thể bảo đảm Mặc Khí vĩnh viễn chỉ có một mình nàng, cho nên nàng vẫn luôn tự cho mình là thân phận thần tử, không chủ động cũng không cự tuyệt.

Hô hấp của Mặc Khí cứng lại, ngay sau đó cười to: “Vậy nàng phải ngày ngày nắm chặt ta, ví dụ như mỗi ngày quấn lấy ta, muốn ta làm nàng, như thế nào?”

Khóe miệng Bối Nhi mím lại, cổ nín ý cười, tay nhỏ nhẹ đánh vào ngực Mặc Khí: “Chàng đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

Mặc Khí bám vào người nàng, lần thứ hai hôn nàng, so với lúc trước càng thêm kịch liệt, Bối Nhi cũng nhiệt tình đáp lại, hai người đều giống như muốn ăn đối phương vào trong bụng.

Khi nộ hôn vẫn còn nồng nhiệt, bàn tay nam nhân dùng sức một cái lập tức xé rách y phục của Bối Nhi, chỉ chừa cái yếm màu đỏ lông léo treo ở trên người nàng. Trên yếm thêu mẫu đơn phức tạp, núm vú vừa đúng lúc chạm vào nhụy hoa, từ phía trên có thể nhìn thấy hai bầu vú đã lớn lên khôn ít khiến yếm căng ra thành một vòng cung.

Không biết Mặc Khí suy nghĩ gì lại lột sạch Bối Nhi chỉ để lại cái yếm này trên người nàng.

“Vì sao chàng không cởi?” Bối Nhi nũng nịu trách móc, bàn tay không thuận theo, không buông tha muốn cởi bỏ y phục của nam nhân, dựa vào cái gì mà nàng cởi hết còn nam nhân không cởi.

“Được được được, ta cởi.” Dù sao đều phải cởi, cởi sớm cởi muộn đều giống nhau, chỉ tiếc Bối Nhi nhìn không thấy dáng người kiện mỹ của hấn.

Mặc Khí thuộc về kiểu nam nhân mặc đồ nhìn gầy cởi đồ có thịt, sau khi cởi quần áo mới có thể cảm giác được cơ bắp khắp nơi, tràn ngập mỹ cảm để bùng nổ, trên người còn có một vài vết sẹo tăng thêm khí phách dương cương cho hấn.

Tuy rằng Bối Nhi không nhìn thấy nhưng nàng có thể dùng tay chạm vào để cảm nhận. Bàn tay trắng nõn mềm mại không xương di chuyển trên cơ bắp màu mật, nam nhân chỉ cảm thấy những chỗ bị chạm đến tê tê dại dại chạy thẳng đến sống lưng, động tác nuốt nước miếng càng thêm vội vàng.

“Vết sẹo này...” Vết sẹo này kéo dài toàn bộ vùng bụng, có thể nghĩ được vết thương nặng thế nào, trong lòng Bối Nhi lập tức cảm thấy đau lòng.

Chẳng qua bên này nàng thấy đau lòng, bên kia nam nhân chính là dục hỏa đốt người, bàn tay của nữ nhân sờ nắn xoa bóp ở vùng bụng mẫn cảm, hấn làm sao chịu được, lập tức cầm bàn tay tinh tế đi xuống phía dưới: “Bối Nhi... Giúp ta sờ một chút...” Côn thịt của nam nhân vừa thô vừa dài, hơi hơi vênh lên, hai bàn tay khó khăn lắm mới nắm lại được. Quy đầu cực đại ở trong lòng bàn tay hơi hơi run rẩy, thân gầy nóng bỏng khiến nàng gần như cảm không được.

“Ngoan, di chuyển lên xuống một chút.” Tiếng nói trầm thấp khàn khàn tràn ngập tình dục nồng đậm, một bàn tay nam nhân cầm bàn tay của nàng loát động thân gầy lên xuống, một bàn tay lại là tham lam, đi vào trong yếm cảm một bên bầu vú: “Vú Bối Nhi to lên không ít, có phải ở sau lưng ta trộm sờ vú đúng hay không?”

Thân thể Bối Nhi run lên, căn môi không chịu trả lời, nam nhân này thật là càng học càng hư rồi!

“Không nói lời nào vậy là đúng thế sao?” Nam nhân nở nụ cười xấu xa càng thêm thích đùa Bối Nhi, xem khuôn mặt luôn thần nhiên của nàng xuất hiện vẻ mặt giận dữ, phần nộ hoặc xấu hổ: “Nàng nhìn xem núm vú của nàng cứng quá, có phải muốn ta xoa bóp hay không...? Hoặc là ăn vú nàng một chút?” Một câu cuối cùng của nam nhân càng cố ý đè thấp, tiếng nói ở bên tai nàng vô cùng quyến rũ, Bối Nhi nhìn không được trong đầu tưởng tượng

hình ảnh nam nhân đang ăn vú nàng, thân mình càng thêm nóng bỏng, mềm mại.

“Không cần... Đừng nói nữa!” Dưới sự tức giận, nàng buông côn thịt ra, hai má tức giận, không chịu sờ côn thịt của nam nhân nữa.[QR]
[diendanlequydon]

“Được được được, ta không nói, ngoan ngoãn tiếp tục sờ giúp ta đi, ta ăn vú cho nàng được không?” Mặc Khí làm sao đồng ý sung sướng một nửa lại không thể tiếp tục, hân vận cứng rắn đề tay nhỏ lột thân gầy, rồi sau đó cúi người một ngum ngâm lấy đỉnh nhụy hoa ở chỗ núp vú.

“A... Đừng nói những lời này... A...” Nước bọt khiến cái yếm mỏng ướt nhẹp, núm vú càng thêm rõ ràng, bị nam nhân chơi càng thêm sưng lớn, gượng đứng lên. Nàng không ngừng hút khí, một tầng lại một tầng khoái cảm giống như thủy triều dâng lên bao phủ nàng, một tiếng thét chói tai vang lên, nàng lại bị nam nhân ngâm nư hoa, chơi mấy cái đã đạt cao trào, xụi lơ nằm trên giường.

“Không nghĩ tới Bối Nhi mẫn cảm như vậy... Dâm thủy thật nhiều...” Mặc Khí từ trong sách biết được rất ít nữ nhân có thể đạt cao trào nhưng không nghĩ tới Bối Nhi lại có thể hơn nữa thân thể lại vô cùng mẫn cảm, chuyện này khiến hân càng thêm yêu nàng.

Tách hai chân nàng ra, hoa tâm thấm ướt, huyết khẩu sáng lấp lánh thập phần mê người, chính giữa có một cái lỗ nhỏ như lỗ kim cũng không biết có thể thừa nhận dục vọng của hân hay không. Ngón tay thoáng mở ra bối thịt, bên trong là tiểu trân châu hồng nhạt mê người, bối thịt nho nhỏ không ngừng mở ra đóng lại.

“Đừng nhìn... Không cần nhìn...” Nàng có thể cảm nhận rất rõ ràng ánh mắt nồng cháy của nam nhân, vận vẹo eo nhỏ muốn khép đôi chân lại, ai ngờ nam nhân không chịu, ngược lại khiến cho hai chân mở ra càng lớn, sắp thành một đường thẳng.

“Rất đẹp... Bối Nhi đẹp nhất!” Nam nhân không chút do dự lên tiếng tán thưởng, cúi người xuống bắt đầu từ nhỏ bụng một đường hôn xuống, dịu dàng đến không thể tưởng tượng được, Bối Nhi lại lần nữa nhanh chóng chìm vào bên trong tình dục.

Đầu lưỡi vòng quanh tiểu trân châu, thịt châu nho nhỏ kia xấu hổ xuất hiện từ chính giữa hai bối thịt, nhanh chóng trở nên hồng thắm. Nam nhân còn dùng sức tách cửa huyết ra, đầu lưỡi tiến vào bên trong khe thịt, huyết thịt kẹp đầu lưỡi đến gắt gao, nước bọt và mật dịch trộn lẫn với nhau theo kẽ móng chảy xuống.

“A a a... Mặc Khí... A a a...” Eo nhỏ hơi nâng lên, cái miệng khê nhếch không ngừng tràn ra một tiếng lại một tiếng rên rỉ kiều mị, trên mặt mang theo xuân tình, mỹ diệu không gì sánh được.

Đầu lưỡi không ngừng đâm vào cửa huyết, ngón tay cũng tiến vào thăm dò bên trong tiểu huyết hoà quyện với đầu lưỡi cùng nhau nhảy múa, ngay khi ngón tay của nam nhân chạm đến điểm nào đó, eo nhỏ của Bối Nhi vận vẹo càng thêm kịch liệt, trong miệng kêu rên không cần. Nam nhân làm sao có thể nghe nàng, càng thêm ra sức đâm vào, Bối Nhi dưới thể công mãnh liệt của hân lần thứ hai đạt cao trào.

Liên tiếp hai lần đạt cao trào khiến nàng chảy mồ hôi đầm đìa, mệt đến độ nâng không nổi ngón tay, khoe mắt còn chứa nước mắt khi đạt cao trào. Mặc Khí hôn cái trán mướt mồ hôi của nàng: “Thoải mái sao?”

“Ừm...” Bối Nhi xấu hổ gật đầu: “Mệt mỏi quá, ta muốn ngủ.”

“Hiện tại mới thật sự bắt đầu, yên tâm đi, ta động là được!” Mặc Khí đỡ côn thịt thô to của mình, quy đầu cực lớn cọ xát vài cái ở cửa huyết, chậm rãi bỏ ra cửa huyết, chen lấn đi vào.

“A a a... Không cần, mệt mỏi quá... Tại sao chàng...?”

Tất nhiên nam nhân sẽ không nghe nàng, chẳng qua tiểu huyết của nàng đặc biệt khẩn trí, chỉ chen vào một cái quy đầu đã không thể thâm nhập thêm, bị dùng ở bên trong tiến thoái lưỡng nan. Dùng sức quá mức lại sợ nữ nhân quá đau, hân biết được lần đầu tiên của nữ nhân đều rất đau, nam nhân chỉ có thể nhẫn nhịn đến mức đỏ mồ hôi.

Cảm giác cửa huyết bị mạnh mẽ căng ra cũng không dễ chịu, Bối Nhi sợ nam nhân nhịn không được sẽ xé rách nàng ra. Giữ trán nam nhân mồ hôi từng giọt rơi xuống trên người nàng, trong lòng nàng hơi hơi không đành lòng, cố gắng ngồi dậy, đôi tay ôm cổ nam nhân, nhỏ giọng nói: “Chàng động đi, ta cố nhẫn một chút là được.”

Nam nhân giống như được đại xá, vòng eo dùng sức một cái lập tức đưa toàn bộ phân thân vào trong cơ thể nàng, cảm thụ được nhục bích giống như ngàn vạn cái miệng nhỏ cùng nhau hấp thụ hân. Mặc Khí sung sướng vô cùng nhưng hân vẫn thời thời khắc khắc chú ý đúng mực, tuy là như thế Bối Nhi vẫn đau đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, gắt gao cắn môi tựa khóc nhưng lại không phải khóc.

“Ng ngoan, lần đầu tiên đều hơi đau, nhẫn một chút là tốt.” Trong lòng Mặc Khí tê rần, vội vàng vừa hôn môi vừa thấp giọng dỗ dành, bàn tay cố gắng hết sức khiêu khích nàng nổi lên tình dục, ngón tay sờ qua sờ lại an ủi cửa huyết bị đâm đang co rút không thôi, lúc này mới khiến cho nàng giảm bớt đau đớn.

Mặc Khí thử chuyển động côn thịt, thấy trên mặt nàng không quá mức thống khổ lúc này mới yên tâm di chuyển. Côn thịt nhanh chóng đâm vào rút ra tiếng nước vang lên “Phụt phụt”, mật dịch khiến bụng hai người ướt nhẹp, sợi lông hỗn độn của nam nhân bị ướt nhẹp thành từng chùm, hạ thể lầy lội nhìn qua thập phần dâm mỹ.

“A a a... Nhanh, quá nhanh... Không cần...” Bối Nhi nho nhỏ nức nở, không ngừng tràn ra giọng mũi nồng đậm, bụng nhỏ bị đâm hết cái này đến cái khác, thật đáng thương.

“Tại sao lại không cần, nàng nhìn xem nàng chảy bao nhiêu dâm thủy, rõ ràng nàng muốn ta hung hăng đâm vào nàng đúng hay không?” Nam nhân thở hỗn hển, hạ thân lại giống như đóng cọc, từng cái từng cái chạm đến chỗ sâu nhất, mở ra cửa tử cung, thẳng tắp đâm vào.

“Đừng nói... Đừng nói... Chàng đừng nói nữa... A a...” Nam nhân đâm vào quá sâu, sâu đến mức làm nàng vừa sợ hãi vừa đau, trên mặt vừa vui thích lại thống khổ.

“Ngoan, nàng nhìn xem phải nàng muốn ta hung hăng đâm nàng hay không?” Mặc Khí có ý xấu lời kéo bàn tay nàng sờ lên chỗ hai người liên tiếp, Bối Nhi sờ được một tay đầy dâm dịch: “Đây đều nước nàng chảy ra, nàng nhìn xem có phải nàng rất muốn hay không?” Nam nhân ái muội ngậm ngón tay dính đầy dâm thủy của nàng vào trong miệng, đầu lưỡi sắc tình liếm láp, Bối Nhi lần thứ hai ngượng ngùng không thôi.

“Đừng như vậy... Mặc Khí...”

Nam nhân lấp kín miệng nàng, sau khi hôn môi, trầm thấp mà nói: “Sau này không được gọi ta là chủ thượng hay là Mặc Khí, gọi ta là phu quân hoặc là tướng công...” Phản ứng đầu tiên của Bối Nhi là lắc đầu không đáp ứng, Mặc Khí lập tức dùng sức đâm vào hai cái, uy hiếp nói: “Nhanh gọi!”

“A a... Không, không cần...” Bối Nhi vẫn phản đối như cũ, dù thế nào nàng cũng không thể nói ra.

Mặc Khí đen mặt dùng sức đâm vào rút ra, giống như đang trừng phạt, một chút một chút chạm đến cửa tử cung mặc cho Bối Nhi xin tha như thế nào, bắt đầu dĩ Bối Nhi cuối cùng kêu một tiếng nhỏ nhỏ.

“Phu, phu quân...”

Lúc này nam nhân mới thỏa mãn: “Muốn ta nhẹ một chút hay mạnh một chút?”

“Muốn, muốn phu quân nhẹ một chút... A... Không cần quá nhanh...”

“Được, ta nhẹ một chút.”

Nam nhân theo lời nàng nhẹ nhàng chậm chạp di chuyển, ma sát đến mức dâm thủy của Bối Nhi chảy ra rất nhiều.

“Ừm ừm... Nhanh, nhanh một chút... Thật ngứa...”

Bối Nhi lắc thân thể đòi hỏi nhưng nam nhân vẫn không dao động.

“Phu quân, nhanh một chút...”

“Lúc này mới ngoan!”

Đêm dài đằng đẵng, một căn phòng vô hạn xuân tình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 19: Mặc Thị và Vọng Tinh Các

Editor: QR - diendanlequydon

Một khi Mặc Khí biết được mùi vị của tình dục càng thêm muốn ngừng mà không được, hắn gần như ngày ngày đêm đêm đều quấn lấy Bối Nhi.

Vốn dĩ Bối Nhi là một thiếu nữ nhỏ nhỏ vẫn còn vô cùng ngây ngô bởi vì nam nhân ngày ngày tưới nước lập tức toả sáng không thua những thiếu phụ vũ nữ gọi cảm, thành thực phong tình, ban ngày thần thái càng thêm lười biếng nhưng lần nào cũng câu được trái tim của nam nhân.

Vì thế Mặc Khí mới biết hiểu, vì sao luôn có quân vương không muốn lâm triều.

Tuy suốt ngày dính tới dính lui với mỹ nhân nhà mình nhưng chính sự vẫn được Mặc Khí đặt lên hàng đầu, một chút cũng không chậm trễ, thậm chí khi tâm tình rất tốt luôn lời kéo Bối Nhi miêu tả về tương lai tốt đẹp.

Chẳng qua hắn vẫn luôn nhìn thấy bộ dáng càng thêm mệt mỏi của Bối Nhi, đây cũng là nguyên nhân hắn ngày ngày đêm đêm quấn lấy nàng, nói chung là sợ có một ngày gọi tên nàng nhưng không được nàng đáp lại.

Hắn sống trong hắc ám quá lâu nên càng tham luyến ánh nắng ấm áp, càng ngày càng không thể buông tay, càng ngày càng sợ hãi cuối cùng hắn vẫn một thân một mình ở trong hắc ám.

“Bối Nhi.” Đầu của tiểu nhân nhi trước mắt gật gà gật gù, Mặc Khí nhìn thấy trong lòng vừa yêu thương lại chua xót, Bối Nhi luôn không cự tuyệt hẳn như vậy, cho dù hẳn làm bất cứ chuyện gì.

“Sao?” Bối Nhi mơ mơ màng màng ngẩng đầu, giọng mũi nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu.

“Có phải Vọng Tinh Các có nhược điểm ở trong tay vương tộc Mặc thị đúng không?”

Đột nhiên Mặc Khí đặt câu hỏi làm tinh thần nàng tăng lên một chút, hồ hững hồ lâu nàng mới nhận nhạ trả lời một tiếng ‘đúng’.

Trong nháy mắt nam nhân mím chặt môi, lộ ra biểu tình vô cùng bạo ngược, hẳn vạn phần may mắn một mặt xấu xí như vậy của mình không bị Bối Nhi nhìn thấy. Hẳn sớm đã nghi ngờ, theo tính tình độc đoán của vương tộc Mặc thị sẽ không để Vọng Tinh Các vô duyên vô cớ có được nhiều đặc quyền như vậy. Lý do chỉ có một, đó chính là trong tay bọn họ nắm giữ cách khống chế Vọng Tinh Các.

Thật ra trong tay vương tộc Mặc thị đơn giản chỉ nắm giữ nước thánh mà thôi. Năm đó trong lúc vô tình Mặc thị tìm được linh tuyến, có ai từng nghĩ linh tuyến này lại liên quan đến sự hưng vong của một tông môn xem sao bói toán. Mặc thị hợp tác với Vọng Tinh Các bắt đầu như vậy. Vọng Tinh Các trợ giúp Mặc thị phát triển, Mặc thị trợ giúp Vọng Tinh Các mở rộng uy vọng của việc bói toán. Cuối cùng Mặc thị trở thành một thế hệ vương tộc, Vọng Tinh Các cũng như ý nguyện phát triển thành một tông môn xem sao bói toán có uy vọng nhất Mặc Quốc.

Nhưng Vọng Tinh Các nhất thời không cẩn thận đã để Mặc thị biết được bí mật truyền thừa, mỗi một thế hệ các chủ của Vọng Tinh Các cần thiết trải qua lễ rửa tội bằng nước thánh, rồi sau đó các chủ đời trước dần dần suy nhược, trên thực tế đây là phương thức truyền thừa của một loại lực lượng. Nhưng lại bị Mặc thị biến thành thủ đoạn khống chế Vọng Tinh Các, từ đó về sau Vọng Tinh Các vẫn luôn bị khống chế.

Lão Mặc Vương tìm không thấy Bối Nhi, cũng chỉ có thể lấy cách này làm suy yếu lực lượng và sinh mệnh của Bối Nhi từng chút từng chút một. Cho nên Bối Nhi không hề hoảng loạn, ít nhất nàng có thể chịu đựng được đến khi Mặc Khí đăng cơ.

Tuy nói những ngày gần đây Mặc Khí biểu hiện không màng danh lợi nhưng ngôi sao tượng trưng cho Mặc Khí lại vô cùng sáng rõ. Mặc Khí, chủ định thành vương giả.

Sau khi Mặc Khí nghe xong Bối Nhi giải thích, sắc mặt trầm trầm, trong lòng cấp tốc hiện lên một vài kế hoạch, bất luận như thế nào hẳn cũng không để Bối Nhi xảy ra chuyện.

“Mặc Khí, không cần.” Bối Nhi cầm tay Mặc Khí, hiếm thấy có sự vội vàng, trong nháy mắt nàng đã nhận ra suy nghĩ của Mặc Khí: “Mặc Vương định tìm một hải tử. Đừng, ta có biện pháp.”

Vì đối với nàng, sự phụ có ân dưỡng dục, nàng không thể tự tay làm ra những chuyện khiến Vọng Tinh Các biến mất. Nếu Mặc Khí thật sự động tay động chân với hải tử kia, như vậy Vọng Tinh Các thật sự xong rồi.

Không lâu trước đây kết quả bói toán của Bối Nhi là đứa bé kia đang ở trong Vọng Tinh Các, nếu nó chết Vọng Tinh Các tắt vong

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 20: Lão Mặc Vương tức giận đến bệnh

Mặc Khí nên hận Vọng Tinh Các nhưng đồng thời hẳn cũng được người của Vọng Tinh Các kéo ra từ trong bóng đêm. Từ trước đến nay, Bối Nhi bắt an cái gì hẳn cũng biết, hai người đều có nỗi khổ của mình, mỗi người đều có lý do không thể từ bỏ.

Lên vào vương cung đối với Mặc Khí mà nói thực sự chính là dễ như trở bàn tay, giờ phút này vẻ mặt của hắn độc ác nhìn hải tử nhỏ được bảo hộ chặt chẽ.

Chính vì nó nên Bối Nhi mới có thể suy nhược từng ngày, nó tồn tại giống như giòi bọ trong xương.

Bàn tay to lớn nắm chặt cái cổ nhỏ bé yếu ớt kia, sắc mặt của hải tử từng chút từng chút trở nên xanh tím. Suy nghĩ duy nhất trong lòng Mặc Khí chính là giết nó, Bối Nhi mới có thể an toàn, giết nó, từ đây Vọng Tinh Các sẽ suy bại không còn tồn tại nữa.

Bên trong Vương thành không biết khi nào lặng yên truyền ra một lời đồn đãi, nói là Mặc Vương hãm hại các chủ hiện tại của Vọng Tinh Các, cũng chính vì thế các chủ Mặc Khanh mới chạy khỏi vương cung, tìm kiếm quân vương tương lai của Mặc Quốc.

Mỗi chuyện Vọng Tinh Các đoán trước cuối cùng đều sẽ trở thành sự thật, địa vị của Vọng Tinh Các ở trong lòng bá tánh chính là thần. Lời đồn đãi này vừa truyền ra, tuy bên ngoài bá tánh không nói cái gì nhưng trong lòng lại xuất hiện sự bất mãn với Mặc Vương.

Bất mãn luôn tích lũy từng ngày, lúc này lại xuất hiện mấy lời đồn đãi nhưng những lời đồn đãi này lại có căn cứ. Lời đồn đãi truyền rằng Mặc Vương

tuổi tác càng lớn, triều chính càng ngày càng hồ đồ, thuế má cũng càng ngày càng cao, hơn nữa nguyên nhân trung thu thuế má cao như vậy căn bản lại vì sự phóng túng dâm loạn của chính hắn.

Tiếng hô bắt mẫn trong dân gian càng ngày càng cao.

“Chủ thượng, chúng ta đã truyền chúng cứ ra.”

“Được rồi, đi xuống đi.”

Một tờ giấy mỏng trong tay đã ký lục những chuyện hồ đồ mấy năm nay của Mặc Vương và chuyện đám quan viên tham ô, hủ bại, mua quan bán chức quan, phía trên viết lại đầy đủ từng chuyện từng chuyện một.

Ánh mắt của Mặc Khí lạnh lùng, hờn quân như vậy sớm hạ vị một chút mới tốt.

Mặc kệ ở bên ngoài làm cái gì, Mặc Khí đều sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với Bối Nhi. Bối Nhi nghe Mặc Khí nói ra từng loại mưu kế, có cảm giác trò giỏi hơn thầy.

Bối Nhi mỉm cười: “Mặc Vương có lẽ thật khó thờ đi.”

Mặc Vương đâu chỉ khó thờ, tức giận đến sắp nổ mạnh.

“Các người đều là một đám phế vật! Phế vật!”

Mặc Vương tức giận đến râu đều nhếch lên, vung tay áo quét toàn bộ đồ vật trên bàn xuống mặt đất, nước miếng như ngôi sao một tầng một tầng bắn lên trên mặt thần tử ở phía dưới. Đáng thương những thần tử này ngay cả cử động cũng không dám, thân thể run giống như cây sậy.

“Các người nói xem, là ai truyền ra những tin đồn này? Là ai? Các người nói đi... Nói...”

Mặc Vương khó thở công tâm, bị tức giận đến ngất xỉu. Có lẽ Bối Nhi và Mặc Khí cũng không nghĩ tới những lời đồn đó lại có uy lực lớn đến mức này, cho dù có biết cũng sẽ vui sướng khi người khác gặp họa.

Mặc Vương tức giận, bị bệnh nằm trên giường mà lời đồn đãi lại càng truyền càng lớn, càng truyền càng xấu. Lúc này Mặc Khí lần thứ hai thả ra một tin tức kinh thiên. Nói Mặc Vương vì muốn giữ được vương vị của mình lại liên tiếp muốn bóp chết quân vương đời sau, là nhi tử thân sinh của hắn, hài tử bị gọi là khí tử kia.

Bệnh tình mới vừa chuyển biến tốt đẹp, Mặc Vương lại không cẩn thận “Nghe” thấy lời đồn đãi này, phun ra một ngụm máu tươi, hắc lửa giận ngập trời thể nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu phía sau nhưng hắn nhìn lại cả triều không có một người nào dùng được.

Mặc Vương chỉ có thể suy sút nằm ở trên giường, mặt đầy tuyệt vọng.

“Nghe nói những ngày gần đây chiến thần tướng quân rất phẫn nộ với người bịa đặt những tin đồn đó!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Đôi mắt của Mặc Vương dần dần sáng lên, lúc này hắn mới nhớ tới Mặc Tử Khanh người này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 21: Chủ mưu phía sau là ta, khí tử cũng là ta

Editor: QR - diendanlequydon

“Tư Khanh, khụ khụ... Người nhìn đi, chính là luôn có người ngóng trông quả nhân không tốt!” Lúc này lão Mặc Vương nơi nào còn khí thế của một thế hệ quân vương, ở trong khoảng thời gian ngắn tóc mai đã trắng một nửa, sắc mặt âm đạm không ánh sáng, toàn thân luôn quanh quẩn tử khí, ngay cả Mặc Khí cũng nhìn ra được Mặc Vương không sống được bao lâu.

“Bệ hạ lo lắng, thần tin tưởng mọi người đều ngóng trông bệ hạ sớm ngày khang phục khỏe mạnh.” Mặc Khí ôn nhã cười, quả nhiên là dịu dàng vô hại.

“Tư Khanh, người phải thay quả nhân tìm ra chủ mưu phía sau kia, tìm ra Mặc Khanh, tìm ra khí tử kia! Khụ khụ khụ khụ...”

Lão Mặc Vương quá mức kích động, sau khi nói xong không ngừng ho khan, Mặc Khí một bên diu dàng giúp hắn thuận khí, một bên từ từ nói: “Thật ra ta có biết người mà Mặc Vương muốn tìm.”

Mặc Vương kinh dị nhìn về phía Mặc Khí, lại thấy nam tử ôn nhuận trước mắt khẽ nhếch môi.

“Chủ mưu phía sau là ta, khí tử cũng là ta, Mặc Khanh ở chỗ ta sống rất tốt.”

Mặc Vương ngốc thật lâu mới phản ứng lại, đôi mắt tròn lên thật to, ngón tay run rẩy chỉ vào Mặc Khí, nửa ngày cũng không nói ra lời.

“Có phải rất kinh ngạc hay không? Ta cũng thật vui về khi nhìn thấy tình huống này đó, phụ vương.”

Một tiếng phụ vương không biết bao hàm bao nhiêu châm chọc, Mặc Khí cười lạnh vài tiếng, nâng tay lên. Cung nhân vẫn luôn hầu hạ bên cạnh lão Mặc Vương cung kính quỳ gối trước mặt Mặc Khí, chờ đợi chủ nhân chân chính của bọn họ hạ lệnh.

“Các người nhớ rõ phải hầu hạ phụ vương thật tốt, đừng để cho hắn có bất cứ tổn thương gì.”

“Tuân lệnh.”

“Phụ vương hãy nghỉ ngơi đi, yên tâm, Mặc Quốc ở trong tay ta sẽ phát triển lớn mạnh!”

Lão Mặc Vương muốn nói chuyện nhưng một câu cũng không nói nên lời, không chỉ là nói chuyện, hắn hoảng sợ phát hiện thân thể của mình cũng không nghe lệnh, chỉ có thể không chế trông mắt của mình chuyển động.

“Phụ vương yên tâm, người sẽ sống tốt, chẳng qua...” Ân ý không cần nói cũng biết, trong lòng Mặc Vương càng thêm hoảng sợ, thật hận chính mình lúc ấy tại sao không bóp chết hắn.

Cũng chính ngày này, lão Mặc Vương đột nhiên đưa ra một đạo thánh chỉ thỉnh tội. Nội dung trong thánh chỉ đại để như sau, năm đó quả nhân vô cùng hồ đồ lại bởi vì tiên đoán tương lai đưa nhỏ này có số mệnh làm quân chủ nên đã vứt bỏ hài tử bên trong lãnh cung chẳng quan tâm, đến lúc tuổi già càng hoang phế dâm loạn không thôi, không có một chiến tích nào có thể khoe ra, hơn nữa khiến cho các chủ Vọng Tinh Các rời khỏi vương cung, vì thế quả nhân cảm thấy hổ thẹn không thôi, đặc biệt ban thánh chỉ này mong hài tử và Vọng Tinh Các có thể tha thứ cho quả nhân, trở về triều đình.

Thánh chỉ này trực tiếp khiến các vị hoàng tử và văn võ quần thần ngốc lảng, về mặt nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng đây còn không phải là cao trào của buổi diễn, cao trào là chiến thần tướng quân của bọn họ đột nhiên xuất hiện ở bên trong triều đình, đột nhiên khóc lóc thảm thiết nói ra thân phận của mình.

Ở trong lời nói của hắn kể rõ mọi chuyện. Hắn vẫn luôn sinh sống ở trong lãnh cung. May mắn được các chủ Vọng Tinh Các Mặc Khanh rù lòng thương, dạy hắn biết chữ hiểu lý lẽ, càng muốn hắn có thể cống hiến vì Mặc Quốc nhưng lại không nghĩ tới phụ vương vì thế giận chó đánh mèo lên các chủ Mặc Khanh... Mặc Khí nói chính mình có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, ở trên triều đình khóc không thành tiếng, cuối cùng muốn biểu đạt nếu phụ vương đã biết sai rồi như vậy ta đại phát từ bi tha thứ cho ngài, ta sẽ cùng các chủ Mặc Khanh trị vì Mặc Quốc thật tốt.

Nhóm hoàng tử sau khi mộng bức cuối cùng đã biết mục đích của Mặc Khí, người ta tới đây vì vương vị. Bọn họ rất muốn đánh người nam nhân mơ ước vương vị của bọn họ một trận nhưng thật đáng buồn chính là bọn họ đánh không lại, Mặc Khí chính là chiến thần đó!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 22: Tranh giành vương vị, triều đình loạn lạc

Tất nhiên Mặc Khí có bị mà đến, mọi chứng cứ có thể chứng minh thân phận của hắn đều được đưa ra, các vị đại thần và hoàng tử cũng không thể không tin.

Nhưng mà nhóm hoàng tử cũng không cam lòng, vốn dĩ thế lực của bọn họ ngang nhau, còn có khả năng tranh đoạt vương vị nhưng cố tình ưu thế của Mặc Khí so với bọn hắn cao hơn quá nhiều, lần này càng giống như đập nổi chìm thuyền, mọi mũi nhọn đều nhất trí hướng về phía Mặc Khí. Chẳng qua so sánh với những hoàng tử có tư thế muốn chửi đồng, Mặc Khí vẫn không nóng không lạnh như cũ, vô cùng thản nhiên.

Những đại thần trong triều thu hết những biểu hiện của bọn họ vào đáy mắt, liếc nhìn nhau, đồng thời trầm mặc. Trong triều đình vốn là gút mắt về ích lợi, trong lòng mỗi vị đại thần đều có ý nghĩ riêng của mình, hoàng tử tranh đấu là bọn họ tranh đấu, bọn họ không thích hợp cũng không thể trộn lẫn với bên ngoài.

“Các chủ Vọng Tinh Các đến.”

Một tiếng thông báo khiến mọi người còn đang âm ỉ không thôi lập tức dừng lại, nhìn ra ngoài cửa.

Bối Nhi từng bước đi vào trong điện kim loan, biểu tình trên mặt lại cực kỳ nhất trí với Mặc Khí, có người trong lòng không khỏi cảm thán, thật không hổ

là hài tử được các chủ Vọng Tinh Các dạy dỗ.

“Hiện giờ thân thể của Mặc Vương không tốt, quốc sự còn cần các vị hoàng tử đồng tâm hiệp lực, sao có thể ở trên triều đình ồn ào nhốn nháo?”

Bối Nhi vừa nói ra những lời này thật sự làm mọi người có chút kinh ngạc, kinh ngạc nàng lại không hề thiên vị Mặc Khí, kinh ngạc nàng không nghiêng không lệch.

“Tuy trước đây quốc chủ đã làm không ít chuyện khiến bá tánh sinh ra oán giận nhưng không thể để Mặc Quốc hoang phế như vậy, hiện tại chẳng lẽ các vị hoàng tử còn muốn Mặc Quốc lại tiếp tục đại thương nguyên khí? Nếu như vậy, năm đại cường quốc còn có một vị trí nhỏ cho Mặc Vương không?”

Sắc mặt của vài vị hoàng tử đỏ lên, lúc này mới nhớ tới hành vi không hợp lễ nghĩa của chính mình lúc này, bọn họ cũng nghĩ đến, nếu Mặc Quốc suy bại như vậy cho dù bọn họ có lên làm vương cũng không có tác dụng gì.

“Vậy theo các chủ thì nên làm như thế nào?” Một vị thần tử địa vị cũng không cao ở trong triều lên tiếng nhưng những lời hắn nói ra cũng không ai nói không hợp lý, dù sao những các vị đại thần cũng không hiểu nên làm sao bây giờ, hoặc là nói cho dù trong lòng có người được chọn làm quốc vương, bọn họ hiện tại cũng không tiện trực tiếp nói ra lời.

Nếu có người cẩn thận, sẽ phát hiện trước khi thần tử này cất lời đã nhìn thoáng qua Mặc Khí.

“Làm gì có người nào tự cho rằng mình có khả năng nắm giữ vương vị của Mặc quốc. Ta đề nghị các vị hoàng tử ở đây hãy cùng nhau giải quyết quốc sự, ta và các vị đại thần sẽ đồng thời giám sát mọi người, sau một tháng cao thấp gặp mặt sẽ hiểu.”

Trước khi không có biện pháp tốt hơn, các vị hoàng tử cũng chỉ đành đồng ý biện pháp này, sôi nổi sốt ruột trở về tìm quân sư thương nghị. Các đại thần cũng từng người về nhà chờ, trong lòng tính toán khả năng đăng cơ của mỗi vị hoàng tử.

Lão Mặc Vương hoàn toàn bị người quên đi, thời đại thuộc về hắn đã qua.

Bối Nhi và Mặc Khí còn ở lại triều đình, Mặc Khí lập tức đi lên chiếc ghế rồng phía trên cao kia, vuốt ve tay vịn được bảo dưỡng cực tốt, khoe miệng hơi mỉm cười: “Không biết trong lòng các chủ đã có người được chọn chưa?”

Bối Nhi hơi mỉm cười, xem ra Mặc Khí lại muốn chơi trò lừa bịp gì nữa rồi: “Có thật ra cũng có.”

Mặc Khí khẽ cười: “Vậy sao? Không biết có tiện nói ra cho tại hạ biết hay không?”

“Ta còn đang do dự, không biết người tài có muốn tránh thân* hay không?” Trên mặt Bối Nhi lộ ra biểu tình do dự, giống như đang nghiêm túc suy xét vấn đề này.

*Thân trong tiếng trung vừa có nghĩa là gần gũi thân thiết vừa có nghĩa là hôn trong nụ hôn, ở đây hai người đang chơi chữ nhé.

“A, cũng không biết người thân này là ai?”

“Đương nhiên là phu quân của ta, cũng là hoàng tử Mặc Khí.”

Không ngoài dự đoán, nàng bị Mặc Khí bế lên, lồng ngực cứng rắn ấm áp truyền đến chấn động nói cho nàng biết nam nhân rất vui vẻ vì được lấy lòng, Bối Nhi cũng mỉm cười.

“Bối Nhi, ta muốn nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 23: Giang sơn, mỹ nhân, hắc đầu muốn

Editor: QR - diendanlequydon

“Mặc Khí... Không cần ở chỗ này... A... Ừm...”

Từ trong miệng nhỏ phẫn nộ không ngừng bật ra tiếng xin tha đứt quãng. Khóe mắt nhắm chặt chợt hiện ra nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng thể hiện trong lòng chủ nhân đang cảm thấy thẹn thùng. Dục vọng của nam nhân so với bình thường càng thêm nóng bỏng khiến nàng có chút không biết nên làm thế nào, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, bị nam nhân ấn xuống chiếc ghế tượng trưng cho quyền lực.

Y phục của Bối Nhi đã bị nam nhân kéo ra lung tung nhưng không biết có phải nam nhân cố ý hay không, hắn không có kéo hắc y phục của nàng xuống, ngược lại chỉ khiến bộ nam trang lỏng lẻo, cánh xuân nửa lộ nửa không càng thêm mê người. Trên cái cổ thon dài, xương quai xanh tinh xảo và bộ ngực

trắng nõn đều có dấu hoa mai nam nhân gieo, trước ngực căng phồng, một bàn tay to không ngừng làm loạn ở trong đó.

“Không cần? Nhưng mà Bối Nhi rất nhiệt tình mà!” Mặc Khí trêu đùa, từ giữa hai chân của nữ nhân kéo ra một sợi chỉ bạc trong suốt, lung lay sắp rớt treo ở đầu ngón tay của hắn, hắn bôi tất cả lên trên khuôn mặt nhỏ của nàng, nhìn nàng vô thức lại ngượng ngùng nhưng thân thể lại thành thật phản ứng chứng tỏ nàng vui thích.

“Chàng... A a a...” Bối Nhi nói còn không kịp nói ra lời trách móc, đầu ngón tay của nam nhân đã nhanh chóng, thẳng tắp rơi vào trong trung y, ở bên trong không ngừng chơi đùa khiến thân thể nàng mềm nhũn như một vũng nước xuân, hơn nữa thân thể giống như muốn hòa tan, nằm xụi lơ trên ghế.

Đôi chân thon dài bị nâng lên, trên chân còn đang đeo tất vải màu trắng khiến nó càng thêm xinh xắn linh lung, đôi mắt nam nhân nóng rực, lập tức kéo tất xuống. Ngón chân nhỏ xinh mượt mà nằm cạnh nhau, hắn nắm bàn chân ngọc ngà còn không lớn bằng bàn tay của hắn, trong lòng nam nhân nổi lên xúc động muốn ngậm nó ở trong miệng liếm láp thật kỹ, trên thực tế hắn cũng làm như vậy.

Trên chân chợt thấy hơi ướt át, nàng mới phản ứng được nam nhân đang làm cái, ngay lập tức không chỉ là mặt mà cả thân thể nàng đều hồng như tôm luộc, dường như nam nhân đang liếm không phải chân nàng mà là trái tim của nàng, từng luồng khoái cảm tê dại từ cột sống kéo dài đến đại não: “Đừng... Không cần liếm... Thật dơ...”

“Chỗ nào dơ? Rõ ràng rất thơm!” Giống như muốn chứng minh lời mình nói, nam nhân hít một hơi thật sâu, ngửi bàn chân nàng, nàng thẹn thùng khiến từng giọt xuân thủy chảy ra bên ngoài.

“Lưu manh...” Tuy trong miệng chửi rủa như vậy nhưng trong lòng Bối Nhi lại ngọt ngào giống như ăn mật đường, được đối xử giống như đặt ở đầu quả tim khiến nàng rất vui vẻ.

“Càng lưu manh hơn còn ở phía sau, Bối Nhi cần phải nói nhỏ thôi, bên ngoài toàn là thị vệ đó...” Nam nhân chưa nói hết ý nhưng làm sao Bối Nhi lại không hiểu chứ, vừa thẹn vừa bực, trong lòng phi nhỏ một câu không biết xấu hổ nhưng lại cần môi không dám phát ra tiếng.

Đây chính là một cung điện trống rỗng, rất dễ dàng có tiếng vang, Bối Nhi không muốn để người khác biết một vị hoàng tử đã bị vứt bỏ từ lâu lại cùng quốc sư cao cao tại thượng, như tuyết trên núi cao, như hoa sen trong bùn có hành động cá nước thân mật ở nơi tượng trưng cho quyền lực.

Mặc Khí nhìn bộ dáng giận mà không dám nói của Bối Nhi, trong lòng cười khế, hắn không nói hắn đã sớm sai người đứng gác từ phía xa, làm sao có khả năng hắn sẽ để cảnh xuân của tiểu mỹ nhân cho người khác nhìn thấy, ngay cả giọng nói kiều mị tận xương cũng không thể để người khác nghe thấy dù là một chút.

Chẳng qua, Bối Nhi xưa nay thân nhiên, vì thế Mặc Khí luôn thích trêu đùa để nàng lộ ra những biểu tình khác nhau, bộ dáng đáng yêu như vậy của nàng thật ra rất khó gặp được. Trong lòng nam nhân bắt đầu nổi ý xấu, làm sao sẽ để Bối Nhi dễ dàng biết được.

Nụ hôn cực nóng giống như muốn đóng dấu lên cơ thể nàng, từng cái từng cái từ mắt cá chân hướng lên trên, một đường lưu lại vệt nước gợn sóng. Bàn tay che miệng vẫn thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng rên rỉ yếu ớt, đợi đến khi Mặc Khí hôn lên tiểu hoa huyết nhỏ nhỏ kiều nộn đến cực điểm kia, cuối cùng Bối Nhi cũng chịu đựng không được đạt cao trào, tiếng rên rỉ trong miệng như tiếng khóc lại như vui thích, nàng càng giống như vũng bùn trong tay nam nhân.

“Ừm... Bảo bối thật ngọt... Thật là một nữ hài mộng nước...” Nam nhân từng ngậm từng ngậm nuốt xuống những giọt mật hoa, âm thanh nuốt vội vàng như đang nói cho Bối Nhi biết nam nhân cũng vui mừng, khiến nàng càng thêm ngượng ngùng khó nhịn.

“Bối Nhi... Ta muốn vào!”

Không cho Bối Nhi có cơ hội hồi sức, quy đầu thật lớn cọ xát hai cái ở cửa huyết của nữ nhân rồi lập tức tiến vào, hai người đồng thời phát ra một tiếng than thở sung sướng.

Từ sau khi có thể cùng Bối Nhi hoan ái, Bối Nhi nam nhân cố kỵ thân thể của nàng nhưng dục vọng của thanh niên vốn mệnh nông cuồn cuộn, vì vậy ngày ngày bắt lấy nàng, muốn ít nhất muốn một lần, thật sự không được mới có thể để nàng dùng biện pháp khác. Tuy ngày ngày đêm đêm bị khai phá như vậy, tiểu huyết của Bối Nhi vẫn chặt chẽ giống như xử nữ, nếp gấp thịt từng vòng quấn quanh nam nhân, quy đầu chạm đến cửa tử cung khẩu giống như được muôn vàn cái miệng nhỏ hút dẫn, sáng khoái vô cùng, trong miệng nam nhân không ngừng phát ra gầm nhẹ vừa lòng.

“Mặc Khí... Hu hu hu... Thật lớn, thật căng...” Bối Nhi che miệng lại, giọng nói nhỏ nhẹ, khóc lóc kể lể, trong khoảng thời gian ngắn bụng chậm rãi bị trướng căng, bàn tay nhịn không được sờ lên bụng, nơi đó vừa vặn nổi lên một khối nho nhỏ, vừa đụng vào đã có thể đè nặng quy đầu của nam nhân, khiến nam nhân gầm nhẹ một tiếng.

“Tiểu yêu tinh... Đây là nàng tự tìm!” Vốn dĩ Mặc Khí giống như mũi tên đã lên dây, hành động này của Bối Nhi hoàn toàn khiến hắn bùng nổ. Cửa huyết kiều nộn chứa đựng cơn thịnh nộ thật lớn, màu sắc thâm trầm của nam nhân, cự vật ở trong đó nhanh chóng chuyển động, mang ra một mảnh xuân thủy khiến bụng của hai người hoàn toàn ướt nhẹp.

Bối Nhi chỉ có thể bị nam nhân đè nặng làm tỉnh, cắn sợi tóc, không rõ vì sao hôm nay nam nhân lại nhiệt tình như vậy, nóng rực như lửa giống như muốn hai người cùng bốc cháy.

Mà trong lòng nam nhân lại nghĩ, hôm nay chính là ngày quan trọng trong quá trình hắn thực hiện dã tâm, là ngày hắn quang minh chính đại trở lại triều đình. Điều hắn muốn chính là quang minh chính đại, như vậy mới có thể cùng những hoàng tử kia tranh tài cao thấp. Mặc Khí nhìn nữ nhân dưới thân vừa như khóc lại vừa như vui thích, trong con ngươi âm u để lộ ra sự kiên định trước nay chưa từng có, giang sơn mỹ nhân hắn đều muốn có!

Ghế dựa phía dưới đã bị dâm thủy làm ướt, hai chân của nàng bị nam nhân đặt trên tay vịn, cái mông bị đè nặng không ngừng làm tỉnh, cũng không biết nàng duy trì tư thế này bao lâu rồi, nàng đã đạt cao trào thật nhiều lần, ngay cả chân cũng đã mất đi tri giác, nam nhân vẫn không buông tha nàng, vẫn không ngừng dâm nàng ngắt xiu lại dâm nàng tỉnh lại như cũ, nếu không phải thân thể nàng khác với người thường chỉ sợ hôm nay bị làm chết ở chỗ này cũng không biết chừng.

“Ừm... Mặc Khí, phu quân, không cần... Không cần...” Bối Nhi chỉ có thể cắn môi, nũng nịu xin tha, bày ra bộ dáng thật sự không được: “Phía dưới đau quá... Không cần...”

Có lẽ là nữ nhân khóc thút thít đã có tác dụng, lúc này nam nhân mới hoàn toàn tỉnh táo, nhìn tiểu hoa kiều nộn bị chính mình chà đạp đến không thành hình, cảm thấy hơi ảo não, hôn trán nàng: “Được rồi, không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 24: Có việc giấu diếm lẫn nhau

Cả đêm điên cuồng đòi lấy kết quả mỹ nhân nằm liệt trên giường, Bối Nhi thật sự bị nam nhân không hề có kỳ gì khiến nàng tức điên rồi, chỉ bởi vì tâm tư nhỏ nhỏ kia của hần mà hần lại ở trên ghế của đế vương giao hoan một đêm. Cho dù trên mặt Mặc Khí luôn thể hiện rõ ràng sự lấy lòng cũng chưa thể làm Bối Nhi cho hần một sắc mặt tốt.

Ba ngày không đánh, leo lên nóc nhà lật ngói! Nàng không nghĩ sau này lại điên cuồng như vậy nữa, tuy rằng nàng cũng hưởng thụ trong quá trình đó.

Bởi vì thân thể của các chủ Vọng Tinh Các không tốt, các đại thần cùng nhau thương lượng, đưa ra mấy nhiệm vụ khảo nghiệm những hoàng tử này, đương nhiên Mặc Khí không bị làm khó, dễ dàng đạt được vị trí đứng đầu.

Cũng không biết có phải trời cao cũng đang giúp Mặc Khí hay không? Lúc này Yên Quốc lại cho rằng thân thể quốc vương Mặc Quốc không tốt chính là một cơ hội tốt, quyết định tấn công Mặc Quốc.

Muốn nói người được chọn đề xuất chinh, việc nhân đức không nhường ai, chính là Mặc Khí, bởi vì các loại nguyên nhân ngay cả các đại thần đứng ở phe những vị hoàng tử khác cũng không thể không thừa nhận ở trong chiến sự Mặc Khí là một tài năng. Nhưng mà các vị hoàng tử làm sao có thể cam tâm để Mặc Khí giành được vị trí đứng đầu, sỏi nói tò về bọn họ cũng muốn dẫn binh đánh giặc.

Mặc Khí lạnh lùng nhìn các vị hoàng tử một người so với một người càng sục sôi, một người so với một người càng biết ăn nói, trong miệng kêu to bảo vệ quốc gia, trên thực tế bất quá chỉ vì muốn phân liệt binh quyền của hần mà thôi.

Cuối cùng kết quả chính là quân lính vốn không nhiều lắm của Mặc Quốc bị chia thành nhiều phần rõ ràng như ban ngày, do vài vị hoàng tử dẫn dắt xuất chinh, chỉ còn một ít ở lại trấn thủ vương thành.

Chẳng qua đại quân xuất phát đã lâu, Mặc Khí lại thần không biết quỷ không hay đi vào Vọng Tinh Các.

“Tại sao chàng lại ở chỗ này?” Bối Nhi căng thẳng mím môi, che dấu sự vui mừng trong lòng. Bất quá nàng cũng chỉ là nữ tử bình thường, làm sao lại không vui khi nhìn thấy tình lang.

“Nhớ nàng?” Mặc Khí ôm thật chặt tiểu nhân nhi trong lòng, giống như ôm trân bảo.

“Hò nháo! Không phải chàng đang hành quân đánh giặc sao?” Nghĩ tới nghĩ lui, Bối Nhi vẫn không nghĩ ra một chiêu này của Mặc Khí rốt cuộc lại muốn gì trò gì.

“Nàng yên tâm, sẽ có người thay ta nhìn, không phải ở đó còn có mấy tên phế vật kia sao?” Lời này vừa nói ra, trong lòng Bối Nhi không khỏi yên lặng buồn thương thay mấy hoàng tử kia. Mặc Khí rõ ràng muốn bầy mấy hoàng tử đáng thương kia, không chừng cơ hội để bọn họ còn sống trở về cũng không có.

“... Vậy chàng trở về làm gì?” Bối Nhi mới không tin người này vô duyên vô cớ trở về đâu.

“Ta không thể bởi vì nhớ nàng mới trở về được sao?” Mặc Khí hơi có chút dờ khóc dờ cười, thật ra hần đúng là vì trước khi đi không yên lòng Bối Nhi mới trở về.

“...” Không tin.

Mặc Khí trở về ngoại trừ Bối Nhi không có người nào khác biết được, ban ngày hần là tiểu thư đồng rất được tín nhiệm bên cạnh nàng, ban đêm lại thành phu quân của nàng, hai người ôm nhau ngủ. Mặc Khí còn thật sự thanh thần ổn định ở bên cạnh nàng, ở bên cạnh thật đúng là đơn thuần, hai người mười mấy ngày cũng không có một lần cá nước thân mật, nhiều nhất chính là bị Mặc Khí sờ tay, sờ khuôn mặt, ăn chút đậu hủ.

Nhưng mỗi đêm vật cứng đâm vào giữa đùi hoặc bụng nàng lại nói cho nàng biết, nam nhân không giống nàng vẫn tưởng, tu thân dưỡng tính như vậy. Rõ ràng rất muốn, vì sao một hai phải kìm nén chính mình?

Bối Nhi càng ngày càng cảm thấy Mặc Khí có việc gạt nàng nhưng cổ tình nam nhân lại một giọt nước cũng không chảy ra ngoài, nàng chỉ nghĩ hoặc trong lòng, cũng không tiện hỏi ra miệng, cắn môi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Mặc Khí không phải không biết nghĩ vẫn trong lòng Bối Nhi, bất quá hắn vẫn chưa có ý định nói ra, còn về phần nguyên nhân chính là hắn không biết Bối Nhi có thể đồng ý hay không, vì vậy hắn tự chủ trương làm một việc tiền trạm hậu tẩu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 25: Thiếu

Nguồn thiếu chương 25 cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 9 - Chương 26: Vì yêu tiêu tan cừu hận

Editor: QR - diendanlequydon

Vì nàng tín nhiệm Mặc Khí cho nên cứ như vậy bị Mặc Khí nhẹ nhàng hạ được, ở trong ngực hắn bình yên đi vào giấc ngủ, sau khi tỉnh lại đã nghiêng trời lệch đất.

Sau khi tỉnh lại, nàng lập tức bị ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào khiến nàng không mở mắt ra được, sau khi chớp mắt vài cái để thích ứng mới từ từ mở mắt, nhìn thấy thế giới nhiều màu sắc tươi đẹp mà nàng đã lâu không thấy, trong lòng có chút cảm thán.

Nàng gọi một thị nữ tới, thử chạm tay vào người nọ, sau đó nàng lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì.

Không biết Mặc Khí dùng biện pháp gì, nàng đã mất đi năng lực đọc được tâm tư người khác, kiểm tra thuật bói toán, nàng cũng không có cách nào sử dụng. Mà sau khi nàng tỉnh lại lại không ở trong Vọng Tinh Các quen thuộc, có lẽ Mặc Khí đã định tính đoạt đi cả thân phận các chủ Vọng Tinh Các của nàng.

Mà những ngày kế tiếp nàng vẫn không gặp được Mặc Khí cho dù chỉ liếc mắt một cái, rõ ràng khi ngủ say nàng còn có thể cảm giác được nam nhân ôm mình, cô tình ban ngày Mặc Khí lại trốn tránh tránh không chịu gặp nàng. Nàng vừa tức giận lại vừa buồn cười, chẳng lẽ Mặc Khí cho rằng nàng bị mất đi những năng lực đó sẽ tức giận với hắn sao?

Một thời gian sau, có lẽ cảm giác được nàng thật sự không tức giận, lúc này Mặc Khí tươi cười tới gần Bối Nhi vào ban ngày nhưng mà chính hắn cũng chưa từng phát hiện nụ cười trên mặt hắn có bao nhiêu thấp thòm.

Lúc ấy trái tim Bối Nhi lập tức mềm nhũn, nếu không phải nam nhân đặt nàng trong lòng, cần gì phải đề ý nàng như thế.

Nàng vẫy tay, cũng mặc kệ động tác này giống như đang gọi súng vật, nam nhân lập tức nhảy lại, về mặt kia muốn có bao nhiêu nghe lời liền có bấy nhiêu nghe lời, nàng nhéo vành tai ủng đỏ của nam nhân: “Chàng đang sợ ta tức giận sao?”

Trên mặt Mặc Khí trấn định nhưng trong lòng không ngừng bốc lên bọt khí khiếm tốn: “Không có, làm sao Bối Nhi lại nở gien ta chứ ~”

Bối Nhi nhướn miệng cười, vốn khuôn mặt đã tuyệt sắc vô song nhưng nhờ đôi mắt như mực như ngọc nên càng thêm mỹ lệ, đôi tay xoa mặt nam nhân, cẩn thận vuốt ve, miêu tả từng tí một, giọng nói gần như nỉ non: “Thì ra phu quân của ta anh tuấn như thế...”

Mặc Khí giống mẫu thân của hắn, tướng mạo đường đường, hơn nữa đáng người rất đẹp, khí chất lại tuyệt hảo, thật là một người nhĩ lang phong lưu phóng khoáng.

Thật hiếm thấy, Mặc Khí đỏ mặt, ngay cả cổ cũng đỏ ửng, sức nóng trên mặt làm hắn muốn tránh thoát khỏi đầu ngón tay hơi lạnh của Bối Nhi nhưng hắn lại luyến tiếc, trong lúc nhất thời đã làm Bối Nhi xem đủ chē cười, sóng mắt lưu chuyển càng thêm quyến rũ.

“Thì ra... Chàng cũng sẽ xấu hổ!” Ai có thể nghĩ đến đường đường là chiến thần tướng quân sẽ đỏ mặt thành cái dạng này, giống như tiểu nương tử bị đùa giỡn, mà Bối Nhi chính là ác bá làm ra hành vi đùa giỡn kia.

“Bối Nhi!” Nam nhân then quá hóa giận, gầm nhẹ nhưng hấn lại luyện tiếng nói nặng lời với tiểu nhân nhi trước mắt khiến cho tiếng hô na điểm cũng không có một chút xú uy lực nào, lần thứ hai Bối Nhi cười ra tiếng.

“Nàng hi Vọng Tinh Các tiếp tục truyền thừa, ta cũng không động thủ với tiểu tử (thằng nhóc con) kia, hơn nữa những người nàng lo lắng lúc trước cũng còn sống, ta để bọn họ đi đến chỗ khác mai danh ẩn tích.” Lúc này Mặc Khí mới có thể thản nhiên nói ra mọi chuyện cho Bối Nhi, hấn không nói ra đêm đó hấn tốn bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế chính mình, cũng không nói vì những người đó hấn tốn bao nhiêu công phu, thiệt hại bao nhiêu người, đơn giản là hấn để ý Bối Nhi.

Sau đó hấn cũng nghĩ thông suốt, nói đến cùng hấn hận Vọng Tinh Các cũng bởi vì lời tiên đoán kia nhưng không có lời tiên đoán kia, hấn có thể gặp được Bối Nhi hay không lại không thể nói trước. Huống chi, tạo thành mọi chuyện lại là lão các chủ, cũng đã đi về cõi tiên, rất nhiều chuyện cứ như vậy theo gió rồi biến mất cũng thật tốt.

Càng quan trọng là, hấn không muốn Bối Nhi không vui.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 27: Nắm tay, mỉm cười nhìn giang sơn. Cuộc đời này chỉ có một người

Bối Nhi sùng sốt ngay tại chỗ, nàng thật sự không biết Mặc Khí vì nàng đã làm nhiều chuyện như thế, trong lúc nhất thời vừa khóc vừa cười, ôm Mặc Khí, nước mắt khiến một thân cảm y của hấn ướt nhẹp.

“Ta từ trong bí điển của Vọng Tinh Các biết được, nếu nàng uống máu của con cháu Mặc thị lập tức sẽ biến trở về người thường. Ta không cần loại trợ lực mang tên Vọng Tinh Các này, ta càng cần một vương hậu có thể cùng ta nắm tay nhìn thiên hạ, có thể mỗi ngày mở mắt nhìn ta. Bối Nhi nàng có nguyện ý hay không?”

Khi Mặc Khí nói những câu này vô cùng thấp thỏm bất an, cho dù chuyện nên làm, không nên làm hai người bọn họ đều đã làm, cho dù bọn họ cũng từng dính ước với nhau nhưng trong đáy lòng hấn vẫn có chút hư ảo, sợ nữ nhân trước mắt không chịu gật đầu.

Trên mặt Bối Nhi đầy nước mắt nước mũi, nhìn vô cùng chật vật, nàng muốn tránh thoát khỏi sự ôm ấp của nam nhân đi rửa mặt chải đầu, cố tình nam nhân một hai phải bắt nàng trả lời ngay lúc này, nàng đành phải tức giận nói: “Ngay cả hôn lễ cũng không có, ai muốn làm vương hậu của chàng!”

Nói xong, Bối Nhi che lại trái tim không ngừng kinh hoàng, chạy đi, chỉ để lại Mặc Khí một người cười ngây ngốc tại chỗ.

Nói những hoàng tử đó là phế vật cũng không phải không có đạo lý, một đám thân kiều thịt quý lại đối với võ học chậm trễ, cuối cùng chỉ có hai người còn sống, bất quá là sống ở trong quán doanh của người khác.

May mắn Mặc Khí sớm có chuẩn bị, ở trong quân đội của mỗi vị hoàng tử đều xếp thuộc hạ của hấn vào, vì vậy thật ra quân đội không có tổn thất bao nhiêu, nhiều nhất chính là tổn thất một người chủ tướng không nên thân, nhưng mà ở trong mắt Mặc Khí chuyện này cũng không được tính là tổn thất.

Sau chuyện này, không người nào có thể diễn tả đầy đủ phong thái Mặc Khí vào sách sử, ngăn ngừa chỉ ba tháng, lại có thể đánh tới vương thành của Yên Quốc, bức cho Yên Vương quý xuống xưng thần, thả hai vị hoàng tử ra, một đại cường quốc cuối cùng lại biến thành nước phụ thuộc của Mặc Quốc.

Chỉ còn lại hai vị hoàng tử tất nhiên không có cách nào tranh vương vị với Mặc Khí, cho dù có người hoài nghi người hạ độc thủ phía sau trận chiến tranh này là Mặc Khí cũng không có cách nào nói ra những lời như Mặc Khí không thích hợp với vương vị, nói cho cùng bá tánh cả nước và hơn phân nửa triều thần đều ủng hộ Mặc Khí.

Sau khi xác nhập Yên Quốc, Mặc Khí không vì cái trước mắt, nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, hấn vẫn biết được những đạo lý này, hơn nữa cho dù có nhất thống thiên hạ cũng không sánh được lúm đồng tiền tuyệt mỹ của Bối Nhi.

Vì vậy vị quân vương mới ra lò lập tức về nhà, vô cùng vui vẻ nghênh thú tân nương.

Mặc Khí rất cẩn thận, vì không để người khác lên án và nghi ngờ sự xuất hiện của Bối Nhi, hấn cố ý an bài cái chết cho các chủ Vọng Tinh Các, rồi sau đó đại tim một vị thái phó tiền triều coi như là nhà mẹ đẻ của Bối Nhi.

Lại nói tiếp vị tiền thái phó này ở trong triều có uy vọng rất cao lại ở trong bóng tối thường thức và ủng hộ Mặc Khí, cũng từng có một nữ nhi, chẳng qua

nữ nhi này chết yếu nhưng không người biết đến, vì vậy Mặc Khí nhẹ nhàng khiến vị tiên thái phó này vô cùng vui vẻ nhận nữ nhi Bối Nhi này.

Gia thế và xuất thân của vị vương hậu này không chê vào đâu được, không có người nào dám nghi ngờ.

Còn về Vọng Tinh Các, tự nhiên là do hài tử còn trong tã lót kế thừa, chẳng qua Mặc Khí cố ý làm phai nhạt ảnh hưởng của Vọng Tinh Các với triều đình, vì vậy lấy lý do các chủ tuổi nhỏ, trực xuất trở về chỗ của Vọng Tinh Các lúc trước.

Có một vị quốc vương là chiến thần, không ai cảm thấy một hài tử nho nhỏ có bao nhiêu quan trọng, cho nên không ai nghi ngờ quyết định của Mặc Khí.

Ngày Mặc Khí quyết định đăng cơ cũng là ngày thành thân với Bối Nhi, hơn nữa hạ chỉ cuộc đời này chỉ cần một vương hậu, cả nước rộ lên.

Lại ngại hành động đó của mình không đủ tình thâm, Mặc Khí tự tay viết xuống một phong thư tình, trong đó thâm tình nhất chính là câu:

Nắm tay, mỉm cười nhìn giang sơn, cuộc đời này chỉ có một người

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 9 - Chương 28: Đại hôn

Editor: QR - diendanlequydon

Đại hôn của Mặc Vương tuyệt đối khiến người khác có thể nói say sưa, chín mươi chín rung sinh lễ vô cùng loá mắt. Hơn nữa theo lời các cung nhân, Mặc Vương còn vì vương hậu sửa chữa lại cung điện, nghe nói bên trong dùng những viên dạ minh châu to bằng cái chén để chiếu sáng.

Vì vậy dưới tình huống hai người không biết, hành động này của Mặc Khí đã nhắc lên một cơn sóng “Ái ân”, quần thần trong triều càng coi trọng chính thể làm lụng vất vả của mình hơn, rốt cuộc quân vương người ta coi trọng chính thể như vậy không phải sao?

Bất quá tất cả những chuyện này tạm thời không liên quan đến hai người đang chuẩn bị động phòng kia.

Sau khi đưa vào động phòng, vén khăn trùm đầu của tân nương lên, trong nháy mắt hai người ngồi đối diện giống như đã nhìn nhau vạn năm, cảm xúc trong đó tất nhiên không cần nhiều lời. Giờ khắc này rõ ràng hai người cái gì cũng đã làm rồi nhưng cố tình bọn họ vẫn đỏ mặt, ánh mắt cũng không dám nhìn nhau nữa, khi nhìn lên mà bị phát hiện, trái tim sẽ đập cuồng loạn.

Hai người giống như phu thê mới quen lúc tân hôn, mọi thứ đều ngại ngùng và vui sướng như vậy.

Cũng may hai người không nị oai được bao lâu, Bối Nhi đói bụng. Sau khi thực hiện toàn bộ các bước của đại điển phong hậu này, nàng đã sớm đói bụng, đói đến mức ngực dán sau lưng, cũng may Mặc Khí cẩn thận, sớm sai người chuẩn bị thức ăn.

Mặc Khí giúp Bối Nhi tháo mũ phượng xuống, sau đó bế nàng lên, bộ dáng muốn ôm nàng cùng nhau ăn, Bối Nhi tất nhiên không chịu, tuy vậy lại không chống nổi sức lực của nam nhân, trốn tránh đến mức nàng liên tục thở dốc, toát ra mồ hôi nhỏ mịn, nam nhân cũng không buông nàng ra.

Hỉ phục trên người Bối Nhi không biết tiêu phí bao nhiêu công sức của biết bao nhiêu tú nương, phượng hoàng được thêu phía trên sinh động như thật, giương cánh bay cao, vô cùng tinh xảo xinh đẹp, nàng luyến tiếc bộ y phục này bị dơ hay nhàu nát, bộ dáng cẩn thận kia khiến Mặc Khí nhìn không được, đoạt chén đĩa của nàng làm bộ muốn dứt cho nàng ăn.

Vốn dĩ ngồi ở trên đầu gối của nam nhân để ăn uống cũng đã là cực hạn nhưng cố tình nam nhân còn muốn dứt cho nàng ăn... Không cần phải nói nàng cũng biết trên mặt mình đỏ cỡ nào, chuyện này làm sao nàng chịu nổi.

“Ngoan ngoãn ăn chút gì đi, bằng không hi phục này bị dơ thì làm sao bây giờ?” Nam nhân nói lập tức chọc trúng sự sợ hãi của nàng, cũng chỉ đành đồng ý hành động của nam nhân.

Ở trong mắt nam nhân quả thật lúc Bối Nhi ăn cũng đáng yêu vô cùng, cái miệng hồng nhuận mở ra, cắn một chút rồi ngậm vào trong miệng, quai hàm phình phình nhai nhai vài cái mới nuốt vào, rồi nhìn hẩn chăm chăm, chờ hẩn dứt tiếp.

Mặc Khí phát hiện lúc nào Bối Nhi cũng có thể khuất chiến sự nhẫn nại cực hạn của hẩn, vì vậy dứt đồ ăn cuối cùng biến thành miệng đối miệng, Bối Nhi cố ăn thức ăn còn Mặc Khí tất nhiên cố ăn miệng của nàng.

Sau một bữa “dứt ăn”, toàn thân hai người đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy mọi thứ trong không khí đều khô nóng.

“Chúng ta cùng nhau tắm có được không?” Mặc Khí dựa vào nàng, thấp giọng nói bên tai nàng, hơi thở chui vào vành tai, vành tai của nàng nhiễm hồng, nam nhân nhìn thấy, tâm động, lập tức ngậm lấy thùy tai, cẩn thận liếm láp, cảm giác vừa ngứa vừa mềm nháy mắt quét qua toàn bộ thân thể Bối Nhi, nàng nói không nên lời chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Nếu hai người đều động tình, sao không thoải mái hào phóng thể hiện ra một chút.

Mặc Khí đã sớm lập kế hoạch về mọi thứ. Quan Sur Cung, nơi Bối Nhi cư trú cũng đã được sửa chữa lại từ lâu, hiện tại mùi hương lúc mới sửa chữa đã sớm tan đi, thời gian vừa vặn tốt. Từ khi sửa chữa đến khi mùi tan đi ít nhất cũng phải mất năm tháng, có thể thấy được lòng mong đợi của Mặc Khí.

Mọi thứ trong Quan Sur Cung đều trang trí theo phong cách yêu thích của Bối Nhi, thanh lịch ấm áp, nhưng phía bên trong ngọc thạch phát ra ánh sáng ôn nhuận kia lại không điệu thấp giống bên ngoài như vậy. Là một nam nhân có nhu cầu cực cao, tịnh phòng (nhà tắm) quan trọng nhất đương nhiên càng thêm xa hoa lãng phí, bồn (ấm) ngọc trải cạnh bể tắm, hai đầu rồng một lạnh một nóng cuộn cuộn không ngừng phun nước ra, rường cột và bích họa chung quanh đều khác... Khụ, xuân cung đồ xinh đẹp tinh tế.

Bối Nhi lập tức nổi giận, đầm ngực nam nhân, mắng: “Tên hỗn đản này... Tại sao lại có thể... Chẳng làm như vậy không sợ người khác nói chàng ngu ngốc đâm loạn hay sao?”

Mặc Khí tất nhiên không sợ, chẳng qua hấn vẫn giả vờ ủy khuất: “Bối Nhi, ta chính là vì nàng... Ta tốn thật nhiều công sức đó... Đây chính là ta tự vẽ...”

Bối Nhi nhìn kỹ, quả thật là phong cách của Mặc Khí, khuôn mặt của nam tử và nữ tử chỉ thấy loáng thoáng nhưng Bối Nhi biết đó đúng là bọn họ... Chuyện này khiến nàng càng thêm tức giận, nếu không phải nam nhân ngăn chặn cái miệng đang lải nhải kia chỉ sợ còn bị mắng một trận nữa.

Cung nữ xung quanh lặng yên không một tiếng động lui ra, các nàng đã sớm được huấn luyện thật tốt, cảnh tượng như vậy cũng không thể làm các nàng thay đổi sắc mặt, chẳng qua trong lòng các nàng càng thêm khẳng định một việc đó là sau này phải càng thêm dụng tâm hầu hạ vương hậu thật tốt, không nhìn thấy vương hậu đối với vương không đánh tức mắng mà vương còn cười vô cùng vui vẻ sao?

Một tầng một tầng lụa mỏng được thả xuống khiến bóng dáng đang ân ái của bọn họ được che lấp nhìn mờ ảo mỏng lung nhưng cũng che dấu không được tiếng rên rỉ và tiếng gầm nhẹ đứt quãng mê người khiến người mơ màng kia.

Có thể đêm nay là đêm đại hôn, lại có thể do xuân cung đồ trên vách tường kia làm nàng ý loạn tình mê, tóm lại đêm nay Bối Nhi đặc biệt nhiệt tình, lần làm tình này càng giống như đánh cờ.

Môi lưỡi của hai người truy đuổi lẫn nhau, người tới ta đi không chút nhường nhịn. Tay Mặc Khí thường thức một bên bầu vú mà Bối Nhi cũng không chút khách khí niết nộ hoa của nam nhân, hơn nữa bàn tay nhỏ nhỏ lại vỗ về chơi đùa vùng bụng mẫn cảm của nam nhân, ánh mắt Mặc Khí càng ngày càng ám trầm, giống như một con sói cô độc hung ác nhìn thấy đồ ăn.

Nhưng Bối Nhi một chút cũng không sợ hấn, ngược lại vô cùng quyến rũ dùng ngón tay ngọc thông thả ung dung cỡi y phục của mình, chẳng qua hi phục này quả mức phức tạp, nàng cỡi nửa ngày mới cỡi được một chút, nam nhân càng nhìn càng khó chịu, đôi bàn tay qua mong muốn trực tiếp xé nát bộ xiêm y kia.

“Mặc Khí! Nếu chẳng xé rách nó thì sau này chàng đứng lên giường của thiếp!” Động tác của nam nhân quá thô bạo, chẳng lẽ không biết hi phục với nữ nhân có ý nghĩa phi phàm sao!

Mặc Khí nghe vậy đầu ngón tay ngừng lại, được rồi, vậy thì từ từ cỡi bỏ đi, tuy rằng hấn có chút không nhịn được.

Từ từ cỡi tất nhiên có chỗ tốt của từ từ cỡi, giống như nụ hoa từng tầng từng tầng khoe ra cánh hoa của mình, thân thể trắng nõn non nót của Bối Nhi từng chút từng chút lộ ra trước mắt Mặc Khí.

Trước ngực Bối Nhi sớm đã nổi lên hai viên cứng rắn giống như quả đào chín, phía trên quần vú màu hồng phấn nộn nổi lên nụ hoa màu hồng đậm, tựa như quả đào mọng nước kiều diễm muốn ngả lại không ngả. Cái bụng bằng phẳng phía dưới hơi lõm xuống, phía dưới cái rốn tinh xảo là u cốc tốt đẹp dẫn người sa đọa, một đôi chân dài trắng mịn khép lại bên nhau.

Không cái gì không giới, không chỗ nào không đẹp.

Hắn đã xem qua thân thể nàng nhiều lần nhưng hấn không những không chán mà ngược lại hấn càng ngày càng hăm sâu trong đó, một khi nhớ tới thân thể từ từ thành thực, mềm mại là do hấn ngày ngày đêm đêm tỉ mỉ tưới nước tạo thành, hấn lập tức càng thêm động tình, trong lòng kêu gào muốn từng chút từng chút nuốt mỗi tắc mỗi tắc thân thể Bối Nhi vào bụng.

Khuôn mặt Bối Nhi lộ ra sự sung sướng, nàng vui vẻ khi nhìn thấy bộ dáng bị nàng mê hoặc của nam nhân, vì vậy nàng không ngại thêm một chút lửa.

Đầu ngón tay cũng vô cùng phấn nộn thường thức nụ hoa, vì nàng cố tình đè xuống nên khe rãnh giữa hai bầu vú càng thêm thâm thúy, đôi chân không ngừng vận vẹo ma sát với nhau, một mùi hương thâm lan tỏa. Bối Nhi vươn đầu lưỡi nhỏ liếm đôi môi khô khốc, đôi môi phấn hồng khẽ mở: “A... Mặc Khí... Chẳng có muốn thiếp không?”

Muốn! Làm sao hấn có thể không muốn!

Nhưng hấn giống như bị làm phép không có cách nào nhúc nhích, lại không có cách nào cất lời, trong cổ họng không ngừng tràn ra tiếng thở dốc và tiếng nuốt nước bọt để lộ ra suy nghĩ của hấn.

Cho nên hấn chỉ có thể nhìn nữ nhân âu yếm, quyến rũ đi đến trước mặt hấn, bàn tay ôm lấy cánh tay của hấn, hai bầu vú bị ngực của hấn cố gắng ôm lấy

tạo thành hình dạng dâm đẳng, môi đỏ phun hương khí lên mặt hấn, nghe thấy nàng nũng nịu nói:

“Mặc Khí... Chàng vẫn chưa nói chàng có muốn thiếp hay không...? Nhưng còn thiếp... Thiếp rất muốn chàng... Muốn cõn thịt lớn của chàng hung hăng đâm vào thiếp... Đâm nát tiểu huyết của thiếp... Được không a...? Ca ca yêu quý...”

Làm sao hấn có thể tiếp tục nhịn nữa chứ!

Hành động này của Bối Nhi cũng không phải chỉ thêm lửa mà là rót xăng vào lửa, trong lúc nhất thời lửa hừng hực thiêu .

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại đã bị nam nhân ném vào trong nước, vừa mới đỡ lấy thành bể tắm đã bị nam nhân nâng mông lên tiến vào từ phía sau, nàng phát ra thét chói tai cao vút, hai bầu vú ở trong nước đánh ra bọt sóng.

May mắn nộ hân nồng nhiệt lúc này đã khiến nàng đã sớm ướt đầm, bằng không lần này không chừng thật sự muốn mạng của nàng mất. Tuy là như thế nàng vẫn bị nam nhân đâm mạnh đến mức có chút đau đớn, kiều hoa nhỏ nhỏ thê thê thâm thâm bị căng lớn đến gần như trong suốt. Cái mông mềm mại dựa sát trứng dái của nam nhân, hơn nữa một chút lông hỗn độn của nam nhân lướt qua phía trên, trong lúc nhất thời tê tê dại dại khiến vòng eo của nàng không ngừng thấp xuống.

“A a... Mặc Khí... Thật căng... Có hơi đau...”

Nữ nhân yêu kiều kêu đau thoáng làm hấn khôi phục một chút lý trí nhưng nhiều hơn vẫn là dục vọng bành trướng đến sắp nổ mạnh. Hai tay ôm lấy Bối Nhi, bàn tay cầm hai bầu vú đang treo giữa không trung, ngực kề sát tấm lưng trắng nõn mềm mại của nữ nhân, đầu Mặc Khí dựa vào vai Bối Nhi, giọng nói ân cần: “Vừa này không phải còn gọi ta là ca ca yêu quý sao, tại sao giờ lại không gọi?”

Thật ra tối nay Bối Nhi lớn mật rất nhiều, nàng chu môi: “Không cần... Lúc này chàng làm đau thiếp nhưng mà nếu chàng hầu hạ thiếp thật tốt, thiếp không ngại gọi chàng thêm một hai tiếng...”

Khỏe mặt hơi xéch khe phiếm hồng, bảy phần vũ mị ba phần khiêu khích, nam nhân nhìn thấy, bật cười.

“Được, ta sẽ hầu hạ nàng thật tốt!”

Mặc Khí không còn là thanh niên mới trải đời kia nữa, hiện tại kỹ thuật của hấn không biết tốt hơn bao nhiêu lần mà mọi thứ này còn chẳng phải muốn quy công cho Bối Nhi sao? Chẳng qua bởi vì ngày thường trên người Bối Nhi có một ít chính khí của người đọc sách, vì vậy luôn có chút câu nệ, không quá phóng khoáng. Vì vậy có rất nhiều thủ đoạn hấn đều không dùng được, hôm nay không khí tuyệt diệu như thế này, vậy Mặc Khí cũng không ngại tận hứng một lần.

Hai bàn tay dùng mọi cách đùa giỡn hai bầu vú, núm vú kiều diễm lộ ra giữa khe hở của ngón tay càng thêm mê người. Cõn thịt khẽ nghiêng, ở trong hoa huyết vẽ vòng tròn, khi thì dùng sức khi thì nhẹ đâm vào, chín nông một sâu đều dùng ở trên người nàng, thân thể Bối Nhi càng thêm mềm mại, nếu không phải nam nhân chống đỡ vú nàng, nàng lập tức muốn rơi vào trong hồ nước.

“Ta hầu hạ có tốt không?”

Phía sau chữ “tốt không?” là một cái đâm sâu, đâm sâu đến mức hân Bối Nhi cũng muốn bay mất, nàng quay đầu không chịu thua nhìn bộ dáng đắc ý lại hăm sâu vào tình dục của nam nhân.

“Giống nhau đi... Còn tạm được...”

Như vậy chẳng phải là khiêu khích, nói kỹ thuật của nam nhân còn không đủ lợi hại hay sao? Mặc Khí ngay lập tức quyết định tặng cho Bối Nhi một đêm động phòng khó quên.

Cánh tay dùng một chút lực đã có thể nâng thân thể của nàng lên, hai chân to lớn nửa ngồi xổm lập tức ở giữa không trung mảnh liệt đâm vào rút ra, khiến cho Bối Nhi liên tục thét chói tai, nam nhân lại giả vờ như không nghe thấy, vẫn ở trong tiểu huyết của nàng chiến đấu hăng hái không thôi.

Da thịt trắng nõn đã sớm bị nhuộm thành một màu hồng phấn xinh đẹp, Bối Nhi chỉ có thể dùng đầu ngón tay giữ lấy khe hở của ngọc thạch, một đôi chân run rẩy câu lấy cái đùi thô trắng của nam nhân. Tuy biết nam nhân sẽ không làm nàng ngã xuống nhưng trong lòng nàng vẫn không thấy an toàn, cho dù thét chói tai cũng hơi run run, âm cuối phảng phất giống như một sợi chỉ quấn quanh trái tim của nam nhân, nam nhân càng thêm ra sức.

“Như thế nào? Hầu hạ có tốt hay không? Hừm, có được hay không?”

Bối Nhi nhịn không được đạt cao trào, nghe thấy câu hỏi như vậy đương nhiên là vội vàng gật đầu không ngừng, kiều kiều khóc lóc.

“Ca ca tốt... Ca ca yêu quý... Là Bối Nhi không tốt... Chàng tha cho thiếp đi... Để thiếp xuống dưới, thiếp sợ quá...”

Trên thực tế hấn bị mật dịch nóng bỏng của nữ nhân xối lên cũng nhịn không được, nghe thấy từng tiếng “Ca ca” nũng nịu lại hơi ní non của Bối Nhi, cảm giác muốn bắn tinh càng thêm mãnh liệt, vì vậy giữ chặt Bối Nhi ở tư thế này, đâm thêm mấy chục cái mới bắn tinh dịch vào trong tử cung của nữ nhân, lúc này mới buông nàng xuống.

Cõn thịt của Khí còn nửa mềm nửa cứng dừng lại ở trong cơ thể của nàng, chặn lại tinh dịch của hấn ở bên trong, sau một lần làm tình tràn đầy vui sướng hai người ôm nhau, ở trong hồ nước thật sự giống như một đôi uyên ương ân ái giao cổ.

Ngay cả một ngón tay Bối Nhi cũng không muốn động, bàn tay của nam nhân dùng lực đạo vừa phải vuốt ve vòng eo bủn rủn của nàng, hơn nữa nàng ở trong lòng ngực ấm áp của nam nhân mơ màng sắp ngủ.

“Đây chính là ngày đại hôn của chúng ta, một đêm xuân tiêu đáng nghìn vàng, tại sao hoàng hậu có thể cứ như vậy mà ngủ chứ?”

Mặc Khí cười khê hai tiếng, còn thit ở trong cơ thể Bối Nhi lần thứ hai gắng gượng lên, rước lấy một tiếng rên rỉ yêu kiều ngọt như mật của mỹ nhân.

“Ừm... Vậy được rồi, lại đến một lần nữa rồi... A a...”

Làm sao có khả năng chỉ tới một lần!

Mặc Khí mỉm cười không nói, hạ thân lại một lần so với một lần kịch liệt đâm về phía trước, dòng nước ấm áp cũng theo động tác nam nhân đi vào trong tiểu huyết, trong bụng tràn đầy chất lỏng phân không rõ là mật dịch của nàng, tinh dịch của nam nhân hay là dòng nước ấm này, nàng chỉ có thể theo động tác của nam nhân chìm nổi trong vực sâu tình dục, đầu óc càng thêm hỗn loạn không rõ.

“A... Thích sao?”

Mặc Khí ở bên tai nàng cười khê, hai mắt mênh mông sương mù chỉ có thể nhìn thấy hình dáng anh tuấn kia, nàng cắn môi mơ hồ không rõ trả lời.

“Thích... Rất thích... Thích nhất...”

Không biết là đang nói lần làm tình này hay là nói người, tóm lại Mặc Khí cười rất vui vẻ, động tác mãnh liệt lại không mất dịu dàng, trong đó rốt cuộc có bao nhiêu thâm tình chỉ có hân mới biết được.

Từ phòng tắm làm đến trong phòng, lại bị nam nhân ôm lấy ở tư thế đứng thẳng nhìn toàn bộ cung điện này, vì vậy ngày thứ hai nàng cũng chưa thể đứng dậy.

Trên dưới vương cung này đều biết vương yêu thích tân hậu, nhìn cả đêm không ngừng tiếng rên rỉ yêu kiều là biết được.

Bối Nhi dễ dàng một mối, vừa ngủ cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, tỉnh lại xương cốt toàn thân đều có cảm giác tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 1: Không có cách nào tiêu tan hận thù

Editor: QR - diendanlequydon

“Ký chủ đã trải qua chín thế giới, thế giới tiếp theo có thể đặc biệt cho phép ký chủ trở lại thế giới ban đầu để hoàn thành việc báo thù, cô có đồng ý quay về báo thù hay không?”

Giọng nói lạnh như băng của hệ thống đã lâu không gặp lôi cô ra từ trong thương cảm vì phải rời khỏi Mặc Khí, ký ức tràn về giống như thủy triều, lúc này cô chậm rãi nhớ tới rất nhiều chuyện cô cho rằng mình đã quên nhưng thật ra cô vẫn luôn nhớ rõ.

Cô họ Hải, tên thật là Hải Bối Nhi. Ngày kỷ niệm ba năm ngày cưới cũng chính là ngày cô phát hiện chồng của cô, Trần Nghị và người bạn gái thân thiết của cô, Lâm Yên, có gian tình. Cô còn nhớ rõ cảm giác đau đớn muốn chết lúc đó, buồn cười chính là cô vẫn luôn không biết nhìn người.

Sau đó cô còn chưa kịp làm cái gì, đã chết.

Cô nhớ rõ bọn họ như hồ rình mồi với xí nghiệp của nhà cô, cô còn nhớ rõ ba mẹ cô đến khi tuổi già luôn yêu thương cô hết mực, nhớ rõ Trần Nghị ghét bỏ cô ở trên giường giống như cá chết...

Cô nhớ lại mọi thứ, sờ gương mặt lạnh băng, cô đang khóc.

Thật quá đáng buồn, cho tới bây giờ cô vẫn không có cách nào quên đi sự phản bội lúc trước.

Cô làm sao có thể quên mất chứ? Những từ ngữ vũ nhục đó, thứ cô tự cho là tình bạn và tình yêu, cảm giác bị xe nghiền áp quá đau đớn...

Tất cả tất cả mọi chuyện, nói cô làm sao có thể quên đi?

Cô hận, hận không thể ăn thịt của bọn họ, uống máu của bọn họ.

Cô muốn trả lại cho bọn họ toàn bộ những tổn thương và đau đớn mà cô phải gánh chịu, cô muốn bọn họ rơi vào trong địa ngục, vĩnh viễn không có cách nào đứng dậy được!

Nhắm mắt lại, lần thứ hai mở ra, bên môi nở nụ cười tốt đẹp lại thuần khiết.

“Tôi phải đi về.”

Cô chờ giây phút này đã thật lâu, thật lâu.

“Xét đến những biểu hiện tốt đẹp của ký chủ, ký chủ có thể lựa chọn thời gian trở về hoặc đổi một thân phận khác để trở về. Mặc kệ ký chủ lựa chọn như thế nào, những khen thưởng lúc trước vẫn có tác dụng như cũ.”

Hải Bối Nhi trầm ngâm một lúc, cuối cùng cô vẫn lựa chọn dùng thân thể của mình và trở lại giây phút cô phát hiện gian tình kia.

Mặc kệ như thế nào, tự mình báo thù mới tương đối sung sướng.

“Thế giới thứ mười không có mục tiêu công lược, chúc ký chủ chơi vui vẻ!”

Không đợi Hải Bối Nhi hỏi hệ thống vì sao nhiều ngày không xuất hiện như vậy, cô lập tức lâm vào trong bóng tối quen thuộc.

Sau khi tỉnh lại, cô đang ở dưới lầu của khu nhà, trong tay cầm bánh kem.

Cảnh tượng đã lâu khiến cô ngây người một hồi, thậm chí cô không dám tin tưởng cô thật sự đã trở lại.

Rốt cuộc, thật sự đã qua lâu lắm lâu lắm rồi.

“A, Bối Nhi, tại sao lại mua bánh kem vậy? Có phải là sinh nhật của ai hay không?” Một cặp vợ chồng già từ bên người Bối Nhi đi qua, bọn họ nắm chặt tay thể hiện rõ tình cảm bề vững hơn vàng của bọn họ.

Hải Bối Nhi đã từng rất hâm mộ loại tình cảm như thế này, cho rằng cô và Trần Nghị có thể sống như vậy đến bạc đầu giai lão. Nhưng cô đã trải qua rất nhiều thế giới, cũng không phải cô chưa từng hưởng thụ qua tình cảm như vậy.

Hải Bối Nhi hơi mỉm cười, lại cảm thấy vô cùng tươi tắn: “Hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới của cháu và A Nghị đó!”

Hai vợ chồng già lập tức chúc phúc cô, Hải Bối Nhi nhất nhất tiếp thu, tuy rằng cô rất nhanh sẽ phải đánh vỡ lời chúc phúc này.

Cô lấy đi động ra, không chút do dự gọi điện thoại cho mấy người bạn tốt của Trần Nghị, mời bọn họ tới nhà tham gia buổi tiệc kỷ niệm của hai người. Những người này không phải không nghĩ ngờ, bởi vì vốn dĩ Hải Bối Nhi không giỏi giao tiếp, cũng không muốn giao tiếp. Chẳng qua giọng nói tràn ngập hạnh phúc của Hải Bối Nhi làm bọn họ không có thời gian suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý tham gia chúc mừng bạn tốt và vợ trong ngày đặc biệt này, còn đồng ý giữ bí mật, tạo cho Trần Nghị một bất ngờ.

Cô ngồi trong quán cà phê ở cạnh tiểu khu, chờ bạn tốt của Trần Nghị đến, khoe miệng cô nở nụ cười hạnh phúc, gương mặt bởi vì chăm lo việc nhà có chút ảm đạm giờ phút này toả sáng tạo thành phong thái không giống bình thường.

A, không biết có thể bị dọa đến mức bệnh liệt dương hay không nhỉ?

Thật là khiến người khác chờ mong nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 2: Đánh vỡ gian tình

Khi mọi người đến đông đủ, nhìn thấy Hải Bối Nhi đều không khỏi cảm thấy hơi sững sốt.

Cô như vậy thật sự rất là hiếm thấy, ngày thường cô lúc nào cũng cúi đầu không nói lời nào, có bao giờ cười hạnh phúc và sáng lạn như vậy đâu.

Nhưng mà hôm nay thật sự là một ngày đặc biệt, cho dù thấy cũng không kinh ngạc nữa.

Hải Bối Nhi và nhóm người này lặng lẽ vào nhà. Hải Bối Nhi chớp mắt, hơi ngại ngần yêu cầu một người trong số bọn họ tiến đến gõ cửa, thật sự cô đã quá xấu hổ.

Những người này tất nhiên biết tính tình của Hải Bối Nhi, lúc nóng nảy nhất có thể bỏ đi ngay lập tức nhưng có ai biết đây là Hải Bối Nhi cố ý thiết kế

đầu.

Rất nhanh truyền đến một tiếng thét chói tai.

Đây là một tiếng thét chói tai của phụ nữ, sau đó chính là tiếng rống giận của Trần Nghị.

Người trong phòng khách làm sao còn không rõ chuyện gì đã xảy ra, trong bọn họ không phải không có người nghi ngờ đây là do Hải Bối Nhi đã tính toán tốt từ trước, nhưng khi nhìn thấy sự kinh hãi và thương tâm muốn chết trên mặt cô cũng không đành lòng hoài nghi người bị hại lớn nhất này.

Chờ đến khi Trần Nghị và Lâm Yên mặc xong quần áo ra ngoài, sắc mặt của Hải Bối Nhi đã trắng nhợt, thân thể lung lay sắp đổ, nước mắt đã sớm theo gương mặt chảy xuống dưới: “Hai người... Hai người... Vì sao lại là cô? Lâm Yên... Vì sao cố tình lại là cô? Cô chính là người bạn tốt nhất của tôi!”

Buổi diễn này xem ra chính là khuê mật tốt đoạt ông xã của bạn nhưng người đàn ông này cũng không phải không sai, ít nhất anh cũng không nên làm tình ở nhà, lại còn vào ngày đặc biệt này, như vậy tính là cái gì?

Những người được Hải Bối Nhi mời tới làm khách hiện tại đều lộ ra vẻ mặt khinh thường đối với Trần Nghị và Lâm Yên, thật sự coi thường hành vi của bọn họ. Những người này đều là người mà Hải Bối Nhi lựa chọn thật tốt, mỗi người đều quen biết Trần Nghị và Hải Bối Nhi sau khi họ kết hôn. Gia cảnh của bọn họ đều không bình thường, tâm tư của Trần Nghị khi làm quen với bọn họ lại rất rõ ràng, Hải Bối Nhi để bọn họ đến đây, chưa chắc đã không chặt đứt suy nghĩ muốn một bước lên mây của Trần Nghị.

Hải Bối Nhi ném bánh kem cô tỉ mỉ chuẩn bị vào người hai người họ, bơ bắn lên người bọn họ nhưng mà bọn họ cũng không dám trốn.

Nói cho cùng kế hoạch của bọn họ còn chưa nắm chắc, trong lòng hai người đều ôm suy nghĩ muốn vặn hỏi Hải Bối Nhi sau chuyện này, dù sao tâm địa của Hải Bối Nhi mềm yếu giống như bông, hiện tại tất nhiên sẽ dễ tùy ý Hải Bối Nhi nói câu.

Chẳng qua kế hoạch của bọn họ nhất định là công dã tràng, Hải Bối Nhi làm sao có khả năng sẽ tha thứ cho bọn họ.

Sau khi ném xong bánh kem, Hải Bối Nhi giống như bị mất hết sức lực, nhìn thoáng qua hai người, khóc vô cùng thê thảm, không quan tâm chạy ra bên ngoài.

Được rồi, thật sự là cô đã không nhận được, thiếu chút nữa diễn không xong màn diễn này.

Những vị khách đó tất nhiên cũng sẽ không ở lâu thêm nữa, một hai câu khách sáo cũng không có, lập tức tự rời đi. Xem bộ dáng này của Hải Bối Nhi không chừng muốn ly hôn, mà người ly hôn với Hải Bối Nhi, Trần Nghị tất nhiên cũng không tính là gì, càng không đáng để bọn họ để bụng.

“Chuyện này làm sao bây giờ?” Hiện tại sắc mặt của Lâm Yên thật sự khó coi, hai người đang tiến đến thời điểm kịch liệt nhất lại có người xông vào. Lâm Yên và Trần Nghị vẫn đang trần truồng, lúc ấy Lâm Yên đã sợ tới mức thét chói tai mà Trần Nghị lại bị dọa đến mức mềm ngay tại chỗ.

Chờ đến khi bọn họ ra ngoài lại là phát hiện mọi chuyện càng thêm không xong, gian tình của hai người chẳng những bị Hải Bối Nhi biết được, hơn nữa bị nhiều thanh niên tài tuấn mà lúc trước Trần Nghị hao hết tâm tư kết giao như vậy biết được, chuyện này càng thêm khó làm.

“Làm sao bây giờ? Anh làm sao biết làm sao bây giờ? Nếu không phải em một hai phải làm tình ở chỗ này, làm sao sẽ có nhiều thị phi như vậy!”

Sắc mặt Lâm Yên lập tức đen lại.[

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 3: Đi làm một pháo

Editor: QR - diendanlequydon

Hải Bối Nhi đi trên đường, cô lựa chọn cách mạnh mẽ nhất, tàn nhẫn nhất để cắt khối thịt nát đi nhưng cô vẫn cần được cảm máu, cần được trấn an.

Gọi một cuộc điện thoại cho ba mẹ nói rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Nên ngừng thì ngừng, không cần nghĩ lại.

Cô cũng không muốn sau này Trần Nghị dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt ba mẹ cô, như vậy còn không bằng sớm nói rõ ràng mọi chuyện.

Ba mẹ rất tức giận nhưng cũng không quên an ủi con gái mình.

Hải Bối Nhi nghe ba mẹ lái nhai trên điện thoại, trong lòng cảm thấy ấm áp, đồng ý ngày hôm sau sẽ quay về nhà thương lượng chuyện ly hôn với Trần

Nghị.

Đêm nay cô tuyệt đối sẽ không quay về căn phòng ghê tởm kia, nếu không về vậy đi mua say cũng tốt.

Dù sao cô cũng đang là một người thất tình không phải sao?

Trần Nghị không phải nói cô ở trên giường là cá chết sao? Vậy cô sẽ đi phóng đăng một chút, hẹn người làm một pháo, trả thù tốt nhất chính là sống tốt hơn bọn họ không phải sao?

Đêm đã khuya.

Hải Bối Nhi buông thả mái tóc vẫn luôn buộc cao, mái tóc dài đến eo, phần đuôi hơi cuốn, mái tóc rũ xuống mang theo vài phần quyến rũ. Trên mặt trang điểm nhẹ, thoáng che dấu màu da âm đậm do làm lưng vất vả. Cô mặc một bộ váy đen ngắn bó sát người, hở ngực và lưng, bên ngoài khoác một cái áo khoác hơi mỏng, mang một đôi giày cao gót. Nhưng một người phụ nữ hai mươi tuổi mặc như thế lại toát ra một chút nghịch ngợm, trang điểm lên cũng không phân cao thấp với những cô bé đôi mươi.

Điều kiện của cô vốn không kém, chẳng qua bởi vì Trần Nghị dù loại không thích, cô mới hai mươi mấy tuổi lại sống quá nghen khuất, quần áo trong tủ cũng toàn màu sắc già cỗi.

Hiện tại cô phải lớn mật làm càn một lần.

Quán bar hỗn tạp mùi thuốc lá và rượu bia, trong sàn nhảy cả trai lẫn gái không ngừng nhảy múa, âm thanh treu đùa không ngừng truyền đến, Hải Bối Nhi nhìn thẳng, trực tiếp đi đến quầy bar muốn một ly rượu, khẽ lắc hai cái mới chậm rãi thưởng thức.

Đôi này cô còn chưa từng tới những chỗ như thế này, cô hơi tò mò không ngừng đánh giá bốn phía nhưng hơn hết vẫn là uống rượu.

Không phải không có người đến gần cô nhưng trải qua nhiều thế giới như vậy cô đã sớm luyện được ánh mắt độc ác, tự nhiên coi thường những người đàn ông này. Không có cách nào khác, mặc kệ là ai lúc trước gặp được đều là những mỹ nam khó gặp lại thêm hàng to xài tốt, ai còn nhìn trúng những đũa vọc táo nứt này nữa.

Tâm tình của Hải Bối Nhi càng không xong, chỉ có thể buồn rầu uống rượu, một ly lại một ly không hề gián đoạn, lại không biết bộ dáng hơi say lúc này của cô đưa tới không ít ánh mắt mơ ước.

Thân thể phụ nữ thành thực, vì uống rượu mà nhiễm men say, đặc biệt khi đôi mắt kia chuyển động lộ ra sự quyến rũ khiến cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn, còn đừng nói đến chuyện bọn họ đều nhìn ra Hải Bối Nhi là lần đầu tiên tới những chỗ thế này, cố ý mua say.

Hải Bối Nhi làm lơ những ánh mắt đó, lập tức đi đến WC ới rồi lại ới.

Sau khi ới xong, cô vừa cảm thấy thanh tỉnh hơn một chút thì nghe thấy cách vách có tiếng rên rỉ ân ân a a và tiếng nước vô cùng ái muội, cô hơi khựng lại, không nghĩ tới vừa lúc đụng phải người khác làm tình ở trong WC.

Đang định lén lút đi ra ngoài, ai biết này đôi đã uyên ương này đã kết thúc trước, người đàn ông kia trực tiếp ném người phụ nữ ra ngoài, trên mặt còn tức giận.

Khụ khụ, chuyện này khiến Hải Bối Nhi cực kỳ xấu hổ.

Cô đang định làm như không có việc gì đi ra ngoài, ai biết người đàn ông này lại giữ cô lại, giọng nói rất không tốt: “Cô và cô ta là cùng một bọn?”

Ha? Ai có thể nói cho cô biết người đàn ông này đang nói cái gì không?

Hải Bối Nhi cau mày, sức lực của người đàn ông quá lớn, niết đau cô: “Buông tay, tôi không quen biết các người!”

Ai biết người đàn ông này đột nhiên nổi điên, mạnh mẽ giam cầm cô trong ngực: “Hừ, ít nói nhảm, đêm nay cô đi không được!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 4: H, phóng đăng như thế?

Editor: QR - diendanlequydon

“Này này này, tôi thật sự không quen biết anh!” Đôi mắt đẹp của Hải Bối Nhi tức giận mở to nhưng cô uống rượu, nhiễm men say khiến lời của cô không hề có lực sát thương, ngược lại càng như đang hờn dỗi.

Mồ hôi giữa trán người đàn ông không ngừng toát ra giống như đang mạnh mẽ kìm nén cái gì đó, ngay cả Hải Bối Nhi nói cái gì cũng không nghe thấy.

Hải Bối Nhi nhìn đáng vẻ này của người đàn ông, ánh mắt khẽ chuyển, nắm ngược bàn tay của anh, cười không có ý tốt: “Có phải anh bị bỏ thuốc hay không? Chậc chậc chậc, thật đáng thương!”

Người đàn ông không nghe thấy cô nói cái gì nhưng cái miệng phẫn nộ lúc đóng lúc mở kia đối với anh mà nói có dụ hoặc rất lớn, rồi sau đó... Rồi sau đó anh lập tức té xỉu.

Hải Bối Nhi sững sốt, đây đây đây... Đây là chuyện gì?

Thật vất vả tìm được một người cực phẩm còn bị bỏ thuốc, vốn dĩ cho rằng một pháo này sẽ thuận lý thành chương, nhưng mà... Nhưng mà vì sao sẽ té xỉu! Cô cũng chưa làm cái gì mà!

Tốt xấu cũng để cô ăn đậu hủ đã!

Hải Bối Nhi lại không đành lòng vứt người đàn ông ở trong WC, đây chính là WC nữ, vạn nhất người đàn ông này bị người khác ăn sạch sẽ thì làm sao bây giờ!

Được rồi, thật ra là do cô còn chưa được nhắm nháp làm sao đành lòng nhường cho người khác được.

Tốn rất nhiều công sức mới đưa người đàn ông này về phòng, cô đánh giá cẩn thận cực phẩm nhất được này.

Trên người anh tràn đầy mùi vị đàn ông khiến cho cô thích nhất chính là lông mi thon dài nồng đậm và đôi môi hình trái tim nhạt màu của anh. Chiều dài của lông mi thật sự làm cô ghen ghét, một người đàn ông có lông mi dài như vậy làm cái gì? Còn đôi môi trái tim màu hồng nhạt kia cũng không ngừng quyến rũ cô, giống như đang nói nhanh hôn tôi đi, nhanh hôn tôi đi.

Hiện tại Hải Bối Nhi không có nhiều công xiềng đạo đức như vậy, cho nên cô thật tự nhiên lột sạch anh ra, quả nhiên đáng người của anh thật sự rất đẹp, đường cong tuyệt mỹ, cơ bụng tám múi, đảo tam giác tiêu chuẩn, mà một khối phồng lên trong quần lót kia tỏ rõ “thiên phú dị bẩm” của anh.

Bàn tay cô không ngừng xoa bóp sờ nắn phía trên, xúc cảm thật sự quá tốt, chỉ tiếc là anh đã ngủ rồi.

“Ai ~~~” Hải Bối Nhi có chút đáng tiếc thở dài một hơi, lập tức cởi hết quần áo chạy đến phòng tắm đi tắm rửa, tuy rằng đêm nay làm không được nhưng ôm ngủ một đêm cũng có thể nha.

Một lòng nghĩ đến chuyện tắm rửa, Hải Bối Nhi không phát hiện ngón tay của người đàn ông giật giật, bộ dáng giống như sắp sửa tỉnh lại.

Mộ Lâm thật xui xẻo, hôm nay anh không nên dễ dàng tin tưởng lời tên nhóc kia nói, tới bên này chỉ tùy ý chơi một chút, kết quả bị người ta bỏ thuốc không nói, còn bị một người phụ nữ không biết liêm sỉ sờ soạng toàn thân!

Cho dù cô khen đáng người của anh rất đẹp cũng không thể tùy tiện sờ loạn!

Nếu không phải hiện tại anh không có cách nào nhúc nhích, anh nhất định phải cho người phụ nữ này đẹp mặt, để cô biết thân thể đàn ông không thể sờ lung tung!

“A?” Hải Bối Nhi vừa ra đã thấy đôi mắt của người đàn ông mở lớn, vẻ mặt mờ mịt. Mặt mày cô khẽ cong, cười vô cùng vui vẻ, tỉnh rồi có phải chứng tỏ đêm nay cô vẫn có thể làm một phát hay không?

“Cô cô cô... Tại sao cô lại không mặc quần áo?” Mộ Lâm nhanh chóng nhắm hai mắt lại, không nhìn Hải Bối Nhi nhưng trong đầu còn đang không ngừng hồi tưởng lại cảnh đẹp vừa mới thấy.

Mái tóc uốn hơi cong ướt át thả ở phía sau lưng, da thịt sau khi tắm gội nhiễm màu hồng, tuy rằng khuôn mặt nhìn có chút lớn tuổi nhưng không thể không nói đáng người của người phụ nữ này rất đẹp, đẹp đến mức anh cũng có chút tâm động.

Nhưng đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là ngay cả khăn tắm người phụ nữ này cũng không khoác đã đi ra!

Rốt cuộc cô có biết cái gì là lễ nghĩa liêm sỉ hay không!!!

Hải Bối Nhi chu đôi môi phẫn nộ làm nũng: “Úm, khăn tắm ở khách sạn rất dơ, tôi không muốn dùng đâu ~”

Gương mặt của người đàn ông đỏ ửng, Hải Bối Nhi càng ngày càng cảm thấy anh dễ trêu chọc, vì vậy cô dùng thân thể trần trụi, chậm chạp tới gần anh.

Mộ Lâm chỉ cảm thấy mùi hương nhàn nhạt càng ngày càng đậm, rồi sau đó thân thể ấm áp dựa vào ngực của anh, xúc cảm mềm mại kia không cần nói anh cũng biết là cái gì, thậm chí lớn đến mức ngực anh có chút khó chịu.

Càng tuyệt vọng hơn còn ở phía sau, thuốc trong thân thể anh lần thứ hai có tác dụng, dương vật nửa cứng rơi vào trong một vùng mềm mại.

Anh càng không dám mở mắt ra, lừa mình dối người nghĩ rằng có lẽ sẽ không bị phát hiện đâu, chắc là... Không thể nào?

Nhưng, Hải Bối Nhi lần thứ hai mở miệng: “Soái ca, anh cứng nha ~”

Mộ Lâm then quá hóa giận mở to mắt, hung tợn trừng cô: “Người phụ nữ này, tại sao cô lại không biết xấu hổ như vậy! Tại sao, tại sao lại... Phóng đảng như vậy!”

Nói xong Mộ Lâm lập tức hồi hận, những từ này có phải quá nghiêm trọng hay không?

Hải Bối Nhi cũng không cảm thấy có chuyện gì, vốn dĩ cô cũng định sống một cuộc sống phóng đảng tùy ý, vì vậy cô liếm môi đỏ: “Đàn ông các người không phải thích phụ nữ phóng đảng ở trên giường hay sao? Không phóng đảng mấy người không thích, phóng đảng mấy người cũng ghét bỏ! Làm phụ nữ thật khó nha ~”

Mộ Lâm hơi khựng lại, anh nhạy cảm nhận ra có chuyện khiến người phụ nữ này đau thương khi nói ra những lời này, anh không khỏi càng thêm hồi hận khi nói ra những từ kia. Môi mấp máy vài cái, anh có chút gian nan nói: “Rất xin lỗi...”

Thật ra Hải Bối Nhi không nghĩ tới người đàn ông này sẽ xin lỗi, trong lòng ấn tượng tốt với anh dần tăng lên, trên mặt vẫn giữ sự quyến rũ như cũ, phun hương nói: “Vậy anh phải bồi thường tôi đó nha ~ A... Chúng ta tới làm một pháo đi!”

Mộ Lâm sùng sốt: “Cô... Cô... Người phụ nữ này... Ừm ừm ừm...”

Động tác Hải Bối Nhi linh hoạt, ngăn chặn đôi môi của người đàn ông, không khí tốt như thế rất thích hợp để bắn pháo, những chuyện gây mất hứng vẫn là đừng nói nữa.

Đầu lưỡi của cô linh hoạt giống như một con rắn nhỏ, lướt qua mỗi một chỗ trong khoang miệng của anh, mang theo một chút mùi rượu, anh chỉ cảm hình như bản thân càng say, có chút bị động thừa nhận nụ hôn của cô, khi mùi hương tươi mát chảy vào trong miệng, anh lại cảm lòng không được nuốt xuống, thậm chí muốn càng nhiều, càng nhiều hơn. Không biết sức lực của anh khôi phục khi nào, bàn tay nâng lên vuốt ve phần lưng trần trụi của cô, dùng sức đè nặng thân thể cô.

Sau khi kết thúc một nụ hôn dài, hai người đều có chút không thờ nổi, trong mắt Hải Bối Nhi tràn ngập sóng nước mênh mông, hơi có chút quyến luyến liếm môi của anh, một chút lại một chút, làm lơ suy nghĩ muốn tiếp tục của anh, cứ chậm rì rì quyến rũ anh như vậy.

“Có muốn không?”

Mộ Lâm nhắm mắt lại, dục vọng vẫn luôn đè nén bỗng chốc thoát ra, chế trụ đầu Hải Bối Nhi dâng lên một nụ hôn sâu. Chẳng qua kinh nghiệm hôn môi của anh không nhiều lắm, ngược lại giống như gặm cắn nhiều hơn, trên môi cô đã truyền đến cảm giác nóng rất.

Dẫn đường cho người đàn ông hôn môi, cảm giác càng ngày càng thoải mái, hai người đắm chìm, gấn bó như môi với răng.

“Ừm...” Hải Bối Nhi liếm môi, bộ dáng chưa đã thêm.

“Tôi muốn cô, có thể chứ?” Tên cũng đã lên dây mà anh còn muốn dò hỏi suy nghĩ của Hải Bối Nhi, tôn trọng lựa chọn của cô.

“Đương nhiên có thể, tôi đã chờ không kịp!”

Những lời này giống như đã kích phát cái gì, lần thứ hai Mộ Lâm chế trụ đầu cô hôn sâu, chẳng qua còn có một chút dịu dàng. Một tay sờ thân thể cô, đặc biệt là cặp vú bự kia, anh không ngừng âu yếm, đầu ngón tay nhẹ về núm vú hồng nhạt.

Hải Bối Nhi không cam lòng lạc hậu, vuốt cơ ngực của anh, xúc cảm thật tốt khiến lúc đang hôn môi, cô không khỏi phát ra từng tiếng tán thưởng.

“Ừm... Dáng người của anh thật đẹp... Tuyệt vời... Tôi rất thích...”

Mộ Lâm sẽ không thừa nhận bản thân được kích lệ như vậy anh thấy thật vui vẻ đâu!

Hải Bối Nhi đứng dậy, trong ánh mắt khó hiểu lại khát vọng của người đàn ông, xoay ngược lại, tiểu huyết phần nộn không chút khách khí dùng ở trước miệng của anh, hai tay nắm lấy dương vật của anh, lắc lắc mông nhỏ: “Mau liếm đi! Anh liếm tôi, tôi cũng giúp anh liếm nha ~”

Mộ Lâm đã bao giờ lấy lòng quá phụ nữ, đều là phụ nữ lấy lòng anh, lập tức mặt đỏ lên, không chịu nhìn phong cảnh trước mắt, anh không muốn thừa nhận anh nhìn tiểu huyết phần hồng mê người kia mà thiếu chút nữa anh đã thật sự liếm.

Hải Bối Nhi vươn đầu lưỡi nho nhỏ liếm đỉnh một chút, kia trong nháy mắt cảm giác mất hồn kia khiến anh dự vị không thôi, từ trong cổ họng phát ra tiếng hô sáng khoái, ườn thất lưng, không tiếng động yêu cầu: “Thật sự không liếm sao? Vậy tôi cũng không liếm nha ~”

Lúc này Mộ Lâm mới lần thứ hai nhìn về phía tiểu huyết, hai bên bôi thịt che đầy cửa huyết, chính giữa có một cái lỗ màu hồng phần nho nhỏ, một chút mặt dịch chậm rãi chảy ra.

Mộ Lâm nuốt nước miếng, thử liếm một chút.

Không khó tiếp thu như trong tưởng tượng, ngược lại có một mùi thơm, ngay từ đầu anh nghĩ cô xịt nước hoa, lại chưa từng nghĩ là mùi thơm trời sinh của

cơ thể, mùi hương thoang thoảng như lan lại không phải lan.

Có một lần sẽ có lần thứ hai, Mộ Lâm chỉ đơn thuần liếm như vậy thôi cũng làm Hải Bối Nhi cảm thấy thật sung sướng, lắc mông ý bảo anh tiếp tục.

Nếu anh cũng đã làm cô sung sướng, vậy cô cũng không có khả năng cái gì cũng không làm. Vì vậy miệng nhỏ mở ra, thuần thực phun ra nuốt vào dương vật của anh, dương vật của anh rất lớn, căng đến mức cô có chút không thoải mái, cho nên cô chỉ ngậm hết quy đầu, nước miếng không kịp nuốt chảy xuống làm thân gây ướt át, tay nhỏ loét trên dưới.

“A...” Giống như muốn cảm giác sáng khoái này quay về trên người cô, anh tách bối thịt ra, đầu lưỡi đâm vào bên trong nhục huyết, nuốt xuống dâm dịch cô phân bổ ra, hàm răng ma sát vào trần châu nhỏ nhỏ.

Trong phòng tràn ngập tiếng nước đâm nũ, hai người vô cùng vui vẻ liếm láp lẫn nhau.

“A a a...”

“Ừm...”

Đồng thời rên rĩ ra tiếng, đồng thời phát tiết, khoái cảm mãnh liệt cùng nhau bao phủ hai người.

Thân thể cực kỳ bủn rủn nhưng Hải Bối Nhi vẫn không thỏa mãn, ngồi dậy, tùy tay loét dương vật của anh hai cái, sau khi nhìn thấy nó cứng lập tức trực tiếp nhắm ngay cửa huyết, muốn một lần nuốt vào dương vật lớn kia.

“Chờ một chút... Ừm...”

Mộ Lâm đang muốn nói để anh tới, không nghĩ tới Hải Bối Nhi đã nóng vội nuốt dương vật vào một nửa, huyết thịt chặt chẽ từng chút từng chút cắn quy đầu, lập tức vừa sung sướng lại vừa đau đớn.

“A a... Thật lớn... Ừm... Mặc kệ, anh giải quyết một chút đi... Hu hu, đau quá...”

Hải Bối Nhi nói xong dùng sức ngồi xuống, xương mu chạm nhau, hồi lâu cũng không có cảm giác thống khoái khi hoan ái bị mà là sự đau đớn giống như bị lưỡi dao sắc bén bổ đôi cơ thể, ôm bả vai của anh hu hu kêu đau.

Mộ Lâm cười khổ không thôi: “Người phụ nữ này...”

Cuối cùng vẫn là anh xoa nắn thân thể khiến cô thả lỏng, sau đó giống như trả thù mãnh liệt hoạt động, làm tình vô cùng vui sướng khiến cô hoàn toàn phóng thích, chỉ nghĩ vĩnh viễn đắm chìm ở trong đó, vĩnh viễn không tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 5: Li hôn? Còn chưa đủ

Editor: QR - diendanlequydon

Hậu quả của việc phóng túng cả đêm đó là ngày hôm sau eo đau, lưng đau, tay chân không có sức lực, ngay cả nơi riêng tư cũng ần ần đau, có cảm giác hơi nóng rát, càng đừng nói tới hôm qua Hải Bối Nhi còn uống rượu.

“Ừm... Đau quá...” Cô gãi đầu rên rĩ, tuy rằng thân thể rất khó chịu nhưng lại vô cùng khô mát, xem ra sau khi xong việc người đàn ông đó đã rửa sạch cho cô.

Nhìn bốn phía xung quanh, không nghĩ tới người đàn ông đó còn cẩn thận để lại thuốc mỡ và bữa sáng cho cô, hơn nữa còn có một tờ giấy viết số điện thoại.

Ha, người đàn ông này thật đúng là không tồi đâu ~ Chẳng qua, bọn họ chỉ là tình một đêm mà thôi, cần thiết để lại số điện thoại sao?

Lấy di động ra, khởi động lại máy, mười mấy cuộc gọi nhờ vả hơn mười tin nhắn, tất cả đều là của Trần Nghị và Lâm Yên, không cần xem cũng biết nội dung bên trong là cái gì, đơn giản chính là anh sai rồi, em về nhà đi linh tinh.

Cô cười lạnh, trực tiếp rút sim điện thoại ra ném vào thùng rác.

Cô lười chu toàn với hai người nhảm chán này, trực tiếp có thù báo thù có oán báo oán là được.

Chậm rì rì thu thập bản thân một chút, trực tiếp quay về nhà ba mẹ.

“Ông chủ, bà chủ, tiểu thư đã trở lại!”

Sau khi thật sự về tới nhà, ngược lại cô có chút hoảng hốt, trong lòng còn có một chút sợ sệt, có lẽ chính là cảm giác sợ hãi khi đến gần nơi quen thuộc gần gũi.

“Bối Nhi đã trở lại?”

“Trở về là tốt, trở về là tốt, về nhà thì không cần nghĩ nhiều, có chúng ta ở đây!”

Mẹ Hải trực tiếp ôm Hải Bối Nhi, nước mắt ràn rụa, con gái bà luôn luôn chiều chuộng hiện giờ lại bị người ta bắt nạt, làm sao bà lại không đau lòng. Tuy ba Hải luôn luôn nghiêm túc cũng mềm sắc mặt, đồ dành Hải Bối Nhi, thân thể không còn thẳng vắn che chắn trước mặt Hải Bối Nhi như cũ, giống như muốn chặn lại tất cả mọi gian nan hiểm trở.

Những chuyện này khiến Hải Bối Nhi cuối cùng cũng không thể kìm nén được, gào khóc dưới sự an ủi của ba mẹ, rốt cuộc cô cũng bộc phát toàn bộ cảm xúc tích góp trong lòng đã lâu.

Cuối cùng cô cũng đã trở lại.

Sau khi phát tiết cảm xúc xong cô vẫn phải giải quyết mọi chuyện, từ trước nay ba mẹ đều tôn trọng sự lựa chọn của Hải Bối Nhi, tất nhiên sẽ dò hỏi ý kiến của cô.

“Ba mẹ, con không muốn bọn họ sống tốt!” Hải Bối Nhi cắn răng, ly hôn làm sao đủ được, cô muốn bọn họ thân bại danh liệt, sống không bằng heo chó.

Ba mẹ Hải có chút đau lòng con gái của mình, bọn họ nhìn ra Hải Bối Nhi đã thay đổi, bọn họ còn cho rằng chuyện này ép cô phải trưởng thành, không nghĩ tới cô đã trải qua quá nhiều, không còn là Hải Bối Nhi đơn thuần vô tri nữa.

“Con muốn làm cái gì thì làm cái đó, tóm lại, ba mẹ ủng hộ con!” Ý trong lời nói của ba Hải quá rõ ràng, Hải Bối Nhi lại cảm thấy cái mũi đau xót muốn khóc.

Có ba mẹ che chở, cảm giác thật sự quá tốt.

Nếu như vậy, tạm thời cô còn không định ly hôn.

Có chuyện gì so với chuyện cho hy vọng lại tự tay đánh vỡ hy vọng càng thêm tàn nhẫn chứ?

Cô muốn chính là sau khi hai người này đau khổ cầu xin, cho rằng cô đã tha thứ cho bọn họ, sau đó lại cho bọn họ một đòn thật mạnh!

Nhưng mà như vậy vẫn không đủ, càng xuất sắc hơn còn ở phía sau kia!

Trần Nghị cũng là một người thông minh, anh ta đoán được Hải Bối Nhi sẽ trở về nhà họ Hải, trực tiếp đến nhà họ Hải tìm Hải Bối Nhi, đáng tiếc làm thế nào người làm nhà họ Hải đều không cho anh ta đi vào.

Không gián đoạn dây dưa vài ngày sau, Hải Bối Nhi mới thoáng buông lỏng thái độ, để người làm truyền lời cho Trần Nghị.

Đại ý là cô thật sự rất đau lòng, giữa bọn họ không còn duyên phận vợ chồng nữa, Trần Nghị vẫn nên trở về đối xử với Lâm Yên thật tốt đi.

Lúc ấy Trần Nghị lập tức luống cuống, nói thẳng Lâm Yên quyến rũ anh ta, còn nói Lâm Yên bởi vì ghen ghét với Hải Bối Nhi cho nên mới quyến rũ anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 6: Lời mời của đại thiếu gia nhà họ Mộ

Sắc mặt ghê tởm như vậy tất nhiên Hải Bối Nhi sẽ không để Lâm Yên bỏ lỡ, đã sớm phân phó người làm quay lại một màn này, rồi sau đó nặc danh gửi cho Lâm Yên. Tuy rằng như vậy sẽ không làm hai người này hoàn toàn trở mặt nhưng chỉ cần có vết rách sẽ từ từ thành lỗ hổng lớn, cô thật chờ mong đến lúc đó nhìn thấy biểu hiện của hai người này đâu.

Hải Bối Nhi vừa ăn quả nho vừa vui vẻ thoải mái hưởng thụ mát xa, lúc trước cô sống, hiện tại nên hưởng thụ, dưỡng thân thể thật tốt.

Nhưng mà hình như có phải cô quên mất chuyện gì không nhỉ...? Ừm, mặc kệ, vẫn nên ăn nho đi, thật ngọt!

Mộ Lâm vội vàng kết thúc công việc, lần thứ hai lấy di động ra nhìn thoáng qua, vẫn không có điện thoại, cũng không có tin nhắn.

Nhân viên trong khách sạn nói người phụ nữ kia đã trả phòng từ lâu, là do cô không nhìn thấy tờ giấy anh để lại hay đã xảy ra chuyện gì, vì sao đến bây giờ ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có!

Lửa giận trong mắt càng ngày càng cao, ngay cả chính anh cũng không biết vì sao, anh chỉ biết hiện tại anh rất muốn tìm ra người phụ nữ kia, đánh cô một trận.

“BOSS, đã tra được.”

Tiếp nhận tư liệu thư ký đưa qua, anh thấy trong đó đánh dấu đã kết hôn, hơi nhú mào, nhẹ đến mức không dễ phát hiện ra, lại nghĩ đến kia hình ảnh thương tâm muốn chết ẩn bên dưới hành động phóng đảng của cô.

Anh tiếp tục xem, tư liệu rất kỹ càng tỉ mỉ, kỹ càng tỉ mỉ đến mức rất nhiều chuyện ngay cả Hải Bối Nhi cũng không rõ ràng lắm đều ở bên trong.

Sau khi xem xong, Mộ Lâm dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của người phụ nữ trong ảnh chụp, giống như làm như vậy có thể nhớ lại xúc cảm mất hồn tối hôm qua.

Người phụ nữ này hại anh, khiến trong đầu anh đều là hình ảnh của cô, rồi ngay cả một tin nhắn cũng không nhắn cho anh.

Đôi môi anh mím chặt, anh sẽ không thừa nhận hình ảnh anh nhớ tới chính là lúc làm tình kịch liệt của hai người.

“Nhà họ Hải?”

“Đúng vậy BOSS, hơn nữa hiện tại tình huống của nhà họ Hải không được lạc quan cho lắm.”

Mộ Lâm lần thứ hai xoa cái trán, không lâu trước đó anh đã tra được công ty nhà họ Hải hình như xảy ra vấn đề, giống như bên trong không hòa thuận hơn nữa tài chính cũng liên tục xảy ra vấn đề. Mà lúc này Hải Bối Nhi lại phát hiện ra chuyện chồng mình xuất quỹ, khuê mật phản bội, trong lúc nhất thời cảm xúc trong lòng anh thật phức tạp, trong đầu lại nghĩ tới đôi mắt của Hải Bối Nhi, tràn ngập tang thương.

“Chuyện kia đã xử lý chưa?” Vì che dấu cảm xúc của bản thân, anh vội vàng khép tư liệu lại, hỏi thư ký đứng bên cạnh.

“Đã xử lý dựa theo phân phó của sếp nhưng mà Từ thiếu muốn gặp sếp.” Thân là thư ký của Mộ Lâm, bản lĩnh của anh không chỉ có một hai điểm, tự nhiên nhìn ra được Mộ Lâm không thích hợp. Tò mò thì tò mò nhưng anh vẫn còn muốn giữ được công việc này.

“Nói cho anh ta biết, không gặp. Nếu muốn đền bù thì nói... Giúp nhà họ Hải một lần nhưng công lao ghi dưới tên tôi. Đúng rồi, giúp tôi hẹn tiểu thư nhà họ Hải ra gặp mặt.”

“Được, BOSS.”

Lần này thư ký thật sự tò mò tiểu thư nhà họ Hải này, đã xảy ra chuyện gì với BOSS nhà mình? BOSS nhà mình rất ít khi để ý đến một người phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ đã kết hôn.

Từ sau khi về nhà Hải Bối Nhi luôn cảm giác có điểm không thích hợp, hình như ba mẹ đang dấu diếm cô chuyện gì đó, cô cũng không hề nhìn nhầm, ba thường xuyên về nhà lúc nửa đêm, hơn nữa mỗi lần về đều chau mày.

Nhìn có vẻ do sản nghiệp của gia đình xảy ra vấn đề, hơn nữa đã xảy ra một đoạn thời gian. Nhưng có lẽ bố mẹ không muốn để cô biết, sợ cô đã phiền lòng chuyện li hôn lại còn phải lo lắng chuyện công ty.

Đúng lúc này cô nhận được một thiệp mời, phía tên có một chữ Mộ viết hoa.

Đại thiếu gia nhà họ Mộ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 7: Vết thương của cô có khá hơn chưa?

Editor: QR - diendanlequydon

Mộ Lâm hẹn cô ở công ty, tuy rằng không biết đại thiếu gia nhà họ Mộ tìm cô có chuyện gì nhưng cô vẫn trang điểm trang trọng đúng mức.

“Chào cô, tôi tới tìm tổng giám đốc Mộ, Mộ Lâm, tôi là Hải Bối Nhi.”

“Dạ, xin cô chờ một lát.”

Lễ tân vẫn duy trì nụ cười lễ phép, gọi một cuộc điện thoại, sau khi xác nhận không sai mới để Hải Bối Nhi đi lên.

Cô không biết sau khi cô rời khỏi, lễ tân nhanh chóng mở nhóm chat, lập tức gửi tin đi.

Lễ tân 001: “Có một người phụ nữ đến tìm tổng giám đốc Mộ!”

Văn kiện 038: “Tìm tổng giám đốc Mộ nhiều mà, đừng quên khuôn mặt và thân hình của tổng giám đốc Mộ luôn hấp dẫn phụ nữ như vậy ~”

Lễ tân 001: “Tổng giám đốc Mộ tự mình hẹn trước, cấp bậc màu đỏ!”

Yên tĩnh vài giây, bên dưới đều nhấn lại “Ngọa tào”... ..

Quản lý 002: “Tôi cược 100, cô ta không ngốc được mười phút!”

Văn kiện 038: “Tôi cược nửa giờ, tiền đặt cược gấp đôi!”

Lễ tân lạnh lùng cười, cô sẽ không nói lúc này thư ký chuyển tiếp điện thoại cho tổng giám đốc Mộ, rồi cô nghe thấy giọng nói của tổng giám đốc Mộ rõ ràng có chút vội vàng: “Tôi đánh cược 500, một giờ trở lên!”

...

Hải Bối Nhi vẫn luôn duy trì nụ cười khéo léo nhưng rất nhanh cô có chút giữ không được, ngồi ở sau bàn làm việc chính là người đàn ông có tình một đêm với cô.

Cô cảm thấy hơi đau đầu có thể đi trước được không?

Thư ký yên lặng đặt hai ly cà phê xuống, rồi yên lặng rời đi.

Hải Bối Nhi không thích cà phê, cô luôn không thích những thứ quá đáng, cô lễ phép ném thư một chút rồi đặt xuống. Mộ Lâm giả vờ uống cà phê, trên thực tế dùng cái ly che chắn tầm mắt của anh, anh nhíu mày lại gọi một cuộc điện thoại, giọng nói ép xuống rất thấp, Hải Bối Nhi nghe không rõ.

Chỉ trong chốc lát cô lập tức biết anh gọi điện thoại làm gì, thư ký lại đi vào, lúc này bụng cho cô một ly trà sữa, hương thơm ngọt ngào.

Hải Bối Nhi mím môi, người đàn ông này luôn chăm sóc không tiếng động như vậy, thật sự khiến lòng cô ấm áp.

“Ăn cơm chưa?” Thấy Hải Bối Nhi lắc đầu, anh trước kiểm kê những nhà hàng có hương vị không tồi trong đầu một chút, rồi mới hỏi: “Đồ ăn Trung Quốc hay là cơm Tây?”

Hải Bối Nhi nhìn một đồng văn kiện trên bàn của anh, nếu đi ra ngoài ăn không biết lại phải tốn thời gian bao lâu: “Vẫn nên kêu cơm đi, hình như anh hơi bận.”

Cô nói xong mỉm cười, anh hơi hơi ngáy người, luôn cảm thấy cô đẹp hơn rất nhiều so với ngày đó, không biết có phải bởi vì cô đã rời khỏi tên cận kề kia hay không?

Vì vậy thư ký vịn nạng lại có nhiệm vụ mới đó chính là gọi cơm, anh đẩy đẩy mắt kính, nếu còn không tăng lương, anh lập tức đi ăn mánh khác.

Mộ Lâm đẩy nhanh tốc độ xử lý vài phần văn kiện quan trọng, cũng không biết có phải nghĩ đến chuyện có người đang đợi anh hay không, tốc độ của anh lại nhanh vài phần, biểu tình nghiêm túc đẹp ngoài ý muốn.

Hải Bối Nhi nhìn mỹ nam nhìn đến vui vẻ, quả nhiên sắc đẹp có thể thay cơm.

“Khụ, ăn cơm trước đi.” Mộ Lâm vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt có thể gọi là nóng rực trần trụi của Hải Bối Nhi, anh cố gắng trấn định nhưng vành tai đỏ rực sớm đã bán đứng anh.

Người đàn ông này thật sự rất săn sóc, giúp cô dọn xong bộ đồ ăn mới lấy cho mình, sau đó gấp cho cô một ít rau xanh, còn có chút không xác định nhìn sắc mặt của cô.

Hải Bối Nhi chớp mắt: “Cảm ơn nhưng mà tôi có thể hỏi tổng giám đốc Mộ tìm tôi có chuyện gì sao?”

Mộ Lâm nhấp môi, anh tìm cô có chuyện gì sao? Anh tìm cô vì rất nhiều chuyện đi, vì sao không gọi điện thoại, vì sao không nhắn tin cho anh...?

“Vết thương của cô có đỡ hơn chút nào chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 8: Vậy chỗ này của anh sao lại cứng như vậy?

Hải Bối Nhi lập tức biết anh đang hỏi chuyện gì, bởi vì không chỉ có vành tai của anh đỏ mà toàn bộ khuôn mặt đều đỏ rực.

Ngược lại Hải Bối Nhi vẫn mỉm cười như cũ, thậm chí còn có chút xấu xa hỏi: “Anh đang nói đến vết thương ở đâu? Là nụ hoa bị anh làm rách hay là phía dưới bị anh chơi đến sưng lên?”

Mộ Lâm nghe vậy lập tức nhớ tới đủ loại hình ảnh đêm đó, cô ở dưới thân của anh phong tình vũ mị, anh điều chỉnh một chút tư thế, đứng quần phồng lên rất rõ ràng.

Mộ Lâm hơi nổi giận: “Người phụ nữ này...”

Đôi mắt Hải Bối Nhi cong cong: “Tôi có chuyện gì? Phóng đăng sao?”

Mộ Lâm ngừng lại, hít sâu một hơi, cầm tay Hải Bối Nhi: “Sau này đừng như vậy, không thích thì không cần làm.”

Đây là lần đầu tiên có người nói như vậy với Hải Bối Nhi, không thích thì không cần làm.

Đúng vậy, cô không thích, rất không thích, ngay cả đêm đó phát sinh quan hệ với Mộ Lâm cô cũng không thích.

Có ai thích phóng đăng đâu, bắt quá chỉ là che dấu sự buồn phiền của mình thôi.

Chóp mũi của cô có chút chua xót, không hiểu sao lại dâng lên xúc động muốn lớn tiếng khóc lên, cô bình phục cảm xúc của mình: “Không thích? Nhưng ngày đó anh không nói như vậy, anh thật nhiệt tình nha, ngay cả hiện tại anh cũng...”

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào đũng quần của anh, Hải Bối Nhi quyến rũ cười, dùng hành động như vậy ý đồ che dấu chính mình.

Mộ Lâm ghen lời, người phụ nữ này luôn thích như vậy sao? Vài ba câu không rồi... Thật là, thật là...

“Vết thương của cô đã khỏi chưa? Nghiêm túc trả lời tôi!”

Người đàn ông đứng dậy, ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, anh như vậy làm Hải Bối Nhi nhớ tới chủ nhiệm lớp mười hai, vẻ mặt nghiêm túc nói với bọn họ không học tập chăm chỉ sau này không có tiền đồ.

Hải Bối Nhi bật cười vui vẻ, học bộ dáng của anh: “Khá hơn nhiều, thuốc anh để lại thật không tệ.”

Mộ Lâm yên tâm rất nhiều, anh vẫn gõ bàn, kéo kéo cà vạt, hơi mang bất an: “Ngày đó tôi không phải cố ý đi trước, tôi có chuyện quan trọng.. Thật xin lỗi, đã để cô một mình ở khách sạn.”

Thật ra nhiều nhất vẫn là không biết nên đối mặt với Hải Bối Nhi như thế nào, cho nên khi thư ký gọi điện thoại đến, anh giống như tìm được cái cớ có thể rời đi, giống như chạy trốn, sau đó ngẫm lại anh thật sự không nên làm vậy, một cô gái như Hải Bối Nhi ở khách sạn quá không an toàn, hơn nữa cô lại... Có thương tích trong người.

Hải Bối Nhi nghi ngờ nhìn Mộ Lâm, trong mắt xuất hiện sự giao hoạt, cô chậm rãi tới gần Mộ Lâm: “Anh sẽ không thích tôi chứ?”

Thân thể Mộ Lâm cứng đờ, có lẽ bởi vì những lời này Hải Bối Nhi, lại có lẽ bởi vì Hải Bối Nhi càng tới gần mùi hương cơ thể càng nồng. Anh muốn né tránh nhưng lại bị Hải Bối Nhi kéo tay lại, lực đạo yếu ớt kia anh chỉ cần thoáng dùng sức đã có thể tránh thoát, nhưng chính vì như vậy anh càng thêm không dám động đậy, giống như trên tay bị đè ép ngàn cân.

“Có phải hay không nha?” Hải Bối Nhi cố ý nói chuyện bên tai Mộ Lâm, hơi thở chui vào vành tai mẫn cảm của anh, khi nói chuyện đầu lưỡi giống như lướt qua vành tai của anh, thân thể của anh run lên, cắn răng kêu lên một tiếng.

“Không! Có!”

Từ kẽ răng thật vất vả nhả ra hai chữ, tiếng nói khàn khàn tràn ngập nguy hiểm nhưng Hải Bối Nhi không sợ anh một chút nào, ngược lại dựa đến càng gần, nửa thân thể đều dựa trên người anh, tay nhỏ sờ soạng trước ngực, trên mặt mang theo sự thưởng thức.

Mộ Lâm nhớ tới đêm đó cô đối với dáng người của anh yêu thích không buông tay.

“Vậy chỗ này của anh tại sao lại cứng như thế?”

Quyển 10 - Chương 9: Hai tiếng sao đủ?

Editor: QR - diendanlequydon

Bàn tay của cô vuốt ve lưng khí của anh, Mộ Lâm chỉ cảm thấy hình như đồ vật của anh lại to hơn một chút.

“Cô đừng... A... Hừ...”

Một bàn tay to phủ lên bàn tay nhỏ của cô, cũng không biết anh muốn tay nhỏ rời đi hay là muốn đè nặng khiến bàn tay càng thêm dùng sức một chút, nhưng thật rõ ràng Hải Bối Nhi sẽ không nghe anh, bàn tay nhẹ nhàng hoạt động phía trên, cách quần tây thật dày cũng khiến anh sung sướng đến không còn là chính mình.

“Muốn sao?” Hải Bối Nhi liếm vành tai của anh, trêu chọc khiến hô hấp của anh trở nên trầm trọng, trên cổ gân xanh nổi lên, cô vừa lòng mỉm cười, càng thêm làm cản ngấm lấy vành tai của anh.

“Đừng náo loạn... Ừm... Thật sự không cần náo loạn!” Một tay anh ôm cô vào trong ngực, kiểm chế tay chân của cô, vùi đầu vào hõm vai của cô: “Đừng nhúc nhích, lại đừng nữa tôi sẽ thật sự nhịn không được!”

“Lại không có ai nói anh phải chịu đựng, nếu muốn tôi cũng có thể cho anh nha~” Hải Bối Nhi cố ý cọ cọ mông về phía sau, giọng nói đặc biệt mềm mại, không hề đặt uy hiếp của Mộ Lâm ở trong lòng, bộ dáng không sợ hãi làm trong lòng Mộ Lâm dâng lên một cảm giác bất lực.

“Tôi muốn, anh cũng muốn sao?”

Lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve phía sau tai của Hải Bối Nhi, từng đợt tê dại từ đầu ngón tay của anh truyền đến, cho dù đại gia hỏa chia vào cô đã gấp không chờ nổi, Mộ Lâm vẫn dịu dàng dò hỏi cô, giống như chỉ cần cô lắc đầu từ chối, anh thật sự lập tức xoay người đi tắm nước lạnh.

Vì vậy cô cười thấp, nói: “Muốn, ngày đó tôi rất vừa lòng~”

Mộ Lâm phát hiện chỉ cần gấp người phụ nữ này, anh lập tức không nói được gì, cho nên anh chỉ có thể ôm thân thể kiều mị của Hải Bối Nhi dùng hành động tới nói chuyện, miệng anh ngăn chặn cái miệng càng thêm đáng giận trong mắt anh.

So với đêm đó, anh gặm cắn không hề có kỹ thuật, hôm nay lại có vẻ có kỹ xảo nhiều hơn, cái lưỡi lớn liếm láp toàn bộ khoang miệng một lần, ngậm đầu lưỡi của cô tinh tế hút dẫn, nụ hôn dịu dàng như nước này khiến Hải Bối Nhi thoải mái đến mức ngón chân đều cuộn tròn, rùng mình.

Ngay khi nụ hôn đang kéo dài, thư ký gõ cửa thật không đúng lúc.

Hải Bối Nhi quá mức nhập tâm căn bản không nghe thấy tiếng gõ cửa, khi anh dừng lại cô còn bất mãn nhìn anh, mềm mại khẽ hừ một tiếng, liếm môi của anh.

“Chờ một chút, ngoan.” Mộ Lâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, anh cũng sẽ không nói trong lòng anh thật kiêu ngạo, chỉ một cái hôn đã khiến cho Hải Bối Nhi lưu luyến: “Có chuyện gì?”

Chỉ nói một câu với cánh cửa, chẳng qua so với giọng nói khi nói chuyện với Hải Bối Nhi quả thật chính là cách biệt một trời một vực.

“BOSS, hội nghị chỉ còn mười phút nữa sẽ bắt đầu.”

Mộ Lâm nghe vậy, trên mặt lộ ra sự chán nản rõ ràng, anh nên tìm một ngày tốt để gặp Hải Bối Nhi, ít nhất không có nhiều chuyện quấy rầy chuyện tốt... của hai người như vậy.

“Tổng giám đốc Mộ, anh muốn đi mở họp hay là vẫn tiếp tục?”

Nhìn về mặt tiếc nuối giả mù sa mưa trên mặt cô, Mộ Lâm nhắm mắt nói với bên ngoài: “Hội nghị hoãn lại hai tiếng, trong hai tiếng này mặc kệ chuyện quan trọng đến mức nào cũng đừng tới quấy rầy tôi!”

Đều là đàn ông, tất nhiên nhiên thư ký sẽ hiểu giọng nói vội vàng vụn vặt này đại biểu cho cái gì, vì thế anh muợn thanh cười: “Được, BOSS.”

Chắc chắn chắc, cũng không biết lúc nào thì nên kêu Hải tiểu thư là phu nhân tổng giám đốc.

“Cô cứ tra tấn tôi đi!” Mộ Lâm hung tợn nói xong câu này lập tức dùng sức lấp kín miệng cô, rõ ràng là muốn làm cô không thể tiếp tục nói những lời đáng giận nữa.

Hải Bối Nhi mỉm cười, khẽ nhếch cái miệng tiếp nhận nụ hôn lưỡi của anh, cô có nói cái gì sao?

Trong văn phòng còn có một phòng nghỉ nhỏ, phong cách bên trong giống hệt phong cách bên ngoài, đơn giản mạnh mẽ.

Mà trên chiếc giường nho nhỏ hiện tại lại có hai người đang chen chúc, không gian có vẻ vô cùng chật hẹp, chẳng qua hai người đang kịch liệt cũng không thể để ý chuyện này được.

Quần áo của Hải Bối Nhi đã sớm bị Mộ Lâm kéo ra, áo sômi bên trong đã thiếu mất mấy cái cúc, bàn tay của anh trực tiếp chui vào bên trong áo ngực vuốt ve bầu vú, cảm xúc non mềm thật sự khiến anh không thể buông tay, môi lưỡi không ngừng lưu lại những dấu hôn trên cổ cô.

“Ừm... A... Tổng giám đốc Mộ... A a...”

Đầu lưỡi của anh đi đến đâu, cô cảm thấy chỗ đó như bốc cháy lên một ngọn lửa nóng rực, Hải Bối Nhi không thể kiềm chế được, rơi vào biển dục vọng do Mộ Lâm tạo ra, một đôi mắt đẹp tràn đầy sương mù, mắt đi tiêu cự, một chút phản kháng cũng không có, chỉ có thể bị anh đè ở dưới thân, không ngừng trêu chọc rồi lại chậm chạp không cho cô vui sướng.

“Gọi tên của tôi.”

Mộ Lâm thở gấp gấp nói. Phía dưới hai ngón tay đã hoàn toàn đi vào trong kiều huyết của cô, nhẹ nhàng chấp lại, từ từ di chuyển, ngay cả viên trân châu nho nhỏ then thùng cứng rắn lên cũng được yêu thương một phen, tiểu huyết bị trêu chọc không ngừng chảy ra dâm dịch thơm ngọt, ngón tay của anh vét toàn bộ dâm dịch ra cửa huyết khiến tiểu huyết càng thêm sáng bóng.[QR][diendanlequydon]

Bên trên môi lưỡi cũng không nhàn rồi, bàn tay kéo áo ngực ra, đè ép hai bầu vú vào bên nhau, hai núm vú chen chúc bên nhau bị miệng của anh ngậm vào bên trong, nước bọt thấm ướt quảng vú, đầu lưỡi không ngừng kích thích núm vú khiến Hải Bối Nhi không ngừng run rẩy.

“Mộ Lâm... Mộ Lâm... Tôi muốn... Muốn dương vật lớn của anh mạnh mẽ đâm tôi...”

Mười ngón tay trắng nõn xuyên qua những sợi tóc của anh, không biết vì sao Hải Bối Nhi rất thích nói những lời dâm đẳng này với Mộ Lâm, có lẽ do về mặt ngại ngùng rồi lại giả vờ như không có chuyện gì của Mộ Lâm mỗi khi nghe thấy những lời này, lại có lẽ do cô thích khiến người đàn ông nghiêm túc này không thể duy trì được vẻ mặt nghiêm túc bởi vì cô.

“Cô... Người phụ nữ này!”

Quả nhiên, Mộ Lâm vẫn không thể nói được những lời trách móc cô nhưng mà trong câu nói này cũng đã bao hàm sự cung chiều mà chính anh cũng không hiểu được.

Tại sao Mộ Lâm lại không muốn trực tiếp cảm thương ra trần chứ? Anh suy nghĩ cần phải làm tốt khúc dạo đầu, nhưng cô ngược lại, cứ thích quyến rũ anh làm anh mất khống chế. Nhớ tới bộ dáng của cô sau khi bị anh đối xử thô bạo đêm đó, anh chỉ có thể than nhẹ một tiếng: “Ngoan, chờ thêm một chút, tôi không muốn lúc sau cô lại bị thương.”

Giọng nói gọi cảm khàn khàn của anh, sự bao dung và cung chiều khiến Hải Bối Nhi không khỏi đỏ mặt, giọng nói càng thêm mềm mại, giống như có thể véo ra nước: “Nhưng mà bên trong thật sự rất ngứa mà ~”

“Vậy tôi liếm giúp cô?” Mộ Lâm rút ngón tay ra, cũng không đợi Hải Bối Nhi trả lời, anh đã cúi người xuống, bắt đầu liếm láp nụ hoa yêu kiều kia, đầu lưỡi tỉ mỉ rửa sạch toàn bộ cửa huyết một lần, đầu lưỡi hoạt động trên dưới hai búi thịt mềm mại một hồi, cuối cùng đâm vào trong tiểu huyết.

Vòng eo của Hải Bối Nhi bắn lên thật mạnh giống như một con cá đang giãy dụa, bàn tay của anh dùng sức đè cô xuống, đầu lưỡi ở bên trong không ngừng đâm vào lại đi ra, huyết thịt mềm mại kẹp chặt đầu lưỡi của anh, anh không khống chế được nhanh hơn tốc độ, nghe cô quyến rũ kêu ê ê a a, anh càng thêm ra sức.

Chóp mũi của anh chạm vào hạt châu nhỏ, hơi thở phun vào búi thịt mềm mại mẫn cảm không thôi, anh còn ngại như vậy chưa đủ, ngậm lấy một bên búi thịt, hút dẫn vang lên tiếng bẹp bẹp.

Hải Bối Nhi bị sự âu yếm tinh tế kiên nhẫn như vậy trêu chọc đến mức thần trí hoảng hốt, cảm giác mất khống chế càng ngày càng mạnh mẽ, cô hét lên một tiếng dâm thủy bắn vào mặt anh.

Thân thể cô vẫn đắm chìm trong dư vị cao trào như cũ, lúc Hải Bối Nhi mơ mơ màng màng nghe thấy Mộ Lâm hỏi cô có thoải mái hay không, cô gật gật đầu, ngay sau đó một cây gậy cực nóng lại thô to đè ở cửa huyết của cô, cô lại nghe thấy anh hỏi cô có thể hay không.

Hải Bối Nhi đã sớm bị anh khiêu khích đến không còn là chính mình, vậy mà bây giờ anh còn đang cọ tới cọ lui hỏi cô có thể hay không, tại sao lại không thể, đã sớm có thể rồi!

Hai chân thon dài quấn lấy vòng eo cường tráng của anh, Hải Bối Nhi dùng sức một cái lập tức nấp cây gậy thật lớn kia vào trong cơ thể, xương mu tương gián khiến hai người đồng thời phát ra một tiếng than thở thoải mái, nếu không phải Mộ Lâm đè thân thể Hải Bối Nhi chỉ sợ cô sẽ tự mình động đậy thân thể.

“Đừng lỗ mãng, giao cho tôi được không? Tôi sẽ làm em thật thoải mái dễ chịu.”

Giọng điệu như vậy, dịu dàng như vậy!

Hải Bối Nhi cũng không biết tức giận cái gì, cô cắn bả vai anh, cơ bắp rắn chắc thiếu chút nữa làm hàm răng cô gãy rồi, cô tức giận hừ một tiếng: “Không thoải mái thì anh chết chắc!”

Mộ Lâm buồn bực cười, hôn lên đôi môi cô: “Hàm răng có đau hay không? Sau này cắn ở những chỗ thịt mềm thôi, như vậy răng sẽ không đau...”

Đối với cánh tay Mộ Lâm duỗi lại đây, cô không chút khách khí cắn vào chỗ thịt mềm mại mà anh cố ý lộ ra, đôi mắt xinh đẹp khẽ liếc, ai muốn có sau này với anh, tôi mới không muốn cắn anh!

Mộ Lâm nửa quỳ ở trên giường, một đôi chân trắng như tuyết của Hải Bối Nhi kẹp chặt bên hông của anh, bàn tay anh nâng cánh hông non mềm lên, một cây dương vật màu sắc thâm trầm ra ra vào vào trong tiểu huyết phần hồng.

Anh cố ý thả chậm động tác, dương vật kéo dầm thùy từ sâu bên trong tiểu huyết ra ngoài, chọc cô càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, hai chân không ngừng kẹp chặt ma sát phần eo mềm mại của anh, môi đỏ khẽ mở: “Thật ngứa... Dùng sức, tôi muốn anh dùng sức đâm tôi... Tôi muốn dương vật lớn dùng sức...”

Bàn tay nâng hông cô hơi dùng sức một chút, dương vật cắm sâu vào trong tiểu huyết, chạm vào tận cửa tử cung nhưng ngay sau đó động tác của anh dừng lại: “Thiếu chút nữa đã bị cô lừa dối... Cô phải gọi tôi là cái gì?”

“Mộ Lâm... Mộ Lâm... Xin anh, cho tôi... Tôi muốn anh mạnh mẽ đâm tôi...”

Lúc này anh mới hài lòng chuyển động, theo quy luật một nông một sâu đâm vào rút ra, Hải Bối Nhi bị đâm đến mức hai chân bủn rủn, mềm mại liên tục kêu lên dâm dăng, động tác của anh cũng bắt đầu mạnh hơn nhanh hơn.

Không biết qua bao lâu, hai người đồng thời rên rỉ một tiếng, đạt tới cao trào cùng một lúc.

Mộ Lâm rút dương vật nửa mềm từ trong huyết ra, “Ba” một tiếng hoàn toàn rời đi, tinh dịch trắng đậm chảy ra theo, anh nhìn thấy, đôi mắt nóng lên, dương vật lại có dấu hiệu cứng rắn.

Anh không nên bắn vào trong cơ thể cô nhưng trong lòng anh lại âm thầm suy nghĩ nếu Hải Bối Nhi mang thai thì tốt rồi, một đứa con... Thuộc về hai người.

Hải Bối Nhi cũng không biết suy nghĩ trong lòng Mộ Lâm, cô ôm cổ anh lam nũng: “Tôi muốn tắm rửa, Mộ Lâm”

Hôn vào má cô một cái: “Được.”

Trong phòng tắm, Mộ Lâm không biết đây là lần thứ bao nhiêu lấy bàn tay đang nghịch loạn trên cơ ngực của anh ra.

“Mộ Lâm thật keo kiệt, đáng người tốt như vậy còn không muốn cho tôi sờ!”

“Cô như vậy tôi sẽ lại muốn một lần!”

“A, hai tiếng hình như không đủ ~”

“Chỉ biết trêu chọc tôi!”

Hai cái giờ không đủ? Vậy để cho bọn họ chờ đi, trước trừng phạt người phụ nữ trong lòng này quan trọng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 10: Vậy em có tình là bán mình cho anh không?

Editor: QR - diendanlequydon

Hội nghị lần này hoãn lại gần ba tiếng rưỡi nhưng không có một người nào có một câu oán hận.

Nguyên nhân sao, có thể nhìn thấy tổng giám đốc luôn luôn tự giữ mình biến thành cái dạng này, ba tiếng rưỡi tính là cái gì, hơn nữa nhìn ý tứ của thư ký đó chính là người giống cây vạn tuế như tổng giám đốc cuối cùng cũng nở hoa rồi.

Bọn họ đối với người phụ nữ này có mười hai vạn phần lòng hiếu kỳ cùng với sự kính trọng!

Chờ đến khi bắt đầu cuộc họp, bọn họ chỉ nhìn thấy một mình tổng giám đốc đi ra, trên mặt tràn đầy thoả mãn, mà người phụ nữ kia lại không xuất hiện.

A, xem ra tổng giám đốc sống không tồi nha!

Đàn ông ăn no luôn tương đối dễ nói chuyện, ngay cả nhân viên phạm sai lầm nhỏ nhoi anh cũng khoan dung hơn rất nhiều so với ngày thường.

Chờ đến khi kết thúc cuộc họp, một đám người nhìn anh với ánh mắt trông mong, Mộ Lâm lạnh lùng nói ra hai chữ.

“Tan ca.”

Tổng giám đốc, chúng ta càng muốn trông thấy mỹ nhân hơn chứ không phải tan ca.

Mộ Lâm trở lại phòng nghỉ lập tức nhìn thấy trong căn phòng lên một đoàn, trên mặt không khỏi nở một nụ cười, anh đi vào vỗ vỗ, giọng nói dịu dàng.

“Đói chưa? Chúng ta đi ăn cái gì được không?”

Một cánh tay ngọc từ bên trong vươn ra, Hải Bối Nhi nắm bắt: “Em còn muốn ngủ ~”

Mộ Lâm cầm tay cô nhéo nhéo, kéo cô từ trong chăn ra: “Ăn xong rồi ngủ tiếp được không? Đêm nay ở lại, nhé?”

Cô mở to đôi mắt buồn ngủ mơ màng, hi vọng quá rõ ràng trong mắt anh lại khiến cô không đành lòng cự tuyệt, cô cười: “Chúng ta được xem là quan hệ gì?”

“... Bạn trai bạn gái?” Mộ Lâm có chút không xác định, nói cho cùng Hải Bối Nhi còn chưa ly hôn.

“Ha ha ha, em còn chưa ly hôn đâu, chúng ta nhiều nhất có thể xem như tình nhân? Mà anh là gian phu ngoài giá thú của em?” Hải Bối Nhi trực tiếp ngồi dậy, thân thể trần trụi ở trong chăn nửa che nửa hở, mặt mày như tơ lụa nhìn người đàn ông đang ngây người.

“Em nói cái gì thì chính là cái đó, đêm nay ở lại được không?” Anh vẫn không quên mục đích của mình, tuy rằng hiện tại anh càng muốn làm chút chuyện gì đó với cô.

Hải Bối Nhi nhẹ nhàng gạt đầu, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Đến bây giờ anh cũng còn chưa nói anh tìm em có chuyện gì, thật sự chính là muốn hỏi vết thương của em đã lành hay chưa sao? Hay là nói, anh chính là muốn đối với em...”

Mộ Lâm ho khan hai tiếng, trên mặt hiện lên vẻ thoải mái, rõ ràng bởi vì lời nói của Hải Bối Nhi nên nhớ tới chuyện gì đó, anh dời tầm mắt.

“Được rồi, mau đứng lên, sau khi ăn cơm anh lại nói cho em biết vì cái gì, không được đầy đủ là vì... Vết thương của em.”

“Vậy anh giúp em mặc ~”

Nhìn Hải Bối Nhi dang đôi tay, vẻ mặt chờ mong, Mộ Lâm vô lực xoa xoa trán, có cảm giác mình không phải tìm một tình nhân mà là tìm một đứa con gái, nói đúng ra là một vị tổ tông cần phải được chăm sóc kỹ càng.

Mộ Lâm dẫn cô đến một chỗ không tồi, hoàn cảnh ưu nhã an tĩnh mà quần áo trên người cô hoàn toàn mới cũng do anh tỉ mỉ chọn lựa, không thể không nói ánh mắt Mộ Lâm rất phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Nhìn dáng ăn uống nhẹ nhàng của anh, cô cũng hoài nghi có phải bản thân đầu óc có vấn đề mới có thể chọn một người có thẩm mỹ, thế giới quan, gia thế đều kém cô vài con phố như Trần Nghị hay không?

“Đang nhìn cái gì?” Mộ Lâm nhấp một ngụm rượu vang đỏ, có chút nghi hoặc.

“Đang nhìn người đẹp a ~” Hải Bối Nhi cười nói nhưng ánh mắt kia rõ ràng không chỉ đơn giản như vậy.

Mộ Lâm bị ánh mắt như vậy nhìn đến mức hơi không chịu nổi, chỉ có thể nói sang chuyện khác, anh đề cập đến chuyện nhà họ Hải.

“Nói như vậy, là anh giúp nhà em?”

Rõ ràng chỉ là một đêm tình, người đàn ông này còn cố tình giúp cô như vậy.

“Em có tính là bán mình cho anh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 11: Anh dám hung dữ với em

Mộ Lâm cũng không biết Hải Bối Nhi đang nói giỡn hay đang nghiêm túc, nhưng anh nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn nghiêm túc nói: “Đúng, cho nên em phải tốt với anh một chút, yêu cầu đầu tiên của anh chính là em không được nói chuyện lung tung!”

Hải Bối Nhi cười dựa cả vào bàn com, phản ứng của người đàn ông này thật sự quá buồn cười, thật vất vả mới ngưng cười, một đôi mắt thủy nhuận liếc anh: “Nói lung tung cái gì, là những câu nói ở trên giường đó sao? Ví dụ như... Ừm ừm ừm...”

Mộ Lâm có chút khản trương che miệng Hải Bối Nhi lại, trong mắt anh có chút xin tha: “Được rồi, đừng nói những câu trêu chọc anh như thế nữa, xin em, em thật là tiểu yêu tinh gây vò người khác!”

Câu nói cuối cùng lại khiến Hải Bối Nhi cười lên, lúc này cô cười dữ dội hơn, cười đến mức bụng cũng đau.

Hải Bối Nhi vẫn luôn nhớ kỷ anh đã thừa nhận bao dưỡng cô, vì vậy ở trên xe cô ôm cổ anh, làm nũng nói: “Kim chủ, đêm nay muốn sủng hạnh tằm thiếp sao?”

Mộ Lâm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, chỉ đành vỗ mông cô yêu cầu cô ngồi đằng hoàng.

Hải Bối Nhi đương nhiên sẽ không dễ dàng nghe lời như vậy, càng ngày cô càng thích trêu chọc Mộ Lâm, rồi sau đó nhìn các loại phản ứng bất đắc dĩ của Mộ Lâm.

Nhưng lúc này rõ ràng Mộ Lâm không định dung túng cô, đen mặt đánh vào mông cô thật mạnh, lần thứ hai cường điệu nói cô ngồi vững.

Hải Bối Nhi nhìn nhìn sắc mặt của anh, bộ dáng Mộ Lâm đen mặt vẫn có một chút dọa người, cô đã bị dọa tới rồi, ngồi nghiêm chỉnh, thường thường liếc nhìn Mộ Lâm, đôi mắt trong veo như nước lại vô cùng đáng thương.

Cô không nhìn thấy ý cười và sự cưng chiều trong mắt Mộ Lâm.

Có lẽ do ánh mắt Hải Bối Nhi quá đáng thương, trong lòng Mộ Lâm mềm nhũn, lúc xuống xe sờ khuôn mặt của cô, nhẹ giọng nói: “Đừng chơi đùa trên xe nữa, quá nguy hiểm, về đến nhà em có thể tùy ý chơi đùa như thế nào cũng được, được không?”

Hải Bối Nhi cũng không biết sao, sau khi trở lại nơi này càng thêm yếu ớt, cô ngay lập tức khóc lên: “Anh hung dữ với em, thật hung thật hung thật hung...”

Mộ Lâm thật sự không có cách nào với cô, vuốt lưng cô không ngừng xin lỗi, lại dịu dàng hôn lên trán cô, cuối cùng thật sự không có cách nào, đành phải thấp giọng nói: “Vậy em muốn làm sao bây giờ? Em muốn như thế nào cũng được, đừng khóc được không, em khóc khiến anh cũng rất khó chịu.”

Hải Bối Nhi khóc nức, nhìn sắc mặt Mộ Lâm, lại thuận một đường nói: “Vậy sau này anh không thể hung dữ với em!”

Mộ Lâm lui một bước: “Được được được, anh đồng ý với em, sau này không hung dữ với em, nhưng mà sau này em cũng không được đùa giỡn trên xe được không?”

“Được.”

Giờ phút này Hải Bối Nhi có vẻ vô cùng ngoan ngoãn làm cổ họng Mộ Lâm có chút ngứa, giờ tay sờ sờ khuôn mặt của cô, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, thật là thua với cô.

Nhưng mà trong lòng anh vẫn rất vui vẻ, đây là chuyện như thế nào?

Hải Bối Nhi phát hiện chỉ cần cô nói chuyện mềm mại cho dù sắc mặt Mộ Lâm có không kiên nhẫn như thế nào đi nữa cũng sẽ đồng ý yêu cầu của cô, vì vậy toàn bộ hành trình cô luôn đi theo sau lưng Mộ Lâm làm một cái đuôi nhỏ, có đôi khi thậm chí muốn anh ôm cô, cõng cô.

Tuy rằng bị làm phiền nhưng rõ ràng Mộ Lâm rất nguyện ý bị quấy rầy như vậy, hai người khoe ân ái cũng không cần quá ngược cẩu.

Lúc này trên người Mộ Lâm treo một con koala thật lớn, cho dù Hải Bối Nhi đã buồn ngủ, ánh mắt mông lung nhưng vẫn quán lấy Mộ Lâm không buông tay như cũ, Mộ Lâm luôn tự hỏi mãi, vẫn hỏi ra nghĩ vẫn trong lòng.

“Vì sao em không ly hôn?”[QR][diendanlequydon]

Mộ Lâm càng muốn hỏi chính là, có phải trong lòng cô còn nghĩ tên cận bã kia hay không?

Quyển 10 - Chương 12: Gặp mặt Trần Nghị

Editor: QR - diendanlequydon

“Ừm, anh ta đối xử với em như vậy, em không muốn để anh ta sống tốt, hiện tại chính là treo anh ta mà thôi, sau này em sẽ từng chút hỏi đáp anh ta.”
Hải Bối Nhi lẩm bẩm, mềm mại nói bên tai anh.

“Vậy em với anh ta... Bỏ đi.” Mộ Lâm luôn mãi do dự, vẫn không hỏi cô mà người phụ nữ trên vai dường như cũng đã ngủ rồi.

Không biết qua bao lâu, Hải Bối Nhi mới nỉ non nói ra một câu nhưng sau khi anh nghe xong, vành tai đỏ lên, trên mặt nở nụ cười.

“Em đã không còn cảm tình gì với anh ta từ lâu rồi, em còn tương đối cảm thấy hứng thú với anh hơn một chút.”

Ôm nhau ngủ luôn ngon hơn so một người cô đơn ôm gối, dù Hải Bối Nhi trêu đùa anh như thế nào thì anh cũng không động vào cô, cuối cùng anh ôm cô đơn thuần ngủ cả đêm.

Mà lý do chính là anh cảm thấy lần làm tình chiều nay đã khiến cô rất mệt.

Tuy rằng cô cũng không mệt đến đâu nhưng sự dễ tâm của anh khiến cô rất vui vẻ.

Ngủ dậy một giấc, có người xử lý tất cả mọi thứ, cảm giác thật đúng là không tồi, chẳng qua tâm tình vui vẻ chỉ kéo dài đến khi nhận được tin tức của Trần Nghị.

“Bối Nhi, mặc kệ như thế nào, cho dù có ly hôn, xin em gặp anh một lần có được không?”

“Có chuyện gì? Em... Chồng cũ?” Mộ Lâm đeo tạp dề, trong tay còn cầm cái sủi cháo, trên sủi cháo còn đang chảy dầu.

Chồng cũ? Cách gọi này thật có ý tứ, đôi mắt Hải Bối Nhi hơi giật giật, cô đoán được tâm tư trong lòng anh, chớp mắt, cô cúi đầu, giọng nói hơi trầm thấp.

“Đúng vậy, anh ta nói muốn gặp em một lần, muốn xin em tha thứ.”

Mộ Lâm ngay lập tức có chút sốt ruột nhưng anh lại không biết nói ra như thế nào, vốn dĩ anh không thể can thiệp chuyện tình cảm của người khác, hiện tại cũng không biết can thiệp như thế nào.

Có phải anh nên nói em không nên quay lại với tên đàn ông căn bã kia hay không? Hay là nên nói để cho đôi gian phu dâm phụ không có lòng tốt kia đi tìm chết đi?

Mộ Lâm không biết, những suy nghĩ rối rắm của anh đều biểu hiện ở trên mặt, Hải Bối Nhi nhìn anh cảm thấy rất vui vẻ.

“Kim chủ, kim chủ, trứng chiên của em muốn cháy rồi!”

Mộ Lâm vừa ngẩng mặt nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Hải Bối Nhi, làm sao anh lại không biết mình lại bị Hải Bối Nhi chơi một lần nữa, anh có chút ảo não nhưng vẫn ngoan ngoãn đi chiên trứng.

Một ngày nào đó, anh nhất định phải trừng phạt cô gái nhỏ không nghe lời này.

Cuối cùng Hải Bối Nhi vẫn quyết định đi gặp Trần Nghị một lần, Mộ Lâm ngay lập tức đen mặt yêu cầu cùng đi.

Thế này đối với kế hoạch của cô cũng bất lợi cho nên cô không đồng ý, kết quả Mộ Lâm nói ngồi ở một bên cũng được hoặc ngồi ở trong xe cũng được, dù sao mặc kệ như thế nào anh cũng muốn đi.

Thái độ kiên quyết của anh khiến cô không biết nên nói như thế nào, chỉ để lại một câu anh tùy ý rồi lập tức ra cửa.

Kết quả cuối cùng anh thật đúng là đi theo sau lưng Hải Bối Nhi, ngay khi Hải Bối Nhi đi vào quán cà phê đã hẹn với Trần Nghị, cô lập tức nhìn thấy anh tùy tiện ngồi ở chỗ gần bọn họ, cô thiếu chút nữa không phá ra cười ngay chỗ công cộng.

Nhưng mà ngay sau đó Mộ Lâm thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bởi vì Trần Nghị ngồi gần Hải Bối Nhi đã muốn cầm lấy tay cô, một bộ dáng tình thâm, thiếu chút nữa không làm tổng giám đốc Mộ xưa nay trời sập đất nứt không hề biến sắc muốn bóp chết anh ta.

Cũng may Hải Bối Nhi kịp thời tránh thoát Trần Nghị, trên mặt cô còn đầy ưu thương: “Anh cần gì nhất định phải tìm em.”

Bộ dáng đau thương làm Trần Nghị vui vẻ trong lòng, nếu Hải Bối Nhi không đau thương anh mới thật sự muốn đau thương nhưng anh còn không có ngu ngốc đến mức biểu hiện sự vui vẻ ở trên mặt: “Anh biết ngày ấy là anh không đúng, mặc kệ trừng phạt thế nào anh đều nhận, em trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 13: Đi gặp tra nam (đàn ông cận bã)

Trần Nghị không biết, hai người đã sớm nhìn thấu tâm tư của anh ta, Hải Bối Nhi càng cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Hải Bối Nhi kết hôn với Trần Nghị đã được ba năm, cô cũng không biết người đàn ông này làm cách nào ngày ngày có thể nguy trang được đáng vẻ thâm tình yêu cô tha thiết, hay là nói cô quá ngu ngốc, vẫn luôn không nhìn thấu sự giả dối của người đàn ông này.

Trên mặt cô giống như có chút buồn lòng. Cô nhìn trong mắt Trần Nghị càng ngày càng đặc ý, đến bây giờ người đàn ông này còn tưởng rằng anh ta có thể không chế cô, vì vậy Hải Bối Nhi không hề giọng nói của mình, có chút không xác định, nói: “Anh và... cô ấy, hiện tại như thế nào rồi?”

Trần Nghị nhanh chóng cầm tay Hải Bối Nhi giải thích: “Anh thật sự đã chia tay với cô ta, em phải tin tưởng anh!”

Mộ Lâm nhìn thấy, lại muốn xù lông, cô không dấu vết rút tay ra: “Anh và... cô ấy đã bao lâu rồi?”

Trần Nghị tự nhiên sẽ giải thích quan hệ của bọn họ cũng không được bao lâu, nghe nói là có một lần say rượu loạn tính, hơn nữa lần ở trong nhà cũng là Lâm Yên quyến rũ anh ta, bọn họ tổng cộng mới xảy ra quan hệ hai ba lần.

Những lời giải thích này khiến trong lòng Hải Bối Nhi liên tục cười lạnh, cô đã quyết tâm liều chết, tra xét hai người này.

Hải Bối Nhi và Lâm Yên là bạn thời đại học sau đó phát triển thành khuê mật mà Trần Nghị và Lâm Yên là bạn học thời cấp ba, hơn nữa hai người đã có quan hệ nam nữ từ lúc đó, còn Lâm Yên sau khi biết được gia thế nhà cô bất phàm đã dẫn cô đến kết bạn với Trần Nghị.

Lúc sau Lâm Yên ở bên cô thường xuyên khen Trần Nghị, bản thân điều kiện của Trần Nghị cũng không phải rất kém cỏi, miệng lưỡi lại trơn tru, Hải Bối Nhi đã ở cùng Trần Nghị, sau khi tốt nghiệp trực tiếp kết hôn.

Có thể nghĩ được hai người bọn họ mưu đồ bí mật đã bao lâu.

Nếu là Hải Bối Nhi lúc trước chắc chắn tin tưởng anh ta, nhưng hiện tại...

“Em có chút không xác định, anh... Anh để em từ từ suy nghĩ lại, để em tĩnh tâm mấy ngày đi... Em đi đây...” Cũng không đợi Trần Nghị trả lời, Hải Bối Nhi lập tức vội vàng rời đi.

Mộ Lâm vốn định đi theo Hải Bối Nhi, cùng nhau rời đi nhưng Trần Nghị nghe một cuộc điện thoại lại làm anh dừng lại.

Cuộc điện thoại tất nhiên là Lâm Yên gọi tới, dò hỏi Trần Nghị sự tình như thế nào.

“Yên tâm, cô ta tin, vẫn luôn ngu ngốc như vậy.”

Mộ Lâm cắn chặt môi, trong lòng lập tức dâng lên sự tức giận, không biết vì sao anh chỉ cảm thấy người đàn ông này thật chướng mắt.

Rõ ràng đã bá chiếm người phụ nữ tốt đẹp như vậy nhưng cổ tình lại không quý trọng, còn muốn tính kế cô như thế.

Nếu như... Nếu như anh có thể quen biết Hải Bối Nhi sớm một chút thì tốt rồi, anh nhất định sẽ không làm Hải Bối Nhi chịu ủy khuất như thế này.

Anh cau mày đi ra cửa, trong lòng tính toán tìm người thu thập tên cận bã này một chút, cho dù Hải Bối Nhi sẽ tức giận, anh cũng muốn ra khẩu ác khí này mới được.

Đặc biệt là anh ta còn chạm vào tay cô, hơn nữa những hai lần!

Hải Bối Nhi ngồi ở trong xe của Mộ Lâm, cầm khăn giấy xoa đôi mắt, Mộ Lâm nhìn thấy trong lòng nhện không được nghĩ, có phải Hải Bối Nhi vẫn không bỏ xuống được tên đàn ông cận bã kia hay không? Cho nên cô thương tâm, nếu... Nếu cô phải về bên cạnh tên tra nam kia thì phải làm sao bây giờ?

“Anh làm cái gì vậy? Còn không mau lái xe, em đói bụng rồi nè ~”

Lúc này Mộ Lâm mới hồi phục lại tinh thần, máy móc đi vào lái xe, trong đầu loạn rầm rầm, tất cả đều là hình ảnh Hải Bối Nhi lại quay về bên cạnh tên

tra nam kia, một mình anh lẻ loi đứng bên cạnh, chỉ có thể nhìn bọn họ đi xa...

“Mộ Lâm, lông mi của em rơi vào trong mắt, đau quá, anh giúp em nhìn một chút.”

Vừa quay đầu lại, Hải Bối Nhi bấu môi, dụi mắt, anh nhìn không được ôm lấy người phụ nữ này, dùng sức lớn giống như muốn xoa cô vào trong thân thể anh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 14: Lợi dụng và tình yêu

Editor: QR - diendanlequydon

“Anh làm cái gì thế? Mắt bên này của em đau quá, nước mắt vẫn luôn chảy không ngừng, anh còn không giúp em nhìn xem.” Hải Bối Nhi đánh anh nhưng Mộ Lâm vẫn không nhúc nhích.

“Em thật sự sẽ không trở về chứ?” Mộ Lâm cảm thấy bản thân không có cách nào chấp nhận việc Hải Bối Nhi trở lại bên cạnh người đàn ông kia, đến nỗi nguyên nhân sâu xa trong đó anh cũng không rõ ràng lắm, dù sao chính là anh không muốn Hải Bối Nhi trở về.

“Em giống đứa ngốc lắm sao? Em rất nhanh sẽ phải ly hôn nhưng mà trong khoảng thời gian này phải làm cho bọn họ chó cắn chó mới được!” Hải Bối Nhi tính toán chằm ngoi quan hệ của bọn họ, làm cho bọn họ công kích lẫn nhau, cô ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Mộ Lâm nghĩ Hải Bối Nhi anh quen biết thật sự không giống một đứa ngốc, cho nên anh nghiêm túc lắng đầu nhưng anh vẫn có chút không yên tâm: “Thật sự sẽ không?”

Hải Bối Nhi liếc mắt nhìn Mộ Lâm một cái, người này thật sự là tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị?

Cái liếc mắt kiêu tiểu này kéo dài đến khi cả người Mộ Lâm thông suốt, mang theo Hải Bối Nhi về nhà nấu cơm.

Không phải nói muốn trói chặt trái tim một người đàn ông chính là trói chặt dạ dày của anh ta hay sao? Như vậy ngược lại cũng có thể đi, trong lòng Mộ Lâm đã nhanh chóng tính toán xong nên làm những món gì.

Bên này tất nhiên là vui mừng nhưng mà Trần Nghị và Lâm Yên cũng không tốt như vậy.

Bản thân bọn họ cũng không phải người tốt lành gì, có thể ở bên nhau bắt quá bởi vì có lợi ích, một khi xảy ra chuyện còn không phải trốn tránh trách nhiệm, đổ lỗi cho nhau sao, thậm chí cần ngược lại đối phương cũng không phải là việc khó.

Ngày ấy Trần Nghị xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên là trách móc Lâm Yên, tuy rằng sau đó Trần Nghị đã xin lỗi cô ta nhưng trong tiềm thức, cô ta vẫn luôn nghi ngờ Trần Nghị, thậm chí tìm người giám thị Trần Nghị.

Thấy biểu hiện của Trần Nghị ở nhà họ Hải, Lâm Yên cảm thấy ghê tởm giống như ăn phải ruồi bọ, tuy rằng vẫn hỏi Hải Bối Nhi rất quan trọng nhưng Trần Nghị nói cô như vậy, có phải chứng minh trong lòng anh ta cũng nghĩ về cô như vậy hay không?

Kỹ nữ, chủ động quyến rũ, ai cũng có thể làm chồng, dùng hết tâm cơ tới gần anh ta...

Bề ngoài giữa Trần Nghị và Lâm Yên không có vấn đề gì nhưng vết rách bên trong càng lúc càng lớn, chung quy có một ngày sẽ bùng nổ.

Có người nói phụ nữ không thể thành đại sự, nói như vậy cũng không phải kỳ thị phụ nữ mà do đại đa số phụ nữ đều sẽ thiên về tình cảm mà ưu tiên tình cảm thường rất dễ dàng xảy ra chuyện xấu.

Lâm Yên cũng như thế, hiện tại cô đã không ưu tiên tính kế Hải Bối Nhi mà muốn biết rõ ràng rốt cuộc Trần Nghị có yêu cô hay không?

Nhưng trong lòng Trần Nghị lại nghĩ trước tiên phải vấn hồi Hải Bối Nhi, bất luận phải trả giá bao lớn, vì vậy anh ta còn làm bộ đoạn tuyệt quan hệ với Lâm Yên.

Chẳng qua đối với Lâm Yên mà nói, chuyện này chính là chứng cứ chứng tỏ Trần Nghị không yêu cô, cô ngày ngày đêm đêm nghĩ chuyện này, sắp điên cuồng.

Đến tận khi Hải Bối Nhi hẹn cô ra gặp mặt.

Lần gặp mặt này cũng không có cảm giác khó thuốc súng nổi lên bốn phía mà bình tĩnh dị thường.

Hải Bối Nhi chỉ nói mấy câu với Lâm Yên rồi lập tức đứng dậy rồi đi, luân hồi mấy đời cô đã sớm xem thấu nói mấy câu giữa Trần Nghị và Lâm Yên cho nên cô biết rõ ràng nên đã kích hai người như thế nào.

Cô chỉ nói Lâm Yên, cô đã sớm biết kế hoạch của Trần Nghị và Lâm Yên, Trần Nghị đã sớm thắng thắn với cô nhưng cô không nghĩ tới Trần Nghị vẫn luôn bắt cả hai tay.

Thậm chí Hải Bối Nhi có lòng tốt phỏng đoán, có phải bởi vì công phu trên giường của Lâm Yên rất tốt cho nên Trần Nghị mới có thể vẫn luôn bắt cả hai tay hay không?

Lâm Yên sẽ tin tưởng sao?

Đương nhiên sẽ không nhưng Lâm Yên sẽ tự mình điều tra.

Lâm Yên sẽ không ngốc nghếch đến tự mình đi hỏi Trần Nghị như vậy, cô ta sẽ chỉ biết tự mình tìm ra chân tướng nhưng cũng đúng là nhờ vậy, kế hoạch của Hải Bối Nhi mới có thể thành công.

Bởi vì Hải Bối Nhi sẽ chỉ để Lâm Yên tìm được thứ mà cô muốn cô ta tìm thấy.

Đó chính là, Trần Nghị chỉ lợi dụng Lâm Yên, không có tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 15: Em như vậy, anh còn thích em không?

Trên người Hải Bối Nhi chỉ mặc một cái áo somi to rộng, bàn chân để ở trên sofa chơi máy tính, chẳng qua mặt cô nghiêm túc và giao diện nhanh chóng hiện lên trên máy tính chứng minh cô cũng không phải “Choi” đơn giản như vậy.

Mộ Lâm bùng nham đứng trái cây đi tới, nhìn áo somi trên người Hải Bối Nhi, trong mắt hiện lên sự thỏa mãn và chiếm hữu.

Mỗi người đàn ông luôn có chút tiểu tình kết như vậy, anh cũng không ngoại lệ.

Trên người cô mặc quần áo của anh, dính đầy hơi thở của anh, loại cảm giác này thật sự vô cùng tốt.

Đặc biệt đường cong là lướt của Hải Bối Nhi khiến áo somi tạo thành một dáng vẻ mê người, mấy cúc áo phía trên đều sắp bị căng bạo, hơn nữa núm vú còn nổi lên.

Cầm nữa cầm một miếng trái cây, trực tiếp để ở bên miệng cô, sau khi Hải Bối Nhi nhai nuốt, dứt khoát đóng máy tính, trở tay chế trụ cổ anh, sau đó là một nụ hôn sâu, mùi thơm trái cây lan tràn trong miệng.

Từ khi cô bị anh các loại lấy cớ giữ lại trong nhà anh, loại tình huống này đã thấy nhiều không trách, thậm chí cô còn rất hưởng thụ loại thân mật này với anh, đương nhiên Mộ Lâm cũng càng thêm hưởng thụ.

“Không biết kim chủ vừa lòng với sự hầu hạ của em không?”

Hải Bối Nhi cười, mi mắt cong cong, rõ ràng cô mới là người được hầu hạ lại đổi trắng thay đen, Mộ Lâm cũng không giận, lại đưa cho cô một miếng trái cây.

“Rất vừa lòng.” Hơn nữa vô cùng vừa lòng.

Hải Bối Nhi nghĩ đến kế hoạch cô vừa mới bày ra, cô trộm liếc mắt nhìn anh một cái, trong lòng không biết vì sao có chút ưu sầu.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mộ Lâm sờ khuôn mặt cô, xúc cảm trơn mềm làm anh lưu luyến quên phản ứng, cuối cùng trực tiếp hôn một cái thật sâu.

“Em vừa mới, um... Động tay động chân vào việc làm ăn của chồng trước một chút, anh có thể cảm thấy em làm như vậy... Không được tốt hay không?”

Nói động tay động chân một chút là còn nhẹ, cô quả thực ép công ty của Trần Nghị đi vào tử lộ, đời này Trần Nghị cũng đừng nghĩ đến việc buôn bán, một thương nhân không trung thực làm sao có thể buôn bán.

Nhưng cô hơi sợ Mộ Lâm không thích cô như vậy.

Cô biết bản thân đã thay đổi, cũng không phải chỉ một chút xíu, trải qua mấy đời khiến cô thay da đổi thịt, hơn nữa mãi giữa cô từ một thanh ri kiếm sát giết thành một thanh bảo kiếm sắc bén.

Nhưng có đôi khi cô cũng sợ hãi bản thân như vậy, hơi không chú ý bị thương cũng không biết sẽ là ai.

Khó khăn mới gặp được một người đàn ông hợp tâm ý, cô vẫn tương đối để ý suy nghĩ của anh, nhưng nếu thật sự không hợp... Cô cũng sẽ không uớt át bản thù.

Cho dù bản thân sẽ rất đau.

Mộ Lâm nhìn Hải Bối Nhi đang không biết vì sao uể oải không phản chấn, lần thứ hai sờ sờ khuôn mặt của cô, nhẹ giọng nói nhỏ: “Sẽ không, như vậy rất tốt, sau này sẽ không sợ có người bắt nạt em, em lại không biết đánh trả như thế nào.”

Hải Bối Nhi luôn thích thuận theo, bò dọc cơ thể anh, cô nũng nịu cọ vào người anh, đầu ngón tay trắng nõn nắm chặt lấy quần áo của anh: “Em làm cho anh ta nửa đời sau đều nghèo khó thất vọng!”

Anh nhìn ngón tay run nhẹ kia khiến trong lòng anh ngứa ngáy, anh cắn lỗ tai Hải Bối Nhi, nói: “Vừa lúc, anh tìm người đánh anh ta, hình như nửa đời sau anh ta không thể cứng!”

Ánh mắt Hải Bối Nhi sáng lên, nhả cái mũi nhỏ: “Chúng ta thật là xấu!”

Mộ Lâm cười: “Chúng ta rất xứng đôi.”

“Mộ Lâm, em nói với anh, vốn dĩ em rất ghét, anh không thể ghét bỏ em!”

Những lời nói này Hải Bối Nhi đã muốn nói thật lâu, cô vẫn luôn đóng vai người khác, những người đó đều không phải cô, chỉ là cô đóng thế mà thôi, sau khi trở về có đôi khi cô sẽ mơ mịt, phân không rõ người nào mới là cô.

Cô cần tìm gặp một cái người có thể lắng nghe và dẫn đường cho cô

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 16: Cái gương

Editor: QR - diendanlequydon

Hải Bối Nhi kể cho Mộ Lâm nghe về mối quan hệ giữa cô, Trần Nghị và Lâm Yên, tuy rằng rất có thể anh đã sớm biết được nhưng đây là từ góc độ của cô, từ cảm nhận của cô, kể ra từng chuyện.

Đương nhiên, mấy đời đã trải qua kia, cuối cùng cô vẫn không thể nói ra, đó là bí mật của cô.

Mộ Lâm hôn người phụ nữ nhỏ bé của anh, tuy rằng anh rất tò mò vì sao cô lại biến hóa lớn như vậy nhưng anh sẽ chờ đến một ngày cô tự nguyện nói ra.

Hôn hôn, nụ hôn đơn thuần dần dần biến chất, nhiễm hương vị tình dục.

Tuổi hai người đều không nhỏ nhưng lại vẫn giống như những người trẻ tuổi lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, thoáng đọng vào lập tức giống như củi khô bén lửa, một phát không thể vãn hồi rồi lại thuận lý thành chương.

Trên người Hải Bối Nhi mặc áo somi của anh, anh cởi bỏ từng cái lại từng cái cúc, giống như đang mở ra một món quà tình xảo mỹ lệ.

Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, Mộ Lâm vẫn kinh ngạc như cũ, cảm thán thân thể cô luôn tràn ngập lực hấp dẫn với anh.

Chẳng qua lúc sau Mộ Lâm lại đen mặt, bởi vì cô rất lớn mật, để phía dưới trần như nhộng, ngay cả quần lót cũng không có! Bởi vì vạt áo sơ mi tương đối dài có thể che đậy, vì vậy sau khi cởi hết cúc áo mới phát hiện.

Đôi chân của Hải Bối Nhi vẫn để trên bàn vì vậy có thể xem rõ ràng nộn huyết của cô, khe hở chính giữa hơi hơi mở ra, huyết thịt màu sắc quyền rũ đâm vào mắt Mộ Lâm.

Giọng nói Mộ Lâm không tốt, vỗ cái mông cô một chút: “Tại sao không mặc quần lót? Lá gan của em càng lúc càng lớn rồi!”

Hải Bối Nhi kéo bàn tay qua để vào bầu vú, nũng nịu nói một câu lập tức khiến anh không rảnh trách mắng cô: “Bối vì em muốn dương vật lớn của anh có thể tùy lúc đâm em nha~”

Mộ Lâm bắt đầu thả lỏng một tiếng, bàn tay có chút thô ráp không ngừng âu yếm hai bầu vú, nhũ thịt trắng nõn lộ ra từ khe hở của những ngón tay, nụ hồng anh từ chính giữa nũng nịu toát ra, rồi lại bị anh kéo vào lòng bàn tay đùa bỡn, hoặc bị đầu ngón tay kẹp lấy ấn kéo.

Ngón tay thon dài nâng cái cằm thanh tú của Hải Bối Nhi lên, đôi môi của Mộ Lâm khẽ chạm vào môi cô, đầu lưỡi như có như không lướt qua cánh môi, như là bàn chải nhỏ, mang theo từng trận ngứa ngáy.

“Ưm... Mộ Lâm... Mộ Lâm...”

Đôi mắt đẹp của Hải Bối Nhi đã mê mang không thôi, sóng nước mênh mông, nhìn thế khiến cổ họng anh lại căng thẳng, nhưng động tác của anh vẫn không nhanh không chậm như cũ.

Anh khẽ gặm môi dưới của cô, cô khẽ mở miệng chờ anh yêu thương, cổ tình anh không hề dao động, chỉ dùng hàm răng tra tấn môi dưới kiều nộn.

Bàn tay của Mộ Lâm du tẩu khắp toàn thân Hải Bối Nhi, động tác dịu dàng không thể tưởng tượng được, cũng vì như vậy Hải Bối Nhi động tình lợi hại rồi lại không chiếm được giải thoát, khó chịu mà hừ ra tiếng.

“Mộ Lâm... Mộ Lâm... A a a...”

Cô dồn dập thét chói tai, hai ngón tay của anh hung hăng đâm vào bên trong đường đi âm áp, Hải Bối Nhi cho rằng anh muốn bắt đầu dùng sức yêu thương cô thật tốt, kết quả lại là động tác chậm đến mức không thể chậm hơn, nghiền nát trong tiểu huyết của cô.

Dùng tốc độ thông thả rút ra, lại đâm vào, Mộ Lâm cứ kiên định lại thông thả cảm thụ cảm giác chặt chẽ của cô như vậy, trong lúc xô đẩy huyết thịt mang ra càng nhiều mật dịch.

Lấy một ít dịch trong suốt, Mộ Lâm làm trò trước mặt Hải Bối Nhi liếm láp ngón tay.

Đôi môi nhạt màu, đầu lưỡi hồng nhạt, hầu kết nổi lên chuyển động lên xuống.

Cuối cùng, Mộ Lâm nở một nụ cười tươi rói: “Thật ngọt.”

Bụng nhỏ của Hải Bối Nhi căng thẳng, rõ ràng anh cũng chưa làm gì cô nhưng cổ tình cô lại bị dánh vẽ vừa đâm mĩ lại yêu dã của anh kích thích đến mức đạt cao trào.

“Tỉ tách, tỉ tách.”

Chất lỏng phun ra khi cô đạt cao trào rất nhiều, chảy xuống xô pha, nhỏ giọt trên mặt đất, âm thanh rõ ràng như vậy.

Hải Bối Nhi giống như bị âm thanh này làm cho bình tĩnh, cảm xúc xấu hổ buồn bực dâng lên lên, hai mắt ửng đỏ lập tức muốn bò ra.

Người đàn ông này thật quá đáng!

Cô sẽ không thừa nhận mình đã bị anh quyến rũ mất rồi!

“Bối Nhi muốn tư thế này sao? Vậy chúng ta tới thử xem!”

Hải Bối Nhi còn không kịp bò ra đã bị anh nắm lấy eo nhỏ, mông nhỏ tròn trịa hơi vênh lên lay động trước mắt anh, làm sao anh có khả năng kìm nén được nữa, phóng xuất ra mãnh thú của mình, hoạt động trên dưới bên ngoài cửa huyết.

Anh chậm chạp không tiến vào khiến lòng cô nóng như lửa đốt, cô thật ngứa ngứa, chỉ muốn anh cho cô một sự thống khoái, muốn dương vật lớn hung hăng đâm vào, muốn bị anh bắn đầy toàn bộ tử cung...

Nhưng bộ dáng chỉ muốn xoa nắn, ma sát của anh quá rõ ràng khiến cô nói không nên lời, vì vậy khóe mắt cô hồng hồng, nước mắt vương đầy khóe mắt, ủy khuất nhìn anh.

“Anh, cái tên xấu xa này, khôn khiếp... Anh còn muốn tra tấn em đến lúc nào... Hu hu... Thật ngứa, thật muốn...”

Hồ hấp của Mộ Lâm lại thêm dồn dập, mồ hôi giữa trán nhỏ giọt trên ngực.

“Sau này còn dám không mặc quần lót hay không?”

Tách cửa huyết ra, quy đầu xâm nhập vào bên trong, thịt non trong tiểu huyết gần như gấp không chờ nổi xiết thật chặt, tước vũ khí đầu hàng, giống như sợ anh lại rút ra, thịt non không ngừng co rút lại, dụ dỗ dương vật thâm nhập vào.

Lúc này đương nhiên Mộ Lâm nói cái gì Hải Bối Nhi nghe cái đó: “Không dám... Sau này em sẽ mặc... Hu hu... Mau tiến vào...”

Nhận được câu trả lời mình mong muốn, anh cũng không hề khổng chế nữa, thẳng lưng một cái thẳng tắp đâm vào, bởi vì tư thế này hoàn toàn thâm nhập vào bên trong, chạm đến đỉnh bị miếng thịt mềm lấp kín, sung sướng đến mức anh nổi giận, gầm lên một tiếng, nhéo eo Hải Bối Nhi không ngừng kích thích.

Hải Bối Nhi bị anh đâm đến mềm thân mình, nửa người trên ngã vào sô pha, eo lại được anh dẫn theo, chính giữa trũng xuống tạo thành một độ cong mê người.

Lại bởi vì động tác của anh mà hai bầu vú kiều nộn bị sô pha ma sát đến hồng hồng, núm vú cứng rắn đến kỳ cục, bàn tay của Hải Bối Nhi nhẹ nhàng xoa nắn núm vú của mình nhưng hành động này lại chọc giận Mộ Lâm.

“Như thế nào? Anh không thể thỏa mãn em sao?”

Đôi mắt Mộ Lâm đã sớm đỏ đậm, lý trí từ khi anh chạm vào thân thể Hải Bối Nhi đã sớm không cánh mà bay.

Anh giữ đôi tay Hải Bối Nhi bắt chéo sau lưng ở sau lưng, ép buộc hai bầu vú của cô đong đưa giữa không trung, cái cổ thon dài ngửa ra phía sau, sợi tóc tung bay.

“A a a... Mộ Lâm... Mộ Lâm... Vú thật khó chịu... Anh sờ sờ được không...? A a...”

Một tiếng thét kinh hãi, Mộ Lâm gấp chân Hải Bối Nhi lại, ôm chân cô bẻ lên, tay không rảnh rồi bao lâu ôm lấy cổ anh, sợ chính mình ngã xuống.

Nơi riêng tư của hai người còn liên kết chặt chẽ với nhau, Mộ Lâm còn nhân lúc đi lại mạnh mẽ di chuyển, đâm mạnh đến mức cô không ngừng kêu lên quặn rũ.

“Mộ Lâm... A a... Để em xuống dưới... A a... Em sợ...”

Điểm đỡ cô chính là dương vật và cánh tay của anh, tuy rằng biết anh sẽ không làm cô ngã nhưng cô vẫn không có cảm giác an toàn.

Mộ Lâm giống như không nghe thấy, ôm cô đi đến trước một tấm gương, bên trong phản chiếu rõ ràng hình ảnh của hai người lúc này.

Cả người cô trần trụi, tư thế bị anh ôm giống như đang xi xi cho trẻ con, chính giữa cắm một cây gậy to lớn, màu sắc thâm trầm, chỗ tương liên còn không ngừng chảy ra dâm thủy trong suốt, mà khuôn mặt cô đầy xuân ý làm thế nào cũng che giấu không được.

Hải Bối Nhi tự nhìn thấy chính mình như thế nào bị anh thao đến mức quặn rũ mọc lan tràn, rên rỉ cũng một tiếng so một tiếng càng ngọt ngào hơn, trên mặt lại nổi lên một chút ngượng ngùng.

Chẳng qua với tính tình của cô sẽ không biểu hiện ra ngoài, cô chỉ biết câu lấy anh muốn càng nhiều.

“Bối Nhi, em nhìn đi, em thật đẹp, dương vật của anh đâm em có thoải mái hay không?”

Tiếng kêu của cô so với xuân dược càng khiến huyết mạch trong người anh như muốn phun ra, Mộ Lâm càng thêm dùng sức nhưng không quên dùng lời nói đùa giỡn cô, rất khó khiến Hải Bối Nhi ngại ngùng, không đùa giỡn chẳng phải thật xin lỗi chính mình hay sao.

“Em nhìn đi, tiểu huyết của em ăn rất ngon, mỗi lần đều mút chặt khiến anh không muốn rời đi đâu!”

Trong gương, hoa huyết của cô nuốt ăn cự vật của anh, mỗi khi anh rút ra tiểu huyết mấp máy càng thêm lợi hại, mị thịt lật ra ngoài giống như luyến tiếc anh rời đi.

Khóe mắt Hải Bối Nhi càng đỏ, mị nhãn như tơ, trừng mắt nhìn anh, cuối cùng nhịn không được xin tha: “Đi ra... Đi ra được không...?”

Trực tiếp nhìn thấy chính mình bị thao thật sự quá mức cỡ nhưng khoái cảm lại nhiều gấp bội, lần thứ hai cô đạt cao trào, càng thêm nũng nịu, nước nỏ muốn anh đi ra.

Mộ Lâm làm sao nỡ để trong người con gái lòng ngực khóc thút thít nhưng đây cũng là thời điểm máu chó của anh, vì vậy anh vẫn luôn ôm cô không ngừng kích thích, lấy tư thế đứng bắn tinh dịch vào trong tiểu huyết của cô.

Sau khi rút ra dương vật nửa mềm, tinh dịch trộn lẫn với dâm dịch của cô đồng thời chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất, trong khoảng thời gian ngắn trong phòng đều là mùi hương dâm mĩ.[QR][diendanlequydon]

Mộ Lâm ôm Hải Bối Nhi vào phòng tắm, tất nhiên lại thêm một lần uyên ương hí thủy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quặn Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 17: Một đôi cặn bã nghi kỵ lẫn nhau

Editor: QR - diendanlequydon

Trần Nghị và Lâm Yên diễn kịch cũng diễn nguyên bộ, vì vậy bên ngoài bọn họ thoạt nhìn cũng không còn ở bên nhau, hơn nữa liên lạc cũng rất ít.

Như vậy cũng đúng lúc thuận tiện cho Lâm Yên đi điều tra Trần Nghị.

Càng tra, Lâm Yên càng kinh ngạc.

Lâm Yên quen biết Trần Nghị từ hồi cấp ba, bởi vì bọn họ quá giống cho nên mới hấp dẫn lẫn nhau.

Hai người đều có gia cảnh không tốt, đều có thể vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Lúc đầu, hai người ở bên nhau sẽ cảm thấy không có người nào so với đối phương càng hiểu chính mình. Nhưng theo thời gian trôi qua, bởi vì quá hiểu biết nhau cho nên sẽ càng che giấu.

Không ai thích để lộ mọi chuyện dưới ánh mặt trời, đặc biệt là loại người giống như bọn họ.

Cho nên Lâm Yên mới có thể điều tra được rất nhiều chuyện về Trần Nghị mà cô không biết, đương nhiên trong đó cũng có một vài chuyện nếu không phải Hải Bối Nhi cố ý, Lâm Yên cũng sẽ không tra được.

Ví dụ như, khi Trần Nghị và Lâm Yên ở bên nhau cũng không chặt đứt với những người phụ nữ mà lúc trước anh ta lui tới.

Lại ví dụ như, Trần Nghị quen biết Hải Bối Nhi trước khi cô giới thiệu.

Lại ví dụ như, Trần Nghị mở một công ty con, có vài hạng mục và sổ sách che giấu cô.

...

Tuy rằng cô không tìm được chứng cứ Trần Nghị thối thác với Hải Bối Nhi nhưng từng chuyện từng chuyện đặt ở trước mặt cũng khiến cô không khỏi tin tưởng lời Hải Bối Nhi nói.

Khi một người nói dối bạn một lần, lúc sau bạn làm sao biết được người đó sẽ không nói dối một lần nữa?

Đôi mắt âm u của Lâm Yên bao phủ sự căm hận đối với Trần Nghị, từng chút từng chút tích lũy thành bất mãn cuối cùng biến chất thành cừ hận.

Lúc này cô chỉ muốn huỷ hoại Trần Nghị, làm người đàn ông ra vẻ đạo mạo này trả giá vì dám lừa gạt cô.

Gia sản của Hải Bối Nhi cũng không bằng ham muốn báo thù của cô.

Gần đây Trần Nghị rất phiền, từ ngày gian tình của anh và Lâm Yên bị phát hiện, lúc sau mọi việc của anh đều không thuận lợi.

Bởi vì Hải Bối Nhi, anh mới quen biết rất nhiều thanh niên gia thế bất phàm, cũng bởi vì như vậy anh mới thuận thuận lợi lợi mở công ty con.

Nhưng công ty mới vào quỹ đạo, gian tình đã bị chọc thủng, công ty chưa kịp lớn mạnh đã gặp phải tình trạng suy thoái.

Phía đối tác của anh ngày đó cũng có mặt, tuy rằng chưa nói gì nhưng tình hình kinh doanh của công ty càng ngày càng đình trệ, mơ hồ đã có ý rút vốn.

Trần Nghị tìm trợ giúp khắp nơi lại phát hiện người có thể giúp được anh trên cơ bản ngày đó đều có mặt.

Trong lòng anh có chút nghi ngờ có phải Hải Bối Nhi cố ý hay không? Nếu không tại sao lại trùng hợp như vậy nhưng nghĩ tới biểu hiện lúc trước của Hải Bối Nhi, hơn nữa gần đây chuyện phiền lòng càng ngày càng nhiều, anh cũng không tốn thời gian truy cứu kỹ càng.

Sau đó có một buổi tối, anh bị cướp hơn nữa đến nay những người này vẫn chưa bị cảnh sát bắt được. Lúc ấy tiền trên người bị cướp hết không nói hơn nữa tay chân còn bị người đánh gãy, mỗi một ngón tay trái đều bị người đâm nát, nửa người dưới bị va chạm nghiêm trọng, bác sĩ nói sau này có khả năng tính phúc của anh có chút gian nan.

Mà đó còn không phải là chuyện trí mạng nhất, trí mạng nhất chính là một hạng mục anh làm xảy ra chuyện ồn ào.

Lúc trước anh cung cấp hàng hóa cho một công ty lớn, không nghĩ tới anh bị tra ra lấy hàng kém thay hàng tốt.

Trần Nghị tất nhiên sẽ không thật sự ngốc đến mức lấy hàng kém thay hàng tốt còn bị người phát hiện, nhưng toàn bộ chứng cứ đều chỉ về phía anh, hơn nữa người sử dụng còn xảy ra chuyện, anh quả thực hết đường chối cãi, càng đừng nói anh bị thương còn muốn chạy đi chạy lại giữa toà án và luật sư.

Giống như bắt đầu từ một ngày kia, anh bắt đầu xui xẻo.

Trong lòng càng thêm oán hận Lâm Yên, nếu không phải Lâm Yên một hai phải làm ở nhà, chuyện của bọn họ làm sao sẽ bị người phát hiện, Hải Bối Nhi làm sao sẽ rời đi, nếu Hải Bối Nhi không rời đi, những người đó nhìn mặt mũi của nhà họ Hải cũng không dám khó xử anh.

Lúc này, Lâm Yên hẹn anh ra gặp mặt.

Trần Nghị cự tuyệt, anh giống như đang muốn chứng tỏ với Hải Bối Nhi, anh muốn cắt đứt liên hệ với Lâm Yên, tuy rằng Hải Bối Nhi rất ngốc, nhưng không có nghĩa người nhà của cô ta cũng ngốc.

Chẳng qua trong mắt Lâm Yên chính là Trần Nghị lợi dụng cô xong, muốn một chân đá văng cô ra.

Lâm Yên cũng không phải rất ngốc, tuy rằng giọng nói thật không tốt nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Chẳng qua, có một số việc cô càng thêm chắc chắn mà thôi.

Mà Hải Bối Nhi bày tỏ cô xem diễn thật sự vui sướng, cũng là thời điểm tặng cho Trần Nghị một món quà

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 18: Tình địch xuất hiện

Hôm nay cha mẹ Hải gọi một cuộc điện thoại cho cô.

“A lô, ba?”

“Bối Nhi, ở bên ngoài chơi như vậy cũng lâu rồi, trở về ở một hai ngày đi.”

Lúc này Hải Bối Nhi mới nhớ cô ở chỗ Mộ Lâm cũng đã hơn nửa tháng, không nghĩ tới cô và Mộ Lâm ở bên nhau vui vẻ đến mức quên cả thời gian.

“Được, ba. Con cũng đang định về nhà đâu.”

Hải Bối Nhi có hơi áy náy, tự nhiên lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ ba Hải vui vẻ, hơn nữa bảo đảm ngày mai sẽ về nhà sớm một chút.

“Đúng rồi, có đối tượng thì dẫn về nhà để ba mẹ nhìn xem, cất giấu ở bên ngoài làm cái gì? Là người tốt ba cũng sẽ không phản đối!”

Lời này vừa nói ra, Hải Bối Nhi lập tức kinh ngạc, vội vàng hỏi tại sao bố mẹ lại biết.

“Vô nghĩa, con lâu như vậy không về nhà không phải ở bên ngoài có đối tượng sao? Đừng tưởng rằng ba con già rồi sẽ dễ lừa gạt!”

Hải Bối Nhi...

Thế là bàn tay của ba Hải vung lên, cuối cùng vẫn muốn Hải Bối Nhi mang theo Mộ Lâm về nhà.

Hải Bối Nhi sờ sờ cằm, có một số việc nên sớm định ra một chút.

Mộ Lâm gọi điện thoại cho cô nói hôm nay có hơi bận nên tối nay sẽ về trễ, vừa lúc bây giờ sắp đến giờ cơm, Hải Bối Nhi thả lỏng gân cốt lười nhác trong thời gian qua, cũng đến lúc cô nên bày ra một mặt hiền huệ của mình rồi.

Tình yêu không thể để một người đơn phương trả giá không phải sao?

Tuy rằng thật lâu không vào phòng bếp nhưng tài nghệ của Hải Bối Nhi vẫn không thay đổi, cuối cùng làm ra một bàn lớn lớn thức ăn đầy đủ sắc hương vị khiến cô không thể không tự bội phục bản thân.

Thật sự quá thơm, cô thật quá tuyệt vời!

Cô để đồ ăn vào hộp giữ ấm, cũng không trang điểm, cứ như vậy đi đến công ty Mộ Lâm.

Bởi vì chuyện lần trước, cô lễ tân khác sâu ấn tượng với cô đến tận bây giờ, không hỏi một tiếng trực tiếp cho đi.

Thắng hơn một ngàn, cô không khác sâu ấn tượng mới là lạ.

Tuy rằng không trang điểm như lần trước, nhưng hiện giờ Hải Bối Nhi được Mộ Lâm nuông chiều giống như con gái, lại thể hiện ra sự lão hóa ngược, càng thêm xinh đẹp trẻ tuổi.

Vì vậy mặt mộc của cô hướng lên thẳng tắp, tùy tiện mặc một bộ đồ hưu nhân, nhìn qua giống như thiếu nữ.

Thư ký trưởng cũng không nghĩ tới Hải Bối Nhi sẽ đột nhiên tới công ty tìm Mộ Lâm, lời nói thật đúng là có chút xấu hổ đâu nhưng mà người cũng đã tới vấn đề tổng giám đốc tự mình xử lý đi.

Đúng, dù sao chiều nay anh cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Hải Bối Nhi đẩy cửa văn phòng ra, lập tức biết vì vì sao lúc này sắc mặt của thư ký trong nháy mắt không được tốt, bởi vì trong văn phòng rõ ràng không chỉ có một mình Mộ Lâm.

Còn có một người phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ này còn ái mộ Mộ Lâm.

Dùng lời nói của Hải Bối Nhi chính là, ánh mắt muốn ăn Mộ Lâm một cách trần trụi thật sự quá rõ ràng.

Trên mặt cô vẫn mỉm cười như cũ nhưng Mộ Lâm vẫn cảm thấy thân thể lạnh lẽo, không khỏi chột dạ.

Anh và người phụ nữ này thật sự không có quan hệ gì hết!

“Sao em lại đến đây? Đến cũng không nói trước một câu, mang nhiều đồ như vậy cũng không biết gọi anh đi đón em, có mệt hay không?”

Hải Bối Nhi nhìn sắc mặt trắng bệch của người phụ nữ kia, cô ý vị thâm trường cười cười.

Được, biểu hiện không tồi, đêm nay sẽ không cần quỳ ván giặt đồ.

“Anh đã ăn chưa? Em làm một chút đồ ăn cho anh nhưng em không biết anh còn tiếp khách, không biết có quấy rầy hai người hay không?”

Ánh mắt Mộ Lâm sáng lên, Hải Bối Nhi rất hiếm khi xuống bếp, làm sao anh có khả năng không ăn, trong miệng nói thẳng không quấy rầy, dọn dẹp đồ vật trên bàn một chút, mở hộp giữ ấm ra, ngay lập tức toàn bộ văn phòng tràn ngập mùi hương của đồ ăn.

Mộ Lâm trực tiếp hôn Hải Bối Nhi một cái: “Em vất vả rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tôi I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 19: Anh không muốn em mệt mỏi như vậy

Editor: QR - diendanlequydon

Hai người bên này thân mật trực tiếp làm lơ thư ký và Lý Thanh Thanh vẫn còn ở trong văn phòng, hành động không coi ai ra gì khiến Lý Thanh Thanh tức giận rồi.

Cô ngồi trong văn phòng cả một buổi sáng, kết quả Hải Bối Nhi vừa tới, lời nói của Mộ Lâm so với một buổi sáng còn nhiều hơn.

Cô nhéo lòng bàn tay, miễn cưỡng nở một nụ cười: “Anh trai Mộ không giới thiệu chị gái này một chút sao?”

Thân thể Hải Bối Nhi run lên, ngơ ngác, anh trai Mộ... Còn có, cô cũng không biết lớn hơn tôi bao nhiêu còn gọi tôi là chị? Rõ ràng tôi còn rất trẻ có được không!

Mộ Lâm: “Đây là chị dâu của em, Hải Bối Nhi, đây là Lý Thanh Thanh. Đúng rồi, Thanh Thanh. Em còn có chuyện sao?”

Lời này rõ ràng muốn đuổi người, Hải Bối Nhi nghe xong rất vui vẻ nhưng Lý Thanh Thanh lại không vui vẻ như vậy.

Chị dâu? Cô mới rồi đi bao lâu đã có một người phụ nữ không thể hiểu được thành chị dâu của cô!

Lý Thanh Thanh: “Anh trai Mộ, chuyện em nói còn chưa giải quyết đâu, chúng ta có phải nên tìm lúc nào đó nói chuyện cẩn thận hay không?”

Lúc Lý Thanh Thanh nói ba chữ “Anh trai Mộ” này còn cố ý nhấn trọng âm, tình ý miên man trong đó rất động lòng người, thậm chí còn đặc ý liếc Hải Bối Nhi một cái, nếu là những người phụ nữ khác không giận mới là lạ.

Nhưng Hải Bối Nhi cũng không phải là người bình thường, cô vẫn mỉm cười như cũ, đứng ở bên cạnh, sự dịu dàng và phong độ kia lập tức đè ép Lý

Thanh Thanh một đầu, khiến Lý Thanh Thanh cắn răng.

Mộ Lâm không hề phát hiện cuộc đấu ngầm qua lại của hai người, anh nghĩ nghĩ cuối cùng nói: “Hiện tại anh không rảnh, em đi về trước đi, hôm nào đó anh nhất định trở về thăm bác trai bác gái.”

Lý Thanh Thanh nghe vậy có chút thất vọng, không cam lòng nhìn hai người nhưng cũng không tiện nói tiếp cái gì, sau khi cáo biệt, ra khỏi văn phòng, mặt cũng đen.

Đến tận khi mọi người trong văn phòng đều đi hết, Hải Bối Nhi mới thu hồi nụ cười trên mặt, âm dương quái khí nói: “Anh trai Mộ?”

Phụ nữ thông minh trước nay đều ngầm tính số, sẽ không đầu óc rồi rắm ở trước mặt người khác dằm mặt mũi người đàn ông của mình.

Mộ Lâm chột dạ một chút, vội vội vàng vàng tỏ lòng trung thành: “Cô ấy là hàng xóm khi anh còn nhỏ, gọi cũng do thói quen không phải sao?”

“A, thanh mai trúc mã đầu ~~~”

Âm cuối của Hải Bối Nhi kéo thật dài nhưng vị chua trong lời nói lại rõ ràng, trong lòng Mộ Lâm lại cảm thấy vui vẻ, ôm Hải Bối Nhi hôn hai cái.

“Yên tâm, anh không có ý gì khác với cô ấy, chỉ đơn thuần là anh trai thôi, anh cũng đã là người của em rồi em còn không yên tâm sao?”

Người đàn ông buổi sáng còn đơn thuần, lập tức thông suốt lời âu yếm cũng khiến người khác dạy dỗ không được, Hải Bối Nhi lập tức đỏ mặt, yêu kiều lén lút liếc anh một cái: “Ăn cơm!”

“Được, được, được.”

Sau khi ăn uống no đủ, anh thỏa mãn ôm Hải Bối Nhi, ngón tay thưởng thức mái tóc của cô, lại trộm hôn mặt cô một cái: “Sau này không cần xuống bếp.”

Hải Bối Nhi vừa nghe lời này còn tưởng Mộ Lâm ghét cô, ngay lập tức thấy bất mãn: “Vì sao? Em làm không thể ăn sao?”

Mộ Lâm: “Đương nhiên không phải, ăn rất ngon. Nhưng mà xuống bếp quá mệt mỏi, anh không muốn em mệt như vậy.”

Vốn dĩ Hải Bối Nhi là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, làm sao cô khả năng sẽ làm việc nhà, còn không phải Trần Nghị nói gia đình phải có bộ dáng của gia đình, hy vọng cô làm những việc đó.

Nhưng đàn ông chính là như vậy, vừa hy vọng cô ở nhà làm mọi chuyện, lại hy vọng cô vĩnh viễn xinh đẹp như hoa.

Nếu anh ta tìm tiểu tam, nguyên nhân không phải gì khác, chính là do cô không xinh đẹp bằng tiểu tam mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 20: Lần đầu gặp người lớn

Nhưng Mộ Lâm không phải Trần Nghị, anh sẽ đau lòng cô, sẽ cảm kích sự nỗ lực của cô, cho nên anh càng thích yêu thương Hải Bối Nhi, nuông chiều Hải Bối Nhi.

Hải Bối Nhi chớp mắt, che dấu cảm động trong mắt: “Anh như vậy sẽ sủng hư em!”

Mộ Lâm cười khê: “Như vậy càng tốt, người khác đều chịu không nổi em như vậy, em cũng chỉ có thể là của anh.”

Hải Bối Nhi giống như lơ đãng nói: “Vậy thì tốt, lúc nào chúng ta đi lãnh chứng?”

Thân thể Mộ Lâm chấn động, bị bánh có nhân từ trên trời rơi xuống đập trúng, thật lâu không phục hồi lại tinh thần: “Cuối cùng em cũng ly hôn?”

Hải Bối Nhi cười gât đầu: “Có phải thật kinh hi (ngạc nhiên vui vẻ) hay không?”

Kinh hi! Đương nhiên là kinh hi!

Mộ Lâm ngóng trông Hải Bối Nhi ly hôn với tên cận bã kia thật lâu, tuy rằng tờ giấy kia không tính là cái gì nhưng trên pháp luật bọn họ vẫn là vợ chồng như cũ, Hải Bối Nhi một ngày không ly hôn, trong lòng anh một ngày khó an.

Vừa nghe Hải Bối Nhi ly hôn, anh làm sao không kinh hi chứ?

Ít nhất như vậy anh lập tức có thể quang minh chính đại nắm tay Hải Bối Nhi đi Cục Dân Chính.

Nghĩ lại đã thấy hạnh phúc.

Đương nhiên Trần Nghị sẽ không dễ dàng ly hôn với Hải Bối Nhi như vậy, nhưng chứng cứ ngoại tình rành rành trước mắt, thái độ của Hải Bối Nhi cứng rắn khác thường.

Đương nhiên, về mặt Hải Bối Nhi vẫn thương tâm muốn chết nói, anh và Lâm Yên đã yêu đương từ hồi cấp 3, tại sao anh có thể gạt em.

Trần Nghị không cho rằng với chỉ số thông minh như thế này của Hải Bối Nhi chỉ sẽ tra được chuyện năm đó, anh ta cảm thấy hẳn là Lâm Yên đi tìm Hải Bối Nhi.

Mà vừa đúng lúc, Lâm Yên mới gặp mặt Hải Bối Nhi không bao lâu.

Hải Bối Nhi mặc kệ Trần Nghị sẽ suy nghĩ như thế nào, dù sao ly hôn là có thể dẫn Mộ Lâm về nhà.

Nhớ tới chuyện về nhà, lúc này Hải Bối Nhi mới nói với Mộ Lâm: “Đúng rồi, ba mẹ em nói muốn gặp anh.”

Mộ Lâm thật khẩn trương, còn không phải khẩn trương bình thường, đứng ở cổng lớn nhà họ Hải, anh đã điều chỉnh hô hấp rất nhiều lần nhưng vẫn không giảm bớt được sự khẩn trương của anh.

Trong đầu anh vẫn luôn suy nghĩ, vạn nhất cha mẹ cô không thích anh thì làm sao bây giờ? Nếu cha mẹ cô không muốn Hải Bối Nhi và anh ở bên nhau thì làm sao bây giờ?

Từ trước đến nay anh luôn bình tĩnh, thực tế tổng giám đốc Mộ luôn lạnh mặt, không thể hiện cảm xúc trên mặt nhưng bây giờ trên mặt lại thể hiện rõ ràng không biết nên làm sao.

Kỳ thật, ở bên Hải Bối Nhi, anh luôn không có cách nào duy trì mặt lạnh.

Hải Bối Nhi thật sự nhìn không nổi bộ dạng này của anh, lại có chút dở khóc dở cười: “Được rồi, ba mẹ rất tốt, anh không cần quá khẩn trương.”

Mộ Lâm có chút ủy khuất nhìn về phía Hải Bối Nhi, anh không có khả năng không khẩn trương, đây chính là chuyện lớn trong đời đó!

Hải Bối Nhi bị Mộ Lâm nhìn như vậy lại có chút thất thần, Mộ Lâm đây là... Đang làm nũng sao?

Vì vậy cô nhấp môi cười, nhón chân sờ sờ đầu anh: “Không có chuyện gì, anh phải biết rằng em thích anh, không phải được rồi sao?”

Giống như được những lời này an ủi, cuối cùng Mộ Lâm cũng bước ra, vững vàng tiến cửa lớn nhà họ Hải.

Chẳng qua... Tổng giám đốc Mộ, anh đi cùng tay cùng chân thật sự được sao?

Sau khi vào nhà, ba Hải luôn nghiêm túc trước sau như một, ánh mắt nhìn Mộ Lâm thế nào cũng có cảm giác vô cùng bất mãn.

Có lẽ là bởi vì hôn nhân lần đầu tiên của Hải Bối Nhi không thuận, ba mẹ Hải đối với Mộ Lâm đặc biệt nghiêm khắc, ăn một bữa cơm lại ăn ra không khí thăm vấn phạm nhân ở cục cảnh sát, vô cùng nghiêm trọng.

Hải Bối Nhi thở dài một hơi, đang muốn mở miệng giám sát không khí một chút, lại bị ba Hải trừng trừng về, ngoan ngoãn vui đầu ăn cơm.

A, mẹ làm cơm ăn ngon thật! [QR][diendanlequydon]

A, Mộ Lâm anh nhất định phải giữ vững cương vị, tổ chức sẽ ngợi khen anh!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 21: Đến thư phòng nói chuyện

Editor: QR - diendanlequydon

Sau khi cơm nước xong, hai người đàn ông lập tức đi đến thư phòng “nói chuyện”, Hải Bối Nhi và mẹ Hải tất nhiên ở trong phòng khách nói chuyện riêng.

Chẳng qua Hải Bối Nhi thường thường thất thần, đôi mắt liên tục liếc về phía thư phòng, không tập trung quá rõ ràng.

Trong lòng mẹ Hải thở dài một tiếng, con gái lớn không thể giữ: “Có phải con rất muốn biết bọn họ nói cái gì hay không?”

Hải Bối Nhi đỏ mặt, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Mẹ Hải cười, tự nhiên đầm đầm eo, đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa lải nhải người già rồi chân cẳng cũng không còn tốt, cũng là lúc nên đi nghỉ ngơi rồi.

Đôi mắt của Hải Bối Nhi sáng lên, giống như là một con hồ ly ngửi được mùi thơm, đi sau mẹ Hải lên lên trên lầu.

Lúc cô gả cho Trần Nghị, loại nói chuyện này cũng có một lần.

Hải Bối Nhi nhớ rõ lúc ấy cô khấn cầu cha mẹ khoan dung với Trần Nghị một chút nhưng lần đó sau khi nói chuyện, ba Hải đã nói rõ người đàn ông này không thích hợp với cô.

Cô nhớ rõ lúc ấy cô đã trả lời như thế nào.

‘Nhưng mà con thích anh ấy, con muốn kết hôn với anh ấy’.

Cô còn nhớ rõ cuối cùng cô cãi nhau với ba mẹ một trận, tan rã trong không vui, ba còn vì chuyện này tức giận mà bệnh tim tái phát.

Nhưng cuối cùng hôn lễ vẫn do ba mẹ giúp cô sắp xếp, cô nhớ rõ rằng lời ba nói ngày kết hôn đó.

Nếu như bị bắt nạt, lập tức về nhà.

Sự thật chứng minh, đàn ông nhìn đàn ông thật chuẩn, giống như phụ nữ nhìn phụ nữ.

Hậu quả của việc ngộ nghịch đó là sự đau đớn như bị cắt tim, cô đã té đau một lần.

Sống lại một đời, nguyện vọng lớn nhất của cô không phải là tìm một người đàn ông để tái giá mà là phụng dưỡng ba mẹ.

Không biết từ khi nào thuốc nhuộm tóc xuất hiện ở trong ngăn tủ nói cho cô biết, ba mẹ cô không còn trẻ nữa.

Cô có thể lẩn lộn nhưng ba mẹ già rồi không thể nữa.

Tuy rằng cô thích Mộ Lâm, nhưng cô biết, nếu ba mẹ nói không được, cô nhất định, nhất định sẽ rời khỏi Mộ Lâm.

Cho dù cô không nữ, cũng yêu anh.

Vì vậy cô rất khản trương, loại khản trương này còn nhiều hơn rất nhiều so với lần kết hôn với Trần Nghị.

Có lẽ khi đó còn trẻ, mặc kệ ba mẹ đồng ý hay không đồng ý, cô cũng sẽ không để ý nhưng lúc này không thể.

Mẹ Hải nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Hải Bối Nhi lúc ở cạnh cửa nghe lén, cười cười, vẻ mặt bất đắc dĩ trở về phòng “nghỉ ngơi”.

Trong thư phòng, hai người đàn ông ngồi đối diện.

Đôi mắt của ba Hải nhìn Mộ Lâm từ trên xuống dưới.

Bình tĩnh xem xét, diện mạo của Mộ Lâm cũng không đẹp như Trần Nghị nhưng thắng ở khí chất và tâm tính.

Trầm ổn hào phóng, đoan đoan chính chính.

Lần này ba Hải rất tán đồng ánh mắt của Hải Bối Nhi.

Cuối cùng không có mù một lần lại một lần.

“Cậu lấy cái gì để tới cưới con gái của tôi?”

Ba Hải gõ gõ bàn, bàn làm từ gỗ đặc phát ra âm thanh cộc cộc, một tiếng một tiếng như đánh vào trong lòng Mộ Lâm.

“Cháu là tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị, cháu bảo đảm Bối Nhi sẽ không chịu khổ.”

Sống lưng Mộ Lâm thẳng tắp, vẻ mặt trịnh trọng, chỉ khi nói đến Hải Bối Nhi trong mắt anh mới có thể hiện lên một chút dịu dàng.

Ba Hải trầm ngâm một hồi, gia thế không tồi, ít nhất sẽ không làm nhà con gái ông chịu khổ, lúc trước ông không đồng ý Trần Nghị tại sao lại không phải bởi vì gia cảnh hai người bọn họ cách nhau quá lớn.

“Lúc trước Bối Nhi từng lấy chồng, gần đây nhà họ Mộ lộ ra ý muốn liên hôn với nhà họ Lý.”

Nhìn hai câu giống như không có bất cứ quan hệ nào lại để lộ ra rất nhiều tin tức.

Mộ thị thả ra tin tức Mộ Lâm sẽ là người thừa kế đời kế tiếp, như vậy vợ của anh sẽ không cho phép có khuyết điểm gì, ít nhất cũng phải là một cô gái thanh thanh bạch bạch. Tuy rằng nhà họ Hải tự xưng không tồi nhưng so sánh với nhà họ Mộ vẫn có chênh lệch rất lớn, huống chi lúc trước Hải Bối Nhi đã từng lấy chồng, tự nhiên ưu thế lớn so ra kém hơn Lý Thanh Thanh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 22: Lúc nào kết hôn

Hải Bối Nhi nghe lén ở ngoài cửa, sắc mặt có chút khó coi.

Chuyện ba Hải nghĩ đến cô tất nhiên cũng dự đoán được, lúc cô và Mộ Lâm ở bên nhau thật sự không suy nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ tới cô sẽ gây trở ngại đến tiền đồ của Mộ Lâm.

Hải Bối Nhi có chút hối hận vì sao cô không chọn thời gian quay về lafl úc trước khi kết hôn nhưng lại nghĩ nếu như vậy có lẽ cô sẽ bỏ qua Mộ Lâm.

Trong thư phòng hai người đàn ông còn đang tiếp tục.

“Bác trai yên tâm, cháu sẽ không liên hôn, còn về vị trí gia chủ cháu cũng không để bụng, đánh liều nhiều năm như thế cháu cũng có sản nghiệp của chính mình.”

Tình huống của nhà họ Mộ có chút phức tạp, ba và mẹ của Mộ Lâm liên hôn, sau khi mẹ Mộ Lâm sinh anh thì mất sớm, sau đó bà anh lại cưới thêm một lần nữa, mà mẹ kế không thích anh, những người anh em đó tự nhiên cũng coi anh là đối thủ cạnh tranh.

Có thể nói, Mộ Lâm lớn lên trong hoàn cảnh cha không thương, mẹ kế không thích, anh em không thân, anh cũng không phải rất thích gia đình của mình, đối với vị trí gia chủ kế tiếp chẳng qua chỉ là danh nghĩa cũng không thấy có bao nhiêu vui vẻ.

Anh luôn tin tưởng, đồ vật hoàn toàn ở trong tay mình mới yên tâm.

Giống như trong tay anh có sản nghiệp hoàn toàn thuộc về chính anh, cũng giống như Hải Bối Nhi.

Ba Hải nghe vậy thật ra hơi kinh ngạc liếc nhìn Mộ Lâm một cái, ông có nghe sơ sơ về tình hình nhà họ Mộ, người trẻ tuổi trước mắt cũng không đơn giản.

“Nếu Bối Nhi sinh con, mặc kệ trai hay gái đều phải kế thừa toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của cậu.”

Ông cảm thấy chính mình già rồi, bảo vệ Hải Bối Nhi không được bao lâu, có thể vì cô nhiều tranh thủ được chút nào hay chút nấy. Người trẻ tuổi luôn cảm thấy yêu yêu đương đương thẳng được mọi thứ, không nghĩ tới đến cuối cùng chỉ còn lại thực tế, thứ có thể nuôi sống mình vẫn là tiền tài vật chất.

“Chuyện này là chuyện tất nhiên, cháu chỉ biết có một người phụ nữ là Bối Nhi.” Mộ Lâm tin tưởng không ai có thể giống Hải Bối Nhi, giống như một bông hoa lửa làm anh chói mắt, cuối cùng lại làm ấm áp tim anh.

Ba Hải ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Mộ Lâm, lời nói ẩn ý: “Nói luôn để nghe, cuối cùng vẫn muốn xem làm như thế nào.”

Mộ Lâm cũng không giận, thoải mái hào phóng gật đầu: “Cháu chỉ sợ bác không nghe cháu nói, cũng không nhìn cháu làm.”

Ngoài cửa Hải Bối Nhi thở dài nhẹ nhõm, mỉm cười chạy đi.

Bọn họ bị giữ lại ăn cơm chiều, vẫn là mẹ Hải nấu, Hải Bối Nhi tri kỷ làm trợ thủ cho mẹ Hải.

“Mẹ.” Cô cọ tới cọ lui, ôm mẹ, sự ý lại và quần quýt trên mặt càng thêm dày đặc.

“Được rồi, con muốn hỏi cái gì thì hỏi, gì mà cứ cọ tới cọ lui như vậy!” Mẹ Hải hờn dỗi một tiếng, không ai hiểu con gái bằng mẹ, Hải Bối Nhi chỉ hơi vênh mông bà đã biết cô muốn làm gì.

“Rốt cuộc ba vừa lòng hay không vừa lòng?” Tuy rằng nghe lén góc tường một chút nhưng trong lòng cô vẫn có chút không yên tâm, bằng không như thế nào sẽ chạy đến phòng bếp thám thính một chút hướng gió với mẹ.

“Vậy nếu là không hài lòng thì sao?” Mẹ Hải cố ý hỏi, tốc độ xắt rau một chút cũng không chậm.

“Không hài lòng sao? Vậy con sẽ lại tìm a! Một người phụ nữ tốt, xinh đẹp động lòng người như con còn thiếu đàn ông sao?” Trong lòng Hải Bối Nhi run lên, trên mặt cũng không hiện.

“Con nha!” Ngón trở điểm điểm cái trán Hải Bối Nhi, con gái bà sinh bà còn không biết sao: “Được rồi, Mộ Lâm nhìn không tồi, ba con hỏi khi nào thì các con định kết hôn.”

Hải Bối Nhi mặt mày vui vẻ, ôm mẹ Hải không buông tay, càng thêm được một tác lại muốn tiến một bước: “Vậy để Mộ Lâm chậm rãi chờ được rồi, dễ dàng cưới được con như vậy sẽ không quý trọng, con phải ở bên cạnh ba mẹ, con chính là tiểu áo bông tri kỷ của ba mẹ mà!”

Mẹ Hải ghét bỏ đẩy Hải Bối Nhi ra, Hải Bối Nhi lần thứ hai quán lên, nói ra những lời càng thêm ngọt ngào.

Ở phòng khách, hai người đàn ông đang làm bộ xem báo, trong mắt đồng thời hiện lên sự bất đắc dĩ và cung chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 10 - Chương 23: H, anh yêu em

Editor: QR - diendanlequydon

Đêm đã khuya, Hải Bối Nhi nằm ở trên giường lăn qua lộn lại nhưng không ngủ được.

Cô thật sự quá hưng phấn nhưng lại không biết bản thân hưng phấn chuyện gì.

Chỉ là không thể hiểu được như vậy rồi lại đặc biệt vui mừng khiến cô thật sự tròn mắt ngủ không được.

Hiện tại cô rất muốn gặp được Mộ Lâm.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Mộ Lâm gần như bị ánh mắt nghiêm túc của ba Hải “Ép buộc” đến phòng cho khách, cho nên đây vẫn là lần đầu tiên từ khi bọn họ ở bên nhau lâu như vậy phải tách ra ngủ.

Thật sự đúng là không quen.

Vì vậy cô trộm xuống giường, định đi phòng cho khách nhìn Mộ Lâm một cái rồi lập tức rời đi.

Đương nhiên cô còn xuống lầu lấy cho mình một chén nước.

Bị phát hiện còn có lý do không phải sao?

Lén lút lên vào phòng cho khách, dưới ánh trăng Mộ Lâm quy quy củ củ ngủ ở trên giường.

Mới gặp cô đã cảm thấy Mộ Lâm quá quy củ, quá cứng nhắc, nghiêm túc giống như lão phu tử thời cổ đại.

Cô còn nhớ rõ khi cô có hành vi phóng đảng trên người anh, anh tới tới lui lui chỉ biết nói lời không đau không ngứa:

“Em, người phụ nữ này.”

Sau khi quen thuộc mới phát hiện ngay cả ngủ, Mộ Lâm cũng quy quy củ củ như vậy: Nằm thẳng, đôi tay nắm lại, đặt ở trước ngực, hai chân duỗi thẳng cũng không co lại, cứ giữ tư thế ngủ như vậy có thể duy trì cả một đêm.

Đương nhiên, từ khi có cô, yêu tinh dính người, Mộ Lâm rất khó duy trì tư thế ngủ quy củ như vậy.

Khóe miệng Hải Bối Nhi nhếch lên, một bên hồi tưởng những chuyện của Mộ Lâm, một bên ngón tay vô ý thức di chuyển trên mặt của anh.

Ngứa ngứa, mềm mại, tê tê.

Hải Bối Nhi ăn đậu hủ một hồi, tính toán đẹp đường hồi phủ, Mộ Lâm lại không vui, một tay kéo cô lại, đè ở dưới thân, đôi mắt sáng quắc nhìn cô.

Ánh mắt của Mộ Lâm thật sự quá nóng rực, thân thể của Hải Bối Nhi lén lút nóng lên, màu hồng trên mặt càng thêm nồng đậm giống như muốn chảy ra nước.

Cô thoáng nghiêng đầu, muốn tránh né ánh mắt của anh nhưng ngay sau đó ngón tay của anh kéo cô trở lại.

Hải Bối Nhi rừ mi mắt xuống, tim đập lợi hại giống như sắp nhảy ra khỏi thân thể.

Ban đêm yên tĩnh như vậy có cái gì có thể che giấu đâu, hai người đều nghe được tiếng tim đập của đối phương, nhanh chóng như vậy, thật không giống bình thường.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng nụ hôn của Mộ Lâm cũng rơi xuống.

Cái trán, cái mũi, đôi mắt, gương mặt, cuối cùng mới đến đôi môi.

Mỗi một cái hôn đều chứa đựng tình ý miên man như vậy, giống như Mộ Lâm muốn thông qua những nụ hôn này biểu đạt tình yêu của mình.

Hải Bối Nhi càng nóng, cũng bị ép đến không có cách nào hô hấp, giống như con cá bị đưa ra khỏi mặt nước, môi đỏ khê mở muốn hấp thu không khí nhưng lại bị nhán lúc đi vào, một phen bắt được môi đỏ.

Cánh môi trần trọc, đầu lưỡi quấn quanh nhảy múa, Mộ Lâm mút lưỡi, Hải Bối Nhi càng thêm hôn hôn trầm trầm.

Khi được buông ra cô há mồm thở dốc, hít thở, có chút mơ mơ màng màng, Mộ Lâm mở miệng.

“Bối Nhi, anh rất vui mừng.”

Cô mở mắt ra một chút, bên trong đều chứa hơi nước mờ mờ, giống như có chút khó hiểu lại giống như hiểu được cái gì.

“A, em cũng thật vui mừng.”

Mộ Lâm bị đôi mắt tràn đầy ánh nước dụ hoặc, hô hấp trở nên dồn dập lại ngẩn ngơ, đầu cô xát bên cổ Hải Bối Nhi. Sợi tóc ngắn ngủn, cứng rắn lại hơi ngửa ngửa nhưng cổ tình Hải Bối Nhi bị anh đè ở dưới thân không có cách nào trốn tránh.

“Đêm nay ở lại được không?”

Anh vừa nói ra lời này, Hải Bối Nhi lại cảm thấy thân thể của cô càng thêm khô nóng cũng càng thêm kiêu mềm vô lực, cô há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

“Bối Nhi, được không? Được không, hửm?”

Tác phong nhất quán của Mộ Lâm chính là tôn trọng cô, chưa bao giờ cưỡng bức cô làm cái gì, ngay cả khi cực kỳ muốn cũng chỉ giao hoạt năn nỉ thôi như vậy, có khi còn sẽ làm nũng.

Giống như như vậy, một chút lại một chút cọ vào người cô làm nũng.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, căn bản không có cách nào cự tuyệt.

“Sáng mai làm sao bây giờ?”

Vừa mở miệng cô lập tức hối hận, giọng nói của cô khàn khàn kỳ cục nhưng cổ tình lại quyến rũ mê người, cô nhìn thấy ánh mắt của Mộ Lâm lập tức trở nên thâm trầm rất nhiều.

“Không sao, chúng ta nhẹ một chút là được, sẽ không đánh thức bọn họ.”

Đôi mắt ngập nước mở lớn, bởi vì môi lại bị ngăn chặn, cô căn bản không thể phản đối, lời mở đầu không có câu trả lời, lời anh nói và câu em hỏi là cùng một chuyện sao?

Có lẽ ánh mắt Hải Bối Nhi quá mức nóng rực, Mộ Lâm hôn mi mắt của cô, buộc cô phải nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ cô.

“Ừm... Mộ Lâm... Mộ Lâm....”

“Anh đây... Anh đây.... Ngoan, đừng sợ....”

Hải Bối Nhi mềm mại kêu tên anh, phảng phất đây là thứ cứu rỗi cô, Mộ Lâm cũng kiên nhẫn đáp lại, một nụ hôn lại một nụ hôn ướt dầm dề dừng ở cổ, bả vai, xương quai xanh của cô.

Mộ Lâm không chế không được sự run rẩy, anh cũng thật hưng phấn.

Hải Bối Nhi chỉ mặc một cái váy ngủ, một chân cong lại khiến cho làn váy trượt đến bên hông, bàn tay của anh không cần cố sức cũng có thể bò lên trên bộ ngực cao ngất, nghiền ép nụ hồng anh.[QR][diendanlequydon]

Hai bầu vú căng lên, tiểu anh đào cũng run rẩy cứng lên, Hải Bối Nhi phát ra tiếng hừ nhẹ khó nhận, ấn đầu của anh vào trước ngực cô.

Mùi thơm của bộ ngực tràn đầy chóp mũi, Mộ Lâm hít sâu một hơi, chóp mũi ở trong đó đi tới đi lui, hơi thở thò ra khiến làn da trước ngực cô nóng rực lại ngửa ngáy, tiểu anh đào gần ngay trước mắt, lúc này anh mới ngấm lấy.

“Ừm a...”

Hải Bối Nhi ngẩng cổ nhẹ giọng rên rỉ, ưỡn ngực cầu xin anh cho càng nhiều.

Mộ Lâm cũng không làm cô thất vọng, bàn tay và môi lưỡi đồng thời ra trận, hai bầu vú bị đùa giỡn bằng mọi cách, núm vú cũng bị mút đến sưng đỏ.

Sau khi yêu thương hai bầu vú một trận, lúc này anh mới dời mục tiêu, một đường hôn đi xuống.

Đầu lưỡi liếm cái rốn tinh xảo, ngay cả thịt mềm hai bên hông cũng không buông tha, thịt mềm bị hút ở trong miệng, lưu lại một dấu vết màu đỏ.

“Ừm a... Mộ Lâm...”

Hải Bối Nhi cắn đầu ngón tay của cô, áp chế xúc động muốn thét chói tai.

Động tác của hai người đều rất nhẹ nhàng chậm chạp, phòng cách âm không tồi nhưng bọn họ vẫn sợ đánh thức những người khác, hoàn cảnh này khiến bọn họ có một loại khoái cảm như đang yêu đương vùng trộm, lại càng thêm dễ dàng động tình hơn so với ngày xưa.

Hải Bối Nhi mặc một cái quần lót thuần trắng, chính giữa đã bị dâm thủy làm ướt, lớp vải bị ướt nếp trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng hai khối thịt hơi phình lên, dưới ánh mắt xâm chiếm của anh càng thêm vui sướng chảy ra dâm thủy.

“A a.... A a....”

Mộ Lâm cách lớp quần lót hơi mỏng hôn hai búi thịt, nước bọt khiến lớp vải càng thêm ướt át, đầu lưỡi hoạt động qua lại giữa khe hở bên trong, Hải Bối Nhi bị kích thích khiến vòng eo hơi nhảy một chút, cuối cùng vô lực nằm lại trên giường, cửa huyết tràn đầy dâm thủy.

Hơi nước trong mắt tụ tập, cuối cùng chậm rãi tụ thành một giọt nước mắt trong suốt nơi khóe mắt, cổ nén tiếng rên rỉ nặng nề rồi lại càng thêm mê người.

Giữa trán Mộ Lâm liên tục chảy mồ hôi, anh cởi quần lót ra, hai ngón tay đâm vào giữa hai môi thịt mềm mại, môi lưỡi bắt đầu trêu đùa hạt châu nhỏ.

Ngón tay không thô dài nóng rực bằng dương vật nhưng lại ở trong tiểu huyết của cô moi đào quấy loạn khiến cô càng thêm ngứa ngáy, theo bản năng muốn vận vẹo ma sát đôi chân lại bị anh dùng sức đè vòng eo lại khiến cho cô càng thêm khó nhịn.

“Mộ Lâm... Cho em... Xin anh... Nhanh đâm dương vật vào trong... Nhanh...”

Mộ Lâm cũng không định nhẫn nại, theo yêu cầu của cô kéo quần xuống, eo dùng sức một chút, đâm toàn bộ vào trong tiểu huyết, được thỏa mãn hai người đồng thời phát ra thoải mái than nhẹ trong cổ họng.

Lúc này Mộ Lâm lại rút dương vật ra, nằm ở bên cạnh, dương vật thật lớn kia nhếch lên cao cao, bắn tới bắn lui giống như đang thị uy.

“Muốn? Chính mình tới.”

Giọng nói khàn khàn lộ ra dục vọng nồng đậm, giống như bị anh mê hoặc, Hải Bối Nhi chậm rãi bò lên trên người anh, nửa quỳ ở bên hông, tay nhỏ đỡ dương vật đối diện với tiểu huyết của mình.

Hải Bối Nhi đột nhiên nảy sinh ra suy nghĩ muốn đùa bỡn một chút, không chế quy đầu hoạt động lên xuống lỗ nhỏ, cô không hề nóng nảy, khóe mắt phấp phồng khẽ nhếch, tràn đầy quyến rũ.

Cực kỳ giống nữ vương cao cao tại thượng đang quan sát lãnh thổ của mình.

Hầu kết của Mộ Lâm trượt lên trượt xuống, cực kỳ gian nan nói: “Còn không nhanh lên?”

Lúc này Hải Bối Nhi mới chậm rãi ngồi xuống, dương vật giống như lưỡi dao sắc bén, từng chút từng chút bổ huyết thịt ra, khi chạm đến chỗ sâu nhất bên trong, cô lập tức mềm thân mình, ngã về phía trước, còn may đôi tay kịp thời chống đỡ trước ngực anh.

Nhưng bầu vú non mềm lại bị treo lủng lẳng, núm vú nhẹ nhàng cọ xát vào cơ bắp của anh.

Trên dưới đều bị cô kích thích, hình như để cô chủ động cũng không phải một biện pháp tốt.

Bàn tay của Mộ Lâm đè lại mông vĩnh tròn trịa, thẳng lưng đâm về phía trước, dương vật đâm từng cái vào trong tiểu huyết, mỗi lần đều chạm đến khối thịt mềm mại kia.

Thân thể Hải Bối Nhi càng mềm, rõ ràng tư thế nữ trên nam dưới nhưng cổ tình vẫn do anh không chế tiết tấu, cô căn bản không có cách nào xuất lực, hai bầu vú chạm vào ngực của anh, bị đè ép đến không thành hình dạng, núm vú ma sát núm vú tạo ra càng nhiều khoái cảm.

Thân thể không ngừng bị đẩy lên không trung lại rơi xuống thật mạnh, dương vật phối hợp với tiết tấu rơi xuống, hưng hăng đâm vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, trứng dài đánh vào mô thịt phát ra tiếng kêu vang dội, bởi vì trọng lực nên bị đâm càng sâu, trong lúc Hải Bối Nhi hoảng hốt, cô cảm giác bụng mình cũng sắp bị đâm thủng.

Cô cắn vào vai anh, lấp kín tiếng thét chói tai của chính mình, mười ngón rơi vào sau lưng anh, sức lực của cô đương nhiên không gây thương tổn cho anh nhưng vẫn kích thích đến anh. Đôi mắt anh đỏ lên, tần suất và tốc độ di chuyển eo càng nhanh.

Không biết qua bao lâu, anh vẫn không biết mệt mỏi đâm vào cô như cũ, cô cũng đã đạt cao trào rất nhiều lần, anh cũng chưa bắn một lần nào vẫn rất hưng phấn như cũ.

Cô hoài nghi Mộ Lâm khẳng định trộm ăn Viagra sau lưng cô.

Mộ Lâm bắt màn cô thất thần, cắn cô thật mạnh, cô há miệng kêu đau, anh bắt được cơ hội, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào trong miệng cô.

Đến khi cô sắp hít thở không thông mà ngắt đi, chỗ sâu nhất trong tiểu huyết bị tinh dịch nóng bỏng bắn đầy, bụng nhỏ của cô khẽ co rút đạt được cao trào.

Cô mệt mỏi đến mức nói không nên lời, cũng mặc kệ toàn thân nhão nhũn, lại cứ như vậy ngủ rồi.

Mộ Lâm nhìn người phụ nữ bị anh làm đến mức cả người vô lực đến hôn mê rất là tự hào, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khẽ giữa trán cô, trong mắt thâm tình vô hạn.

“Anh yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 10 - Chương 24: Anh còn chưa cầu hôn em đấy

Editor: QR - diendanlequydon

Vẫn dĩ Hải Bối Nhi cho rằng cô có thể bỏ dậy sớm, lăn trở về phòng của mình nhưng trên thực tế cô đã đánh giá quá cao cô và Mộ Lâm.

Hai người ôm nhau ngủ thật lâu, lúc tỉnh dậy đã gần tới giờ cơm trưa.

Cũng may ở hành lang không có người nào, Hải Bối Nhi lén lút đi về phòng mình rửa mặt.

Rồi sau đó làm bộ không hề phát sinh chuyện gì, đi xuống lầu, miệng ồ ào kêu đói.

Ngoại trừ tư thế đi lại của cô có chút quái dị, mọi thứ đều thật hoàn mỹ.

Mộ Lâm cũng cùng cô che giấu bí mật nhỏ tới hôm qua, chẳng qua như vậy càng giống như đang yêu đương vụng trộm.

Ba Hải nghiêm túc đọc báo, chờ đến lúc hai người đang chuẩn bị ăn sáng

mới ho khan một tiếng.

“Người trẻ tuổi vẫn nên tiết chế một chút, sau này thân thể bị đào không thì làm sao bây giờ?”

Lúc ba Hải nói những lời này ngay cả ánh mắt cũng không liếc họ một cái, chẳng qua không khí xung quanh rõ ràng tỏ vẻ lão nhân gia rất không đồng ý hành vi tới hôm qua của hai bạn nhỏ.

Hải Bối Nhi lập tức đỏ mặt, nói cũng không dám nói, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Mộ Lâm.

Nhưng Mộ Lâm thật ra cảm thấy không có gì, dù sao bà xã trốn không thoát, vì vậy cô liếc mắt một cái lại khiến trái tim của anh nóng lên.

Sớm cưới bà xã xinh đẹp về nhà đi, như vậy mỗi ngày anh đều có thể phác gục rồi ăn luôn cô.

Như vậy thật sự không còn gì có thể tốt đẹp hơn.

Có lẽ tới hôm qua hai người họ huyền não có chút ồ ào, ba Hải để bọn họ ăn xong cơm trưa lập tức lăn trở về nhà của họ, cuối cùng còn hỏi Mộ Lâm có muốn đồ ăn bổ thận hay không?

Hải Bối Nhi bật cười vui vẻ, bị Mộ Lâm trùng mắt một cái mới muộn thanh cười trộm.

Mộ Lâm đen mặt ngay lập tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói không cần, lôi kéo bà xã của mình lái xe về nhà.

“Lại cười! Xem anh làm sao thu thập em!”

Nhìn khuôn mặt không thể đen hơn nữa của anh, Hải Bối Nhi ngồi ngay ngắn, làm bộ nghiêm túc.

Kết quả không được một lúc, Hải Bối Nhi lại lộ nguyên hình.

Cười đến ngã trái ngã phải, còn chỉ vào Mộ Lâm nói thật hư.

Mộ Lâm làm sao cho phép phu cương bất chính, lập tức ngừng xe ở ven đường, chế trụ đầu Hải Bối Nhi hôn một cái thật sâu.

Cắn đầu lưỡi nhỏ, đoạt lấy không khí trong miệng cô, đến tận khi cô không thể nào hô hấp mới buông cô ra.

“Thật hư?”

Sắc mặt của anh không khỏi nguy hiểm, Hải Bối Nhi không dám lại làm loạn, vội vàng lắc đầu, mỉm cười lấy lòng.

“Như thế nào như vậy chứ? Anh lợi hại nhất!”

Lúc này sắc mặt của Mộ Lâm mới buông lỏng, ngón tay vuốt ve khuôn mặt của cô, giọng nói vẫn trầm thấp như cũ.

“Còn muốn cười nữa hay không?”

“Không cười, em bảo đảm!”

Chẳng qua con người đang chuyển động kia lại không ngoan ngoãn và an phận như bề ngoài của cô như vậy, Mộ Lâm chỉ có thể bắt đắc dĩ nở nụ cười, ai bảo anh rơi vào tay bà xã vừa khiến anh yêu lại vừa thích quấy rối anh như vậy chứ.

“Mộ Lâm, anh biết Cục Dân Chính ở chỗ nào sao?”

Quả nhiên không được bao lâu Hải Bối Nhi lại quần lên, cười giống như ăn trộm.

“Anh biết, có chuyện gì?”

Hải Bối Nhi móc ra một quyển sách màu hồng từ trong túi ra, phía trên viết hoa ba chữ, sổ hộ khẩu.

“Hôm nay chúng ta thuận tiện đi đăng ký kết hôn đi, nói cho cùng danh không chính ngôn không thuận làm tình cảm giác thật không tốt lắm! Mao gia gia nói tình yêu không lấy kết hôn làm tiền đề đều là chơi lưu manh, anh nói thử xem anh chơi lưu manh với em bao nhiêu lần rồi!”

Rõ ràng là cô chủ động trước, cổ tình lại đẩy mọi tội lỗi lên người anh nhưng mà anh không thể nổi lên tức giận với cô được.

Trong lòng quay cuồng bao nhiêu cảm xúc, anh há miệng vài lần cũng không biết nói cái gì, cuối cùng anh chỉ có thể khàn khàn nói một câu:

“Vậy được, anh về nhà lấy sổ hộ khẩu trước.”

Nhưng Hải Bối Nhi luôn cảm thấy còn thiếu cái gì, suy nghĩ hồi lâu mới vỗ tay nói:

“Anh, tên đại lưu manh còn chưa cầu hôn em đâu!”[QR][diendanlequydon]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 25: Buổi tiệc của công ty

Dọc đường đi Hải Bối Nhi luôn phồng má, chỉ khi chụp ảnh cô mới cười.

Cô rất tức giận, làm sao có thể không tức giận.

Mộ Lâm cũng chưa cầu hôn cô đâu, cô đã vội vàng vội vàng tự đem mình bán đi.

Cô chẳng những tức giận Mộ Lâm, cô còn tức giận chính mình.

Nỗi buồn của Hải Bối Nhi kéo dài thật lâu nhưng ngoài ý muốn Mộ Lâm không hề dỗ dành cô mà sau khi đưa cô về nhà lập tức chạy đến công ty.

Chuyện này khiến cô càng không vui vẻ!

Quả nhiên vợ nắm trong tay chính là cảm bả, không đáng quý trọng!

Hải Bối Nhi trùm chăn ngủ, cô quyết định, một tuần tới anh đừng nghĩ leo lên giường của cô.

Tự mình tịch mịch cô đọc lạnh lẽo tự loát đi, lão nương không hầu hạ!

Cô ngủ một giấc tới tận lúc trời gần tối, Mộ Lâm gọi điện thoại khiến cô bị đánh thức.

Vốn tâm tình đã không tốt lại bị đánh thức khiến cô vừa mở miệng, giọng nói đã vô cùng không tốt: “Có chuyện gì, đồ lưu manh!”

Đương nhiên câu nói này vào trong tai anh không thể nghi ngờ chính là làm nũng, ai bảo tiếng nói của Hải Bối Nhi mềm mại như vậy chứ.

Mộ Lâm gọi điện thoại nói muốn dẫn cô đi ăn cơm, anh còn muốn cô mặc đẹp một chút, tài xế đã chờ dưới lầu.

Đôi mắt cô mơ màng buồn ngủ, đi chọn lựa quần áo, trong lòng nghĩ cô mới không cần nghe anh nói như vậy nhưng cuối cùng vẫn chọn một bộ lễ phục cúp ngực rất trang trọng.

Từ sau khi cô vào ở, anh đã chuẩn bị thêm cho cô rất nhiều quần áo.

Có rất nhiều quần áo đều là ngày thường cô xem tạp chí thuận miệng khen một chút, kết quả không bao lâu đã được đặt trước mặt cô, càng nhiều hơn nữa vẫn là anh cảm thấy thích hợp với cô nên mua tới.

Mộ Lâm chưa bao giờ ở trước mặt cô nói anh mua cho cô bao nhiêu thứ, anh chỉ biết yên lặng để mọi thứ cô muốn ở trước mặt cô.

Nghĩ như vậy mới thấy thật ra Mộ Lâm thật sự rất tốt.

Nhưng cũng không thể che dấu hành vi ác bá của anh, không cầu hôn cô đã cưỡng ép cô đi lãnh chứng, cô mới không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy!

Chờ tới khi đến nơi, Hải Bối Nhi mới biết tại sao anh lại nói cô mặc đẹp một chút.

Đây rõ ràng là một buổi tiệc của công ty anh, rất nhiều nhân viên nam nữ đều tới.

Cô có chút không hiểu suy nghĩ của anh, gọi cô tới đây làm cái gì.

Hải Bối Nhi là một mỹ nhân, lễ phục cúp ngực càng phô bày đường cong là lướt của cô, màu tím cao quý ưu nhã bị cô ngăn chặn.

Một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc sang trọng sống sò sò tất nhiên vô cùng nổi bật, trong mắt rất nhiều người hiện lên sự kinh diễm, đầu óc bắt đầu suy nghĩ đây là người nhà ai, thầm nghĩ cách muốn đến gần.

Nhưng suy nghĩ của họ nhanh chóng không còn tác dụng bởi vì tổng giám đốc của bọn họ đã tiến lên.

Sau đó mỹ nhân thật tự nhiên kéo cánh tay của tổng giám đốc, chuyện khiến bọn họ ngã vỡ mắt kính chính là tổng giám đốc của bọn họ còn hôn khuôn mặt của mỹ nhân này!

Đây là tổng giám đốc bọn họ sao? Là tổng giám đốc trước này luôn nghĩ sinh vật giống cái chó tới sao?

Những người gặp qua Hải Bối Nhi tất nhiên biết chuyện giữa cô và Mộ Lâm, suy diendanlequydontrong lòng nghĩ chính là ‘quả nhiên người phụ nữ này bắt được tổng giám đốc của mình’.

Trên mặt Hải Bối Nhi nở nụ cười khéo léo, ôm lấy cánh tay Mộ Lâm: “Anh gọi em tới làm cái gì?”

Mộ Lâm trả lời: “Hiện giờ em là bà xã của anh, tất nhiên là làm bạn gái của anh, chẳng lẽ em để anh tìm người khác?”

Đương nhiên Hải Bối Nhi sẽ không để người đàn ông của mình đi tìm người phụ nữ khác, hiện tại cô chỉ hối hận không dụng tâm trang điểm một chút, như vậy làm sao cô có thể diễm áp hoa thơm cỏ lạ, đã kích những tình địch tiềm tàng đó.

Đương nhiên, cô như vậy cũng rất đẹp, chẳng qua phụ nữ luôn không thỏa mãn.

Trên mặt Mộ Lâm nở nụ cười cưng chiều hiếm thấy, nghe cô gái nhỏ bên cạnh lại nhai oán trách anh.

Anh cũng không giận, còn cầm nước cho cô, miễn cho cô khát nước

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 26: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Với địa vị của Mộ Lâm, trong tiệc rượu người có thể đến gần anh cũng không nhiều, cho nên Hải Bối Nhi cũng vui vẻ được thanh nhàn.

Hải Bối Nhi ngủ một ngày cũng chưa ăn cái gì, Mộ Lâm dẫn theo cô không ngừng ăn uống.

Nhưng mà thời gian nhàn nhã luôn ngắn ngủi như vậy, Lý Thanh Thanh nhìn thấy bọn họ lập tức lác lác đi tới.

“Anh Mộ, chị Hải.”

So với lần trước, Lý Thanh Thanh càng thêm thu liễm cho dù nhìn thấy Mộ Lâm săn sóc Hải Bối Nhi như vậy cũng không thay đổi sắc mặt, ngay cả ánh mắt cũng không hề thay đổi, thậm chí còn mỉm cười lôi kéo bọn họ.

Hải Bối Nhi mỉm cười có vẻ cực kỳ thân thiện, cô cũng không để Lý Thanh Thanh vào mắt.

Cô tin tưởng người đàn ông của mình, cũng tin tưởng tình cảm của cô và Mộ Lâm.

“Anh Mộ, có rất nhiều người muốn nói chuyện với anh một lúc đó, để chị Hải cho em chăm sóc đi.”

Nói xong, cô còn đặc biệt thân mật kéo tay Hải Bối Nhi, chớp chớp mắt nhìn Hải Bối Nhi.

Mộ Lâm nhìn thoáng qua Hải Bối Nhi, đến khi cô gật đầu ý bảo anh yên tâm, lúc này mới rời đi.

“Chị Hải thật xinh đẹp.” Lý Thanh Thanh cười vô cùng đơn thuần, giống như đang thật lòng khen tặng: “Không biết tại sao chị Hải lại quen biết anh Mộ vậy?”

“A, chúng ta chính là gặp nhau ở quán bar, nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).” Hải Bối Nhi nhấp một ngụm rượu, không chút để ý nói, thật ra cô càng muốn nói bọn họ một lần chung tình, nhưng mà có lẽ Lý Thanh Thanh sẽ nhảy dựng lên, bốp chét cô ngay tại chỗ.

Lý Thanh Thanh rõ ràng không tin những lời cô nói, loại người như Mộ Lâm làm sao có khả năng sẽ đi quán bar, càng đừng nói lại còn nhất kiến chung tình với một người phụ nữ.

“Chị Hải thật thích nói đùa, không biết chị Hải có biết tình cảm giữa em và anh Mộ hay không?”

Lý Thanh Thanh dịu dàng cười, vén vài sợi tóc đang rũ ở cổ ra phía sau tai, hành động này khiến những người xung quanh nhìn đến ngây người.

“A? Vậy cô nói thử nói cho tôi nghe một chút, Mộ Lâm nói hai người là hàng xóm, cùng nhau lớn lên, còn nói anh ấy vẫn luôn coi cô là em gái đó.”

Hải Bối Nhi hơi mỉm cười, ‘vẫn luôn coi cô là em gái’ cái gì mà anh trai em gái căn bản chính là vũ khí sát thương cực lớn, không thấy khuôn mặt Lý Thanh Thanh đã tái rồi sao.

“À, phải không? Nhưng mà người lớn hai bên rõ ràng không nghĩ như vậy đâu, bác Mộ rất thương thức em đó, còn nói đến chuyện liên hôn.”

“A, chuyện này Mộ Lâm cũng đã nói với tôi. Nhưng mà Mộ Lâm cũng nói, anh ấy không muốn chậm trễ người khác, vạn nhất ngày sau phòng không gối chiếu sẽ không tốt.”

Sau khi nói chuyện với nhau, Lý Thanh Thanh chẳng những không đạt được mục đích của chính mình, ngược lại bị Hải Bối Nhi tức giận khiến lòng dạ không thuận, cô cũng không tin ngày sau tin tức Mộ Lý hai nhà liên hôn được thả ra, người phụ nữ này còn có thể bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa, cô nghĩ đến những chuyện kia của Hải Bối Nhi...

“Hiện tại chị Hải thật sự cười vui vẻ, có điều không biết bác Mộ có thể chấp nhận chị hay không, nói cho cùng lúc trước chị Hải... A, có người tìm em rồi, em vẫn nên đi trước thôi.”

Lý Thanh Thanh ý vị thâm trường nói xong lập

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 27: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Với địa vị của Mộ Lâm, trong tiệc rượu người có thể đến gần anh cũng không nhiều, cho nên Hải Bối Nhi cũng vui vẻ được thanh nhàn.

Hải Bối Nhi ngủ một ngày cũng chưa ăn cái gì, Mộ Lâm dẫn theo cô không ngừng ăn uống.

Nhưng mà thời gian nhàn nhã luôn ngắn ngủi như vậy, Lý Thanh Thanh nhìn thấy bọn họ lập tức lắc lư đi tới.

“Anh Mộ, chị Hải.”

So với lần trước, Lý Thanh Thanh càng thêm thu liễm cho dù nhìn thấy Mộ Lâm săn sóc Hải Bối Nhi như vậy cũng không thay đổi sắc mặt, ngay cả ánh mắt cũng không hề thay đổi, thậm chí còn mỉm cười lôi kéo bọn họ.

Hải Bối Nhi mỉm cười có vẻ cực kỳ thân thiện, cô cũng không để Lý Thanh Thanh vào mắt.

Cô tin tưởng người đàn ông của mình, cũng tin tưởng tình cảm của cô và Mộ Lâm.

“Anh Mộ, có rất nhiều người muốn nói chuyện với anh một lúc đó, để chị Hải cho em chăm sóc đi.”

Nói xong, cô còn đặc biệt thân mật kéo tay Hải Bối Nhi, chớp chớp mắt nhìn Hải Bối Nhi.

Mộ Lâm nhìn thoáng qua Hải Bối Nhi, đến khi cô gật đầu ý bảo anh yên tâm, lúc này mới rời đi.

“Chị Hải thật xinh đẹp.” Lý Thanh Thanh cười vô cùng đơn thuần, giống như đang thật lòng khen tặng: “Không biết tại sao chị Hải lại quen biết anh Mộ vậy?”

“A, chúng ta chính là gặp nhau ở quán bar, nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).” Hải Bối Nhi nhấp một ngụm rượu, không chút để ý nói, thật ra cô càng muốn nói bọn họ một lần chung tình, nhưng mà có lẽ Lý Thanh Thanh sẽ nhảy dựng lên, bóp chết cô ngay tại chỗ.

Lý Thanh Thanh rõ ràng không tin những lời cô nói, loại người như Mộ Lâm làm sao có khả năng sẽ đi quán bar, càng đừng nói lại còn nhất kiến chung tình với một người phụ nữ.

“Chị Hải thật thích nói đùa, không biết chị Hải có biết tình cảm giữa em và anh Mộ hay không?”

Lý Thanh Thanh dịu dàng cười, vén vài sợi tóc đang rũ ở cổ ra phía sau tai, hành động này khiến những người xung quanh nhìn đến ngây người.

“A? Vậy cô nói thử nói cho tôi nghe một chút, Mộ Lâm nói hai người là hàng xóm, cùng nhau lớn lên, còn nói anh ấy vẫn luôn coi cô là em gái đó.”

Hải Bối Nhi hơi mỉm cười, ‘vẫn luôn coi cô là em gái’ cái gì mà anh trai em gái căn bản chính là vũ khí sát thương cực lớn, không thấy khuôn mặt Lý Thanh Thanh đã tái rồi sao.

“À, phải không? Nhưng mà người lớn hai bên rõ ràng không nghĩ như vậy đâu, bác Mộ rất thương thức em đó, còn nói đến chuyện liên hôn.”

“A, chuyện này Mộ Lâm cũng đã nói với tôi. Nhưng mà Mộ Lâm cũng nói, anh ấy không muốn chậm trễ người khác, vạn nhất ngày sau phòng không gối chiếu sẽ không tốt.”

Sau khi nói chuyện với nhau, Lý Thanh Thanh chẳng những không đạt được mục đích của chính mình, ngược lại bị Hải Bối Nhi tức giận khiến lòng dạ không thuận, cô cũng không tin ngày sau tin tức Mộ Lý hai nhà liên hôn được thả ra, người phụ nữ này còn có thể bình tĩnh như vậy.

Hơn nữa, cô nghĩ đến những chuyện kia của Hải Bối Nhi...

“Hiện tại chị Hải thật sự cười vui vẻ, có điều không biết bác Mộ có thể chấp nhận chị hay không, nói cho cùng lúc trước chị Hải... A, có người tìm em rồi, em vẫn nên đi trước thôi.”

Lý Thanh Thanh ý vị thâm trường nói xong lập

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 28: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Mộ Lâm lái xe, về mặt luôn nhất quán, không vui không buồn lại hơi hơi cau mày.

Tay của Hải Bối Nhi vuốt ve qua lại trên đùi anh, mắt thấy sắp sờ đến tận bên, anh bắt đầu dĩ bất lấy bàn tay kia, nắm chặt, rồi mới thả tay cô ra, sau đó Hải Bối Nhi lại tiếp tục lặp lại.

Hiện giờ cô đã hoàn toàn sờ thấu tính tình của Mộ Lâm, ngay khi ánh mắt hung ác của anh nhìn cô, cô lập tức mở to đôi mắt, đôi mắt ngập nước nhìn vừa vô tội lại thuần khiết, sau đó Mộ Lâm hơi khựng lại, không nói cái gì nữa.

Hải Bối Nhi hiểu rõ, Mộ Lâm rất thích bộ dáng này và lúc yếu đuối của cô, như vậy anh sẽ lập tức mềm lòng rồi tỉnh rồi ngủ, sẽ không nói tiếp nữa.

Vì vậy bàn tay tiếp tục tác loạn trên đùi anh, nhẹ nhàng sờ qua sờ lại, khẽ nhéo phần thịt mềm mại trên đùi của anh khiến anh hít sâu một hơi.

“Không cần đùa giỡn!”

Giọng nói của Mộ Lâm thoáng nghiêm túc, lúc này thiếu chút nữa anh đã trượt tay lái, vừa quay đầu đã nhìn thấy Hải Bối Nhi đoan đoan chính chính ngồi đó, những lời tiếp theo không thể tiếp tục nói ra.

Bắt đầu dĩ, Mộ Lâm tìm một chỗ yên lặng dừng xe, dừng xe xong mới có thể so đo với cô.

Nhưng thật rõ ràng mỗi lần động tác của Hải Bối Nhi đều nhanh hơn anh một bước, anh vừa mới dừng xe xong, cô đã kéo khóa quần tây của anh xuống, bàn tay cách quần lót tới tới lui lui, vỗ về chơi đùa.

Hầu hết của Mộ Lâm khẽ nhúc nhích, tiếng nói cũng khàn khàn: “Đừng nào loạn.”

Cổ tình Hải Bối Nhi không sợ bộ dáng này của anh, ngược lại còn bị tiếng nói gọi cảm mê người của anh dụ hoặc rồi, cô hơi hơi mỉm cười, cúi đầu, đầu lưỡi cách một lớp vải hoạt động.

Mộ Lâm cúi đầu, nhìn thấy phần lưng trắng nõn của cô, bộ lễ phục bó sát khiến đường cong thân thể của cô càng hiện rõ, anh không tự giác sờ lên cặp mông vĩnh mướt mà.

Nước bọt thấm ướt lớp vải mỏng, dục vọng của anh căn bản không cần khiêu khích nhiều hơn đã nổi lên cứng rắn, ngay cả Hải Bối Nhi cũng kinh ngạc với tốc độ cứng lên kia.

Cô không có ý tốt mỉm cười, xem ra không chỉ có một mình cô muốn.

Cô kéo quần lót của anh xuống, dương v*т màu sắc thâm trầm lập tức nhảy ra, đánh vào mặt Hải Bối Nhi, phát ra một tiếng “Bang” vang dội.

Gân xanh ở cổ và cánh tay của Mộ Lâm nháy mắt nổi lên, hình ảnh dâm mỹ như vậy làm sao anh có khả năng không xúc động, đặc biệt trên mặt Hải Bối Nhi còn có dấu vết hồng hồng rõ ràng đến cực điểm.

“Bối Nhi...”

Mộ Lâm nhin không được gọi cô một tiếng, bên trong tràn đầy dục vọng

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 29: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Sau khi bị Hải Bối Nhi và mặt ngay tại buổi tiệc, Lý Thanh Thanh vẫn luôn nghĩ làm sao có thể trả thù, rồi sau đó cô đã tìm được cơ hội.

Chuyện của Hải Bối Nhi chỉ cần người có tâm điều tra một chút sẽ biết, huống chi rất nhiều người đều biết chuyện chồng cũ của Hải Bối Nhi ngoại tình.

Mà Lý Thanh Thanh luôn trào phúng Hải Bối Nhi ngay cả chồng mình cũng không giữ được đồng thời cũng cảm thấy chán ghét Trần Nghị nhưng cô vẫn muốn tìm Trần Nghị.

“Không biết Lý tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Lúc này vết thương của Trần Nghị đã khỏi, chỉ để lại bệnh kín ở chỗ nào đó, biết được đại tiểu thư nhà họ Lý tìm anh, anh lập tức theo bản năng chải chuốt tốt một phen, nhìn qua thật ra có vài phần phong độ nhẹ nhàng.

Trong mắt Lý Thanh Thanh hiện lên kinh ngạc nhưng ngay sau đó nghĩ đến chuyện người đàn ông này đã ngoại tình còn dẫn người về nhà, trong lòng lập tức cảm thấy ghê tởm, cô cũng không muốn cùng loại người này nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp đưa ra một tấm ảnh chụp.

“Trần tiên sinh có quen biết Hải Bối Nhi không?”

Ánh mắt Lý Thanh Thanh cũng không hề che giấu, Trần Nghị đương nhiên nhìn thấy, trong lòng hơi hơi không vui nhưng hơn hết vẫn bị tấm ảnh hấp dẫn.

Trong hình là một đôi nam nữ nói cười vui vẻ, thái độ thân mật, mà người phụ nữ trong đó đúng là Hải Bối Nhi.

Trần Nghị nắm chặt tay lại khiến tấm ảnh trở nên nhăn nhúm.

Lúc Trần Nghị được Hải Bối Nhi toàn tâm toàn ý yêu say đắm, anh khinh thường nhìn lại nhưng chờ đến khi Hải Bối Nhi đem tình yêu này cho người khác anh lập tức bắt đầu tức giận, nhìn Hải Bối Nhi càng thêm xinh đẹp động lòng người, trong lòng anh vô cùng không cam lòng.

“Nói vậy là Trần tiên sinh không biết rồi, sau khi hai người ly hôn, không được mấy ngày Hải Bối Nhi đã đi đăng ký kết hôn với tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị.”

Lời nói này của Lý Thanh Thanh không khác gì một trái bom, nổ bay niềm hi vọng nhỏ nhoi của Trần Nghị.

Anh vẫn luôn cho rằng bất quá do con tiện nhân Lâm Yên nói cái gì đó nên Hải Bối Nhi mới có thể ly hôn, anh còn cho rằng mình còn có thể níu kéo Hải Bối Nhi, không nghĩ tới Hải Bối Nhi có thể leo lên đùi vàng, lập tức đẩy anh ra.

“Nếu anh có thể giúp tôi, như vậy tôi có thể giúp anh có được nhà họ Hải, anh cảm thấy như thế nào?”

Lý Thanh Thanh đưa ra điều kiện mê người, Trần Nghị không có khả năng không đáp ứng, hiện tại anh đã nợ nần ngập đầu, có được toàn bộ nhà họ Hải anh lập tức có thể xoay người.

Thậm chí trong lòng anh còn nghĩ tới chuyện sau khi có được nhà họ Hải sẽ đối xử với Hải Bối Nhi như thế nào lại không phát hiện ra trọng điểm của anh hoàn toàn sai rồi.

Hải Bối Nhi chưa bao giờ xem thường bất cứ một người nào, cho dù đối phó với Trần Nghị, cô cũng lấy ra thái độ ‘con thỏ phải vật lộn với chim ưng’ cho nên bên này Lý Thanh Thanh vừa đi tìm Trần Nghị cô đã lập tức biết được.

Môi đỏ khê nhếch, cô lấy di động gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Yên, sau khi cúp điện thoại, lập tức nhảy nhót chạy đi tìm Mộ Lâm tính sổ.

Gần đây Mộ Lâm tương đối nhàn hạ, nhân đến mức anh còn có thời gian nghiên cứu thực đơn.

Người ba tự cho là đúng của anh biết được anh không muốn liên hôn với nhà họ Lý cũng không muốn ly hôn với Hải Bối Nhi lập tức bãi miễn công việc của anh ở Mộ thị, còn cắt đứt toàn bộ nguồn tiền của anh khiến cho

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 30: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 10 - Chương 31: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Các buổi tiệc đều có chung một hình thức, ở trong mắt Hải Bối Nhi có thể dùng hai chữ nhảm chán để khái quát, nếu không phải có Mộ Lâm có lẽ cô thật sự nhịn không được trực tiếp chạy lấy người.

Có lẽ do gia chủ hiện tại của nhà họ Mộ, cũng chính là ba của Mộ Lâm thật sự rất không thích cô, trong suốt buổi tiệc đều làm lơ cô và Mộ Lâm nhưng mà như vậy cô cũng được thanh nhàn.

Những người ở đây cơ bản đều biết chút chuyện nhỏ này của nhà họ Mộ, bọn họ cũng biết Mộ Lâm bị bãi miễn chức vị.

Bọn họ sôi nổi suy đoán có phải nhà họ Mộ muốn từ bỏ Mộ Lâm thật hay không? Cho nên trong lúc nhất thời người đứng xem rất nhiều, đến gần thật ra rất ít, hai vợ chồng bọn họ lại có chút cảm giác không hợp nhau.

Mộ Lâm vuốt khuôn mặt ngày càng non mịn của vợ yêu bé nhỏ: “Ủy khuất cho em.”

Hải Bối Nhi chớp mắt: “Em không đề ý, có anh là được rồi.”

Sau đó hai người lại ôm nhau, Mộ Lâm dẫn Hải Bối Nhi đi ăn chút gì.

Được rồi, bọn họ túm tụm đã tới cảnh giới gần như không nhìn thấy ai, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

Thật rõ ràng người không quen nhìn túm tụm có rất nhiều, ví dụ như mẹ kế của Mộ Lâm.

Không hổ là người phụ nữ có thể mê đảo gia chủ nhà họ Mộ, năm nay đã gần 40 nhưng nhìn qua như mới hai mươi mấy tuổi, tay cầm một ly champagne, đáng về uyển chuyển đi tới.

“Mộ Lâm, tại sao không qua bên kia trò chuyện với ba của con, giữa cha với con từ đâu ra cách dè chừng.” Đôi môi đỏ rực như lửa nhẹ nhàng nhấp một ngụm champagne, mặt mày mang một chút lãng lợ thú vị.

Mộ Lâm vừa nghe lời này, đáy lòng lập tức ngăn không được cười lạnh, thù hận giữa bọn họ còn không phải do người phụ nữ này khơi mào hay sao? Cho dù không phải là liên hôn, cho dù gia chủ nhà họ Mộ không thích mẹ anh như thế nào đi nữa cũng không có khả năng thật sự đối xử lạnh nhạt với con trai của ông, nhưng từ khi người phụ nữ này vào cửa, mọi thứ đều không giống nhau.

Sau khi bà ta sinh con, quan hệ giữa anh và ba lập tức càng thêm ác liệt, nếu không phải Mộ Lâm tự mình nỗ lực, vị trí tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị chỉ sợ còn không tới phiên anh, chẳng qua hiện tại cũng đã bị bãi miễn.

“Không cần, tôi và ông ta không có gì lời gì để nói.”

Hải Bối Nhi miễn cưỡng cảm nhận được khí lạnh trên người Mộ Lâm càng ngày càng dày đặc, cô lặng lẽ nắm chặt tay anh, nhéo nhéo, lúc này hơi thở trên người anh mới ấm lại một chút.

Chỉ thấy giữa chân mày của vị mẹ kế đại nhân này xuất hiện sự không tán đồng, ánh mắt nhìn phía Mộ Lâm vừa từ ái lại bất đắc dĩ, như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Hải Bối Nhi.

“Cháu nhất định chính là bạn gái Mộ Lâm đi, Mộ Lâm cũng thật là, tại sao lại không dẫn về nhà cho chúng ta nhìn chút chứ.”

Vốn dĩ nhà họ Lý muốn liên hôn với nhà họ Mộ, bà không cảm thấy sao cả nhưng người được chọn là Mộ Lâm vậy nên không thể, nếu có nhà họ Lý nâng đỡ, như vậy Mộ thị... Bà thật vui vẻ khi Mộ Lâm lại một lần nữa phản kháng.

“Đi nói sai rồi, cháu và Mộ Lâm đã đăng ký kết hôn, trên pháp luật chúng cháu đã là vợ chồng, đến lúc đó hoan nghênh đi tới tham gia hôn lễ.”

Tất nhiên Hải Bối Nhi không phải ăn chay, cười tủm tỉm một lần lại một lần gọi dì, rất rõ ràng cô không định gọi vị mẹ kế này là mẹ chồng, dù sao cũng không phải là mẹ ruột của Mộ Lâm.

Thân thể mẹ kế đại

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 32: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Các buổi tiệc đều có chung một hình thức, ở trong mắt Hải Bối Nhi có thể dùng hai chữ nhằm chán để khái quát, nếu không phải có Mộ Lâm có lẽ cô thật sự nhìn không được trực tiếp chạy lấy người.

Có lẽ do gia chủ hiện tại của nhà họ Mộ, cũng chính là ba của Mộ Lâm thật sự rất không thích cô, trong suốt buổi tiệc đều làm lơ cô và Mộ Lâm nhưng mà như vậy cô cũng được thanh nhàn.

Những người ở đây cơ bản đều biết chút chuyện nhỏ này của nhà họ Mộ, bọn họ cũng biết Mộ Lâm bị bãi miễn chức vị.

Bọn họ sôi nổi suy đoán có phải nhà họ Mộ muốn từ bỏ Mộ Lâm thật hay không? Cho nên trong lúc nhất thời người đứng xem rất nhiều, đến gần thật ra rất ít, hai vợ chồng bọn họ lại có chút cảm giác không hợp nhau.

Mộ Lâm vuốt khuôn mặt ngày càng non mịn của vợ yêu bé nhỏ: “Ủy khuất cho em.”

Hải Bối Nhi chớp mắt: “Em không để ý, có anh là được rồi.”

Sau đó hai người lại ôm nhau, Mộ Lâm dẫn Hải Bối Nhi đi ăn chút gì.

Được rồi, bọn họ tú ân ái đã tới cảnh giới gần như không nhìn thấy ai, trong mắt chỉ có lẫn nhau.

Thật rõ ràng người không quen nhìn tú ân ái có rất nhiều, ví dụ như mẹ kế của Mộ Lâm.

Không hổ là người phụ nữ có thể mê đảo gia chủ nhà họ Mộ, năm nay đã gần 40 nhưng nhìn qua như mới hai mươi mấy tuổi, tay cầm một ly champagne, đáng vẻ uyển chuyển đi tới.

“Mộ Lâm, tại sao không qua bên kia trò chuyện với ba của con, giữa cha với con từ đâu ra cách dè chừng.” Đôi môi đỏ rực như lửa nhẹ nhàng nhấp một ngụm champagne, mặt mày mang một chút lẳng lơ thú vị.

Mộ Lâm vừa nghe lời này, đáy lòng lập tức ngăn không được cười lạnh, thù hận giữa bọn họ còn không phải do người phụ nữ này khơi mào hay sao? Cho dù không phải là liên hôn, cho dù gia chủ nhà họ Mộ không thích mẹ anh như thế nào đi nữa cũng không có khả năng thật sự đối xử lạnh nhạt với con trai của ông, nhưng từ khi người phụ nữ này vào cửa, mọi thứ đều không giống nhau.

Sau khi bà ta sinh con, quan hệ giữa anh và ba lập tức càng thêm ác liệt, nếu không phải Mộ Lâm tự mình nỗ lực, vị trí tổng giám đốc tập đoàn Mộ thị chỉ sợ còn không tới phiên anh, chẳng qua hiện tại cũng đã bị bãi miễn.

“Không cần, tôi và ông ta không có gì lời gì để nói.”

Hải Bối Nhi miễn cưỡng cảm nhận được khí lạnh trên người Mộ Lâm càng ngày càng dày đặc, cô lặng lẽ nắm chặt tay anh, nhéo nhéo, lúc này hơi thở trên người anh mới ấm lại một chút.

Chỉ thấy giữa chân mày của vị mẹ kế đại nhân này xuất hiện sự không tán đồng, ánh mắt nhìn phía Mộ Lâm vừa từ ái lại bắt đầu dè dặt, như đang nhìn một đứa bé không hiểu chuyện, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Hải Bối Nhi.

“Cháu nhất định chính là bạn gái Mộ Lâm đi, Mộ Lâm cũng thật là, tại sao lại không dẫn về nhà cho chúng ta nhìn chút chứ.”

Vốn dĩ nhà họ Lý muốn liên hôn với nhà họ Mộ, bà không cảm thấy sao cả nhưng người được chọn là Mộ Lâm vậy nên không thể, nếu có nhà họ Lý nâng đỡ, như vậy Mộ thị... Bà thật vui vẻ khi Mộ Lâm lại một lần nữa phản kháng.

“Dì nói sai rồi, cháu và Mộ Lâm đã đăng ký kết hôn, trên pháp luật chúng cháu đã là vợ chồng, đến lúc đó hoan nghênh dì tới tham gia hôn lễ.”

Tất nhiên Hải Bối Nhi không phải ăn chay, cười tủm tỉm một lần lại một lần gọi dì, rất rõ ràng cô không định gọi vị mẹ kế này là mẹ chồng, dù sao cũng không phải là mẹ ruột của Mộ Lâm.

Thân thể mẹ kế đại

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 33: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: QR - diendanlequydon

Tuy rằng Lý Thanh Thanh hăm hại Hải Bối Nhi như vậy nhưng Hải Bối Nhi cũng chỉ định để cô ấy chịu khổ một chút là được.

Thứ nhất là vì hiện tại Mộ Lâm không có nhà họ Mộ che chở, không dễ chọc giận tên quái vật khổng lồ nhà họ Lý này.

Thứ hai chính là nếu Trần Nghị thật sự xảy ra chuyện gì với Lý Thanh Thanh, vạn nhất Lý Thanh Thanh mang thai thì làm sao bây giờ. Tuy rằng tỷ lệ mang thai rất nhỏ nhưng không thể loại trừ, đến lúc đó với tính tình của Trần Nghị nói không chừng sẽ dựa vào nhà họ Lý lại đứng lên lần nữa.

Lý do cuối cùng đương nhiên là Hải Bối Nhi mềm lòng, nói cho cùng đối với phụ nữ mà nói, xảy ra chuyện như vậy quả thực so với giết cô ấy càng thống khổ hơn.

Cho nên khi Lý Thanh Thanh bị người đưa đến chỗ Trần Nghị, người của nhà họ Lý cũng vừa chạy tới, sau đó họ coi Trần Nghị là người muốn làm bản

Lý Thanh Thanh, hành hung anh ta một trận.

Kết quả cuối cùng là Lý Thanh Thanh bị trục xuất ra nước ngoài, nói là ra nước ngoài học tập.

Nhưng Hải Bối Nhi nhìn thế nào không thích hợp, vì vậy dù chết cũng quần lấy Mộ Lâm muốn anh nói cho cô biết chân tướng.

Ngay từ đầu làm cách nào Mộ Lâm cũng không chịu nói nhưng anh càng như vậy Hải Bối Nhi càng quần lợi hại, gần như sắp biến thành đứa trẻ sinh đôi trên người Mộ Lâm.

Mộ Lâm bất đắc dĩ đành phải nói ra chân tướng.

Lý Thanh Thanh bắt nạt Hải Bối Nhi, đương nhiên cũng không bắt nạt được nhưng ngay cả có ý đồ bắt nạt cũng không được. Vì vậy Mộ Lâm đi tìm gia chủ nhà họ Lý, vạch trần tất cả mọi việc mà Lý Thanh Thanh đã làm.

Người phụ nữ này tự cho Mộ Lâm là của cô ta, cũng không biết đã sửa trị bao nhiêu phụ nữ ái mộ Mộ Lâm, Mộ Lâm không phải không biết, chẳng qua cũng mừng khi những oanh oanh yến yến bị đuổi đi, ngấm che chở cũng không có nên rất nhiều động tác âm ngoan của Lý Thanh Thanh đã thành công.

Nhưng gia chủ nhà họ Lý lại không biết, nhìn tội trạng ghi trên đó, gia chủ nhà họ Lý cũng đau lòng không thôi.

Nhà họ Lý cũng không giống như nhà họ Mộ, là người kinh doanh dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng mà là

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Nhanh: Quyển Rũ Không Có Tội I* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.